

Giới thiệu Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em

Truyện Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em với những lời hứa được cô gái ghi nhận và luôn trông chờ vào đó. Nội dung nói về hai tâm hồn đã hết hy vọng với tình yêu, nhưng lại vô tình gặp gỡ nhau giữa dòng năm tháng.

Nam nhân vật chính xuất thân là lính bắn tỉa của Đại đội Trinh sát. Một người lính Trinh sát, đối với con người hay sự việc đều có khả năng nhận biết và thẩm định một cách chuẩn xác. Còn một tay súng bắn tỉa, khi đã xác định được mục tiêu thì việc duy nhất phải làm là lập tức xuất kích.

Còn cô gái tìm trong biển người mệnh mông một trái tim có cùng nhịp đập, một tâm hồn duy nhất bầu bạn cùng em. Tìm được, là hạnh phúc, không tìm được, là số mệnh. Nếu là số mệnh liệu có thể thay đổi hoặc phải làm theo nó?

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Buổi họp phụ huynh khác thường

Mở đầu

Trời đã vào tháng Ba mà tuyết ở Lâm Chi vẫn rơi ngày một nhiều.

Từng mảng tuyết trắng đỏ ào ào phủ ngập những cánh đào chớm nở, rồi lất phất bay giữa đám đông đang hốt hoảng, khiến họ càng thêm sợ hãi.

Thời gian này vốn dĩ là mùa ngắm cảnh thưởng hoa, vậy mà những bông tuyết xinh đẹp kia lại mang đến tai họa phá hủy mọi thứ. Tuyết lớn, đất trời trắng xóa một màu, vô cùng nguy hiểm. Người la hét, người bỏ chạy, khung cảnh hiện thời đang rất hỗn loạn.

Nghiêm Chân tỉnh lại trong tình hình đó, tuyết to như trút bên tai khiến trong đầu cô chỉ còn vang lên những tiếng ù ù trống rỗng. Không nhớ nổi tại sao cô lại ở đây, cũng không nhớ nổi chuyện tuyết lớn đã xảy ra thế nào, chỉ biết rằng, cô bị kẹt trong tuyết, chân tay không thể cử động.

Thần thờ giãy lắt, cô rút đầu trốn vào chiếc áo khoác dày đang mặc. Tuyết tan ra ngấm vào cơ thể, đôi chút lạnh giá lẫn trong làn hơi ấm. Lắng nghe âm thanh huyền ảo bên ngoài, cô lại không hề lo lắng.

Chợt có tiếng trẻ con thút thít hỏi cô: “Cô không thấy lạnh ă? Sao cô lại cười?”

Cô khó nhọc cúi đầu, phát hiện thấy dưới lớp áo khoác của mình còn đang bao bọc một cô bé con. Nghiêm Chân chăm chú nhìn bé gái, đáp giọng nhẹ nhàng: “Cô không lạnh.”

Cô bé chừng như không hiểu, vẫn nhìn cô, chớp chớp đôi mắt to đen láy.

“Bởi vì, cô nhớ từng có người nói với cô. Chú ấy bảo rằng, con người luôn có rất nhiều kỷ niệm trong quá khứ, khi chìm trong những kỷ niệm ấy sẽ cảm nhận được hơi ấm đã thiếu vắng từ lâu.” Nghiêm Chân nói, dòng suy nghĩ dần trôi xa. Anh nói, sau mấy năm đóng quân ở Tây Tạng anh mới tiến vào Bình chủng Đặc công, không biết trước khi nào sẽ nhận được nhiệm vụ nguy hiểm, thời khắc thập tử nhất sinh cũng đã từng trải qua.

Anh nói, anh từng mai phục trong tuyết suốt hai ngày để theo dõi mục tiêu, tay chân buốt cóng đến mất hết cảm giác, nhưng súng nhất quyết không được buông. Rồi Đại đội trưởng nói với anh, đừng lúc nào cũng căng như dây đàn, phải thả lỏng ra, nghĩ tới những chuyện vui vẻ. Anh lục tìm trong trí nhớ, nghĩ tới điều gì đây, thế là anh chìm vào hồi ức, và rồi quên cả cái lạnh.

Giờ này, cô bị mắc kẹt trong tuyết lạnh run bần bật, thế là cô cũng lục tìm trong trí nhớ, nhớ đến chuyện vui vẻ nào nhỉ?

Cô nhắm mắt, bắt đầu hồi tưởng. Có biết bao kỷ ức ủa về.

Có gì trong số những kỷ niệm tươi đẹp đã qua đó?

Nghĩ mãi nghĩ mãi, cô từ từ khép mắt lại.

Mùa thu.

Thành phố C đang vào mùa mưa, từng cơn gió lạnh nối nhau thổi qua, chỉ trong chốc lát nước mưa xối xả đã ướt đầy khung cửa. Nghiêm Chân ngồi trước cửa sổ cất tiếng thở dài, lại phải đợi mưa về nhà rồi.

Cô Lý dạy cùng khối bước vào văn phòng: “Ô cô Nghiêm, chiều nay không có tiết à?”

Nghiêm Chân khẽ cười: “Vừa mới hết tiết xong.”

“Thời tiết dạo này lạ thật đấy. Vừa mưa một trận lại tiếp trận nữa. Cô Nghiêm này, cô đạp xe đi làm nhì?”

Nghiêm Chân ừ một tiếng, giọng điệu hờ hững.

Cô giáo họ Lý này tháng trước kết hôn, lấy một người thuộc hàng con ông cháu cha, mấy ngày nay đi làm đều có xe đưa xe đón, lên như điều gặp gió, vừa xong hỏi vậy chẳng qua là muốn khiến cô tỏ ra đôi chút ngưỡng mộ, nhưng thấy cô bỏ ngoài tai lời mình nói, cũng đành ngượng ngùng bỏ qua, không nói thêm lời nào. Bỗng chốc, phòng giáo viên lặng ngắt như tờ, cho đến khi cánh cửa được mở ra lần nữa, bầu không khí im ắng mới bị phá vỡ.

“Cô Nghiêm ơi!” Một cô bé bện tóc hai bên cuống quýt chạy vào, Nghiêm Chân nhận ra đó là lớp trưởng mà cô mới phân công tuần trước.

“Sao thế con?”

Cô bé cố nuốt ngụm nước miếng, “Cô Nghiêm, trong lớp có bạn đánh nhau, con, con không can được.”

“Sao?” Cô khẽ nhú mồm, “Con về lớp trước đi, cô tới ngay đây.”

Nghiêm Chân là giáo viên tiểu học, nói thực công việc cũng chẳng hề nhàn nhã, bởi ngôi trường mà cô đang dạy có rất nhiều con cháu của cán bộ cấp cao, lại toàn là trẻ con, thường ngày không đụng chạm gì tới cô đã là tốt lắm rồi. Lần này chẳng phải to chuyện rồi hay sao?

Cả lớp ba mươi sáu học sinh giờ chia thành hai phe, đứng tách biệt phía sau hai cậu bé cầm đầu. Dễ dàng nhận thấy hai bé trai kia đã trải qua một trận ẩu đả, trên mặt cả hai đều có những vết thương đủ cấp độ khác nhau. Một trong hai đứa đang lấy tay quệt nước mắt chà nước mũi. Đứa còn lại đưa mắt lườm đối thủ, ngẩng cao đầu.

“Cố Gia Minh, cậu đánh cậu ấy bị thương rồi, mau nói xin lỗi đi.” Lớp trưởng Lâm Tiểu Tiểu giục giã.

Cậu bé đang ngẩng cao đầu kia thân nhiên liếc cô bé một cái, lại vẫn khinh khinh quay đi.

“Cố Gia Minh!” Lâm Tiểu Tiểu tức tới giậm chân.

“Không!” Cố Gia Minh kiên quyết, nhìn Lâm Tiểu Tiểu vừa giận vừa thương, “Rốt cuộc cậu ở phe nào hả? Nếu đứng bên phe này thì đừng có khuyên tớ đầu hàng kẻ địch. Bỏ tớ bảo rồi, trên chiến trường thì chết chứ không chịu nhục!”

Lâm Tiểu Tiểu nghẹn giọng, thấy trong tầm mắt một dáng người thanh mảnh đang đi về phía chúng. Toi rồi, cô giáo đã đến.

Nghiêm Chân bước vào lớp, vừa nhìn là biết ngay hai nhân vật thủ lĩnh của đôi bên, Cố Gia Minh và Lâm Tử, hai cậu nhóc nghịch như quỷ nổi tiếng trong lớp, đích xác chỉ có thể là hai cu cậu này gây ra rắc rối. Nhưng, hai cậu bé bình thường nước sống không phạm nước giếng, hôm nay lại đánh đấm đến sứt đầu mẻ trán thì quả là lần đầu tiên.

“Chuyện gì thế này?”

Lâm Tử nước mắt giàn giụa chỉ vào Cố Gia Minh kể tội, “Cô Nghiêm, con chỉ nói bạn ấy một câu thôi mà bạn ấy đánh con một trận, hu hu hu hu, cô Nghiêm, cô phải lấy lại công bằng cho con!”

Nghiêm Chân xoa đầu Lâm Tử dỗ dành, rồi hỏi tiếp, “Con đã nói gì với bạn ấy?”

Lâm Tử sụt sịt mũi, ngoan ngoãn trả lời, “Con, con nói là lần này chắc chắn bố bạn ấy lại không đi họp phụ huynh cho xem, thế là, bạn ấy đánh con một trận.”

“Đánh cậu là đáng đời.” Cố Gia Minh như con mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức xù lông lên.

Thảo nào.

Nghiêm Chân vỗ về cậu bé đang lúc kích động, “Được rồi, không sao thì tan học về nhà trước đi nhé.” Rồi quay sang nói với cậu bé Cố Gia Minh vẫn còn tức giận. “Cố Gia Minh, lên văn phòng với cô.”

Cậu bé Cố Gia Minh hơi nhú mồm, túm lấy cặp sách, oai phong lẫm liệt bước ra ngoài theo cô giáo trước ánh nhìn chăm chú của các bạn.

Mưa đã tạnh. Nghiêm Chân ngồi bên bàn làm việc nhìn Cố Gia Minh đang đứng ở góc phòng, vẫy vẫy tay gọi cậu tiến lên: “Không phục à?”

Cậu bé bĩu môi, không nói.

“Con ra tay đánh trước phải không?”

“Vâng.” Không cam tâm tình nguyện thừa nhận, rồi lại cất lời phân bua rất nhanh, “Ai biết được bạn ấy yếu như thế, con mới đánh có chút xù.”

Nghiêm Chân phì cười: “Vì sao lại đánh Lâm Tử?”

“Ai bảo bạn ấy nói bố con không đi họp phụ huynh.”

Nghiêm Chân ở một tiếng, “Thế có phải là bố con không đi họp mấy lần rồi không?”

Cậu bé Cố Gia Minh im bật, không còn gì để nói, lúc sau, nhỏ giọng lầm bầm, “Thưa cô, mâu thuẫn giữa con với địch không có cách nào hòa giải được đâu!”

Cái thằng bé này. Nghiêm Chân nghĩ ngợi một lát, “Thế này đi, cho cô số điện thoại của bố con, đích thân cô thông báo mời bố con đi họp, được không?”

Cậu bé Cố Gia Minh mở to mắt, có phần khó tin, “Thật à?”

“Đương nhiên.”

Cố Gia Minh lập tức vui mừng hơn hờ, lấy điện thoại trong cặp sách ra, “Cô ơi, cô lấy điện thoại con gọi đi. Bố nhìn thấy số con nhất định sẽ nghe máy!”

Điện thoại kết nối rất nhanh, Nghiêm Chân còn chưa kịp cất lời đã nghe thấy đầu dây bên kia tuôn một tràng: “Ái dà, ông trẻ đấy à, Tham mưu trưởng đang bận nhè, ông lại gây rắc rối gì thế? Sao lại gọi vào giờ này?”

Nghiêm Chân im lặng một chốc mới lên tiếng cắt đứt mạch thao thao bất tuyệt của đầu dây bên kia, “Xin lỗi, tôi là cô giáo của em Cố Gia Minh.”

Miệng của người ở đầu dây bên kia tựa cánh cửa đột nhiên bị đóng sập lại, dường như phải mất một lúc mới hoàn hồn, “À, ơ ơ, chào cô giáo. Phụ huynh em Cố Gia Minh giờ đang họp, không nghe điện thoại được. Tôi là Tiểu Mã, thông tin viên của anh ấy. Xin hỏi, cô có việc gì không ạ?”

Người này đúng là không cần đến gió cũng xoay chiều được, Nghiêm Chân mím môi, “Không có chuyện gì đâu, chỉ là muốn thông báo cho phụ huynh em Cố Gia Minh rằng mấy ngày nữa trường sẽ tổ chức họp phụ huynh. Em Cố Gia Minh rất mong bố tới dự. Cho nên, hy vọng anh ấy có thể dành ít thời gian để tới.”

“Hà...?”

“Nếu có khó khăn gì anh nhắn anh ấy liên lạc lại với tôi. Nhưng tôi nghĩ, nếu đặt việc giáo dục con cái lên hàng đầu thì chắc không phải quá khó khăn đâu phải không?”

Để lại số điện thoại của mình, Nghiêm Chân ngắt máy, rồi xoa xoa đầu cậu bé, “Cố Gia Minh, lần này nhất định cô sẽ mời được bố con tới. Thế nên, từ sau không được đánh nhau với bạn vì chuyện này nữa.”

Dứt lời, thấy Cố Gia Minh đang nhìn mình bằng ánh mắt không hề giống như trong tưởng tượng, mà lại dẫu môi lên hỏi, “Cô ơi, cô có biết bố con làm gì không?”

“Hà?” Quả thực cô vẫn chưa hay biết.

Cậu bé Cố Gia Minh thở dài, đáp: “Bố con là người của quân đội đấy ạ.”

Là người của quân đội sao?! Nghiêm Chân nhìn chiếc điện thoại nín lặng hồi lâu.

Lúc về đến nhà đã tối muộn, Nghiêm Chân khóa xe cẩn thận rồi nhả nha đi lên lầu, tòa nhà này đã hơi xuống cấp, bước lên cầu thang là từng lớp, từng lớp bụi nhào xuống. Cô lấy chìa khóa mở cửa, còn chưa tra chìa vào ổ cửa đã được mở ra từ bên trong, một khuôn mặt hiền từ hé ra sau cánh cửa: “Tiểu Chân, về đấy hả con?”

“Bà nội.” Nghiêm Chân tươi cười, đặt túi xách xuống, “Nội đói chưa nội, con nấu cơm luôn đây.”

Bà cụ thấy cô cả người ướt nhẹp, vội nói, “Không vội, con vào tắm rửa thay quần áo đi đã. Ướt hết cả rồi kia.”

Cô tắm nhanh, thay đồ xong, buộc cao tóc lên rồi đi nấu cơm. Bà nội đi theo sau cô, hỏi: “Sao hôm nay về muộn thế hả con? Ở trường có chuyện gì à?”

“Không có gì, phải họp thôi ạ.” Nghiêm Chân trả lời, “Nội ơi, ở trường con người ta đang có chính sách mua nhà trả góp dành cho giáo viên. Con nghĩ, hay là chúng ta cũng đổi sang căn nhà mới đi.”

“Thế phải cần nhiều tiền lắm hả con?” Bà nội xót cháu.

“Không sao đâu ạ. Giờ con có một ít tiền tiết kiệm, chắc là có thể đóng được khoản trả trước, số còn lại con trích lương tháng ra trả dần dần.”

Bà nội thở dài, đưa tay vuốt vuốt mát tóc còn ướt sũng của Nghiêm Chân, bảo, “Thế thì vất vả lắm, thôi con ạ. Với lại, giờ quan trọng nhất không phải chuyện nhà cửa, mà là chuyện riêng của con.”

Nghiêm Chân ngơ ngác: “Chuyện riêng của con? Chuyện gì ạ?”

Bà nội cười híp cả mắt lại, “Hai mươi bảy tuổi đầu rồi, con nói xem còn chuyện gì nữa hả?”

Nghiêm Chân hiểu ra, vội quay đi, “Con không vội.”

“Con không vội nhưng bà nội vội.” Bà nội vẫn kiên trì, “Hôm qua chị Lý nhà đối diện bảo muốn giới thiệu cho con một người đấy. Bà đợi con về rồi hẹn ngày giờ. Sao hả?”

Xem ra lần này quyết tâm đến nơi đến chốn rồi, Nghiêm Chân đành chịu, chỉ biết gật đầu, “Nếu mà có thì gặp gỡ xem sao vậy.”

Bà nội hài lòng, rồi chợt nhớ ra điều gì, gí tay lên trán cô, “Không được đi cho có lệ đâu đấy!”

“Biết rồi ạ.” Nghiêm Chân vờ sốt ruột, “Nội ra ngoài trước đi, con phải nấu com đây.”

Cuối cùng đã được yên tĩnh, Nghiêm Chân nhìn căn bếp, bắt đầu cười khò.

Đang nấu com, bà nội bỗng đẩy cửa đi vào, Nghiêm Chân vừa đảo thức ăn vừa hỏi, “Nội, lại gì nữa ạ?”

“Tiểu Chân, có điện thoại.” Bà nội cười híp mí nói, “Là đàn ông đấy nhé.”

Đàn ông? Nghiêm Chân ngẩn người, tắt bếp rồi nhận lấy điện thoại. “Xin chào, tôi là Nghiêm Chân.”

“Chào cô Nghiêm, tôi là phụ huynh em Cố Gia Minh.” – Một giọng nam trầm ấm rõ ràng.

“Vâng, chào anh ạ.”

“Chiều nay bận suốt nên thật không phải giờ này còn làm phiền đến cô giáo. Có chuyện gì sao cô?” Ngừm môi của đầu dây bên kia rất điềm nhiên, như thể nhận được điện thoại của giáo viên đã là chuyện thường nhật.

“À, không có chuyện gì lớn đâu. Chỉ là em Cố Gia Minh nói với tôi rằng có thể anh sẽ không đi họp phụ huynh được. Tôi muốn tự mình xác nhận lại thôi.” Nghiêm Chân trả lời.

Ra là như vậy, thẳng oắt con. Cố Hoài Việt thâm nắnng trong lòng, lại hỏi thêm, “Khi nào họp phụ huynh vậy cô?”

“Hai ngày nữa ạ.”

Cố Hoài Việt mỉm cười: “Thế chắc là kịp, tôi sẽ đến họp.”

“Vậy thì tốt.” Nghiêm Chân thở phào nhẹ nhõm, cúp điện thoại.

Bà nội tiến lại gần: “Tiểu Chân, ai đấy?”

Nghiêm Chân day day hai bên thái dương, “Nội ơi, sao nội nghĩ xa xôi thế, là phụ huynh của học sinh lớp con ạ.”

Bà nội bĩu môi, “Còn không phải nội lo nghĩ cho việc cả đời của con hay sao. Cũng chẳng chịu hiểu cho trên đời ngoài nội ra còn ai có tấm lòng này nữa không. Nội nói con biết, nội nghĩ kĩ rồi, đợi con lấy chồng xong, nội sẽ dọn về nhà anh con dưới quê, không kè kè trước mắt để con than phiền đâu.”

Nghiêm Chân là con một, người anh mà nội nhắc đến là con lớn của bác cả. Bố Nghiêm Chân mất đã mười mấy năm. Cô lớn lên nhờ sự nuôi nấng của bà nội và bác cả, hai năm trở lại đây đã tìm được việc làm nên thường xuyên đón bà về ở cùng ít lâu.

Càng nói càng lạc đề, Nghiêm Chân lắc lắc đầu, không dám nói nhiều trong lúc bà cụ đang giận dữ, hơn nữa, để bà cụ yên tâm, hai hôm sau cô đành đi gặp người mà thím Lý giới thiệu.

Nghiêm Chân ngồi trong quán cafe, tay cầm tách cafe, chăm chú lắng nghe người đàn ông đối diện thao thao bất tuyệt.

“Cô Nghiêm là cô giáo à? Dạy cấp hai, cấp ba, hay đại học thế? Nghề giáo tốt lắm, làm được giảng viên đại học lại càng tốt, đãi ngộ cao mà nhàn nhả.” Anh ta ngưng lại rồi hỏi, “Mạn phép hỏi, thu nhập hàng tháng của cô Nghiêm là bao nhiêu nhỉ?”

Nghiêm Chân nhẹ nhàng cười, “Tôi là giáo viên tiểu học, lương tháng cũng không cao lắm.”

“Giáo viên tiểu học à?”

“Vâng, giáo viên tiểu học.” Nghiêm Chân quấy nhẹ thìa cafe, “Hiện giờ giáo dục lấy trẻ làm trung tâm. Giáo viên tiểu học cũng rất vất vả.”

“Cũng phải.” Anh ta ngượng ngịu gật đầu, lại hỏi tiếp, “Thế, chắc cô Nghiêm biết cách ứng phó với bọn trẻ con lắm nhỉ?”

“Tạm tạm ạ.” Nghiêm Chân miễn cưỡng đáp lời, “Tôi mới làm giáo viên, còn phải rèn luyện nhiều.”

Người đàn ông kia hỏi suốt cả buổi, cuối cùng cũng thôi. Anh ta không hài lòng với những câu trả lời nhận được. Cô gái ngồi đối diện chẳng có vẻ gì là muốn tiết lộ nhiều hơn. Xem ra buổi coi mắt này xối hồng không rồi.

Trong lúc anh ta còn đang rầu rĩ, Nghiêm Chân nhìn lướt qua đồng hồ, mở lời: “Thứ lỗi, chiều nay tôi còn có cuộc họp. Nếu được, tôi xin phép đi trước.”

“À, được chứ, được chứ.” Anh ta xua xua tay.

Nghiêm Chân ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn rút tiền trong ví ra đưa cho phục vụ, “Tôi thanh toán tiền cafe.”

Kỳ thực, Nghiêm Chân tương đối ác cảm với những chuyện coi mắt thế này, vậy nên dù đối phương có cảm tình với cô đến mấy thì cô cũng chỉ nói qua nói lại vài câu rồi rút lui. Không phải cô mất lịch sự, cô chỉ cảm thấy rằng, tìm kiếm tình yêu theo cách này không sao tin cậy được.

Ra khỏi quán cafe, Nghiêm Chân liền đi vội tới trường.

Cuộc họp phụ huynh bắt đầu lúc hai giờ chiều, cô đã đến sớm trước một tiếng, chuẩn bị tài liệu xong xuôi là đi về phía lớp học. Mỗi lần họp phụ huynh đều chiếu theo lệ cũ, cũng dễ hiểu vì sao lần nào Nghiêm Chân cũng phải chuẩn bị kỹ càng như vậy.

Trong lớp, không ít phụ huynh đã tới, còn chưa bước vào phòng học, Nghiêm Chân đã nhận ra buổi họp phụ huynh lần này có điều rất khác. Bởi vì nhìn qua cửa sổ, cô trông thấy một người mặc quân phục ngồi giữa lớp. Thoáng nghĩ, Nghiêm Chân hiểu ra ngay, người này chắc hẳn là bố của Cố Gia Minh.

Đứng trên bục giảng, Nghiêm Chân vô tình liếc nhìn người đàn ông kia. Anh ta hơi cúi đầu, cấp hiệu trên vai có hai sao, hai gạch. Có lẽ là quân hàm Trung tá, Nghiêm Chân nghĩ thầm. Đúng lúc người đàn ông kia ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, anh ta lịch sự gật đầu với cô, Nghiêm Chân lấy lại bình tĩnh, khẽ mỉm cười, bắt đầu cuộc họp.

Xét tổng thể, thành tích của học sinh lớp Nghiêm Chân rất khá, nên mỗi lần họp phụ huynh, chủ đề chính mà cô đề cập tới là biểu dương những học sinh xuất sắc, còn với mấy em hay gây chuyện nghịch ngợm, đều chỉ nhắc nhở qua loa. Hôm nay, Nghiêm Chân cũng chỉ thoáng nhắc đến tên mấy học sinh cá biệt, hy vọng khi về nhà phụ huynh dạy bảo các em chu đáo hơn, để các em tập trung hơn vào việc học. Buổi họp phụ huynh kéo dài một giờ đồng hồ kết thúc rất nhanh. Cuối buổi họp, Nghiêm Chân đã quen với việc bị phụ huynh vây quanh, hỏi han chuyện này chuyện nọ, khó khăn lắm mới tiễn được các phụ huynh này ra về. Nghiêm Chân thở ra một hơi, vừa ngẩng đầu, bất ngờ nhìn thấy anh Trung tá vẫn còn ngồi ở đó.

Anh Trung tá đứng dậy, bước về phía bục giảng, dáng người cao hơn một mét tám vừa vịn ánh mắt ngang tầm với Nghiêm Chân đang đứng trên bục. Đối diện với người đàn ông khí thế oai nghiêm này, Nghiêm Chân cố giữ bình tĩnh nói, “Chào anh...” Nhìn bộ quân phục của anh ta, cô đoán không biết phải xưng hô ra sao.

Anh ta cười lịch thiệp: “Ban này cô có nhắc đến tên của Cố Gia Minh, nên tôi muốn trao đổi với cô vấn đề giáo dục cháu.”

Thấy Nghiêm Chân gật đầu đồng ý, anh ta hơi ngoảnh ra sau, hướng về phía cửa gọi: “Cố Gia Minh, đi vào đây.”

Lập tức đã thấy một cậu bé đeo cặp sách trên lưng bám mép cửa ghé vào: “Thù trưởng, gọi con ạ?”

Anh ta nhướng mày: “Nghĩ, nghiêm, bước đều bước...”

Cậu bé bĩu môi, nhưng vẫn làm theo lệnh. Người đàn ông xoa đầu cậu, nhìn sang bên cô giáo: “Cô Nghiêm, xin hỏi dạo này thành tích của Cố Gia Minh ở trường thế nào?”

Nghiêm Chân nhìn qua hai người, người lớn biểu cảm trầm tĩnh, dáng vẻ rất kiên nhẫn; người bé nét mặt uất ức, cặp mắt to đen láy tội nghiệp nhìn cô. Người lớn như nhận ra được Nghiêm Chân đang khó xử, cất lời: “Không sao hết, cô giáo cứ nói.”

Nghiêm Chân mỉm cười: “Cũng không có gì, quả thực em Cố Gia Minh cần bảo ban một chút, nhưng nhìn chung thành tích cũng rất tốt.”

Anh ta đã nắm được tình hình, gõ đầu Cố Gia Minh: “Vâng, cảm ơn cô giáo.” Nói rồi xốc nách Cố Gia Minh lên, Cố Gia Minh ngại cô giáo còn đang ở đây không dám gào toáng lên, chỉ có thể dùng đôi mắt sáng đen lay láy ra sức nhìn trừng trừng anh ta.

Anh Trung tá lịch thiệp nói lời chào, dắt tay Cố Gia Minh bước ra ngoài.

Nghiêm Chân chăm chú nhìn hai người họ một hồi, lắc lắc đầu cười. Đúng là một cặp cha con thú vị.

Cổng lớn Cố viên, một chiếc ô tô vừa đậu lại.

Cửa xe mở ra, người đàn ông bước xuống trước, sau đó cánh cửa bên ghế phụ lại mở, lúc này người bước xuống là Cố Gia Minh. Khi đã đứng vững, cậu bé tay chấp sau lưng, đưa mắt lườm lườm vị người lớn đang nhìn mình cười mỉm kia một lần nữa, rồi đưa chân bước đi.

Anh Trung tá lắc đầu, gõ lên cửa kính chỗ lái xe ngồi: “Phùng Trạ, lát nữa cậu ra sân bay đón người, không cần hỏi là ai, chỉ việc tìm người nào đen nhất mặc quân phục là được.”

“Rồ.” Phùng Trạh hồ hởi nhận lệnh.

Trong nhà, thím út của Cố Gia Minh là Lương Hòa vừa thấy cậu bé hùng hổ xông vào, lập tức ra đón: “Làm gì mà chạy vội thế? Bố với chú con đâu?”

Cố Gia Minh hừ mạnh: “Đừng nhắc hai người đó trước mặt con.” Cậu bé rất tức giận, hậu quả cực kì nghiêm trọng.

Lương Hòa xoa đầu cậu, dỗ dành: “Thôi mà, đừng giận nữa. Thím nghe chú út nói, chuyến bay của bố con bị chậm giờ, lẽ ra có thể đến kịp đấy chứ. Với lại, đâu có sao đâu, chú út thay bố đi họp phụ huynh cho con rồi còn gì?”

Đây mới chính là chuyện khiến Cố Gia Minh giận nhất. Họp phụ huynh thì đã họp rồi, cũng đã có một người mặc quân phục ngồi vào chỗ của cậu rồi, nhưng người đó là chú út, không phải bố! Bố cậu hiện giờ vẫn thành thạo trên chiếc máy bay đang trên đường về kia.

“Nhưng không giống nhau!” Cậu bé bĩu môi, vẫn còn tức giận.

Lương Hòa tươi cười, xoa đầu cậu bé: “Thôi mà, tối nay có bánh sữa bơ mà con thích ăn nhất đấy, mau đi ăn đi, tối muộn một chút là bố con về rồi.”

Quả nhiên mắt Cố Gia Minh sáng rỡ, đã cặp sách cho Lương Hòa rồi chạy thẳng vào bếp. Lương Hòa đứng sau cậu, lắc đầu bật cười. Trông bộ dạng như con mèo ham ăn thế kia, còn đâu đáng về hậu duệ nhà tướng nữa cơ chứ.

Bậc đại tướng bối trong nhà họ Cố là ông Cố Trường Chí, một nhà cách mạng thời kì trước, đã lăn lộn nơi chiến trường suốt chiến tranh giải phóng thập tử nhất sinh, đến thập niên tám mươi của thế kỷ hai mươi được phong hàm Tướng. Vị lão tướng này có ba người con trai. Con cả Cố Hoài Thanh, hiện đảm nhiệm chức vụ Bí thư tỉnh ủy một tỉnh ở miền Nam. Hai người con trai còn lại đều đang phục vụ trong quân đội. Trong đó, con thứ Cố Hoài Việt giữ chức Tham mưu trưởng Sư đoàn A, Binh chủng Tăng – Thiết giáp thuộc Quân khu B; con út Cố Hoài Ninh thì nhậm chức Đoàn trưởng Đoàn Tăng – Thiết giáp, Sư đoàn T, cùng quân đoàn với anh trai. Theo lý mà nói, tiền đồ của cả ba người con đều xán lạn như vậy, vợ chồng lão Tướng quân Cố nên vui mừng mới phải. Nhưng cả ba lại đều không thường xuyên ở bên cha mẹ cũng đủ khiến hai ông bà cụ rầu lòng, nhất là bà Cố - Lý Uyển.

Bà Lý Uyển là vợ sau của ông Cố Trường Chí, sinh cho ông được hai người con trai. Con thứ Cố Hoài Việt là con lớn của bà Lý Uyển, Cố Hoài Ninh là con út. Vì Cố Hoài Thanh không phải con do bà sinh ra nên cũng không tiện đặt ra nhiều yêu cầu, nhưng Cố Hoài Việt và Cố Hoài Ninh lại khác, đặc biệt là cậu con út Cố Hoài Ninh còn mang trọng trách gánh vác gia đình. Từ sau khi cô con dâu út Lương Hòa sinh được một cặp song sinh, bà Lý Uyển chỉ mong sao cả nhà họ ở luôn thành phố C, mỗi dịp lễ Tết hằng năm, nhất định phải gọi điện giục họ trở về. Lần này chẳng phải cũng là giục về đó sao.

Lương Hòa cười cười, nhớ lại cuộc điện thoại Cố Hoài Ninh nhận được trước khi lên máy bay. Là anh hai đang tham gia diễn tập quân sự ở vùng Tây Bắc gọi tới. Cô còn tưởng có chuyện gì quan trọng, không ngờ lại là giao phó chuyện gia đình – đi họp phụ huynh cho ông tướng con.

Cố Hoài Ninh cười: “Việc dạy dỗ con anh sao lại cũng ném sang cho em?”

Đầu bên kia im lặng vài giây: “Chuyến bay bị hoãn, về tới nơi chắc chắn cũng không đến kịp. Chú đến điểm danh hộ anh đi. Lần này cô giáo đã gọi tận nơi rồi, nhất định là thẳng oắt con có vấn đề gì nghiêm trọng.”

Cố Hoài Ninh cười nhận lời, còn Lương Hòa nghĩ bụng, phen này ông tướng con lại phải đau lòng rồi.

Thực ra, theo như kế hoạch ban đầu của Cố Hoài Việt, anh vẫn có thể đến họp phụ huynh đúng giờ. Nhưng chẳng ngờ vì lý do thời tiết, máy bay lại bị hoãn mấy tiếng, nên đợi đến lúc Cố Hoài Việt về tới nhà đã là mười giờ tối.

Xe đậu ngay ngắn trước cổng Cố viên, Cố Hoài Việt xuống xe, bước vào sân thấy trong đại sảnh còn sáng đèn, nghĩ ắt hẳn mọi người trong nhà vẫn đang đợi mình. Anh đứng ngoài cửa, chỉnh lại quần áo, day day giữa hai đầu mày rồi mới sải bước đi vào.

Vừa trông thấy, mẹ anh liền ra đón, anh vội cười nói: “Mẹ, mẹ lại làm quá lên rồi.”

Bà Lý Uyển nhẹ giọng trách: “Còn nói nữa à, trông con đầy nắng này.” Mỗi lần anh và cậu em Cố Hoài Ninh đi diễn tập trở về, mẹ anh là người hay cần nhần nhất, chuyện này cả nhà đều biết.

Ông Cố Trường Chí giữ giữ tờ báo, hắng giọng: “Đi lính bao năm rồi, cũng chỉ là một đợt diễn tập đối kháng thông thường, có chuyện gì được?”

Ông vừa nói dứt lời liền bị bà Lý Uyển trừng mắt. Kỳ thực, ông Cố bên ngoài cứng miệng nhưng trong mềm lòng. Dẫu rằng suốt một đời, súng đạn gì cũng đã từng trải qua, nhưng người già khó tránh được đôi chút mềm yếu, trong lòng cũng không khỏi lo lắng, chẳng qua là không để người khác nhìn thấy. Lần này, con trai đã trở về, ông đặt tờ báo xuống, yên tâm lên lầu nghỉ ngơi.

Bà Lý Uyển vừa đi theo ông vừa dặn dò Cố Hoài Việt: “Dạ dày con chịu sao nổi đồ ăn trên máy bay. Com tối còn phần trong bếp, bảo chị Trương hâm nóng lại cho. Nhất thiết phải ăn tối đấy.”

Cố Hoài Việt cười cười nói: “Biết rồi ạ, mẹ mau nghỉ ngơi đi.”

Hai cụ lên lầu, cuối cùng đã yên tĩnh, còn lại ba người nhìn nhau bất đắc dĩ đều cười. Lương Hòa về phòng chăm sóc con nhỏ để lại không gian cho hai anh em trò chuyện.

Cố Hoài Việt nhấp một ngụm trà, lắc lắc đầu, giọng khàn đặc nói lạc cả đi: “Họp phụ huynh thế nào?”

“Con trai anh không hài lòng.”

“Thế à?” Anh mỉm cười, “Nằm trong dự kiến. Nhưng mà lần này đúng là lỗi tại anh. Đã đồng ý với nó rồi lại không về kịp.”

Cố Hoài Ninh im lặng vài giây, nói: “Anh hai, có câu này chắc anh cũng không muốn nghe.”

Cố Hoài Việt nhướn mày nhìn cậu em

“Nhưng phải tìm cho Gia Minh một người mẹ đi thôi.” Cố Hoài Ninh cân nhắc lời nói, chậm rãi tiếp tục: “Mẹ của Gia Minh mất đã lâu rồi. Bản thân anh thế nào em không biết, nhưng con trẻ cứ thiếu mẹ mãi thì không được đâu.” Anh đã làm bố nên càng hiểu sâu sắc hơn ý nghĩa của việc có một gia đình hoàn chỉnh đối với đứa trẻ quan trọng thế nào.

Cố Hoài Việt nghe vậy cúi đầu cười, gầy chiếc nút trên nắp ấm trà, nét mặt ngơ ngẩn. Cũng khó cho cậu em này của anh, ngày thường ít nói lại phải hao tâm tốn tứ lên tiếng khuyên nhủ anh như vậy. Chỉ là, không phải ai cũng hiểu được tâm tư của anh. Những điều đã chôn kín trong lòng, đến chính bản thân anh cũng không muốn khơi dậy.

“Hay là, anh đợi mẹ sắp đặt cho đây?”

Đây thì lại là tin mới. Cố Hoài Việt hỏi, “Sao? Bà cụ lại nghĩ ra chiêu trò gì đối phó anh à?”

“Thứ ba tuần sau là sinh nhật ông cụ, ý mẹ là định tổ chức một bữa tiệc tại nhà, mời hết những người có thể mời tới. Nghe báo lần này khách mời quan trọng là Tổng tham mưu trưởng Thẩm Nhất Minh. Anh chưa quên cô con gái út của chú ấy chứ hả?”

Hiển nhiên Cố Hoài Việt còn nhớ: “Đã rồi. Anh sẽ chuẩn bị.”

Trao đổi qua loa mấy câu, Cố Hoài Việt trở về phòng trên lầu hai, cậu con trai Cố Gia Minh đã ngủ, căn phòng chỉ còn bật một ngọn đèn tường, ánh đèn vàng tỏa ra không gian một mảng sáng dịu nhẹ. Trên giường, cậu bé đã say giấc, hai chân kẹp gối, tư thế nằm lộn xộn.

Anh bước nhanh vài bước đến đêm chăn cho con, không ngờ cậu bé lại dần tỉnh giấc, đôi mắt đen láy còn mơ màng ngủ trong phút chốc bất gặp hình ảnh người ở trước mắt. Cậu cuộn tròn người lại, cuối cùng hừ khê một tiếng, xoay người ngủ tiếp, hoàn toàn không để ý tới anh.

Cố Hoài Việt bật cười, nằm xuống cạnh con: “Cố Gia Minh, vẫn còn giận bố à?”

Trả lời anh là một giọng nói khàn khàn: “Ngủ rồi.”

Rõ ràng là không chịu nghe lời dỗ dành, Cố Hoài Việt ôm trán: “Thế con ngủ tiếp đi. Thủ trưởng bố đây chiều mai bay...”

Đúng theo dự tính, cậu bé quay ngoắt lại, ánh mắt tức tối nhìn thẳng vào đôi mắt đặc ý của thủ trưởng.

Cố Hoài Việt tươi cười, ôm con vào lòng, ôn tồn nói: “Lần tới lớp con họp phụ huynh vào lúc nào?”

Cố Gia Minh bĩu môi: “Lần sau không cho bố đi nữa. Cứ để chú út đi.”

“Thế làm sao được.” Anh cụng đầu vào trán con, vỗ về: “Hay là mấy hôm nữa bố sắp xếp thời gian đi gặp cô giáo con, giải thích với cô nhé?”

“Thế thì cô sẽ biết người đi họp hôm đó không phải là bố à?”

“Không sao. Chuyện đấy cứ để bố lo.” Cố Hoài Việt cam đoan. Đến lúc này, cậu bé mới miễn cưỡng tha thứ cho anh, chui vào vòng tay anh, ngủ ngon lành. Ngắm khuôn mặt cậu bé non nớt ngây thơ, ánh mắt của Cố Hoài Việt cũng dần trở nên ôn hòa.

Vừa kết thúc một tiết dạy, Nghiêm Chân phúi phúi bụi phấn bám trên người, đi về phía phòng giáo viên.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, mặt trời tỏa ánh vàng rực rỡ, xua tan không khí lạnh lẽo mà những cơn mưa tầm tã mấy ngày qua đem tới. Nghiêm Chân mở toang cửa sổ để ánh nắng rọi vào. Các thầy cô trong phòng đều đang trên lớp, bầu không khí yên tĩnh hiếm hoi khiến cô cảm thấy khoan khoái vô cùng. Đột nhiên, chiếc di động trong ngăn bàn bỗng đồ chuông.

Nghiêm Chân lấy ra xem, một dãy số trông khá quen thuộc: “A lô!”

“Chào cô, tôi là phụ huynh em Cố Gia Minh.”

“Chào anh.”

“Tới đây, cô Nghiêm có thời gian không, tôi muốn tới trường hỏi thăm một chút.” Giọng nói trầm ấm này nghe thật dễ chịu.

Nghiêm Chân hơi bất ngờ: “Vâng, từ thứ hai tới thứ sáu tôi đều ở trường. Có chuyện gì sao ạ?”

Đầu kia im lặng vài giây mới lên tiếng: “Buổi họp phụ huynh lần trước, vì một số lý do mà tôi không đến được. Nên muốn tìm lúc nào đó gặp cô Nghiêm để trao đổi.”

Nghiêm Chân ngạc nhiên: “Người lần trước đeo quân hàm Trung tá đó, không phải anh sao?”

“Đó là em trai tôi.”

Thì ra bố của Cố Gia Minh lại là người khác, đúng là phức tạp thật. Nghiêm Chân lặng im một thoáng, nói: “Được, hôm nay đã là thứ sáu rồi, vậy để thứ hai đi. Có tiện cho anh không?”

Cố Hoài Việt đồng ý không do dự, chuyện này đã quyết như vậy.

Có điều cậu bé Cố Gia Minh vẫn giữ bộ mặt thiếu não: “Chưa biết chừng đến lúc ấy bố lại có việc.”

“Không đâu, bố hứa!” Anh xoa đầu con trai, đi về phía phòng khách.

Bà Lý Uyên nhìn anh không nhịn được phải nói một câu: “Con tự đếm xem, con đi họp được cho Gia Minh mấy bận, khó khăn lắm lần này mới đồng ý, mà đến cuối cùng vẫn là người khác đi thay!”

Cố Hoài Việt chỉ cười không đáp.

Nghĩ kĩ lại, quả thực anh nợ con trai không ít, vậy nên lần này phải thể hiện cho thật tốt.

Thứ hai.

Nghiêm Chân có tiết đầu buổi sáng, nhưng vì đồng hồ báo thức đình công, cô vội đến được trường đã sắp đến giờ vào lớp.

Lúc vào phòng giáo viên, cô Lý ở bàn đối diện đang dậm lại lớp phấn trang điểm, lúc ánh mắt quét qua Nghiêm Chân chợt hỏi nhỏ: “Cô Nghiêm, sao mặt cô nhọt nhọt thế?”

“Thế à?” Nhận chiếc gương từ tay cô Lý, Nghiêm Chân soi lại tí mỉ một lát, trả chiếc gương lại, “Lúc sáng đi vội quá, chưa kịp trang điểm.”

Cô Lý bĩu môi: “Vậy không được đâu nhé. Phụ nữ mà không giữ gìn cẩn thận, chăm sóc tử tế thì chóng già lắm. Vả lại, làm giáo viên như chúng ta, ngày ngày đi ra đi vào cả người dính toàn bụi phấn, càng phải chú ý hơn. Phải rồi, cô Nghiêm này, cuối tuần có rảnh không? Chúng ta đi spa nhé?”

Nghiêm Chân khẽ chau mày, rất nhanh liền mỉm cười: “Không được rồi, cuối tuần tôi còn có việc.”

“Hà?” Cô Lý ngạc nhiên, “Việc gì thế?”

“Làm gia sư ấy mà.” Nghiêm Chân trả lời ngắn gọn, rút tập sách trong ngăn bàn ra, “Không còn sớm nữa, tôi lên lớp trước đây.”

Cô Lý nhìn theo bóng cô đã đi xa, không nhịn được lẩm bầm “Dạy Ngữ văn thì làm được gia sư gì?”

Đúng là Nghiêm Chân dạy Ngữ văn, nhưng khi làm gia sư ở bên ngoài, Văn, Toán, Ngoại ngữ cô đều dạy được cả. Hơn nữa, còn nhận dạy kèm hai học sinh, mỗi dịp cuối tuần đều kín lịch. Bà nội sợ cô vất vả quá sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe, mấy lần khuyên cô đừng làm thêm nữa, nhà cửa chưa cần mua vội. Nhưng Nghiêm Chân chỉ mỉm cười đáp lại, hôm sau vẫn cứ đi tiếp, không chịu nghỉ ngơi.

Trong lớp học sinh đã có mặt đông đủ, không khí rất sôi nổi. Qua mấy ngày cuối tuần, đến lúc đi học các em nhỏ đều hăng hái trò chuyện với bạn bè. Nghiêm Chân để mắt nhìn qua Cố Gia Minh, chỉ thấy cậu bé đang ngồi tại chỗ mình, chiếc mũ lưỡi trai trên đầu đội lệch, cười hi hi rất đáng yêu, còn Lâm Tử đằng sau cậu bé trông lại ỉu xiu. Chắc hẳn bạn nhỏ Cố này đã thông cáo rộng khắp chuyện bố mình trở về, lúc này đang đắc ý đây. Khóe môi cô khẽ cong lên, với trẻ con thì bố chính là cả bầu trời. Chúng có thể không biết họp phụ huynh có ý nghĩa gì, chỉ cần đọ xem bố của siêu phàm hơn, giống anh hùng hơn.

Nghiêm Chân còn nhớ, trong một bài tập làm văn, Cố Gia Minh đã viết thế này: “Bố của em là một đại anh hùng đầu đội trời chân đạp đất!” Xem ra bố cô vị trí rất lớn trong lòng cậu bé, cũng khó trách cậu lại đánh nhau với Lâm Tử chỉ vì một câu nói như thế.

Hết giờ dạy, Nghiêm Chân nhận được điện thoại của Cố Hoài Việt, ở đầu dây bên kia anh lịch thiệp hỏi cô có tiện gặp hay không, sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn liền hẹn gặp cô ở một quán cafe gần trường.

Ngất máy, Nghiêm Chân thấy hơi khó hiểu. Quán cafe ư? Gặp giáo viên thì gặp ở trường không phải thích hợp hơn sao? Xem ra quả thực vị phụ huynh này không hay gặp giáo viên cho lắm. Nghĩ vậy, Nghiêm Chân khẽ mỉm cười.

Theo giờ đã hẹn. Nghiêm Chân đến quán cafe.

Do đã biết trước thân phận của đối phương, nên vừa vào cửa là Nghiêm Chân lập tức đảo mắt nhìn quanh, không ngờ kết quả lại khiến cô có chút bất ngờ. Giữa những người trong quán, cô không hề thấy ai mặc quần phục.

Còn đang ngơ ngác thì một người đàn ông ăn mặc bình thường đón lấy ánh mắt cô đứng dậy, diện mạo khôi ngô, vóc dáng cao gầy, bước đi đường hoàng. Nhìn anh, Nghiêm Chân vô thức đoán định người này chính là bố của Cố Gia Minh, và lời nói của người đàn ông kia cũng vừa lúc chứng minh suy đoán của cô. “Chào cô.” Anh nói.

Nghiêm Chân mỉm cười, giơ tay phải ra bắt tay anh: “Chào anh.”

Sau khi ngồi xuống, Nghiêm Chân gọi một tách cà phê, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông đối diện, thấy một tách hồng trà đang tỏa ra hơi nóng.

Cố Hoài Việt cúi đầu nhấp một ngụm trà, con đầu âm ỉ trong dạ dày dịu đi ít nhiều. Trưa nay có một bữa tiệc, anh không tránh được nên đã uống chút rượu. Rượu mạnh làm cho dạ dày anh vốn có vấn đề trở nên khó chịu vô cùng.

Anh đặt tách trà xuống, nhìn Nghiêm Chân đang ngồi đối diện. Một cô gái trẻ tuổi, khoác trên người bộ đồng phục, nét mặt rất trầm tĩnh như đang đợi anh mở lời. “Cô Nghiêm thứ lỗi, đã làm mất thời gian của cô.”

Nghiêm Chân lắc đầu: “Không sao, tiếp phụ huynh tới thăm hỏi cũng là công việc của giáo viên chúng tôi.”

Cố Hoài Việt khẽ cười, trên người anh tỏa ra nét oai nghiêm sắc sảo. Xuất thân là lính như anh rất khó để có thể dễ dàng trở nên ôn hòa, điều này bản thân anh không hay biết, nhưng người ngồi đối diện là Nghiêm Chân lại cảm nhận được rõ ràng, bởi lúc này đây cô đang thấy có chút bất an.

“Gia Minh từ bé đã nghịch ngợm, chắc đã gây ra cho cô nhiều phiền toái phải không?”

“Em Cố Gia Minh có hơi nghịch ngợm, nhưng cũng rất thông minh, được bạn bè quý mến lắm.”

Cố Hoài Việt ngoài mặt thì cười, trong lòng lại hừ một tiếng. Thằng oắt con miệng dẻo quẹo, giỏi nhất là làm cho người xung quanh cảm thấy ngọt ngào lâng lâng. Chuyện trò thêm một lúc, Cố Hoài Việt đã phần nào nắm rõ thành tích của nhóc con nhà mình. Anh đặt hai tay trên gối, vẫn giữ tư thế nghiêm nghị, nói: “Tôi đi lính ở xa, cả năm không mấy khi ở nhà, dạy con không được đến nơi đến chốn. Vậy nên, phải phiền cô giáo nhiều hơn rồi.”

“Người lính gìn giữ biên cương bảo vệ Tổ quốc, điều này tôi có thể hiểu.” Nghiêm Chân tươi cười, mà lời nói lại chột trở nên bẽn lẽn, “Nhưng cứ luôn khiến con trẻ thất vọng cũng không hay, anh không có thời gian, mẹ của Gia Minh cũng không có thời gian sao ạ?”

Anh lặng đi một chút, rồi cho cô câu trả lời: “Thật xin lỗi, nhưng mẹ của Gia Minh đã qua đời rồi.”

Nghiêm Chân sững sốt, cô nhận lớp đã một thời gian, nhưng với tình huống như thế này thực sự cô vẫn chưa sâu sát tìm hiểu. Đúng lúc cô bối rối không thôi thì chiếc điện thoại trong túi xách đổ chuông, cô nhìn Cố Hoài Việt rồi quay đi nghe điện.

Là điện thoại của thím Lý nhà đối diện. Do bà nội không khỏe, lúc cô không có nhà thường nhờ thím Lý chăm nom giúp. Lúc thấy số gọi đến, mí mắt Nghiêm Chân đột nhiên giật giật, mà ở bên đầu kia giọng nói chói tai của thím Lý cũng đã biến dự cảm của cô thành sự thật, “Tiểu Chân à? Bà nội cháu lại bị tăng huyết áp rồi, giờ đang ở trong bệnh viện thành phố. Cháu tới ngay đi!”

Ngất máy, Nghiêm Chân lập tức đứng bật dậy, vợ vội túi chuẩn bị đi ra ngoài. Chợt có bàn tay nắm lấy tay cô, nhắc nhở cô rằng anh đang ở đây.

Nghiêm Chân quay đầu nhìn, không giấu nổi nỗi hoang mang trong lúc quần bách, cô thấp giọng nói: “Xin lỗi anh, bà nội tôi xảy ra chuyện, tôi phải tới bệnh viện.”

“Tôi đã nghe thấy rồi.” Giọng Cố Hoài Việt trầm ấm, lại thấy thần sắc cô gái trước mặt càng thêm rối bời. “Để tôi đưa cô đến đó.”

“Hà?”

“Bệnh viện thành phố ở phía Đông, cách đây rất xa, đi ô tô nhanh hơn nhiều.”

Rõ ràng anh đã thấy bộ dạng cô lúc đến đây, điều này khiến cô khó xử. Nhưng đạp xe đạp đi quá thực rất mất thời gian, Nghiêm Chân cắn cắn môi, cuối cùng vẫn đồng ý.

Lúc tới bệnh viện, thím Lý đang đứng đợi trước cửa, nhìn thấy Nghiêm Chân liền chạy ra đón.

Nghiêm Chân nắm chặt tay thím hỏi han: “Thím ơi, bà nội cháu sao rồi?”

“Đỡ nhiều rồi, vừa tỉnh lại. Lúc này thím cũng lo cuồng cả lên.”

Nghiêm Chân vội vã muốn vào trong, chợt thím Lý ngăn cô lại, nét mặt ngập ngừng có vẻ khó nói: “Thím nghĩ hay là cháu đừng vào vội.”

“Sao thế ạ?”

“Còn nhớ người mà lần trước thím giới thiệu cho cháu đi coi mắt không?”

Sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện này, Nghiêm Chân vội đáp: “Nhớ ạ.”

Thím Lý vỗ tay một cái, bảo: “Bà nội cháu nổi giận vì chuyện này đấy, mà cứ hễ tức giận là huyết áp lại tăng cao. Mà huyết áp hễ tăng cao, thì chẳng phải...”

Nghiêm Chân có phần sốt ruột: “Rốt cuộc là làm sao ạ?”

Chuyện là như sau, Nghiêm Chân nhờ thím Lý trông nom bà nội, hai người thường ngày rảnh rỗi vẫn hay ngồi nói với nhau những chuyện trong nhà ngoài ngõ. Hôm nay bà nội nhắc đến việc hôn nhân đại sự của cô, liền nhớ lại đối tượng lần trước cô đi coi mắt, mãi không nghe thấy cô đã động gì đến nên bà mới sốt ruột. Vì người là do thím Lý giới thiệu, bà bèn nhờ thím Lý gọi cho người ta.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia nói giọng thoải mái: “Cái cô này nom ra không hề có ý định kết hôn, tôi với cô ấy căn bản là trò chuyện không hợp.”

Lại là cái kiểu đó, trước đây bao nhiêu người đều bị từ chối như vậy rồi? Bà nội nghe xong liền bốc hỏa. Sau đó thì được đưa vào viện.

Nghiêm Chân dờ khóc dờ cười. Ngẫm nghĩ một lúc, cô vẫn đẩy cửa bước vào.

Bà nội vẫn đang thiếp ngủ, Nghiêm Chân tiến thím Lý về rồi ngồi xuống bên giường bà. Năm nay bà nội đã sáu mươi tám tuổi, nhưng không giống như những ông bà cụ cùng tuổi khác tóc bạc da mồi. Nhìn kỹ, tóc đen của bà còn nhiều lắm, bà vẫn luôn tự hào vì điều này. Nhưng mấy năm gần đây, vì cô, tóc bà nội đã bạc thêm nhiều. Nghĩ đi nghĩ lại, Nghiêm Chân thấy thật có lỗi với bà.

Cửa sổ phòng bệnh còn đang mở, gió lạnh từng cơn thổi bay tấm rèm ủa vào trong phòng. Nghiêm Chân bước đến trước cửa sổ định đóng lại thì nghe thấy tiếng bà nội nằm trên giường bệnh nói: “Đừng có đóng, để đó gió thổi cho hạ hỏa.”

Nghiêm Chân không biết phải làm sao, vẫn với tay cài chặt cửa sổ, tươi cười quay lại: “Nội, đã vào thu rồi, nội còn muốn bị cảm nữa à?”

Bà cụ hừ một tiếng: “Chết sớm cho khỏe, đỡ phải phiền não với mấy đứa tội bay.”

“Bà nội.”

Cuối cùng vẫn cứ là cứng miệng mềm lòng, chốc lát sau bà nội đã nắm chặt tay cô, hết lời khuyên bảo: “Tiểu Chân, bà nội từng thề với bố con, nhất định sẽ nuôi nấng con khôn lớn nên người, nhìn thấy con lấy chồng sinh con. Nhưng mà nội năm nay đã sáu mươi tám tuổi rồi, con vẫn không chịu giúp nội được toại nguyện hay sao?”

Nghiêm Chân không nói nên lời. Phòng bệnh phút chốc chìm trong im lặng, tiếng gõ cửa từ ngoài truyền tới rõ rệt vô cùng.

Nghiêm Chân ngoảnh đầu nhìn, ngạc nhiên nhận ra người đến lại là phụ huynh của Cố Gia Minh – Cố Hoài Việt.

Bỗng chốc bị hai đôi mắt nhìn chăm chăm, Cố Hoài Việt cũng hơi mất tự nhiên, nhưng cửa đã hé nửa, anh cũng chỉ đành bất chấp xông lên thò: “Làm phiền cô Nghiêm rồi, cô để quên túi trên xe tôi.”

Nghiêm Chân nhất thời lúng túng, vội nhận lại túi của mình từ tay anh. Bà nội nhìn anh, đôi mắt mờ mịt phát sáng: “Tiểu Chân, ai đấy?”

“Đây là phụ huynh học sinh lớp con, tiện đường nên đưa con tới đây.” Cô biết bà nội đang nghĩ gì, vội vàng giải thích.

Quả nhiên, ánh mắt bà nội dần u ám lại. Cố Hoài Việt cũng từng bắt gặp ánh mắt như vậy của mẹ mình, quen thuộc đến độ thoáng nhìn là biết, cũng hiểu được thời điểm này không tiện ở lại lâu.

“Vậy tôi xin phép về trước đây, có gì sẽ liên lạc sau.” Lại quay qua nhìn bà cụ đang nằm trên giường bệnh: “Bà cũng nghỉ ngơi chóng khỏe ạ.”

“Ừ, ừ...” Bà cụ ngán ngẩm đáp lời, nhìn bóng anh dần khuất xa mà dâng lên muộn phiền, tự mình lẩm bẩm: “Sao Tiểu Chân nhà tôi lại không gặp được người đàn ông như thế chứ?”

Nghiêm Chân cầm chiếc túi, nghe những lời bà nội nói, lặng lẽ thở dài.

Hoàn thành nhiệm vụ con trai giao cho, Cố Hoài Việt nhẹ nhõm hẳn, ra khỏi viện tranh thủ thời gian đúng lúc tiện đi đón Cố Gia Minh tan học về nhà.

Cố Gia Minh hết sức cảnh giác trước động thái này của ông bố: “Bố ơi, hôm nay bố làm sao thế?” Bỗng dừng lại tốt với cậu như vậy, chắc chắn là đã có chuyện gì xảy ra. Nên biết rằng, cậu rất hiếm khi được hưởng thụ đãi ngộ do chính bố lái xe đưa đón.

Cố Hoài Việt dờ khóc dờ cười gõ đầu cậu nhóc: “Có chuyện gì? Hà?”

Cậu bé ôm đầu, khuôn mặt bé bỏng bỗng chốc nhăn nhó: “Cô giáo tại con từng bảo, một người bình thường chẳng thêm để tâm gì đến mình, đột nhiên lại quay đầu cười với mình thì chắc chắn là có âm mưu.” Cậu nói xong liền đứng với lên trước, bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy gương mặt thủ trưởng, nói rõ ràng từng chữ: “Chắc chắn bố đã làm chuyện gì có lỗi với con rồi. Bố nói đi, có phải bố lại định bỏ rơi con về thành phố B không?”

Khỏe môi Cố Hoài Việt hơi mím lại, nghiêng người qua xoa đầu con trai: “Lần này bố sẽ ở thêm vài ngày, thế nên con không phải lo.”

Cố Gia Minh đầu môi lên: “Bố nói lời có giữ lời không đấy?”

Cố Hoài Việt lập tức cam đoan: “Lập giấy đảm bảo thực hiện quân lệnh cho con.”

Tay vuốt ve mái tóc cậu bé, Cố Hoài Việt thoáng chút thất thần. Xem ra anh đã tạo ấn tượng xấu trong lòng con mất rồi, cũng khó cho anh cả năm chẳng mấy khi ở nhà, con trai khi gặp anh lại vẫn thân thiết đến vậy.

Mượn lời mẹ anh nói, Gia Minh bám anh như thể là bởi cậu bé không có mẹ, chỉ có bố thôi. Có một người mẹ chăm sóc cậu sẽ tốt hơn nhiều. Đương nhiên anh hiểu ý của mẹ, nhưng lần nào cũng chỉ cười trừ cho qua. Đến giờ thì mẹ anh cuối cùng đã mất hết kiên nhẫn, bắt đầu thúc ép anh kết hôn, trước mắt tiệc mừng thọ ông cụ nhà chính là Hồng Môn Yến(1) của anh.

(1) Thời Hán Sở tranh hùng, Phạm Tăng đã bày ra bữa tiệc Hồng Môn Yến nhằm giúp Hạng Vũ ám hại Lưu Bang. Từ đó có điển tích này, ám chỉ việc bày tiệc chiêu đãi nhưng đằng sau lại ẩn chứa mưu đồ thâm hiểm.

Phải đi đâu tìm ra một đối tượng phù hợp để dắt về lấy lệ cho qua lễ mừng thọ bây giờ? Đây đúng là một vấn đề nan giải.

Cố Gia Minh cũng đau đầu, ngồi trên ghế mặt nhăn mày nhí: “Bố ơi, hôm nay cô giáo Ngữ văn của tụi con ra một đề bài.”

“Sao? Gặp phải khó khăn không hoàn thành được nhiệm vụ à?”

“Vâng.” Cố Gia Minh đưa bàn tay bụ bẫm lên ôm mặt râu rĩ, tiếng thở dài thốt ra qua kẽ tay.

Nghiêm trọng vậy sao? Anh nhướn mày: “Đề bài là gì?”

“Mẹ của em”

Cố Hoài Việt hơi ngẩn người: “Cô giáo Ngữ văn của các con là ai vậy?”

“Là cô Nghiêm” Cậu bé lạnh lạnh trả lời, “Cô chủ nhiệm của tụi con ấy.”

Nghiêm Chân. Cố Hoài Việt bất chợt nhắc thăm tên cô.

Nằm viện ba ngày, Nghiêm Chân mới đưa bà nội về nhà, tuy bà cụ còn chưa hết giận nhưng cũng hết cách với cô cháu gái bướng bỉnh. Phía bên bà nội thấy thoải mái, hiển nhiên Nghiêm Chân cũng nhẹ nhõm đi ít nhiều, thời gian rảnh rỗi lại chợt nhớ tới Cố Hoài Việt. Lần trước vì gấp gáp, vừa tới bệnh viện cô đã vội xuống xe, quên cả túi không cầm, đến một câu cảm ơn cũng chưa kịp nói.

Chuyện này về tình về lý đều không được, lưỡng lự chốc lát, Nghiêm Chân vẫn bấm số gọi cho Cố Hoài Việt, điều khiến cô bất ngờ là không ai bắt máy. Nghĩ chắc là không tiện, Nghiêm Chân đành ngắt điện thoại, nhìn chồng vờ bài tập chất trên bàn, tĩnh tâm lại bắt tay vào làm việc.

Nghiêm Chân dạy lớp một, với cô, việc chữa bài cho các em học sinh chẳng hề đơn điệu nhàm chán, mà ngược lại, lối tư duy đơn giản ngây ngô khiến người lớn không sao lường trước được, cùng những lỗi chính tả nho nhỏ mà bọn trẻ mắc phải thường khiến Nghiêm Chân không thể nhịn cười.

Lấy bài văn trên tay mà cô đang sửa làm ví dụ, từng con chữ nguệch ngoạc bị miễn cưỡng dồn ép vào hàng vào lối, thỉnh thoảng còn xuất hiện phiên âm thay cho chữ viết, cô tỉ mỉ dịch lại bài văn có tựa đề “Mẹ của em” này: “Thưa cô, bài văn này làm khó con quá. Mẹ con đã mất từ rất lâu, rất lâu rồi. Bà nội bảo mẹ đã hóa thành con chim nhỏ bay đi, con chẳng tin đâu, trẻ con cũng không dễ lừa gạt thế nhé. Nhưng mà, thủ trưởng nói rằng, cô giáo đã giao nhiệm vụ thì con phải gắng sức hoàn thành. Vậy nên thưa cô, cô thật sự làm khó con quá.”

Đọc xong, khỏe môi Nghiêm Chân khẽ cong lên. Cô nhìn ba chữ “Cố Gia Minh” viết ở trên, trong đầu hồi tưởng lại tình cảnh khi cậu nhóc lắc đầu nguầy nguậy rồi lại than ngắn thở dài nói “Bố con làm trong quân đội đấy ạ”, không khỏi bật cười, đúng là một đứa trẻ đáng yêu.

Làm khó cậu bé như vậy, phải chăng người làm giáo viên như cô cũng nên biểu thị gì đó? Suy nghĩ một lát, Nghiêm Chân khoanh tròn một bông hoa nhỏ bên dưới. Sắc màu tươi rói, hết như đôi má hồng hồng của những đứa trẻ.

Cậu bé Cố Gia Minh cũng rất thích thú. Bài văn của cậu nhận được một bông hoa màu đỏ cơ đấy! Việc này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cậu bé, thế là cậu lại càng khoái chí, tan học về vừa vào đến cửa đã bắt đầu ồn ào.

Bà nội Lý Uyển và thím út Lương Hòa đều cười tí khen ngợi cậu, duy chỉ có Cố Hoài Việt cầm lấy quyển vở trong tay cậu xem qua, quay đầu lại nhìn về mặt đắc ý ngời ngời của cậu bé, tên nhóc này nhìn đâu ra được cái bộ dạng bị làm khó chứ. Anh gõ lên đầu cậu nhóc: “Lần sau không được phép làm qua quýt thế này nữa, tính theo tiêu chuẩn của bố thì văn của con không đạt.”

Cậu bé bĩu môi: “Cô Nghiêm chẳng ác như bố đâu.”

Vừa đúng lúc chị Trương đã làm xong bánh sữa bơ, cậu bé nguầy nguầy chạy tới đi ăn. Cố Hoài Việt cười đi lên lầu.

Hôm nay anh ra ngoài cả ngày, ở Sư đoàn có người lính gặp sự cố trong cuộc thi tuyển của Binh chủng Đặc công, được đưa đến bệnh viện gần nhất ở thành phố C, anh thay mặt Sư đoàn đến thăm hỏi. Di động lại để ở nhà, cầm lên xem thì thấy có ba cuộc gọi nhỡ, trong đó có một cuộc là của Nghiêm Chân. Cô Hoài Việt bất giác nhú mồm, gọi lại cho cô. Đầu kia bắt máy rất nhanh, thậm chí khi anh còn chưa kịp nghĩ xem sẽ mở lời ra sao thì tiếng “A lô” nhẹ nhàng của cô đã truyền tới.

“Chào cô Nghiêm, tôi là bố của Gia Minh.”

Nghe giọng nói trầm ấm trong điện thoại, Nghiêm Chân hơi ngẩn người. Cô vội bắt máy, không kịp nhìn xem ai gọi đến. “À, chào anh.” Cô chật vật mới cất được tiếng chào, chắc anh thấy có cuộc gọi nhỡ nên mới gọi lại cho cô, “Chiều này tôi có gọi điện thoại cho anh, không có chuyện gì đâu ạ, chỉ là muốn cảm ơn anh ấy mà.”

Cô Hoài Việt nghe vậy mỉm cười: “Không có gì, sức khỏe của bà cụ vẫn ổn chứ?”

“Vâng, cũng hồi phục nhiều rồi.”

“Thế thì tốt.”

Nói hết mấy câu xã giao, hai bên đều cùng im lặng. Đúng lúc Nghiêm Chân muốn nói thêm, chợt nghe thấy tiếng cậu bé reo vui ở đầu bên kia vọng tới: “Bố ơi, ông về rồi, xuống ăn cơm thôi!”

Nghiêm Chân nghe thấy thế nở nụ cười: “Vây thôi, tôi cúp máy đây.”

“Được.” Cô Hoài Việt vội đáp, nhưng xoay người nhìn thấy dưới lầu ông Cố đang bế bổng cậu bé Cố Gia Minh lên anh lại chợt nhớ ra chuyện gì, tức tốc gọi Nghiêm Chân ở đầu bên kia đang chuẩn bị cúp máy, “Đợi đã.”

“Sao vậy?” Nghiêm Chân bị tiếng gọi bất chợt của anh làm cho giật mình.

Âm thanh vừa rồi tựa như vô thức bật ra, chính bản thân Cố Hoài Việt cũng bất ngờ. Anh bóp trán, ngập ngừng một lúc mới lên tiếng: “Tôi muốn nhờ cô giáo Nghiêm giúp một việc.”

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lời cầu hôn đột ngột

Lễ mừng thọ bảy mươi tuổi của ông Cố Trường Chí tổ chức vào thứ sáu.

Ban đầu dự định bày tiệc ở nhà hàng, nhưng ông cụ không đồng ý. Nguyên văn lời lão Tướng quân nói rằng: “Có phải là lễ duyệt binh đâu, bày vẽ như thế làm gì, chỉ có bạn bè chiến hữu ôn lại chuyện xưa, làm ở nhà đi.”

Có thể tổ chức được bữa tiệc mừng thọ này đã là sự thỏa hiệp lớn nhất của lão Tướng quân, bà Lý Uyển hiển nhiên sẽ không kiêu gì thêm. Hơn nữa, Cố viên rộng lớn như thế, tổ chức một buổi tiệc không thành vấn đề.

Ngày mừng thọ, mọi người trong Cố viên đều dậy từ rất sớm bắt tay vào chuẩn bị, lúc Cố Hoài Việt chạy bộ trở về thì bàn ghế đã được bày trí hòm hòm trước sân. Anh muốn giúp đỡ nhưng bị chị Trương ngăn lại.

“Cứ để đấy chị làm.” Chị Trương hồ hồ nói, “Chị nghe mẹ cậu bảo, tối nay có cô nào xinh đẹp đến đấy, cậu phải nắm chắc cơ hội này nhé.”

“Liên quan gì đến em?” Cố Hoài Việt cười cười, đỡ một tay giúp chị Trương kê lại chiếc bàn.

“Sao lại không? Tóm lấy cơ hội mà tìm vợ chứ!” Chị Trương đáp lời, “Đừng để lỡ mất.”

Cố Hoài Việt bật cười, đến cả chị Trương cũng đã bắt đầu thúc giục, xem ra tình hình không cho phép anh lạc quan được nữa.

Tiệc diễn ra vào buổi tối, từ bốn giờ chiều, khách khứa đã lục tục kéo tới. Họ đều là những đồng đội cũ của ông cụ, ngồi lại với nhau cũng không nói nhiều mấy lời khách sáo, nhắc về chuyện ngày xưa ai nấy đều cười rộn ràng, có thể thấy tâm tình ông cụ rất tốt.

Người còn vui hơn cả ông là bà Cố, trông thấy trong đám người đi cùng khách đến có cô gái nào trạc tuổi con mình đều cố ý dõi mắt theo, tâm trạng hào hứng đến nỗi khiến Cố Hoài Việt đứng cạnh cũng mất tự nhiên. Anh viện cớ đi ra ngoài, còn tiện tay lấy luôn chìa khóa xe từ chỗ Phùng Trạ. Trước khi bữa tiệc bắt đầu, anh còn phải đi đón một người.

Cố Hoài Việt lái chiếc xe viết đã hiệu Liebao(1), thông dong tiến vào một khu phố cũ kĩ.

(1) Một thương hiệu thuộc hãng sản xuất ô tô GAC của Trung Quốc.

Lối kiến trúc dọc lối đi có phần tối tăm, đèn đường cứ cách vài ngọn mới thấy một ngọn còn sáng, chiếc xe Liebao có phần thân khá lớn hơi khó lách qua đoạn đường hẹp. Cô Hoài Việt lái xe rất chậm, ánh sáng ảm đạm từ dãy nhà hai bên làm nổi bật ánh đèn chói lóa mà chiếc Liebao phát ra. Luồng sáng ấy còn làm nhức mắt người đang đứng cuối đường trông về phía anh, người kia không khỏi đưa cánh tay lên che mắt lại.

Cô Hoài Việt lập tức tắt đèn, dừng xe bên đường, xuống xe đi nhanh vài bước rồi đứng lại trước mặt người kia.

“Chào cô giáo Nghiêm”

Người anh phải đón, chính là Nghiêm Chân.

Nghiêm Chân dụi dụi mắt mới nhìn rõ được người trước mặt, dưới ánh đèn mờ nhạt, bộ quân phục màu xanh ô liu lẫn vào màu đêm, duy chỉ có ngôi sao trên cấp hiệu thình thoảng ánh lên một tia sáng ngời. Ba sao hai gạch, quân hàm Thượng tá.

Cô cố gắng bình tâm, dè dặt đáp: “Chào anh.”

Cô Hoài Việt nhìn lướt qua cô một lượt, chợt có cảm giác trước mắt mình như sáng lên. Váy dài ôm hông, mái tóc chấm lưng búi lên đơn giản. Không đeo quá nhiều đồ trang sức nhưng trông vẫn giản dị thanh lịch. Nghiêm Chân không rõ anh nghĩ gì, ngược lại còn thấy căng thẳng khi bị anh nhìn chăm chú đến vậy: “Tôi mặc thế này có được không?”

Cô Hoài Việt khẽ nở nụ cười: “Đẹp lắm”

Nghiêm Chân theo anh lên xe, chiếc xe từ từ ra khỏi khu phố cũ kỹ, đi về phía Cổ viên. Xe chạy rất êm nhưng trái tim Nghiêm Chân lại đập loạn xạ. Cô liếc mắt nhìn anh, không kìm được nhớ lại cuộc điện thoại ngày hôm đó. Anh nhờ cô giúp một việc, cô không khỏi ngạc nhiên, hồi lâu mới biết là anh muốn mời cô đến dự tiệc mừng thọ của ông Cổ - với tư cách là bạn của anh.

Hiển nhiên, Nghiêm Chân bị anh làm cho hết hồn một phen, ngay lúc đó vừa chẳng biết lấy lý do gì để đồng ý, lại vừa không tìm được có để chối từ. Bên đầu kia điện thoại, giọng nói của Cô Hoài Việt rất điềm tĩnh: “Thực ra cả tôi và cô giáo Nghiêm đều có chung một rắc rối, vậy nên mới có bữa tiệc Hồng Môn Yên thế này.”

Nghiêm Chân lặng im một chập: “Ý anh là muốn tôi đóng giả làm... của anh, đến để đối phó với gia đình hả?” Dù gì da mặt cô cũng mỏng, không thốt ra được hai tiếng bạn gái, Nghiêm Chân quyết định để trống.

“Không phiền phức như vậy đâu, bạn bè thôi là được.”

Đây là lần đầu tiên anh đem một lý do lạ lùng như vậy ra nhờ cậy người khác, đương nhiên tình tiết câu chuyện cũng không thể quá vẹn toàn, phải chừa lại vài khoảng trống. Hơn nữa, anh sống độc thân bao năm nay, bà Lý Uyển đã nóng lòng lắm rồi, từ thái độ của bà hỏi chiều anh có thể nhận ra được. Vậy nên, cho dù bên cạnh anh chỉ có một người bạn là giới tính nữ cũng sẽ khiến bà vui lòng.

“Có thể hỏi tại sao lại nhờ tôi giúp không?”

Cô Hoài Việt cũng không ngần ngại: “Vì cô là người thích hợp nhất.” Cũng là cô gái duy nhất có tuổi tác phù hợp mà anh từng tiếp xúc từ sau khi trở về.

Nghiêm Chân nghe vậy cân nhắc trong giây lát, cuối cùng vẫn nhận lời. Mặc dù lúc bình tâm suy nghĩ lại, Nghiêm Chân mơ hồ cảm thấy có hơi vô lý, nhưng niềm tình mấy ngày trước anh đã giúp đỡ mình trong lúc khó khăn, cô cũng chỉ đành an ủi bản thân rằng làm vậy coi như trả nợ ân tình.

Tòa Cổ viên nằm ở khu phố cổ kính nhất thành phố C. Là dân thành phố C, nhưng trước nay Nghiêm Chân đều chỉ đi lướt qua trước cổng lớn của tòa đại viện này, cảnh tượng nhìn thấy khi đó là hai chiến sĩ cảnh vệ đứng gác, một trái một phải như thần giữ cửa vậy. Lần này, cô đã bước vào bên trong.

Cô Hoài Việt vừa vào đã thấy Phùng Trạ đứng đợi ở cửa. Cậu ta loay hoay một chỗ điều bộ có vẻ sốt ruột, vừa trông thấy anh liền hốt hải chạy ra đón: “Tham mưu trưởng, anh chịu về rồi đấy ạ.”

Cô Hoài Việt nhét chìa khóa xe vào tay cậu ta: “Tôi còn không lo, cậu lo cái gì? Nghiêm! Nghi! Đứng sau, quay! Bước đều, bước!”

Mặt mũi Phùng Trạ khổ sở nhăn nhúm như cái bánh bao, xoay người đi vào trong nhà. Chưa được vài bước chợt như bưng tỉnh liền quay đầu lại, trong giọng nói lộ vẻ khó tin: “Tham mưu trưởng, đây, đây là?”

Tay cậu ta chỉ chỉ vào Nghiêm Chân, cô bị cậu ta làm cho bước chân dừng khựng lại.

Cô Hoài Việt liếc nhìn sang, tiện tay vỗ đầu cậu ta: “Tiếp tục thi hành mệnh lệnh!”

Nghiêm Chân tìm tìm: “Cậu này thú vị thật.”

“Cậu ấy là kẻ pha trò bên cạnh ông cụ đấy.”

Cô Hoài Việt còn chưa kịp đưa Nghiêm Chân vào tới đại sảnh đã bị ánh mắt tinh tường của bà Lý Uyển phát hiện. Không phải do thị lực của bà quá tốt, mà quả thực bà khó lòng tin được cậu con lớn của mình lại dắt theo một cô gái về nhà?

Trông thấy cảnh tượng ấy, bà lập tức mất bình tĩnh, đặt tách trà xuống bước ngay ra ngoài, ánh mắt còn mang vẻ ngổ ngàng: “Hoài Việt, đây là?”

Cố Hoài Việt giải thích qua loa: “Đây là bạn con, Nghiêm Chân.”

Nghiêm Chân hơi mất tự nhiên, hai tay bắt giắc bầu chặt vào váy, nghe Cố Hoài Việt giới thiệu, môi khẽ mấp máy cất lời chào: “Cháu chào bác ạ.”

Bà Lý Uyên tỉ mỉ đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, còn chưa kịp nói gì chợt có tiếng trẻ con lanh lảnh từ trong đại sảnh vọng ra: “Cô Nghiêm?”

Quay đầu lại thấy cậu bé Cố Gia Minh miệng há hốc, cầm món đồ chơi lắp ráp được một nửa trong tay đứng đó chớp chớp mắt. Ngần ra một lúc mới bỏ món đồ chơi xuống, chạy lại túm lấy ống quần bố, hỏi: “Cô Nghiêm tới nhà thăm ạ?” Hỏi xong lại cúi mặt thì thầm: “Đạo này con ngoan lắm mà.”

Ba người lớn nhìn nhau cười, làm cho cậu nhóc cuống quýt một phen như vậy, bà Lý Uyên coi như đã biết được một thân phận khác của Nghiêm Chân, thì ra là cô giáo của Gia Minh. Tuy rằng nghề nghiệp bình thường nhưng tướng mạo xinh đẹp, trông rất vừa mắt, ấn tượng đầu tiên như thế là tốt.

Bà Lý Uyên cười, “Gia Minh nhà chúng tôi nghịch như quỷ sứ, thường ngày chắc gây nhiều rắc rối cho cô giáo lắm.”

Nghiêm Chân lắc đầu: “Không đâu ạ, cháu quý cậu bé lắm.”

Hai người đều cười, còn cậu bé thì không vui chút nào: “Bà nội, cháu là cháu ruột của bà đấy nhé.”

Cố Hoài Việt xoa đầu con trai, rồi quay sang nói với mẹ mình: “Mẹ, mẹ đưa Nghiêm Chân vào phòng khách nghỉ ngơi lát đi. Con lên lầu xem ông cụ chuẩn bị xong chưa.”

“Ồ, được.” Bà Lý Uyên kéo Nghiêm Chân sang bên cạnh mình rất tự nhiên, dắt theo cô đi về phía ghế sofa.

Nghiêm Chân được bà ưu ái mà lòng thấp thòm, vô thức quay đầu nhìn Cố Hoài Việt, anh chỉ mỉm cười gật đầu với cô.

Nghiêm Chân vừa ngồi xuống, một tách trà nóng đã được đưa tới trước mặt. Cô khẽ nói cảm ơn, bụng lên nhâm nhi một ngụm, cảm nhận hương thơm nhàn nhạt lan tỏa.

Bà Lý Uyên đứng trước mặt cô, chăm chú quan sát một lúc, tâm trạng có phần phức tạp. Con trai rất ít khi đưa phụ nữ tới nhà, chuyện này thì bà biết, hôm nay lại đưa một cô về, chưa rõ liệu có phải định bụng lấy lệ cho qua mắt bà hay không, tóm lại đã chịu dắt về cho bà gặp mặt. Có thể gặp được là bà đã bắt ngờ lắm rồi, những chuyện khác từ từ rồi tính.

Tiệc mừng thọ của ông cụ chính thức bắt đầu lúc bây giờ.

Được Cố Hoài Việt giới thiệu, cô lần lượt gặp ông Cố cùng anh và em trai anh, tìm Nghiêm Chân đập thành thịch liên hồi vì căng thẳng. Tối nay, ông Cố đã uống chút rượu, khí thế mạnh mẽ ngày thường giảm đi hơn nửa, chỉ nhìn hai người Cố Hoài Việt và Nghiêm Chân về bản khoản một thoáng rồi cười điềm đạm. Ông dặn Cố Hoài Việt tiếp đãi Nghiêm Chân chu đáo, rồi tiếp tục quay ra ôn lại chuyện xưa với đồng đội cũ, thái độ thờ ơ của ông không khỏi khiến Nghiêm Chân nghi ngờ ông đã nhìn ra được ý đồ của Cố Hoài Việt khi đưa cô tới. Có điều, cô cũng chẳng cần lo lắng, dẫu sao chỉ một lần này thôi. Những người gặp được hôm nay khiến cô thấy không thoải mái, cho dù có muốn qua lại thân thiết với gia đình này hơn nữa, e rằng cũng khó.

Hết màn gặp mặt, Nghiêm Chân thờ phào nhẹ nhõm. Bỗng có người vỗ vỗ vai cô, quay đầu lại thì thấy một gương mặt hiền hòa tràn ngập ý cười: “Mệt không chị? Hay lên lầu ngồi nghỉ với em một lát đi?”

Cô cười: “Được.”

Lầu hai của Cố viên có một ban công nhỏ, Nghiêm Chân và Lương Hòa tranh thủ lúc khách khứa đến đông lên tránh ở đây. Lương Hòa vừa ngồi xuống liền cởi luôn đôi giày cao gót dưới chân ra, mặt nhăn nhó xoa bóp bàn chân, liếc sang phía cô không quên hỏi thăm: “Đứng lâu thế mà chị không mỏi chân ạ? Cởi giày ra nghỉ chút đi.”

Nghiêm Chân lắc đầu.

Lương Hòa cười khúc khích: “Không sao đâu, chỗ này hiện giờ không có ai tới hết.”

Nghiêm Chân xắn đo một lát rồi cũng ngồi xuống, nhẹ nhàng rút đôi bàn chân ra khỏi giày cho thoải mái.

“Chị là cô giáo của Gia Minh à?”

“Chị là giáo viên chủ nhiệm lớp em ấy.”

Lương Hòa gật gù, nhỏ giọng thì thầm: “Thảo nào tối nay cu cậu ngoan thế.”

Nghiêm Chân mỉm cười. Không gian im lặng bao trùm lên hai người họ, Nghiêm Chân vốn không phải người hay chuyện, chỉ quay đầu lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm đã buông xuống nhưng bên trong Cố viên đèn điện sáng trưng, khách đến dự tiệc cũng không hề ít, không khí tưng bừng mà không hề huyền ảo. Họ đều là những vị tiền bối đức cao vọng trọng, nếu bắt cô phải gặp từng người một, e rằng chân cô cũng nhũn ra mất.

“Áy, tiêu điểm của tôi nay tới rồi kia.” Lương Hòa chợt cười, hất cằm về phía trước.

Nghiêm Chân không hiểu lắm, nhìn theo ánh mắt của cô Áy, cô thấy vài người đang đứng dưới nơi ánh đèn tụ lại.

“Họ là ai thế?”

Lương Hòa đảo mắt: “Là Phó Chủ nhiệm Tổng cục Chính trị Thẩm Nhất Minh và phu nhân, còn có cô con gái út của họ, Thẩm Mạnh Kiều.”

Ồ? Cô lại nhìn kĩ hơn, thấp thoáng thấy có cô gái mặc váy trắng đang đứng nép bên một người phụ nữ trung tuổi, thân thiết vô cùng.

Cô quay đi, không nhìn về dưới lầu nữa, bung tách trà bên cạnh lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hương trà thanh đậm, vị đắng vẩn vút nơi đầu lưỡi mãi không tan. Trà là trà ngon, nhưng miệng cô nếm được chỉ có chất đắng. Có lẽ cô thực sự không phù hợp với nơi này.

Một lát sau, Nghiêm Chân định đứng lên, không ngờ chiếc giày cao gót lại giẫm chệch, mất cả chân hơi trọ đi. Cô nhăn mặt đau đớn, khom người nhẹ nắn lại mắt cá.

Lương Hòa đỡ lấy cô, ân cần lo lắng: “Chị có sao không?”

“Không sao.” Nghiêm Chân định cười nhưng điệu bộ Lương Hòa còn sốt sắng hơn cả cô, vừa vỗ về cô vừa nói: “Chị đợi nhé, em gọi anh hai tới.”

“Áy, không cần đâu...” Nghiêm Chân nói với theo giọng yếu ớt, nhưng bóng Lương Hòa đã không thấy đâu.

Cô đành ngồi dựa xuống ghế, đợi chưa bao lâu, đã nghe thấy tiếng bước chân vội vã lên lầu. Nghiêm Chân ngoảnh lại nhìn, thất kinh hồn vía. Thì ra cái cô Lương Hòa này không những gọi Cố Hoài Việt tới, mà đến cả bà Cố và Cố Hoài Ninh cũng lủi lên cùng.

Nghiêm Chân tức thì đứng dậy, bà Lý Uyển giờ tay ra đỡ cô, cúi xuống nhìn qua, thấy vết thương không quá nghiêm trọng mới thở phào. Bà xoay người đánh khề lên vai Lương Hòa: “Xem bộ dạng con cuống quýt tí mù, còn tưởng xảy ra chuyện gì lớn lắm cơ.”

Lương Hòa mấp máy môi, không kịp nói. Khóe môi Cố Hoài Ninh cong cong, ôm eo bà xã, nhẹ nhàng trấn an cô.

“Cô giáo Nghiêm có sao hay không, hay là để Hoài Việt đưa cô về nhé?” Tuy bà Cố đang nói với cô nhưng ánh mắt lại nhìn Cố Hoài Việt.

“Có đi được không?” Cố Hoài Việt bước tới, hơi đưa tay phải về phía trước.

Cô chớp chớp mắt: “Đi được ạ, không nghiêm trọng lắm đâu.”

“Thế thì tốt.” Anh cười, “Đi thôi, tôi đưa cô về nhà.”

Anh dìu cô lên xe, suốt dọc đường về cũng lái xe rất chậm, tránh khỏi nhiều chỗ xóc. Nghiêm Chân hạ nửa kính xe xuống, hơi gió mát lạnh thổi vào, phút chốc thấy dễ chịu hơn bao nhiêu. Đã quá dè dặt lại thêm quá nghiêm túc, cô phải đóng khung trong điệu bộ đoan trang như vậy suốt buổi tối, gần như sắp chịu không nổi nữa.

Cố Hoài Việt nhìn thấy hết nhất cử nhất động của cô, nghe cô khe khẽ thở phào, khóe môi anh hơi nhếch lên.

Chiếc xe đậu trước cổng khu nhà. Nghiêm Chân mở cửa chuẩn bị xuống xe, chợt nghe tiếng Cố Hoài Việt gọi: “Nghiêm Chân.”

“Hả?” Cô ngạc nhiên quay đầu lại.

“Cảm ơn cô.”

“Không có gì.” Nghiêm Chân nhoen cười, “Nhưng cách này chỉ dùng được một lần thôi. Lần sau chắc không hiệu nghiệm nữa đâu.” Cố Hoài Việt điềm nhiên cười, mắt nhìn cô bước đi. Cho đến khi bóng dáng mảnh mai của cô khuất sau cổng, anh mới lái xe ra về.

Đã mười giờ rưỡi, đèn trong Cố viên vẫn còn sáng. Cố Hoài Việt thoáng nghĩ ngợi, cũng không vội vào cửa, túm lấy Phùng Trạm đang quét dọn ngoài sân, hỏi: “Còn ai chưa về đây?”

Phùng Trạm siết chặt cây chổi, ú ớ hồi lâu không biết nên nói hay không. Cố Hoài Việt cũng không cần cậu ta trả lời nữa, chỉ nhìn sắc mặt kia là anh đã hiểu.

“Theo em thì anh cũng đừng lo, phu nhân giữ nhà Chủ nhiệm Thẩm ở lại cũng có ý của bà, áy là, áy là....”

“Áy là gì?” Anh trầm giọng hỏi.

Đương đầu với áp lực nặng nề từ Cố Hoài Việt, Phùng Trạm thót tim, trả lời: “Nói như Đoàn trưởng thì, phu nhân đang thả lưới rộng khắp rồi tập trung nuôi bắt, tranh thủ trong khoảng thời gian ngắn giải quyết chuyện cá nhân của thủ trưởng.”

Cố Hoài Việt trầm ngâm giây lát, lách mình đi vào.

Trong phòng khách, phu nhân của ông Thẩm Nhất Minh là bà Tường Di cùng con gái Thẩm Mạnh Kiều đang ngồi trò chuyện với bà Lý Uyển. Trông thấy anh, bà vội gọi lại.

“Đưa về rồi à?” Bà cười tí mắt hỏi.

“Vâng.” Anh chỉnh trang lại cúc áo, chào hỏi bà Tường Di và Thẩm Mạnh Kiều.

Bà Lý Uyển nhân đó thuận nước đẩy thuyền: “Tường Di, đây là cháu lớn của tôi, chị còn nhớ không?”

Cả gia đình ông Thẩm Nhất Minh chuyển tới thành phố B đã lâu, ngay cả trong khoảng thời gian hai, ba năm sống tại thành phố C cũng ít có dịp gặp được Cố Hoài Việt, vì khi đó anh đã nhập ngũ. Tính ra hai bà Lý Uyển và Tường Di không phải quen thân, đều là do mối quan hệ giữa hai ông chồng nên mới có qua lại.

Bà Tường Di đặt tách trà xuống, cười nhả nhặn, gương mặt được chăm chút kĩ càng không nhìn ra dấu vết tuổi tác: “Tôi không nhớ được nữa rồi, nhưng có người thì nhớ rõ lắm đấy.” Nói rồi đẩy Thẩm Mạnh Kiều, “Tôi nhớ lúc Kiều Kiều còn nhỏ có dắt nó sang đây một lần. Khi đó được Hoài Việt dắt đi chơi. Về nhà bao lâu mà Kiều Kiều vẫn hay nhắc anh Hoài Việt của nó đấy.”

Hai bà nhìn nhau nở nụ cười. Còn hai đương sự được nhắc đến kia, một người đứng yên tại chỗ sắc mặt không đổi, một người e thẹn cúi đầu.

Bà Lý Uyển chăm chú nhìn Thẩm Mạnh Kiều: “Mới đó mà Kiều Kiều đã lớn vậy rồi, đang học ở đâu thế cháu?”

Thẩm Mạnh Kiều ngượng ngùng cúi thấp, lấy tay vén tóc: “Cháu đi học sớm, lại vượt vài lớp nữa, mới tốt nghiệp đại học ạ. Năm nay cũng vừa tròn hai mươi tuổi.” Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng không hề yếu ớt.

Bà Lý Uyển không khỏi ngạc nhiên, ánh mắt nhìn Thẩm Mạnh Kiều càng thêm phần quý mến.

Cố Hoài Việt đã kinh qua trăm trận, biết dụng ý của việc mẹ anh bày ra bữa tiệc trà này, mỉm cười, nói: “Con lên lầu đây, đi chào bác Thẩm một tiếng ạ.”

Dứt lời liền quay lưng bước đi, để ba người phụ nữ ở lại dưới lầu trò chuyện. Không nghĩ tới, cùng lúc anh lên lầu, một bóng người cũng lặng lẽ theo sau. Anh bước nhanh cô ấy cũng bước nhanh, anh bước chậm cô ấy cũng bước chậm. Đợi tới khi anh dừng bước, người phía sau kia mới dám cất tiếng gọi: “Anh Hoài Việt.”

Là Thẩm Mạnh Kiều. Bước chân anh ngập ngừng, nghiêng đầu sang, nhìn cô với ánh mắt hồ hững: “Gi thế?”

Thẩm Mạnh Kiều cắn môi: “Anh Hoài Việt, anh còn nhớ em không?”

Dường như có đôi chút ần tượng, anh gạt đầu, miệng nở nụ cười: “Ồ chơi vui vẻ nhé, tối nay tiếp đãi có chỗ nào chưa được chu đáo mong em bỏ qua cho.”

Thấy anh định đi, Thẩm Mạnh Kiều vội gọi một tiếng, tới lúc anh nghiêng đầu sang lại không biết phải nói gì, môi dưới bị cắn sắp hẳn thành vết mới nén ra được một câu: “Không có gì, anh đi đi.”

Tiếp khách cả tối, Cố Hoài Việt đã thấm mệt. Không phải do sức khỏe anh không còn được như trước, mà trận chiến nhân tình thế thái này còn khó đánh hơn cả đại chiến thế giới. Nghỉ đến đây, anh lập tức trở về phòng, lên giường nằm nghỉ.

Căn phòng hơi bừa bộn. Anh sống trong quân ngũ cả năm trời, giờ đây căn phòng anh ở từ nhỏ tới lớn đã thành phòng của con trai, đồ chơi bừa bộn khắp phòng khiến anh không còn chỗ để đặt chân, có thể thấy ông bà nội cưng chiều cậu bé thế nào.

Thằng oắt con. Anh hừ một tiếng, đắp chăn lại cho cậu bé Cố Gia Minh đang say trong giấc mộng, rồi lấp giúp cậu cây súng đang rập dờ một nửa, đặt bên cạnh giường.

Đây là báu vật của cậu bé, là món quà sinh nhật anh mua tặng con vào dịp sinh nhật năm cậu tròn bốn tuổi, đó coi như là lần duy nhất anh đón sinh nhật cùng với cậu. Cố Gia Minh luôn mang món quà ấy theo bên mình, coi nó như báu vật. Thường xuyên súng vác vai, đạn lên nòng sẵn sàng xung trận, tất nhiên anh xem thường món đồ chơi giả này, nhưng con trai anh thích, con trai là nhất, vẫn cứ mua.

“Đợi khi lớn lên, con cũng muốn mang súng thật!” Giọng nói bé bỏng non thơ dường như chỉ mới ngày hôm qua, chớp mắt, cậu bé đã lớn vậy rồi. Tuy quanh năm suốt tháng anh ở xa nhà, người khác có thể không hay biết, nhưng bản thân anh thì hiểu rất rõ, con trai chính là điểm yếu của anh. Đây là lời mà Tư lệnh Tịch, cũng là thủ trưởng cũ của anh đã nói. Trong sâu thẳm, anh cũng biết là vậy.

Thủ trưởng cũ đã nói thế này: “Ai mà có thù với cậu, bắt trói con trai cậu, thì dù có võ nghệ cao cường cậu cũng không dám manh động, lấy đâu ra khí thế giết giặc trên chiến trường nữa.” Sau đó ông lại nói thêm một câu rất sâu xa, “Nhưng mà đàn ông vẫn chỉ là đàn ông, không phải chuyện gì cũng làm thay hết được. Có những chuyện, vẫn phải do người phụ nữ làm.”

Lúc đó, anh chỉ cho rằng Tư lệnh Tịch được mẹ anh cậy nhờ tới khuyên bảo nên cười trừ cho qua. Nay thấy con ngày một lớn khôn, trước khi cậu bé hoàn toàn hiểu chuyện, phải chăng anh không thể để cậu cô đơn như vậy nữa?

Đây là vấn đề mà bao lâu nay, lần đầu tiên anh suy nghĩ một cách nghiêm túc.

Thứ hai.

Lúc Nghiêm Chân thức dậy đã là bảy giờ mười lăm phút. Cô ngáy người một lúc mới bừng tỉnh, nhớ ra hôm nay còn phải đi làm, vội vã xuống giường đánh răng rửa mặt. Vào đến bếp, bà nội đã nấu xong nồi cháo, đang đặt trên bàn chờ nguội.

Bà nội vừa trông thấy cô liền vội giục cô ăn sáng: “Bà thấy con ngủ say quá, nên nghĩ đợi lát nữa vào gọi sau, có muộn không?”

Nghiêm Chân lắc đầu, ngồi xuống bàn cầm cúi ăn sáng.

Tối qua cô lên giường rất sớm, nhưng mãi không sao ngủ được. Với cô mà nói, tình trạng này thật khác thường. Cô dạy ở trường tiểu học, tuy bài vở không nhiều nhưng mỗi ngày dạy xong cũng đủ mệt mỏi, chưa kể đến chuyện cuối tuần cô còn làm gia sư dạy thêm. Mỗi tối về nhà, tựa đầu lên gối là lăn ra ngủ. Vậy mà tối qua cô lại bị mất ngủ.

Nghiêm Chân lắc đầu cho tỉnh táo hẳn, vẫn đi làm như bình thường.

Trong phòng giáo viên, cô giáo Lý vẫn đang soi mình trước gương trang điểm. Đây là việc mà cô ấy bắt buộc phải làm mỗi khi đến trường. Nghiêm Chân đã không còn lấy làm lạ, hờ hững chào một câu, đi tới bàn mình ngồi xuống, còn chưa mở ngăn bàn ra đã nghe thấy cô Lý ngồi đối diện nói một câu: “Cô Nghiêm này, nói thật lòng, làm việc chung với cô cũng tốt lắm.”

Tay còn cầm sách vở chừng lại, Nghiêm Chân ngẩng đầu lên: “Sao tự nhiên lại nói thế?”

Cô giáo Lý đặt gương xuống, đắm chiều nhìn cô rồi nở nụ cười duyên: “Không có gì. Phải rồi, Chủ nhiệm Vạn bảo cô sáng nay khi nào tới thì lên văn phòng cô ấy đây.”

Chủ nhiệm Vạn? Nghiêm Chân khẽ chau mày, đứng dậy đi về phía văn phòng cô Chủ nhiệm khối Vạn Nhụy.

Chủ nhiệm Vạn năm nay đã gần sáu mươi tuổi, được trường mời trở lại làm Chủ nhiệm khối sau khi nghỉ hưu. Dưới mái tóc bạc trắng là khuôn mặt hiền từ luôn mang nét cười ôn hòa, trước nay bà vẫn luôn chiều cố Nghiêm Chân, còn Nghiêm Chân cũng vô cùng biết ơn bà. Nhưng lúc này, trên gương mặt bà Vạn Nhụy hiện lên chỉ toàn vẻ áy náy. “Cũng không rõ tại sao nữa, đột nhiên Hiệu trưởng nhắc tới cháu, muốn xem sơ yếu lý lịch của cháu. Tiểu Chân, hoàn cảnh của mình thế nào cháu cũng rõ rồi, không phải sinh viên tốt nghiệp trường sư phạm, lại không có chứng chỉ sư phạm. Tuy là cháu đang thi lấy chứng chỉ, nhưng dù gì giờ Hiệu trưởng hỏi đến chứng chỉ cháu cũng không đưa ra được.”

Nghiêm Chân mím môi im lặng. Trước đây sau khi tốt nghiệp, cô vội vã đi tìm việc, nộp rất nhiều sơ yếu lý lịch qua mạng rồi đi phỏng vấn ở rất nhiều công ty, câu trả lời nhận được hết lần này tới lần khác là “về nhà đợi tin”. Nhưng đến lúc sổ tiền dành dụm trong tay không còn lại là bao, việc cũng chưa tìm được, Nghiêm Chân lo nghĩ đến độ miệng rộp lên mấy nốt mụn. Đứng vào lúc này, cô chỉ khóa trên mang tới cho cô một tin vui, nói là có công việc làm giáo viên tiểu học, hỏi cô làm hay không. Chị ấy vốn định tới trường này dạy học, nhưng đột xuất lại quyết định theo bạn trai ra nước ngoài, nên giới thiệu cô đến đây. Quả thực cô không có chứng chỉ bằng cấp gì, vào được trường cũng là nhờ mối quan hệ của chị khóa trên, vốn tưởng không sao, nào ngờ...

Bà Vạn Nhụy cũng rất lo lắng, Nghiêm Chân coi như do một tay bà dìu dắt, là giáo viên hậu bối mà bà quý mến nhất. “Giờ còn liên lạc được với chị khóa trên của cháu không, hay là bảo con bé nhờ người ta xem?”

Nghiêm Chân lắc đầu: “Chị ấy ra nước ngoài, cháu không có địa chỉ liên lạc.”

“Ồi!” Bà Vạn Nhụy thở dài, “Nếu như mà không tìm được người, thì theo như ý của Hiệu trưởng, tuần sau cháu phải giao nộp lại cho người khác dạy đây.”

Bỗng chốc, cả văn phòng chìm trong không khí ngưng ngập. Lát sau, bà Vạn Nhụy vỗ vỗ vai Nghiêm Chân, dùng lời an ủi cô: “Nhưng mà cháu yên tâm, công việc thì vẫn có.”

Như nằm ngoài dự tính, Nghiêm Chân ngẩng đầu, cất tiếng nói giọng khô khốc: “Dạ?”

Đối diện ánh mắt vừa ngỡ ngàng vừa ngóng đợi của cô, bà Vạn Nhụy cũng hơi khó mở miệng: “Hiệu trưởng nói thư viện vừa về một loạt sách cho các lớp dưới, muốn cháu tới quản lý.” Đôi mắt xinh đẹp của Nghiêm Chân khẽ lay động, bà Vạn Nhụy vội bảo, “Bác biết đề cháu đi là phí phạm nhân tài, nhưng cháu vẫn ở trong biên chế, lương vẫn như cũ...”

“Cháu hiểu rồi ạ.” Nghiêm Chân mỉm cười ngắt lời bà, “Cảm ơn Chủ nhiệm đã phải vất vả vì chuyện của cháu như thế.”

“Cháu, cháu đồng ý à?” Bà Vạn Nhụy có chút kinh ngạc. Bà còn chuẩn bị sẵn cả mớ lý lẽ để khuyên nhủ cô gái có vẻ ngoài cao ngạo này đây.

“Vâng, cháu đồng ý. Tuần sau sẽ bàn giao lại công việc.”

“Ừ, tốt tốt tốt.” Bà Vạn Nhụy cất tiếng nói liền ba chữ “tốt”, rất cảm kích thái độ của Nghiêm Chân, “Ông nhà bác cũng làm trong trường mình. Tới lúc đó bác nhờ ông ấy xem xem có tìm được người nào để sắp xếp cho cháu công việc tốt hơn không.”

“Phiền bác rồi ạ, Chủ nhiệm” Cô kính trọng người đã giúp đỡ cô nhiều nhất này.

“Vậy sau khi sang thư viện, công việc có gì khó khăn cứ trực tiếp đề cập với nhà trường, đừng ngại nhé.”

Nghiêm Chân cúi xuống trầm tư giây lát, rồi lại ngẩng đầu cười, nói: “Chủ nhiệm Vạn, bác yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu ạ.”

Khó khăn người nào cũng có, nhưng ai gặp khó cũng kể lể than vãn sẽ thành ra già mồm kêu gào. Bản lĩnh khác cô không có, riêng nhẫn nại thì có thừa.

Ở nhà một tuần lễ, kỳ nghỉ phép của Cố Hoài Việt đã qua hơn nửa. Nhìn lịch, ngày trở lại quán doanh đã cận kề.

Thực ra, anh không có ý định nghỉ phép đột này. Cuộc diễn tập đã bắt đầu, trong lúc anh đang đứng trên bục chỉ huy chỉ đạo Sư đoàn thì thông tin viên báo mẹ anh gọi tới. Bà Lý Uyên dặn dò qua điện thoại, bảo anh ngay khi đợt diễn tập kết thúc bắt buộc phải trở về, có chuyện quan trọng. Chuyện quan trọng này là gì trong lòng anh hiểu rõ, nhưng biết làm sao được, bà Lý Uyên lấy danh nghĩa mở tiệc mừng thọ cho ông cụ, anh không về cũng không xong. Giờ tiệc mừng thọ đã kết thúc, anh nên trở về đơn vị thôi.

Bà Lý Uyên tỏ ra bất mãn với suy nghĩ của anh, ăn sáng xong anh nhắc đến hai chữ trở về liền bị bà quát mắng lườm: “Mới về được có mấy ngày, cái Sư đoàn đẩy rồi con ra là không hoạt động được nữa à?”

Cậu bé Cố Gia Minh nghe chuyện cũng cuống quýt chạy tới, nôn nóng kéo áo anh: “Bỏ lại sắp đi à?”

Thoạt đầu, Cố Hoài Việt còn điềm tĩnh được vài giây, nhưng rốt cuộc không sao chống lại được ánh mắt ngáy thơ ngáp tràn chất vấn của cậu bé, chỉ đành xoa đầu con trai, dịu giọng nói: “Ừ, sắp đi rồi.”

Nhận được câu trả lời, sắc mặt cậu bé Cố Gia Minh lập tức biến đổi, trừng mắt nhìn anh rồi xoay người bỏ đi.

Lương Hòa thấy thế không nhịn được phì cười.

“Cũng là đáng đời. Có ai suốt ngày vớt con không ngó ngang gì như con không?” Bà Lý Uyên lên tiếng quở trách.

“Qua đợt này Sư đoàn bắt đầu chuẩn bị diễn tập rồi, con cũng không thể ở nhà mãi được.” Cố Hoài Việt nói xong, sai bước lên lầu chuẩn bị thu dọn hành lý. Mỗi lần trước khi anh đi, con trai đều phản ứng như vậy, anh đi được vài ngày, cậu nhóc sẽ lại dần quen.

“Con đi cũng được, nhưng trước khi đi giải quyết chuyện cá nhân cái đã.” Bà Lý Uyên theo sau anh đi lên lầu.

Cố Hoài Việt nhưong mây sững sốt. Bà cụ hôm nay lại thẳng thừng ép hôn ư?

Anh quay đầu, dờ khóc dờ cười: “Mẹ, chuyện này mà hai, ba ngày có thể giải quyết được thì con lần nữa bao lâu nay làm gì?”

“Con cũng biết là con đang lần nữa à?” Khó khăn lắm mới bắt lỗi được anh, bà Lý Uyên quyết truy hỏi cho kì được mới thôi, “Con gái đồng đội cũ của bố con, Thẩm Mạnh Kiều đấy, con thấy thế nào?”

Thủ trưởng Cố hồi tưởng lại một cách sơ lược, đáp: “Vẫn còn là một cô bé.”

“Nhưng con nhà người ta thích con.”

“Chính miệng cô ấy nói à?”

“Dù con bé không nói mẹ cũng nhìn ra được.” Bà Lý Uyên trả lời chắc như đinh đóng cột, “Con đừng từ chối nhanh thế. Suy nghĩ cho kĩ đi. Tuổi hai đứa tuy có hơi cách biệt, nhưng giờ người trẻ đều nói thế nào ấy nhỉ, tuổi tác không thành vấn đề....”

“Con phải nhắc mẹ, con trai mẹ không còn trẻ nữa đâu. Với lại, hơn nhau ba tuổi đã là cách cả một thế hệ. Mẹ đếm lại cho kĩ xem giữa chúng con là mấy thế hệ.” Anh vừa bước lên lầu vừa nói giọng thần nhiên.

“Con đừng có bắt bẻ.” Thấy cảnh ép hôn lại sắp thất bại, chợt bà nhớ ra điều gì, liền hỏi: “Mạnh Kiều không được, thế Nghiêm Chân thì sao?”

Cái tên này khiến anh dừng bước: “Nghiêm Chân?”

Bà Lý Uyên nhìn thấy hy vọng từ khoảnh khắc ngập ngừng ngần ngừ ấy: “Cô giáo Nghiêm lại là tự con dẫn về nè. Sao hả? Cô này cũng không được à?”

Anh chỉ khẽ cười: “Cô ấy là bạn con.”

“Bạn thì làm sao? Bạn bè thì không yêu đương kết hôn được à?” Bà Lý Uyên nói rất hiển nhiên, “Con mà có lòng, chưa biết chừng đã không còn là bạn từ lâu rồi.”

Nghe tới đây, cuối cùng anh đã mất hết kiên nhẫn tiếp tục đối đáp: “Mẹ cũng không hiểu gì về Nghiêm Chân, sao lại cuống lên bắt con phải cưới thế? Sự

con trai mẹ không ai tiêu thụ cho à?”

“Mẹ không chỉ lo cho anh, mà còn lo cho con trai anh, cháu nội mẹ nữa!” Bà Lý Uyên gay gắt, rõ là đã tức giận lắm, “Thế ra cái cô lần này lại dắt đến để đối phó với mẹ đúng không? Muốn anh lấy vợ thôi mà khó khăn thế đúng không? Có phải mẹ Gia Minh mất thì cả nhà này cũng phải chịu tang cùng đúng không? Có phải anh định cứ ở vậy cả đời, Gia Minh cả đời cũng không có mẹ đúng không?”

Qua một hồi chất vấn, giọng điệu câu sau lại lớn hơn câu trước, cả nhà đều im thinh. Không ai dám hé răng nửa lời, vì đến cả người kị húy nhất trong nhà cũng đã bị lôi ra, có nghĩa, đã đến lúc buộc phải nói cho rõ ràng tất cả.

Mẹ anh rất ít khi nổi trận lôi đình thế này. Cố Hoài Việt nhất thời không tìm được lời gì để phản bác lại bà.

Bà Lý Uyên vịn vào thành cầu thang, khó nhọc đứng vững, lại gạt tay Cố Hoài Việt gơ ra định đỡ bà: “Mẹ nói cho anh biết này, anh hai ạ, bản thân anh không buông bỏ được là chuyện của riêng anh, nhưng đừng có kéo theo cả nhà phải chịu tang cùng. Mẹ còn muốn sống thêm vài năm nữa đấy!”

Lời đã nói đến đây, đồng nghĩa với việc ra cho anh bản tời hậu thư cuối cùng.

Cố Hoài Việt lẳng lặng thu tay lại, bàn tay nắm chặt sát bên đùi, giọng nói khàn khàn cất lên: “Con biết rồi.”

Nghiêm Chân trải qua tuần lễ này bình tĩnh hơn là cô tưởng tượng.

Vì tuần sau Nghiêm Chân sẽ chính thức bị điều đi, nên tranh thủ chiều thứ năm rảnh rỗi, Nghiêm Chân đến thư viện làm thủ tục. Không hổ danh là trường điểm, nói riêng một khu thư viện này thôi đã được đầu tư đến hàng triệu tệ, chưa nhắc tới lượng sách chứa bên trong đó. Bước vào nơi đây, Nghiêm Chân bình tâm lại rất nhanh.

Tiếp đón cô là Chủ nhiệm Thường Tiểu – người quản lý thư viện. Con người Chủ nhiệm Thường giống hệt như tên, gặp ai cũng cười, hòa nhã thân thiện, bình dị dễ gần. Nhưng lai lịch của ông lại không hề tầm thường, là thế hệ du học sinh đầu tiên của Nhà nước mới, từng giảng dạy tại vô số các trường Đại học hàng đầu, nay tuy đã về hưu cũng không hề nhàn nhã, ở đây giúp trường quản lý thư viện, lúc rảnh có thể an nhàn đọc sách.

“Tiểu Nghiêm đến đây à, đúng lúc thật.” Chủ nhiệm Thường tươi cười nói, “Lát nữa hết giờ làm là bác về nhà. Cháu mà đến muộn một chút thôi là cánh cửa sắt này khóa lại rồi đấy.”

Chủ nhiệm Thường vừa nói vừa chấp tay sau lưng dẫn theo cô vào trong, giọng nói trầm trầm, bóng lưng đôn hậu, tựa như ẩn giấu sức mạnh bên trong. Nghiêm Chân đi theo sau khẽ mỉm cười. Xem ra, công việc ở thư viện không hề khốn đốn như cô nghĩ.

Nhân lúc vắng người, Chủ nhiệm Thường dắt cô đi tham quan một vòng thư viện. Khu thư viện rộng lớn, họ thong thả bước đi. Đi hết toàn bộ hành trình mất gần một tiếng đồng hồ, bên ngoài trời đã tối đen.

“Công việc trong thư viện chúng ta là phải coi trọng quy tắc, sách được sắp xếp ở đâu không được nhầm lẫn, nếu không bọn trẻ muốn tìm sách thì sẽ cuống lắm” Chủ nhiệm Thường cười, nhìn sang Nghiêm Chân, “Tiểu Nghiêm, vì sao cháu lại tới đây, thư viện này chỉ mình bác hiểu rõ. Cháu không cần lo nghĩ, cứ làm việc cho tốt. Làm công việc gì thì có niềm vui của công việc ấy.”

“Cháu hiểu ạ.”

Cô biết, lời này của ông Thường là để an ủi cô. Vì sao cô tới đây, những người nên biết đều biết cả, chỉ là không mấy người nói ra miệng mà thôi. Có điều, vậy thì đã sao. Cô đã quyết định chấp nhận thì sẽ không nghĩ ngợi lung tung, khiến cho bản thân mình không được vui vẻ.

Thứ sáu, ngày làm việc cuối cùng, mai đã là cuối tuần.

Nghiêm Chân gấp sách giáo khoa lại, nhìn các em học sinh dưới lớp, nở nụ cười tươi: “Bài học tuần này đến đây là kết thúc. Mai là cuối tuần rồi, cô mong các con sẽ chơi thật vui. Nhưng ngoài vui ra, không được quên hoàn thành bài tập về nhà nhé.”

Các em nhỏ nhao nhao phản đối: “Cô ơi, chúng con còn chưa chơi mà cô đã nhắc bài tập rồi. Áp lực lớn quá đi mất.”

Đám trẻ này! Nghiêm Chân không biết nói sao, gồ gồ xuống bàn ý bảo lũ trẻ trật tự: “Cô kể thêm một chuyện nữa, các con sẽ thấy thoải mái ngay.”

Các em nhỏ lập tức ngồi ngay ngắn, ngoan ngoãn nghe cô giáo kể chuyện.

“Từ tuần sau, cô sẽ tới thư viện làm việc, không thể tiếp tục dạy các con nữa.” Nghiêm Chân ngừng lời, suy nghĩ tìm tòi câu chữ xem tiếp theo nên nói gì, lại phát hiện những lời soạn sẵn trong đầu đã quên hết sạch. Cô không phải người đa cảm, dễ xúc động, nhưng nhìn xuống những cặp mắt long lanh dưới kia, cô bỗng nhiên cảm thấy hơi thở nghẹn lại, nói không nên lời.

“Cô ơi, cô không dạy Ngữ văn nữa thì cô dạy chúng con môn khác không? Con nghe cô Vương nói tiếng Anh của cô siêu lắm” Lớp trưởng Lâm Tiểu Tiểu hỏi.

Nghiêm Chân ngẫm nghĩ, mỉm cười: “Các con có thể tới thư viện đọc sách, rồi cô sẽ dạy các con môn đọc hiểu.”

Lâm Tiểu Tiểu như hiểu như không gật đầu ngồi xuống. Các bạn nhỏ cũng đều thờ phào nhẹ nhõm. Thì ra còn được học môn đọc hiểu nữa, yên tâm rồi.

Hết tiết, Nghiêm Chân thu dọn đồ đạc đi ra khỏi phòng giáo viên. Đúng lúc cô mở cửa thì nghe thấy tiếng bước chân từ sau vọng tới. Nghiêng đầu nhìn, là Cố Gia Minh.

Cô ngồi hắt xuống, nhìn vào mắt cậu bé: “Tìm cô có chuyện gì không?”

Cậu bé Cố Gia Minh hơi bặm môi, ngẩng đầu nhìn cô chăm chăm, rất nhanh lại cúi xuống, nhỏ giọng lẩm bẩm “Cô ơi, bố con bảo rằng, đào ngũ giữa chừng là không đúng đâu.”

Cô mỉm cười: “Ừ, đào ngũ là không đúng đâu.”

Xem ra cô đã đánh giá thấp sự nhạy cảm của con trẻ, bao nhiêu học sinh như vậy, chỉ có cậu bé này hiểu được ý cô muốn nói, biết cô sắp rời đi. Có điều, cậu bé cũng chỉ là một đứa nhỏ sáu, bảy tuổi mà thôi. “Gia Minh, con không muốn cô đi có phải không?”

Cậu bé xoắn vặn gấu áo, vành tai hơi đỏ lên. Đợi một lúc, cậu ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh chớp chớp, tựa như lướt qua trái tim cô, chạm vào nhưng lại vụt mất. Cậu bé bĩu môi, nói ra một câu: “Cô cũng không đáng ghét.”

Cô cũng không đáng ghét, vậy nên cậu bé vẫn không thể nào thích cô giáo này sao? Nghiêm Chân thấy lòng xao động, chớp chớp mắt, có cảm giác ươn ướt. Cô cố kìm nén, nhưng rồi vẫn đưa tay ôm lấy cậu nhóc nhạy cảm lại đáng yêu này: “Cảm ơn con.”

Mày ngày nay, tâm trạng cậu bé Cố Gia Minh rất tệ.

Ăn tối xong, cậu đặt bát xuống là chạy thẳng về phòng trên lầu hai. Nhìn theo bóng lưng bé nhỏ vụt đi thoăn thoắt, chị Trương lo lắng bảo: “Hoài Việt, hai bữa nay Gia Minh sao thế? Bánh sữa bơ lạc chẳng buồn ăn, hoạt hình cũng không thèm xem, ăn tối xong là chui tọt vào phòng. Hay là bị ốm rồi?”

Cố Hoài Việt nghe vậy nhú mày, đặt tờ báo xuống bước lên lầu.

Mở cửa phòng ra, anh thấy cậu bé đang ngồi trên thảm chăm chú lắp ráp khẩu súng đồ chơi mà thường ngày cứ tháo rồi lại lắp, lắp xong lại tháo kia. Nghe tiếng động bên cạnh cửa cậu cũng không thèm ngẩng đầu lên. Cậu nhóc vẫn còn giận dỗi sao? Khóe môi cong cong lên, Cố Hoài Việt đi vào trong phòng: “Gia Minh, làm gì đấy?”

Biết rồi còn hỏi. Đương nhiên cậu bé mặc kệ anh, cầm cúi tiếp tục chơi với khẩu súng lắp ráp. Cố Hoài Việt cúi đầu nhìn một lúc, thấy cậu bé lắp không theo trình tự, anh liền cầm lấy khẩu súng lắp lại giúp rồi trả về cho cậu, nựng nựng khuôn mặt cậu, nói: “Bạn nhỏ Cố Gia Minh, thủ trưởng đang hỏi bạn đấy.”

Cậu bé dẩu môi lên, không để ý tới anh. Cố Hoài Việt nhướn mày, ngồi xuống mặt đối mặt với con trai, nhìn thẳng vào mắt cậu: “Không muốn bỏ đi hả?”

Đi. Câu nói này dường như đã chạm đến nỗi lòng của cậu bé. Cuối cùng cậu cũng buông khẩu súng xuống, méo mào nói: “Bố ơi, cô Nghiêm không dạy tụi con nữa.”

Cố Hoài Việt bưng tỉnh, thì ra cậu nhóc ở lì trong phòng sầu nào bấy lâu là vì nguyên nhân này. Anh chăm chú nhìn con trai đang cúi gằm, vò vò mái tóc mềm mại của cậu, hỏi: “Gia Minh, có thích cô Nghiêm không?”

Cậu bé cúi đầu không nói. Cố Hoài Việt biết, vậy nghĩa là đã ngầm thừa nhận. Trầm ngâm hồi lâu, anh xoa đầu cậu bé: “Bố biết rồi.”

Cuối tuần. Vì hai học sinh cấp ba mà Nghiêm Chân dạy kèm phải tham gia kỳ thi thử ở trường nên cô được rảnh rỗi ngoài dự kiến.

Những ngày nhàn nhã như vậy không nhiều. Ăn sáng xong, cô cùng bà nội đi chợ. Chiếc quần bò giặt đến bạc màu, chiếc áo len rộng màu oải hương, mái tóc dài chấm lưng buộc cao lên thành đuôi ngựa. Nhìn mình trong gương, tâm trạng của Nghiêm Chân không rõ tại sao lại phấn chấn hơn.

Khu chợ cách nhà không xa, thường ngày cô bận đi làm, chuyện chợ búa giao hết cho bà nội.

“Cụ lại tới mua rau đấy ă?” Một cô bán rau tươi cười chào hỏi nội, thấy Nghiêm Chân, đôi mắt cười híp cả lại, “Lần này có cả cháu gái đi cùng đây.”

“Vâng vâng vâng.” Bà nội cười đáp, quay đầu lại còn trách Nghiêm Chân, “Không phải nội nói con đâu, cuối tuần con nhà người ta thì đi hẹn hò, có mình con lại đi chợ mua rau với bà lão này thôi.”

Nghiêm Chân cúi đầu cười, đỡ lấy chiếc làn từ trong tay bà nội, bước về phía trước. Về tới nhà, cô vào bếp nấu cơm, bà nội ngồi chuyện phiếm với thím Lý, tự khắc không tránh khỏi sẽ nhắc tới vấn đề của cô. Nghiêm Chân chỉ xem như không biết, để mặc hai người nói.

Trong lòng cô hiểu rõ bà nội lo lắng cho cô, nhưng chuyện hôn nhân đại sự, đầu phải cô muốn là có thể quyết định được. Huống hồ, hình như trước nay cô chưa từng nghĩ tới...

Mãi suy nghĩ, mũi dao hơi chệch đi, suýt chút nữa cắt trúng ngón tay cô. Nghiêm Chân giật mình, vội hoàn hồn lại, tiếp tục thái nốt chỗ rau dù trong lòng còn hốt hoảng. Đang chuẩn bị mang rau đi rửa thì di động để trong phòng khách đổ chuông.

“Tiểu Chân, điện thoại.”

“Vâng, con đây.” Cô đáp lời, lật đật chạy ra nghe máy.

Màn hình hiện tên người gọi là “Phụ huynh 02”. Đây là thói quen của cô từ sau khi đi dạy, lưu số điện thoại phụ huynh theo số thứ tự của học sinh, như vậy vừa nhìn là đoán ngay được phụ huynh em nào gọi đến để chào hỏi thưa gửi lịch sự, trước giờ chưa từng sai sót. Chỉ có điều nhìn thấy con số này cô hơi phân vân. Số 02, là số thứ tự của Cố Gia Minh.

Bà nội ở bên cạnh đang nhìn, cô mím môi ấn nút nghe.

“Chào cô giáo Nghiêm” Giọng người bên kia trầm ấm, “Hôm nay cô có rảnh không? Mấy bữa nữa tôi phải về đơn vị rồi, trước khi đi tôi muốn trao đổi với cô chủ nhiệm của Gia Minh một chút.”

“À, thực ra tôi...” Cô ngập ngừng giây lát, không biết nói với anh chuyện cô không còn là giáo viên chủ nhiệm của Cố Gia Minh ra sao.

“Không tiện sao?”

“Không phải ạ.” Cô vội phủ nhận.

“Vậy vẫn gặp tại quán cafe lần trước nhé, ba giờ chiều nay.”

Cẩn cẩn môi, Nghiêm Chân nhận lời.

Thời tiết thành phố C hôm nay không được đẹp cho lắm, sau giờ trưa trời mưa phùn réo rắt, Nghiêm Chân đã cố ý ra khỏi nhà trước bốn mươi phút gọi taxi đi, không may lại gặp đúng lúc tắc đường.

Trông dãy xe xếp thành hàng dài trước mắt, lại nhìn cơn mưa mỗi lúc một lớn và quán cafe cách đó không xa, Nghiêm Chân nghiêng răng trả tiền xe, đội mưa chạy về phía quán cafe. Hiên nhiên, đợi tới lúc cô đến được quán thì cả người đã ướt sũng.

Trông thấy cô, Cố Hoài Việt hơi ngỡ ngàng. Anh lập tức đứng dậy, đưa cho cô một chiếc khăn tay trắng tinh. Sau vài giây ngơ ngẩn, Nghiêm Chân nhận lấy.

“Thật không phải, tôi tới muộn mất mười phút.” Sau khi ngồi xuống chỗ, Nghiêm Chân cất giọng khàn khàn xin lỗi.

“Người nên xin lỗi là tôi. Thời tiết như vậy còn hẹn cô ra ngoài.”

Thấy anh không để ý, Nghiêm Chân mới yên tâm. Phục vụ bưng một tách hồng trà tới, khi hai tay áp vào bên tách, Nghiêm Chân mới thấy ấm hơn. “Thực ra tôi nên nói với anh, từ ngày mai tôi không còn là giáo viên chủ nhiệm của Gia Minh nữa.” Nói đến đây cô khẽ cười, trong nụ cười có chút cay đắng, “Nhưng anh có chuyện gì có thể nói với tôi luôn, tôi sẽ chuyển lời giúp.”

Nói xong cô cúi đầu, đôi bên chìm vào khoảng lặng. Sự trầm mặc này khiến Nghiêm Chân vô cùng bối rối. Không biết đã qua bao lâu, mới nghe thấy tiếng anh nhẹ nhàng cất lên: “Cô giáo Nghiêm.”

“Dạ?”

“Cô đã có người yêu chưa?” Miết tay lên miệng tách trà, Cố Hoài Việt trầm giọng hỏi.

Cô ngó ra, mắt một lúc mới ép mình trấn tĩnh được, trả lời: “Chưa.”

Cố Hoài Việt nghe thế gật đầu, còn Nghiêm Chân lại thấy mơ hồ khó hiểu.

“Nghiêm Chân.”

“Vâng?” Nghiêm Chân thoáng giật mình, vì đột nhiên anh gọi thẳng tên cô.

Cố Hoài Việt đặt tách trà xuống, nhìn cô chăm chú, ngập ngừng phút chốc, anh nói: “Những điều tôi sắp nói, hy vọng cô đừng quá kinh ngạc.”

Không hiểu sao, Nghiêm Chân có một dự cảm kỳ lạ, nhưng cô không đoán được điều gì từ nét mặt bình thản của anh, liền đáp: “Anh nói đi.”

“Thực ra trước khi đến, tôi đã biết chuyện lớp Gia Minh sắp đổi giáo viên chủ nhiệm. Vậy nên, hẹn cô ra ngoài là muốn nói chuyện khác.” Giọng anh trầm thấp, nhưng ngữ khí chắc chắn không do dự, ung dung thông thả, rõ ràng anh đã cân nhắc kỹ trước khi đến, “Không rõ cô có biết hay không, Gia Minh rất quý cô.”

“Em ấy là một cậu bé thông minh. Tôi cũng rất quý em ấy.”

“Vây thì tốt.”

Lúc nói chuyện, Cố Hoài Việt đặt hai tay lên đầu gối, tư thế ngồi nghiêm chỉnh làm Nghiêm Chân thấy lúng túng khó tả. Cô không kìm được hỏi: “Anh có chuyện gì muốn nói với tôi à?”

Cố Hoài Việt mỉm cười, “Tôi nghĩ là, nếu như cô đồng ý, cho dù không làm giáo viên chủ nhiệm của thằng bé, cũng có thể tiếp xúc nhiều hơn xem sao.” Ngắc đầu nhìn cô, nhìn vào ánh mắt cô, bình tĩnh, dịu dàng, Cố Hoài Việt nói tiếp, “Tức là chúng ta kết hôn.”

Động tác uống trà của Nghiêm Chân cứng đờ, sau khi hoàn hồn cô không kìm được bật cười: “Lý do này liệu có thiếu sức thuyết phục quá không? Nếu tôi muốn tiếp xúc nhiều hơn với những em học sinh quý mến mình, không lẽ đều phải lấy bố của chúng à?”

Nghiêm Chân nói đùa, cô làm ra vẻ thoải mái, thực chất trong lòng cô đang rối như tơ vò.

Cố Hoài Việt để mặc cho cô cười một lúc, rồi thông thả cất lời: “Đó mới chỉ là lý do đầu tiên. Lý do thứ hai là do đòi hỏi từ phía gia đình.” Anh nhìn cô, “Mẹ tôi, bà nội cô. Tôi nghĩ chắc hẳn họ đều thiết tha mong đợi.”

Bà nội của cô?! Cô nhìn Cố Hoài Việt ngờ hoặc, nhưng anh cũng không hề tránh né: “Lần trước đứng ngoài phòng bệnh, tôi vô ý nghe được.”

Nhắc đến chuyện này, Nghiêm Chân thấy hơi lúng túng, nhưng cô điều chỉnh cảm xúc rất nhanh, phản bác lại: “Tìm đại một người để lấy, xét trên phương diện chiến lược không phải là kế hoạch lâu dài đâu. Mặc dù bên nhà tôi cũng giục già ghê lắm, nhưng tôi cũng không muốn qua loa đại khái. Anh có từng nghĩ, đợi đến khi làm lấy lệ xong rồi, hai chúng ta thu dọn bãi chiến trường thế nào không?”

“Đấy không phải là vấn đề.” Cố Hoài Việt điềm tĩnh nhìn cô, “Chúng ta có thể từ từ tìm hiểu.”

“Nhưng mà, hai chúng ta chẳng quen thân gì. Làm sao anh biết được tôi là người thế nào, cả khi bà nội tôi hỏi về anh, tôi cũng không biết đáp sao cho phải.” Nghiêm Chân nói nghiêm túc, “Hiện giờ cũng không phải thời kỳ Cách mạng, chúng ta không thể vì yêu cầu của lãnh đạo cấp trên mà vơ bèo vạt tép được.”

“Đấy cũng không phải là vấn đề.” Anh đáp, “Cô có thể giới thiệu về tôi với bà nội cô thế này, nghề nghiệp: quân nhân, hoàn cảnh gia đình: thanh niên góa vợ, dưới có một con trai nhỏ. Còn cô thì nhà tôi đều đã biết cả rồi, là cô giáo của Gia Minh. Cho nên, chẳng có gì không rõ ràng hết.”

Lời anh nói có trật tự, có căn cứ, mạch lạc rõ ràng, Nghiêm Chân cảm giác mình mà không nhận lời anh thì quả thực quá vô lý. Suy nghĩ này thật nguy hiểm, cô day day huyết thái dương, cố gắng trấn tĩnh lại: “Tôi vẫn còn thời gian, vẫn còn tuổi trẻ, tại sao phải vì một lý do hoang đường như anh vừa nói mà đem dâng hiến hết thời gian và tuổi trẻ cho một cuộc hôn nhân không tình yêu? Tự tôi còn không thuyết phục nổi bản thân mình đi đồng ý với yêu cầu của anh nữa.”

Hùng hồn tuyên bố xong, Nghiêm Chân mới nhận ra lời mình nói không kiêng nể gì hết. Còn Cố Hoài Việt chỉ im lặng một thoáng, rồi chậm rãi ngắc đầu nhìn cô, đôi mắt đen nhánh sắc sảo sáng ngời: “Cô Nghiêm, tôi xuất thân là lính bắn tỉa của Đại đội Trinh sát.”

Liên quan gì tới cô? Nghiêm Chân tức tối nghĩ.

“Một người lính Trinh sát, đối với con người hay sự việc đều có khả năng nhận biết và thẩm định một cách chuẩn xác. Còn một tay súng bắn tỉa, khi đã xác định được mục tiêu thì việc duy nhất phải làm là lập tức xuất kích.” Anh dừng lại giây lát, sau đó nhấn mạnh từng chữ nói, “Thật không may, tôi có đầy đủ phẩm chất của cả hai dạng trên.”

Nghiêm Chân ghen cứng một lúc, phải vất vả lắm mới định thần được, cười khổ: “Như vậy xin hỏi, với thân phận lính Trinh sát của mình, anh hiểu được những gì về tôi?”

“Dám hỏi tuổi tác của cô Nghiêm?”

“Hai mươi bảy.” Sau khi trả lời, Nghiêm Chân lập tức thấy hối hận.

Quả nhiên, Cố Hoài Việt tiếp lời cô: “Năm nay cô hai mươi bảy tuổi, theo như cô nói thì hiện giờ vẫn chưa có người yêu, hơn nữa cũng chưa có ý định kết hôn. Người như vậy, ngoại trừ vấn đề về giới tính ra thì chỉ có một nguyên do thôi.” Dưới ánh mắt tức giận của cô, Cố Hoài Việt trầm giọng đáp: “Đó là bản thân cô không tin tưởng vào tình yêu.”

Nghiêm Chân không khỏi kinh ngạc, tách trà trong tay run run, nước trà rót ra ngoài một ít, bắn lên tay, trà đã nguội lạnh. Mà phản ứng của cô cũng đã chứng minh phán đoán của Cố Hoài Việt là chuẩn xác.

Xam ra, cô thực sự đánh giá thấp anh.

Nghiêm Chân nhìn chằm chằm vết nước trà, rất lâu không nói. Cố Hoài Việt cũng không giục cô lên tiếng, dẫu rằng chiếc quần vốn phẳng phiu đã bị tay anh nắm đến nhăn thành vết. Anh thừa nhận, đối với Nghiêm Chân, quả thực anh không nắm chắc được hoàn toàn.

“Thôi được.” Cuối cùng Nghiêm Chân lên tiếng, còn nở một nụ cười phớt nhẹ tựa như không hề tồn tại, “Anh nói có lý. Quả thực tôi không tin tưởng

vào tình yêu. Cho nên, nếu muốn kết hôn tôi có thể tìm được rất nhiều người, có rất nhiều lựa chọn, tôi nghĩ anh cũng vậy.” Thoáng ngừng lại, cô nói tiếp, “Quan trọng hơn, tôi đã từng nghĩ, cả đời này, lấy ai thì lấy quyết không lấy quân nhân. Lý do tôi cũng không muốn nói cho lắm.”

Dứt lời, cô lẳng lặng nhìn anh chăm chú. Còn Cố Hoài Việt chỉ hơi ngẩn người, rồi rất nhanh bình thần ung dung đáp: “Tôi hiểu rồi.” Nói xong anh khẽ cười, thả lỏng bàn tay nắm chặt đầu gối, rút một tờ giấy ăn đưa cho cô: “Cô Nghiêm, là tại tôi đường đột.”

“Không sao.” Cô nhanh chóng nhận tờ giấy ăn, cầm cúi lau vệt nước loang. Cô đã từ chối anh, nhưng trong lòng lại không hề thoải mái nhẹ nhõm, chỉ thấy tách trà trong tay càng lúc càng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lấy một quân nhân

Nhờ có “lời cầu hôn” đột ngột của Cố Hoài Việt mà hai ngày cuối tuần nhân nhả hiếm có của Nghiêm Chân bị hủy hoại hoàn toàn. Nhìn hai bóng mắt thâm quầng trong gương, Nghiêm Chân không nén nổi tiếng thở dài ai oán. Làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, cô lại trang điểm thêm một lớp thật kĩ càng. Hôm nay là thứ hai, cô phải dậy sớm để tới văn phòng thu dọn đồ đạc bàn giao công việc.

Lúc Nghiêm Chân tới trường mới bảy giờ mười lăm phút, cả khuôn viên rộng lớn chìm trong tĩnh lặng, không một tiếng người. Cô chậm rãi bước về phía phòng giáo viên. Thực ra, đồ đạc của cô không nhiều, nhưng cô muốn đến sớm một chút, dọn đồ mang đi nhân lúc chưa có ai tới, tránh gặp phải tình cảnh lúng túng. Vốn tưởng đồ đạc không nhiều nhận gì, nhưng không ngờ mất thứ vật vĩnh mà cũng xếp đầy hơn nửa thùng. Nghiêm Chân thở mạnh một hơi, bê thùng đựng đồ đi tới thư viện. Lúc này, học sinh và giáo viên đã lũ lượt vào trường, nhịp chân cô theo đà bước càng nhanh.

“Tiểu Nghiêm!” Tiếng ai gọi cách đó không xa, ngược mắt lên, cô thấy Chủ nhiệm khối Vạn Nhụy. Bà Vạn Nhụy xuống khỏi chiếc xe đạp, hỏi thăm cô: “Thùng nặng không cháu? Để lên xe bác đây này, bác đẩy đến thư viện cho.”

Nghiêm Chân cười khước từ, nhưng chung quy vẫn không từ chối được lòng nhiệt tình của bà Vạn Nhụy.

“Cháu gặp Chủ nhiệm Thường bên thư viện rồi hả? Ông ấy tốt lắm, lại cũng có quen biết với ông nhà bác. Bác sẽ nhờ ông ấy chiếu cố đến cháu.”

“Cháu cảm ơn bác, Chủ nhiệm Vạn.” Nghiêm Chân cảm kích đáp lời.

Chủ nhiệm Vạn lại lắc đầu, “Trước đây bác khuyên cháu đi thi lấy chứng chỉ sư phạm, làm đánh giá nghiệp vụ, cứ tưởng có những cái đó sẽ không đến mức không đứng vững được trong trường. Giờ xem ra, cũng không phải vậy.” Nói rồi bà ngừng lại một lát, “Nhưng mà, có còn hơn không, chỉ cần cháu chịu khó, tương lai quyết không thua kém người ta.”

“Thư viện cũng tốt lắm ạ.” Nghiêm Chân nói giọng nhẹ nhàng, “Công việc nhàn nhã, còn có thể đọc sách thoải mái.”

“Cũng không thể an phận thủ thường vậy được!” Chủ nhiệm Vạn khuyên cô, “Bác đã xem hồ sơ của cháu, nói một câu ở đây nghe không lọt tai. Bác thấy đi dạy học là thiết thời cho cháu đấy. Sau này có được công việc tốt hơn mà muốn đổi nghề thì bác ủng hộ cháu một trăm phần trăm.”

Chín giờ thư viện mới mở cửa. Hai người họ đến sớm, lúc này thư viện chưa có mấy người.

Tiền bà Vạn Nhụy ra về, một mình Nghiêm Chân ngồi trong phòng làm việc. Thời tiết hôm nay rất đẹp. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi lên đôi mắt hơi díp lại của cô. Hôm trước bất chấp mưa gió, cô đã bị cảm nhẹ, về đến nhà nằm xuống là ngủ luôn, lúc tỉnh dậy cũng quên không uống thuốc, tới tận bây giờ vẫn thấy vầng vất chóng mặt, tựa như còn chìm trong giấc mơ chưa tỉnh lại. Ý tứ trong lời nói của Chủ nhiệm Vạn không phải cô không hiểu, nhưng chuyện đã thành ra như vậy, cố truy cứu thêm cũng chẳng để làm gì. Các đồng nghiệp trong thư viện đã lần lượt kéo đến. Thứ sáu tuần trước, thư viện vừa nhận về một lượng lớn sách thiếu nhi. Công việc hôm nay của họ là phân loại, sắp xếp tất cả chỗ sách này để các em học sinh dễ dàng tìm đọc. Mới bắt tay vào làm mà đã tới tận trưa.

“Mới ngày đầu đã yêu nghề thế này, đừng nói với mình là cậu chuẩn bị hạ trại đóng quân ở thư viện luôn đấy nhé.” Buổi trưa đến nhà ăn của trường gặp được cô bạn thân Vương Đình. Đối diện với lời trêu chọc như vậy, Nghiêm Chân chỉ cười cười. Vương Đình xem như là người bạn thân duy nhất của cô ở trường này, mấy ngày trước nghe nói cô sắp chuyển sang thư viện làm còn ra sức bất bình phần nộ thay cô.

“Như mình đây gọi là làm nghề nào yêu nghề nấy, vút đâu cũng tỏa sáng được.”

“Khoác lác vừa thôi.” Vương Đình cười khúc khích, lại nói tiếp. “Phải rồi, giáo viên mới dạy thay cậu ấy, ngày đầu đi làm đã dạy một tiết dự giờ, ra dáng lắm, giọng nói cũng dịu dàng, đùa với bọn nhóc làm chúng nó cười rần rần.”

“Thế chẳng phải rất tốt sao?”

“Tốt á?” Thái độ như thể chuyện chẳng can hệ gì tới mình của cô khiến Vương Đình ghen hờn, vừa định nói gì đó, ngược nhìn lên, ánh mắt chợt sáng rỡ, “Ày, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến luôn kìa, đây xem, đến rồi kìa.”

Nghiêm Chân cũng cảm nhận được bầu không khí trong nhà ăn phút chốc trở nên kì lạ, cô chậm rãi nuốt thức ăn trong miệng xuống, theo tầm mắt của đám đông nhìn về phía sau. Chỉ trong khoảnh khắc, cô thấy mắt mình bị ánh sáng làm cho lóa đi.

Thẩm Mạnh Kiều đứng tại cửa phòng ăn, gương mặt ửng hồng cảm nhận được sự chú ý của đám đông. Do là ngày đầu tiên đi làm, chưa nhận được đồng phục trường phát, nên cô mặc một chiếc váy trắng đơn giản thoải mái, mái tóc dài đen mượt như nhung buông mềm sau lưng, cô gái ngượng ngùng đưa tay vén vén tóc, bước vào trong.

“Cô bé xinh đẹp, ngày đầu đi làm đã lấy lòng được khối người rồi. Và lại nghe nói, gia thế oách lắm, đến cả cái cô giáo Lý lấy được anh chồng làm to nên ra về ta đây ấy, thế mà nói chuyện trước mặt cô bé cũng phải cẩn thận dè chừng, ha ha ha.” Vương Đình cười lên mấy tiếng, nhìn Nghiêm Chân lại thấy cô đang ngây ngời ra, hươ hươ năm ngón tay trước mặt cô, “Này, tiểu Chân, cậu có nghe mình nói không đấy?”

“Đang nghe đây.” Cô định thần lại, nhoen cười.

“Xin hỏi, em ngồi đây được không ạ?” Giọng nói êm dịu dễ nghe.

Nghiêm Chân ngược mắt nhìn, sống lưng bỗng cứng đờ. Thẩm Mạnh Kiều bung khay thức ăn hơi khom người trước mặt họ, dáng vẻ dịu dàng quả thực rất xinh đẹp. Vương Đình cũng ngẩn ra. Vẫn là Nghiêm Chân có động thái trước, cô kéo khay thức ăn của mình lui vào trong để chừa lại một khoảng trống, nói với Thẩm Mạnh Kiều: “Ngồi đi. Giờ này mọi người đều tới dùng bữa, tìm chỗ khó lắm.” Nửa câu sau như là giải thích để Vương Đình nghe. Vương Đình mím môi, dịch chỗ nhường cho Thẩm Mạnh Kiều.

“Buổi trưa cô Thẩm không về nhà à?” Vương Đình hỏi.

“Buổi chiều còn có tiết đầu, em mới tới, muốn tranh thủ thời gian nghỉ để chuẩn bị bài.” Thẩm Mạnh Kiều nói, ăn từng miếng com nhỏ trong khay.

“Không ngờ cô Thẩm cũng chăm chỉ ghê nhỉ,” Vương Đình nói, dứt lời liền thấy Nghiêm Chân trừng mắt lườm cô, tỏ rõ ý nhắc nhở.

Thẩm Mạnh Kiều lại không hề để tâm, cười cười, “Em mới tới, còn phải cố gắng nhiều.”

“Nhà cô không phản đối cô làm giáo viên à?” Cổ phốt lờ ánh mắt nhắc nhở của ai kia, Vương Đình tiếp tục hỏi.

Thẩm Mạnh Kiều ngẩn người.

Nghiêm Chân thấy sự chằng lảnh, vội ngăn Vương Đình lại không để cô ấy hỏi tiếp. Thế nhưng Thẩm Mạnh Kiều mỉm cười chùng chùng như đã hiểu: “Gia đình sẽ không can thiệp vào công việc của em đâu. Em muốn làm gì thì làm việc đó. Và lại, em tới đây không chỉ vì muốn làm giáo viên.” Nói xong, cô cười thẹn thùng, hai gò má phớt hồng, xinh đẹp động lòng người.

Tay Nghiêm Chân đang cầm thìa chột cứng đờ. Bữa com này cô cũng không ăn tiếp được nữa, gắp thêm mấy miếng rồi kéo Vương Đình ra khỏi nhà ăn. Vừa ra đến ngoài cửa, Vương Đình đã không nhận được bối míc Thẩm Mạnh Kiều: “Đúng là điển hình công chúa nhỏ được nâng niu chiều chuộng, không biết sự đời hiểm ác.”

Nghiêm Chân chỉ lẳng lặng nghe, không nói năng gì.

“Ây da, Tiểu Chân, sao tay cậu lạnh ngắt thế này?” Chạm vào tay cô, Vương Đình giật mình, cảm giác buốt giá như chạm vào một khối băng.

Nghiêm Chân cười cười, giọng nói cất lên có phần ngơ ngẩn: “Không sao, chắc là hôm nay trời hơi lạnh, mình mặc ít đồ quá.”

“Thế thì mua thêm vài cái mà mặc, cậu đừng tiết kiệm nữa.” Vương Đình ân cần nói, “Đám phó thường dân chúng mình, kiếm được vài đồng lương túng bần, thật không sao bì được với mấy người có quyền có thế, muốn gì được nấy, dù muốn sao trên trời, cũng có người trèo lên hái xuống cho.”

“Cậu ghen tị à?”

“Nói thật nhá, đúng là thế đấy. Nếu có một người như vậy cầu hôn tớ, chưa biết chừng tớ đồng ý ngay không cần suy nghĩ.” Vương Đình nói xong, bật cười tự giễu, “Cậu nói xem, có phải tớ thực dụng quá không?”

Nghiêm Chân nhoen cười không nói. Không phải Vương Đình quá thực dụng, mà căn bản chuyện hôn nhân chẳng thể khiến con người ta kỳ vọng quá nhiều.

Về đến văn phòng, chiếc điện thoại cô định trên bàn cô đồ chuông. Nghiêm Chân bước tới nghe điện. Là cô giáo Lý. “Nghiêm Chân, vừa nãy bà nội cô điện thoại tới tìm, bảo là không gọi được vào di động của cô. Cô vẫn chưa nói với bà là chuyển sang thư viện rồi à?”

Nghiêm Chân thót tim, vội cúp máy, gọi về cho bà nội. Điện thoại được kết nối rất nhanh, Nghiêm Chân dò hỏi: “Nội, nội tìm con có chuyện gì ạ?”

Đầu bên kia bà nội im lặng vài giây mới nói: “Con đổi việc rồi à? Nghe đồng nghiệp của con bảo, con chuyển sang thư viện làm việc rồi hả? Không làm cô giáo nữa à?”

Hỏi liền một mạch ba câu, Nghiêm Chân mới biết bà nội đã có phản tức giận: “Nội, nội nghe con nói.”

“Khỏi cần nói nữa!” Giọng bà cụ dứt khoát, chẳng cho cô được mảy may cơ hội lên tiếng. “Lúc trước nội đã nói với con thế nào hả?”

“Con, con sợ nội lo lắng. Và lại, công việc này tốt lắm...” Nghiêm Chân còn chưa nói hết, bà nội đã cúp máy. Nghe tiếng tút tút kéo dài trong điện thoại, cô bỗng thấy bất lực.

Suốt buổi chiều, Nghiêm Chân thấp thỏm không yên. May sao đến chiều sách đã được xếp xong, cô xin phép Chủ nhiệm Thường cho về sớm, lên xe đạp phóng vội về nhà. Lúc này là tầm bốn, năm giờ chiều, mặt trời nhàn nhạt nắng. Nghiêm Chân dựng xe cẩn thận dưới sân rồi lên lầu. cô dè dặt gõ cửa mấy tiếng, không có ai đáp lời. Lại gõ thêm mấy tiếng nữa, vẫn không có ai ra mở cửa. Lòng cô chợt nặng trĩu, cầm chìa khóa mở cửa. Nhà cửa trống vắng, Nghiêm Chân đảo mắt nhìn quanh một vòng phát hiện bà nội không có nhà liền sang gõ cửa nhà thím Lý đối diện. Thấy nét mặt cô nôn nóng, thím Lý cũng sốt sắng theo: “Không có bên nhà thím, lúc trưa vẫn thấy bà nội cháu mà. Bà nói đi ngủ một giấc, thế là thím quay về. Bà không có ở nhà à?”

Nghiêm Chân không có thời gian trình bày nhiều với thím Lý, cầm lấy chìa khóa đi tìm ở những chỗ bà nội vẫn thường lui tới. Đã tìm từng nơi một nhưng đều không thấy tăm hơi. Thấy trời đã tối hẳn, cô đi tới đi lui trong phòng, càng lo lắng hơn.

“Tiểu Chân, cháu nói thím nghe xem nào, rốt cuộc là làm sao?”

Nghiêm Chân kể sơ lược lại chuyện cô thay đổi công việc, thím Lý liền cười bảo: “Ôi, chuyện có thể thì giận được cháu đến mức nào cơ chứ? Không phải lo, hai thím cháu mình đi tìm, nhé.”

Đúng vậy, giận được cô đến mức nào cơ chứ. Nghiêm Chân trầm ngâm suy nghĩ, chợt nhớ tới điều gì, vội lấy đồ chạy vội ra ngoài.

“Cháu đi đâu đấy?” Thím Lý hỏi với theo.

“Cháu tới trường xem sao.” Nghiêm Chân vừa thay giày vừa trả lời, “Thím ở đây đợi nhé, bà nội về thì gọi vào di động giúp cháu.”

“Ừ, được rồi.” Thím Lý đáp, nhìn bóng cô chạy vội ra ngoài, lắc đầu chậm rãi.

Từ cuộc điện thoại bà nội gọi trưa nay, Nghiêm Chân đã có dự cảm không lành, giờ cô chỉ sợ bà nội trong lúc lửa giận bùng bùng đến tận trường cô tìm gặp lãnh đạo. Cổng trường trông giữ nghiêm ngặt, thông thường những người không có giấy giới thiệu ở ngoài muốn vào trong đều phải gọi điện cho người ra đón, lúc này cô lại không có ở trường, đợi đến khi bà nội cãi nhau với bác bảo vệ ở cổng thì nguy to. Nghĩ vậy, tốc độ đạp xe của Nghiêm Chân lập tức tăng lên mấy lần.

Quả đúng như cô dự liệu, bà nội thực sự đã tới trường học, nhưng khi cô đến trường thì phát hiện cảnh tượng mà cô vừa nghĩ trong đầu không hề diễn ra, vì đứng bên cạnh bà nội còn có một người nữa, vóc người cao gầy ấy, cho dù ở cách khá xa Nghiêm Chân cũng có thể nhận được là ai. Cố Hoài Việt, sao anh ta lại có mặt ở đây? Cô bất giác đi chậm lại, nhưng bà nội thoáng nhìn đã trông thấy cô, vội kéo cô tới: “Con đi đâu đấy hả? Gọi vào di động cũng không được!”

Nghiêm Chân nhìn chiếc di động, đúng là có một cuộc gọi nhỡ, gọi lúc cô đang trên đường đạp xe tới trường. Nhìn số, chắc là gọi bằng di động của Cố Hoài Việt. Cô nhìn anh, hỏi: “Sao anh lại ở đây?” Theo lý thì trường đã tan học từ lâu, đi đón con cũng không phải đón vào giờ này chứ?”

Cố Hoài Việt nhướn mày: “Đi ngang qua.” Anh vừa đi thăm một thương binh đang nằm ở bệnh viện thành phố, lúc trở về thì trông thấy bà cụ đang loay hoay trước cổng trường, thế là anh bèn xuống xe. Ai biết đâu hai ông bà cụ này người nọ lại ương ngạnh hơn cả người kia, ông cụ bảo vệ càng không cho vào, bà cụ lại càng đòi vào, trong lúc bất đắc dĩ, anh đành phải gọi điện cho Nghiêm Chân.

“Vừa hay, con đến rồi, con mau đưa nội vào trong gặp lãnh đạo trường. Mau lên!” Bà nội một tay túm lấy cô lôi tới, kéo cô đi vào trong trường.

Nghiêm Chân luống cuống ngăn bà lại, không để bà gây chuyện: “Nội, nội tìm lãnh đạo trường con để làm gì?”

“Nội phải hỏi ông ấy, cháu nội đang dạy tốt như thế ông ấy dựa vào đâu mà chuyển việc? Thư viện à, ở thư viện thì làm được cái gì? Suốt ngày thu dọn mấy quyển sách ấy hay sao?”

Nghiêm Chân không biết làm sao, lại cũng không thể cứng rắn với bà nội được: “Không phải như nội nghĩ đâu, tri thức trong thư viện cũng nhiều lắm chứ. Và lại, không phải trường học ép buộc con qua đó đâu, là do con đồng ý đấy.”

Nghe cô nói vậy bà nội liền nổi nóng ngay: “Sao con lại đồng ý, con là quả bóng, mặc cho ai muốn đá đi đâu thì đá à?”

Nghiêm Chân chẳng muốn nhắc đến chuyện riêng tư thế này trước mặt Cố Hoài Việt, như vậy khiến cô thật khó xử, do đó tạm thời cô đành phải dùng cách nói dối để xoa dịu bà nội trước: “Không ở lâu đâu ạ, đợi đến học kỳ sau điều chỉnh lại các vị trí là con có thể được chuyển về rồi.”

“Thật không?”

“Thật ạ.” Nghiêm Chân cam đoan, bà nội vẫn còn bán tín bán nghi, nhân lúc bà còn đang dao động, Nghiêm Chân vội nói thêm, “Thôi được rồi, về nhà đi đã, trời tối rồi kìa.”

Đúng lúc này vừa khéo để Cố Hoài Việt nói chen vào: “Tôi đưa hai bà cháu về.”

Theo trực giác, Nghiêm Chân muốn từ chối, nhưng bà nội đã đi trước cô một bước ngồi lên xe anh, Nghiêm Chân có không cam tâm tình nguyện đi nữa cũng đành chịu thua. Cô liếc nhìn Cố Hoài Việt rồi theo lên xe.

Lần này, Cố Hoài Việt làm người tốt một cách vẹn toàn, không những lái xe vào trong khu nhà nhỏ, còn đích thân đưa họ lên tận trên lầu. Bà nội hứng chí liền mời anh vào nhà. Bà vẫn làm mặt lạnh với Nghiêm Chân, vừa vào phòng đã nói với cô: “Đừng có đứng ngây ra đó, người ta đã giúp đỡ mình như thế, còn không biết đường rót nước mời người ta đi à?”

Cố Hoài Việt nghe vậy liền nói không làm phiền nữa, còn chuẩn bị đứng dậy ra về, không ngờ Nghiêm Chân giơ tay ra chặn anh lại, cô nói: “Anh ngồi đi.” Nói xong liền đi rót nước, còn cung kính đặt trước mặt anh. Cố Hoài Việt im lặng quan sát hết thấy, thấy hơi mất tự nhiên.

Bà nội mỉm cười với Cố Hoài Việt: “Phải cảm ơn cháu đây, đã là lần thứ hai giúp đỡ rồi nhỉ? Cháu bà nó cũng không hiểu chuyện, không biết mời cháu tới nhà ngồi uống nước. Phải cảm ơn từ lâu rồi mới phải.”

Giọng Cố Hoài Việt nhã nhặn khiêm tốn nói: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi, bà không cần để tâm đâu ạ.”

Bà nội rất vừa lòng với thái độ của anh, cười đến híp cả mắt, nhìn thấy Nghiêm Chân lại không nhìn được thờ dài: “Ôi, cháu gái bà nó ngốc nghếch, ra ngoài cứ hiền lành thật thà quá thôi, mặc cho người ta bắt nạt. Tưởng bà ru rú trong nhà cả ngày thì không biết gì đấy, công việc ở chỗ thư viện đấy là bán sức lao động, có được tác dụng gì đâu!”

Cố Hoài Việt cân nhắc một lát, không tiếp thêm lời lúc bà cụ còn đang bốc hỏa. Nghiêm Chân lẳng lẽ đứng dựa góc tường nãy giờ, giống như một cô học trò phạm lỗi bị phạt đứng. Từ lúc về đến nhà, cô vẫn giữ nguyên trạng thái trầm lặng như vậy, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Bà nội vẫy tay, chừng như không định nói thêm về chủ đề này nữa, bà hỏi Cố Hoài Việt: “Ăn cơm chưa cháu? Hay ở lại đây ăn bữa cơm đã nhé?” Nói xong liền kêu Nghiêm Chân đi nấu cơm.

Cố Hoài Việt nhìn Nghiêm Chân, vội nói, “Không cần đâu ạ. Nhà cháu đã nấu cơm rồi, cháu xin phép về trước.” Anh tìm đại một cái cớ nói cho qua chuyện.

Bà nội gật gật đầu về tiếc nuối, lại nói với Nghiêm Chân: “Tiểu Chân, cháu ra tiễn cậu ấy đi.”

Nghiêm Chân im lặng bước ra cửa, Cố Hoài Việt chỉ đành cười khổ theo sau. Thấy cô càng bước càng nhanh, Cố Hoài Việt buộc phải cất tiếng gọi: “Nghiêm Chân.”

Nghiêm Chân đi chậm lại, đứng trước cửa xe anh, nét mặt làm vẻ cung tiễn rước anh rồi đi. Đợi anh tới gần, mới cúi đầu lí nhí nói câu cảm ơn, gần như không nghe ra được.

Cố Hoài Việt nheo mắt, nói: “Nghiêm Chân, tôi giúp chuyện này, có phải là đã giúp sai không?” Nói xong anh nhìn cô đắm chiêu, nhưng cô vẫn cúi gằm im lặng. Đúng lúc anh tưởng không đợi được câu trả lời từ cô nữa, chuẩn bị mở cửa lên xe đi, Nghiêm Chân chợt cất tiếng gọi anh lại: “Cố Hoài Việt.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô. Nghiêm Chân đã ngẩng lên, điều khiến anh kinh ngạc là, dưới ánh chiếu của đèn đường, đôi mắt cô nhìn về phía anh ngời sáng lạ thường. Anh chăm chú nhìn cô mấy giây, rất nhanh định thần lại: “Sao thế?”

Nghiêm Chân thắm hít một hơi thật sâu, lên tiếng hỏi: “Anh còn nhớ những lời đã nói hôm đó không?”

Chuyện như vậy, sao anh có thể quên nhanh thế được: “Hôm ấy là tại tôi đã đường đột, mong cô đừng bận tâm.”

Cô dường như không nghe thấy, chỉ nhìn anh, trong đôi mắt màu nâu dường như pha trộn rất nhiều cảm xúc phức tạp, nhất thời anh không sao hiểu thấu. “Anh còn nhớ thì tốt.” Cô nói, “Xem hôm nào đi làm đăng kí đi.”

Anh sững sờ, ánh mắt vốn yên bình phẳng lặng phút chốc gợn sóng, “Cô nói gì cơ?”

“Tôi bảo là”, Nghiêm Chân nói rõ ràng từng chữ, “Tôi đồng ý, lấy anh.”

Lần này, Cố Hoài Việt nghe rất rành rọt, anh ngập ngừng một lát, muốn nói gì đó nhưng đã bị Nghiêm Chân cướp lời: “Anh không đồng ý à?”

“Không phải, cô nghe tôi nói đã....”

Anh đưa tay ra định nói điều gì, lại bị Nghiêm Chân nhanh chóng cắt ngang: “Thời gian làm đăng kí anh cứ quyết định, lúc nào tôi cũng rảnh.”

Cố Hoài Việt đứng sững sờ tại chỗ, cho đến khi tiếng sập cửa trên lầu vọng tới anh mới hoàn hồn, khóe môi nhúc nhích, khẽ cười khổ.

Nghiêm Chân mất ngủ, trọn cả một đêm.

Nằm trên giường, mở to mắt nhìn ánh trăng rọi vào ngoài cửa sổ, cô không hề thấy buồn ngủ. Trong đầu tràn ngập hình ảnh gương mặt không biểu lộ cảm xúc của Cố Hoài Việt, cô cố gắng xua đuổi cũng không chịu biến mất. Khó khăn lắm mới ngủ được, cuối cùng lại mơ thấy ác mộng, lúc hốt hoảng tỉnh dậy, Nghiêm Chân lấy tay ôm lồng ngực, nơi đó đập rất nhanh.

Chật vật mãi mới bình ổn lại được hô hấp, Nghiêm Chân nhìn ánh ban mai chiếu qua lớp rèm cửa sổ, than thầm một tiếng tự mình làm bậy còn trách ai,

xoay người bước xuống giường.

“Sao dậy sớm thế?” Bà nội trước nay luôn dậy rất sớm ngạc nhiên nhìn cô.

“Dạ, con không ngủ được nữa.” Cô tiện tay vuốt tóc lên, trông gương mặt bà nội đầy quan tâm, do dự tới lui mấy bận mới mở lời: “Nội ra phòng khách một lát được không, con có chuyện muốn nói với nội.”

“Nói chuyện gì thế?” Bà nội ngồi xuống ghế sofa, “Chuyện công việc hả?”

“Không phải đâu, nội.” Nghiêm Chân dịu dàng ngắt lời bà, “Con muốn nói về chuyện riêng của con.”

Đêm qua trong lúc không ngủ được đã nghĩ ngợi rất lâu, lúc này đối diện với bà nội, cô cũng đã có thể nói ra được thành lời.

Bà nội bỗng cảm thấy bất ngờ: “Chuyện, chuyện riêng à? Con cũng đã bắt đầu suy nghĩ đến chuyện riêng rồi đấy à?”

Nghiêm Chân bật cười, nhưng vẫn gật đầu: “Vâng.”

Bà nội nhận được câu trả lời khẳng định vẫn không dám tin: “Không phải tìm đại một người về gạt nội chứ hả?” Giơ tay lên trán cô, “Con từng có tiền án rồi đấy nhé.”

“Lần này không thể đâu ạ.” Lần này nhất định nội sẽ hài lòng, cô nghĩ thầm trong bụng.

Cả buổi sáng, suy nghĩ của Nghiêm Chân cứ lơ đãng tận đâu. Kế hoạch công việc dàn trải trên bàn, mà cô hầu như chưa để mắt đến, vì chỉ hơi phân tâm một chút là cô lại nhớ về tối qua, nhớ về những lời cô đã nói, để rồi kéo theo đó lại là một phen buồn bực.

“Chị Nghiêm, chuông điện thoại kìa.” Tiểu Lưu ngồi đối diện cười tít mắt nhắc gọi, cô mới phát hiện mình lại đang ngẩn ngơ, vội ngượng cười bắt máy. Là Cố Hoài Việt.

Nghiêm Chân cố gắng ổn định lại tâm trạng: “Có chuyện gì à?”

“Chuyện tối qua.” Giọng nói của anh rất điềm tĩnh, chừng như đang nhắc đến một chuyện không thể bình thường hơn được nữa, “Tôi muốn hỏi em, em có nghiêm túc không?”

Lòng Nghiêm Chân rối bời: “Đương nhiên, tôi không đùa cợt kiểu này.”

Cố Hoài Việt không ngờ cô sẽ trả lời nhanh chóng và chắc chắn như vậy, ngừng lại một thoáng, mới nói: “Vậy thì tốt.”

Nghe anh nói ra chữ “tốt” ấy. Nghiêm Chân cuối cùng đã thở phào một hơi. Nhưng không lâu sau, cô lại nghe thấy anh nói: “Nếu đã như thế, sắp xếp một chút, chính thức ra mắt người lớn hai nhà đi. Vừa hay tối nay rảnh, tôi tới đón em sang nhà tôi, thế nào?”

“Này, nhanh vậy à?” Nghiêm Chân hốt hoảng.

“Tôi sắp phải về đơn vị rồi, nên buộc phải lo xong chuyện này trong mấy ngày tới.” Sư đoàn đã lên kế hoạch huấn luyện để chuẩn bị cho đợt diễn tập quý sau, anh phải gấp rút trở về. Thấy cô không nói gì, giọng anh dịu lại, “Không tiện à? Hay là em còn cần suy nghĩ thêm?”

“Không phải.” Nghiêm Chân vội cướp lời, cắn cắn môi, nói, “Sáu giờ tối tôi tan làm.” Ngắt điện thoại, Nghiêm Chân vẫn còn thấy ngỡ ngàng. Tuy sự việc tối qua là do cô đề xuất, nhưng rõ ràng anh nhập vai còn nhanh hơn cả cô. Sao có thể như thế được nhỉ? Rõ ràng tối qua anh bị cô làm cho ghen lời đến nói một câu cũng không xong cơ mà! Xem ra, rốt cuộc là cô đã đánh giá thấp anh. Có điều như vậy cũng tốt, vốn dĩ cô không định để lại cho mình đường lui.

Trời chạng vạng, Cố Hoài Việt đứng sáu giờ đến đón cô.

Đây không phải lần đầu hai người gặp gỡ, nhưng Nghiêm Chân lại thấy lúng túng hơn cả lần trước. Còn anh dường như không biểu lộ gì, yên lặng đợi cô lên xe, còn mở cửa xe giúp cô.

“Cảm ơn anh.” Giọng Nghiêm Chân hơi mất tự nhiên.

Anh điềm tĩnh nhìn cô, “Không có gì.”

Tiết trời lạnh dần, sáu giờ trời đã tối hẳn, chiếc xe chậm chậm hòa vào tuyến đường chính, ánh đèn đường trên cao tỏa xuống chiếu vào kính cửa. Nghiêm Chân nhớ lại cuộc điện thoại gọi về cho bà nội trước giờ tan làm, cô nói với bà tối nay có hẹn, chắc sẽ về nhà muộn. Bà nội đương nhiên vui sướng vô cùng, luôn miệng nhắc cô xem khi nào dắt tới nhà cho bà gặp mặt. Cô đồng ý. Như thế được lấy lan cảm xúc của bà nội, sau khi cúp máy, cô thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Thực chất, từ cuộc điện thoại anh gọi ban chiều, tinh thần cô đã trở nên hoang mang bất định giống như tối hôm qua. Có lẽ anh nói đúng, như vậy cũng tốt. Nghiêm Chân tự an ủi mình.

Còn cách Cố viên một con phố, lúc đèn đỏ bật sáng, Cố Hoài Việt giảm tốc độ rồi dừng lại, Nghiêm Chân đang ngồi đột nhiên nhớ ra chuyện gì, chợt

kêu lên một tiếng.

“Sao thế?”

Nghiêm Chân nhìn anh, cặp mắt ừ ừ: “Tôi để quên quà tặng hai bác ở văn phòng rồi.” Giờ ăn trưa, cô đã xin nghỉ một tiếng để tới siêu thị cách trường không xa mua ít quà gấp gáp. Tuy chỉ là chút quà mọn bày tỏ thành ý nhưng cũng tiêu tốn của cô không ít tiền.

Cố Hoài Việt trầm tư vài giây, khoe môi khê cong cong. Hề đèn đỏ, anh tăng tốc lái xe đi, chỉ một lát sau đã tới trước cổng Cố viên, đỗ xe xong, anh mở cửa cho cô: “Nghiêm Chân, không cần căng thẳng.”

Nghiêm Chân không kìm được chớp mắt vài cái. Cô đang căng thẳng sao?

Khoảng sân rộng rãi vắng vẻ, đại sảnh sáng ánh đèn, chắc hẳn mọi người đang đợi bên trong. Tuy trước đây đã từng đến một lần, nhưng dấu sao khi đó là với tư cách “bạn bè”, lần này hoàn toàn khác. Hôm nay, cô sẽ bước vào gia đình này bằng một thân phận mới. Cửa phòng khách chợt mở, một bóng hồng từ trong bước ra mang theo giọng nói dịu êm: “Anh hai về đây à? O? Có cả cô giáo Nghiêm nữa này?”

Nghiêm Chân biết cô ấy, là Lương Hòa, vợ của Cố Hoài Ninh, em trai Cố Hoài Việt. Một người con gái tính tình hòa nhã, nhu mì. Cô mỉm cười thay lời chào, phần còn lại để dành cho Cố Hoài Việt giải thích. Cố Hoài Việt nhìn Lương Hòa, rồi hướng mắt vào trong phòng khách, thấy bà Lý Uyển và chị Trương đang bận bịu chuẩn bị bữa tối. Vốn dĩ là một bữa cơm gia đình bình thường, nhưng giờ xem ra không còn bình thường như vậy nữa. “Hòa Hòa, tối nay ông cụ có về không?”

“Có ạ.” Lương Hòa tươi cười đáp, “Chiều nay Hoài Ninh đưa ông cụ tới bệnh viện thăm một đồng đội cũ, trước khi đi có dặn là sẽ về. Em chuẩn bị ra ngoài cổng xem đây.”

“Ừ, thế thì tốt.” Anh nghiêng đầu, khẽ đưa tay quàng vai Nghiêm Chân. “Vào nhà thôi.”

Nghiêm Chân hơi bối rối đáp lại một tiếng. Lương Hòa nhìn họ bằng ánh mắt kinh ngạc, chỉ vào bóng lưng Nghiêm Chân, nhìn sang Cố Hoài Việt, nhận được một câu trả lời thế này, “Đợi lát nữa thím sẽ biết.”

Rất hiển nhiên, còn có người kinh ngạc hơn cả Lương Hòa.

Khi Cố Hoài Việt và Nghiêm Chân vào cửa thì bà Cố vừa từ trong bếp đi ra, ngẩng lên nhìn thấy hai người họ đứng sòng đôi bên nhau, đĩa thức ăn tinh tế đang bung trên tay suýt chút nữa tuột khỏi, Cố Hoài Việt nhanh nhẹn đỡ lấy.

“Hoài Việt, đây, đây là?” Bà Lý Uyển lau tay, nhìn Nghiêm Chân chăm chăm.

“Là Nghiêm Chân, không lẽ mẹ quên rồi à?” Nói rồi anh đặt đĩa thức ăn lên bàn.

“Không, không phải?” Bà Lý Uyển túm tay áo Cố Hoài Việt, vẻ không dám tin, “Con làm cho mẹ loạn cả lên rồi, con đưa cô ấy về là....?”

Thấy ánh mắt mẹ mình có đôi chút kinh ngạc, ít nhiều mong đợi lại thêm vài phần khó tin, anh nhìn Nghiêm Chân, cô đứng đó yên lặng, bẽn lẽn cười, và rất dễ nhận ra, cô còn hơi căng thẳng. Quay đầu lại, anh vỗ vỗ lên vai mẹ: “Vào bàn đi đã mẹ, đợi ông cụ về rồi con nói chuyện.”

Nghiêm Chân bước tới, khẽ gọi: “Bác ạ.”

Nét rụt rè thấp thoáng ấy khiến bà Lý Uyển lập tức thấy như mở cờ trong bụng. Không lẽ, mấy hôm trước bị bà mắng cho một trận mà con trai đã thông suốt rồi? Thật sự là cô gái này đây sao? Bà vội cất tiếng đáp lời, dắt Nghiêm Chân ngồi vào chỗ bên bàn ăn, ông cụ gọi điện nói sẽ về hơi muộn, cả nhà cứ ăn cơm trước, không cần đợi họ nữa.

Có thể nhìn ra, tối này bà Lý Uyển sôi nổi hơn hẳn ngày thường, bà luôn tay gấp đồ ăn cho Nghiêm Chân, nhìn chiếc bát đã bị nhồi cao như núi, cô không biết phải làm sao. Lương Hòa cười: “Mẹ, cẩn thận, khéo làm cô Nghiêm no vỡ bụng bây giờ.”

Câu nói này đúng là đã giải vây cho cô. Bà Lý Uyển đặt đũa xuống, nhìn Lương Hòa: “Hòa Hòa, con ăn xong thì gọi điện ngay cho Hoài Ninh, bảo nó đừng đưa bố con đi lung tung khắp nơi, mau về nhà. Cứ bảo anh con có chuyện cần nói.”

“Không cần vội đâu mẹ.” Thấy mẹ mừng rỡ thái quá, Cố Hoài Việt liền ngăn lại, “Chúng con có thời gian mà.”

Có lẽ anh vẫn chưa hoàn toàn hiểu được nỗi lòng của bà Lý Uyển. Thực sự, yêu cầu của bà với đứa con trai lớn này cũng chẳng là bao, có thể làm cho con đưa một cô gái về nhà quả thật đã là tin vui động trời rồi. Khó khăn lắm mới đưa về được một cô, trong lòng bà cũng không sao tin nổi, chỉ sợ chớp mắt thôi là người sẽ biến mất. Tâm trạng vừa mừng vừa lo, suy tính trăm chiều.

Bên ngoài vang tiếng còi xe, Nghiêm Chân đặt đũa xuống, quay đầu lại đúng lúc thấy ông Cố Trường Chí cùng Cố Hoài Ninh vừa bước vào phòng. Lần trước tuy rằng đến chúc thọ nhưng cơ hội để Nghiêm Chân trò chuyện trực tiếp với lão Tướng quân không nhiều, e là ấn tượng của ông về mình cũng không hề sâu đậm.

Quả nhiên, phản ứng của ông Cố Trường Chí lúc thấy Nghiêm Chân giống hệt như bà Lý Uyển, sững người ra. Còn Cố Hoài Ninh đi sau ông thì nhường nhường bên mày, sau đó lại mang vẻ mặt rất thần nhiên.

“Cháu chào bác ạ!” Nghiêm Chân hơi khom lưng cúi chào ông Cổ. Ông Cổ ừ một tiếng, ánh mắt bắn khoản luân chuyển qua lại giữa hai người.

“Bố, nếu không bận gì thì bố vào phòng khách với mẹ đi ạ. Con và Nghiêm Chân có chuyện muốn nói với bố mẹ.” Không đợi ông Cổ Trường Chí cất lời hỏi, Cổ Hoài Việt đã lên tiếng trước.

Ông Cổ Trường Chí đưa chiếc áo khoác cho Lương Hòa, đắm chiều nhìn hai người họ, tức khắc hiểu được phần nào. Tiền trăm hậu tấu, chiều này mấy đứa con trai của ông sử dụng còn thành thạo hơn cả bố chúng.

“Nói đi.” Bụng tách trà vừa pha, ông Cổ Trường Chí nói, nhưng vừa dứt lời đã bị bà Lý Uyển trừng mắt lườm: “Về đến nhà rồi còn làm ra vẻ gì nữa.”

Lão Tướng quân không để ý tới bà, chỉ nhìn về phía Cổ Hoài Việt.

“Cũng không có chuyện gì lớn.” Trước mặt bố, Cổ Hoài Việt giữ tư thế ngồi chuẩn mực, nét mặt thư thái, “Hôm nay con đưa Nghiêm Chân tới, là muốn để bố mẹ được gặp mặt con dâu tương lai.”

“Ồ?” Dù đã dự tính từ trước nhưng ông Cổ Trường Chí vẫn không khỏi kinh ngạc. Ông vốn tưởng con trai chỉ dắt một người về lấy lệ với hai ông bà cụ. Nghiêm Chân cũng lần đầu tiên nghe thấy anh trực tiếp nói ra thân phận của mình như thế, hơi ngơ ngẩn. Chỉ có bà Lý Uyển là thấy nhẹ nhõm, niềm vui hiện cả trên khóe mắt.

“Đã suy nghĩ kỹ càng chưa?” Ông Cổ Trường Chí không tỏ thái độ gì, chỉ ôn tồn hỏi.

Cổ Hoài Việt nhìn sang Nghiêm Chân, thấy cô không cúi đầu, tỏ ý không hề phản đối, mới nói, “Nghĩ kỹ rồi ạ. Với lại trước khi về đơn vị, chúng con muốn hoàn tất chuyện này luôn.”

Ông Cổ Trường Chí hơi nheo mắt, “Gấp thế à?”

“Cũng không phải là gấp, con vốn dĩ không có nhiều thời gian.” Cổ Hoài Việt đáp, cùng lúc trong lòng cũng hiểu rõ, cho dù ông cụ không để tâm thì sợ là bà cụ đã tìm hiểu cận kề ngọn nguồn về Nghiêm Chân rồi. Vì anh chưa từng chủ động đưa cô gái nào về nhà, lần chủ động này, dĩ nhiên bà cụ lại càng coi trọng.

Quả vậy, bà cụ nhỏ nhẹ nói với ông cụ: “Thôi, con nó đã nghĩ thông rồi, ông còn can thiệp vào làm gì? Mấy cái thủ tục đấy ông ở bên cạnh giúp đỡ một chút có phải là xong rồi không?”

“Xăng bậy!” Ông Cổ quát lớn, không ai dám hé răng. Lão Tướng quân đặt tách trà xuống bàn, nén con giận lại, “Dù bà có sốt ruột thế nào, cũng không thể nhắm mắt đồng ý thế được. Con trai bà suy tính cái gì tôi không rõ hay bà không rõ? Nếu làm lỡ dở con gái nhà người ta thì bà có hối kịp không. Một người chưa đủ còn muốn hai người?”

Bà Lý Uyển đuối lý, mấp máy môi không dám nói gì thêm. Mắng bà Lý Uyển xong, ông cụ nhìn Cổ Hoài Việt, “Con, đứng dậy, lên phòng sách với bố.”

“Thưa bác Cổ.” Nghiêm Chân im lặng hồi lâu lúc này chợt lên tiếng. Thoạt tiên cô mỉm cười, “Bác không cần lo lắng đâu ạ.” Cô đứng dậy sánh vai với Cổ Hoài Việt, cô có cảm giác lúc này anh cần sự ủng hộ từ cô, “Cháu không quan tâm anh ấy suy tính điều gì, chỉ cần biết, chúng cháu hợp nhau là đủ rồi ạ.” Nghiêm Chân dặn lòng, đã đưa ra quyết định đương nhiên cô không thể chùn bước. Chẳng phải họ hợp đôi nhất hay sao? Đương nhiên là phải. Lý do à? Anh đã nói với cô rồi.

Ông Cổ Trường Chí trầm ngâm một chốc, chừng như đang quan sát cô. Đó là ánh mắt sắc sảo, thấu suốt tâm can. Chỉ một ánh nhìn có thể uy hiếp cả đám đông người. Nhưng với người phụ nữ trước mặt, không, trước mặt ông cô vẫn chỉ là một cô gái, ông không nhìn thấy mây may dối trá hay miễn cưỡng nào. Ánh mắt cũng như lời nói của cô, rất dễ lấy được lòng tin của người khác. Ông ngẫm nghĩ rồi mở lời, giọng nói sau con tức giận vừa rồi đã hơi dịu đi, dấu gì ông cũng đã già, “Cháu gái, đây là quyết định của cháu?”

Nghiêm Chân gật đầu. Ông Cổ Trường Chí lại nhìn cô thêm vài giây, rồi nhìn Cổ Hoài Việt, sau cùng, khẽ thở dài: “Thôi được.” Nói xong ông quay lưng bước lên lầu, chưa được vài bước đã nghiêng đầu quay lại: “Nếu đã quyết định rồi thì cũng mau mau chóng chóng đi.” Nghiêm Chân thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Cổ Hoài Việt, khẽ cười. Cuối cùng, đầu đã vào đấy.

Việc Nghiêm Chân đến nhà khiến bà Lý Uyển hết sức vui mừng, kéo tay cô thăm thì bao nhiêu điều mới chịu tha cho cô về. Lúc ra khỏi cổng nhà họ Cổ, Nghiêm Chân bỗng nhớ ra điều gì, nhìn quanh quất một vòng: “Sao không thấy Gia Minh đâu?” Cổ Hoài Việt đi theo sau, khựng lại một chút mới trả lời: “Mấy hôm nay nó ở bên bà ngoại.”

Khuôn mặt đang tươi cười bỗng cứng đờ, nhưng rồi khôi phục rất nhanh, cô nói, “Đưa tôi về nhà thôi.”

“Nghiêm Chân.” Cổ Hoài Việt chợt gọi, giữ chặt lấy tay cô. Nói thật lòng, ban nãy cô cũng làm anh phải kinh ngạc một phen, vậy nên, có một số chuyện anh thực sự phải hỏi cho rõ, “Tôi muốn biết, vì sao đột nhiên em lại đồng ý?”

Cô nhìn anh chăm chăm, mặt hiện nét cười: “Tôi vừa nói lý do lúc nãy rồi còn gì.”

“Tôi tin vẫn còn nguyên nhân khác nữa.” Anh nói giọng chắc chắn.

Ánh mắt khẽ dao động, cô cười đáp: “Thực ra những lý do anh nói hôm đó tôi suy nghĩ kỹ lại một chút, thấy rất có lý. Anh đi lính xa nhà, hai chúng ta đều sẽ rất tự do. Hơn nữa, bất kể có thế nào, với nhà anh, nhà tôi đây cũng coi là tin mừng. Còn cả Gia Minh nữa, tôi rất quý cậu bé.” Nói xong cô nhìn anh,

ánh mắt chân thành: “Hay là, bây giờ, anh cần suy nghĩ lại?”

Câu hỏi này với anh mà nói tràn đầy khiêu khích, Cố Hoài Việt trầm ngâm giây lát, rồi mỉm cười: “Làm gì có chuyện đó.”

Tối hôm nay, cuối cùng Nghiêm Chân đã có thể nhắm mắt đi vào giấc ngủ, tuy chẳng phải một giấc ngủ ngon lành nhưng dù sao vẫn hơn là mất ngủ.

Sáng hôm sau cô vị bà nội gọi dậy, bà nội cười cô: “Lớn bằng ngần này rồi, sao vẫn cứ ngủ nướng hà, dậy mau, ra xem ai đến kia kìa.” Người có thể khiến cho bà nội vui mừng như vậy quả thực không nhiều, không lẽ là họ hàng dưới quê lên chơi? Nghiêm Chân mơ mơ màng màng, chỉnh lại bộ đồ ngủ, vừa chải tóc vừa bước ra ngoài. Vừa bước khỏi phòng liền ngáy người. Chỉ thấy Cố Hoài Việt trong bộ quân phục đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa, bên cạnh anh đặt mấy hộp quà được đóng gói đẹp mắt. Trông thấy bộ dạng cô lúc này, anh cũng chỉ điềm tĩnh gật đầu.

Bà nội phất ra tay gọi hồn cô trở lại: “Trông đứa cháu ngọc ngà của bà này, vừa thấy người ta đã ngây ra rồi, mau vào đánh răng rửa mặt đi.”

Nghiêm Chân đỏ mặt cúi đầu vào phòng vệ sinh, trong đầu chỉ có một suy nghĩ là tại sao sớm ngày ra đã thấy người này ở trong nhà mình. Rửa qua loa một lượt xong, cô bước vội ra ngoài. Bà nội đang đun cháo trong bếp, xem ra chuẩn bị mời Cố Hoài Việt ở lại ăn sáng. Cô bước nhanh vài bước, khẽ giọng hỏi: “Sao anh đến sớm thế?”

Cố Hoài Việt thân nhiên nhìn cô, rồi lại cúi xuống nhìn đồng hồ, “Sắp mười giờ rồi.”

Nghiêm Chân lập tức im bặt, hôm qua họ đã hẹn thời gian là mười giờ, giờ thì cô không còn gì để nói nữa. Bà nội múc cháo ra rồi bày thêm vài món ăn nhẹ lên. Mùi sắc hấp dẫn, hương vị đậm đà, nhưng bữa nay Nghiêm Chân đã định trước là sẽ khó nuốt trôi được. Còn khó hơn cả bữa tối hôm qua. Bà nội nhiệt tình gọi Cố Hoài Việt: “Tiểu Cố, ăn sáng chưa cháu? Lại nếm thử tay nghề của bà đi nào.” Cháo tuy dễ nấu nhưng để nấu được nồi cháo ngon quả thực vẫn cần tốn chút công sức. Năm xưa, ông nội của Nghiêm Chân bị bệnh dạ dày, bà nội khéo tay ninh cháo hạt kê để ông dưỡng dạ dày. Không những thế, bất kể trong điều kiện nào cũng luôn có những món nhẹ ăn kèm cùng cháo. Theo năm tháng, tay nghề của bà nội đã được luyện thành. Nghiêm Chân lại thấy có phần khó xử: “Nội, nội bảo người ta ăn bữa này là bữa nào đây?”

Bà nội lườm xéo cô một cái, Cố Hoài Việt khẽ cười, rất biết cách lấy lòng bà, nói: “Ăn thêm một bữa cũng không sao cả.”

Ăn sáng xong, Nghiêm Chân vợ vội lấy bát. Cô sợ anh nổi hứng lên lại đem bát đi rửa, như vậy chẳng phải cô sẽ mất sạch hình tượng hay sao. Bà nội vốn đã có ấn tượng tốt với anh, không cần anh phải thể hiện thêm nữa.

Trong phòng khách, Cố Hoài Việt lễ phép đặt món quà gấp mặt lên, tuy được đóng gói đẹp mắt, nhưng đều không phải mấy thứ lễ vật đặc biệt quý giá. Có lẽ anh phần nào hiểu được tâm tư của người con gái này, quà tặng quá tinh xảo hoặc quá quý giá, chắc cô sẽ không thích.

Bà nội hoan hỉ nói: “Đến chơi là được rồi, còn mang theo quà cáp nữa.”

“Một ít đồ bổ dưỡng sinh, bà cứ an tâm dùng ạ, tốt cho sức khỏe lắm.” Đây là những loại hai cụ ở nhà đã dùng thử qua, nếu không anh sẽ chẳng tùy tiện mua tặng.

Bà nội nhìn anh, rồi lại nhìn Nghiêm Chân: “Hai đứa thế này là, có chuyện muốn nói với bà hả?”

Nghiêm Chân dạ một tiếng, bất chợt lại có chút bất an, “Nội còn nhớ những gì sáng qua con đã nói với nội không?”

Quên làm sao được? Mắt bà nội sáng lên, ngắm nhìn Cố Hoài Việt, “Người mà con nói đó chính là Tiểu Cố hả?”

Nghiêm Chân gật đầu, bà nội cũng nghiêm túc đánh giá Cố Hoài Việt: “Hai đứa quen nhau từ lâu rồi à?”

Lời này là để hỏi Nghiêm Chân, cô nhìn lướt qua Cố Hoài Việt, nói: “Anh ấy là phụ huynh của học sinh lớp con, quen nhau từ ngày con nhận lớp, nhưng gần đây mới suy nghĩ đến chuyện qua lại thân thiết hơn.” Câu trả lời của cô như vậy không phải là nói dối đúng không, theo lý thì nếu như anh không vắng mặt trong những cuộc họp phụ huynh hết lần này đến lần khác, chắc cô đã có thể quen biết anh từ lâu rồi.

“Thân thiết hơn, thân đến mức nào?” Bà nội hỏi dồn dập, Nghiêm Chân quăng câu hỏi này sang cho Cố Hoài Việt. Chỉ thấy nét mặt anh trầm tĩnh, nói: “Chúng cháu chuẩn bị kết hôn ạ.”

“Nhanh thế à?” Mắt bà nội mở to. Đối với phản ứng tức thời này, Nghiêm Chân và Cố Hoài Việt hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị. Cố Hoài Việt nhìn Nghiêm Chân, khéo môi hơi nhếch lên: “Với tư cách là cô giáo chủ nhiệm của Gia Minh, có rất nhiều điều cháu yêu mến ở Nghiêm Chân, người nhà cháu cũng hết sức vừa ý với cô ấy, lại do cháu không có nhiều thời gian, vậy nên cháu nghĩ, sớm ngày ổn định mọi chuyện cũng tốt. Tất nhiên là, nếu như bà nội cảm thấy vội vàng quá thì chúng cháu có thể tìm hiểu thêm một thời gian nữa xem sao.” Nghe xong câu này, tự đáy lòng Nghiêm Chân kính phục anh. Không hổ danh là Tham mưu trưởng, chiến thuật phân tích cụ thể nắm rõ tường tận “quân địch” sử dụng quá linh hoạt.

Bà nội chau mày, hỏi Nghiêm Chân: “Sao con không nói với nội từ đầu? Hôm đó ở bệnh viện nội hỏi mà con vẫn không chịu nhận.”

“Đã nói với nội là gần đây mới suy nghĩ đến chuyện qua lại thân tình còn gì.” Nghiêm Chân nói xong, chừng như có vẻ ngượng ngùng, “Muốn đợi chắc chắn rồi mới nói cho nội.”

Bà nội lại nghiêm túc đánh giá Cố Hoài Việt một lần nữa, từ đầu bà đã có ấn tượng tốt với chàng trai này, bây giờ nhìn lại, có cảm giác càng nhìn càng thấy vừa lòng. Nhưng chuyện hôn nhân đại sự vẫn phải kiểm định kỹ càng, nghĩ vậy, bà thu lại nụ cười, nói với Nghiêm Chân: “Tiểu Chân này, nhà hết đồ ăn rồi, con ra ngoài mua một ít đi.”

Nghiêm Chân phút chốc không biết làm sao: “Bà nội, muốn tống con đi cũng không cần dùng đến cách này chứ.”

Bà nội trừng mắt với cô: “Đi mau.” Hết cách, cô đành phải lấy ví rồi ra ngoài. Trước khi đi còn liếc nhìn Cố Hoài Việt, anh gật đầu với cô, giữa đầu mày còn như mang ý cười.

Thấy cô đã đi khỏi, bà nội mới quay đầu lại nhìn Cố Hoài Việt, trong ánh mắt có một sự nghiêm túc hiếm thấy: “Chúng ta nói chuyện thôi.” Cố Hoài Việt nhìn bà cụ trước mặt mình, gật đầu.

Thời tiết rất đẹp, trong khu chợ kẻ bán người mua tấp nập. Chìm giữa đám người, Nghiêm Chân đi qua hết hàng này tới sạp khác, không biết nên mua những gì. Thực ra, cô thấy hơi thấp thỏm trong lòng, nhưng nghĩ lại, anh đã ba mươi tư tuổi, còn mạng mẽ hơn cô không biết bao nhiêu lần, tình huống nhỏ thế này, chắc chắn anh có thể chống đỡ được không thua kém gì cô ngày hôm qua. Cô hàng rau lại nhìn cô cười tủn tủn: “Sao hôm nay có mình cháu gái đi chợ thế này, bà nội cháu đâu rồi? Sao cụ không ra ngoài đi lại cho khỏe người?” Nghiêm Chân vừa chọn rau vừa cười đáp: “Nội cháu đang bận ạ.” Nói tới đó mặt cô bỗng nóng ran. Cũng may cô bán hàng đang cân rau tính tiền nên không để ý, chỉ lúi húi bảo: “Nên để bà rãng rãng ra ngoài đi đây đi đó nữa.”

“Vâng.” Đáp lại một tiếng, Nghiêm Chân nhận lấy rau rồi mau chóng quay người rời đi, không nhận được thăm lăm bằm, đúng là nguy hiểm.

Mở cửa vào nhà, hai người dường như đã trò chuyện xong, đều đang ngồi uống trà trên sofa. Nghiêm Chân vừa thay giày vừa nheo mắt nhìn họ, không lần ra được manh mối gì. Bà nội thấy cô xách thức ăn về, cười nói, “Trưa này Tiểu Cố ọ ẹ nhè, ném thử tay nghề cháu gái bà.”

Cố Hoài Việt nhìn lướt qua cô, “Dạ thôi.” Anh mỉm cười nói, “Ngày tháng còn dài ạ.” Hay cho câu ngày tháng còn dài, làm bà nội cười đến híp cả mắt. Từ tận đáy lòng, cô bội phục tài đồ ngọt người lớn của anh. “Bà nội, bà giữ gìn sức khỏe, hôm khác cháu sẽ lại tới thăm.”

“Ừ, được được được.” Bà nội nhận lời rồi đẩy khẽ Nghiêm Chân đang đứng ngây ra bên cạnh, “Đi, mau tiễn Tiểu Cố về.”

Coi như cô đã hoàn toàn mất hết địa vị, chỉ biết ai oán nhìn Cố Hoài Việt: “Đi thôi anh.” Lần này cô đi phía sau anh. Quả thực, Nghiêm Chân không khỏi tò mò về cuộc nói chuyện kéo dài một tiếng đồng hồ trong lúc cô vắng mặt kia: “Bà nội tôi có nói gì với anh không?” Cố Hoài Việt khẽ nghiêng đầu lại, “Có nói, nhưng tôi đã hứa với bà sẽ giữ bí mật.” Nghiêm Chân nhất thời không biết nói sao, một lúc sau, mới nói: “Chúng ta chỉ đi đăng ký, không tổ chức đám cưới vội, được không?”

“Sao?” Cố Hoài Việt thoáng trầm ngâm. Trông ngược Nghiêm Chân đập liên hồi, nhưng ánh mắt anh nhìn cô lại không hề sắc bén cũng tạo cho cô đôi chút dừng khí khó diễn tả thành lời. Vấn đề này cô đã nghĩ ngợi rất lâu: “Tôi nghĩ, chúng ta cứ đăng ký kết hôn trước. Chuyện đám cưới có thể để sau, vì vốn dĩ thời gian của anh cũng gấp gáp. Và lại còn có Gia Minh và bà nội tôi. Tôi nghĩ, họ cần thời gian để thích ứng. Nếu tổ chức đám cưới, thì đột ngột quá.” Nói xong, cô im lặng nhìn anh, ánh mắt ôn hòa.

Tâm trạng Cố Hoài Việt lại có phần phức tạp, không thể không nói, cô suy nghĩ rất chu đáo, chu đáo tới mức anh gần như phải cảm ơn cô. Anh nhớ lại lời bà nội cô nói khi này: “Cái con bé Tiểu Chân này, tuy ít nói, nhưng nó là đứa thành thật, nhiều khi còn ngốc nghếch nữa cơ. Lắm lúc ấy à, nó làm gì không phải với cháu, cháu hãy lựa theo tính của nó, nếu như sai, tới khi hiểu ra nó sẽ xin lỗi cháu. Có điều này bà nói không sai đâu, người mà nó đã chọn thì nó sẽ xem trọng, đã xem trọng là sẽ đối đãi chân thành. Cho nên, cháu cũng hãy đối tốt với nó nhé.”

Ngày tháng còn dài, ngày tháng của họ thực sự còn dài, vậy nên anh không thể cứ bắt cô nhượng bộ mãi. “Tôi biết rồi.” Định thần lại, anh nói, “Bên bố mẹ tôi em không cần lo lắng.”

“Dạ?” Anh đồng ý quá nhanh, Nghiêm Chân còn không dám tin. Anh nhìn cô, bảo: “Cứ làm theo ý em đi.” Nghiêm Chân thờ phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười. Hai nhà mà đồng ý thì những chuyện tiếp theo dường như đơn giản hơn nhiều.

Nghiêm Chân không rõ Cố Hoài Việt làm thế nào thuyết phục được ông bà Cố, dù gì khi cô tới nhà lần nữa, bà Lý Uyên và lão Tướng quân đều không nhắc gì đến đám cưới, chỉ dạn qua vài chuyện. Nghiêm Chân có thể nhận ra được, họ rất rộng lòng với cô. Bà Lý Uyên muốn mời cơm bà nội Nghiêm Chân một bữa, điện thoại gọi đi, là bà nội nghe máy. Đây xem như là lần nói chuyện đầu tiên của hai bên thống gia. Kết quả rất tốt, bà nội đã nhận lời mời.

Nghiêm Chân ít nhiều gì vẫn thấy hơi bất ngờ. Bà nội nói: “Có thể nào thì nội cũng phải giữ thể diện cho cháu gái nội chứ hả?” Người thân của cô không còn nhiều, người quan tâm đến cô cũng chẳng có mấy. Hốc mắt Nghiêm Chân nóng bừng, giọng gọi bà nội kéo dài nũng nịu. Bà nội dờ khóc dờ cười nhìn cô, vuốt ve mái tóc dài của cô cháu gái, khẽ hỏi: “Tiểu Chân, Tiểu Cố còn một đứa con trai thì phải?” Nghiêm Chân ngẩn ra, đầu cúi gằm “Vâng, con biết.” Những điều cô biết, cũng không nhiều hơn bà nội. Bà nội thở dài, “Bất kể thế nào, nội cũng mong con được hạnh phúc.” Nghe lời bà nội nói, cô khẽ cựa quậy, gổ đầu lên vai bà: “Nội, con biết mà.”

“Bỏ đi, nội tin cậu ấy.”

“Dạ?”

Bà nội cười cười: “Cậu ấy nói sẽ đối tốt với con, nội tin cậu ấy, cũng tin bộ quân phục cậu ấy mặc. Nhưng nếu ngày nào đó cậu ta bắt nạt con, nội sẽ trút giận thay con.” Nghiêm Chân bật cười thành tiếng, nước mắt cũng theo đó lặng lẽ rơi.

Trình tự đăng ký kết hôn với quân nhân rất phức tạp, ban đầu Nghiêm Chân còn tưởng phải đợi một thời gian nữa mới có thể lấy được giấy đăng ký kết

hôn. Không ngờ ba ngày sau, Cố Hoài Việt đã gọi điện thoại tới. “Em có rảnh không, ra ngoài một lát.” Anh nói, “Chúng ta tới Cục Dân Chính, nếu cần thì còn phải qua nhà em nữa.”

Nghiêm Chân ngạc nhiên: “Thủ tục xong hết rồi à?” Hôm kia cô mới điền vào mấy tờ khai để thẩm tra lý lịch, không ngờ hôm nay đã có thể trực tiếp đi lấy giấy đăng ký về.

Cố Hoài Việt nhỏ nhẹ ừ một tiếng: “Anh sắp đến trường rồi, em ra đi.”

Ngắt điện thoại, Nghiêm Chân còn thừa ra một lúc mới vội vàng đứng dậy. Khi gần đến cổng trường bỗng nhớ tới chuyện gì lại quay trở về, thay bộ đồng phục ra, sau khi soi gương xác nhận cách ăn mặc điểm trang của mình phù hợp mới rào bước ra ngoài. Khi ra đến cổng, Cố Hoài Việt đã đứng đợi cô ở trước xe, dáng người thẳng tắp. So với sự tỉnh táo của anh, Nghiêm Chân ngược lại thấy mình thiếu tự nhiên rõ rệt. Nhìn bộ quần phục mới tinh đó, tầm mắt của cô chỉ dừng ở dưới quần hăm, không nhìn lên phía trên nữa. Đột nhiên, Cố Hoài Việt không hề để ý, anh mở cửa xe cho cô: “Lên xe thôi.”

“Vâng.” Nghiêm Chân đáp bằng quơ, cúi đầu lên xe.

Vì chưa đến giờ cao điểm nên xe cộ trên đường không nhiều, xe chạy tới Cục Dân Chính rất nhanh. Tay Nghiêm Chân túm chặt áo khoác, tới lúc cô kịp nhận ra phản ứng của mình thì lớp áo kia đã nhăn lại thành nếp. Nói không hề hợp là nói dối, nhưng hỏi cô hỏi hợp vì điều gì, cô cũng không rõ. Xe đã dừng ở vị trí đầu xe, Cố Hoài Việt xuống trước, mở cửa xe giúp cô. Nghiêm Chân cẩn thận cúi đầu, đi xuống.

Bước lên từng bước, cánh cửa lớn của Cục Dân Chính đã gần trong gang tấc. Cố Hoài Việt đi phía trước bỗng dừng lại, anh hơi nghiêng đầu, vừa đứng lúc cô ngược mắt lên. Ánh mắt anh phẳng lặng như làn nước, hành động lúc này không hề giống tác phong mạnh mẽ quyết đoán tựa sấm rền gió cuốn trước nay. “Chúng ta vào nhé?” Anh hỏi cô.

Nghiêm Chân đắm chiều nhìn anh giây lát rồi gật đầu, “Vâng.”

Hôm nay người đến làm thủ tục không đông. Trước sảnh văn phòng, Nghiêm Chân nhìn thấy hai cặp nam nữ từ trong đi ra. Cặp thứ nhất hân hoan vui sướng, nụ cười rạng rỡ tựa cuốn sổ rực đỏ trong tay. Cặp đôi còn lại bộ dạng đau sầu khổ não. Sự tương phản tột độ này khiến cô thấy bùi ngùi. Xem ra, phúc và họa cũng chỉ cách nhau một lần ranh.

“Sao thế?” Nghe tiếng cô thờ dãi, Cố Hoài Việt hỏi.

Nghiêm Chân vội lắc đầu: “Không sao.” Cố Hoài Việt thấy biểu cảm của cô, không nói nhiều thêm.

Mọi giấy tờ đều đầy đủ, thủ tục được hoàn thành nhanh chóng. Nhìn hai bản đăng ký kết hôn màu đỏ mới tinh, tự đáy lòng Nghiêm Chân thờ phào một hơi. Trước mặt Cố Hoài Việt, cô giờ ra xem bức ảnh bên trong. Nét mặt của hai người trong ảnh điềm tĩnh y hệt nhau. Nhìn kỹ hơn, trên gương mặt cô còn phảng phất nét cười. Không hiểu sao, Nghiêm Chân bỗng cười phì.

“Sao thế?” Cố Hoài Việt hỏi.

“Em đang nhớ lại một câu bố em từng nói,” Dưới cái nhìn trực diện của anh, mặt Nghiêm Chân hơi ửng hồng, “Bố em bảo, ở thời của bố, ảnh chụp đẹp nhất là ảnh dán trong giấy đăng ký kết hôn này đây.”

Cố Hoài Việt nghe vậy mỉm cười, kỳ thực cô không hề hay biết, bức ảnh này cũng là bức ảnh chụp đẹp nhất của anh.

Bữa cơm đầu tiên sau khi lấy giấy đăng ký kết hôn là ở nhà họ Cố. Trong phòng khách, bà Lý Uyên cầm giấy đăng ký kết hôn xem xét kỹ càng. Việc này xảy ra hoàn toàn nằm ngoài dự tính của bà, không uống công bà cương quyết bắt con trai nghỉ phép trở về. Bàn còn lại đang trong tay Lương Hòa, cô nhỏ giọng thăm thẳm: “Còn thân tóc hơn mình nữa.” Nhìn hai người, Nghiêm Chân cúi đầu cười khẽ.

“Chị...dâu Nghiêm, chị cũng theo anh tới thành phố B chứ à?”

Lương Hòa chợt hỏi, cả bà Lý Uyên lẫn Nghiêm Chân đều ngẩn người. Vẫn là bà Lý Uyên lên tiếng trước, trách cô ấy: “Gọi hẳn hỏi, chị dâu Nghiêm là thế nào, không được gắn thêm họ.”

Lương Hòa lè lưỡi, nhìn sang Nghiêm Chân, “Chị dâu, chị có đi thành phố B không?” Trong đôi mắt ánh lên niềm mong mỏi tha thiết. Đoàn 302 cách Sư đoàn A không xa, nếu Nghiêm Chân tới đó thì quả thực hai người có thể làm bạn cùng nhau.

Nghiêm Chân chưa từng nghĩ đến chuyện phải tới thành phố B, giờ đột nhiên Lương Hòa nhắc đến, cô không biết nói thế nào cho phải. Bà Lý Uyên là người giải vây cho cô “Tiểu Chân đừng đi vội. Gia Minh còn học ở đây, vừa khéo con lại là cô giáo của Gia Minh, ở lại chăm sóc thằng bé cũng tiện. Và lại Hoài Việt cứ nay đây mai đó suốt, con đến đây cũng không tránh khỏi cô đơn.” Nói xong, bà hỏi một câu thăm dò ý cô, “Sao hả, Tiểu Chân?”

Nghiêm Chân cười cười, gật đầu đáp vâng, trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm. Bữa cơm này vui vẻ lạ thường. Gần mười hai giờ đêm Cố Hoài Việt mới đứng dậy đưa Nghiêm Chân về nhà.

Đã là chuyện vui, khó tránh được phải uống vài chén rượu. Tửu lượng của Nghiêm Chân không cao, uống quá vài chén cổ thức đến giờ này đã ngà ngà say. Cố Hoài Việt để tâm tới tình trạng của cô, cố ý lái xe thật chậm. Kính xe hạ xuống một nửa, có gió mát lạnh ủa vào, Nghiêm Chân bỗng chốc tỉnh táo hơn hẳn.

“Cảm ơn anh.” Trông thấy ánh sáng đèn từ khu nhà đã không còn xa, Nghiêm Chân nhẹ nhàng nói.

“Không có gì.” Cố Hoài Việt nói, rồi dừng xe trước cổng khu nhà. Nhưng Nghiêm Chân chưa kịp mở cửa xuống xe, Cố Hoài Việt đã gọi cô lại: “Đợi đã.” Dứt lời, anh lấy ra một bản đăng ký kết hôn và một chùm chìa khóa. Cô chần chờ một thoáng rồi nhận lấy.

“Em tưởng bác gái sẽ tịch thu luôn cơ.” Đúng là bà Lý Uyên coi hai bản đăng ký kết hôn này như báu vật.

“Mẹ bảo anh đưa cho em.”

“Vâng.” Nghiêm Chân cúi thấp, mỉm cười. “Gia Minh vẫn chưa về nhà à?”

“Có về, mai sẽ đón nó về.” Anh nói, “Mỗi tháng đều phải cho sang nhà bà ngoại ở vài hôm, cũng quen rồi.”

Nghiêm Chân gật gù, tỏ ý đã hiểu. Bên trong xe chợt im lặng, Nghiêm Chân có thể cảm nhận được lần này anh cố ý đi thật chậm, dường như có điều muốn nói. Nhớ lại lời Lương Hòa trước bữa cơm, cô hỏi, “Em nghe Hòa Hòa bảo, ngày mai Hoài Ninh phải đi rồi, anh với chú ấy cùng đi sao?”

“Ừ, sáu giờ sang mai bay, em không cần ra tiễn đâu.” Anh trả lời thẳng thắn, Nghiêm Chân nhất thời không biết nói gì. Cô nghịch chùm chìa khóa trong tay, “Đây là chìa khóa ở đâu thế?”

Cố Hoài Việt nhìn thoáng qua, nói: “Anh có một căn hộ ở thành phố C, không rộng lắm, hai phòng ngủ thôi, nhưng đủ cho em và bà nội ở.” Điều kiện tốt hơn căn hộ cô đang sống nhiều.

Cô ngẩn người, theo cảm tính khẳng khái từ chối: “Em không thể nhận được.”

“Cầm lấy đi, ông cụ mong em nhận lấy.” Trước bữa cơm, lão Tướng quân gọi anh vào phòng sách, sau một hồi mặt đàm, đã dặn dò anh chuyện này. Kỳ thực, ông cụ không nói thì anh cũng chuẩn bị làm như thế. Nguyên văn lời của lão Tướng quân là: “Người ta chịu gả một hoàng hoa khuê nữ cho con đã là phúc của con rồi. Đem bao nhiêu tiền ra cũng không đổi được phúc phần ấy. Phải biết trân trọng.”

“Em cũng không thể nhận được.” Nghiêm Chân kiên quyết nói, “Nhà em sẽ tự mình mua, không phải vì thế nên em mới lấy anh.”

“Anh biết, ông cụ cũng biết. Nhưng ông đã coi em là người nhà họ Cố rồi. Ông sẽ không để em một thân một mình gánh vác cả nhà.” Cố Hoài Việt ngưng lại, nói, “Anh cũng sẽ không.”

“Cố Hoài Việt, em...”

“Gia Minh cũng thích chỗ đó.” Anh chợt nói, nghiêng đầu qua, nhìn thẳng vào đôi mắt buồn rầu pha lẫn kinh ngạc của cô, “Nó cũng thích chỗ đó, nên em nhận lấy đi.”

Nhìn nhau rất lâu, cuối cùng Nghiêm Chân chịu thỏa hiệp, vì con trai anh.

“Còn một thứ nữa.” Cố Hoài Việt cất tiếng, Nghiêm Chân lập tức thấy quay cuồng, “Còn nữa à?”

Điều bộ của cô khiến anh ngập ngừng giây lát, sau đó khỏe môi anh khẽ cong lên, lấy ra bản đăng ký còn lại. Nghiêm Chân nhìn anh hết sức ngạc nhiên. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, “Anh thấy như vậy sẽ công bằng hơn, cuộc hôn nhân này dài ngắn bao lâu, do em quyết định.”

Nghiêm Chân trầm tư chốc lát, đưa tay ra từ từ nhận lấy: “Được.”

Thực ra trong lòng cô biết rõ, quyền chủ động của cô chẳng hề nhiều hơn anh là bao. Giống như sợi dây thừng vắt ngang mỏm núi, cô nắm chặt đầu này, anh ở đầu bên kia, cắt đứt đầu nào thì người còn lại cũng sẽ rơi xuống dưới. Thế nhưng cho dù là vậy, anh vẫn trao cho cô cái quyền được cắt đứt sợi dây ấy, để nếu một ngày, cô không muốn bị treo lơ lửng ở đó nữa, có thể sớm được giải thoát. Vậy phải chăng cô không nên phụ lại tấm lòng của anh?

Nghiêm Chân cười, nhìn theo bóng xe dần khuất xa. Trời đã lạnh hẳn, cô giữ chặt hai bản đăng ký kết hôn trong tay, chỉ cảm thấy trong lòng mát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cô đưa con đi tìm bố

Đối với việc Cố Hoài Việt vừa lấy được giấy đăng ký kết hôn đã phải quay về đơn vị, thực ra Nghiêm Chân còn thấy vui mừng. Tuy rằng đã kết hôn nhưng Nghiêm Chân vẫn không biết phải đối diện với anh ra sao, anh đi, ngược lại cho cô ít nhiều thời gian thích ứng. Nhưng không được bao lâu, cô đã phát hiện mình vui mừng quá sớm. Anh đi rồi nhưng gia đình anh vẫn còn ở đây. Cả một đại gia đình cũng khiến cô khó bề ứng phó. Giờ nghỉ trưa cô nhận được điện thoại của Phùng Trạm, nói rằng hai ông bà cụ bảo cậu ta đón Nghiêm Chân về Cố viên ăn cơm. Trong tiềm thức Nghiêm Chân rất muốn từ chối, nhưng nghĩ lại như vậy không hay lắm nên đành nhận lời.

Bà Lý Uyên đã đứng đợi sẵn bên ngoài Cổng viên, Nghiêm Chân được quan tâm đâm ra lo lắng. “Bác không cần phải đón con đâu ạ.”

Bà Lý Uyên phật ý, “Còn gọi bác gì nữa, sửa cái miệng đi.” Dứt lời, bà nhìn cô đầy mong chờ. Nghiêm Chân ngại ngùng cúi đầu, hồi lâu mới lí nhí gọi một tiếng mẹ. Tiếng mẹ này với cô quá xa lạ, cô cất giọng gọi mà thấy vừa lạ lẫm vừa ngượng ngập. Nhưng bà Lý Uyên nghe xong lại rất vui sướng. Đây là nàng dâu lớn của bà, bà ngày ngóng đêm trông là đợi nghe được tiếng mẹ này đây.

“Hoài Việt với Hoài Ninh đi hết rồi, cả hai đứa nó đi cùng một lượt nên mẹ cũng thấy trống vắng. May Hòa Hòa vẫn còn ở đây, nên mẹ mới gọi con đến cùng ăn trưa cho có không khí một chút.”

Nghiêm Chân mỉm cười: “Gia Minh đã về chưa ạ?” Mấy ngày không gặp cậu nhóc rồi, cô thực sự thấy nhớ.

“Về rồi.” Bà Lý Uyên vỗ tay cười, cất tiếng gọi cậu bé đang chổng mông chơi xe đua trong phòng khách, “Gia Minh, mau qua đây, xem ai tới này.”

Cậu bé nghe tiếng gọi tức thì nhồm dậy, ôm chiếc xe đua nhỏ quay người lại. Lúc nhìn thấy Nghiêm Chân tỏ ra bất ngờ thấy rõ. Cậu bé chạy lại, nhìn cô: “Cô Nghiêm?” Giọng nói ngọt lịm, cô nghe mà nở nụ cười, cúi xuống lau mồ hôi cho cậu bé.

Khung cảnh êm ả thuận hòa khiến bà Lý Uyên cười híp cả mắt, bà xoa xoa đầu Gia Minh, nói: “Sau này không gọi là cô Nghiêm nữa nhé.”

Cậu bé há hốc miệng, “Thế gọi là gì ạ?”

“Gọi là mẹ.”

“Mẹ á?” Bạn nhỏ Cố Gia Minh cúi đầu lẫm lẫm, “Sao lại phải gọi là mẹ?”

“Cô giáo lấy bố con rồi, con không gọi là mẹ thì gọi là gì?”

Ông tướng con mở to mắt, “Thủ trưởng có vợ á?”

Thấy vẻ mặt cậu không giống đang vui mừng, bà Lý Uyên hơi lúng túng, “Sao thế, không vui à?”

Quả nhiên, ông tướng con xụ mặt xuống, tức tối nhìn hai người lớn trước mặt một cái, sau đó bất ngờ ôm chiếc xe đua quay lưng chạy đi. Để lại bà Lý Uyên và Nghiêm Chân đứng ngây tại chỗ, vẫn chưa kịp định thần. Như vậy là sao?

Cậu bé chạy lên lầu hai, Nghiêm Chân và bà Lý Uyên nhìn nhau, nhang chóng lên theo. Cánh cửa phòng trên lầu hai đóng im ỉm, chiếc chìa khóa treo trên cửa cũng đã bị cậu bé mang theo vào để phòng. Nghiêm Chân nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong không có tiếng trả lời.

“Gia Minh?” Cô gọi khẽ, nghe thấy tiếng bàn ghế bị xô dịch bên trong, chốc lát sau, giọng bạn nhỏ Cố Gia Minh từ trong khe cửa khàn khàn vọng ra: “Làm sao?”

“Con mở cửa ra nào, cô muốn nói chuyện với con.”

“Không mở!” Cậu bé lầu bầu mấy tiếng rồi quăng ra hai chữ.

“Tại sao?”

“Không mở, không mở là không mở!” Cậu bé quát lên, còn lấy chân đạp vào cánh cửa.

Bà Lý Uyên ra hiệu bảo Nghiêm Chân lùi lại, bà tới gõ cửa: “Gia Minh ơi, bà nội đây, mau mở cửa ra con. Chị Trương làm trứng lòng đào với bánh sữa bơ rồi đây. Không phải con thích ăn nhất à, không ra là bà mang cho ông nội ăn nhé.”

Trong phòng yên ắng một hồi, giờ phút này chắc có lẽ cậu nhóc đang giằng xé nội tâm. Bà Lý Uyên cười cười bảo Nghiêm Chân: “Đối phó với Gia Minh, con cứ mang đồ ăn ra dỗ dành.”

Khoé môi Nghiêm Chân nhếch lên mỉm cười. Quả nhiên, chỉ lát sau, cậu bé trong phòng lên tiếng: “Muốn con ra ngoài cũng được, con phải gọi điện cho bố Cố Hoài Việt.”

Ồ hay, cái thằng bé này. Bà Lý Uyên cau mày: “Bố còn đang bận thao luyện, làm gì có thời gian rảnh nghe điện thoại để mà giải quyết chuyện vặt vãnh của con.”

“Mặc kệ, mặc kệ!” Ông tướng con đạp cửa thình thình, “Con phải gọi điện cho bố, con không muốn cô giáo Nghiêm làm vợ của bố, làm mẹ của con.”

Nghiêm Chân chỉ thấy tay chân lạnh ngắt, còn bà Lý Uyên lặng cả người. Bà chăm Gia Minh từ nhỏ tới lớn, Lâm Kha – mẹ cậu mất sớm, bố cậu lại không thường xuyên ở bên, bà thương yêu cậu bé đến tận xương tủy, không bắt cậu chịu khổ bao giờ. Còn cậu nhóc tuy rằng nghịch ngợm nhưng chưa từng nhõng nhẽo ăn vạ, không chịu nghe lời như hôm nay.

“Mau ra đây.”

“Không ra!” Cậu bé đạp cửa nói, “Tại sao con chưa đồng ý mà đã lấy vợ rồi! Không cho!”

Bà Lý Uyên thừa nhận, cuộc hôn nhân này có hơi gấp gáp, nhưng chẳng phải tại thời gian của Cố Hoài Việt quá eo hẹp hay sao. Có điều, giảng giải lý do này cho một đứa trẻ nghe thì chắc chắn nó sẽ không hiểu được. Bà Lý Uyên dứt khoát nói thẳng: “Vợ của bố con còn phải do con chọn nữa à, mau ra đây. Không thì bà nội gọi chú Phùng Trạm lên cạy cửa ra, đợi đó mà ăn roi của ông nội đi.”

Mí mắt Nghiêm Chân khẽ giật: “Mẹ...”

“Lúc mà dụ ăn không được, thì phải dọa nạt nó.” Bà quay người lại vỗ vỗ tay cô, cười nói, “Ông cụ bảo thế đấy, chính sách cây gậy và củ cà rốt!”

Nghiêm Chân cười méo xẹo, giờ này bà còn có tâm tình dạy cô phải giáo dục Gia Minh ra sao nữa. Nhưng chiều này đâu có nhằm nhò gì, cậu nhóc trong kia bị dọa như vậy liền khóc òa lên. Khóc đến mức kinh thiên động địa.

“Mọi người đều là người xấu! Đáng ghét! Con muốn bố cơ! Oa oa....” Cậu bé lấy hết sức bình sinh ra khóc, “Bố ơi! Bố ơi bố!”

Tiếng khóc không chỉ khiến hai người ngoài cửa sững sờ, ở dưới nhà Lương Hòa vừa dỗ được hai bé song sinh đi ngủ cũng bị kéo lên lầu, thấy sắc mặt mặt mẹ chồng tối sầm lại, còn Nghiêm Chân đứng cạnh mặt trắng bệch liền hiểu ra ngay. Lương Hòa gật đầu với mẹ chồng, sau đó thử gõ cửa.

“Gia Minh ơi, nghe lời thím út, mở cửa ra con.”

Cậu nhóc vội nhào đến, đập tay lên cánh cửa, “Hu hu, con muốn bố cơ, con muốn bố cơ!”

“Gia Minh ngoan, bố về đơn vị rồi. Con xem, bố con sợ con cô đơn, nên đưa cô Nghiêm tới chơi với con, con không thích sao?”

“Không thích!” Cố Gia Minh khóc òa, “Con ghét cô ấy làm vợ bố con, con ghét cô ấy giành bố với con! Không được cướp bố của con!”

Lương Hòa bối rối lùi lại, Nghiêm Chân lấy lại bình tĩnh, ngăn bà Lý Uyên đang chuẩn bị xuống nhà gọi Phùng Trạm lên cạy cửa. “Mẹ, đừng mà. Để con nói với cháu vài câu.”

Cô ngồi xuống bên cánh cửa, phía bên kia cậu bé Cố Gia Minh đang khóc lóc nức nở, mặt mũi bôi quệt tèm lem như chú mèo tam thể. Cô gõ cửa, nói với cậu bé phía bên kia: “Gia Minh, con đang nghe không?”

“Hu hu...”

“Cô giáo nói với con mấy câu được không?”

“Cô không phải cô giáo của con! Cô giáo con là người khác rồi. Hu hu...” Cậu bé vẫn không ngừng khóc.

“Đừng rồi, cô quên mất đấy, cô không phải cô giáo của con nữa rồi.” Nghiêm Chân gượng cười tự giễu, lại nói với cậu bé bên kia cánh cửa, “Vậy, cô về nhà trước, con ra ngoài ăn cơm, được không?”

“Hu hu....” Tiếng khóc nhỏ dần, dường như đã bị lay động.

Nghiêm Chân đứng dậy nhìn bà Lý Uyên: “Mẹ, vậy con xin phép về trước ạ.”

Bà Lý Uyên nhìn cô đầy áy náy: “Thế con cứ về trước đi. Gia Minh còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện, con đừng để bụng nhé.”

“Con biết ạ.”

Cô là người lớn, sao có thể chấp nặc với trẻ con. Huống chi, huống chi trẻ con không biết lá mặt lá trái. Bé Gia Minh hiện giờ thực sự không thích cô.

Do thái độ tẩy chay của cậu bé, mấy ngày nay Nghiêm Chân có ý không tới nhà họ Cố. Tuy Phùng Trạm đã đến đón mấy lần nhưng cô đều từ chối. Lần nào Phùng Trạm cũng khổ sở đi tới rồi lại khổ sở ra về. Nghiêm Chân cũng thấy áy náy, cô nói với Phùng Trạm: “Đề qua thời gian này đã, đợi cậu bé nguôi giận tôi lại đến.”

Phùng Trạm thấp giọng than thở: “Thế chị cứ đợi đi vậy, cậu nhỏ này thù dai nhớ lâu ghê lắm.”

Nghiêm Chân cũng chỉ cười khổ.

Gần đến giờ tan tầm, thành phố C bỗng đổ một trận mưa lớn. Nghiêm Chân ngẩng đầu khỏi đóng sách, khẽ chau mày nhìn màn mưa ào ào ngoài khung cửa. Đã cuối thu, một cơn mưa đến bất chợt như vậy thật khiến người ta bực bội. Cô nhẫn nại đợi thêm một lúc, mưa vẫn không chịu ngưng, liền khoác chiếc áo gió đập vội về nhà. Về được đến nơi tất nhiên cả người đã ướt sũng, lạnh đến nỗi không tra nổi chìa khóa vào ổ. Bà nội nghe thấy tiếng lạch cạch bên ngoài bèn ra mở cửa.

Thấy bộ dạng của cô, hiển nhiên là trách mắng: “Sao lại đợi mưa về, mưa to thế này phải gọi xe chứ?”

Nghiêm Chân cười cười, bước vào nhà. Ngước mắt nhìn thì thấy điện thoại đang gác dở trên bàn.

“Ai gọi điện thế ạ?” Cô vừa thay quần áo vừa hỏi.

“Tiểu Cố gọi.” Bà nội cười tủm tỉm giơ tay lên trán cô, “Thay quần áo nhanh lên rồi ra nghe!”

Nghiêm Chân chợt ngáy ra. Anh đã đi bao lâu rồi? Năm ngày? Mười ngày? Nửa tháng rồi. Nửa tháng qua, lần đầu tiên nhận được điện thoại anh gọi về. Nghiêm Chân nhấc ống nghe, “A lô” một tiếng giọng khàn khàn.

“Thành phố C đang mưa à?” Anh hỏi.

“Vâng, mưa to lắm.” Cô bị nhiễm lạnh đã hơi có dấu hiệu cảm cúm, giọng nói cũng ỉu xiu. “Có chuyện gì ạ?”

“Không có chuyện gì lớn.” Cố Hoài Việt hơi ngập ngừng, rồi nói, “Ngày kia lên đường đóng quân ở Tây Bắc để tổ chức diễn tập quân sự, mấy ngày ở đó có lẽ không nhận được điện thoại.” Việc liên lạc ở căn cứ diễn tập được giới hạn rất nghiêm ngặt, các thiết bị thông tin liên lạc cá nhân hầu như không được phép sử dụng trong nội bộ, chỉ tiếp nhận cuộc gọi từ trong quân.

Nghiêm Chân dạ một tiếng: “Không có chuyện gì đâu, anh cứ yên tâm đi.” Cô nói xong, im lặng một hồi, phá vỡ sự im lặng khiến cô ghen thờ ấy là giọng bà nội quát, “Tiểu Chân, sao con mặc mỗi một cái quần tất thế kia đã chạy ra nghe điện thoại rồi? Mặc thêm cái quần nữa vào.”

Tiếng quát lớn như vậy dĩ nhiên Cố Hoài Việt cũng nghe thấy, anh vội nói, “Mau đi đi, đừng để bị cảm.”

“Vâng ạ.” Nghiêm Chân vội vàng cúp máy, đi vào phòng trong. Trái tim đập thành thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Nhờ ‘phúc’ được đảm mưa nhiễm lạnh, sáng hôm sau thức dậy Nghiêm Chân phát hiện mình đã bị cảm nặng. Gắng gượng đi đến trường, suốt buổi sáng đầu óc văng vất, cô được đến trưa tới nhà ăn thì bụng đã đói đến lép kẹp. Trong nhà ăn, cô vừa bối miếng thịt đáng thương trong món thịt xé sợi xào vị cá, vừa nghe Vương Đình hùng hồn kể về lần coi mắt thất bại gần đây. Nghiêm Chân nghĩ, nếu giờ cô nói cho Vương Đình biết cô mới tự đem mình gả đi, nhất định Vương Đình sẽ nhào tới bóp chết cô. Lý do rất đơn giản, cô ấy lại mất đi một gái ế làm bạn. Vậy nên Nghiêm Chân chỉ cười cười lắng nghe, không xen vào, tránh ảnh hưởng đến tiêu hóa.

“À, đúng rồi.” Vương Đình sấp lại gần, thăm thì về bí hiểm, “Cậu biết tại sao trưa nay cô Thẩm không đến ăn cơm không?”

“Không biết.” Nghiêm Chân bỡ ngỡ đáp, “Sao thế?”

Wương Đình cười hí hửng, “Nói cho mà biết, cô Thẩm đã đụng phải trở ngại lớn nhất từ khi vào trường đến giờ. Đoán xem là gì?”

Nghiêm Chân liếc nhìn cô ấy, Vương Đình tự giác trả lời, “Học sinh đánh nhau, ha ha ha, cậu nói xem có vui không?”

Học sinh đánh nhau là chuyện không trường học nào tránh được, nhất là ở ngôi trường của họ. Giáo viên trong trường xử lý việc này đã thành thạo, đều biết phải dạy bảo ra sao, dỗ dành thế nào. Cô Thẩm vừa mới tới, hiển nhiên vẫn chưa quen được.

Nghiêm Chân bật cười, “Cậu vì chuyện này mà sung sướng đến thế, sau này làm sao khá lên được hả?”

Wương Đình cũng không buồn, nói thẳng, “Cậu mà biết là ai thì sẽ không nói vậy đâu.”

“Ai?” Nghiêm Chân hỏi, trong lòng chợt dấy lên dự cảm chẳng lành.

“Chính là cặp đôi siêu quậy sừng sỏ của lớp các cậu, Cố Gia Minh với Lâm Từ.”

Quả nhiên, Nghiêm Chân ôm trán.

Từ nhà ăn về, Nghiêm Chân đi qua đi lại trong văn phòng. Có qua xem tình hình cậu bé hay không đây? Nghiêm Chân trăn trở trong lòng. Tiểu Lưu bên bàn đối diện nhìn điệu bộ của cô, ân cần hỏi han có phải cô thấy khó chịu không. Nghiêm Chân lắc đầu, ngại ngùng tránh né ánh mắt của cô ấy, nhìn ra phía ngoài. Ánh nắng ban chiều tuyệt đẹp, nhưng tâm trạng của cô lại buồn bực vô cớ. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô chớp nhoáng quay người sang trước mặt Tiểu Lưu, làm cô ấy suýt giật bản mình. “Tiểu Lưu, chị có việc phải sang khu lớp học, nếu có ai hỏi thì em nói giúp chị nhé.”

Tiểu Lưu gật đầu, Nghiêm Chân vội đi mất.

Tiết học buổi chiều đã bắt đầu, cả dãy hành lang không một bóng người, Nghiêm Chân đứng trước khu phòng học lâu rồi không đặt chân đến, cũng không kịp xúc động bồi ngùi, đi thẳng tới phòng giáo viên trước đây. Nghiêm Chân còn nhớ thời khóa biểu, biết lúc này cô giáo Lý vẫn đang có tiết dạy, văn phòng đó chắc chỉ có một mình Thẩm Mạnh Kiều. Kết quả đúng như cô dự tính. Cô đẩy cửa bước vào, đúng lúc bắt gặp đôi mắt xinh đẹp vừa lo lắng lại có phần bất đắc dĩ của Thẩm Mạnh Kiều. Thẩm Mạnh Kiều hơi ngạc nhiên, “Cô giáo Nghiêm, có chuyện gì không ạ?”

Thực chất Nghiêm Chân vẫn chưa nghĩ ra phải nói thế nào thì tay đã trót đẩy cánh cửa mất rồi, cô bèn gượng cười, “Không có chuyện gì, chị...” Cô đảo mắt, vô tình liếc thấy một đứa nhỏ đang đứng trong góc. Đứa bé đó đầu đội mũ lệch, gương mặt có vài vết thương nhỏ, lúc này đang ủ rũ cúi gầm. Nghiêm Chân nhanh trí hỏi Thẩm Mạnh Kiều: “Cô giáo Thẩm, xảy ra chuyện gì thế?”

Thẩm Mạnh Kiều tức thì nhăn mặt: “Học sinh đánh nhau ạ, em đang khuyên bảo đây. Ai ngờ cậu bé này lại bướng thế.”

Cậu nhóc được nhắc đến lập tức ngẩng lên, lúc nhìn thấy Nghiêm Chân, hai mắt tròn xoe tức thì mở to hơn, nhưng cuối cùng lại gợn đôi ngóảnh sang một bên.

Nghiêm Chân bật cười, cô nhìn Thẩm Mạnh Kiều: “Cô Thẩm định xử lý thế nào?”

Thẩm Mạnh Kiều khẽ vén tóc: “Em định liên lạc với phụ huynh em ấy, gọi phụ huynh tới trường gặp mặt.”

Nói dứt lời, cậu bé tai thính bên kia lập tức gào lên: “Bố con về đơn vị rồi!”

Thẩm Mạnh Kiều tròn mắt kinh ngạc, trên gương mặt chợt hiện vẻ bối rối.

Nghiêm Chân thấy vậy nói, “Nếu như cô Thẩm đồng ý, thì gọi chị tới cũng được.”

Thẩm Mạnh Kiều nhũn mày khó hiểu, “Cô giáo Nghiêm?”

Đón lấy ánh mắt to tròn đầy tức giận của cậu bé, Nghiêm Chân khẽ mỉm cười, “Chị cũng coi như là phụ huynh của em ấy.”

Thẩm Mạnh Kiều hít sâu một hơi, thái độ có phần nghi hoặc: “Chị là phụ huynh của em ấy?”

Nghiêm Chân thân nhiên mỉm cười, nhìn sang phía cậu bé Cố Gia Minh đang cúi đầu bĩu môi: “Chắc cô Thẩm không biết, bố của Gia Minh đóng quân ở xa, liên lạc với anh ấy không tiện. Sau này nếu Gia Minh có vấn đề gì cứ trực tiếp tìm chị.” Lời cô nói nghe rất hợp lý, nhưng Thẩm Mạnh Kiều nghe được lại vẫn cảm thấy mơ hồ, giọng điệu dường như hơi ám muội.

Nghiêm Chân dừng lại trước mặt cậu bé, đưa tay về phía cậu. Cố Gia Minh ngẩng đầu lờm một cái, rồi lờm thêm cái nữa, mới ngần ngại đưa tay ra, nắm chặt lấy ngón út của cô.

Cô dắt cậu bé ra khỏi văn phòng, bỗng Thẩm Mạnh Kiều cất tiếng gọi: “Nghiêm Chân!”

Nghiêm Chân hơi ngóảnh đầu, nhìn cô ấy thông thả buông lời: “Chị quên không nói với em, lớp Gia Minh trước đây, là chị chủ nhiệm.”

Thẩm Mạnh Kiều nhất thời nghẹn giọng.

Nghiêm Chân dắt tay tiểu Gia Minh ra ngoài, đến khi tới một lối rẽ, nơi Thẩm Mạnh Kiều không nhìn thấy được, cậu bé mới kéo kéo ngón tay cô, tỏ ý bảo cô dừng lại. Nghiêm Chân xoay người, chăm chú nhìn cậu bé đã mấy hôm không gặp, cuối cùng mỉm cười. Đúng là một đứa nhỏ thông minh, không muốn ở lại trong phòng giáo viên bên cạnh để cô dắt đi, giờ không còn ai nữa thì muốn trở mặt đây.

Cô cúi xuống chỉnh mũ cho cậu rồi sửa sang lại quần áo: “Sao lại đánh nhau?” Cô vờ nghiêm nghị hỏi, nhưng sự dịu dàng trong ánh mắt lại để lộ cảm xúc thật sự, không lừa được ai. Bất kể cậu nhóc này có làm loạn cỡ nào, cô vẫn không sao giận cậu được.

Cậu bé dẫu môi lên: “Đây là chuyện của đàn ông tụi con!”

“Thế tại sao lại là Lâm Tử? Bạn ấy có thù với con à?”

Nhắc đến cái tên này là con giận của bạn nhỏ Cố Gia Minh lại sôi sục, hừ mũi một tiếng, nếu mà có râu đoán chừng sẽ vênh hết cả lên mặt. “Ai bảo nó làm hỏng súng của con. Súng đây là bố con mua cho con đây!”

“Súng, súng nào? Sao con lại mang đồ chơi đến trường hả?”

Cố Gia Minh bỏ chiếc cặp sách đeo trên lưng xuống, kéo mở khóa, dốc ra cả đống đồ. Sách không có quyển nào, còn đồ chơi lại không hề ít, Nghiêm Chân quả thực sắp choáng váng. Nhật từng món, từng món một lên xem, chiếc mũ bê-rê đồ chơi, súng ngắn các loại, còn có một chiếc la bàn nhỏ, trông có vẻ cũng là đồ chơi trẻ con. Cô xem thế là đã đủ, cầm một cuốn sổ nhỏ lên hỏi: “Đây là cái gì thế?”

Ông tướng con neho mắt lại, kiêu hãnh ngẩng cao đầu: “Đây là bản đồ chuyên dụng quân ta dùng khi tác chiến.”

Nghiêm Chân tỉ mỉ lật vài trang, giờ hết từ đầu đến cuối cũng không hiểu gì, liền đặt sang một bên, lại cầm chiếc mũ lên hỏi: “Sao con mang nhiều mũ thế?”

“Lúc cần thiết dùng để ẩn nấp.” Nói xong mắt sáng long lanh, “Nhờ gặp phải kẻ địch thì sao.”

Nghiêm Chân cảm thấy khó hiểu: “Con mang theo nhiều đồ như vậy để làm gì?”

Ông tướng con trả lời nghiêm túc: “Con muốn bỏ nhà ra đi!”

Nghiêm Chân im thinh, cô xoa xoa đầu cậu bé, không biết phải nói gì. Lâu sau, cô hỏi: “Tại sao lại muốn bỏ nhà ra đi?”

Cậu nhóc còn đang đắm chìm trong kế hoạch vĩ đại của mình, phản kích trả lời: “Con muốn đi tìm bố! Con nghe ông nội bảo, mấy bữa nay thủ trưởng đang tham gia diễn tập, sắp kết thúc rồi. Con muốn đi tìm thủ trưởng!” Nói xong thì nhìn cô dương dương tự đắc, sau đó đôi mắt chợt lóe sáng, cậu nhớ ra được người đang đứng ở trước mặt là ai, vội vã lấy tay che miệng lại. Thôi xong, chuyện cơ mật hàng đầu đã bại lộ. Lại còn để lộ cho người muốn

cướp bỏ của cậu nữa chứ!

Nghiêm Chân không nhịn được cười. Quả thực không uống công cô khen ngợi cậu bé, muốn bỏ nhà đi, đến cả bản đồ với la bàn cũng mang theo rồi, mặc dù một cái nhìn không rõ nội dung, một cái không chỉ ra được Nam, Bắc. Bé như vậy còn biết gặp địch phải ẩn nấp, là một người đàn ông thế nào, một gia đình ra sao mới nuôi dạy được đứa trẻ như thế? Cậu bé đã làm cô mềm lòng rồi.

“Gia Minh, cô giáo nói với con vài câu được không?”

Cậu nhóc vẫn lấy tay che miệng, gật gật đầu. Cô nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ nhắn của cậu xuống, nắm trong tay mình.

“Con biết tại sao bố lại cưới cô Nghiêm không?”

Cậu bé lắc đầu.

“Vì bố biết cô Nghiêm cũng yêu quý Gia Minh, yêu quý cậu bé thông minh dễ thương này. Bố thấy chỉ có mình bố thương yêu con thì không đủ, nên muốn tìm thêm một người nữa cùng bố thương yêu con. Con xem, con nhà người ta không phải đều có cả bố lẫn mẹ yêu thương sao? Tại sao Gia Minh lại thiếu mất một người chứ?”

Cậu bé nhất thời không tiếp thu được đạo lý dài ngoằng như thế, ánh mắt đảo một vòng, cúi đầu lẩm bẩm: “Con có bố là đủ rồi.”

“Ừ, vậy là Gia Minh thực sự không quý cô giáo Nghiêm nữa sao?” Cô mỉm cười nhìn vào đôi mắt to đen láy của cậu bé.

Đôi mắt to của cậu chớp chớp, vẻ như đang cân nhắc, lại có vẻ như đang đấu tranh, cuối cùng, cậu nói: “Xem biểu hiện của cô thế nào đã!”

Nghiêm Chân nhất thời dờ khóc dờ cười.

Dường như cậu bé đã tìm được câu trả lời thỏa mãn, vừa nói vừa gật đầu: “Nếu cô không giành bố với con, con sẽ quý cô. Nếu không thì con sẽ nói với bố.” Nói xong nhìn cô gật gù đắc ý, “Thế nào?”

Nghiêm Chân không biết làm sao, gờ tay búng lên đầu cậu một cái.

Ông tướng con lại làm bộ trưng ra cái mặt bánh bao, vừa xoa đầu vừa cầu nài: “Thực ra vốn dĩ con đâu có đi được nữa. Vũ khí quan trọng nhất hỏng mất rồi, còn xông trận giết giặc thế nào được.” Nói xong mặt đầy tiếc nuối nhìn khẩu súng báu vật trong tay.

Nghiêm Chân đứng tại chỗ, khóe miệng không nhịn được gật gật. Nhóc con, đã được lợi còn ra vẻ. Cho dù cậu bé nói “xem biểu hiện của cô thế nào đã”, nhưng Nghiêm Chân hiểu rằng, từ sau khi cô dắt cậu ra khỏi phòng giáo viên, thái độ của cậu bé đối với cô đã hòa hoãn hơn nhiều, không còn bài xích cô như trước nữa, đây cũng coi như một chuyện tốt, cuối cùng cô đã có thể nhẹ lòng hơn.

Thời gian này cuộc sống của cô quá hỗn loạn, đầu tiên là đăng ký kết hôn chớp nhoáng, sau đó lại là đối mặt với cả một đại gia đình. Cũng không phải nhà họ Cổ đông người khó sống, thực tình bà Lý Uyển rất tốt với cô, có lần thấy cô dầm mưa đạp xe về nhà, ngay ngày hôm sau liền đề nghị cử Phùng Trạm đưa đón cô, Nghiêm Chân sợ hết hồn, cuống quýt từ chối. Bà Lý Uyển cũng không ép buộc, suy đi tính lại, tặng cô một chiếc xe đạp điện, khiến cho Nghiêm Chân không thể tiếp tục khước từ. Nghiêm Chân thở dài. Mọi chuyện đến quá nhanh, cô gần như trở tay không kịp, chỉ có thể nhắm mắt an ủi bản thân mình rằng đến đâu hay đến đó vậy. Định thần lại, Nghiêm Chân vui đầu vào công việc, xếp những quyển sách được trả vào đúng chỗ rồi đi ra ngoài.

Đã là bảy giờ tối, qua giờ đóng cửa từ lâu. Hôm nay thư viện kiểm kê một nửa số sách cũ, cô biết sẽ phải tăng ca nên đã báo cho bà nội từ trước, lúc này cũng không vội về nhà. Chủ nhiệm Thường có lòng gõ gõ cửa báo cô về nhà sớm.

Vừa vào văn phòng liền nghe thấy tiếng di động trong ngăn bàn đổ chuông, Nghiêm Chân lập tức bắt máy. Bên đầu kia điện thoại là Phùng Trạm, giọng nói có vẻ sốt sắng, cô bèn lên tiếng trấn an: “Phùng Trạm, có chuyện gì cậu cứ từ từ nói, chị đang nghe đây.”

Bên ngoài nổi gió, giọng Phùng Trạm không được rõ ràng lắm: “Chị dâu, hôm nay chị có gặp Gia Minh ở trường không? Em đến đón cháu tan học, mãi không thấy đâu cả?”

“Chị không gặp thằng bé.” Nghiêm Chân đáp, đầu mày hơi chau lại, “Sao lại không thấy đâu?”

“Em cũng không biết, bình thường tan học là thằng bé chạy ra đầu tiên. Hôm nay đợi đến hết người rồi mà vẫn chưa thấy. Ông bảo vệ ở cổng còn kiên quyết không chịu cho em vào trong. Chị xem....” Nói xong đầu dây bên kia lại im lặng một lúc.

Ở đầu này, Nghiêm Chân loáng thoáng nghe thấy Phùng Trạm đang nói lý với ông bảo vệ, “Ông ơi, ông cho cháu vào đi. Cháu là lính của Quân đội Giải phóng Nhân dân, ông xem thẻ sĩ quan của cháu đây....”

Nghiêm Chân không biết làm sao, gọi cậu ta mấy tiếng đều không có phản ứng liền cúp máy, cầm lấy áo khoác bước ra ngoài. Muộn thế này rồi cậu nhóc có thể chạy tới đâu được? Cô đau đầu suy nghĩ. Không phải là bị kẻ xấu bắt cóc đấy chứ? Ý nghĩ này dọa Nghiêm Chân phát khiếp, cô khoác áo bước ra, không chậm trễ thêm một giây phút nào. Bàn tay mở cánh cửa thư viện run lên, thế nhưng cửa vừa mở cô liền sững người lại. Trong bóng tối, chỉ có mấy ngọn đèn tỏa ánh sáng lờ mờ dọc hai bên lối đi. Dựa vào chút ánh sáng yếu ớt đó, cô nhìn thấy một đứa trẻ vai đeo cặp sách đang ngẩng đầu

đứng ở cửa thư viện. Thấy cánh cửa mở ra, đôi mắt tức thì sáng rực. Cô không dám tin, cúi xuống nhìn thật kỹ người bạn nhỏ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình. Đôi tay xoa xoa lên mặt cậu bé, mát lạnh, nhưng chân thật vô cùng. Cô nhìn cậu bé đắm chiều, chỉ thấy đầu cậu đội một chiếc mũ bê-rê, đáng về hùng dũng ai phong, chiếc cặp sách nhỏ đeo lệch vai, đứng ở đó, đôi mắt nhìn cô sáng lấp lánh. Nghiêm Chân lên tiếng, giọng nói đã hơi khàn đặc: “Gia Minh, con đứng đây làm gì thế?”

Cậu bé không may mắn cảm nhận được tâm trạng phức tạp của cô hiện giờ, hai mắt khẽ chớp, giọng trong trẻo tuyên bố: “Cô Nghiêm, thời khắc thử thách cô đã đến!”

Nghiêm Chân im lìm không nói, vừa rồi đầu óc còn căng như dây đàn, mắt một lúc mới thả lỏng ra được, sức lực toàn thân đều đã bay biến hết. Cô nựng hai bầu má của tiểu Gia Minh trong lòng bàn tay ấm áp của mình, hồi lâu mới lên tiếng: “Muốn thử thách cô thế nào?” Cô cố gắng nói thật nhẹ nhàng, nhưng vẫn cảm nhận được mồ hôi lạnh ướt sũng đang từ chảy xuống.

Cậu nhóc chớp chớp mắt, lục lọi trong chiếc cặp nhỏ: “Cô xem, ông nội sửa được súng cho con rồi này.”

Cô cầm lấy khẩu súng, phát hiện chỗ gãy đã được gắn lại bằng băng keo trong suốt. Tuy chỉ bị hỏng một chút nhưng cũng đã đủ làm cho cậu bé khôn khổ.

“Thì sao nào?” Nghiêm Chân khẽ khàng hỏi, mí mắt bỗng giật mạnh, dường như đã có dự cảm. Cậu nhóc mang súng, mang súng để làm gì?

Chỉ thấy cậu bé Cố Gia Minh cười khoái chí, đồng dục thông báo: “Cô, cô đưa con đi tìm bố đi!”

Quả nhiên! Nghiêm Chân ôm trán, đứng thẳng người, nhìn vào đôi mắt chớp chớp của cậu bé: “Gia Minh, bố đang công tác, chúng ta đến đó không phải là sẽ gây rắc rối cho bố sao?”

Cậu bé lập tức giơ tay cam đoan: “Không rồi, không rồi, bảo đảm không gây rối.”

“Vậy con hỏi ông nội xem, lúc ông nội tập trận, có được gặp chúng ta hay không?”

“Chú Phùng bảo sắp diễn tập xong rồi, chúng ta có thể đợi mà.” Cậu nhóc cong môi đáp.

Rõ ràng trước khi tới, cậu đã tính toán cả rồi, giờ cô muốn cự tuyệt cũng phải tìm ra một lý do thật thích đáng. Nghiêm Chân nghĩ ngợi giây lát: “Vậy con có biết đường không? Không biết đường thì chúng ta đi làm sao được?”

Cậu bé hí hửng lục cặp sách, đưa cho cô tập bản đồ mù mịt đường lối kia: “Xem cái này!”

Nghiêm Chân: “....”

Thôi được, cô đã bị sự ngây thơ hồn nhiên của cậu bé đánh bại. Nghiêm Chân chăm chú nhìn tập bản đồ, im lặng mấy giây, sau đó khẽ thở dài, nói: “Được.” Cô đưa tay về phía Gia Minh, cố gắng bày ra nụ cười: “Cô đưa con đi.” Cô dắt tiểu Gia Minh bước nhanh qua khuôn viên trường rộng lớn. Cậu bé thực sự vui sướng, vừa đi vừa khẽ hát ngâm nga. Nghiêm Chân gượng cười khổ sở nắm lấy bàn tay bụ bẫm của cậu bé, dắt cậu ra cổng.

“Cô ơi, bố con ở trên thảo nguyên, bố nói trên thảo nguyên có thể nướng thịt dê ăn, cô thích ăn không? Con bảo bố nướng cho cô.” Cậu bé nói rất nghiêm khí.

Khóe môi Nghiêm Chân giật giật: “Cảm ơn con.” Nếu được như vậy thực ra cũng rất tuyệt. Có điều, e là giờ này đã hơi muộn mất rồi.

Nghiêm Chân đứng lại, mắt đã trông thấy Phùng Trâm đang vẫy tay gọi họ ngoài cổng. Cậu bé Cố Gia Minh ngo ngác ơ lên một tiếng, sau đó thì thấy chú Phùng – người mà khó khăn lắm cậu mới tròn được đang sải bước đi về phía cậu.

Phản ứng đầu tiên của cậu bé là trừng mắt giận dữ nhìn kẻ “hàng địch phản quốc” Nghiêm Chân. Cô thì cố gắng làm lơ trước ánh mắt đang nghiêm khắc lên án của người bạn nhỏ, nhìn sang Phùng Trâm.

“Gia Minh ở đây, mau đưa cậu bé về đi. Nhân tiện trên đường gọi điện về nhà để mọi người yên tâm.”

Phùng Trâm mặt mày nhăn nhó: “Đã báo về nhà đầu ă.”

Nghiêm Chân ngắt nghỉ: “Thế để chị gọi về Cố viên cho.”

Phùng Trâm gật đầu, đưa mắt sang nhìn phía cậu bé Cố Gia Minh, ông tướng này đang nhìn hai người lớn với vẻ mặt cảnh giác. Anh ta cúi xuống định bế cậu bé, nhưng cậu lại né ra xa.

“Gia Minh, về nhà với chú Phùng đi đã.” Nghiêm Chân lên tiếng, đánh lạc hướng chú ý của cậu nhóc.

“Con không đi! Con không đi! Con không đi!” Cậu bé tức tối gào lên, nhưng ở trước mặt hai người lớn, sự chống cự của cậu vẫn quá yếu ớt. Nghiêm Chân nhìn ánh mắt cậu, có chút không đành lòng. Cô ngoảnh đầu sang, ra hiệu bảo Phùng Trâm đưa cậu bé về.

“Hu hu!” Cố Gia Minh ra sức giằng co, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, không sao lại được Phùng Trâm cao to lực lưỡng, không bao lâu đã bị nhét lên xe. Thế nhưng cậu bé cũng không chịu thỏa hiệp, cửa xe đã khóa lại rồi vẫn không ngừng đập cửa. Vừa đập vừa trề môi ra, giống như sắp khóc

lại giống như đang kim nước mắt.

Nghiêm Chân không nỡ nhìn tiếp, xoay người lại từ từ rời đi. Nghiêm Chân biết, lần này cô lại đắc tội với cậu bé, vậy nên, từ sau hôm đó, cô cố gắng tránh xuất hiện trước mặt cậu.

Mưa thu hết trận này đến trận khác mang chút hơi ẩm cuối cùng đi mất, buổi sáng lúc ra khỏi nhà đi làm Nghiêm Chân mặc thêm một chiếc áo, nhưng đến gần trưa chân tay vẫn lạnh run cầm cập. Đứng mười hai giờ, Nghiêm Chân và Vương Đình cùng nhau đến nhà ăn trưa, suốt dọc lối đi nghe Vương Đình căn nhắc. “Chưa tới mùa đông mà đã lạnh thế này rồi!” Vương Đình rụt cổ oán thán. Nghiêm Chân khẽ cười, sai bước đi về phía nhà ăn. Thế nhưng vừa mở cửa nhà ăn, cô đột ngột khựng lại. Vương Đình không hiểu chuyện gì, theo ánh mắt của cô nhìn đi, chỉ thấy hai người đang ngồi bên chiếc bàn đôi diện cửa lớn, một người là Thẩm Mạnh Kiều thanh tao xinh đẹp, người kia lại là cục cưng của nhà họ Cố - Cố Gia Minh.

“Ô, chuyện gì thế này?” Vương Đình kinh ngạc.

Nghiêm Chân không kịp nói nhiều, bỏ lại Vương Đình, đi thẳng tới chiếc bàn kia.

Thẩm Mạnh Kiều thấy cô hơi ngạc nhiên, còn cậu bé nọ thì đầu cũng không thèm ngẩng lên, vẫn đang mải mê gặm miếng sườn trong khay thức ăn.

“Cô giáo Thẩm, sao cô lại đưa thằng bé tới đây ăn cơm?” Trường họ đúng năm giờ chiều là tan học, có một tiếng rưỡi để nghỉ trưa, học sinh đều không về nhà, có nhà hàng hợp tác với trường sẽ đưa cơm tới.

Sau một thoáng ngạc nhiên, Thẩm Mạnh Kiều điềm tĩnh trở lại, vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu bé, tươi cười dịu dàng: “Gia Minh nói muốn ăn sườn, nên em đưa cậu bé tới đây.”

Nghiêm Chân im lặng vài giây, bỗng nhiên cậu bé ngẩng đầu lên khỏi khay thức ăn, miệng còn đang nhồm nhòam đầy thịt nói: “Cô Thẩm đưa con đi gặp bố cơ!”

Mặt Thẩm Mạnh Kiều ửng hồng, lấy khăn giấy lau vết dầu mỡ dính bên mép cậu bé, “Ăn từ từ thôi.”

Cậu bé bĩu môi: “Dù gì cũng còn hơn ai kia bội tín bội nghĩa.”

Nghiêm Chân tức nghẹn. Cô xoay người rời đi, cơm không buồn ăn, Vương Đình gọi ới mấy tiếng cô cũng không quay lại.

Nhóc con xấu xa kia đang ăn uống ngon lành lại từ từ buông đũa. Thẩm Mạnh Kiều nhìn cậu, lại gấp thêm một miếng sườn nữa: “Ăn nữa nhé?”

Cậu bé bặm môi, như thể tui thân vô cùng: “No rồi ạ.”

Cả buổi chiều, tâm trạng Nghiêm Chân giống hệt như thời tiết bên ngoài, mưa to gió giật không sao bình lặng nổi. Lúc xếp sách còn đặt sai thứ tự mấy quyển liên, Tiểu Lưu theo sau cô, nhìn sắc mặt kia chỉ dám bực bội mà không dám lên tiếng, đành tự mình thay đổi lại từng quyển một. Vất vả lắm mới xếp xong, Tiểu Lưu hỏi dò cô: “Chị Nghiêm, tâm trạng chị không ổn à?”

Nghiêm Chân tần ngần, quay đầu lại: “Rõ lắm hả em?”

Tiểu Lưu gật đầu liên tục. Nghiêm Chân cười khổ, cô thực sự bị cậu nhóc này làm cho khôn đốn mắt rồi. Biết rõ tên nhóc này cố ý chọc tức mình, mà cô vẫn bị cuốn vào. Nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ xuyên qua tầng mây chiếu xuống, Nghiêm Chân thở dài. Bỏ đi, cô đành đầu hàng trước vậy.

Năm giờ chiều, chuông tan lớp reo vang. Nghiêm Chân xếp quyển sách cuối cùng lên giá, thay quần áo rồi đi ra ngoài. Trong sân trường người người qua lại không dứt, Nghiêm Chân đi ngược dòng người có phần khấn khần. Cuối cùng khu phòng học đã ở trong tầm mắt, cô bước nhanh về phía trước, lại thấy Thẩm Mạnh Kiều dắt tay Cố Gia Minh từ trong phòng học bước ra. Trông thấy Nghiêm Chân, cũng dừng lại đó.

“Cô giáo Nghiêm, có chuyện gì sao?”

Nghiêm Chân thu lại bộ dạng nôn nóng, hỏi: “Cô giáo Thẩm, thế này là?”

Thẩm Mạnh Kiều thân nhiên cười: “Em đưa Gia Minh về nhà.”

Miệng ông tướng con há to, dường như không tin được là sẽ gặp Nghiêm Chân.

Cô tươi cười với cậu bé, rồi nhìn sang Thẩm Mạnh Kiều: “Để chị, tối nay Gia Minh ở nhà chị.”

Thẩm Mạnh Kiều nhìn Cố Gia Minh dò xét, Gia Minh bặm môi nhìn Nghiêm Chân, “Cô muốn làm gì?”

Nghiêm Chân hết sức kiềm chế, cố mỉm cười: “Cô đưa con về nhà, nhân tiện đưa con đi tìm bố nữa.”

Trước khi tan học Nghiêm Chân đã gọi điện cho bà Lý Uyển, xin phép tối nay đưa Gia Minh về nhà cô. Bà Lý Uyển tưởng rằng mâu thuẫn giữa hai người đã giải quyết ổn thỏa, hiển nhiên mừng rỡ không thôi. Có người chống lưng, hiển nhiên Nghiêm Chân càng chắc chắn. Cô không buồn để ý đến sắc mặt của Thẩm Mạnh Kiều, dắt mất cậu bé khỏi tay cô ấy. Vốn dĩ cậu bé còn lưỡng lự, nhưng nhìn vẻ nạt Nghiêm Chân, hơi bĩu môi, nắm chặt lấy

tay cô. Nghiêm Chân nắm tay cậu bé, mỉm cười với Thẩm Mạnh Kiều, rồi đưa Cố Gia Minh rời đi thật nhanh.

Thẩm Mạnh Kiều nhìn theo bóng lưng cô mà không sao tin nổi, đợi người đã đi xa, mới gọi to: “Này, hai người đứng lại!”

Ngoài cổng trường, cậu bé xét nét nhìn Nghiêm Chân đang ngồi trên xe đạp điện: “Giờ đây? Cô lại định lừa con chứ gì.”

“Không lên xe là cô đi nhé, giờ cô đang rất tức giận, hậu quả nghiêm trọng lắm đấy.”

Quả nhiên, cậu nhóc nhẹ nhàng không ưa lại thích ưa nặng đã trèo lên ghế sau chiếc xe điện. Mím môi nghĩ ngợi một lúc, cậu chọc chọc vào lưng Nghiêm Chân: “Cô Nghiêm, thế này quá bất công.”

“Làm sao?” Giọng nói bực bội từ phía trước cất lên.

Cậu bé được đáp lời chốc lát đã hăng hái trở lại: “Thì nhé, cô đã phản bội con rồi, còn không chịu cho con tìm người khác làm đồng minh nữa à?”

Nghiêm Chân bị cậu nhóc chọc giận đến nghiêng răng, nhưng không sao trút ra được, chỉ đành đạp mạnh bàn đạp, chiếc xe lướt như bay về nhà.

Tính ra, đây là lần đầu cậu bé đến nhà Nghiêm Chân. Cậu bé hành hạ Nghiêm Chân vậy thôi chứ trước mặt bà nội thì cậu vẫn là một đứa trẻ hồn nhiên ngoan ngoãn. Bà nội cũng là lần đầu gặp Gia Minh, bị nhóc con này pha trò cho cười đến không khép được miệng.

“Bà cố ơi, bé con!”

“Đây!”

Nghiêm Chân đang uống nước, nghe thấy thế vội ra tay ngăn cản hai cụ cháu đang chuẩn bị tận hưởng niềm vui đoàn tụ: “Bà cố của con tuổi đã cao, không bé được con đâu. Thôi, không nhõng nhẽo nữa, vào phòng làm bài tập ngay.”

Bạn Cố Gia Minh bừa bãi tỏ ý bất mãn, nhưng trướng không chơi được với đá, vừa đi vừa dè dặt ngoái đầu nhìn.

Bà nội thương cậu nhóc, liền đích thân xuống bếp nấu cháo hột vịt bách thảo tuyệt ngon khiến cho cậu bé ăn no căng bụng, hoạt bát suốt cả buổi, đến hơn mười giờ tối Nghiêm Chân thúc ép mới chịu lên giường đi ngủ.

Trước khi ngủ, Nghiêm Chân bưng nước ấm tới rửa chân cho cậu. Bàn chân mập mạp, nắm trong tay, vừa mềm vừa trơn. Cậu bé lấy chân đạp nước mấy cái, rồi ngoan ngoãn để yên cho Nghiêm Chân rửa. Đôi mắt chăm chăm nhìn cô, lát sau, kéo kéo tay áo cô: “Cô Nghiêm, cô còn giận không?”

Nghiêm Chân liếc mắt nhìn cậu: “Không.”

Cậu nhóc không tin: “Cô đừng lừa con đi.”

Cô thực sự bỏ tay với một đứa bé sao? Nghiêm Chân bắt đắc dĩ, lấy khăn khô lau chân cho cậu.

“Cô ơi, cô biết vì sao con muốn đi tìm bố không?” Cậu bé vừa nghịch khối rubic bên cạnh vừa hỏi.

“Ừ, tại sao lại thế?” Cô hỏi lại, giọng dịu dàng.

“Vì con muốn đón sinh nhật với bố.” Cố Gia Minh đáp, “Mấy lần sinh nhật không được ở cùng bố rồi, lần này con muốn được ở cùng bố và cả cô Nghiêm nữa. Được không cô?”

Cậu bé nhìn cô, đôi mắt trong veo như chú nai con. Nghiêm Chân chợt nhớ lại mình ngày nhỏ, bố cô cũng từng trong quân ngũ, đi lính ở một nơi cách rất xa nhà, khi ấy cô vẫn sống cùng bà nội ở quê, đối với bố, cô cũng từng có ước ao như vậy.

Bỗng dưng thấy mắt ươn ướt, cô vội lấy tay lau đi, Cố Gia Minh mở to mắt nhìn cô: “Cô Nghiêm, cô khóc đấy à?”

“Đâu có.” Cô nói giọng êm êm, hôn nhẹ lên trán cậu bé, “Ngủ đi.”

“Thế bố thì sao?” Cậu níu tay áo cô không buông.

Nghiêm Chân cười nói: “Cô đưa con đi.”

Cô quyết định đi cùng cậu một phen.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Đêm thảo nguyên

Thành phố W miền Tây Bắc.

Cả một vùng thảo nguyên lặng gió. Gió Tây phần phật thổi cuốn phăng hết khói súng mù mịt còn sót lại. Trên mặt đường, dấu tích từng đoàn xe thiết giáp nghiêng trên nền đất, in hằn thành những vết nông sâu đan xen vào nhau. Những chiếc xe Jeep mang bảng hiệu Quân khu B chạy qua, hất tung cát bụi. Đợt diễn tập đã kết thúc, các đơn vị thuộc Sư đoàn A đang trong thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn. Màn đêm buông xuống nặng trĩu, trời đã sẫm sẫm tối, bếp dã chiến cũng bắt đầu nổi lửa. Các chiến sĩ công binh đang tu sửa lại chiến hào trước lều chỉ huy. Sư đoàn trưởng Lưu Hướng Đông vén tấm rèm cửa lều bạt, sải bước vào trong. Chính ủy Cao Tường không có trong lều, mấy cậu Trung úy đang thu dọn đồ đạc, sau khi kết thúc diễn tập, họ sẽ rút quân khỏi nơi đây.

Lưu Hướng Đông liếc thấy Cố Hoài Việt đang đứng trước hệ thống chỉ huy, mắt đắm chiêu nhìn bản đồ, không khỏi bật cười, bước tới vỗ lên vai anh: “Diễn tập xong rồi, Sở trưởng Giang trên Ban Chỉ đạo gọi điện bảo ngày mai Tư lệnh Tịch sẽ tới, tối nay chưa cần rút vội. Tôi đang tính chúng ta phải chuẩn bị gì đó.”

“Không sao, Tư lệnh Tịch không thích bày vẽ, không cần thiết phải đón tiếp long trọng đâu anh.”

Lưu Hướng Đông cười ha hả, tiếng cười mang đậm nét hào sảng đặc trưng của người Sơn Đông: “Được, nghe cậu.”

Cố Hoài Việt mở cửa lều đi ra ngoài. Lúc này, thảo nguyên mênh mang tĩnh lặng vô cùng, nếu không có những cỗ xe tăng, xe thiết giáp xanh thẫm một màu qua lại và hệ thống công sự phòng thủ còn chưa tháo dỡ xong xuôi kia, sẽ rất khó nhận ra nơi đây vừa trải qua một cuộc tập trận. Rất nhiều chiến sĩ mệt mỏi đến nằm lăn ra đất mà ngủ. Thảo nguyên về đêm rất lạnh, Chính ủy Cao Tường bận rộn đi đánh thức tất cả dậy, nhưng ai nấy đều đã mệt nhừ người, không sao nhắc mình lên nổi.

Cố Hoài Việt nói: “Cứ để các anh em nằm nghỉ chút đã, mệt quá rồi.”

Cao Tường bắt đầu đi gặt đầu, nhìn anh chàng kém mình mười mấy tuổi trước mặt, cười cười: “Tôi nghe nói cậu với Thẩm Mạnh Xuyên bên Sư đoàn D tốt nghiệp cùng một trường. Đánh thể này liệu có hơi mạnh tay quá không? Khéo lại ảnh hưởng tới phong thái nho tướng của cậu.”

“Chắc không đâu anh. Cậu ta cũng khí phách lắm.”

Thẩm Mạnh Xuyên và anh học cùng một khóa, nhưng sau khi tốt nghiệp Học viện Quân sự, Thẩm Mạnh Xuyên tới Tiểu đoàn trinh sát Sư đoàn A công tác, sau đó từ Sư đoàn A chuyển sang Sư đoàn D, con đường thăng quan tiến chức thuận lợi lên thẳng vị trí Tham mưu trưởng. Gần đây do Sư đoàn D tiến hành thay đổi nhân sự, cấp trên cất nhắc anh ta làm Sư đoàn trưởng tạm quyền, trở thành người đứng đầu Sư đoàn D. Người này hành xử khá ngạo mạn, trong đợt diễn tập đối kháng lần trước cũng là Sư đoàn A đối đầu với Sư đoàn D, vốn nghĩ rằng chỉ là lướt cho qua, làm tấm bia đỡ đạn cho vui lòng thủ trưởng. Kết quả là, Thẩm Mạnh Xuyên thắng tay dùng một Trung đoàn đi tiêu diệt Trung đoàn tăng cường phối hợp tác chiến của Sư đoàn A, không may mắn về tình đơn vị cũ. Tuy lần này cũng là diễn tập đối kháng thường quy, nhưng lại là trận chiến rửa nhục của Sư đoàn A.

Cố Hoài Việt định thần lại, quay về trụ sở chỉ huy, gọi điện thoại về nhà. Ở đầu kia, bà Lý Uyên nói mãi không ngừng, anh gõ ngón tay lên mặt bàn nhẩn nại lắng nghe: “Đúng rồi Hoài Việt, Gia Minh tới nhà Nghiêm Chân ở rồi, nếu thấy nhớ con trai thì gọi cho Tiểu Chân nhé.” Niềm vui hiện cả lên khóe mắt bà.

Mối quan hệ giữa nhóc con này với Nghiêm Chân ngày càng thân thiết, lần trước ngủ lại ở nhà cô một đêm, cuối tuần này nói gì cũng nhất quyết đòi sang nữa. Đương nhiên bà Lý Uyên thấy vậy mừng lắm, sắp xếp đồ đạc rồi đưa cậu bé qua bên đó ngay, hoàn toàn không nhận ra ánh mắt gian xảo, đắc ý của cậu bé trước khi đi.

Ở đầu bên này, Cố Hoài Việt nghe bà nói vậy chỉ trầm ngâm, sau khi cúp điện thoại, nghĩ ngợi một thoáng, lại báo thông tin viên kết nối với một số điện thoại khác. Đợi gần ba mươi giây thì đầu dây bên kia mới nhắc máy: “Ài đây?”

“Là cháu đây, bà nội.” Hai tiếng gọi đằng sau được thốt ra không chút đắn đo.

“Tiểu Cố hả?” Bà nội mừng rỡ pha lẫn ngạc nhiên, sau đó lại tiếc nuối xuyt xoa, “Ôi, cháu gọi không đúng lúc mất rồi, Tiểu Chân vừa đưa Gia Minh ra ngoài xong.”

“Ra ngoài à?” Đầu mày anh khể chau lại, “Đi đâu hả bà?”

“Bảo là đi chơi hai hôm.” Bà nội cười, “Nếu cháu có việc gì thì gọi vào di động của Tiểu Chân nhé!”

Đi chơi? Mười phần thì chắc tám phần là tên nhóc này lại quán lấy Nghiêm Chân đòi đi đâu đó. Quả thực quá hiểu con trai cũng không phải chuyện tốt. Cố Hoài Việt lắc đầu, trong nháy mắt lại gọi vào di động của Nghiêm Chân, kết quả khiến anh có phần bất ngờ. Đầu bên kia vang lên một giọng nữ: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Đột nhiên Cố Hoài Việt có một dự cảm chẳng lành.

Ga xe lửa thành phố C.

Trong phòng đợi tàu chật ních những người, một bạn nhỏ ăn vận dễ thương cười toe toét dắt tay Nghiêm Chân, xếp hàng đợi soát vé lên tàu. Nhìn đám đông chen chúc, Nghiêm Chân chẳng hề thấy vui vẻ như cậu nhóc kia, trong lòng cô vẫn còn hoang mang. Với Nghiêm Chân mà nói, đây là lần đầu tiên trong đời cô làm một chuyện thiếu suy nghĩ, không có lý trí như thế này.

Bạn Cố Gia Minh chớp chớp mắt: “Cô ơi, sao mình không đi máy bay?”

Cậu nhóc yêu cầu cũng cao ghê. Nghiêm Chân trả lời: “Đi tàu hỏa ngắm phong cảnh dễ hơn.”

Cậu bé gật gù như hiểu như không, nhìn dòng người nhích dần về phía trước, nụ cười càng rạng rỡ. Lên được tàu thì bố sẽ không còn ở xa nữa!

Tuyến đường sắt chạy qua tỉnh G quanh co trải dài, ven đường đi có rất nhiều phong cảnh tuyệt đẹp. Lúc vừa lên tàu cậu bé còn hào hứng với cảnh vật thay đổi liên tục ở bên ngoài cửa sổ, đến khi tàu đi vào địa phận tỉnh G, con mọt suốt một ngày đã khiến cậu ngủ thiếp đi. Nghiêm Chân nhìn khoảng không tối đen ngoài cửa sổ, cùng tiếng thở nhịp nhàng vang lên từng hồi trong toa tàu, hoàn toàn bình tâm trở lại. Cô có cảm giác thân thuộc lạ kì với những đoàn tàu hỏa. Hồi còn nhỏ mỗi dịp bố được nghỉ phép về thăm nhà, đều đi tàu trở về, mỗi khi đến ngày đó, cô lại đến ga xe lửa đợi từ rất sớm, bà nội nói với cô, đầu này của con tàu là nhà, đầu kia là nơi có bố.

Ngồi đối diện là một phụ nữ mang theo bé con hơn một tuổi, cô ấy ru con ngủ, nhìn Nghiêm Chân nói: “Em cũng dắt theo con đi xa à? Thằng bé đáng yêu quá.”

Nghiêm Chân khẽ cười, nương theo ánh sáng yếu ớt trong toa, cúi đầu ngắm nhìn gương mặt ngủ say hồn nhiên vô tư của cậu bé Cố Gia Minh. Cô từng hồi tưởng lại dáng vẻ của anh qua tiểu Gia Minh, lãnh đạm tuấn tú, nhưng một khi đứng nghiêm lại là tư thế kiên cường của một quân nhân, không thể lay động. Còn bao lâu nữa sẽ lại được gặp anh? Đợi vậy, đợi đến khi diễn tập kết thúc, nhất định cô sẽ đưa Gia Minh tới gặp anh.

Căn cứ diễn tập nằm ở một huyện nhỏ thuộc thành phố W, trước khi đi cô đã hỏi Phùng Trạ, nơi cách địa điểm diễn tập gần nhất là thị trấn S, cô quyết định đưa Gia Minh tới đó trước, đợi diễn tập kết thúc, Phùng Trạ sẽ lập tức báo cho cô. Vậy nên, Phùng Trạ là đồng phạm duy nhất bị cô lôi kéo, biết hai người họ đi đến đâu. Nếu để hai ông bà cụ nhà họ Cố biết được, hậu quả sẽ rất khó lường.

Sáu giờ sáng tàu đến thành phố W an toàn. Nghiêm Chân dắt theo Cố Gia Minh xuống tàu, bắt chắp cái lạnh se se của buổi sớm mai, đi tìm bến xe. Cậu bé bị Nghiêm Chân đánh thức đúng vào lúc đang ngủ ngon lành, giờ này mắt vẫn đang díp cả lại, hỏi: “Cô Nghiêm, chúng ta đi đâu đây?”

“Đi ra bến xe. Muốn tìm được bố con, chúng ta còn phải đi ô tô nữa.”

Cậu bé bĩu môi: “Thật là rắc rối.”

Nghiêm Chân bị cồng đến nhức nhối đầu óc, lại thêm một câu oán trách vừa rồi của cậu nhóc, khỏi hỏi trong lòng rối bời đến đâu. Cũng may mà bến xe thường cách ga tàu không quá xa, đi qua một lối rẽ, Nghiêm Chân đã nhìn thấy tấm bảng hiệu lớn đề hai chữ “Bến xe” màu vàng sáng chói. Nghiêm Chân mừng rỡ không thôi, lập tức dắt cậu bé vào mua vé. Coi như hai người may mắn, mười phút sau là có một chiếc xe khách đi tới thị trấn S. Nghiêm Chân mua vé xong, dẫn cậu bé lên xe.

Đây là lần đầu tiên từ nhỏ tới giờ cậu bé Cố Gia Minh được ngồi xe khách, vừa lên xe đã háo hức sờ mó khắp nơi. Nghiêm Chân thấy vậy không khỏi bật cười, giơ tay ấn cậu ngồi vào chỗ: “Ngồi yên.”

“Cô Nghiêm ơi, một lát nữa là mình gặp được bố đúng không?” Mắt cậu bé mở to đầy mong đợi.

“Ừ.” Cô xoa đầu cậu, mỉm cười, “Sắp được gặp rồi.”

Do là chuyến xe sớm, nên lúc bắt đầu nổ máy chỉ có lác đác vài người trên xe. Cậu bé ngủ trọn một đêm bây giờ đã háng hái trở lại, thích thú ngó nghiêng bên ngoài, còn Nghiêm Chân lại thấy hơi buồn ngủ. Cô nhìn cậu bé, nắm chặt bàn tay bé nhỏ của cậu. Từ khi lớn lên, cô rất hiếm có chuyến đi nào dài thế này. Cô còn nhớ lúc nhỏ theo bố lên đơn vị, đoàn tàu kiểu cũ sơn màu xanh lá, người trong toa chen chúc lẫn nhau, cô cứ nắm lấy tay bố như vậy, gối đầu lên đùi bố ngủ ngon lành. Dẫu rằng mọi thứ đã trôi xa trong chớp mắt, nhưng những hình ảnh ấy mỗi lần nhớ lại vẫn rõ ràng như vừa mới hôm qua. Thì ra, có những kí ức bất luận có ra sao cũng không thể xóa nhòa đi được. Nghiêm Chân nở nụ cười, dựa người vào ghế nhắm mắt lại. Chiếc xe khách chuyển động đều đều trên con đường đất của vùng thảo nguyên Tây Bắc, vốn tưởng rằng có thể thuận lợi đi một mạch tới thị trấn S, không ngờ trong lúc Nghiêm Chân nửa thức nửa tỉnh thì xe đột nhiên lắc lư nghiêng ngả, tài xế kiên trì giữ thêm một lúc cuối cùng vẫn phải dừng xe lại. Theo quán tính, Nghiêm Chân đổ người về phía trước, đập đầu vào chiếc ghế ngồi trước. Cô xoa xoa cái đầu đau nhức, mở to mắt nhìn ra bốn phía bên ngoài, thảo nguyên ngút ngàn phút chốc khiến cô thất thần, lúc hoàn hồn lại mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, vì tài xế không đi tiếp nữa.

“Xuống xe thôi.” Tài xế rút một điều thuốc, nói giọng thờ ơ.

Khách trên xe tính cả họ tổng cộng là bốn người, đều ngáy ra tại chỗ. Cậu bé ngáy thोर, hỏi về hiệu kỳ: “Đến thị trấn S rồi à?”

Tài xế cười khỏ trả lời: “Xe ngỏm rồi, không đi tiếp được nữa.”

“Xe bị hỏng à?” Cậu bé chớp mắt hỏi, vẫn không dám tin. Nghiêm Chân bắt lực nhìn cậu bé, gật gật đầu.

Được, phen này thì vui rồi, xuống xe, đi bộ!

Một tay Nghiêm Chân dắt cậu bé, một tay xách hành lý, bước đi chậm chạp trên con đường mòn. Nếu giờ này có ống kính ngắm cận cảnh Nghiêm

Chân và Cổ Gia Minh, chắc chắn sẽ lưu giữ được hình ảnh hai gương mặt bơ phờ, rũ rượi. Vì đưa mắt nhìn về phía trước, con đường này về cơ bản không thấy được điểm cùng. Đi mãi, đi mãi, bóng ánh mắt cậu nhóc chột sáng lên, cúi xuống lục tìm trong chiếc túi nhỏ của cậu, Nghiêm Chân nghi hoặc nhìn cậu bé, không lâu sau liền có ý nghĩ muốn đâm đầu vào tường. Cậu nhóc này lại lôi tấm bàn đồ mật mù phượng hướng kia ra! Nghiêm Chân cố gắng, cố gắng kiềm chế để không nổi giận, lấy từ trong chiếc túi nhỏ của cậu bé ra hai chiếc kính râm, đeo lên cho mỗi người một cái.

“Làm gì đây?” Cậu bé hỏi, giọng rõ ràng.

“Chống nắng!”

Cậu bé bịt mắt, ánh mắt một lần nữa lại chột sáng lên, chỉ tay về phía xa: “Xe!”

Ổng kính lại biến đổi, là hai vẻ mặt hoàn toàn khác hẳn nhau. Một gương mặt không cảm xúc, gương mặt kia thì tươi rói. Có sự khác biệt như vậy là vì, lần này hai người họ được ngồi lên xe, đứng vậy, xe là kéo! Thấy tiểu Gia Minh hớn hờ bất chuyện làm quen với người đánh xe, Nghiêm Chân thực sự cảm thấy năng lực sinh tồn nơi hoang dã của mình còn không bằng cậu nhóc này. Cô nựng nựng hai má bầu bĩnh của cậu, chỉnh lại chiếc mũ trên đầu cậu: “Gia Minh, sao lúc nào cũng đội lệch mũ thế?”

Cậu bé nhướn cằm: “Oách mà, thế mới ngầu chứ!”

Nghiêm Chân suýt nghẹn nước bọt, nhìn chiếc xe, lại nhìn cậu bé. Ngầu! Quả là ngầu!

Cô hít thở đều, hỏi: “Con đã nói với bác là chúng ta muốn đi đâu chưa?”

“Nói rồi!” Cậu bé vỗ ngực, “Cô cứ yên tâm đi!”

Cho dù là cậu bé hay Nghiêm Chân cũng đều là lần đầu đến nơi đây. Nhìn đồng cỏ rộng lớn và khói bếp thỉnh thoảng lững lờ bay lên từ một mái nhà, Nghiêm Chân đều cảm thán, tại sao lại chọn một nơi yên bình như vậy để tiến hành diễn tập chứ? Vấn đề này, chắc mãi mãi cô sẽ không hiểu được. Nghiêm Chân khẽ mỉm cười, vói lên hỏi người đánh xe: “Bác ơi, trời sắp tối rồi, còn bao lâu nữa mới tới nơi ạ?”

Bác đánh xe trả lời bằng giọng phở thông hơi khó nghe: “Sắp đến, sắp đến.”

Nói rồi lại đi thêm một lúc, đến khi trời đã tối hẳn, cuối cùng Nghiêm Chân cũng thấy có ánh sáng lóe lên ở phía trước. Nhưng cô vẫn có cảm giác lo lắng hoài nghi, vì ánh sáng kia yếu ớt quá, không giống như một thị trấn. Gió lạnh thổi tới, Nghiêm Chân rụt cổ lại, ôm chặt cậu bé. Đi một ngày đường, cậu bé cũng đã mệt, dựa dẫm vào lòng cô: “Đến chưa ạ?”

“Sắp rồi.” Cô kiềm chế giọng mình, cố gắng làm sao để nghe ra có vẻ thật bình tĩnh. Quả nhiên, Nghiêm Chân vừa dứt lời thì xe đã dừng lại. “Đến rồi ạ?” Nghiêm Chân mở to mắt hỏi.

Bác đánh xe cười chất phác, chỉ về cánh cửa lớn cách đó không xa nói: “Doanh trại, không cho vào.”

Doanh trại?! Bác đánh xe sao lại đưa họ đến thẳng doanh trại? Nghiêm Chân vô cùng sửng sốt, nhưng gió thổi lạnh làm đầu cô ong ong, cô níu tay Cổ Gia Minh, hỏi: “Gia Minh, con nói với bác như thế nào hả? Sao bác lại đưa chúng ta đến thẳng đây?”

Cậu bé bị gió thổi làm mắt hoa lên, dụi dụi mắt, nhìn sắc mặt của Nghiêm Chân, giọng nói bất giác thò thè: “Thì con nói, bố con là quân nhân, con muốn tìm bố!”

Quả nhiên! Nghiêm Chân vỗ mạnh lên trán một cái, cô đã lú lẫn rồi, mọi chuyện thực sự không thể trông chờ vào tên nhóc này được. Hiện giờ nơi này là nơi nào còn chưa biết nữa. Bác đánh xe kéo con la chuẩn bị rồi đi, lúc Nghiêm Chân đang định giữ bác đánh xe lại hỏi cho rõ ràng thì chợt có vài luồng ánh sáng từ khu doanh trại xa xa rọi tới, một đám người vụt qua vụt lại trong ánh đèn, có tiếng động vang vang nhưng không hề ồn ã. Nhờ vào luồng sáng nhàn nhạt kia, Nghiêm Chân nhìn rõ từng chiếc xe đậu trong doanh trại, không đợi cô kịp nghĩ ngợi gì, cậu bé bên cạnh đột nhiên thả tay cô, xông lên trước hét lớn: “Cô Nghiêm ơi! Xe tăng!”

Nghiêm Chân cuống quýt lấy tay che mắt cậu bé, nhưng rõ ràng là đã muộn, vì ngay lập tức, rất nhiều luồng sáng chói lòa từ bốn phương tám hướng rọi thẳng về phía họ. Đột nhiên, không còn nơi nào ẩn náu.

Cậu bé Cổ Gia Minh hoảng hốt giật mình, đứng yên không nhúc nhích, tiếng chó sủa từng hồi từ xa vọng tới, Nghiêm Chân mau chóng hoàn hồn, kéo cậu bé ra sau che chắn cho cậu. Chỉ thấy một ánh đèn pin sáng quắc lại rọi thẳng vào hai người, Nghiêm Chân đưa tay lên che mắt, thoáng thấy một người đang dắt theo một con chó chạy về phía họ.

“Làm gì đây?” Tiếng nam giới nói giọng địa phương vang lên.

Nghiêm Chân hạ tay xuống, mắt nheo nheo, nhìn rõ được người đang tới. Là một sĩ quan. Dưới ánh đèn sáng chói, vạch kẻ đậm trên cấp hiệu lại càng nổi bật. Con chó quân khuyến dắt trong tay đang nhả về phía họ sủa loạn. Nghiêm Chân cảm nhận được bàn tay Gia Minh túm chặt lấy áo cô, đành kìm nén nỗi sợ hãi, “Xin lỗi, chúng tôi từ nơi khác tới, trên đường đi xe khách bị hỏng, mới nhờ bác đây...” Cô ngoảnh lại tìm người đánh xe, kết quả phát hiện bác đánh xe đã dắt con la đi mất rồi, Nghiêm Chân ngậy ra, chỉ đành định thần lại, đánh bạo hỏi sĩ quan kia: “Cho hỏi, đây là đâu vậy?”

Cậu sĩ quan nhìn họ từ đầu đến chân một lượt: “Không biết đây là đâu mà cứ xông bừa vào à?”

Một câu nói, làm cho hai người một lớn một nhỏ đều cúi gằm.

Giọng anh sĩ quan nghiêm nghị: “Đây là khu vực đóng quân huấn luyện trên thảo nguyên của Đoàn 531.” Một tiểu đội đóng quân trong khu đồn trú này, có nhiệm vụ canh giữ đường ống dẫn dầu, cung cấp khí tài xăng dầu cho xe qua lại. Bố trí phòng thủ ba phía, trong đó có một phía mượn lùm cây bụi cỏ làm lá chắn tự nhiên.

Thì ra là vậy. Nghiêm Chân trầm tính toán trong lòng, gượng mỉm cười: “Vậy xin hỏi, đến thị trấn S còn bao xa nữa?”

Anh sĩ quan nghe vậy thì nhìn cô về kì quái, đưa tay chỉ về một hướng: “Hướng mười hai giờ.”

“Há?” Nghiêm Chân gần như buột miệng thốt lên, nói vậy là thị trấn S nằm ở hướng ngược lại hoàn toàn?

Có lẽ cảm nhận được suy nghĩ của cô, cậu sĩ quan ái ngại gật đầu: “Hai người đến nhầm chỗ rồi.”

Nghiêm Chân cúi đầu nhìn tiểu Gia Minh, một cảm giác chán nản trào lên từ tận đáy lòng. Cậu sĩ quan nhìn họ không nói, cả hai bên cùng im lặng, bỗng một anh lính từ xa chạy tới, hướng về phía viên sĩ quan giờ tay chào: “Tiểu đội trưởng, tối nay Sư đoàn S sẽ tổ chức liên hoan ở chỗ chúng ta, anh xem sắp xếp thế nào ạ?”

“Cậu nói xem làm thế nào, làm tốt nhất chứ còn gì nữa. Mấy hôm trước xe tiếp tế vừa tới một chuyến, chọn đồ ngon vào.”

Thì ra sĩ quan này là Tiểu đội trưởng.

Anh lính nhận lệnh rồi đi, chỉ còn lại Tiểu đội trưởng và hai người họ nhìn nhau chăm chăm.

Ông tướng con dao mắt một vòng, nhìn Tiểu đội trưởng trước mặt: “Chú ơi, chú cũng là quân nhân ạ?”

Đối diện với cậu nhóc đáng yêu, rốt cuộc biểu cảm trên gương mặt Tiểu đội trưởng cũng dịu đi: “Không lẽ bộ quân phục chú đang mặc là giả à?”

Nhận được câu trả lời mong muốn, cậu bé cười dương dương tự đắc: “Bố cháu cũng mặc quân phục đấy.”

“Bố cháu là?”

“Bố cháu là Cố Hoài Việt.” Cậu bé đồng dục tuyên bố, liếc mắt nhìn quân hàm của Tiểu đội trưởng, giọng nói càng tự hào hơn, “Trên vai bố cháu có mấy ngôi sao nữa cơ.”

Tiểu đội trưởng lập tức thay đổi nét mặt. Nghiêm Chân vội kéo kéo tiểu Gia Minh, cô áy náy nhìn Tiểu đội trưởng, chỉ thấy anh ta đứng nghiêm lại, giờ tay thực hiện động tác chào với cô: “Chào chị dâu.”

Nghiêm Chân phớt chốc trở nên đờ đẫn, chuyện...chuyện này là sao?

Nhìn biểu cảm của Nghiêm Chân, đồng chí Tiểu đội trưởng bối rối hạ tay xuống: “Chị dâu, em xin lỗi ạ.”

Nghiêm Chân: “....”

Tiểu đội trưởng Lão Cảnh đỏ mặt giải thích với Nghiêm Chân một hồi, cuối cùng cô cũng hiểu ra được. Đoàn 531 đồn trú trên thảo nguyên này là một Trung đoàn trực thuộc Sư đoàn A, hiển nhiên từ lâu đã nghe nói đến vị Tham mưu trưởng Sư đoàn danh tiếng lẫy lừng. Nhưng còn gia quyến của Tham mưu trưởng, Tiểu đội đóng giữ trên thảo nguyên này chưa từng được gặp. Tiểu đội trưởng họ Cảnh lúng túng gãi đầu, rồi quát con chó quân khuyến vẫn đang sủa, dắt theo họ đi vào bên trong: “Thật là ngại quá, chị dâu. Không ngờ Tiểu đội 3 chúng em đóng trên thảo nguyên lại có thể gặp được người nhà, quả thực bất ngờ quá.”

Nghiêm Chân bối rối, khóe môi gật gật: “Vâng, đến được đây cũng bất ngờ lắm.”

“Vừa hay hôm nay kết thúc diễn tập, một phần Sư đoàn D đã rút quân đến 827 chúng em. Bên đó họ có xe, để xem liệu có thể đưa chị tới trụ sở Bộ chỉ huy của Sư đoàn ta không.”

Nghiêm Chân hơi bất ngờ: “Diễn tập đã kết thúc rồi sao?”

Lão Cảnh tươi cười: “Vâng.”

“Vậy... vậy Tham mưu trưởng của các anh, họ đang ở đâu?”

Lão Cảnh nhìn quanh một lát, chỉ tay về hướng chín giờ, “Cách thị trấn S không xa lắm, khoảng mười mấy cây số đường. Nhưng mà cách chỗ chúng ta đang đứng đây thì xa, phải bảy tám mươi cây cơ.”

Mắt Nghiêm Chân lập tức tối sầm, khó khăn lắm mới bình thường trở lại, cô hỏi tiếp Tiểu đội trưởng: “Thế mấy người ở đây là ai?”

“Là người của Sư đoàn D ạ.” Tiểu đội trưởng nói, tay đẩy cánh cửa, một hàng xe Jeep và xe thiết giáp hiện ra làm Nghiêm Chân hoa cả mắt, toàn bộ người ở đây đều là người của Bộ chỉ huy Sư đoàn S, đang chuẩn bị lát nữa mở tiệc liên hoan, người tới người lui lướt qua nhau. Mấy viên sĩ quan đi qua bên cạnh họ, không ai bảo ai mà trong ánh mắt đều lộ vẻ kinh ngạc. Tiểu đội trưởng Cảnh tươi cười chào hỏi họ, sau đó nói với Nghiêm Chân: “Chị dâu,

mình vào thôi.”

Tiểu đội trưởng đưa họ tới trước một gian phòng, gõ tay gõ cửa. Chốc lát sau, một Thượng úy đã đi từ trong ra. Tiểu đội trưởng Cảnh vội đưa tay lên chào, hỏi: “Sur trưởng Thẩm có đây không ạ? Tôi có việc cần báo cáo.”

Thượng úy nhú mồm: “Có việc gì cứ nói với tôi.”

Tiểu đội trưởng Cảnh nhìn Nghiêm Chân, lưỡng lự một lúc, đang lúc phân vân xem có nói hay không thì một giọng nam trầm thấp từ trong phòng truyền ra: “Chuyện gì thế?” Cùng với giọng nói kia là một bóng đen đi tới, Nghiêm Chân ngẩng đầu, nhìn thẳng vào người đàn ông khiến cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề này – Thẩm Mạnh Xuyên.

Tiểu đội trưởng Cảnh đứng nghiêm lại làm động tác chào, rồi đem sự tình ra kể hết ngọn ngành. Thẩm Mạnh Xuyên chăm chú lắng nghe, cặp mắt đen thăm u tối chốc chốc lại nhìn Nghiêm Chân và Gia Minh, trong ánh mắt mang ý tứ thăm dò, cũng có thể là nghiền ngẫm.

“Người nhà của Tham mưu trưởng Cố Hoài Việt à?” Thẩm Mạnh Xuyên hờ hững nhắc lại, ánh nhìn sắc sảo nhắm vào hai người trước mặt, “Sao bộ dạng lại như thế này? Không phải lừa đảo đấy chứ?”

Nghiêm Chân tức nghẹn, cậu bé trừng mắt với anh ta: “Chú mới là lừa đảo ấy!”

Thẩm Mạnh Xuyên cúi đầu nhìn cậu nhóc, chợt cười: “Trương Tề, gọi điện cho Bộ chỉ huy Sư đoàn A, bảo Tham mưu trưởng Cố Hoài Việt của họ mau tới nhận người. Đãi ngộ tốt quá, vừa diễn tập xong là được đoàn tụ ngay với gia đình.”

Nghiêm Chân chau mày: “Là chúng tôi tự đến, anh ấy không biết.” Lời vừa thốt ra liền thấy hối hận. Quả nhiên, ý cười trong mắt Thẩm Mạnh Xuyên càng đậm hơn.

Tiểu đội trưởng Cảnh thấy không còn gì để nói thêm, gãi gãi đầu lui ra ngoài chuẩn bị cho buổi liên hoan. Gian phòng rộng lớn vắng vẻ, chỉ còn lại một người lớn một trẻ nhỏ họ đối đầu với Thẩm Mạnh Xuyên, sau lưng thỉnh thoảng truyền tới tiếng Trương Tề nói nhỏ trong điện thoại. Thẩm Mạnh Xuyên kéo một chiếc ghế ngồi xuống, rồi hất cằm về phía Nghiêm Chân, “Hai người đứng thế không mỏi à? Ngồi đi.”

Nghiêm Chân đưa mắt nhìn anh ta, rồi ngồi xuống bên mép sofa cùng Gia Minh, nét mặt có vẻ cảnh giác.

Thẩm Mạnh Xuyên tươi cười thoải mái: “Không cần căng thẳng, kể ra thì tôi với Cố Hoài Việt còn là bạn học cùng khóa, tốt nghiệp cùng một năm, vẫn có chút giao tình. Cam đoan đưa hai người đến 953 an toàn.” Nói xong liền châm một điếu thuốc, tiểu Gia Minh thuận theo hoàn cảnh lập tức hất xì.

Nghiêm Chân cũng mỉm cười: “Cảm ơn anh, nhưng có thể tắt thuốc đi được không, trẻ con không nên hít khói thuốc lá.”

Thẩm Mạnh Xuyên nhìn cô thờ ơ, cuối cùng vẫn tắt thuốc đi thật. Không lâu sau, Trương Tề cất tiếng: “Báo cáo, đầu dây 953 bận, không gọi được ạ.”

Thẩm Mạnh Xuyên cũng không buồn quay đầu lại: “Thế thì gọi cho Trung đoàn 1, không được nữa thì chúng ta đích thân đưa đi.”

Trương Tề mím môi, gọi tiếp một cuộc, lần này đã liên lạc được.

Thẩm Mạnh Xuyên nhìn Nghiêm Chân: “Trung đoàn 1 của Sư đoàn A cách chúng tôi không xa lắm, chắc là sẽ đến trước 953, hai người cứ kiên nhẫn đợi ở đây đi.” Nói rồi phui phui ống quần, đi ra phía ngoài. Dõi mắt theo bóng lưng anh ta, Nghiêm Chân mơ hồ cảm thấy con người này khá kì lạ. Nhưng ý nghĩ này cũng chỉ vụt thoáng qua, cô đã quá mệt mỏi, tranh thủ thời gian này nghỉ ngơi cái đã.

Không bao lâu sau, có tiếng còi xe bên ngoài vang lên, xem ra người đến đón họ đã tới. Lần này, Thượng úy Trương Tề mỉm cười nhìn Nghiêm Chân và Gia Minh, mời một lớn một nhỏ hai người ra ngoài.

Thẩm Mạnh Xuyên đứng trên bậc thềm, chau mày nhìn vị Thiếu tá trước mặt: “Đoàn trưởng của các anh đâu, sao cậu ta không tới?”

Anh Thiếu tá chừng hơn bốn mươi tuổi ung dung đưa tay chào: “Đoàn trưởng của chúng tôi đang bận, nên phái tôi tới.”

Thẩm Mạnh Xuyên quay lại hỏi Trương Tề: “Cậu nói với họ như thế nào?”

“Nói là bên này có hai người, bảo anh ấy tới đón ạ.”

Thẩm Mạnh Xuyên không nói lên lời, vẫy tay gọi họ: “Đi đi đi, mau lên mau lên.”

Trong thái độ đó, Nghiêm Chân cũng chẳng buồn nói lời cảm ơn anh ta nữa, túm lấy cậu bé, lên thẳng xe của anh Thiếu tá. Anh Thiếu tá không nói năng gì, cho đến khi chiếc xe chậm chậm ra khỏi khu đồn trú 827 mới chính thức chào hỏi Nghiêm Chân. Tên anh Thiếu tá là Khương Tùng Niên, là Tiểu đoàn phó một Tiểu đoàn thuộc Trung đoàn 1. Anh ta chính lại chiếc gương chiếu hậu, qua đó tươi cười nhìn hai người ngồi ghế sau: “Tuổi tôi lớn hơn Tham mưu trưởng nhiều, không cần gọi là chị dâu nữa nhé.”

Nghiêm Chân thấy hơi ngượng ngùng, “Phiền anh quá ạ.”

Khương Tùng Niên thông thả lái xe: “Không sao, người vừa rồi là Sur trưởng tạm quyền của Sư đoàn D Thẩm Mạnh Xuyên. Cậu ta có ý muốn Đoàn trưởng của chúng tôi đích thân tới đón, lần tập trận này Sư đoàn ta đã thắng, người ta kiêu ngạo, ít nhiều gì cũng có chút không phục.”

Nghiêm Chân cũng thấy nở mày nở mặt. Cậu bé Cố Gia Minh lúc này hoạt bát hẳn lên, đứng hẳn dậy ngắm nhìn sắc đêm trên thảo nguyên. Chốc lát sau, bụng sôi lên ục ục mới quay ra nhìn Nghiêm Chân bằng ánh mắt tội nghiệp: “Con đói.”

Nghiêm Chân lục tìm trong cặp sách rồi ngẩng đầu lên nói: “Con ăn hết lương thực dự trữ của chúng ta rồi còn đâu.”

Cậu nhóc tức thì bặm môi lại.

Khương Tùng Niên ở phía trước cười cười, “Gắng chịu đựng, sắp tới chỗ bố rồi, sẽ bảo chú đầu bếp nấu món ngon cho cháu ăn.”

Nghiêm Chân hỏi: “Còn xa không ạ?”

“Không xa nữa.” Nói xong chiếc xe vòng qua một lối rẽ, chạy thẳng vào khu vực 953 đóng quân. Đợi xe dừng hẳn lại, Nghiêm Chân dắt Gia Minh xuống xe, nhìn sơ qua một lát, nơi đây so với đồn trú trên thảo nguyên lúc trước không khác gì nhiều, lúc này đang liên hoan.

“Hai người đợi ở đây đã, tôi đi tìm Tham mưu trưởng.” Khương Tùng Niên nói, thoát cái đã chợt cười, “Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay, nhìn kia.”

Nghiêm Chân nhìn theo hướng anh ta chỉ, thấy mấy người đứng dưới tán cây đại thụ, dáng vẻ nghiêm trang, cho dù ẩn trong bóng tối cô cũng thấy rất rõ. Khương Tùng Niên chạy bước nhỏ tới đó, còn Nghiêm Chân dường như bị đóng đinh tại chỗ, đứng yên bất động. Cô vất vả như vậy cả quãng đường dài đưa Gia Minh đến để gặp anh, có lẽ do quá nôn nóng, nên đến lúc thật sự gặp được, cô nhận ra mình không biết mở lời ra sao.

Giờ này, Cố Hoài Việt vẫn chưa có dự cảm gì về việc “cục nợ” xuất hiện. Anh đứng cạnh Sư đoàn trưởng Lưu Hướng Đông, mỉm cười nhìn các chiến sĩ đang ăn uống như hùm như hổ. Phen này đã vất kiệt sức của đám thanh niên trai tráng kia, giờ đang cố sống cố chết mà nhồi cơm vào bụng cho thỏa. Tiểu Mã của khu đồn trú chạy tới gọi tay chào hai người: “Bảo cáo thủ trưởng, tiệc liên hoan đã chuẩn bị xong.”

Lưu Hướng Đông gật đầu, vỗ vỗ lên vai Cố Hoài Việt: “Tham mưu trưởng Cố, uống vài chén chứ?”

Cố Hoài Việt cười điềm nhiên, “Sẵn sàng.”

Bữa tối của họ được bày ở trong phòng, Tiểu Mã đang vui mừng khắp khối nhìn hai vị thủ trưởng của Sư đoàn A đi về phía bàn tiệc mà mình đã dày công bố trí, thì một tiếng hét gầm trời đột nhiên vang lên sau lưng.

“Bố....” Giọng trẻ con lạnh lạnh.

Tất cả lặng thinh, im bật. Cả ngàn chiến sĩ vừa mới rồi còn đang cầm cùi ăn uống đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt dồn hết về nơi phát ra âm thanh kia – Cố Gia Minh.

Đối diện với những ánh nhìn đồng loạt hướng tới, Nghiêm Chân chỉ muốn bùng mặt bỏ chạy, thế nhưng cậu bé lại hoàn toàn không để ý đến, vừa túm chặt ngón tay út của Nghiêm Chân không để cô đào thoát, vừa hướng về phía bóng dáng cao lớn đang mặc bộ đồ dân rí kia gọi to: “Bố ơi....”

Bây giờ thì Tiểu Mã đã nhận ra, và hai vị thủ trưởng đi phía trước cũng hoàn hồn lại rồi.

Thoạt đầu Cố Hoài Việt còn thấy hơi khó tin, hơi sững sờ, xoay người lại. Một bóng người đã đứng trước mặt anh, đưa tay là động tác chào nghiêm chỉnh, nở nụ cười sáng láng. Khương Tùng Niên cười nói: “Tham mưu trưởng, nhiệm vụ đón đưa người nhà thủ trưởng đã xuất sắc hoàn thành.” Nhưng sự chú ý của người đàn ông trước mặt này rõ ràng không nằm ở câu nói của anh ta, ánh mắt của anh, hoàn toàn đặt vào hai người ở phía sau anh ta kia.

Là Nghiêm Chân và Cố Gia Minh!

Cố Hoài Việt nhướng mày, hoàn toàn bất ngờ. Mắt thấy hai người vẫn đang nấp sau chiếc xe Jeep, Cố Hoài Việt không kìm được nghiêng răng, còn nấp nữa, ai nhìn được người ta đều thấy hết cả rồi!

Anh nhìn Lưu Hướng Đông, không nói năng gì loáng cái đã sai bước về phía trước. Đi được nửa đường lại như nhớ ra điều gì chợt dừng bước chân, quay lưng lại thấy các chiến sĩ vẫn đang tròn mắt nhìn. Còn các chiến sĩ cũng rất biết điều, đều nhao nhao tiếp tục vùi đầu vào mâm cơm, những ai lớn gan chỉ dám ghé mắt liếc thêm chốc lát.

Bà xã của Tham mưu trưởng! Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy!

Cố Gia Minh và...Nghiêm Chân. Nhìn hai người này, Cố Hoài Việt neoh neoh con mắt. Cậu bé bị anh nhìn đến mức căng thẳng, không kìm được dựa sát vào Nghiêm Chân. Còn Nghiêm Chân lúc này cũng cố vờ như trấn tĩnh, phải làm cho gương mặt mình không biến sắc để dò xét cảm xúc của anh, quả thực độ khó không hề ít ỏi. Cố Hoài Việt chấp tay sau lưng, cúi nhìn thăm tra hai người giây lát, cuối cùng lên tiếng: “Quả nhiên.”

Hai chữ ngắn gọn, khiến Nghiêm Chân và Cố Gia Minh cùng lúc ngẩng lên nhìn anh. Cố Hoài Việt ngập ngừng, quét mắt nhìn cả hai rồi mới chậm chậm nói nốt nửa còn lại: “Cứ lần nào có dự cảm không lành là kiểu gì cũng có một cục nợ mới tới.”

Cố Gia Minh và Nghiêm Chân rất thức thời, cúi đầu không nói. Cố Hoài Việt không chịu nổi đưa tay lên day day huyệt thái dương. Đau đầu, đau đầu thật rồi. Mở mắt ra, thấy cậu bé đang ghé mắt nhìn anh khấp nép e dè. Lúc này mới biết sợ sao? Cố Hoài Việt lạnh nhạt nhìn cậu: “Cố Gia Minh!”

Giọng nói trầm thấp khiến cậu nhóc lập tức rùng mình, tội nghiệp biết bao.

“Là ý của ai?”

Đã gọi thẳng cả họ tên ra rồi, còn hỏi là ý của ai. Cậu bé bĩu môi, không nói gì.

Nghiêm Chân cảm thấy mình nên nói gì đó, cô nắm tay cậu bé, ngẩng đầu lên: “Cố...Hoài Việt.” Cô cân nhắc rồi áp ứng gọi tên anh, một giây sau đã thấy anh dịch chuyển tầm mắt sang phía mình. Cô cố gắng không để ánh mắt chưa kịp thu hồi khi thể của anh dọa nạt, khề nói: “Gia Minh đói rồi...” Lời vừa thốt ra, đến bản thân cô cũng cảm thấy không có chút uy lực nào, nhưng vẫn phải nói cho hết câu, “Vậy nên, anh muốn mắng, thì đợi một lát nữa đi.”

Cố Hoài Việt điềm tĩnh nhìn cô, khuôn mặt trắng ngần, có sự mệt mỏi, nhếch nhác của người vừa băng qua cả vùng thảo nguyên bát ngát. Nhưng thần sắc điềm tĩnh, dường như còn hơi căng thẳng. Anh nhìn điệu bộ hai người tách ra, chợt cảm thấy có chút tức cười. Tuổi anh đã lớn bằng tuổi cả hai người này cộng lại, mà còn xét nét đầu ra đẩy với họ thì sẽ khiến người khác cười cho mất. Nghĩ một lúc, anh cúi người xuống, nhìn Cố Gia Minh vẻ nghiêm nghị, không động đậy. Cho đến khi cậu bé không chịu nổi nữa, bắt đầu ngó ngoáy, anh mới đứng lên, búng tay lên đầu cậu: “Ăn cơm trước, xong bữa sẽ trị tội con!”

Cậu bé trề môi ra, còn Nghiêm Chân cuối cùng đã được thờ phào.

“Tiểu Mã.”

Tiểu đội trưởng Tiểu Mã bên cạnh tiến lại gần: “Thủ trưởng, cơm thì sao ạ?”

“Làm thêm mấy món ăn nóng đơn giản, lấy thêm mấy cái mìn thẩu nữa.” Cố Hoài Việt quay đầu lại hỏi: “Được không?”

Hai người đang cúi gằm ừ rừ còn dám nói không được hay sao? Đã bị bắt làm tù binh thì lấy đâu ra tư cách đòi hỏi được thiết đãi ăn uống!

Tiểu Mã rất nhanh nhẹn, không bao lâu đã mang thức ăn lên. Một đĩa khoai tây sợi xào, một đĩa trứng sốt cà chua, còn thêm một đĩa nhỏ thịt bò thái lát. Cố Gia Minh cầm mìn thẩu ăn quên trời đất. Thường ngày, sức ăn của cậu không lớn, nhưng hôm nay đã tiêu diệt một lèo hết hai cái mìn thẩu. Nghiêm Chân lo lắng nhìn cậu bé đang tiến tới cái mìn thẩu thứ ba, cứ tiếp tục ăn thế này thì sao mà ngủ được đây?

Tiểu Mã còn ân cần hỏi: “Đủ không ạ, không đủ thì dưới bếp vẫn còn mìn thẩu, em lấy cho cậu nhóc thêm mấy cái nhé?”

Nghiêm Chân vội vã từ chối ý tốt của Tiểu Mã.

Lưu Hường Đông đánh Tiểu Mã một cái: “Đừng có mà gấp chịch đâu một cái là vồn vã quá lên, cậu tướng thẳng nhóc ăn một lèo hết được mười hai cái mìn thẩu không chớp mắt sao?”

Cậu nhóc vội ngẩng đầu lên, miệng vẫn đang bận nhồm nhoàm kháng nghị: “Đội cháu lớn lên, cháu cũng ăn được!”

Sư trưởng Lưu lấy làm thích thú, cứ nhìn cậu bé cười mãi.

Nghiêm Chân lại thấy ái ngại, vỗ vỗ lên đầu cậu nhóc, nhắc cậu ăn vừa phải thôi. Bữa cơm tối nay, cô không ăn được nhiều. Vốn dĩ rất đói, nhưng chắc đã bị quá bữa, dạ dày thấy hơi khó chịu, không còn muốn ăn nữa.

Một lúc sau, cuối cùng cậu bé đã ăn no. Cậu đặt đĩa xuống, xoa xoa cái bụng căng tròn hỏi: “Bố đâu ạ?”

“Hà?” Nghe cậu bé hỏi vậy, Nghiêm Chân mới nhận ra từ lúc vào đây đã không thấy bóng dáng Cố Hoài Việt. Cô đứng dậy, vừa định ra ngoài xem sao thì thấy Cố Hoài Việt xách một chiếc cặp lồng đi vào.

Anh nhìn Nghiêm Chân, lại nhìn sang Cố Gia Minh. Cậu bé bị anh nhìn đến sồn cả gai ốc, anh càng nhìn chăm chăm, cậu nhóc lại càng khúm núm, mấy chữ có tặc giệt mình viết cả lên mặt!

“Buồn ngủ không?”

“Dạ có.” Cậu bé phối hợp theo rất ăn ý còn ngáp dài một cái.

Cố Hoài Việt hừ giọng, gọi Tiểu Mã tới đưa cậu bé tới phòng trực ban đã dọn sẵn để ngủ. Chỗ ngủ nghỉ ở khu đồn trú vốn đã thiếu thốn, đột nhiên lại thêm hai người nhà, tạm thời đành phải dành ra phòng trực ban.

Nghiêm Chân đứng dậy theo tiểu Gia Minh, Cố Hoài Việt ngẩng đầu, chợt lên tiếng gọi cô lại: “Đợi chút đã.”

Nghiêm Chân đành ngồi xuống, thấy anh đặt chiếc cặp lồng tới trước mặt mình, liền nói: “Em không đói.” Nãy giờ anh đều ở bên ngoài, sao lại biết được cô chưa ăn cơm?

“Là cháo.” Anh cũng không ngẩng lên. “Dạ dày em khó chịu thì có thể ăn một chút.”

“Anh, sao anh biết?”

Nghiêm Chân không nói tiếp được nữa, vì từ lâu cô đã biết khả năng quan sát của anh quá nhạy bén. Cố Hoài Việt chậm rãi nhẹ nhàng múc cháo ra, bỗng rèm cửa bị vén lên, Tiểu Mã ló đầu vào: “Chị dâu, chị ném thử đi, thêm đường rồi đấy ạ.”

Ồ kia? Lại có người đang nghe lén ngoài cửa sao? Nghiêm Chân im bật, còn Cố Hoài Việt đã không lấy gì làm lạ, đưa cháo đến trước mặt cô: “Em ăn đi.”

Chăm chú nhìn bát cháo, khéo môi Nghiêm Chân khê cong cong, cảm thìa lên.

Phòng trực ban.

Do đã được lót thêm mấy lần đệm nên khi nằm lên cảm giác chiếc giường xếp không còn mỏng manh nữa. Cậu bé đắp hai lớp chăn, cong người lại như con tôm, bình yên đi vào giấc ngủ. Nghiêm Chân lại không ngủ nổi.

Cô vén tấm rèm che cửa sổ đầu giường, lặng lẽ ngắm nhìn đêm thảo nguyên, gió lạnh thổi qua, mang theo tiếng rít trầm trầm. Trong khu đồn trú có một hàng đèn đường nhàn nhạt, xuyên qua lớp ánh sáng yếu ớt này, Nghiêm Chân dường như có thể nhìn thấy xa xa có chiến sĩ đang trực trong trạm gác, dáng đứng kiên cường, như một thân cây trên thảo nguyên đã đứng yên từ rất lâu. Trông ra hết thấy những điều lạ lẫm trước mắt, chợt cô rất muốn ra ngoài đi dạo. Nghĩ vậy, cô liền đứng lên. Đầu tiên là dèm lại chăn cho ông tướng con, choàng lên mình chiếc áo khoác quân đội đắp lúc ngủ, rồi đẩy cửa ra ngoài. Cô cố gắng nhẹ nhàng hết sức, nhưng khi khép cửa lại vẫn kêu vang một tiếng. Nghiêm Chân giật nảy mình. Qua một lúc yên tĩnh trở lại, cô mới dám cất bước đi.

Thảo nguyên, thật tĩnh lặng. Thảo nguyên, cũng thật lạnh. Nghiêm Chân kéo sát chiếc áo khoác trên người, đứng dưới một tán cây đại thụ, từ đây nhìn ra xa, từng chiếc, từng chiếc xe thiết giáp đậu ở kia nghiêm trang oai vệ. Dù trầm mặc nhưng vẫn đầy uy nghi. Nghiêm Chân không bước tới gần, chỉ đứng tại đây, lặng lẽ nhìn, nhìn thứ chỉ tồn tại trong thế giới của anh. Những thứ này với cô vừa lạ lẫm, lại vừa thân quen. Men theo con đường nhỏ là một dãy doanh trại chỉnh tề, chắc được xây dựng từ lâu, dưới ánh sáng yếu ớt cũng có thể nhìn ra được sự cũ kỹ. Bỗng có tiếng bước chân sột soạt từ sau lưng, cô lưỡng lự ngẩng đầu, thấy một bóng người kéo dài từ phía trước đi tới, chiếc đèn pin trong tay phát ra thứ ánh sáng nhàn nhạt. Người ấy như cảm nhận được phía trước có bóng người đã đứng đó yên lặng rất lâu, chiếc đèn pin trong tay quét về phía trước. Phút chốc, bốn mắt nhìn nhau – là Cố Hoài Việt.

Trông thấy cô, Cố Hoài Việt chỉ ngơ ngẩn giây lát, sau đó cầm đèn pin chậm chậm bước tới, nhìn cô rụt cổ trong chiếc áo khoác quân đội, khẽ giọng hỏi: “Sao lại đi ra ngoài?”

Nghiêm Chân nhìn anh, hồi lâu mới định thần lại: “Em không ngủ được.” Nói ra cô cũng thấy lạ, rõ ràng đã mệt mỏi cả ngày trời, đặt lưng xuống là phải ngủ được ngay, không ngờ nằm ở đó mà tâm hồn lại lặng lẽ bay bổng tận đâu.

“Có phải tại giường không?” Cố Hoài Việt ngẫm nghĩ, “Gia Minh ngủ hay đập, nếu không ổn thì xếp thêm một cái giường nữa.”

Nghiêm Chân lắc đầu, “Không phải đâu.” Cô cười cười, “Chẳng qua em, bỗng dưng muốn đi dạo.”

Suy nghĩ của Cố Hoài Việt khẽ dao động, vừa định nói gì thì có ánh sáng chiếu vào họ - là ánh đèn pin trong tay người lính gác, Nghiêm Chân đưa tay lên che mắt theo phản xạ, chỉ thấy Cố Hoài Việt khê ra dấu tay, ánh đèn kia nhanh chóng vụt tắt.

“Ban đêm đừng đi lại lung tung.” Anh khẽ nói, “Có lính gác đứng trực, sẽ dễ đánh động người ta.”

“Vâng.” Nghiêm Chân đáp, lặng lẽ đi theo sau anh, sắc mặt hơi bối rối. Nhưng ngoài bối rối ra, cô cũng không nghĩ tới việc hỏi anh tại sao đêm khuya thế này mà anh vẫn chưa ngủ.

Thực ra vốn dĩ Cố Hoài Việt đã sắp ngủ rồi, nhưng lại nghe thấy tiếng động dưới lầu, sợ có điều không ổn, bèn dậy đi theo. Giường xếp vừa hẹp vừa cứng, cô không ngủ được là lẽ đương nhiên, Cố Hoài Việt cũng không nói gì thêm. Anh dừng bước, quay đầu nhìn Nghiêm Chân, cô không hiểu sao đột nhiên lại bị anh nhìn chằm chằm như vậy.

“Em có thích ngắm sao không?”

“Hả?”

“Bên kia có một đài ngắm sao do các anh em dựng lên, muốn đi xem không?”

“Không về phòng ạ?”

“Không ngủ được thì dạo bộ một lúc đi.” Cố Hoài Việt nói, “Nhẹ nhàng là được.”

Sững sốt một lát, Nghiêm Chân mỉm cười: “Vâng.”

Tuy đặt tên là đài ngắm sao, nhưng trên thực tế là một gò cao gồm những phiến đá xếp chồng lên nhau. Nghiêm Chân ngồi đó, ngẩng đầu nhìn ngắm những ngôi sao sáng lấp lánh đầy trời, chợt thấy lòng mình thư thái. Cố Hoài Việt ngồi xuống cùng cô, trong đêm rét lạnh thế này anh chỉ mặc một bộ quần phục rằn ri.

“Anh không lạnh à?”

“Quen rồi.” Anh nói, “Anh từng đóng quân ở Tây Tạng, ở độ cao hơn bốn nghìn mét so với mực nước biển, lạnh hơn ở đây nhiều.”

Anh từng đóng quân ở Tây Tạng sao? Từng đóng quân ở nơi gian khổ như thế? Nghiêm Chân nhất thời cảm thấy khó tin.

“Ban đêm ở đó mới thực sự là lạnh.” Cố Hoài Việt nói, trong ánh mắt mang nét ôn hòa của người đang đắm chìm trong hồi ức.

“Thế chẳng phải sẽ không nhìn thấy được sao đêm à?”

“Nhìn thấy chứ.” Anh nói, “Ngẩng đầu lên là thấy.”

Nghiêm Chân bắt giắc ngẩng đầu, bầu trời đầy ngập ánh sao lại một lần không hên mà gặp, có thứ cảm giác diệu kỳ nảy sinh một cách tự nhiên. Cô chợt cười: “Hôm nay lần đầu tiên em ngồi xe la kéo, suốt dọc đường chỉ oán trách đường đi xa quá, thảo nguyên rộng quá mà quên mất không ngẩng lên nhìn.” Cảnh đẹp như vậy, cũng có thể khiến người ta được an ủi.

“Em vất vả rồi.” Anh nói, “Thằng bé Gia Minh được mọi người trong nhà nuông chiều đâm sinh hư.”

“Không sao đâu.” Nghiêm Chân cười nói, “Trẻ con đứa nào chẳng mong được đón sinh nhật cùng với bố.”

Đón sinh nhật? Cố Hoài Việt ngẩn ra, rồi bật cười không ngớt: “Thằng oắt con, tìm được lý do cũng chính đáng đấy.”

Nghiêm Chân nhìn anh vẻ khó hiểu, Cố Hoài Việt nói: “Sinh nhật nó vào tháng Tư.”

Nói cách khác, cô đã bị lừa, bị một tên nhóc con bảy tuổi lừa gạt. Nghiêm Chân thần thờ, không thốt nên câu, ngẩng đầu nhìn sao trời, mỗi một vì sao lấp lánh đều hết như ánh mắt ranh mãnh của cậu bé. Một lúc sau, Nghiêm Chân bật cười, không hiểu sao lại thấy nhẹ nhõm. “Thực ra, em có thể hiểu được suy nghĩ của thằng bé.” Cô nói, “Hồi nhỏ, bố ở cách em rất xa, lúc đó mong ước lớn nhất của em cũng là được gặp bố.”

Cố Hoài Việt nghiêng đầu qua, nhìn vào đôi mắt tỏa ý cười rạng rỡ của cô. Nghiêm Chân dừng một lúc, nói: “Bố em cũng là một quân nhân.”

Cố Hoài Việt nghe thấy thế hơi nhướn mày, điều này với anh mà nói quả thực bất ngờ. Nghiêm Chân có chút ngại ngùng lại không giấu nổi niềm tự hào: “Tuy quân hàm của bố em không bằng được anh, nhưng cũng coi như có được một trong những đặc điểm lớn của quân nhân chuyên nghiệp, đó là quanh năm suốt tháng không ở nhà. Hồi còn sống, bố là lính Tên lửa đạn đạo, giữ chức Tiểu đoàn phó của một Tiểu đoàn. Lúc nhỏ em chỉ mong bố có thể dành ra một ngày thôi để đón sinh nhật cùng em một lần. Khi đó, em không sao hiểu được việc bố cứ bận rộn suốt, sau đó bố nói với em, phục tùng mệnh lệnh là trách nhiệm thiêng liêng của người lính.” Nói đến đây cô nhoen cười, “Anh nói xem, có phải ai đi lính cũng thích lôi câu này ra làm cái cớ không?”

Giọng cô càng lúc càng nhỏ, tựa như thì thầm với chính mình. Cố Hoài Việt nghiêng đầu, nhìn cô đang cúi đầu, khuôn mặt vương nét buồn man mác. Hồi lâu, anh nói: “Không phải cái cớ đâu.”

Nghiêm Chân ngẩng đầu, đối diện với ánh nhìn của anh.

“Bố em là một người lính mẫu mực.”

Nghiêm Chân im lặng, lúc lâu sau, khe khẽ nói: “Cảm ơn anh.”

Trong đơn vị quân đội, nghỉ ngơi có thể coi là chuyện xa xỉ nhất. Cho dù Sư đoàn A đã giành được kết quả thắng lợi sau đợt tập trận, thế nhưng khoảng sáu giờ sáng, các chiến sĩ đã thức dậy luyện tập, không lơ lửng một chút nào.

Nghiêm Chân bị tiếng người ồn ào bên ngoài đánh thức, giật mình ngồi bật dậy, vén rèm cửa nhìn ra ngoài.

Các chiến sĩ vừa hoàn thành bài chạy năm ki-lô-mét trở về, đang đứng ngay ngắn giữa trường tập luyện. Sư trưởng Lưu Hường Đông đứng trước họ đang nói gì đó, Cố Hoài Việt đứng xa xa một bên, nét mặt trầm tĩnh mà nghiêm nghị.

Lặng lẽ quan sát một chốc, Nghiêm Chân hạ rèm cửa xuống, mặc quần áo và làm vệ sinh cá nhân. Một bên giường trông hơi trống hoác, chắc cậu bé đã dậy từ lâu. Còn cô ngủ rất say, chẳng hề phát hiện ra. Đêm qua cô về khá muộn. Giờ nghĩ lại Nghiêm Chân mới cảm thấy khó mà tin nổi, cô lại có thể ngồi ngắm sao với một người đàn ông ít nói cười giữa nửa đêm canh thâu? Nếu như cô có đôi chút tâm tình thiếu nữ, chắc sẽ cảm thấy đây là một chuyện vô cùng lãng mạn.

Nghiêm Chân cười cười lắc đầu, tay vốc nước lên rửa mặt. Nước không ấm lắm, Nghiêm Chân cắn răng cố rửa cho xong. Chợt nghe tiếng cửa kéo kẹt kêu lên, một bóng người bé nhỏ lách vào trong, là cậu bé Cố Gia Minh. Cô liếc mắt nhìn cậu, thấy cậu nhóc đang bấu môi, chừng như không vui vẻ gì: “Sao thế?”

Cậu bé ngồi bên giường, lâu bầu đáp: “Bố nói, ăn sáng xong thì phải về nhà.”

“Tốt quá còn gì?”

“Tốt cái gì.” Cậu bé trợn mắt nhìn cô, “Hai chúng ta về thôi!”

Nghiêm Chân bật cười: “Con còn định bảo bố về nhà cùng chúng ta nữa à? Bố bận mà.”

Cậu bé mím môi không nói.

Một lát sau, Tiểu Mã đưa cơm sáng tới, Nghiêm Chân bận bịu cho cậu bé ăn sáng. Ăn xong không lâu liền nghe thấy bên ngoài có tiếng động cơ trực thăng âm ầm, Nghiêm Chân ra cửa nhìn, một chiếc trực thăng đang đáp xuống khoảng đất trống cách đó không xa. Cố Hoài Việt và Lưu Hường Đông đứng đợi ngoài đó, lúc Nghiêm Chân ra khỏi phòng thì vừa khéo gặp được Chính ủy Cao Tường từ trên lầu đi xuống. Tới qua Chính ủy Cao tới Bộ Tổng chỉ huy, sáng nay mới trở về, nghe nói hôm qua có người nhà tới, còn là người nhà của Tham mưu trưởng Cố Hoài Việt, liền cảm thấy rất thú vị. Anh ta chỉnh lại mũ, nhìn Nghiêm Chân: “Người nhà Hoài Việt hả?”

Nghiêm Chân nhìn Chính ủy Cao, gật gật đầu. Chính ủy Cao nở nụ cười ôn hòa: “Không cần căng thẳng đâu, tôi là Cao Tường, Chính ủy viên của Sư đoàn A. Chào cô.”

Nghiêm Chân bắt tay anh ta.

“Tôi công tác cùng Hoài Việt ở Sư đoàn A bấy lâu, đây là lần đầu người nhà cậu ấy tới đây. Điều kiện nơi này không tốt, chỗ nào chưa được chu đáo mong cô bỏ qua cho nhé.”

Quả thực, được quan tâm quá mức khiến Nghiêm Chân vừa mừng lại vừa lo, vội lắc đầu nói: “Không sao đâu ạ.” Cô cười có chút bối rối, “Là tại chúng em đến không đúng lúc.”

Chính ủy Cao lắc đầu, trông thấy mấy người ở xa xa kia đang đi về phía họ, biết không đủ thì giờ hàn huyên, liền cười bảo: “Tur lệnh Tịch trên Quân khu đến rồi, là thủ trưởng cũ của Hoài Việt đấy, cô có muốn ra chào không?”

“Em ạ? Được không?” Nghiêm Chân hỏi không chắc chắn.

“Đi thôi.”

Chuyến đi lần này của ông Tịch Thiếu Phong đến cùng với Triệu Kỳ Sơn – Quân đoàn trưởng Tập đoàn quân mà Sư đoàn A trực thuộc. Vừa xuống máy bay đã thấy rất nhiều người đứng đợi, Lưu Hường Đông nhanh nhẹn đưa thủ trưởng một chiếc áo khoác, bị Tịch Thiếu Phong gạt đi.

“Thảo nguyên gió lớn, Tur lệnh khoác áo lên đi ạ.”

Ông Tịch Thiếu Phong đứng nghiêm nghị, mắt trừng trừng nhìn anh ta: “Gi thế này, không mặc!”

Lưu Hường Đông mặt mũi khổ sở nhìn Cố Hoài Việt. Cố Hoài Việt gật gật đầu, ý bảo anh ta đừng sốt ruột. Sức khỏe ông Tịch Thiếu Phong không tốt, trong Quân khu cũng không nhiều người biết chuyện này. Trước khi cuộc tập trận trước bắt đầu, anh cùng Lưu Hường Đông lên Quân khu một chuyến, đúng lúc gặp được vị bác sĩ chăm sóc sức khỏe đến khám cho ông. Vị bác sĩ này trước kia từng đi theo ông Cố một thời gian, chuyện trò một lúc mới bắt cần đề lộ ra bệnh tình của ông Tịch Thiếu Phong – là ung thư gan, giai đoạn sớm.

Triệu Kỳ Sơn đi sau ông Tịch Thiếu Phong, “Lần này các cậu đánh cho Sư đoàn D thảm đấy.”

Lưu Hường Đông cao giọng nói: “Mục đích diễn tập là để kiểm tra năng lực tác chiến trên diện rộng của chỉ huy cùng các chiến sĩ, không phát huy ra được sao gọi là kiểm tra ạ?”

“Thế không làm theo kế hoạch diễn tập là chú ý của ai?”

Lưu Hường Đông cứng họng, ý kiến này ban đầu do Đoàn trưởng Đoàn 1 đề xuất, nhưng cũng phải được người là Sư đoàn trưởng là anh ta phê duyệt. Nói sao cũng không tránh khỏi can hệ. Nguyên văn lời của Đoàn trưởng Đoàn 1 là: “Không muốn đem diễn tập biến thành diễn kịch, kịch bản đã viết sẵn ra đấy rồi, còn đánh đấm gì nữa!”

“Vây cũng tốt mà, nhắc nhở Sư đoàn D phải chú ý linh hoạt cơ động.” Cố Hoài Việt lên tiếng.

Triệu Kỳ Sơn liền đưa mắt nhìn anh, Tur lệnh Tịch lại cười cười, quay đầu nhìn anh chàng nho tướng duy nhất trong đám cấp dưới, “Cái cậu này. Vẫn y như vậy, bình thường lẳng lặng ngấm ngấm, mà suy nghĩ tính toán thì ghê gớm lắm.”

Cố Hoài Việt điềm nhiên cười, không nói gì.

Chính ủy Cao từ xa đã thực hiện động tác chào với ông Tịch Thiếu Phong và Triệu Kỳ Sơn. Ông Tịch Thiếu Phong gật đầu về phía anh ta, ánh mắt lại nhìn vào đứa trẻ bên cạnh. Chỉ thấy cậu nhóc này đội một chiếc mũ bê-rê, cặp mắt nhìn ông trong trẻo sáng ngời, cũng không hề biết sợ người lạ, ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ cứ nhìn thẳng như vậy. “Cu cậu này là con nhà ai thế?” Ông có cảm giác rất quen, như đã từng gặp ở đâu.

Chính ủy Cao cười định giới thiệu, nhưng liếc mắt thấy bố cậu bé đứng đó, liền đổi ý: “Không phải nhà em đâu ạ.”

Ông Tịch Thiếu Phong ngoảnh lại nhìn Lưu Hường Đông, “Cậu à?”

Sư trưởng Lưu lắc đầu cười: “Em không có cái vinh hạnh đấy đâu.”

Cuối cùng, ánh mắt ông Tịch Thiếu Phong chuyển tới Cố Hoài Việt, trên mặt lộ vẻ khó tin, vừa đúng lúc người đó điềm tĩnh gật đầu, khẳng định một câu: “Con của cháu ạ.”

Tư lệnh Tịch bật cười, cúi xuống bẹo má cậu bé, “Khỏi nói, đã thấy nét giống giống rồi.”

Cố Gia Minh nhìn ông cụ trước mặt mình, cũng có sao có vạch mà thấy dễ gần hơn ông nội nhà mình biết bao nhiêu, nhất là ông còn nựng khuôn mặt cậu, hỏi: “Cậu nhóc, đi cùng ai đến thế?”

Cậu bé ngược mắt lên, ngó ông Tịch rồi lại liếc sang bố, một người sắc mặt ôn hòa thân thiết, một người không biểu lộ gì. Bất đắc dĩ, lùi lại một bước, tóm lấy người đang núp sau lưng Chính ủy Cao lùi ra. Là Nghiêm Chân.

Cô mặc bộ đồ rằn ri, đội chiếc mũ rộng che khuất nửa khuôn mặt nhưng vẫn còn thấy hơi lúng túng, đưa tay tóm gọn tóc, hơi cúi người chào Tư lệnh Tịch: “Là cháu dẫn cậu bé đến ạ.” Lời vừa nói ra đã lập tức chứng minh giới tính của cô – là nữ.

Ông Tịch Thiếu Phong ngỡ ngàng, hạ mũ xuống, nhìn Nghiêm Chân rồi lại nhìn Cố Hoài Việt: “Đây là vợ cậu hả?”

Cố Hoài Việt thoáng đưa mắt sang Nghiêm Chân, gật đầu điềm đạm: “Gia Minh cứ quán chặt lấy nên Nghiêm Chân mới đưa nó tới đây.”

Nghiêm Chân nhìn ông Tịch Thiếu Phong và Triệu Kỳ Sơn có phần căng thẳng, bàn tay bất giác siết chặt tay cậu nhóc, chặt đến mức đôi lông mày của cậu nhóc nhíu cả lại, nhưng kiên quyết không dám kêu đau. Bởi nét mặt của những người này đều rất kì lạ. Xem ra, thủ trưởng bố vẫn còn là bình thường.

Ông Tịch Thiếu Phong chăm chú nhìn Nghiêm Chân, lát sau bất ngờ thốt lên ba tiếng: “Tốt, tốt, tốt!”

Nghiêm Chân bị ba tiếng tốt đầy uy lực của ông làm cho hoảng hốt, mí mắt giật mạnh, thấy ông Tịch Thiếu Phong đưa tay về phía cô: “Chào cháu.”

Nghiêm Chân vội vã bắt lấy tay ông, bàn tay chai sần, cứa vào tay còn thấy đau. Thấy Tư lệnh Tịch cùng Triệu Kỳ Sơn đã đi vào phòng, Nghiêm Chân mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Cố Hoài Việt ở lại sau cùng, nói với Nghiêm Chân: “Tư lệnh Tịch là thủ trưởng cũ của anh, em không cần căng thẳng đâu.”

Nghiêm Chân nhìn anh gật đầu. Cố Hoài Việt cúi xuống chỉnh sửa lại quần áo cho Gia Minh, nói với cô: “Tạm thời giờ anh không đi với hai người được. Nếu thích thì hai người có thể đi dạo quanh đây, để anh bảo người đi cùng dẫn đường.” Nói rồi gọi cậu binh nhì Tiểu Trương đứng gác tới qua tới.

“Cậu đưa chị dâu cậu đi dạo loanh quanh đây nhé.”

“Rồi!” Tiểu Trương làm động tác chào, nở nụ cười ngại ngùng.

Nghiêm Chân cũng khẽ cười, nhìn theo bóng dáng Cố Hoài Việt đi khỏi, mới thu tầm mắt lại: “Đi nào.”

Nhiệt độ trên thảo nguyên cuối tháng mười một so với những nơi khác chênh lệch rất lớn, từ sáng đến tối lúc nào cũng phải vùi mình trong quần áo thật dày. Nghiêm Chân nhìn Tiểu Trương chỉ mặc một chiếc áo rằn ri, không nên nổi cảm thán. Đúng là đã trải qua huấn luyện có khác, sức khỏe căn bản là vượt trội hơn hẳn người thường. Cũng đừng xem thường Tiểu Trương mới đi lính năm đầu, đi dạo thôi mà phong thái cũng như đang duyệt binh. Nghiêm Chân cười, vừa trông chừng cậu nhóc không để cậu chạy lung tung vừa hỏi Tiểu Trương: “Tiểu Trương này, cậu đi như vậy có thấy mệt không?” Tiểu Trương nhìn cô không hiểu, nụ cười của Nghiêm Chân càng nở rộng, dặn cậu ta: “Cứ thoải mái, thả lỏng đi.” Cô chăm chăm đi theo sau Tiểu Trương, nhìn bốn phía chung quanh thảo nguyên bao la. Đây xem như một kỳ nghỉ ngoài dự kiến. Ở thành phố C đã quen với nếp sống tất bật, đến nơi thảo nguyên mênh mông này, trong lòng thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

“Tiểu Trương, thảo nguyên lúc có tuyết rơi trông thế nào?” Cô đột nhiên tò mò.

Theo thói quen, Tiểu Trương bối rối gãi đầu: “Em là lính mới, vẫn chưa thấy tuyết trên thảo nguyên bao giờ.”

“Có mong được thấy tuyết không?”

Tiểu Trương gật đầu, nói thêm mấy câu: “Nhà em ở miền Nam, chẳng mấy khi có tuyết. Đây là lần đầu em tới miền Bắc nên cũng muốn nhìn thấy tuyết ở đây. Nhưng mà nghe Tiểu đội trưởng nói, ở đây tuyết rơi mấy ngày mấy đêm không ngừng nghỉ, tuyết mà rơi thì chúng em khổ rồi. Vì chúng em dựa hết vào đồ tiếp tế hàng tuần của Trung đoàn. Tuyết rơi xe không đến đây được.”

Ra là như vậy. Cô đắm chiêu nhìn cậu tân binh vẫn chưa mất đi vẻ non nớt của một thiếu niên trước mặt mình, “Tiểu Trương, có nhớ nhà không?”

“Nói không nhớ là nói dối.” Tiểu Trương cúi đầu, nhưng chẳng bao lâu đã lại ngẩng lên, sắc mặt lộ vẻ kiên định, “Nhưng đến đây em cũng không hối hận.”

Nghiêm Chân cười cười, tiếp tục đi về phía trước. Cô chỉ bỗng nhiên thấy tò mò. Tham mưu trưởng Cố Hoài Việt khi là một tân binh trông như thế nào? Ở nơi cách mực nước biển đến hơn bốn nghìn mét, cuộc sống của anh ra sao? Có phải cũng nhớ nhà hay không....

Dừng lại, dừng lại, dừng lại! Cô nghĩ quá xa xôi rồi. Nghiêm Chân ôm mặt, để bản thân mau chóng thu lại mạch cảm xúc.

Lại loanh quanh trên thảo nguyên một lúc, Nghiêm Chân và cậu bé quay về chỗ cũ. Về tới khu đồn trú, đúng lúc gặp Cố Hoài Việt đã thay quần áo đi ra ngoài. Dáng đứng thẳng tắp khiến ánh mắt Nghiêm Chân không kim được nấn ná nhìn anh: “Tur lệnh Tịch đi rồi à?”

“Vừa mới đi.” Chuyến đi lần này của Tur lệnh Tịch khá vội vàng, hơn nữa bên phía Sư đoàn D còn nhiều việc cần phải xử lý hơn. Cũng chẳng trách trước khi đi, Thiếu tướng Triệu Kỳ Sơn đã nói với họ một câu thế này: “Các cậu lại có thêm một công tác tư tưởng quan trọng phải làm đấy.” Cố Hoài Việt lấy lại tinh thần, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng long lanh của cậu bé. “Bạn nhỏ Cố Gia Minh, đã ăn no ngủ kĩ hay chưa?”

Cậu bé kéo tay Nghiêm Chân, ngoảnh đầu sang một bên, không dám nhìn anh. Cố Hoài Việt hừ một tiếng, lấy dây lưng gõ gõ đầu cậu bé, lực gõ rất nhẹ nhưng cậu bé Cố Gia Minh vẫn nặn ra được một khuôn mặt bánh bao nhăm nhúm, lờm anh giận dữ.

Lưu Hương Đông trông tình hình vội vã đi tới, vỗ vỗ lên vai Cố Hoài Việt: “Thôi thế là được rồi, khéo cu cậu khóc rơi cả mũi ra bây giờ.”

Cố Hoài Việt không nói đùa, oắt con này không có đặc điểm gì nổi bật, chỉ được cái mặt dày. Anh cúi người, chỉnh lại chiếc mũ lệch trên đầu cậu bé: “Roi cũng mua sẵn rồi, em lại muốn xem nó khóc một trận đấy.” Dứt lời, đầu ngón tay anh lập tức bị túm lấy cần cho một cái. Sau khi buông ra, cậu bé Cố Gia Minh vênh mặt lên cười đắc ý, ba người lớn có mặt tại trận đều không nhịn được cười.

Chính ủy Cao ăn sáng xong phải tới Đoàn 1 của Hoắc Trí Viễn. Tuy cuộc diễn tập đã kết thúc nhưng vẫn còn rất nhiều công việc cần lãnh đạo trong Sư đoàn đến sắp xếp. Máy người họ bận tới tận mặt mũi, nhưng cho dù là vậy, Cố Hoài Việt vẫn dành thời gian đích thân lái xe đưa Nghiêm Chân cùng Cố Gia Minh ra sân bay. Suốt quãng đường, cậu bé Cố Gia Minh mặt mũi ỉu xiu. Nghiêm Chân ngồi ghế trước, nhìn qua gương chiếu hậu thấy cậu bé cúi gằm, không sao tươi tỉnh lên nổi mà đau lòng. Có lẽ cậu bé đã mệt, hôm qua để gặp được bố, bao nhiêu hăng say nghị lực đều rút ra dùng cạn rồi.

“Gia Minh, có lạnh không?” Cô nghiêng người, nhẹ giọng hỏi.

“Không ạ.” Cậu bé cúi đầu nghịch khẩu súng cũ đã hỏng, buồn bã trả lời.

Thu tầm mắt trở lại, đúng lúc bắt gặp ánh nhìn của Cố Hoài Việt trong gương. Chỉ thấy anh mỉm cười lắc đầu. Anh đã quen với những cuộc chia ly như vậy. Thế nhưng Nghiêm Chân đột nhiên lại muốn hỏi anh, khoảnh khắc khi anh nhìn thấy họ, hoặc có lẽ khi thấy Cố Gia Minh, anh có vui mừng chút nào hay không? Sợ rằng kinh ngạc là chính. Cô cười khò, đưa mắt nhìn ra xa.

Đến trung tâm thành phố W đã là mười hai giờ trưa. Cậu bé Cố Gia Minh tỉnh dậy sau giấc ngủ, cảm giác đầu tiên là đói, tiếng kêu ổng ọc réo lên trong bụng. Cậu bé hiếm khi ngượng ngập thế này, đưa tay gãi gãi gáy, cặp mắt sáng rực khi chợt nhìn thấy tám biển hiệu KFC cách đó rất gần.

“Bố ơi, con muốn ăn cái này!”

“Không được.” Cố Hoài Việt thẳng thừng gạt đi, dừng xe lại trước một nhà hàng mang phong vị địa phương. Mở cửa xe, thấy cậu nhóc đang dẫu môi lên liền đưa tay búng trán cậu, “Ăn mấy thứ linh tinh, không ra thể thống gì.”

Cố Gia Minh tức thì gườm anh tức tối.

Để xoa dịu cơn giận dữ của cậu bé, Nghiêm Chân gọi mấy món bình thường cậu vẫn thích ăn. Cô không muốn ăn cho lắm, nhưng vì lát nữa phải lên máy bay nên đành ăn tạm một chút. Cố Hoài Việt đậu xe xong dặn Nghiêm Chân mấy câu đã đi vào cửa hàng tạp hóa đối diện, nói là đi mua đồ. Cậu bé thì đối thực sự, vừa ăn cánh gà chiên vừa mút đầu ngón tay, còn không quên thắc mắc: “Bố đâu rồi ạ?”

Nghiêm Chân xoa đầu cậu: “Bố con nói ra ngoài có việc, đi một lát là về.”

Đúng là vừa ăn xong thì Cố Hoài Việt quay lại, bộ thường phục quân dụng màu xanh anh đang mặc vô cùng nổi bật.

“Ăn no chưa bạn nhỏ Cố Gia Minh?”

Cố Gia Minh xoa bụng, trừng mắt nhìn bố hậm hực. Cố Hoài Việt xoa đầu cậu bé, khoe môi hơi nhếch lên. Nghiêm Chân hiểu, vào thời khắc ly biệt, anh cũng không nở lòng nào mắng mỏ tên oắt con ưa gây rối này, cô nhìn anh: “Anh không ăn chút gì đi à?”

Cố Hoài Việt lắc đầu: “Đi thôi.”

Cố Hoài Việt đậu xe ngoài sân bay, nhận vé máy bay xong, xách theo một chiếc túi màu đen đi về phía Nghiêm Chân và Cố Gia Minh đang ngồi ở sảnh chờ. Anh đưa vé máy bay cho Nghiêm Chân, rồi cúi xuống, nghiêm nghị nhìn Cố Gia Minh. Cậu bé đang uống nước tức thì rùng mình, dựa sát vào người Nghiêm Chân. Nghiêm Chân không rõ anh định làm gì, nhưng từ nét mặt hiền hòa của Cố Hoài Việt có thể thấy được, chắc chắn anh sẽ không nạt nộ cậu bé. Ý cười trong mắt anh hiện lên rất rõ ràng: “Bạn nhỏ Cố Gia Minh, lần sau chưa xin phép thì không được tự ý tới nghe chưa.”

“Muốn cho bố niềm vui bất ngờ thôi.” Cậu bé dẫu môi.

Cố Hoài Việt thỉnh thoảng lại, hừ một tiếng: “Vui thì có vui, nhưng hoảng còn nhiều hơn.”

Cậu bé Cố Gia Minh lại xì mặt ra, chợt một niềm vui hoàn toàn bất ngờ xuất hiện trước mặt cậu – là một khẩu súng đồ chơi mới tinh, giống y hệt khẩu súng thật! Lập tức, hai con mắt cười đến híp cả lại.

Cố Hoài Việt cong lên khoe môi, từ lúc cậu bé ngồi nghịch khẩu súng bị hỏng trong xe anh đã nhìn thấy rồi. Đó chính là món quà sinh nhật anh mua tặng cậu, bị bạn làm hỏng mất, còn đánh nhau với người ta một trận. Những chuyện này anh đều biết, anh còn biết Nghiêm Chân che giấu giúp cậu nhóc. Anh ngẩng đầu nhìn Nghiêm Chân, cô đang cười dịu dàng, trên má thấp thoáng lúm đồng tiền.

“Bố, sao lại mua quà cho con?” Cậu bé vừa lắp súng vừa hỏi.

Cố Hoài Việt cầm lấy khẩu súng, lắp ráp rất thuần thục, đưa trả lại cho cậu bé: “Quà sinh nhật.”

“Hả?” Cậu bé ngẩng đầu, bỗng chốc nhớ ra, lấy tay bưng miệng lại.

Nghiêm Chân nhìn hai cha con đang đứng sóng đôi với nhau, cười cười nheo má Gia Minh, nói: “Bạn nhỏ Cố Gia Minh có thích món quà này không?”

Cậu bé di chân trên đất, mặt đỏ bừng.

“Về đến nhà phải ngoan ngoãn nghe lời. Còn gây chuyện nữa liền phạt con cấm túc.”

“Biết rồi ạ.” Lần này cậu bé trả lời rất ngoan, điệu bộ cười hi hi thật đáng yêu.

Cố Hoài Việt bật cười thành tiếng, lúc ánh mắt giao với Nghiêm Chân, khóe mắt vẫn còn nguyên ánh nhìn dịu dàng chưa kịp tan biến. Nghiêm Chân thần thờ, cũng từ từ nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Cùng anh đi Tây Tạng

Lúc máy bay hạ cánh, Nghiêm Chân chợt thấy thấp thòm trong lòng.

Cô đoán chừng hai ông bà Cố đã biết chuyện, nên khi đưa Gia Minh trở về nhà, cô hết sức cẩn thận.

Cố viên buổi chiều yên tĩnh, Nghiêm Chân hơi khẽ gõ cửa đã thấy có người ra mở, là chị Trương, trông thấy cô và Gia Minh, chị cười híp mắt.

“Về đây à?”

“Dạ.” Nghiêm Chân mỉm cười, đưa hành lý của cậu nhóc cho chị Trương. Chị Trương vừa xoay người đi khỏi, liền thấy bà Cố từ trên lầu bước xuống. Tim Nghiêm Chân giật thót, căng thẳng cực độ, nhưng tên nhóc không hiểu chuyện kia lại dứt khỏi tay cô, chạy tới ôm lấy chân bà Lý Uyên mà dụi dụi: “Bà nội!”

Chiến thuật làm nũng cực kì có hiệu quả với bà Lý Uyên. Bà xoa đầu cậu bé, nhìn Nghiêm Chân tươi cười, rồi lại cúi xuống hỏi: “Chơi có vui không?”

Cậu bé đảo mắt liếc qua liếc lại, muốn giả ngây, còn Nghiêm Chân đã nghe ra ý tức trong lời nói của bà, ngượng ngùng cúi đầu. Tức thì bà cụ cười to vui vẻ. Kỳ thực, Cố Hoài Việt đã gọi điện về báo cáo với bà rồi, nếu như trước đó bà có chút lo lắng, thì lúc này cũng chỉ thấy vui mừng. Có thể đưa Gia Minh đi một chuyến như thế, chứng tỏ rằng trong lòng Nghiêm Chân có Cố Hoài Việt, thử nói mà xem, bà cụ nghĩ vậy lại chẳng vui mừng hay sao.

“Con vất vả rồi.” Bà nhìn Nghiêm Chân, nét mặt hiền từ, “Thằng bé khó chiều, đưa nó đi một chuyến như thế cũng vất vả cho con.”

Nghiêm Chân lắc đầu, khoe môi nhe nhẹ cong lên. Khổ cực một chuyến, nhưng chỉ cần một người thấy vui thì tất cả đều xứng đáng.

Trung tuần tháng mười hai, thành phố C cuối cùng đã lạnh hẳn.

Gần đây sức khỏe bà Cố không được tốt, đến mùa đông là không muốn ra khỏi cửa, ở trong nhà nhắm mắt đếm từng ngày trôi đi; thời gian này ông Cố nhàn nhã hơn lúc trước, Nghiêm Chân thường xuyên bắt gặp ông ở nhà luyện chữ. Nghiêm Chân vừa mài mực vừa nhìn ông cụ lắc đầu, viết được mấy chữ đã đặt bút xuống không viết nữa.

“Bố, sao thế ạ?” Nghiêm Chân hỏi, đưa tách trà cho ông cụ.

“Hỏi hạn rồi à?” Bà Lý Uyên lướt qua sau lưng Nghiêm Chân, buông một câu nhẹ bẫng, “Hai đứa con trai tổng hết đi lính, để xem ai ở nhà với ông.”

Ông Cố Trường Chí nhìn bà, trầm giọng nói: “Đi lính thì làm sao?”

“Quanh năm suốt tháng không thấy mặt mũi đâu, ông nói xem là làm sao?” Bà Lý Uyên không hề kiểng nể, đưa mắt nguyệt ông. “Đòi tôi ném cái khổ ấy đủ rồi, chờ đợi mà ai ai cũng đi mất tăm mất bóng.” Trong lời nói đầy ý tứ trách móc.

Nghiêm Chân dè dặt nhìn ông Cố Trường Chí, ông cụ chẳng hề tức giận, đầu mày khẽ chau, rồi lại giãn ra: “Được rồi, hai năm nữa tôi về hưu. Đến lúc ấy ở nhà miết với bà, bà đừng có kêu phiền.”

“Có mới lạ!” Để lại một câu, bà Lý Uyên đi vào phòng bếp.

Ông cụ cười nhìn Nghiêm Chân, nhắc cây bút lông viết vài chữ, ôn tồn nói: “Già cả rồi, ngày trẻ chăm con chăm cái thì kêu mệt kêu khổ, đến khi về già muốn hưởng phúc cháu con lại chẳng thấy người đâu.”

Nghiêm Chân mỉm cười, đem chữ ông cụ vừa viết xong đặt sang một bên hong khô: “Vậy bố có hối hận không ạ?”

Ông Cố Trường Chí lắc đầu, tặng cho cô bốn chữ: “Nhân các hữu mệnh(1).” Có người sinh ra đã mang sẵn trong mình một bầu nhiệt huyết, chất lính ẩn chứa trong tâm hồn, không phải muốn ngăn là có thể ngăn được.

(1) Mỗi người đều có số mệnh riêng định sẵn cho mình.

Định thần lại, Nghiêm Chân đi giúp chị Trương bày thức ăn lên bàn. Sau khi từ thành phố W trở về, mỗi tuần cố định một ngày Nghiêm Chân sẽ tới Cố viên thăm hai ông bà cụ, cũng thường xuyên ở lại ăn cơm. Bà nội không hề đề bụng, còn dặn dò cô, đã thành dâu nhà người ta thì dốc lòng hiếu thảo cũng là việc nên làm, huống hồ Tiểu Cố không ở nhà, trách nhiệm trên vai cô lại càng nặng hơn.

Trên bàn ăn, bà Lý Uyên chợt nhớ tới một chuyện, sau khi gấp một đĩa cho Gia Minh đang vui đùa vào bát, nhìn sang Nghiêm Chân hỏi: “Tiểu Chân, bà nội con về dưới quê rồi hả?”

“Vâng ạ.” Nghiêm Chân gật đầu. Đã thành lệ, mỗi khi tới đầu tháng mười hai, bác cả sẽ lên thành phố đón bà về quê. Vì trải qua mùa đông, cho dù nhà trong thành phố có lắp máy sưởi, nhưng bà nội vẫn quen ngủ trên giường lò, có vậy mới ấm.

Bà Lý Uyên gật đầu, chốc lát lại hỏi: “Thế Hoài Việt đã đưa chìa khóa căn hộ kia cho con chưa, con tính khi nào dọn sang ở?”

Nghiêm Chân ngăn người một lát, hồi lâu mới nói: “Con nghĩ, tạm thời chưa chuyển sang vội ạ.”

“Sao thế?”

“Chỉ là con sợ Gia Minh ở với ông bà đã lâu, chuyển sang đó lại không quen.” Thực ra, người thấy không quen nhiều hơn chính là cô. Cô vẫn không sao thích ứng được với việc nhận những thứ không thuộc về mình, từ tay một người có quan hệ vừa thân mật lại vừa xa lạ.

Ông cụ này giờ chưa lên tiếng lúc này đặt đĩa xuống, Nghiêm Chân nhanh tay đỡ lấy chiếc bát không.

“Bố không ăn nữa.” Ông Cố Trường Chí cười, “Có tuổi rồi, ăn uống cũng không được như trước.” Ông cụ chậm rãi đi lên lầu, lát sau lại nghiêng người xuống nhìn Nghiêm Chân bảo: “Con cứ dọn qua đó mà ở. Dù là người lớn hay trẻ nhỏ rồi cũng phải quen dần. Đều đã là người một nhà, đừng để xa cách.”

Ông cụ đã đích thân ra tay, hiển nhiên bà Lý Uyên mừng không kể xiết: “Được rồi, chuyện này cứ quyết định thế nhé.”

Nghiêm Chân ngồi trên ghế, dờ khóc dờ cười. Cậu bé Cố Gia Minh ngược lại rất vui vẻ thoải mái, vừa bóc tôm vừa giảng giải cho cô Nghiêm: “Cô ơi, tôi qua ông nội đã hỏi con rồi.”

“Hỏi con chuyện gì?” Nghiêm Chân nhìn cậu đề phòng.

Cậu bé cười khoái trá: “Ông nội hỏi, con có đồng ý ở cùng với cô không.”

“Con nói thế nào?”

Cậu bé trả lời: “Đương nhiên là con nói đồng ý rồi, hi hi.”

Nghiêm Chân im lặng, cúi đầu suy ngẫm chuyện đã qua. Đạo này làm sao thế nhỉ, sao chuyện gì cũng bị thằng bé này nắm thóp thế nhỉ, đúng là mất mặt!

Căn hộ hai phòng ngủ đó của Cố Hoài Việt mua đã lâu, do từ trước đến nay vẫn chưa có ai nên không sửa sang trang hoàng gì. Mấy ngày này bà Lý Uyên dành thời gian đến xem xét, ngay lập tức quyết định phải tu sửa lại từ đầu. Vậy nên, trước khi sửa xong nhà, Nghiêm Chân và Cố Gia Minh cùng ở tại Cố viên. Nghiêm Chân ngẫm nghĩ, quyết định như vậy cũng tốt. Sau khi bà nội về quê, một mình cô sống trong căn hộ cũ cũng thấy trống vắng vô cùng. Cô ở bên này, không những có thể chăm sóc hai ông bà cụ, còn có thể bầu bạn với cậu nhóc.

“Gia Minh yêu quý con nên mới chịu đến căn hộ của Hoài Việt ở cùng con đấy, đổi là người khác, thằng nhóc còn chẳng thèm để ý ấy chứ.” Trong khu chợ buổi sớm, bà Cố vừa nói vừa chọn rau tươi. Mỗi sáng dậy sớm đi chợ mua rau cùng con dâu, đây là thói quen mới của bà cụ kể từ khi Nghiêm Chân tới ở Cố viên, hơn nữa còn làm không biết mệt.

Nghiêm Chân nghe bà nói vậy, cúi đầu cười, bỗng nhiên cô nhớ lại một câu mà cậu bé đã nói hôm trở về thành phố C. Tối hôm ấy cô ở lại Cố viên cùng cậu, buổi tối kể chuyện cho cậu nghe trước giờ đi ngủ, kể mãi, kể mãi cô cũng thấy buồn ngủ. Giữa lúc cô đang nửa tỉnh nửa mơ, cậu bé nhéo má cô, nói: “Cô giáo Nghiêm, cô đã vượt qua được thử thách của tổ chức rồi nhé!” Nghiêm Chân nghe thấy, tỉnh cả ngủ, chỉ còn tâm trạng dờ khóc dờ cười. Để được cậu nhóc này yêu quý, thật chẳng dễ dàng gì.

Thờ dài, Nghiêm Chân chợt nghe thấy tiếng di động trong túi đồ chuông. Vừa ấn nút nghe, là điện thoại khẩn cấp của Phùng Trầm: “Chị dâu ơi, bên bà ngoại Gia Minh vừa gọi điện, bảo là trưa nay muốn đón Gia Minh sang ở bên đó một thời gian.”

Nghiêm Chân ngẩn ra một thoáng, nhìn bà Lý Uyển rồi mới nói: “Hôm nay Gia Minh vẫn đang đi học cơ mà?”

“Vâng. Bên ấy thông báo với nhà mình một tiếng, nói là tối không cần đón nữa.”

“Ừ.”

Cắt điện thoại, Nghiêm Chân nhìn trong tay mình bao nhiêu đồ ăn cậu bé thích, chưa định thần lại được. Nhìn dáng vẻ ấy, bà Lý Uyển cũng thấy khó chịu trong lòng: “Thực ra, từ nhỏ Gia Minh và bên ấy không có nhiều tình cảm, bên ấy người ta ngoài Gia Minh còn hai đứa cháu nữa, thời gian đâu mà để ý đến thằng bé. Lúc trước mẹ cũng có nhắc với bố con, nhưng bố con bảo, thằng bé dù gì vẫn là con cháu của hai nhà, người ta muốn gặp cháu mình cũng không thể phản đối được đúng không?”

Điều này Nghiêm Chân cũng hiểu, cô vén tóc, nói với bà Lý Uyển: “Con biết mà mẹ, không có gì đâu.”

Bà Lý Uyển thấy yên lòng với sự thấu tình đạt lý của cô: “Ôi, thực ra thằng nhóc này sang đó cũng tốt, ở nhà quậy phá ầm ĩ chẳng cho ai một phút an ổn.”

Nghiêm Chân bật cười. Cô biết, bà cụ đang an ủi cô, biết không có cậu nhóc ở bên, chắc chắn cô sẽ thấy cô đơn. Nghiêm Chân cũng tự nói với mình, phải phấn chấn lên, nếu không để cho tên nhóc kia biết, trở về chắc chắn sẽ cười nhạo cô.

Cứ như vậy hai ngày trôi qua. Đến ngày thứ ba, đột nhiên có một đứa bé đến nhà làm cho Nghiêm Chân có chút bất ngờ - lớp trưởng Lâm Tiểu Tiểu.

Lúc Nghiêm Chân về đến nhà, cô bé đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, khuôn mặt chán nản thất vọng, môi bĩu lên.

Nghiêm Chân nhìn bộ dạng đó của cô bé không nhịn được cười: “Tiểu Tiểu, sao thế?”

“Con không tìm được Cố Gia Minh! Con đang đợi bạn ấy cùng đi lên phố mua quà Giáng sinh cho cả lớp đây!”

Nghiêm Chân tươi cười giải thích: “Gia Minh sang nhà bà ngoại rồi, con muốn tìm bạn ấy thì phải qua bên đó mới gặp được.”

Lâm Tiểu Tiểu dẫu môi nói: “Thế thì lại càng không chơi được gì nữa.”

“Tại sao?” Cô đưa cho cô bé một cốc sữa, khẽ hỏi.

Cô bé cúi đầu: “Bà ngoại của Cố Gia Minh không thích bạn ấy lúc nào cũng chơi, bà chỉ thích bạn ấy học bài thôi.”

Hèn gì cậu bé không thích sang nhà bà ngoại. Nghiêm Chân nhìn Lâm Tiểu Tiểu rồi bảo: “Nếu Tiểu Tiểu đồng ý, cô sẽ đi cùng con được không?”

Cô bé nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, bĩu môi đồng ý.

Tuy Lâm Tiểu Tiểu tuổi còn nhỏ, nhưng đã biết dùng việc mua sắm để giải tỏa ưu phiền, từ trong cửa hàng đi ra ôm theo mấy con búp bê về nhà. Nghiêm Chân chủ động chia sẻ một phần gánh nặng cho cô bé. Cô bé vừa đi vừa hỏi Nghiêm Chân: “Cô Nghiêm ơi, cô có phải là mẹ mới của Cố Gia Minh không?”

Mẹ mới? Tên gọi này, Nghiêm Chân nghe mà cảm thấy rất lạ tai: “Gia Minh nói như vậy à?”

Lâm Tiểu Tiểu lắc đầu: “Hôm qua Cố Gia Minh lại cãi nhau với anh trai con, vì bài văn của anh con được cô giáo đọc làm mẫu trước lớp.”

“Vậy là cãi nhau à?”

“Đề bài văn là Mẹ của em.” Lâm Tiểu Tiểu thờ dài, “Ai bảo anh khỉ mặt dầy kia của con không nhịn được cứ khoe khoang với người ta cơ, thế lại chẳng ép cho Tư lệnh phát cáu còn gì.”

“Rồi sau đó làm thế nào chiến sự được dẹp yên?” Nghiêm Chân không nín được cười hỏi.

Lâm Tiểu Tiểu đứng đưa bím tóc, nói: “Sau đó Tư lệnh của tụi con nói một câu, cậu ấy bảo: ‘Tớ không có mẹ, nhưng tớ có cô giáo Nghiêm, thế nên bọn lính hèn nhát các cậu không được phép cười tớ!’” Lâm Tiểu Tiểu nghiêm túc nhại lại giọng điệu của Tư lệnh Hồng quân Cố Gia Minh.

Nghiêm Chân nghe xong lặng im, hồi lâu mới cười khẽ hừ một tiếng: “Cái thằng nhóc này, chỉ biết giận dỗi thôi.”

Lâm Tiểu Tiểu cúi gầm: “Không phải đâu, nói xong câu đó, Tư lệnh của tụi con khóc luôn. Khóc thương lắm, làm cho Lâm Tử ư nặng không ư nhẹ kia phải bỏ tay. Thế nên cuối cùng, hai tiểu Tư lệnh lại bắt tay làm hòa. Cô Nghiêm ơi, con quen Tư lệnh lâu vậy rồi, chưa từng nhìn thấy bạn ấy khóc thương như thế. Rõ ràng chuyện bạn ấy nói là chuyện tốt mà!”

Nghiêm Chân chợt nghẹn ngào. Mãi không thấy cô lên tiếng, Lâm Tiểu Tiểu ngẩng đầu, tò mò liếc nhìn cô: “Cô Nghiêm ơi, sao mắt cô đỏ thế?”

Nghiêm Chân tươi cười, tay lau khôe mắt: “Không sao, gió lớn quá, bụi bay vào mắt thôi.”

Đêm trước Giáng sinh, thành phố C đổ trận tuyết đầu tiên trong năm. Tuyết rơi dày đặc, trong chốc lát cả thành phố ngập trong màu trắng bàng bạc.

Nghiêm Chân đội tuyết đến trường, rét cóng đến mức cả người run lên bần bật. Chủ nhiệm Thường đang treo biểu ngữ lên tường thư viện trông thấy bộ dạng cô, không khỏi bật cười: “Đội trời mưa tuyết đến đây à?”

“Vâng ạ.” Tuyết rơi thực sự nhiều, bà Cố muốn để Phùng Trạm đưa cô đi làm, nhưng Nghiêm Chân suy nghĩ một lát rồi từ chối, vẫn cứ đi xe đạp điện.

“Mau đi lấy cốc nước nóng uống đi.” Chủ nhiệm Thường đuổi cô vào văn phòng, Nghiêm Chân cười cười, vừa đi về phía phòng làm việc, vừa nghe Chủ nhiệm Thường ngâm năm chữ lớn mà ông dán lên tường: “Tuyết may báo được mùa.”

Cô còn nhớ lúc mình làm cô giáo từng giảng cho các em học sinh trong lớp nghe câu ngạn ngữ này, cô nói, nếu mùa đông tuyết rơi vài trận lớn tức là dự báo hoa mùa sau có thể sẽ thu hoạch được nhiều. Nhưng học sinh thì đâu có quan tâm đến những điều đó, tuyết rơi lớn, chúng chỉ biết một chuyện thôi, đó là chơi ném tuyết.

Từ cửa sổ thư viện phóng tầm mắt trông ra ngoài, đã có thể thấy bao nhiêu học sinh đang hồn hờ đùa vui trên sân chơi. Nghiêm Chân say sưa ngắm nhìn đám trẻ, cô đoán rằng cậu bé Cố Gia Minh cũng có mặt trong đó. Vốn là một đứa trẻ ham chơi, tuyết rơi nhiều như vậy, cậu bé lại chẳng chơi ném tuyết cho đã đời mới lạ. Nghĩ mãi nghĩ mãi, Nghiêm Chân nhếch môi thành một nụ cười khổ: “Đồ nhóc con.” Cô nhìn ngoài cửa sổ, khẽ nói thì thào.

Do tuyết lớn, kế hoạch sách mới chuyển đến chậm lại vài ngày. Buổi chiều không có việc gì làm, Chủ nhiệm Thường liền tuyên bố mọi người có thể nghỉ sớm. Nghiêm Chân nghe tin cực kỳ vui mừng. Đã nhiều ngày cô không gặp Cố Gia Minh, nhà họ Lâm cử riêng người đến đón cậu bé về nhà, còn cô lại tan làm muộn, mỗi lần đến phòng học thì nơi đó đã phòng không người trông mắt rồi. Cuối cùng giờ cũng đã có thời gian, Nghiêm Chân thay quần áo xong là đi thẳng đến dãy phòng học.

Nhưng vừa mở cánh cửa thư viện ra cô lập tức ngây người tại chỗ. Một búp bê tuyết đứng lặng ở đó nhìn cô chằm chằm, cô còn chưa nhận ra đó là ai thì búp bê tuyết kia đã nhào tới ôm chặt lấy chân cô bắt đầu gào khóc: “Cô thật nhẫn tâm, Tư lệnh bị dắt đi mấy ngày rồi, cô cũng không thèm đến thăm con, hu hu, hu hu...”

Là...Cố Gia Minh? Nghiêm Chân dường như không dám tin. Nhưng cảm giác đầu cậu bé gục lên chân cô lại rất chân thực, cô cúi xuống, vỗ những bông tuyết trên người cậu xuống, nói: “Mười ngày.”

“Hu hu...” Cậu nhóc dụi đầu vào chân cô khóc rất thương tâm.

“Họ dắt con đi mười ngày rồi.” Nghiêm Chân không biết cậu đã đứng đợi ở đó bao lâu, đứa bé ngốc nghếch này, không biết đường gõ cửa mà vào. Cô nhẹ nhẹ phẩy đi tuyết bám trên người cậu, thấy Cố Gia Minh nhìn cô không chớp mắt, bèn nói: “Vậy nên còn bốn ngày nữa!”

Mỗi lần sang nhà bà ngoại, cậu bé đều phải ở đủ hai tuần mới trở về. Vậy nên giờ này cậu bé nghe Nghiêm Chân nói vậy, môi trề xuống, lại sắp khóc đến nơi. Nhìn bộ dạng nhõng nhẽo đã thành quen của cậu bé, Nghiêm Chân cuối cùng cũng nhoen cười, cười đến trong lòng thấy ấm áp. Cô đưa tay ử ảm đôi má cậu, hỏi: “Không thích ở bên đó thật à?”

Tuyết đối không thích! Cố Gia Minh lắc đầu nguây nguậy.

Nghiêm Chân thấy thế, đành làm bộ bất đắc dĩ thở dài: “Thôi được rồi, cô đưa con về nhà mình.”

Cậu bé lập tức nhảy nhót reo mừng. Nghiêm Chân nhìn cậu, khe khẽ lắc đầu.

Đưa cậu bé về nhà là việc cực kỳ phiền phức, vì cô vừa phải cẩn thận dè dặt lái chiếc xe đạp điện đi trong tuyết, vừa phải suy nghĩ kiếm một cái có để lát nữa nói với hai ông bà cụ, đáng tiếc, còn chưa nghĩ ra cái có nào thì đã về đến cổng nhà.

Hai chiếc ô tô đậu trước cổng Cố viên, một chiếc Liebao từng xuất hiện trong nhà, chiếc xe còn lại cô không biết. Sắp đến Tết, mấy ngày này thường xuyên có khách tới nhà, Nghiêm Chân cũng không lấy làm lạ. Cô nhìn lướt qua phía trước, rồi nghiêng đầu lại dặn dò cậu bé: “Xuống từ từ thôi, không lại trượt ngã đấy.”

Cậu bé bĩu môi: “Con không ngốc đến thế!” Nói rồi cậu bé chậm rãi trèo xuống khỏi chiếc xe đạp điện, quay người lại, nhìn thấy hai chiếc ô tô trước mặt, ngăn người.

Nghiêm Chân nhìn cậu nhóc vẻ khó hiểu, trông theo ánh nhìn của cậu, mắt cũng đột nhiên mở to, không tin vào mắt mình. Hai người đứng ngây ra một lúc, cậu bé hoàn hồn lại trước. Cánh cửa chiếc xe phía trước vừa mở, liền sung sướng lao vào lòng người đang từ trong xe đi ra, vừa chạy vừa gọi lớn: “Bố!”

Là Cố Hoài Việt, anh đã trở về.

Cố Hoài Việt vừa xuống xe, còn chưa đứng vững đã trông thấy một cậu nhóc được bọc trong bộ quần áo béo tròn nhào về phía mình. Anh gần như giơ tay ra đỡ lấy theo phản xạ, bế bổng lên, có chút bất ngờ, là Cố Gia Minh.

“Tôi nay phải ở bên bà ngoại cơ mà? Sao đã về rồi?”

Cậu bé Cố Gia Minh ôm chặt lấy cổ bố: “Bố, đừng đưa con đi, con hứa sẽ ngoan mà!”

Cố Hoài Việt bật cười, xoa xoa mái đầu đội chiếc mũ len của cậu, nhìn sang Nghiêm Chân. Cô mặc chiếc áo khoác dày, quần khăn quàng rộng bản màu xanh lam quanh cổ, chỉ có hai con mắt hở ra, hai con mắt trong veo, giờ phút này cũng đang ngáy ra nhìn anh. Anh suy nghĩ một chút, đặt con xuống đi về phía cô.

Bạn Cố Gia Minh như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, chạy còn nhanh hơn anh, cậu bé phấn khích lao tới trước mặt Nghiêm Chân: “Cô Nghiêm ơi, bố con về rồi!”

Cuối cùng Nghiêm Chân cũng định thần lại, giữa con kinh ngạc khi nhìn thấy anh trong trời tuyết rơi, cười nhẹ rồi ôm lấy cậu nhóc: “Biết rồi, xem con vui chưa kìa.”

Cảnh tượng thảm thiết này khiến Cố Hoài Việt hơi ngạc nhiên, anh nhường mảy, trong lòng chợt thấy dịu êm. Anh ngước mắt lên, đối diện với ánh nhìn của Nghiêm Chân. Cô nhìn anh dịu dàng nói: “Anh đã về.”

Cố Hoài Việt ừ một tiếng: “Ngoài này lạnh lắm, vào trong thôi.”

“Vâng.” Cô dắt tay cậu nhóc, bước theo sau anh vào trong nhà.

Hôm nay chắc chắn là ngày náo nhiệt nhất ở nhà họ Cố, đại sảnh tầng trệt vốn rộng lớn lúc này bao nhiêu người ngồi. Bà Lý Uyển ẵm trên tay một bé cưng, chị Trương cũng đang bồng một bé đứng cạnh, thỉnh thoảng hai người lại chụm đầu trò chuyện vui vẻ. Còn mẹ của hai bé cưng này – Lương Hòa đang ngồi ở sofa, nét cười ngọt ngào trên gương mặt, thỉnh thoảng nghiêng đầu sang thủ thi với anh chồng bên cạnh. Không biết cô ấy nói gì mà Cố Hoài Ninh bỗng chốc trở nên dờ khóc dờ cười. Lương Hòa thấy thế bĩu môi, vừa khéo lại nhìn thấy họ vào cửa, nét mặt muôn màu muôn vẻ: “Chị dâu!”

Nghiêm Chân bị hai tiếng “chị dâu” làm cho giật mình, cô trách móc: “Sao về mà không nói tiếng nào thế?”

Lương Hòa lè lưỡi, bế một trong hai bé song sinh đưa cho cô, Nghiêm Chân nâng niu đỡ lấy, khuôn mặt bé bỏng đáng yêu quá chừng, đầu lưỡi nho nhỏ còn đưa ra. Em bé mà Nghiêm Chân bế là cô em gái, bé con cũng thật giỏi ngủ, bao nhiêu người vây quanh như thế mà vẫn ngủ quên trời đất.

“Bé con ngoan quá.” Nghiêm Chân xuýt xoa một câu, Lương Hòa nghe thấy lập tức chau mày: “Thôi đừng nói, con bé tai quái toàn thức đêm ngủ ngày. Em bị nó hành hạ khổ lắm rồi, chị dâu, chị nhìn mắt em thâm quầng đây này.” Nói xong còn sáp đến trước mặt Nghiêm Chân, làm cô phì cười, lại cúi xuống ngắm em bé, trong ánh mắt tràn ngập dịu dàng.

Cố Hoài Việt nãy giờ vẫn đứng sau cô chứng kiến tất cả, đến khi cậu em Cố Hoài Ninh vỗ vai, anh mới nghiêng đầu qua: “Sao?”

“Em bé, tranh thủ đi.”

Cố Hoài Việt ngạc nhiên, khẽ cười, “Biết rồi.”

Hôm nay ông cụ có việc, về hơi trễ một chút, lại vừa đúng lúc cả nhà ăn cơm tối. Vừa bước vào cửa cũng bị bầu không khí đầm ấm vây lấy, nét mặt không còn nghiêm nghị, đầu mày giãn ra, rửa tay ngồi vào bàn: “Mấy đứa đi thẳng về đây à?”

“Không đi máy bay, lái xe suốt dọc đường để về.”

Ông cụ nhìn cậu con út: “Sao, năm nay nói là phải ở lại trực cơ mà, sao đã về rồi?”

Cố Hoài Ninh tức cười liếc nhìn ông cụ, cũng không biết là ai đã gọi hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện khác tới thành phố B: “Quân đội Giải phóng Nhân dân mình cũng có ngày nghỉ chứ, sao con lại không về được nào?”

Ông cụ hừ một tiếng, nhìn sang Cố Hoài Việt: “Con thì sao, lần này ở nhà được bao lâu?”

Cố Hoài Việt đặt đũa xuống, nói: “Cũng xấp xỉ Hoài Ninh, nhưng mà mấy hôm nữa con phải đi xa một chuyến.”

“Đi đâu đấy?”

“Tây Tạng à.” Anh đáp, tiện tay gấp thức ăn cho Gia Minh. Lời vừa nói ra, mọi người trên bàn đều sững lại, chỉ có Nghiêm Chân cúi đầu lặng lẽ ăn.

“Tết nhất đến nơi mà con còn định đi Tây Tạng à?” Bà Lý Uyển không thể tin được, hỏi.

“Vâng, đã gọi điện đến đó hẹn trước rồi.”

Cũng tức là, tiền trăm hậu tấu? Bà Lý Uyển lập tức nghẹn lời. Lương Hòa nuốt xuống một ngụm canh, hỏi: “Anh hai đi Tây Tạng làm gì thế?”

“Thăm đồng đội.”

“Đồng đội đi thăm lúc nào chẳng được?” Bà Lý Uyển nói, “Mắc gì cứ phải ngay lúc này, với lại cũng chỉ là thăm đồng đội thôi, có phải chuyện gì to tát đâu, còn lặn lội đường xa như thế. Nếu con ở lại thành phố C đón Tết thì không nói, đằng này....”

“Mẹ...” Cố Hoài Việt ngắt lời bà Lý Uyển, hạ thấp giọng, “Chuyện này khác.”

Cạch một tiếng, ông cụ đặt đũa xuống, nét mặt nghiêm nghị nhìn hết thấy mọi người trên bàn. Lúc này ông chính là niềm hy vọng của bà Lý Uyển, nhưng ông lại nói ra một câu khiến bà được phen mở rộng tầm mắt: “Được rồi, đã quyết đi thì cứ đi, lẳng nhắng đôi co giữa bàn ăn còn ra thể thống gì.”

Cuối cùng bà không còn gì để nói. Thế nhưng chẳng bao lâu, Nghiêm Chân cảm nhận được ánh mắt bà Lý Uyển đang nhắm vào cái đầu cúi gằm của mình. Quả nhiên, bà Lý Uyển hỏi: “Thế, Tiểu Chân thì sao?”

Một câu nói ra, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía cô. Tay cầm đũa khựng lại, Nghiêm Chân đành phải ngừng lên: “Con không sao, đợi nghỉ đồng con ở nhà với Gia Minh cũng được ạ. Nếu có thể thì về quê thăm bà nội một chuyến nữa.”

“Không sao.” Cố Hoài Việt nói, nhìn sang Nghiêm Chân, “Nếu đồng ý, Nghiêm Chân có thể đi cùng con.”

Nghiêm Chân ngẩn người. Tây Tạng, đi Tây Tạng cùng anh?

Bà Lý Uyển chừng như đã nhận ra sự lưỡng lự của cô, bèn nghĩ lấy cô làm có giữ Cố Hoài Việt ở lại: “Tây Tạng lạnh như thế, Nghiêm Chân lại chẳng khỏe khoắn gì cho cam, con đưa con bé đi cùng thế nào được?”

“Con không sao đâu mẹ.” Nghiêm Chân vội lên tiếng, dứt lời lại cúi gằm, “Vấn đề này, để con suy nghĩ ạ.”

Một bữa cơm đoàn viên kết thúc tại vấn đề bỏ ngõ này. Đương nhiên bà Lý Uyển không bằng lòng cho Cố Hoài Việt đi Tây Tạng, bà muốn anh ở lại nhà thêm một thời gian, vừa hay có thể vun đắp tình cảm với Nghiêm Chân, nhưng giờ xem ra kế hoạch của bà lại đổ sông đổ bể. Suy đi tính lại, bà gọi Cố Hoài Việt tới, mặt mũi hăm hăm, giao cho anh một chum chìa khóa. Đó là chìa khóa căn hộ của Cố Hoài Việt, vì phải tu sửa lại nên bà đã lấy từ chỗ Nghiêm Chân, “Này, căn hộ phía Tây của anh sửa cũng tạm tạm rồi, tối nay tôi không chứa nữa, anh dắt vợ con anh về nhà đi.”

“Mẹ...” Cầm lấy chìa khóa, Cố Hoài Việt dờ khóc dờ cười.

Bà cụ cầu nhàu: “Dù gì anh cũng không nghe lời tôi, tôi giữ anh ở lại đây có tác dụng gì đâu.”

Cố Hoài Việt không biết làm sao, liếc mắt với Nghiêm Chân, nói với bà cụ: “Thế con đi thật nhé?”

“Đi luôn đi, đi luôn đi, nhìn anh là thấy bức.” Bà cụ khoát tay, đi lên lầu hai, bóng lưng lom khom, hình như vẫn còn tức giận. Kỳ thực, ở một góc khuất không ai thấy được, bà cụ đang cười rất sung sướng.

Thực tế thì Nghiêm Chân là người vô tội nhất, vô duyên vô cớ bị bà cụ ghép vào tội liên đới, cô cũng đành phải thu dọn đồ đạc theo Cố Hoài Việt về nhà. Suốt đường đi tìm đập thỉnh thịch, vì từ khi kết hôn, đây là lần đầu hai người họ sống chung.

Căn hộ phía Tây thành phố này được mua tầm sáu, bảy năm trước, khi ấy Cố Hoài Việt sắp chuyển khỏi Đại đội Đặc công, lúc hay tin bà Cố hết sức vui mừng, tưởng rằng lần này chắc chắn con trai có thể được điều về thành phố C, bèn tự quyết định mua nhà cho anh. Không ngờ nhà mới mua chưa được vài hôm, Cố Hoài Việt đã báo tin, nói là điều tới một Sư đoàn Thiết giáp ở thành phố B. Lúc đó bà cụ tức đến suýt ngất.

Việc nhà cửa đành gác lại không nhắc tới, cho đến một lần kia Cố Hoài Việt về thăm nhà, nghe ông Cố nói đến mới biết. Ngay lúc ấy vừa không biết phải làm sao lại vừa áy náy, sau đó bí mật chuyển tiền nhà cho mẹ, căn hộ cũng chính thức đứng tên anh. Do Cố Hoài Việt chẳng mấy khi trở về nên căn hộ bên này vẫn luôn ở trong tình trạng ế không. Thời gian trước bà cụ giúp tu sửa lại, cũng không biết kết quả thế nào. Cố Hoài Việt đưa Nghiêm Chân và cậu bé lên lầu, tìm chìa khóa mở cửa. Bỗng chốc một luồng hơi lạnh ập tới.

“Lạnh.” Cậu bé lấm bầm.

Nghiêm Chân cũng quần lại khăn quàng: “Chưa bật máy sưởi hả anh?”

Được cô nhắc, Cố Hoài Việt tới kiểm tra máy sưởi, rồi mỉm môi đi ra. Nhìn ánh mắt mong ngóng của hai người, anh nói: “Để anh gọi điện cho mẹ.”

Dường như bà cụ đã chờ đợi từ lâu, vừa cắn hạt dưa vừa nói: “À, mẹ quên chưa bảo anh. Máy hôm trước có liên hệ với bên quản lý, báo là hệ thống sưởi nhà anh không nóng lên được, phải thay đường ống mới đi. Sao đến giờ vẫn chưa thay à? Lắm ăn gì mà chậm chạp thế, phải khiếu nại mới được!” Thấy Cố Hoài Việt không nói, bà cụ lại bồi thêm: “Mẹ bảo này, nếu máy đưa thấy lạnh thì ôm nhau mà ngủ, chăn mền không thiếu đâu.”

Xem ra bà lão này đã có mưu đồ từ trước, Cố Hoài Việt bình tĩnh ngắt máy.

Nghiêm Chân không nghe được nội dung cuộc điện thoại, nhìn sắc mặt anh lại không đoán ra được điều gì, đành phải hỏi: “Sao thế anh?”

Cố Hoài Việt day day đầu mày, lắc đầu cười khổ: “Lật thuyền trong mương rồi(2).”

(2) Vì ở mương không có sóng gió, nên thuyền không thể bị lật. Câu nói hàm ý chỉ sự cô xảy ra ở nơi mà chắc chắn không thể xảy ra được.

Căn hộ gồm phòng khách và hai phòng ngủ, một phòng phía trong, một phòng phía ngoài. Cố Hoài Việt mở cửa gian phòng phía trong, đứng ở cửa một lúc rồi quay người lại, nhìn một lớn một nhỏ vẫn đứng ngoài phòng khách, anh đắn đo mấy giây, mới nói: “Ngủ chung thôi.”

Cậu bé nghe thấy câu này rất vui sướng, còn mặt Nghiêm Chân chốc lát đã ửng hồng.

Phòng ngủ chính có một chiếc giường rất rộng, nằm dọc đủ chỗ cho ba người ngủ. Nghiêm Chân đứng đầu giường ngáy ra một lúc, ôm chăn trong tú ra, bắt đầu trái giường. Hết cách, cô vừa lén sang xem căn phòng phía sau một lát, lạnh lẽo không tài nào ngủ ở đó nổi, vậy nên đành ngủ chung thôi. Đèn trong phòng ngủ chính rất dịu, Nghiêm Chân vừa trái chăn vừa nghe hai cha con trò chuyện.

“Bố ơi, khẩu súng này là vũ khí chủ lực của quân con, bố đoán xem bọn Lâm Từ dùng cái gì?” Cậu bé vừa khoe súng vừa nói.

Cố Hoài Việt cười cười, thuận ý tăng bốc cậu bé, hỏi: “Ừ, dùng cái gì thế?”

“Ná thun!” Cậu nhóc nói, “Bố đoán xem ai có khả năng gây sát thương cao hơn?”

“Còn phải đoán nữa à, chắc chắn không phải là con.”

“Tại sao?” Cậu nhóc tò mò.

“Khẩu súng đồ chơi này cùng lắm chỉ nhét được mấy viên đạn đồ chơi nhỏ tẹo như viên kẹo. Người ta dùng ná thun đấy, bất kể đã sỏi có hình dạng hay kích thước gì cũng có thể lấy làm đạn được.”

Đúng là bị anh nói trúng thật, hai đội quân của lớp cậu từ sau khi thay đổi trang bị vũ khí, cậu là Tư lệnh Hồng quân càng chỉ đạo lại càng thất thế, cậu nhóc nhụt chí: “Bố ơi, súng của con là vũ khí cao cấp, vũ khí cao cấp mà không đánh lại được cái ná thun vớ vẩn ă?”

“Thì có những lúc ngoại lệ, các cụ ngày xưa còn chỉ túi hạt kê với cây súng trường mà đánh lui được máy bay của Nhật cơ mà.” Cố Hoài Việt thần nhiên nói, “Vậy nên, có một thứ quan trọng nhất.”

“Gì ă?”

“Cái đầu.”

Nghe đến đây, Nghiêm Chân không nhịn được bật cười. Cố Hoài Việt liếc nhìn cô một cái, rồi cúi xuống búng lên trán cậu nhóc đang tức tối nhìn anh: “Vậy nên, từ sau chịu khó dùng khoa học kỹ thuật để bù đắp cho cái đầu mình, đừng chỉ biết có chơi không. Đã hiểu chưa?”

Đáp lại lời anh là bóng lưng của tiểu Tư lệnh Cố Gia Minh thẳng tiến vào phòng vệ sinh, lòng tự tôn đã bị hạ bệ, cum cúp đi vệ sinh. Chỉ còn lại hai người lớn nhìn nhau cười.

Nghiêm Chân hay bị lạ giường, mỗi khi đến nơi mới, thường phải mất hai, ba ngày mới quen được. Cộng thêm lần này lại là ba người ngủ chung trên một chiếc giường, vậy nên ngủ tới gần sáng, cô đã mơ màng tỉnh giấc đến mấy lần. Lần này, cô giương mắt nhìn trần nhà ngấn ngò một lúc, chịu thua ngồi hẳn dậy. Trong bóng tối lơ mơ, cô lặng lẽ ngắm nhìn hai cha con đang nằm sát cạnh mình một lúc, khoác thêm áo đi ra phòng ngoài. Cô có một thói quen, không ngủ được sẽ uống một cốc nước để tỉnh tâm.

Cầm cốc nước nóng, Nghiêm Chân đứng trước cửa sổ nhìn ra đêm tuyết ngoài trời. Thực ra bên ngoài không tối lắm, trong khu nhà còn có đèn đường, ánh sáng mờ nhạt sau khi được khúc xạ qua những hạt tuyết rơi đã sáng lên rất nhiều. Cô đứng đó, trong đầu chỉ nghĩ tới lời anh nói trong bữa tối. Anh nói, nếu cô đồng ý, cũng có thể cùng đi Tây Tạng, nơi anh đóng quân khi mới nhập ngũ. Lúc đó cô không biết phải làm sao, giờ nghĩ lại cô mới thấy xao xuyến trong lòng. Không chỉ bởi vì đó là nơi thiên đường huyền bí ở phía Tây Nam hùng vĩ, mà hơn thế, đó là nơi anh đã từng sống.

Chợt sau lưng có tiếng mở cửa, Nghiêm Chân quay lại nhìn, là Cố Hoài Việt đẩy cửa bước ra: “Sao anh lại dậy?”

“Anh uống nước.” Cố Hoài Việt trả lời, giọng nói hơi khàn. Thực ra là anh bị đánh thức. Không thể không nói đi lính lâu ngày cũng gây ra bệnh nghề nghiệp, nhất là xuất thân từ lính Trinh sát như anh, chỉ cần hơi có động tĩnh anh cũng nhận ra. Lúc Nghiêm Chân vừa đứng dậy ra ngoài, anh đã nghe thấy. Thấy cốc nước trong tay cô không còn hơi nóng, anh lại rót cho cô một cốc khác.

“Không ngủ được ă?” Giọng anh sau khi uống nước dễ nghe hơn.

Nghiêm Chân ngượng ngùng cười: “Vâng, em lạ giường.”

Cố Hoài Việt cười thấu hiểu.

“Tuyết ở Tây Tạng, có đẹp hơn ở đây không?” Nhìn ra ngoài cửa sổ, Nghiêm Chân nói, giọng cô rất khẽ, như đang nói mơ.

Cố Hoài Việt hồi tưởng lại, đáp: “Tuyết ở đó dày lắm, trung bình tích lại đến tận bốn mét, nhiệt độ thấp nhất có thể xuống đến âm ba mươi độ.”

“Lạnh vậy à?” Nghiêm Chân không tưởng tượng ra nổi, “Trời lạnh như thế, phải mặc gì hả anh?”

“Cái gì dày dặn là khoác lên cái đó.” Anh cười, ánh mắt hiền hòa hơn, “Một cái không đủ thì mặc hai cái.”

Nghiêm Chân cũng cười theo. Đó đúng là một nơi thần kỳ. Nghe nói nơi nào càng cao thì càng gần với thiên đường, phóng tầm mắt ra xa, còn nơi đâu thích hợp hơn ở đó không?

“Nghiêm Chân.”

“Dạ?”

“Hôm nay lúc anh nói chưa hỏi ý kiến em.” Anh ngập ngừng, “Về việc đi Tây Tạng, nếu em không đồng ý, có thể không đi. Anh sẽ không nài ép.”

Nghiêm Chân im lặng trong chốc lát, “Anh có mong em đi không?”

Vấn đề này khiến Cố Hoài Việt bất ngờ, anh nhìn dáng cô soi trong tấm kính cửa sổ, nói: “Nếu như em đồng ý.” Đó xem như là một lời hứa của anh, hứa với Đại đội cũ và với đồng đội cũ, thế nên Cố Hoài Việt càng muốn đưa cô đi.

Giờ phút này, Nghiêm Chân dường như đồng cảm với anh, mỉm cười đáp, “Em đồng ý.”

Nụ cười sáng lên giữa đêm tuyết vô cùng dịu dàng, vô cùng ấm áp. Cố Hoài Việt gần như lặng người đi một lúc, anh nắm tay cô, nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hơi ấm trên đỉnh cao nguyên

Từ ngày còn đi học, Tây Tạng trong lòng Nghiêm Chân đã tựa như một giấc mơ khó nói thành lời. Cô mơ tưởng sẽ có một ngày mình lợi nước vượt qua dòng sông thánh Yarlung Tsangpo(1), bước chân trên đỉnh núi tuyết, ở nơi cao nguyên cách mực nước biển hơn bốn ngàn mét, đắm chìm giữa ánh nắng mặt trời dường như có thể bắt lấy trong lòng bàn tay. Giờ đây cuối cùng ước ao ấy đã thành hiện thực.

(1) Sông Yarlung Tsangpo Trung Quốc dài 2906km, bắt nguồn từ các bình nguyên băng Jima Yangzong gần núi Kailash phía bắc dãy Himalaya, chảy về phía đông khoảng 1.700km, ở độ cao trung bình 4.000m so với mực nước biển, là con sông lớn cao nhất thế giới.

Sáng sớm, trong chớp mắt khi thấy tấm rèm cửa sổ được vén ra, ánh nắng chan hòa chậm chậm chiếu vào. Tia nắng mặt trời bị khúc xạ qua những bông hoa tuyết trông sáng rực lạ thường, Nghiêm Chân chỉ nhìn một thoáng đã thấy mắt đau nhói. Bỗng một bàn tay từ phía sau đưa tới, hạ tấm rèm xuống. Nghiêm Chân ôm mắt xoay người lại, qua kẽ ngón tay nhìn thấy gương mặt trầm tĩnh của Cố Hoài Việt.

“Dậy rồi à?”

“Vâng.” Cô bỏ tay xuống, nét mặt ngượng ngùng, “Em vừa dậy.”

Anh cũng hiếm khi thấy cô trong bộ dạng mơ mơ màng màng như vậy, ánh mắt khẽ xao động, nói: “Thế đi đánh răng rửa mặt đi, anh ra mua đồ ăn sáng.”

Nghiêm Chân lẳng lặng đáp lại, cầm túi đồ trang điểm chạy thẳng vào phòng vệ sinh. Nhìn bóng lưng luống cuống của cô, Cố Hoài Việt điềm nhiên mỉm cười.

Tàu hỏa xuất phát từ thành phố C, dọc theo tuyến đường sắt đã đi được một ngày hai đêm. Cũng tức là, chuyến hành trình gần bốn mươi tám tiếng đã qua hơn một nửa. Cố Hoài Việt lại kéo rèm ra, nhìn ánh mặt trời buổi sớm mai, cất tiếng chào không lời với vùng đất xa cách đã lâu này.

Tây Tạng, tôi đến rồi đây!

Vì Nghiêm Chân đã đồng ý đi theo, nên bà Cố cũng không phản đối Cố Hoài Việt đi Tây Tạng nữa. Kỳ thực trong lòng bà cụ vẫn hơi mâu thuẫn, bởi bà không bằng lòng để hai người đi tới nơi lạnh lẽo xa xôi như thế, nhưng vừa nghĩ đến chuyện Nghiêm Chân sẽ đi cùng Hoài Việt lại cảm thấy đây chính là cơ hội hiếm hoi của hai người. Nghĩ ngược nghĩ xuôi, bà cụ vẫn chịu thỏa hiệp.

Cần nhắc tới việc đây là lần đầu Nghiêm Chân tới Tây Tạng, nên họ vẫn quyết định đi tàu hỏa. Những đoàn tàu của tuyến đường này đều được thiết kế đặc biệt, chất lượng phần cứng và phần mềm tuyệt đối không cần bàn cãi. Cố Hoài Việt mua mấy món đơn giản ở nhà ăn, khi trở về chỗ ngồi Nghiêm Chân đã rửa mặt xong xuôi, đang trông ra phong cảnh phía xa xa, suốt dọc đường đi, cô đã được ngắm rất nhiều cảnh đẹp. Dãy Côn Lôn được che phủ trong tầng tầng tuyết trắng tỏa ra thứ ánh sáng óng ả dưới ánh nắng mặt trời, cả bảy linh dương Tây Tạng thoát ẩn thoát hiện nơi đây Khả Khả Tây Lý không một bóng người, còn cả loài bò Yak(2) trong truyền thuyết nữa. Cô ngắm nhìn hết thấy với ánh mắt si mê. Cố Hoài Việt cũng nhận ra mình đã

chăm chú nhìn cô quá lâu, anh hắng giọng, đưa đồ ăn sáng trong tay tới. Nghiêm Chân phút chốc hoàn hồn lại, nhìn anh, cười bối rối.

(2) Loài bò lông dài sống ở khu vực Himalaya miền nam Trung Á.

“Mắt còn đau không?” Anh khẽ hỏi.

Nghiêm Chân lắc đầu: “Hết đau rồi.” Cô nhận lấy điểm tâm sáng, tiện miệng hỏi: “Đồng đội của anh vẫn ở Tây Tạng à?”

“Vẫn.” Cố Hoài Việt khẽ đáp, trầm ngâm một lúc rồi mỉm cười, “Anh ấy yêu thích nơi đó hơn bất kì ai.”

Đến chính các anh còn không biết mình là lửa tân binh thứ mấy được đưa đến Tây Tạng. Năm này qua năm khác vẫn bảo vệ quân doanh cũ kĩ, thích ứng được hai, ba ngày rồi vẫn nhức đầu chóng mặt vì phản ứng cao nguyên, ban đêm nằm ngủ trong chăn đệm ẩm ướt, gió ngoài cửa sổ lùa vào rét thấu xương, tất cả đều trở thành cơn ác mộng của họ. Nhưng cho dù là vậy thì vẫn luôn có những ngoại lệ, Cố Hoài Việt thấy mình may mắn vì gặp được một người, người đó chính là Đại đội trưởng đầu tiên của anh. Đại đội trưởng sinh ra ở miền Nam sương mù bao phủ, chất giọng địa phương đặc sệt vùng Nam Bộ khiến cho đám tân binh miền Bắc các anh rất khó làm quen. Nhưng chính người Đại đội trưởng với giọng miền Nam này đã rèn ra được một lửa tinh binh. Cố Hoài Việt kể: “Đại đội trưởng nói, ở quê anh ấy lúc nào cũng sương mù dày đặc, cả ngày không thấy được mặt trời. Anh ấy trong lúc bốc đồng liền bỏ lên Tây Tạng đi lính, rồi quyết định không quay về nữa.” Đám sinh viên trường Quân sự vừa tới đơn vị còn chưa hết ngây thơ các anh, đều bị câu chuyện của Đại đội trưởng chọc cười. Nghiêm Chân cũng cười, cô có thể cảm nhận được, theo chuyển động đều đều của bánh xe tàu hỏa, nơi thiên đường thần bí ấy đang vẫy tay chào cô.

Chập tối, tàu đến thủ phủ Lhasa(3).

(3) Là thủ đô truyền thống của Tây Tạng và hiện nay là thủ phủ Khu tự trị Tây Tạng của nước CHND Trung Hoa. Thành phố này có khoảng 255.000 dân, ở độ cao khoảng 3650m. Lhasa là “nóc nhà của thế giới”, nơi có phần lớn dãy Himalaya với một số đỉnh núi cao nhất thế giới khác. Hơn hết, Lhasa được coi là cội nguồn của Phật giáo, là nơi hàng tỉ người mộ đạo trên thế giới đều mong một lần được hành hương về đất Phật.

Sau khi đã trang bị đầy đủ đồ dùng, Nghiêm Chân theo Cố Hoài Việt xuống xe, toàn bộ hành lý đều do anh xách nhưng Nghiêm Chân vẫn không cảm thấy nhẹ nhõm hơn là mấy. Vì trên tàu lắp thiết bị đặc biệt cân bằng đường khí nên đến khi xuống khỏi tàu, Nghiêm Chân mới cảm nhận được một cách rõ ràng bầu không khí loãng của vùng cao nguyên.

“Khó chịu phải không?” Thấy cô hít sâu một hơi, Cố Hoài Việt nhẹ nhàng hỏi.

“Không sao ạ.” Nghiêm Chân vội lắc đầu, tuy quả thực đầu cô hơi nhức nhưng trước mắt vẫn có thể chịu đựng được.

Cố Hoài Việt cũng thấy mình đã lo lắng thái quá, có thể do đây là lần đầu anh đưa một người phụ nữ lên cao nguyên. Anh mím mím môi, không nói gì thêm, đứng đó nhìn ra bốn phía xung quanh.

Nghiêm Chân nhìn anh, hỏi khẽ: “Ở đây có xe đi đến Đoàn Biên phòng không anh?”

“Có người đến đón.” Cố Hoài Việt đáp, ánh mắt chợt sáng lên, “Kia rồi!”

Theo tầm mắt anh, Nghiêm Chân nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục đang sai bước đi về họ, trong ánh mắt ngập tràn niềm vui của những người bạn cũ lúc trùng phùng: “Ôi, đây rồi!”

Cố Hoài Việt nhìn anh ta, cũng nở nụ cười cởi mở chân thành: “Đại đội trưởng đích thân ra đón, thế này em nhận không nổi đâu.” Dứt lời, nghiêm chỉnh thực hiện động tác chào.

Thì ra đây chính là Đại đội trưởng mà anh nhắc đến, Nghiêm Chân nhìn anh Thượng tá trước mặt.

“Nghiêm Chân, đây là Đại đội trưởng cũ của anh, giờ là Đoàn trưởng Đoàn Biên phòng, Bàng Khải.”

Cố Hoài Việt quay sang Nghiêm Chân giới thiệu, Bàng Khải bắt tay với cô. Lúc chạm vào tay anh ta, Nghiêm Chân có thể cảm nhận được những vết chai dày cộm trên bàn tay đó. Bàng Khải vỗ vai Cố Hoài Việt, nói giọng miền Nam đặc trưng: “Mười năm không gặp rồi, không những có vợ có con, đến quân hàm cũng bằng anh rồi! Cậu này được!”

“Anh nói còn gì? Chưa thành gia lập nghiệp, công thành danh toại thì đừng có về gặp anh. Em mười năm là còn nhanh đấy!”

“Cái cậu này!” Bàng Khải cười vang, xách hành lý của họ quay người đi, “Đi, lên xe! Về Đoàn rồi tụ tập cho ra trò!”

Đây chính là đồng đội, là Đại đội trưởng cũ, sau mười năm gặp lại, chỉ trong chớp lát ngắn ngủi đã có thể xóa nhòa mười năm xa cách.

Đường về Đoàn Biên phòng khá xa. Lái xe từ Lhasa đi về hướng Nam mất gần bốn tiếng. Lhasa mùa đông khi đêm xuống nhiệt độ rất thấp. Nghiêm Chân cuộn mình trong chiếc áo khoác, nghe hai người trò chuyện. Về Bàng Khải, Nghiêm Chân không biết được gì nhiều. Cô chỉ biết Bàng Khải là người miền Nam, tốt nghiệp cấp hai là đi lính. Nhờ tính cách thích tranh cường, háo thắng nên các loại kỹ năng quân sự đều luyện đến hàng siêu đẳng, nhiều môn còn đoạt giải toàn quân. Nhưng do trình độ văn hóa không đủ, đi lính hai mươi ba năm, vẫn chỉ là một Trung đoàn trưởng. Kỳ thực, Bàng Khải chẳng hề oán trách gì chuyện này, có thể ở lại Tây Tạng đã là nguyện vọng lớn nhất của anh, những vấn đề khác không có gì to tát hết.

Bàng Khải vừa lái xe vừa trò chuyện: “Hai đứa đến đúng lúc đấy, ngày kia Đoàn sẽ mang đồ tiếp tế cho Đại đội 9, muốn đi thăm cậu ấy thì theo xe đi

luôn. Anh đưa cậu đi.”

“Cứ xếp em vào xe nào cũng được, không cần đích thân anh đi đâu, gì mà phải phô trương thế.” Cố Hoài Việt lập tức từ chối.

“Cậu hay nhì, mấy hôm nay tuyết lại rơi, đường từ trong Đoàn tới Đại đội 9 khó đi, tôi làm Đoàn trưởng lại bỏ mặc chiến sĩ không lo à? Thế thì còn ra thế thống gì!”

Cố Hoài Việt trầm ngâm giây lát, chợt cười, rút trong vali ra một túi đồ được gói ghém kĩ càng, đưa tới. Đoàn trưởng Bàng nhìn thoáng qua: “Giấy, bọc kín thế?”

“Thuốc.”

Bàng Khải ngăn ra, rồi cười: “Yên tâm, các cậu chẳng phải đều nói, tai họa sống ngàn năm, tôi không dễ dàng hy sinh thế đâu.” Đây là chuyện từ hồi Cố Hoài Việt còn là Trung đội trưởng, đó là năm đầu tiên sau khi anh tốt nghiệp Học viện Quân sự, cũng là lần đầu tiên anh huấn luyện tân binh, do Đại đội trưởng Bàng Khải yêu cầu nghiêm khắc, nên đám tân binh bị mắng kêu trời kêu đất, sau lưng đều lên gọi anh ta là “mặt đen”. Sau đó Bàng Khải biết được, cũng không nổi giận, ung dung thân thiện yêu cầu họ gia tăng cường độ huấn luyện.

Cố Hoài Việt hơi mím môi, nhưng không vì câu nói đùa của anh ta mà làm lơ: “Nói thì nói vậy, thuốc vẫn phải uống.”

Nghiêm Chân ở bên cạnh nghe chuyện, thấy hiểu kì: “Đoàn trưởng Bàng bị bệnh gì thế ạ?”

Bàng Khải nghe thế ho lên vài tiếng, nháy mắt với Cố Hoài Việt qua gương chiếu hậu. Cố Hoài Việt vờ như không nhìn thấy: “Bệnh tim cao nguyên.”

Nghiêm Chân không biết bệnh này nguy hiểm đến đâu, nhưng riêng hai chữ “bệnh tim” đã có thể khiến cô giật mình: “Có nghiêm trọng không ạ?”

Bàng Khải thờ dãi, “Đấy cậu xem, đấy cậu xem, tôi còn muốn giữ gìn chút hình tượng người lính trước mặt em đâu, thế mà bị cậu hủy hoại hết sạch. Mới đó đã thành con ma bệnh rồi.”

Nghiêm Chân lắc đầu, cười đáp: “Không đâu ạ, anh phải uống thuốc đi ạ, cứ coi như để cho chị dâu yên tâm.”

Lời thốt ra, Bàng Khải lại bật cười lớn: “Chị dâu à? Còn chưa biết chị dâu cô đang ở tận đâu đây?”

Bàng Khải đến giờ vẫn chưa kết hôn, điều này khiến Nghiêm Chân có chút ngỡ ngàng.

“Không có gì để nói, có ai chịu lấy một người đàn ông suốt hai mươi năm chỉ về thăm nhà có năm lần không?” Bàng Khải xua tay, nói qua loa.

Thế nhưng Nghiêm Chân cũng hiểu, thứ gì mà càng không thể có được thì trong lòng lại càng khát khao. Mà đối với những người lính đóng giữ nơi biên cương, thì thứ họ muốn có nhất chính là một gia đình. Nghĩ đến những điều này, tâm trạng Nghiêm Chân có phần nặng nề, huyết thái dương vốn chỉ đau âm ỉ, lúc này lại bắt đầu nặng nề hơn.

“Đau đầu à?” Thấy đầu mày Nghiêm Chân nhú chặt, Cố Hoài Việt khẽ hỏi. Nghiêm Chân day day bên trán, lắc đầu nói: “Vẫn ổn ạ.”

“Có phải mệt quá không? Trung đoàn có hơi xa, nếu thấy khó chịu cô cứ nói, đừng có nín nhịn.” Bàng Khải khuyên cô, Nghiêm Chân đành mỉm cười, nói: “Em không sao thật mà.”

Ở bên nhau lâu, Cố Hoài Việt mới phát hiện, Nghiêm Chân là một người rất giỏi chịu đựng. Cộng thêm hiểu biết về môi trường cao nguyên, nên anh lấy ra một chiếc áo khoác quân đội đưa cho cô: “Phải một lúc nữa mới tới Đoàn Biên phòng, em nghỉ ngơi lát đi.”

Nghiêm Chân ngần ngại nghiêng đầu sang nhìn anh. Trong buồng xe mờ tối, đôi mắt ấy ngưng đọng vàng sáng nhân nhật, ánh nhìn bình tĩnh hiền hòa khiến cô không cách nào từ chối. Cô đưa tay ôm lấy chiếc áo khoác quân đội dày dặn, khoe mỗi khe khẽ cong lên: “Vâng.”

Có lẽ là mệt thật, suốt quãng đường Nghiêm Chân ngủ rất say. Dường như đã mơ một giấc mơ, trước mắt một màu tối đen, như bị ai bịt mắt rồi đẩy vào đường hầm sâu thăm thẳm, cô chỉ có thể chậm rãi bước dò. Không biết là đang ở đâu, trong không khí thấm mùi ẩm ướt, cảm giác âm u lạnh lẽo khiến cô không khỏi rùng mình. Không thấy được đâu là điểm tận cùng nhưng vẫn phải đi tiếp, không thể dừng lại nơi này. Không gian chật hẹp tường chừng như sắp nghẹt thở, thế nên dù đầu cô đang đau muốn nứt ra, cô vẫn phải bám tay vào vách hầm chống người dậy, dốc hết sức tiến lên phía trước. Cũng không biết qua bao lâu, trước mắt chợt có ánh sáng, mũi bắt đầu hít thở được thứ không khí tươi mới tòng lành, các dây thần kinh dần dịu lại, cô mở mắt ra.

Ồ? Đây là đâu? Nghiêm Chân chớp chớp mắt, nhìn lên trần nhà, vẫn còn mơ màng. Cô phải ở trong xe chứ, sao lại nằm ở đây? Không có cảm giác lắc lư khi xe chạy, bóng đèn tròn sáng quắc, bức tường màu trắng, tấm nệm chắc chắn, Không lẽ, đã đến Trung đoàn rồi?

Nghiêm Chân bỗng mở to mắt, muốn ngồi dậy nhưng bị thứ gì đó níu lại đành dừng động tác. Nghiêm Chân cúi nhìn mới phát hiện mình đang được truyền nước. Chai dịch truyền treo ở đầu giường, ngoài ra còn có một bình oxy. Nhìn xung quanh một lượt, cô lại thấy vắng tẻ.

Đột nhiên tấm rèm che trước giường khẽ động, một chiến sĩ mặc bộ đồ rằn ri thấp thò ghé đầu vào, làm Nghiêm Chân giật nảy mình, vừa định gọi, cậu ta đã thu người về. Nghiêm Chân lúng túng, muốn mở miệng gọi nhưng chữ “cậu” vừa thốt ra, cô đã hết hồn với giọng nói khàn đặc khô khốc của mình. Cô bị sao thế này?

May sau cậu chiến sĩ nọ cảm thấy có điều bất ổn, nghe tiếng động nên vén rèm kiểm tra lần nữa, mới phát hiện Nghiêm Chân đã tỉnh dậy. “Chị dâu chị tỉnh rồi à?” Cậu ta mừng rỡ nhìn cô.

Nghiêm Chân day day lên cổ họng mình, tỏ ý không nói được thành lời. Cậu chiến sĩ nhanh trí lập tức chạy ra ngoài rót cho cô một cốc nước nóng. Cầm chiếc cốc trong tay, Nghiêm Chân uống liền mấy ngụm nhỏ, lúc này họng mới phát ra được tiếng: “Tôi đang ở đâu thế?”

Cậu chiến sĩ trả lời bằng giọng Hà Nam chính gốc: “Đây là phòng y tế của Đoàn Biên phòng. Chị dâu, chị vừa tới là nằm đây luôn, giờ đã được ba tiếng rồi.”

Nghiêm Chân trầm ngâm một lúc, lại tiếp tục hỏi: “Tôi bị sao thế?”

“Lúc mới đưa đến chị hơi sốt, mặt mũi cũng tím tái.”

“Sốt? Tôi bị sốt à?” Nghiêm Chân khàn giọng hỏi.

Cậu chiến sĩ bị phản ứng thái quá của cô làm cho giật mình, vội nói: “Không nghiêm trọng lắm đâu ạ, đã truyền nước, thở oxy và tiêm thuốc hạ sốt rồi, tình hình bây giờ chắc đỡ hơn rồi chứ ạ?”

Nghiêm Chân buộc lòng phải trấn tĩnh lại, gật đầu. Cô đảo mắt nhìn bốn phía, ngập ngừng hỏi: “Thế, Có...”

Mới nói được hai chữ, cậu chiến sĩ trẻ đã lập tức hiểu ý cô: “Tham mưu trưởng Có đang nghỉ ở phòng ngoài ạ. Tham mưu trưởng ngồi đây suốt hai tiếng chị hạ sốt mới đi đấy.” Nói rồi vỗ lên trán, “Ôi trời, em quên mất tiêu, Tham mưu trưởng dặn khi nào chị tỉnh lại thì báo ngay cho anh ấy.” Nói xong liền chạy đi mất.

Họng Nghiêm Chân đau rất ú ớ gọi theo mấy tiếng cũng không gọi được cậu ta lại, liền cảm thấy nhụt chí, thôi vậy, cứ để cậu ta đi. Cô ngước mắt yên lặng quan sát xung quanh, doanh trại có phần cũ kỹ, lớp sơn màu xanh thẫm trên tường đã bong tróc quá nửa, chiếc tủ sắt đầu giường cũng thuộc hàng thâm niên, đến cả cốc nước cô đang cầm trong tay cũng hằn dấu thời gian. Có điều, tất cả đều cực kỳ sạch sẽ. Nghiêm Chân nhìn hai tấm chăn dày cùng chiếc áo khoác quân đội đắp trên người mình, thậm chí cảm nhận được một luồng hơi ấm. Trông ra chiếc ghế đặt trước cửa sổ, Nghiêm Chân không khỏi suy tư, khi này, anh thật sự vẫn luôn ngồi ở đây sao?

Cô còn chưa tìm được manh mối gì từ trong cõi mộng, cậu chiến sĩ đã mở cửa đi vào, theo sau cậu là hai vóc dáng cao lớn, một người là Bàng Khải, người kia là Cố Hoài Việt. Nghiêm Chân lặng đi nhìn anh, đã vào đến Tây Tạng rồi, thời tiết lạnh thế này sao anh vẫn chỉ phong phanh mặc mỗi bộ thường phục.

Cố Hoài Việt lại không hề thấy lạnh, đặt chiếc cặp lồng giữ nhiệt trong tay xuống, đi tới bên giường. Bắt gặp ánh mắt chất chứa nghi vấn của Nghiêm Chân, anh chần chừ giây lát mới vươn tay hất phần tóc mái trước trán cô lên, xem thử nhiệt độ trên trán. Cậu chiến sĩ đứng cạnh nói giọng hăng hái: “Tham mưu trưởng, anh yên tâm ạ, chị dâu hết sốt rồi.”

Anh cười điềm đạm, lòng bàn tay đã đo được nhiệt độ vừa ý: “Em thấy thế nào, có đói không?”

Nghiêm Chân lắc đầu, giữ tay anh lại hỏi: “Sao em lại bị sốt?”

“Không có gì. Một là tại mệt quá, hai chắc là do trên đường đến Trung đoàn thì bị cảm lạnh.”

“Hả?” Mặc nhiều đồ như vậy mà cô vẫn có thể lạnh đến phát sốt, có thể thấy thể chất của cô kém như thế nào.

Bàng Khải nhìn cô, tủm tỉm cười: “Vừa rồi cô làm anh em tôi sợ hù vía, sốt cao, còn nói mơ, lúc cậu bác sĩ này cầm kim vào tiêm, tay cô còn đang run lên!”

Nghiêm Chân xấu hổ cúi đầu: “Gây phiền toái cho các anh rồi ạ.”

Đoàn trưởng Bàng khoát tay: “Đâu ra. Nhờ phúc của cô, tôi đã được thấy bộ dạng cậu lính xuất sắc nhất trong tay tôi lúc ở trước mặt vợ trông như thế nào rồi.”

Lúc đầu xe đã chạy tới nhà khách của Đoàn Biên phòng, anh ta vừa định gọi hai người xuống xe thì phát hiện sắc mặt Cố Hoài Việt ngồi ở ghế sau có gì bất thường. Vốn dĩ tưởng rằng là do phản ứng cao nguyên gây ra, hỏi han cận kề mới biết là Nghiêm Chân lên cơn sốt. Lên cơn sốt vốn dĩ là chuyện nhỏ, nhưng ở nơi này lại có thể thành chuyện mất mạng như chơi! Bàng Khải không dám chậm trễ dù chỉ một phút, lập tức tìm người tới phòng y tế gọi bác sĩ. Không ngờ có người còn nhanh hơn mình, anh ta còn chưa bàn giao sự việc xong thì Cố Hoài Việt đã bẻ bóng Nghiêm Chân đi thẳng tới phòng y tế rồi.

“Lúc đó tôi mới nghĩ, sao cái cậu này mười năm rồi không đến mà vẫn biết phòng y tế ở hướng nào!” Đoàn trưởng Bàng nói đùa, mặt Nghiêm Chân ửng đỏ. Còn Cố Hoài Việt chỉ nhường mảy, múc bát cháo đưa tới trước mặt cô: “Nào, ăn cháo đi.”

Mặt Nghiêm Chân lại đỏ lựng, thế nhưng một tay cô còn cầm kim truyền dịch, tay kia thì bị bác sĩ cầm kim đến thăm tím lung tung, đành bắt dặc đi há to miệng, nuốt một thìa cháo.

Bàng Khải mỉm cười nhìn hai người, khẽ bước rời đi.

Cả gian phòng bỗng yên ắng lại, Nghiêm Chân vừa ăn cháo vừa len lén nhìn anh. Vẫn là nét mặt tĩnh lặng như nước, thế nhưng đôi mắt sáng đen sâu

thăm kia lại phản chiếu một tầng một mối. Ăn cháo xong, Cố Hoài Việt điều chỉnh cho tốc độ truyền dịch chậm lại một chút.

Nghiêm Chân im lặng nhìn anh làm tất cả, hồi lâu, cúi đầu, nói: “Em xin lỗi, em cũng không ngờ sức mình lại yếu đến thế.” Bất giác, cô cảm thấy áy náy, có lẽ cô không nên đi theo anh, vô duyên vô cớ gây cho anh thêm nhiều phiền toái như vậy.

Cố Hoài Việt dừng tay, anh mỉm cười, treo bình truyền dịch lên rồi nói: “Không sao hết, có chút phản ứng cũng là chuyện thường, nghỉ ngơi rồi sẽ khỏe thôi. Tớ nay cứ ở lại phòng ý tề đã nhé.”

“Vâng.” Cô rúc vào trong chăn, tức thì được hơi ấm bao bọc lấy.

“Ngủ đi.” Anh nhìn cô một lần nữa, cuối cùng tắt bóng đèn lớn trong phòng, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ nơi đầu giường.

“Anh thì sao?” Hơi ấm kéo theo cơn buồn ngủ, cô mở mắt, nhìn anh mơ màng. Chỉ thấy anh nghiêng người, đắp chăn cho cô, ngón tay vô tình chạm vào má cô, cảm giác lạnh buốt khiến cô hơi co rúm lại. Tựa hồ nhận ra được, anh chú ý cẩn thận hơn không để chạm vào cô nữa: “Đợi em ngủ rồi anh đi, ở ngay phòng ngoài thôi, có gì thì gọi anh.”

“Dạ.” Cô mơ hồ đáp lời anh, rồi bỗng trở mình, cầm tay anh dặn dò: “Anh mặc thêm áo vào, lạnh đấy.” Dứt lời liền đi vào giấc ngủ.

Bất chợt bị bàn tay ấm áp của cô nắm chặt, Cố Hoài Việt ngẩn người, một lúc lâu, khoe môi cong cong một nụ cười, rút tay mình ra, nhét lại cánh tay cô vào trong chăn, tắt đèn đi ra bên ngoài.

Đến ngày thứ ba lên Tây Tạng, sức khỏe Nghiêm Chân đã dần hồi phục.

Sáng sớm ngày thứ ba, cô mặc quần áo ấm áp ra khỏi phòng y tế. Cô đã đến đây được ba ngày, nhưng cho đến giờ mới thấy rõ được quang cảnh thực sự ở Đoàn Biên phòng. Từng dãy phòng nằm kề nhau chính tề ngay ngắn, những loài cây lá kim trồng rải rác giữa khoảng sân rộng của Trung đoàn. Trên thao trường, các binh sĩ đang xếp vật tư lên xe, đây là số vật tư sẽ đưa tới Đại đội 9. Đợt trước do tuyết lớn, đi lại khó khăn đành phải lùi thời gian tiếp tế. Biết đồ dự trữ trong kho của Đại đội 9 đã sắp cạn kiệt, Đoàn Biên phòng lập tức tổ chức cho người đưa vật tư lên. Có điều, Nghiêm Chân ngược nhìn khung cảnh ở nơi cách đó không xa, tuyết phủ một vùng trắng xóa, đoán chừng con đường này chắc chắn khó đi. Đắn đo một lúc, cô siết chặt áo đi về phía thao trường.

Trên thao trường, Bàng Khải một tay ôm ngực, một tay chỉ đạo việc xếp vật tư.

Khu vực Nam Tây Tạng hễ vào mùa là đổ vài trận tuyết lớn, mấy ngày qua thời tiết bỗng chuyển tốt hơn, ít nhất tuyết không còn rơi nữa. Nhưng tuyết đã tích lại rất dày nên lần vận chuyển vật tư này, anh ta phải đi theo đoàn xe. Bàng Khải đã đóng quân ở đây hai mươi ba năm, không một tài xế nào có kinh nghiệm lái xe ở vùng cao nguyên tuyết phủ hơn anh ta. Nhưng trông anh ta ôm ngực chau mày thế kia khiến người khác không khỏi lo lắng. Chặng đường cả đi và về kéo dài hai ngày này, liệu anh ta có chịu nổi không?

Một Thượng úy khuyên: “Đoàn trưởng, thôi hôm nay anh đừng đi nữa.”

Bàng Khải quay lại trừng mắt nhìn anh ta: “Sức khỏe của tôi tự tôi biết rõ, còn cần cậu nhiều lời à.”

Thượng úy kia tức thì nín lặng, nhìn sang Cố Hoài Việt cầu viện. Anh ngẫm nghĩ, cân nhắc từng câu chữ: “Cậu ấy nói phải đấy, sức khỏe anh không phù hợp để hành quân khẩn nữa đâu, chuyến này để em đi thay anh.”

Hiển nhiên Bàng Khải cũng không nể nang gì anh: “Cậu cũng bớt lời thôi đi.” Máng được một câu, ngữ khí liền dịu lại, “Còn Nghiêm Chân, cô ấy tốt nhất là đừng đi.”

Cố Hoài Việt do dự giây lát, đang chuẩn bị nói gì đó thì đằng sau vang lên một giọng nữ: “Em muốn đi.”

Không cần phải hỏi, chính là Nghiêm Chân.

Cố Hoài Việt quay người lại, thấy cô đang rút cổ trong chiếc áo thao luyện mùa đông to rộng, nét mặt nghiêm túc. Nghiêm Chân vén tóc, môi mấp máy nói: “Em muốn đi cùng các anh.”

“Sức khỏe của em chưa bình phục hẳn đâu.”

“Em biết, nhưng em không muốn phí công đến đây.” Cô nhẹ nhàng đáp, trong ánh mắt có sự kiên định không thể xem thường, khiến anh nhất thời không sao thốt lên được câu khước từ.

Đoàn trưởng Bàng cười lớn, bước tới vỗ lên vai anh bảo: “Được rồi, không phải nghĩ nữa. Hôm nay đi hết, lên Đại đội 9 mở đại hội!”

Đại đội 9 là một tiền đồn nằm ở vị trí cao bốn ngàn mét so với mực nước biển. Cách Đoàn Biên phòng vốn dĩ không xa, nhưng vì tuyết dày, nhiều đoạn đường bị tuyết chặn lại, riêng việc loại bỏ chướng ngại cũng tốn mất một hai giờ đồng hồ. Vậy nên lúc tới được Đại đội 9 đã là năm giờ chiều, tính thời gian từ khi xuất phát ở Đoàn Biên phòng vào buổi sáng là tròn mười tiếng.

Nghiêm Chân xuống xe, hít thở bầu không khí trong lành, chậm rãi vươn vai. Lúc mở mắt ra thì trông thấy một tốp chiến sĩ đang xếp hàng tập hợp ngo

ngác nhìn cô. Mắt không hề chớp!

Nghiêm Chân ngáy người nhìn họ một lúc, cũng thấy lúng túng.

Bàng Khải nhìn đám “lính ngự gác” này, quát gọi Đại đội trưởng Đại đội 9: “Triệu Văn Giang, cho người của Đại đội cậu ra chuyển vật tư ngay!”

Đại đội trưởng Đại đội 9 Triệu Văn Giang tức tốc hoàn hồn, cất giọng hô: “Rồ.”

Nhìn mấy người họ, Nghiêm Chân không nhịn được bật cười. Lúc này Nghiêm Chân vẫn chưa thể nào hiểu được tâm tư của họ. Phụ nữ trong quân đội là của hiếm, nhất là với những người lính đang đóng quân nơi biên giới này. Cũng không thể trách tốp “lính ngự gác” đó được, ai bảo Đoàn Biên phòng điện thoại tới không hề nói có phải nữ đến thăm chứ, lại còn là một cô gái rất xinh đẹp.

Bàng Khải đứng ngang hàng với Cố Hoài Việt, cười mắng: “Bọn ngáo ngơ này, cứ như tám kiếp chưa nhìn thấy con gái bao giờ.”

Đăm đăm nhìn bóng dáng dong dỏng cao phía trước, Cố Hoài Việt cười: “Có lẽ là bất ngờ lớn với họ.”

Dỡ xong vật tư, Đại đội 9 bắt đầu nổi lửa nấu cơm. Triệu Văn Giang đã nhắc nhở đội cấp dưỡng phải chuẩn bị một bữa ăn thật thịnh soạn, thịnh soạn đến mức Bàng Khải đi vào trông thấy, không kìm được phải quả mắng anh ta: “Cậu ăn bữa này không cần bữa sau nữa phải không? Cậu làm thế là vượt quá định mức ăn tiêu chuẩn của quân đội rồi đấy!”

Triệu Văn Giang bẽn lẽn cười, “Đoàn trưởng, hôm nay có khách quý đến chơi mà.”

Hiếm thấy một chàng trai miền Bắc thẳng thắn, cỏi mở lại có lúc ngượng ngùng như vậy. Bàng Khải cũng chẳng buồn mắng anh ta nữa, trước khi đi dặn dò thêm: “Chú ý nệm nệm nhẹ nhàng thôi.”

Một mình Nghiêm Chân dạo bộ quanh thao trường. Cảnh quan ở đây rất đẹp, từ trên này nhìn xuống có thể nhìn thấy được từng áng mây lững lờ đan quện vào nhau, tựa hồ như đang phiêu du nơi tiên cảnh. Cô men theo cầu thang đứng đỉnh đi xuống, lúc sắp đến bậc cuối cùng thì thấy Cố Hoài Việt và Bàng Khải đang đi tới. Hai người nói gì đó với nhau, Cố Hoài Việt bước về phía cô. Nghiêm Chân bất giác đi nhanh vài bước, Cố Hoài Việt nhíu mày, đưa tay ra nhắc: “Đi chậm thôi.” Chứng phản ứng cao nguyên của cô mới hơi thuyên giảm, không được đi nhanh. Nghiêm Chân thấy anh đưa tay ra, thoáng ngập ngừng, khoe môi khẽ cong lên, bám lấy tay anh đi xuống dễ dàng.

“Có lạnh không?” Anh cầm tay cô, hai bàn tay lạnh buốt nắm vào nhau, không cảm nhận được gì.

Nghiêm Chân tươi cười, rút cổ lại: “Dạ, có hơi lạnh.”

Mùa đông nơi đây, nhiệt độ thấp nhất có thể xuống đến âm ba mươi độ, tuy hiện giờ chưa đến lúc lạnh lẽo nhất, nhưng so với thành phố C cũng xem như là cái lạnh chưa từng có.

Anh nghĩ một lát, chợt mỉm cười: “Đi.”

“Đi đâu?”

“Tìm chỗ tránh rét cho em.”

Nghiêm Chân buột lòng kìm nén sự tò mò cùng đi với anh. Kết quả, lúc đến nơi, cô lại không kìm được bật cười. Thì ra, chỗ được dùng để tránh rét là một căn bếp chật hẹp chỉ chừng bảy tám mét vuông.

“Thế nào hả?” Thấy cô cười, Cố Hoài Việt cũng khẽ nhếch khoe môi.

“Được ạ.” Nói rồi Nghiêm Chân sai bước vào trong, một luồng hơi ấm ủa tới khiến cô ngay lập tức cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Đúng lúc có một chiến sĩ đang nhóm lửa ở trong, Cố Hoài Việt sai cậu ấy đi chẻ thêm ít củi mang tới. Tham mưu trưởng Cố xắn tay áo, ngồi xuống chiếc ghế con, chuẩn bị đích thân ra tay nhóm lửa. Anh thêm vào vài que củi, một lúc sau, lửa đã bén lên, chỉ cần lại gần là có thể cảm thấy được sức nóng. Nghiêm Chân vô thức xích gần lại, Cố Hoài Việt liếc nhìn cô, chợt nắm lấy tay cô: “Đừng ngồi gần đồng lửa thế, cẩn thận xém vào quần áo.” Nói xong bèn lấy một chiếc ghế nhỏ đặt cạnh cô: “Ngồi ở đây đi.”

Nhìn chiếc ghế, Nghiêm Chân thoáng do dự, rồi cũng bước tới ngồi xuống. Hai người nhóm lửa, cậu chiến sĩ Tiểu Vương nửa quỳ nửa ngồi nhét thêm củi vào lò, Nghiêm Chân lo cậu ta ngồi xôm môi chân, liền kéo một chiếc ghế khác cho cậu ngồi. Tiểu Vương nào có được hưởng đãi ngộ như vậy bao giờ, hồi hộp đến mức không biết phải cư xử ra sao, cứ nửa đứng lên lại vội vàng ngồi thụp xuống.

“Còn phải hô khẩu lệnh cho cậu nữa à? Ngồi đi.” Nghiêm Chân cười nói.

Tiểu Vương khốn khổ xoay xở một hồi, cuối cùng cũng chịu đặt mông lên ghế. Bất chợt cậu ta vỗ đầu, nhớ ra một chuyện quan trọng: “Thôi chết, quên đưa cho Uy Phong ăn!” Nói xong tức tốc vụt ra ngoài, Cố Hoài Việt gọi cậu ta lại, “Đi cho quân khuyển ăn à?”

“Vâng.” Tiểu Vương ập ứng trả lời.

Cố Hoài Việt bỗng nổi hứng: “Cho ăn xong thì dắt qua đây nhé.”

Nhìn theo bóng Tiểu Vương nhanh nhẹn rời đi, Nghiêm Chân không kìm được than thở: “Tuổi trẻ thích thật.”

“Cậu ấy hỏi hộp đấy.” Cổ Hoài Việt cười, ngọn lửa chậm chậm bốc lên, có ánh sáng nhàn nhạt lướt qua gương mặt anh, họa nên những góc cạnh với đường nét rõ ràng, “Lính tráng ở đây đa số đều ít khi về thăm nhà, năm về một lần đã được coi là chịu khó rồi. Lúc anh mới đến đây, có câu nói được truyền tai nhau suốt, là ‘Lên Tây Tạng khác gì lên chùa làm sư’.”

“Ở đây không có con gái Tây Tạng sao?”

Anh chậm chậm lắc đầu, “Không có. Chỗ này quá cao, đường xá xa xôi, địa hình cũng hiểm trở, bình thường các cô gái không đến đây.” Vậy nên, đừng nói một năm, cho dù là lính tráng hai năm chưa từng thấy con gái cũng từng có. Nghiêm Chân đến đây đúng là khiến họ vừa bất ngờ vừa mừng rỡ.

“Anh thì sao?” Yên lặng một thoáng, Nghiêm Chân bỗng lên tiếng.

“Hà?” Anh dùng cây còi bóp gảy cho lửa cháy đượm lên, đồng lửa bật ra những tiếng nổ lách tách, trong lúc bận bịu nhất thời chưa nghe rõ lời cô hỏi.

Nghiêm Chân ngập ngừng một thoáng mới hỏi lại lần nữa, “Thế anh đóng quân ở đây, có phải cũng rất lâu không gặp...người ngoài không?”

Cô đã đánh tráo khái niệm, nuốt nhem hai chữ “con gái” xuống, nhưng đâu có chuyện Cổ Hoài Việt nghe mà không hiểu. Anh cười nói: “Anh còn lâu hơn người ta. Sau khi đến Tây Tạng, lần tiếp theo gặp được người khác giới đã là chuyện của ba năm sau rồi.” Ba năm liền anh không nghỉ phép. Trong ba năm đó, anh đón Tết ở Đoàn Biên phòng. Cuối cùng, ông bà cụ ở nhà không đành lòng được nữa, một cuộc điện thoại gọi lên Trung đoàn lôi anh trở về. Ngẫm lại mình hồi đó quả thực kiêu căng ngạo mạn, cứ tự cho rằng bản thân đủ mạnh mẽ, khao khát được đi thật xa. Anh tưởng rằng cực lực rèn luyện mấy năm, thành thạo hết các loại kỹ năng quân sự là có thể gan lì cứng cỏi, thực ra không phải vậy.

Trên đời này, chung quy lại vẫn có những thứ, có thể không mấy may hao tổn sức lực đã khiến người ta buông súng đầu hàng. Tình thân, tình bạn, hay là tình yêu, lực sát thương của chúng, không thua kém gì súng đạn.

Lúc định thần lại, Tiểu Vương đã dắt chú quân khuyển đến. Không phải giống chó gì đặc biệt, là một chú chó chăn cừu Đức. Điều làm Nghiêm Chân tò mò là tên của chú chó: “Nó tên Uy Phong thật à?”

Thấy Nghiêm Chân thắc mắc về cái tên này năm lần bảy lượt, Tiểu Vương trả lời thận trọng: “Vâng, là tên em đặt cho nó. Nó lợi hại lắm ạ, hội thi quân khuyển Quân khu, nhiều hạng mục kỹ năng đều siêu hơn những con khác!” Nhắc tới chuyện này, gương mặt Tiểu Vương ánh lên vẻ tự hào.

Cổ Hoài Việt cúi xuống, ngắm nhìn chú quân khuyển, anh lấy quả bóng trong tay Tiểu Vương ném đi, Uy Phong lập tức co căng chạy đi gặm quả bóng nhặt về. “Nuôi bao lâu rồi?”

“Mười một tháng ạ.”

Anh cười: “Ừ, được đấy.”

Tiểu Vương kéo dây xích, Nghiêm Chân ngồi xổm xuống, thử vuốt ve Uy Phong. Chú quân khuyển Uy Phong lập tức rùng mình, quẫy quẫy cái đuôi, phát ra tín hiệu thông báo “người lạ chớ lại gần”. Nghiêm Chân tức thì rút tay lại, mặt mũi tiếc nuối nhìn Uy Phong. Chú ta liếc xéo cô một cái, rồi khinh khinh tránh xa, Nghiêm Chân không khỏi càng thêm rầu rĩ.

Tiểu Vương khò sở nhện cười, Cổ Hoài Việt nhìn cô, nói: “Đưa tay ra đây.”

Nghiêm Chân giơ tay ra, anh liền cầm lấy tay cô đưa lại gần Uy Phong, thấy chú ta không chống cự, Cổ Hoài Việt mới từ từ thả tay mình ra. Cuối cùng Nghiêm Chân đã chạm được vào Uy Phong, cảm giác mềm mịn quả thực khác hẳn tính khí kiêu ngạo của chú ta.

Cổ Hoài Việt lấy cái màn thầu trong tay Tiểu Vương, nhét vào tay Nghiêm Chân: “Em cho nó ăn thử xem nào.”

Quân khuyển cũng có bữa ăn tiêu chuẩn riêng, chiếc màn thầu này chỉ có thể xem như đồ ăn vặt của nó. Nghiêm Chân bẻ một miếng đưa tới gần miệng Uy Phong, chú ta hiển nhiên không quen với kiểu đút cho cún con ăn của cô, nhưng đồ ăn ngon ở ngay trước mặt, vẫn đưa mũi ngửi ngửi, rồi gặm lấy ăn. Nghiêm Chân thích thú quay ra nhìn Cổ Hoài Việt, anh cũng bị lây theo niềm vui sướng trong ánh mắt cô, nở nụ cười hiền hòa. Nghiêm Chân có thể cảm nhận được rõ ràng sự khác lạ của Cổ Hoài Việt, biểu cảm thương ngày của anh rất ít, khuôn mặt thường thấy luôn trong trạng thái không cảm xúc, nhưng kể từ khi đến nơi đây, từ khi đặt chân tới Đại đội 9 này, anh trở nên hiền hòa hơn rất nhiều. Cô đoán, có lẽ là vì từ sâu trong đáy lòng anh coi nơi đây như mái nhà thứ hai của mình.

Tiền đồn trong mây của Đại đội 9 tới nay náo nhiệt chưa từng thấy. Những người chiến sĩ này trường kỳ trấn giữ ở đây, nhưng họ không hề quên mất niềm vui bởi những tháng ngày trống vắng, cô đơn. Ngược lại, khi đến lúc cần vui tươi thì họ hăng hái hơn bất cứ ai.

Triệu Văn Giang kéo hết mấy bình rượu về trước mặt mình, cười tí mắt nói với Bằng Khải: “Đoàn trưởng, chúng em đã bàn bạc rồi, rượu này không thể uống không được, anh hát một bài mới có rượu cho anh uống!”

Bằng Khải liếc xéo Triệu Văn Giang, biết đám người này hể ham vui là mất hết hình tượng, anh ta đẩy Cổ Hoài Việt: “Cậu hát đi.”

Tham mưu trưởng Cổ diềm tĩnh trả lời: “Em không uống rượu.”

“Thế thì cũng phải hát.” Bàng Khải nói, “Hát bài tù kinh điển của cậu ấy.”

Bài tù kinh điển? Nghiêm Chân bỗng thấy tò mò vô cùng.

Câu chuyện được kể như sau, lúc Tham mưu trưởng Cố Hoài Việt còn là lính Trinh sát, cấp trên cử một tổ Văn công đến Đoàn Biên phòng để...biểu diễn thăm hỏi. Nói là biểu diễn thăm hỏi, nhưng tổ văn nghệ kia về cơ bản không thể kéo dài buổi diễn đến tận ba tiếng đồng hồ được, vẫn phải bắt mấy cậu trai tráng của đồn Biên Phòng tham gia cùng cho đủ số lượng. Đoàn trưởng phát lệnh, mỗi Tiểu đoàn bắt hai người ở mỗi Đại đội lên. Thế là Đại đội trinh sát của Tham mưu trưởng Cố tước ra hai người, trong đó một người là Cố Hoài Việt. Xét thấy Tham mưu trưởng Cố sở hữu chất giọng nam trầm, lãnh đạo Đoàn Văn công đã bố trí để anh hát một bài đơn ca, còn dặn dò anh phải thể hiện thật tốt, vì lúc biểu diễn có thủ trưởng đến dự. Phen này làm lớn đấy, toàn Đại đội ồn ào hân hân, ai cũng tích cực giới thiệu ca khúc cho anh.

Cầm danh sách bài hát, phản ứng đầu tiên của Cố Hoài Việt là cau mày: “Sao bài nào bài nấy đều tầm thường thế này.” Gì mà yêu đương tình ái, hát hò thế này làm sao lên được sân khấu? Cuối cùng vẫn là Tham mưu trưởng của Trung đoàn ra tay, đóng góp một bài hát về quê hương – Dân ca thảo nguyên.

Buổi diễn tối hôm đó rất thành công, Đoàn trưởng cùng ban lãnh đạo thưởng thức trọn vẹn chương trình. Đến khi Cố Hoài Việt đã hát xong, Đoàn trưởng nghiêng đầu hỏi cảm nhận của thủ trưởng. Vị thủ trưởng gật gù, nói một câu khiến Đoàn trưởng khó lòng quên được: “Hay thì có hay, nhưng mà đóng quân trên cao nguyên sao lại hát bài dân ca thảo nguyên?” Bàng Khải kể chuyện sống động như thật, Nghiêm Chân nghe xong cũng không nhịn được cười.

Giờ thì hay rồi, các chiến sĩ không những chữa mũi nhọn vào Cố Hoài Việt, còn gào lên: “Chị dâu hát cùng đi!”

Nghiêm Chân không chống đỡ nổi tiếng hô đồng thanh của các chiến sĩ, nhìn sang Cố Hoài Việt. Nét mặt anh vẫn giữ vẻ hiền hòa, là biểu cảm chỉ xuất hiện khi con người ta chìm đắm trong những kỷ niệm êm đềm. Anh nghiêng đầu lại, nhìn cô, cầm tay cô, nói: “Được không?”

Cô còn có thể nói không được hay sao?

Thái độ ngoan ngoãn vâng lời của Nghiêm Chân làm cho các chiến sĩ khắp khối hy vọng, từng người hét vang: “Ngọt ngào! Hát Ngọt ngào đi!”

Cố Hoài Việt coi như đã hiểu ra, đây chắc chắn là âm mưu đã được tính toán từ trước, lấy Bàng Khải ra làm lá chắn, anh mới chính là mục tiêu thực sự. Có điều, chuyện đến nước này anh cũng không tức giận nổi nữa, anh ngoảnh sang nhìn Nghiêm Chân: “Em bắt nhịp hay là anh?”

Mặt Nghiêm Chân đỏ hồng: “Hát Ngọt ngào thật à?”

“Chứ biết làm sao?” Anh cũng đành chịu.

Nghiêm Chân thẹn đỏ cả mặt cúi gằm, nói lý nhí: “Anh bắt nhịp đi.”

“Được.”

Cố Hoài Việt hắng giọng, ngẩng đầu, Nghiêm Chân tay che mặt, lý nhí hát theo. Không khí buổi liên hoan nhờ có bản song ca này lại càng thêm tung bừng, Triệu Văn Giang phải ra tay ổn định lại tình hình: “Được rồi, Tham mưu trưởng cũng đã đóng góp giọng ca rồi, anh em ta cũng không thể ngồi không được, nào, lên thôi!”

Hết thấy các chiến sĩ dưới sự chỉ huy của Triệu Văn Giang đồng thanh hát một bài hát kinh điển được cải biên lại từ bài Ba điều kỷ luật, tám mục chú ý: “Người chiến sĩ Cách mạng ai cũng cần có vợ, anh cần, tôi cần đâu ra mà nhiều thế! Tuân thủ kỷ luật sẽ phát cho mỗi người một vợ, không biết nghe lời phát cho một bà chán!”

Nghiêm Chân nghe mà mặt mũi nóng bừng, đứng ngồi không yên, Tham mưu trưởng Cố buộc phải gơ tay ra ôm lấy cô. Bàng Khải nhìn khung cảnh rộn ràng trước mắt, sau tiếng cười, không kim được trộm mắng một câu: “Một lũ ngáo ngo!”

Tối hôm nay, tiền đồn trong mây rộn vang tiếng cười, quện lẫn với sắc đêm, dường như sắp làm tan chảy cả núi tuyết ngàn năm trên đỉnh cao nguyên kia. Cao nguyên này ở trong ký ức, dường như đã không còn lạnh lẽo.

Sáng hôm sau khi thức dậy, Bàng Khải dẫn đội xe trở về Đoàn Biên phòng. Vì sắp cuối năm, Trung đoàn rất bận rộn.

Thời gian của Cố Hoài Việt và Nghiêm Chân cũng eo hẹp, nên ăn sáng xong, họ liền lên đường đi thăm đồng đội. Thời điểm trước lúc khởi hành, Nghiêm Chân mới biết, thì ra người đồng đội mà Cố Hoài Việt nhắc đến, không phải ở Đại đội 9.

Triệu Văn Giang phái riêng một người đi cùng họ, nhưng mới đi chưa được bao xa đã bị một hố tuyết trước mặt cản lối. Cố Hoài Việt ngẫm nghĩ một lát, quyết định bỏ xe đi bộ. Tiểu đội trưởng Lão Vương cả kinh: “Thủ trưởng, giờ muốn đi bộ lên phải mất một, hai tiếng đấy ạ!”

Cố Hoài Việt hiển nhiên biết rõ điều này, anh nói: “Cậu lái xe về Đại đội trước đi.”

Lão Vương vội nói: “Vây không được. Đại đội trưởng dặn em bảo vệ sự an toàn của anh và chị dâu, trên đường đi có chỗ nguy hiểm, em phải đi theo để nhắc anh.”

Cố Hoài Việt cười điềm đạm: “Lão Vương, cậu quên tôi là lính từng đóng quân ở đây à?”

Lão Vương nghẹn lời một lúc, ánh mắt chuyển sang nhìn Nghiêm Chân đang xuống xe, như trông thấy cứu tinh, “Thế chị dâu đi được không ạ?”

Dứt lời, cả hai người cùng nhìn về phía Nghiêm Chân. Nghiêm Chân vất vả lắm mới chỉnh được chiếc mũ ngay ngắn, cả khuôn mặt chỉ còn lộ ra hai con mắt. Nhìn cô, Cố Hoài Việt hơi do dự.

“Em đi được.” Cô kéo chiếc khăn quàng cổ che kín miệng xuống một chút, vội vã cam đoan.

Anh nhìn cô đắm chiều giây lát, đôi mắt xinh đẹp toát ra vẻ kiên quyết kia không hiểu sao lại khiến anh thấy yên tâm. Cố Hoài Việt ra quyết định, vỗ vai lão Vương: “Được rồi, cậu về trước đi. Chị dâu cậu, cô ấy đi cùng với tôi.”

Lão Vương đành trơ mắt nhìn hai người từ từ đi xa. Thực chất, sự lo lắng của Lão Vương không hề thừa thãi, vùng núi này cách mực nước biển rất cao, con đường núi gập ghềnh khúc khuỷu, đi lại không những tốn công sức mà còn hao tổn cả tinh thần. Suốt dọc đường, Cố Hoài Việt cố ý đi thật chậm, một là để giữ sức, hai là vì Nghiêm Chân ở ngay sau anh. Mặc dù từng bước, từng bước theo sau anh rất sát nhưng cô bước đi vẫn cực vất vả.

Anh sai bước qua cây cầu bằng thân gỗ đã được đóng đinh chắc chắn, đứng ở đầu này cầu, giơ tay về phía Nghiêm Chân: “Đưa tay cho anh.” Nghiêm Chân cẩn thận dè dặt giơ tay ra, bàn tay lập tức được nắm chặt lấy, đi qua chiếc cầu độc mộc chật hẹp an toàn. Đứng ở đầu này cầu, cô thở hỗn hển, giữa tiết trời như vậy trên trán lại lấm tấm mồ hôi. Khó khăn lắm mới hồi được sức, cô nhìn Cố Hoài Việt cười như mèo: “Em vô dụng lắm phải không?”

Cố Hoài Việt nhìn cô, khóe môi nhếch lên thành một đường cong cong: “Em biết không, hơn bốn ngàn năm trăm mét trên mực nước biển là khu cấm địa nguy hiểm tính mạng với con gái đấy.”

“Thế nên là?”

“Thế nên, em đi được đến tận đây là đã khiến anh phải nhìn em bằng con mắt khác rồi.”

Ồ? Hình như đây là lời khen? Nghiêm Chân nghiêng đầu, khẽ mỉm cười.

Nơi họ cần đến cách mực nước biển còn cao hơn Đại đội 9. Lên đến đây, cơ thể cô vốn đã thích nghi được với phản ứng cao nguyên lại bắt đầu có dấu hiệu đau nhức. Vậy nên Nghiêm Chân cố gắng không nói chuyện, đi theo sát Cố Hoài Việt, bước thật chậm rãi. Nhưng hình như con đường này rất dài, cô phóng tầm mắt trông ra xa một chút chỉ thấy tuyết trắng mênh mang, núi tuyết trùng điệp.

“Còn bao lâu nữa mới đến ạ?” Cô thờ gáp hỏi.

“Sắp rồi.” Cố Hoài Việt nói rồi kéo tay cô, dắt cô trèo lên một sườn dốc. Nghiêm Chân theo hướng của anh, rẽ qua một khúc quanh, bất giác ngẩng đầu lên, liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho thần thờ.

Bầu trời xanh thăm thẳm chừng như bỗng chốc được phóng lớn lên bày ra trước mắt, mây phía chân trời cảm giác cũng ở ngay gần cô vậy, tựa hồ như đưa tay ra là bắt được. Nghĩ vậy, Nghiêm Chân kiễng nhẹ chân lên, đưa tay ra với. Đương nhiên là không với tới được, cho dù cô đã vươn thẳng tay, kiễng hẳn chân lên cũng vô ích. Nghiêm Chân khẽ cười, cười bản thân mình ngốc nghếch.

Lúc thu lại ánh mắt, cô lại trông thấy một ụ đất nhỏ cách đây không xa. Nói chính xác hơn phải là ụ tuyết. Ụ tuyết này đắp không cao, nhưng chỉ cần nhìn thấy thì sẽ có cảm giác nó sừng sững đứng lặng ở đó từ rất lâu rồi. Đường như ngay tức thì cô đã nhận ra được điều gì đó, vội quay đầu nhìn Cố Hoài Việt. Đúng lúc anh cũng nhìn sang, nói với cô hai chữ: “Đến rồi.”

Một phần mộ nhỏ - đồng đội của anh, ở tại nơi đây.

Nghiêm Chân có phần không dám tin. Cô thả tay anh, chừng như vô thức đi tới bên tấm bia mộ kia. Đó là một tấm bia mộ rất lạ lùng, không có ảnh, không đề tên, chỉ có một hàng chữ nhỏ ghi lại thời gian lập bia, tính ra, cách đây đã mười năm. Cô ngoảnh đầu nhìn Cố Hoài Việt, nét mặt bình thản của anh đã chuyển thành trang nghiêm.

Cô chợt thấy tò mò không biết ai là người được chôn trong mộ, còn anh như hiểu được suy nghĩ của cô lúc này, khẽ hỏi: “Em còn nhớ, anh từng nhắc đến người đồng đội này với em trên đường đến không?”

“Nhớ chứ.”

Khóe miệng Cố Hoài Việt giãn ra, xem như đang cười: “Cậu ấy đi lính cùng năm với anh, bọn anh cùng là Tiểu đội trưởng trong một Đại đội. Cậu ấy đến từ Sơn Thành, nơi đó quanh năm sương phủ không nhìn thấy ánh mặt trời. Cũng giống như Đại đội trưởng, cậu ấy ở lại đây là vì lý do đơn giản ấy.”

Vàng dương, mây trời gần ngay gang tấc.

Thực ra Nghiêm Chân rất muốn nói, chúng đều ở cách rất xa. Rất nhiều thứ nhìn thì có vẻ ở trong tầm tay, thực chất chỉ cần giơ tay ra là sẽ có thể cảm nhận được khoảng cách xa vời.

“Vậy giờ anh ấy, được chôn cất ở đây sao?”

“Ừ.” Cô Hoài Việt bước lên trước, cúi người phải đi một lớp tuyết dày phủ trên mộ bia, ở hơn nửa năm đều là mùa tuyết như nơi đây, kỳ thực hành động này cũng chẳng có tác dụng gì. “Mười năm trước, cậu ấy lái xe qua chỗ này, đúng lúc gặp phải tuyết lớn.” Giọng anh bình thản, tựa như đang kể một câu chuyện từ rất xa xưa. “Ở cách mực nước biển hơn năm ngàn mét còn đóng một tiền đồn nữa, mỗi lần đưa đồ tiếp tế cậu ấy đều lái xe, cuối cùng chỉ một lần đó gặp tuyết lớn, cả người và xe đều chôn vùi ở đây.”

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, Nghiêm Chân vẫn bàng hoàng. Cổ dán mắt nhìn tấm bia mộ, ấp úng hỏi: “Sao đến tấm ảnh cũng không có?”

“Khi đó Đại đội trưởng tìm khắp Đại đội cũng không tìm được bức ảnh nào của cậu ấy. Mà lúc cậu ấy được đào lên thì máu thịt bê bết đông cứng lại rồi.”

Cảnh tượng đó, ngay cả hồi tưởng lại cũng là một chuyện đau lòng. Nghiêm Chân hít sâu một hơi, ngón tay run lấy lấy. Cô Hoài Việt cảm nhận được, thoáng chân chừ rồi nắm chặt lấy tay cô.

“Mười năm qua đây là lần đầu tiên anh về thăm lại cậu ấy.”

“Vì sao?”

“Anh không dám.” Cô Hoài Việt nói, “Đứng trước cậu ấy, anh luôn cảm thấy mình không phải một người lính.”

Thời tuổi trẻ, anh cũng từng không cam lòng chịu đựng trống vắng cô đơn, không muốn nán lại đây lãng phí cuộc đời. Vậy nên thời gian ấy anh sa sút tinh thần, không làm được gì nên chuyện. Người đồng đội này thay Đại đội trưởng giáo huấn anh, nói anh có lỗi với bộ quân phục đang mặc trên người.

Giờ đây cuối cùng anh đã dám đến thăm, không phải bởi anh đã lăn lộn từng trải thành tài, mà là nhớ tới một câu người đồng đội đã qua đời này từng nói. Anh ấy nói: “Ở đây tốt lắm, mình cảm thấy sống ở đây không về nữa. Vợ thì cả đời này chẳng mong chờ gì lấy được, mình trông cả vào cậu đây, tổ chức một lễ cưới cao nguyên thì tốt biết mấy!”

Giờ đây anh đã có gia đình, cũng đã có một người thực sự có thể đến cùng anh. Vì vậy, anh đã đến. Nghĩ tới đây anh chậm chậm giơ tay lên, đưa ngang vành mũ, thực hiện một động tác chào trang nghiêm theo đúng nghi lễ quân đội.

Nghiêm Chân nhìn bóng lưng anh, chợt cảm thấy cay cay nơi đầu mũi. Cô ghi nhớ một câu mà bố đã từng nói, chỉ có những người từng là lính mới hiểu được sức nặng của hai tiếng đồng đội này, bởi vì đến khi ra khỏi quân ngũ rồi thì sẽ không còn tìm được một người có thể sát cánh cùng mình đổ máu, đổ mồ hôi mà không rơi nước mắt nữa. Gọi nhau một tiếng đồng đội, là chuyện mang theo cả một đời.

Có lẽ cô sẽ mãi mãi không sao hiểu hết được cái tình và cái nghĩa trong câu nói ấy. Nhưng có một điều cô thấy rất vui mừng.

Đó chính là, cô không hề lùi bước, cô đã cùng anh đi đến được đây.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Người không thể nào quên

Ngày thứ năm ở Tây Tạng, khi vực Nam Tây Tạng lại bước vào một đợt lạnh mới, hơn nửa theo dự báo còn có trận tuyết lớn. Tranh thủ trước khi tuyết rơi nhiều, Cô Hoài Việt và Nghiêm Chân mau chóng trở về thành phố C.

Vừa xuống khỏi máy bay, sự áy náy xa cách vài ngày qua ủa tới bao bọc lấy Nghiêm Chân. Vội vội vàng vàng lấy hành lý xong xuôi, Nghiêm Chân khoan khoái vươn vai, ra đến ngoài sân bay thì trông thấy Phùng Trạmy tay đón họ. “Thế là đã về rồi, phu nhân cứ nhắc đi nhắc lại suốt bao ngày nay.”

Đi theo bà cụ, anh chàng Phùng Trạmy trẻ con này cũng bị lấy tính đông dài. Cô Hoài Việt mỉm cười, không tiếp thêm lời vào chủ đề này. Nghiêm Chân nhớ tới cậu nhóc nào kia, tóm lấy Phùng Trạmy hỏi han: “Gia Minh có khỏe không?”

Nghe cô hỏi vậy, Phùng Trạmy tức thì méo mặt, úp úp mở mở nhìn Nghiêm Chân và Cô Hoài Việt.

Nghiêm Chân nhận thấy có điều bất ổn, Cô Hoài Việt lại vẫn điềm tĩnh như thường. Oắt con Cô Gia Minh này giỏi gây chuyện đã có tiếng, anh cũng không mong đợi cu cậu có thể an phận được mấy ngày. Lúc đã ngồi yên vị trên xe, anh day day đầu mày, cất tiếng hỏi: “Gia Minh sao thế?”

Phùng Trạmy vừa quan sát đường xá vừa trả lời: “Cũng không có gì to tát, hôm nay Gia Minh vừa về, bà ngoại đưa về ạ.”

Phút chốc, Nghiêm Chân cảm giác người Cô Hoài Việt cứng đờ. Qua chiếc gương chiếu hậu, Phùng Trạmy hiển nhiên cũng có thể thấy sắc mặt của anh, không dám nói gì thêm, tăng tốc cho xe chạy thật nhanh về nhà.

Lúc xe dừng ở cổng Cổ viên, Nghiêm Chân nhìn ngay thấy một chiếc ô tô màu xanh đậm. Nghiêm Chân chưa từng thấy chiếc xe này xuất hiện ở Cổ

viên. Cố Hoài Việt nhanh chóng đưa mắt nhìn chiếc xe, đỡ hành lý từ tay Phùng Trâm, đi thẳng vào trong.

Vừa bước tới cửa phòng khách đã nghe thấy tiếng nước nở sục sùi vọng ra. Nghiêm Chân vội nhìn vào, liền thấy cậu bé nào kia đang đứng dựa sát bức tường phòng khách, khóc lóc sụt sùi. Nghiêm Chân không khỏi cau mày, còn Cố Hoài Việt ngập ngừng giây lát, quay đầu nhìn cô, rất nhanh lại xoay người đi vào phòng.

Một người phụ nữ dáng vẻ tao nhã đang ngồi trên ghế sofa phòng khách, cũng đã có tuổi, trên tóc bà không ít sợi bạc. Mái tóc ngắn ôm sát mang tai được chải chuốt gọn gàng. Khi Nghiêm Chân bước vào cửa, lập tức lọt vào tầm mắt của bà. Tay bà đang bưng tách trà, lúc thấy Nghiêm Chân còn lịch sự gật đầu với cô.

Nghiêm Chân chưa kịp trả lễ, cậu bé kia đã tức thì chạy vụt tới, ôm chặt lấy chân Cố Hoài Việt, khóc càng thống thiết hơn: “Bố! Bố ơi bố!” Tiếng khóc của cậu bé nghe rất thảm thương, dường như đã phải chịu nỗi oan ức vô cùng lớn. Nghiêm Chân không khỏi bồn chồn, sao lần nào từ nhà bà ngoại về cũng náo nức như vậy?

Cố Hoài Việt nhìn cậu, mắt không chớp. Nhưng trong lòng thì biết rõ, chắc chắn nhóc con này đã gây chuyện lớn ở nhà bà ngoại, bằng không cũng không bị bà ngoại đích thân đưa về.

Anh nhìn sang Nghiêm Chân, nói: “Em đưa thằng bé lên lầu trước đi.” Làm vậy coi như bảo lãnh trước, xét xử sau. Cậu bé lại tức thì túm chặt lấy Nghiêm Chân, không chịu buông tay. Tư lệnh Hồng quân thua trận tan tác, nước mắt nhiều đến nỗi đê sông Trường Giang cũng sắp vỡ đến nơi. Nghiêm Chân bất đắc dĩ, chỉ có thể bế cậu về phòng, để lại Cố Hoài Việt và bà ngoại đối đầu nhau.

Cố Hoài Việt rót thêm một tách trà đặt trước bà ngoại Tổng Phức Trân của Gia Minh.

Bà Tổng Phức Trân uống trà rất tinh tế, tách trà trước mặt đã nguội nhưng vẫn còn quá nửa, nhìn là biết không hợp khẩu vị của bà. Có điều, bà Tổng Phức Trân hiện giờ cũng không có tâm trạng để thưởng trà, nhìn Cố Hoài Việt, lạnh nhạt hỏi: “Nghe cậu Tiểu Phùng nói, con đi Tây Tạng à?”

“Vâng.” Cố Hoài Việt chỉ trả lời qua loa, ngồi xuống đối diện bà, không hề có ý định nhắc nhiều đến chuyến đi vừa qua, “Lần này Gia Minh gây ra chuyện gì thế ạ?”

Bà Tổng Phức Trân nhướn mày, nhấp một ngụm trà, hắng giọng nói: “Cũng chẳng biết nhà con dạy dỗ thằng bé thế nào, không ra thế thống gì hết.” Bà Tổng Phức Trân làm trong ngành giáo dục lâu năm, là giáo sư của một trường đại học lớn, hiển nhiên khi bàn đến vấn đề giáo dục càng yêu cầu nghiêm khắc, Cố Hoài Việt đối với chuyện thế này bình thường cũng chỉ cười trừ. “Chuyện lần này nói lớn cũng không phải là lớn. Năm kia đại thọ ông ngoại nó, có một hậu bối thích chơi đồ cổ tặng ông ấy cái bình hoa đời Tống. Rút cuộc, con trai chơi đùa với đứa nhỏ nhất trong nhà, làm vỡ cái bình hoa rồi.” Đứa nhỏ nhất trong nhà, là nhắc tới con của con út bà Tổng Phức Trân, xấp xỉ tuổi Gia Minh, nhưng hai đứa trẻ hề gặp mặt là đứa này thấy đứa kia chường mắt, nhìn cái đầu tiên là muốn đánh lộn, nhìn đến cái thứ hai là muốn xông lên bóp chết đối phương. Mỗi hận thù sâu nặng này căn bản người lớn không sao lý giải được.

Cố Hoài Việt chỉ trầm ngâm giây lát: “Ông cụ nói sao ạ?”

“Ông ấy thì không nói gì. Mẹ đến chỉ để nhắc con chuyện này, con cái lớn rồi phải dạy dỗ từ tế, không thể cứ nuông chiều nó mãi được.”

Cố Hoài Việt gật đầu, vẻ rất tiếp thu. Đúng là phải dạy dỗ từ tế, không thì đến mình đây còn phải chịu quả đắng cùng!

Có lẽ thái độ của Cố Hoài Việt đã khiến bà Tổng Phức Trân hài lòng, nói đến cốt lõi vấn đề rồi bà cũng không giáo huấn thêm nữa. Bầu không khí giữa hai người trầm xuống một lúc, bà Tổng Phức Trân im lặng thưởng trà, bỗng chợt bà nhớ tới chuyện gì đó, lại đặt tách trà xuống.

“Phải rồi Hoài Việt, cô gái vừa nãy là ai thế?” Bà Tổng Phức Trân dò hỏi, thấy Cố Hoài Việt ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào bà, bất giác đổi đề tài, “Mẹ thấy Gia Minh rất thân thiết với cô ấy.”

“Cô ấy là cô giáo của Gia Minh.” Cố Hoài Việt nói, sau đó lại bồi thêm một câu: “Cũng là vợ con.”

Đôi mắt giáo sư Tống tức thì mở lớn, nhìn Cố Hoài Việt không sao tin được. Cố Hoài Việt nhắc ấm trà lên, thong thả châm thêm nước vào tách trà đã cạn của bà: “Gần đây mới lấy giấy đăng ký kết hôn, thời gian gấp gáp, chưa kịp báo cho mẹ biết.”

Đôi mắt giáo sư Tống rõ ràng sắp bốc hỏa: “Chuyện lớn như thế mà không gọi được cuộc điện thoại để nói à?”

“Do mẹ con nghĩ là, chuyện lớn như vậy để gặp mặt trực tiếp rồi nói thì hơn. Giờ con đã về, được dịp sẽ dành thời gian đưa cô ấy sang bên nhà trò chuyện.”

Giáo sư Tống bị chính lời nói của mình bịt miệng, nhất thời ngồi đó, cũng không biết nói gì cho phải. Hừ! Lại là cái bà Cố này!

Phòng trên lầu hai, cậu bé vừa gạt nước mắt vừa kể hết ngọn ngành câu chuyện. Chuyện là thế này, lúc cậu bé được đưa sang nhà bà ngoại thì phát hiện cháu nội của nhà họ Lâm cũng ở đó. Kẻ thù gặp nhau không kìm được đỏ mặt tía tai. Qua hai ngày đại chiến tranh giành ti vi, tiểu Tư lệnh Cố cảm nhận sâu sắc được rằng tình trạng này không ổn, do đó hai bên đã ký một bản hiệp định hòa bình. Hai, tư, sáu tôi xem ba, năm, bảy cậu xem. Chủ nhật oanh tạc quyết định! Sau mấy ngày chấp hành theo hiệp định một cách thuận lợi, cháu nội nhà họ Lâm bỗng thấy có điều gì không đúng. Cậu ta dường như đột nhiên nhớ ra, mình chơi oanh tạc từ trước giờ chưa từng thắng được cháu nội nhà họ Cố kia, không ổn không ổn! Do vậy, bản hiệp định đã bị xé bỏ, nội chiến lại bắt đầu bùng nổ, kết quả cuộc nội chiến chính là chiếc bình hoa đời Tống của ông cụ nhà bên đó bị vỡ. Cháu nội nhà họ Lâm tức khắc trở thành cháu đích tôn, chỉ còn lại mình cậu khảng khái hy sinh!

Cậu bé lộ vẻ rất khinh thường: “Cô nói xem, loại người đó, làm sao con có thể không coi khinh nó được! Con ghét nhất loại người trên chiến trường làm trận bỏ trốn như thế đấy, hèn hạ! Hừ!” Cậu bé kể chuyện xong xuôi không quệt nước mắt nữa, nét mặt cũng trở nên kiên cường hơn, trông hết như một chiến sĩ.

Nghiêm Chân nghe xong chuyện, trầm tư một lúc, vẫn không sao nhìn được, phì cười. Cậu bé liền không vừa ý: “Cô, cô cười cái gì?”

Nghiêm Chân hít vào một hơi, phục hồi lại trạng thái: “Cô đang nghĩ đến bộ dạng con khi nãy khóc ầm cả làng lên.” Lau nước mắt do vừa cười gây ra, Nghiêm Chân hỏi cậu: “Bây giờ con nói lý lẽ như thế, lúc nãy việc gì mà phải khóc?”

Cậu bé Cố Gia Minh chột buồn bã, đầu cúi gằm: “Đây là tại bị bà ngoại mắng. Bà chỉ mắng con, không mắng cháu nội nhà họ Lâm, con biết ngay là bà không thương con.”

Nghiêm Chân ngừng cười, xoa xoa đầu cậu bé.

Chốc lát sau cửa phòng mở ra, Cố Hoài Việt từ ngoài đi vào. Nghiêm Chân tức thì cảm nhận được cậu bé sợ rúm lại, dụi sát vào cô.

“Cố Gia Minh.” Cố Hoài Việt ép thấp giọng xuống gọi cậu, nét mặt rất nghiêm nghị.

Cậu bé càng bấu chặt lấy áo Nghiêm Chân hơn. Nghiêm Chân cố nhìn cười, quay sang Cố Hoài Việt lắc đầu. Chỉ thấy anh nhường mảy, nói: “Cố Gia Minh, thu dọn đồ của con đi!”

“Làm gì ạ?” Cậu bé phụng phịu hỏi.

“Con nói xem làm gì?” Anh hỏi lại bằng giọng không vui.

Cậu bé Cố Gia Minh liền túm chặt lấy áo: “Bố, bố đừng đem con sang đấy nữa.” Hai đầu mày chùng như đã nhũu sát vào nhau, trông cậu bé rất tội nghiệp.

Đặt trong hoàn cảnh bình thường, trò này của cậu sẽ không ăn nhằm gì với Cố Hoài Việt, tên nhóc này từ nhỏ đã biết làm bộ ngoan ngoãn để lấy lòng người. Nhưng hôm nay anh chỉ nhìn cậu từ trên xuống dưới một lượt, hừ một tiếng: “Không đưa con về nhà bà ngoại.” Cho dù có muốn sang thì chưa chắc người ta đã nhận đâu.

Cậu bé Cố Gia Minh lập tức nói lóng phồng bị: “Thế đi đâu ạ?”

“Về nhà, gây ra chuyện lớn như thế, muốn đợi ông nội về xử lý con nữa à?”

Quả nhiên, dứt lời, cậu bé vội ôm chặt lấy chân anh, hét lên: “Thủ trưởng, cứu con!”

Bộ dáng hài hước của cậu đã thành công chọc cười Nghiêm Chân, cô sắp xếp gọn gàng hành lý của Gia Minh, đặt lên cốp dự phòng của chiếc xe Liebao, lúc mở cửa lên xe mới nhận ra, anh muốn về, là về nhà nào thế?

Chính là căn hộ hai phòng ngủ ở khu Tây thành phố.

Sau khi xuống xe, Nghiêm Chân nhìn lên căn hộ, thờ dài. Không lẽ tối nay lại phải ba người ngủ chung một giường?

Tham mưu trưởng Cố Hoài Việt cũng có chung một nỗi lo lắng, thế nên việc đầu tiên khi về đến nhà là kiểm tra bộ tỏa nhiệt, thấy hơi nóng mới yên tâm trở lại.

Cậu bé về đến nhà mình, cũng hoàn toàn đỡ bỏ hết cảnh giác, không bao lâu lại xụ mặt ra kêu đói. Ngồi nghiêng ngả trên sofa, bụng bắt đầu réo lên. “Đói.” Cậu bé kêu lên đáng thương.

Nghiêm Chân đặt hành lý xuống, nhìn Cố Hoài Việt: “Trong nhà có gì để nấy không nhỉ?”

Vừa mới về chưa đầy mười phút, có thể có được hay sao? Nhìn ánh mắt tội nghiệp của cậu bé Cố Gia Minh, Tham mưu trưởng Cố đành cam chịu cầm lên chiếc chìa khóa xe vừa đặt xuống. Bị con trẻ hành hạ đúng là khôn khéo.

Đã gần cuối năm, siêu thị đương nhiên cũng tấp nập khác hẳn ngày thường.

Trước kia, mỗi năm Tết đến, Nghiêm Chân đều dự trữ đồ Tết từ trước đó rất lâu, chưa từng đợi sát Tết mới đi siêu thị, người quá đông, gần như không còn chỗ đặt chân. Ba người họ lại đi hàng ngang, bị đám đông tách ra mấy lần liền, thế là buộc lòng phải đi thành hàng dọc. Nghiêm Chân đi phía trước Cố Hoài Việt, thường xuyên sụt vào vai người ta, thỉnh thoảng còn bị đụng trúng. Thế nhưng luôn có một đôi tay đỡ lấy cô rất nhanh, mặt mũi Nghiêm Chân nóng bừng đến mức có thể nấu chín cả trứng gà.

Cậu bé đứng ở quầy hoa quả, chỉ vào quả táo đỏ lớn hỏi: “Cô ơi, sao mặt cô giống màu quả này thế?”

Nghiêm Chân vội trừng mắt với cậu, không dám quay đầu. Còn Cố Hoài Việt lại cong cong khóe môi, quệt mũi cậu nhóc, đi lên trước mở đường, cậu nhóc hơn hớn đi theo anh. Nghiêm Chân nhìn theo bóng lưng hai người, cắn cắn môi, đỏ mặt tiếp tục theo sau.

Khu đồ tươi sống. Cậu bé chỉ nọ ngó kia rồi gom lấy một đồng tôm càng, cô bán hàng rất nhiệt tình hỏi: “Bạn nhỏ, mua nhiều thế này ăn hết được không?”

Cậu bé hồn nhiên chỉ vào hai người lớn đứng bên cạnh: “Nhà cháu có ba người!”

Người bán hàng nhìn Nghiêm Chân và Cố Hoài Việt, tuổi nam nữ, quả thực xứng đôi, vậy nên càng nhiệt tình giới thiệu con cá trắm đang đứng trong chậu lớn: “Vậy à? Thế mua thêm con cá nữa nhé?”

Cậu bé lại thích thú nhào tới xem cá.

Nghiêm Chân vui vẻ nhìn cậu bé, Cố Hoài Việt liếc nhìn Gia Minh: “Chọn thêm thứ khác nữa đi. Bà nội bảo em bị dị ứng với hải sản.”

Nghiêm Chân hơi bất ngờ, Cố Hoài Việt liếc nhìn Gia Minh: “Em ở đây với thằng bé, anh đi chọn thêm cái gì khác, đồ thanh đạm là được đúng không?”

Nghiêm Chân vô thức gật đầu, cho đến khi bóng anh đã biến mất giữa đám đông chen chúc mới hoàn hồn, tháo găng tay, dùng bàn tay lạnh ngắt ôm lấy mặt. Đúng là nóng đến phát sợ.

Đội chọn xong đồ đi ra ngoài, Nghiêm Chân bỗng thấy bụng dưới nổi con đau quặn, cô nhắm mắt, đội con đau qua đi, hiểu ra rằng lại phải mua thêm thứ gì nữa rồi, cô dừng bước chân: “Hai bố con đứng đây đợi em một lát, em chợt nhớ ra còn một thứ phải mua.”

Một lớn một nhỏ tức thì xoay người lại, Cố Hoài Việt hỏi: “Để anh đi lấy cho.”

Nghiêm Chân lắc đầu, “Không cần đâu, em tự đi lấy cũng được.”

“Không sao đâu, đông người lắm, em đi lại không tiện.”

Nói rồi anh bỏ tay khỏi xe đẩy định đi vào trong, Nghiêm Chân vội kéo anh lại, ngượng ngùng nói: “Không, không cần, thứ đó anh đi lấy không tiện đâu.”

Thông minh như Cố Hoài Việt, nháy mắt đã hiểu đó là thứ gì, bối rối im lặng một lúc, Cố Hoài Việt quay người, đặt tay trở lại xe đẩy. Nghiêm Chân cúi gằm, cũng chỉ nghe thấy mấy câu đối thoại như sau. “Cố Gia Minh, bước đều bước.”

“Làm gì ạ?”

“Đi xếp hàng chờ thanh toán!”

Đúng là khổ ghê, Nghiêm Chân than thở, lách vào đám người đông đúc tìm kiếm thứ cô cần.

Vì chuyện này mà về đến nhà là Nghiêm Chân tự giác trốn ngay vào bếp: “Em đi nấu cơm!”

Hai cha con họ Cố giương mắt nhìn nhau, Tham mưu trưởng Cố xách cổ áo cậu bé lôi thẳng vào phòng dạy dỗ lại. Nghe tiếng cửa đóng sập, động tác của Nghiêm Chân mới từ từ chậm lại, thở ra một hơi. Quay đầu nhìn đồng tôm cá trước mặt, lại không khỏi thấy buồn cười.

Chốc lát sau, Cố Hoài Việt từ trong phòng đi ra, bước thẳng vào bếp, anh đỡ lấy con cá trắm trong tay Nghiêm Chân: “Để anh.”

Cởi áo khoác quân phục bên ngoài, anh mặc một chiếc sơ mi xanh thẫm lót trong lớp áo dệt màu đen. Có lẽ bởi tác động của ánh sáng nên Nghiêm Chân trông anh hiền hòa hơn nhiều. Trong mắt cô, khi anh mặc quân phục, vô hình trung toát ra một thứ áp lực nặng nề trấn áp người khác, vì thế mà mỗi lần nhìn anh đều cố gắng không để tâm mắt mình thấp hơn đôi quân hàm trên vai áo. Nghiêm Chân lùi về sau một bước, nhìn anh đang bận rộn trước mặt. Động tác khéo léo, chính xác, tựa hồ như trong tay anh không phải con cá mà là một cây súng.

“Gia Minh đâu rồi anh?” Cô vờ như lơ đãng hỏi.

“Đang tự kiểm điểm trong phòng.” Cố Hoài Việt nói.

Nghiêm Chân ngập ngừng, hỏi: “Anh vắng thằng bé à?”

“Phạt cảnh cáo.” Anh bỏ con cá trắm đã làm sạch vào bồn rửa, “Không thì lần sau sẽ lại bị bà ngoại dất về nữa.”

“Em vào xem thằng bé.” Nói rồi Nghiêm Chân xoay người đi vào phòng cậu bé.

Cậu bé ngậm cây bút chì ngồi thờ người trên bàn học, nét mặt nghiêm túc lạ thường. Nghiêm Chân lại gần, giờ ngón tay búng lên đầu cậu. Cây bút chì rơi lạch cạch, cậu bé ôm đầu ngẩng nhìn tức tối, trông thấy khuôn mặt đang tùm tùm của Nghiêm Chân.

“Gì nữa?” Lần này đến lượt anh bận nhỏ cái.

Nghiêm Chân ngồi xuống bên cạnh cậu, thuận tay kéo quyển vở trước mặt lại xem. Từng chữ từng chữ xiêu vẹo nguệch ngoạc xếp vào trong những ô vuông chữ điền, đọc kĩ, hóa ra là một bài thơ – Trường hận ca của Bạch Cư Dị. Hoàn toàn nằm ngoài khả năng nghe đọc của học sinh lớp một. “Chép bài này làm gì thế?”

Anh bạn nhỏ giọng ỉu xiu: “Lần nào phạm lỗi, thủ trưởng cũng phạt con chép thơ cổ.” Vậy nên, giờ đã lên tới trình độ của Trường hận ca rồi sao? Oát con này thường ngày phạm biết bao nhiêu lỗi vậy?

Nghiêm Chân lú lười không nói nên lời: “Thế con nói xem, lần này con có sai hay không?”

“Đâu phải chỉ mình con, cháu nội nhà họ Lâm cũng sai mà, nhưng bố nó có bắt nó chép thơ cổ đâu!” Anh bạn nhỏ bực bội đáp.

Nghiêm Chân bật cười, xoa đầu cậu: “Khác nhau chứ, bố con là vì tốt cho con.”

Nhưng anh bạn nhỏ đâu có cảm kích: “Thà phạt đứng còn hơn! Có thể dùng võ sao lại phải dùng văn chứ? Chép thơ cổ có làm cho cháu nội nhà họ Lâm bị hạ gục hay không?”

Cô giáo Nghiêm cứng họng rồi, hóa ra trong đầu cậu nhóc này đọng đầy chủ nghĩa phát xít!

“Vớ cả, thủ trưởng còn nói, tháng sau vẫn phải sang bà ngoại.” Đây mới là chuyện khiến cậu rầu rĩ nhất.

“Tại sao?”

“Thủ trưởng nói, bà ngoại nhớ mẹ, nhìn thấy con tức là nhìn thấy mẹ.” Nói xong cậu bé còn dẩu môi lên, “Thế thì chắc chắn là bà ngoại không thích mẹ chút nào!” Cậu bé giận lắm, hậu quả rất nghiêm trọng.

Nghiêm Chân nhìn cậu bé đang cúi gằm, “Thủ trưởng nói đúng rồi, mẹ là con gái của bà ngoại, bà ngoại sẽ nhớ mẹ chứ.”

“Nhưng con lại không nhớ mẹ.” Anh bạn nhỏ chột nói, nét mặt nhìn cô rất nghiêm túc, “Như vậy có đúng không?”

“Sao lại không nhớ?”

“Vi con chẳng biết trông mẹ như thế nào nữa cả!” Anh bạn nhỏ nhìn cô, rồi cất tiếng thở dài: “Nhưng mà bố nói, con như vậy là không đúng, không được quên mẹ.”

Điều bộ thờ dài hết như người lớn. Nghiêm Chân cười dịu dàng, xoa giãn đôi lông mày đang chau lại của cậu bé, nhưng dòng suy nghĩ đã trôi đi rất xa, rất xa. Cho đến khi cậu bé kêu lên thất thanh, cô mới hoàn hồn lại, phát hiện ra mình vừa giật đứt một cọng lông mày của cậu. Mắt cậu bé ngấn lệ, Nghiêm Chân chột dạ vuốt ve cậu, rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Cố Hoài Việt vẫn đang bận bịu trong bếp, nhìn bóng lưng anh, Nghiêm Chân bỗng thấy mù mịt. Gia thế anh hiển hách, tướng mạo tuấn tú, lại là cán bộ sĩ quan có tiền đồ nhất của Tập đoàn quân thuộc Quân khu B. Làm thế nào mà cô lại chung sống với một người ưu tú như thế? Nghiêm Chân chột có cảm giác mình vô duyên vô cớ nhặt được món hời. Suy nghĩ ấy khiến cô đứng đờ tại chỗ, cho tới lúc Cố Hoài Việt bung món cá đã hầm xong từ trong bếp đi ra, thấy cô đứng ngây người nhìn mình chằm chằm, khẽ hỏi: “Sao thế?”

Nghiêm Chân cuống quýt hoàn hồn lại, lắc đầu đưa tay ra đỡ đĩa cá, lại bất cẩn làm bỏng tay.

“Cẩn thận! Không sao chứ?” Cố Hoài Việt nói rồi giơ tay cầm lấy tay cô, lại thấy cô né tránh anh giấu tay ra sau lưng.

“Không sao đâu!” Nghiêm Chân nói, dứt lời mới phát hiện phản ứng của mình hơi quá, nhất thời vô cùng bối rối.

Còn Cố Hoài Việt chỉ ngẩn ra một thoáng rồi rút bàn tay cứng ngắc giữa khoảng không lại, nhìn cô, mỉm cười: “Không bỏng là được rồi.”

Nói xong liền quay người vào bếp, để mình Nghiêm Chân ở lại, phiền muộn không thôi.

Sau ngày từ Tây Tạng trở về là đến hai mươi ba tháng Chạp, hiếm có khi nào Cố Hoài Việt và Cố Hoài Ninh đều về nhà như năm nay, dấu cho chỉ là bữa cơm nhỏ ngày Tết ông Táo, cũng phải làm theo tiêu chuẩn cao. Bà Cố đã hạ lệnh xuống, người trong nhà ai cũng bận rộn hẳn lên.

Nghiêm Chân đến Cố viên vào buổi chiều, hôm nay tiết trời ấm áp, bà Cố đang ngồi dưới nắng làm thêm áo bông cho hai bé cưng của cậu con út, hể nhìn hai bảo bối này là bà mềm lòng, nhưng cứ nghĩ tới việc chỉ có lúc Tết nhất mới được gặp cháu là bà không kìm được trách oán: “Theo mẹ ấy, thì chuyển cả cái nhà này đến thành phố B luôn đi, để hai ông bà già này mỗi năm đỡ phải hồi thúc các con trở về, trước đây lại còn phải chuẩn bị sẵn cả rổ lợn ngon tiếng ngọt!”

Lương Hòa lè lưỡi, tiếp tục ép chặt mép viên chiếc quần bông xuống cho mẹ chồng, để bà khâu được dễ dàng. Nghiêm Chân mỉm cười, ngồi phía bên này chăm chú ngắm nhìn.

“Nói cho cùng, thủ phạm đầu sỏ vẫn là ông già này, nếu không tại ông ấy, hai đứa con trai cũng không đi lính, lại còn ở tít tận xa!”

Chuyện cũ nhắc lại, ông cụ ở bên cạnh hừ một tiếng, tiếp tục đánh cờ với cậu con út Cố Hoài Ninh.

Một đại gia đình như vậy, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới tổng cộng có ba đời, nhưng riêng cô giờ phút này lại đơn độc một mình. Sáng sớm Cố Hoài Việt đã ra ngoài, nói là cậu lính lần trước Sư đoàn đưa tới vẫn đang dưỡng thương ở bệnh viện thành phố, anh phải đến thăm. Xem ra là một thương binh hạng nặng, Nghiêm Chân cũng không cần anh. Nghiêm Chân đảo mắt, đứng dậy phui phui quần áo, đi ra phía phòng khách.

Lương Hòa ngẩng đầu, thấy Nghiêm Chân đã đi xa xa, mới khẽ giọng hỏi bà Lý Uyên: “Mẹ, năm nay anh hai có về thành phố B đón Tết nữa không?”

Lời vừa nói ra đã bị bà Lý Uyên trừng mắt: “Nói bé thôi, con sợ chị dâu con không nghe thấy à?” Thì ra bà cụ còn định giấu diếm? Nhưng mấu chốt là có thể giấu được hay sao? Lương Hòa cười mếu, chỉ đành trật tự tiếp tục ép chặt mép viền chiếc quần bông xuống cho bà cụ.

Cố Hoài Việt đến chập tối gần vào giờ cơm mới trở về. Vừa bước chân vào đến cửa, đã bị bà cụ túm lấy quở trách: “Mẹ thấy đợt phép này con còn bận hơn cả lúc không nghỉ đấy nhì, Sư đoàn các con thiếu một người thì không hoạt động nữa à?”

Cố Hoài Việt không nói gì, mà ông cụ mới là người thấy không vui, vừa thông thả bước xuống lầu vừa bảo: “Đi lính lấy đâu ra ngày nghỉ, mệnh lệnh đến là lập tức lên đường!”

Dứt lời liền bị bà Lý Uyên liếc xéo một cái, hai người ông một câu tôi một câu, cuối cùng lại thành ra to tiếng.

Cố Hoài Việt xem xét tình hình, cũng nhàn nhã vui vẻ, bước vòng qua hai người đi vào phía bên trong.

Trong phòng khách, Nghiêm Chân đang ngồi vẽ tranh cùng Gia Minh. Cố Hoài Việt lảng lảng vòng ra sau cậu bé, nhìn chăm chú một hồi, ánh mắt lại chuyển sang Nghiêm Chân. Trong nhà lắp hệ thống sưởi sàn, nhiệt độ rất cao, nên lúc này cô chỉ mặc một chiếc áo dệt mỏng, gương mặt phớt hồng. Mái tóc buông dài gài sau vành tai, lại có mấy sợi nghịch ngợm trượt hẳn ra ngoài, theo động tác của cô đung đưa qua lại. Bỗng nhiên Cố Hoài Việt có một thứ cảm giác kì lạ, giống như là mấy sợi tóc đung đưa kia đang sượt qua trái tim mình. Lòng anh xao xuyến, bàn tay đã không kiềm chế được đưa lên phía trước vén lại tóc ra sau tai cho cô. Nghiêm Chân sững sốt mờ to mắt, nhìn thấy anh.

Đúng là bị ma xui quỷ khiến, thế nhưng ngoài mặt Cố Hoài Việt vẫn gắng duy trì vẻ trấn tĩnh: “Thế nào rồi, có còn đau không?”

Tối qua bụng dưới đau dữ dội khiến cô ngủ không ngon giấc, trần trọc trên giường rất lâu. Mơ mơ màng màng chỉ nhớ có người đưa cho cô một chiếc túi sưởi ấm nóng, cô nhận lấy, xoay người lại rồi ngủ thiếp đi. Sáng sớm thức dậy, nhìn chiếc túi sưởi đã lạnh ngắt, còn ngáy ngẩn hồi lâu.

Chuyện này anh không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến, mặt Nghiêm Chân đã đỏ bừng: “Đỡ nhiều rồi ạ.”

“Thế thì tốt.” Anh ho nhẹ một tiếng, cúi đầu tiếp tục nhìn cậu bé vẽ tranh. Nghiêm Chân lại không nhận được thắm máng mình phản ứng quá khích, ôm cũng đã ôm rồi, cô còn đề bụng chuyện này sao?

Những ngày lễ Tết, trên bàn ăn nhà họ Cố luôn có mấy chai rượu. Cộng thêm đây là bữa cơm ngày Tết ông Táo nên ông cụ bắt mỗi người cho dù từu lượng kém cũng phải uống một chén. Từu lượng của Nghiêm Chân không ổn, tuy chỉ nhấp môi vài ngụm, nhưng sau bữa cơm chẳng bao lâu đã ngà ngà say. Hoi men bốc lên, dựa người vào sofa nhắm mắt bất động, trong lúc mơ màng nghe thấy cuộc trò chuyện của ông cụ và Cố Hoài Việt.

“Mấy hôm trước bố mới gặp chú út con, nghe chú út nói, đón Tết xong sẽ tổ chức một đợt diễn tập. Đây là phát súng đầu tiên của năm mới, không biết Quân khu con cử Sư đoàn nào đi.”

“Lệnh còn chưa truyền xuống. Tin tức phần nhiều cũng chỉ là tin đồn, nhưng mà có diễn tập hay không cũng chẳng hề gì, cần luyện tập thì vẫn phải luyện tập thôi.” Đây là giọng nói của Cố Hoài Việt.

“Con xác định thế là được rồi”. Ông cụ gật đầu, nhìn anh hỏi: “Thế lần này con định khi nào thì về?”

Một câu hỏi ra khiến anh trầm mặc hẳn, rõ ràng hiện giờ anh vẫn chưa muốn nhắc đến chuyện sẽ rời đi. Còn Nghiêm Chân cũng hiểu, anh đang do dự càng chứng tỏ anh muốn sớm trở về. Cô không nhận được mờ mắt ra, vừa hay đúng lúc anh quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, cô không hề tránh né.

Ngược lại Cố Hoài Việt cố gắng ép bản thân dời tầm mắt: “Càng sớm càng tốt ạ.”

Sư trưởng Lưu Hướng Đông đã trực đêm Giao thừa hai năm liền, năm nay, cũng đã tới lượt anh. Tuy rằng, cho dù không trực thì anh cũng không đón Tết ở thành phố C mấy năm rồi. Có những lời anh nén lại không nói ra nhưng hiểu con không ai bằng cha, tâm tư của anh, đại để ông cụ cũng thấu hiểu. Ông cụ cân nhắc một lúc, nhìn sang Nghiêm Chân: “Con định thế nào?”

Nhìn ông cụ, rồi lại nhìn Cố Hoài Việt. Bất kể là quân hàm hay cấp hiệu ba sao của anh đều sáng tới chói mắt. Dường như cô còn chưa hoàn hồn lại, trong ánh mắt vẫn phảng phất mơ màng. Cố Hoài Việt cũng biết mình không thể bắt ép cô, hơn nữa anh cũng không có tư cách để yêu cầu cô, dù gì bản thân cô còn rất nhiều điều phải lo lắng.

Nghiêm Chân chớp chớp mắt, như thể đột nhiên hoàn hồn lại, hỏi: “Nếu chúng ta cùng tới đó, có được không?”

Câu hỏi của cô khiến hai người trước mặt đều thoáng im lặng. Cố Hoài Việt gần như buột miệng nói mà không cần suy nghĩ: “Đương nhiên.”

Nghiêm Chân cũng không ngờ anh lại phản ứng thần tốc như vậy, giống như đang đợi một câu nói này của cô, mặt lại tức thì ửng đỏ.

Giữa lúc hai người còn đang lúng túng, ông cụ chợt cười lớn: “Được rồi, thế để Hoài Việt dắt hai đứa tới thành phố B đón Tết.”

“Vâng.”

Nghiêm Chân mỉm cười, nhưng trong mắt Cố Hoài Việt, nụ cười ấy lại không trọn vẹn. Nghĩ vậy, bàn tay anh âm thầm siết chặt đầu gối.

Trò chuyện thêm một lúc nữa, ông cụ thấy hơi men đã bốc lên, liền đi lên lầu nghỉ ngơi. Cố Hoài Việt nghe bà cụ cảm râm mấy câu rồi đưa Nghiêm Chân và Gia Minh về nhà.

Mười một giờ đêm, thành phố C lặng yên trong tuyết, Nghiêm Chân ngồi ở ghế sau, cậu bé gối đầu lên đùi cô ngủ ngon lành. Nghiêm Chân cúi xuống, ngón tay vuốt ve mái tóc ngắn ngắn của cậu, khóe môi vô thức nhếch lên thành một nụ cười.

Qua kính chiếu hậu, Cố Hoài Việt nhìn không rõ nụ cười của cô, chỉ thấy được hình bóng mờ nhạt: “Nghiêm Chân.”

“Đạ?”

“Chuyện đến thành phố B đón Tết, anh nghĩ...”

“Không sao.” Chẳng đợi anh kịp nói thêm điều gì, Nghiêm Chân đã chặn lại. Cô nhìn anh qua lớp kính, cười dịu dàng, “Em không muốn đêm Giao thừa lại bị nhóc con này bắt đưa đi tìm bố đâu, thế thì lời thôi to.”

Cô cố làm ra vẻ thoải mái khiến Cố Hoài Việt trầm mặc thoáng chốc, đến lúc xe tới gần cổng khu nhà, anh nghiêng đầu lại, nhìn Nghiêm Chân rồi nói: “Nghiêm Chân, những điều anh nói trước khi kết hôn, bây giờ vẫn tính.”

Nghiêm Chân sửng sốt, không bởi điều gì khác, mà chính bởi ánh mắt anh đang nhìn mình ở thời khắc này đã không còn vẻ điềm tĩnh lúc trước, thậm chí mang theo cả sự áy náy, dù chỉ lóe lên rồi vụt tắt, nhưng giây phút đó cô cảm giác tim mình đau thắt lại: “Sao bỗng dưng, anh lại nhắc tới chuyện này?”

“Không có gì.” Cố Hoài Việt nói, bàn tay cầm lái bất giác siết chặt, “Anh chỉ sợ em phải chịu khổ.”

Nghiêm Chân nín lặng, lúc lâu sau, cô cười, nụ cười nhợt nhạt có phần miễn cưỡng: “Thế thì anh phải cố gắng mà đối tốt với em.”

“Anh sẽ như thế.” Sau một thoáng trầm mặc, Cố Hoài Việt khẽ trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ăn Tết ở đơn vị

Thành phố B, Bộ chỉ huy Sư đoàn A.

Một giờ chiều, còn chưa hết giờ nghỉ, thao trường Sư đoàn A đã kín người. Từng chiếc xe tải quân sự tập hợp chỉnh tề, chuẩn bị đưa các tân binh đến một trường bắn ở ngoại ô. Các chiến sĩ trẻ đứng trước xe sẵn sàng đợi lệnh, nét mặt vô cùng nghiêm túc. Bởi vì hôm nay, là ngày đầu tiên kể từ khi nhập ngũ họ được luyện tập bắn đạn thật.

Tòa trụ sở chính của Bộ chỉ huy Sư đoàn thấp thoáng phía sau thao trường cũng náo nhiệt không kém, Trưởng phòng Giá quản lý nhà ở trong doanh trại vừa ngồi xuống, liền gọi điện cho một cán sự cấp dưới họ Lý tới.

“Trưởng phòng, anh tìm em ạ?”

Trưởng phòng Giá lấy ra một chùm chìa khóa, đưa cho anh ta, “Đây là chìa khóa nhà của Tham mưu trưởng Cố, hôm nay cậu ấy đưa cả người nhà tới, cậu đi đón nhé.”

“Ồ, nhóc con ấy lại đến à?” Năm nào cậu bé cũng theo Cố Hoài Việt đến đơn vị đón Tết, nên cũng không ít người biết đến cậu.

Cán sự Lý nhoen miệng cười, cầm lấy chìa khóa đang chuẩn bị đi, lại bị Trưởng phòng Giá gọi lại: “Cậu nghiêm túc chút đi, lần này không chỉ có mỗi nhóc con đến đâu đấy.”

Cán sự Lý gật đầu, nhưng vừa bước ra khỏi cửa phòng làm việc của Trưởng phòng Giá, cán sự Lý vỗ đầu một cái, chợt hiểu ra chuyện gì. Không chỉ có mỗi nhóc con đến. Vậy tức là, còn có cả chị dâu?! Đồi mồi cán sự Lý tức thì sáng rõ, mà cách đó không xa, trong chiếc xe việt dã đang chạy về phía Sư đoàn A, Nghiêm Chân không nhận được hắt xì một cái.

Cố Hoài Việt nhìn cô qua kính chiếu hậu, lại nhìn cậu bé ngủ ngon lành trên đùi cô, nói: “Nhiệt độ thành phố B rất thấp, cẩn thận đừng để bị cảm.”

Nghiêm Chân ôm mặt khẽ gật đầu. Nhìn cảnh vật bên ngoài kính cửa, cô không khỏi cảm thán, cuối cùng cũng tới nơi.

Họ xuất phát từ thành phố C lúc chín giờ sáng, lẽ ra một giờ chiều là có thể đến được thành phố B, chỉ tại kẹt xe một lúc trên đường cao tốc, nên đến muộn mất nửa tiếng. Mấy ngày nay thành phố B tuyết cũng rơi nhiều, còn nhiều hơn cả thành phố C. Trong nội thành thành phố C dưới áp lực của luồng giao thông đông đúc, tuyết đã tan từ lâu, nhưng ở đây thì khác, suốt quãng đường chỉ thấy một màu tuyết trắng, ngay cả vết bánh xe hằn trên đường cũng cực kì ngay ngắn, hơn nữa vết bánh xe này rất khác những vết bánh xe thông thường, giống như vết bánh xích nghiền qua để lại. Nghiêm Chân còn đang tò mò đã nghe thấy Cố Hoài Việt nói: “Là vết bánh xe tăng đấy, mấy hôm nay Sư đoàn đang thao luyện.”

Ra là như vậy, xem ra cách Sư đoàn A không còn xa nữa. Xe chạy thêm vài phút đã có thể thấy được chiến sĩ đang đứng trong trạm gác trước cổng Bộ chỉ huy Sư đoàn. Cổng đóng kín, Cố Hoài Việt giảm tốc độ, cho lính gác xem giấy tờ xong mới lái xe vào trong. Đích đến của anh là một tòa nhà nhỏ nằm phía sau trụ sở Tiểu đoàn Trinh sát ba trăm mét – đó là khu tập thể dành cho người nhà.

Trông thấy cán sự Lý đứng trước khu nhà chờ đón, Cố Hoài Việt mỉm cười lắc đầu, quay lại nói với Nghiêm Chân: “Đến rồi, xuống thôi.”

Nghiêm Chân xuống xe, nhìn tòa nhà trước mặt, không khỏi giật mình. Phóng tầm mắt trông ra phía trước, khắp cả Bộ chỉ huy Sư đoàn, bất kể là trụ sở của Tiểu đoàn Trinh sát hay Tiểu đoàn Pháo binh đều ngay ngắn chỉnh tề theo tuần tự, hơn nữa tất cả đều sơn màu xám. Chỉ riêng tòa nhà dành cho người thân này, không những nằm riêng biệt, mà tường ngoài còn được sơn một màu đỏ rực. Dáng vẻ này càng làm nổi bật lên tính đặc thù của nó trong cả Sư đoàn.

Lúc này cán sự Lý cũng bước tới chào, thấy Nghiêm Chân đang tròn mắt nhìn tòa nhà, không nhịn được cười: “Sắp đến Tết rồi, các chị dâu kêu là lạnh lẽo buồn tẻ quá nên sơn hết lại tường ngoài một lượt, cho không khí được vui vẻ hơn!”

Nghiêm Chân lúng túng cười.

Cố Hoài Việt nghĩ ngợi vài giây, nói với Nghiêm Chân: “Thế này đi, em đưa Gia Minh về nhà trước, anh ra cửa hàng dịch vụ xem thế nào.”

“Đến đấy làm gì thế?”

Cố Hoài Việt cười cười: “Mua mấy thứ.”

Nghiêm Chân đáp lời anh một tiếng, theo cán sự Lý đi vào trong. Tòa nhà này không còn mới nhưng lối đi rất sạch sẽ.

“Tiểu Lý, ở đây ít người thân lắm à, sao chỉ có một tòa nhà thôi?” Nghiêm Chân vẫn còn nhớ như in khu tập thể rộng lớn ngày bé cô từng sống, khi đó ở đơn vị của bố là Lữ đoàn Tên lửa đạn đạo đồng quân ở một huyện nhỏ, chắc chắn không đông đúc như Sư đoàn A, nhưng chỉ riêng khu tập thể dành cho người thân đã phải xây tới sáu tòa nhà.

Tiểu Lý xách vali đi liền một mạch cũng không thở dốc: “Chị dâu, lúc chị đến chắc cũng thấy rồi đấy, chỗ này xa xôi hẻo lánh quá, các chị, các cô có đến cũng chỉ ở đám bữa nửa tháng thôi, không ở hẳn. Người nào ở lại hẳn thì cũng là có nghề phụ ở đây.”

“Nghề phụ à?”

Tiểu Lý cười lém lỉnh: “Tức là mở quán cơm hay bán hàng quà vặt trong doanh trại, kiếm thêm chút ít đó.”

Nghiêm Chân hiểu ra gật gù.

“Chị dâu đến đúng lúc đấy ạ, không còn lúc nào khác đâu, dịp Tết là đông đúc nhất.” Tiểu Lý nói rồi lấy chìa khóa mở cửa, lại rút thẻ điện ra để bật điện, dặn dò xong nãy việc nhỏ nhặt, đưa tay chào rồi rời đi.

Đầu tiên, Nghiêm Chân quan sát một lượt căn phòng, xét theo bối cảnh đặc biệt của nơi đây, tòa nhà này lúc được xây là để chuẩn bị làm nhà khách. Tuy nói rằng nhìn cao cấp hơn nhà khách chút ít, nhưng so với căn hộ ở thành phố C vẫn kém một bậc. Có điều, dù thế nào thì đây cũng là một căn nhà. Phòng ốc rất sạch sẽ, xem ra trước đó đã có người chịu khó tới dọn dẹp, không cần cô phải động tay nữa.

Cậu bé Cố Gia Minh vừa đặt mông lên ghế sofa, miệng còn đang nhóp nhép nhai quả vặt, nhưng vẻ mặt lại hơi rầu rĩ. Nghiêm Chân nhéo má cậu hỏi: “Tiểu tư lệnh Cố làm sao thế?”

Tiểu Tư lệnh thờ dài: “Đang nhớ đám lính yếu xiu của con.”

Nghiêm Chân cười: “Sao, mới xa một ngày đã nhớ rồi à?” Tình đồng đội cũng sâu đậm ghê!

Tiểu Tư lệnh liếc mắt nhìn cô, lại thờ dài thêm một hơi: “Cô không hiểu được đâu, con sợ con đi rồi tên Lâm Từ kia sẽ thừa nước đục thả câu!”

Nghiêm Chân phút chốc trưng ra bộ dạng “bó tay bất lực”, không để ý đến cậu nhóc này nữa, bắt tay vào thu dọn hành lý mang tới.

Lúc hành lý sắp xếp tạm ổn thì Cố Hoài Việt cũng trở về, xách theo hai túi đồ lớn. Nghiêm Chân mở túi ra xem, mới biết bên trong toàn là đồ dùng hàng ngày và thực phẩm để nấu ăn. “Sao anh mua nhiều thế?”

Cố Hoài Việt nói lòng móc gài trên cổ áo: “Sợ hai người ăn không quen cơm ở nhà ăn, vẫn cứ nấu ở nhà đi, anh cũng về ăn. Với lại, sắp Tết rồi...” Là một căn nhà thì phải ra dáng một căn nhà. Đây là lần đầu anh tới cửa hàng dịch vụ mua nhiều đồ gia dụng đến như vậy, gây chú ý suốt dọc đường về,

quả thực có thể sánh ngang với việc xem xe tăng đi diễn hành. Chỉ còn thiếu điều hô khẩu lệnh: “Tham mưu trưởng lừa được bà xã đến rồi!”

Nghĩ tới đó, Cố Hoài Việt khẽ mỉm cười. Nghiêm Chân đương nhiên không biết mấy chuyện này, gạo muối trong bếp đầy đủ cả, đã có thể bắt tay vào nấu nướng. Cô chọn mấy thứ thực phẩm trong túi, hỏi: “Bữa tối nấu ở đây luôn ạ?”

“Thôi. Tối nay không ăn ở nhà.”

“Vậy đi đâu?”

“Em còn nhớ Tư lệnh Tịch không?”

“Còn nhớ.” Người đứng đầu quân khu B, hơn nửa lần trước còn gặp mặt trên trường diễn tập, đương nhiên là có ấn tượng sâu sắc.

Cố Hoài Việt đội mũ ngay ngắn, gài lại cúc cổ áo gọn gàng, nhìn sang Nghiêm Chân: “Trên đường về anh nhận được điện của Tư lệnh Tịch, bảo tối nay qua chỗ ông ấy ăn cơm.” Cười cười, anh nhìn Nghiêm Chân: “Yêu cầu... mang theo cả vợ con.”

Vừa chân ướt chân ráo tới đơn vị đã gặp vị lãnh đạo cấp cao nhất của Quân khu, Nghiêm Chân bỗng chốc cảm thấy áp lực.

Nhà của Tư lệnh Tịch Thiếu Phong nằm ở ngoại ô thành phố B, cách Bộ chỉ huy Sư đoàn không xa, lái xe chưa đầy hai mươi phút đã tới. Cố Hoài Việt dừng xe trước một ngôi nhà nhỏ hai tầng, ba người vừa xuống xe đã thấy bà Chung Lê Anh – phụ nhân của ông Tịch Thiếu Phong đứng sẵn ở cửa đợi họ.

Nhìn thấy bà, Cố Hoài Việt vội bước tới trước: “Cô Chung.”

“Ừ.” Bà Chung Lê Anh cười vui vẻ đáp lời, “Cô còn đang nghĩ xem mấy đứa khi nào mới tới, vừa ra cửa đứng đợi thì đã thấy xe của cháu vào sân rồi. Mấy hôm nay thành phố B tuyết rơi nhiều, sao hả, đường có dễ đi không?”

Cố Hoài Việt mỉm cười, đưa món quà gấp mặt đang xách trong tay. Bà Chung Lê Anh liền ngước một cái: “Đến thì đến, lại còn quà với cáp. Chỉ cần trông thấy cục cưng của nhà họ Cố này thôi là cô đã vui lắm rồi!”

Cục cưng nhà họ Cố - Cố Gia Minh, đầu ngẩng cao, giọng nói lanh lảnh cất lên: “Cháu chào bà ạ.”

Bà Chung Lê Anh nghe vậy mềm cả lòng, khẽ nói, mồm miệng nhóc con này đúng là ngọt xớt. Cuối cùng, ánh mắt của bà nhìn sang Nghiêm Chân. Cô vốn đang mỉm cười, bị bà nhìn như vậy, bỗng chốc thấy căng thẳng.

Bà Chung Lê Anh thấy vậy liền bật cười, giải tỏa lo lắng cho cô: “Mau vào nhà đi, Hoài Việt không phải người ngoài, cháu cũng thế, đừng căng thẳng. Cứ xem đây như nhà mình.”

“Nghe lời cô Chung cháu đi.” Một giọng nói lớn trầm oai nghiêm từ cầu thang vọng tới, Nghiêm Chân khẽ liếc nhìn, trông thấy ông Tịch Thiếu Phong chោng trên vai chiếc áo khoác quân đội bước ra. Lần này ông không đội mũ, Nghiêm Chân mới phát hiện, thì ra tóc ông đã ngả màu bạc trắng.

Cố Hoài Việt đứng nghiêm thực hiện động tác chào, ông Tịch Thiếu Phong lờ anh một cái: “Vừa nói để vợ cậu thoải mái, cậu đã làm thế với tôi ngay được. Vào hết phòng khách ngồi đi.” Nhìn thấy người bạn nhỏ, ánh mắt ông tức thì trở nên hiền hòa, “Bé con này phải để ông bế.”

Nói xong liền cúi người xuống, phải tốn chút sức lực mới bế được bạn nhỏ Cố Gia Minh lên. Nhìn vóc dáng cậu nhóc tuy thấp bé, nhưng xương thịt đúng là rất chắc chắn. Ông khó nhọc cười hai tiếng, bế cậu đi về phía phòng khách.

Vào trong nhà, Nghiêm Chân nhận ra, nhà ông Tịch Thiếu Phong ít người hơn nhà họ Cố. Không tính cô giúp việc và cảnh vệ thì chỉ còn lại hai người là bà Chung Lê Anh và ông Tịch Thiếu Phong.

“Sao hả, có phải thấy nhà cửa trống vắng quá không?” Ông Tịch Thiếu Phong để ý thấy cô đang nhìn xung quanh, cất giọng cười lớn, “Chú với cô Chung cháu sống như vậy không chỉ ngày một ngày hai nữa rồi.”

Bà Chung Lê Anh kém Tư lệnh Tịch gần mười tuổi, cũng trẻ hơn bà Lý Uyên rất nhiều. Nhưng bà Chung Lê Anh không được tốt số như bà Lý Uyên, vợ chồng hơn ba mươi năm, bà chưa sinh được cho Tư lệnh Tịch mụn con nào, chỉ nhận nuôi một cô con gái, hiện giờ đang du học nước ngoài.

“Thế nên ấy à, mấy đứa phải năng đến chơi nhé.” Bà Chung Lê Anh giơ tay lên trán cậu bé, thân thiện hòa nhã hỏi, “Cậu thích ăn gì nào? Để bà làm cho.”

Cậu bé Cố Gia Minh chớp chớp đôi mắt to: “Bà ơi, cháu không ăn kén đâu.”

Một câu nói khiến cho bà Chung Lê Anh rất vui vẻ: “Được, vậy cháu chơi ở đây nhé, bà đi làm món ngon cho cháu ăn.” Nói rồi vẫy tay gọi cô giúp việc đưa cậu đi xem hoạt hình, bà Chung Lê Anh tự mình buộc tạp dề chuẩn bị đích thân xuống bếp. Nghiêm Chân thoáng nghĩ, cũng đi theo bà cùng vào bếp, để lại hai người đàn ông trò chuyện trong phòng khách.

Dù nhà đã có chị giúp việc nấu cơm, nhưng bà Chung Lê Anh vẫn thích tự tay mình làm. Một là do nhàn rồi quá, bà không đi làm, ngoài tới Hội người

cao tuổi tham gia hoạt động ra thì không còn việc gì khác. Hai là bởi Tư lệnh Tịch rất thích ăn món bà nấu. Theo tháng năm, tài nấu bếp của bà Chung Lê Anh cũng được luyện thành. Nghiêm Chân đứng bên cạnh nhìn động tác nhanh nhẹn dứt khoát có bài bản của bà, trong lòng tán tụng không thôi.

“Cô Chung, cô để cháu giúp.”

Bà Chung Lê Anh nhìn cô, vui vẻ đồng ý, đưa cho cô một con cá chưa làm sạch, “Từ sau lần trước Lão Tịch gặp cháu với thằng bé trên thảo nguyên thì về nhà cứ nhắc suốt, bảo đợi khi nào hai đứa đến nhất định phải gọi tới nhà ăn bữa cơm”

Ông Tịch Thiếu Phong là thủ trưởng cũ của Cố Hoài Việt, khi Cố Hoài Việt mới nhập ngũ, ông đã là Đoàn trưởng một Đoàn Biên phòng thuộc Quân khu Tây Tạng, chính là vị trí của Bảng Khái hiện giờ. Sau đó, ông Tịch Thiếu Phong được điều tới một Tập đoàn quân thuộc Quân khu B, còn Cố Hoài Việt thì vào Đại đội Đặc công. Cho tới sáu năm trước, Cố Hoài Việt được điều về Sư đoàn A của Tập đoàn quân thuộc Quân khu B, mới coi như lại trở về dưới trướng ông Tịch Thiếu Phong.

“Doanh trại cố định, quân lính lại di động, từ Tây Tạng đến đây, cũng xem như là cái duyên của hai chú cháu.”

Nghiêm Chân hiểu được liền mỉm cười, vừa đánh vảy cá vừa hỏi: “Cô ơi, thế cô từng tới Tây Tạng chưa ạ?”

“Đương nhiên!” Bà Chung Lê Anh cười đáp, “Cô ở đấy một mạch mười năm liền cơ mà, nhắc lại nhớ, hồi Hoài Việt còn đóng quân ở đó cô vẫn chưa chuyển đi đâu, tuổi quân của cậu ấy nhiều thêm cô cũng là người chứng kiến đấy.”

“Thế ạ?” Nghiêm Chân bỗng nổi lên hứng thú.

“Hồi đó Hoài Việt mới là Tiểu đội trưởng trong Đại đội Trinh sát, chú Tịch của cháu cũng không biết đến cậu ấy, càng không biết là con trai của ông Cố. Sau đó toàn quân tổ chức một hội thi kỹ năng quân sự, trong Đoàn của chú Tịch cháu có một chiến sĩ lập kỷ lục vượt qua năm trăm mét chướng ngại vật. Chú Tịch cháu phấn khởi lắm, mời cậu lính ấy tới nhà ăn cơm, đến lúc này cô mới coi như là chính thức biết Hoài Việt. Khi đó cậu ấy cũng mới làm lính ở Đại đội Trinh sát được hai năm thôi. Kể cả về gia đình cậu ấy, cũng phải hai năm sau cô chú mới biết, cháu bảo cái con người này có gì che giấu không cơ chứ!” Bà Chung Lê Anh còn xuýt xoa mãi.

Nghiêm Chân mỉm cười: “Chắc anh ấy không muốn dựa dẫm vào gia đình ạ.” Làm một quân nhân, đều vốn mang trong mình khí phách kiên cường.

Ở phòng khách, Cố Hoài Việt bụng tách trà trước mặt lên.

Ông Tịch Thiếu Phong nhàn nhã dựa lưng vào chiếc gối tựa trên sofa, chỉnh ngay ngắn gọng kính trên sống mũi, qua một lớp kính nhưng ánh mắt vẫn không kém đi phần sắc sảo khi nhìn Cố Hoài Việt: “Chuyện từ bao giờ thế?”

Một câu hỏi không đầu không cuối, thế nhưng Cố Hoài Việt nghe xong vẫn hiểu: “Lâu rồi ạ.”

Ông Tịch Thiếu Phong cười cười: “Nếu hôm ấy không gặp hai người trên thảo nguyên, sợ là cậu vẫn còn giấu đấy. Làm đám cưới chưa?”

“Chưa ạ.” Anh chỉ trả lời ngắn gọn.

“Không tổ chức đi cứ ngâm đề đấy à?”

Điều bộ này giống y chang bà cụ Cố ở nhà, quả đúng là khiến Cố Hoài Việt đau đầu: “Đăng ký rồi ạ, đám cưới thì cứ để từ từ đã.”

Ông Tịch Thiếu Phong không những là thủ trưởng cũ của anh, lại là bậc trưởng bối. Về mặt cá nhân, Cố Hoài Việt còn phải gọi ông là chú. Mấy năm trước khi anh mới tới Đại đội Đặc công, ông Tịch Thiếu Phong còn đích thân đưa anh tới căn cứ. Sau đó cũng ít liên lạc, Bình chủng Đặc công vốn dĩ yêu cầu rất nghiêm khắc với vấn đề bảo mật, thiết bị thông tin liên lạc cá nhân hoàn toàn bị hạn chế trong khu căn cứ, có thể tìm được người cần gấp thông qua đường dây nội bộ trong quân đã là khá lắm rồi, càng khỏi nhắc đến thủ trưởng cũ với lính cũ chuyện trò về tình đồng đội năm xưa, cho đến sáu năm trước, Cố Hoài Việt đột nhiên được điều về Tập đoàn quân thuộc Quân khu B.

Định thần lại, ông Tịch Thiếu Phong cũng không có ý định tiếp tục gặng hỏi Cố Hoài Việt, nghĩ tới oắt con nhà họ Cố đang lăn lóc trên lầu, nét mặt ông nghiêm lại: “Nghe mẹ cháu nói, năm nào cháu cũng dắt con đến thành phố B đón Tết, sao chưa thấy cháu tới đây chơi bao giờ?”

“Còn không phải là sợ phiền toái sao ạ? Thằng nhóc hay làm ồn, ầm ĩ ảnh hưởng đến ông bà thì khổ.”

Ông Tịch Thiếu Phong rất không hài lòng với câu trả lời của anh: “Chúng tôi không sợ phiền, nếu như cậu để thằng bé ở lại đây vài hôm tôi lại càng vui hơn.”

“Vâng.” Cố Hoài Việt mỉm cười, “Sau này cháu sẽ thường xuyên đến.”

Nhận được câu trả lời vừa ý, ông Tịch Thiếu Phong nhấp một ngụm trà, đổi chủ đề: “Sau Tết có đợt diễn tập quy mô lớn, cháu đã nghe nói đến chưa?”

“Cháu có nghe ông cụ nhắc qua.” Anh cúi đầu, ngấm tách trà trước mặt, khiến người ta không sao nhìn ra được biểu cảm của anh lúc này.

Ông Tịch Thiếu Phong cũng không nói đùa: “Thế cháu đã nghe việc chuyển đổi Sư đoàn D thành Lữ đoàn chưa?”

Cố Hoài Việt nghiêm túc đáp: “Đấy là tin đồn.”

Ông Tịch Thiếu Phong lắc đầu: “Quân khu có ý định này, có điều hiện giờ vẫn đang lúc đưa ra quyết định. Nếu phải chuyển đổi thật, sợ là hết thầy trên dưới Sư đoàn D không dễ gì chấp nhận.”

Cố Hoài Việt nhớ ra điều gì đó, ngẩng đầu lên, “Thẩm Mạnh Xuyên tìm chú vì chuyện này ă?”

“Không chỉ có thế.” Ông Tịch Thiếu Phong lắc đầu, nét mặt có phần bất đắc dĩ nhìn Cố Hoài Việt, “Cậu ta còn yêu cầu được tham gia đợt diễn tập sau Tết.”

Dứt lời, Cố Hoài Việt trầm tư giây lát, môi mấp máy, còn chưa kịp nói gì liền nghe thấy tiếng gọi từ nhà bếp vọng ra, đã đến giờ cơm.

Ông Tịch Thiếu Phong đứng dậy, tươi cười vỗ vai Cố Hoài Việt: “Thôi, đi ăn cơm đã.”

Cả một bàn đầy thức ăn, nửa trong số đó là do Nghiêm Chân trổ tài. Ông Tịch Thiếu Phong nhìn Nghiêm Chân vẻ khá bất ngờ: “Những món nào là cháu nấu, chỉ đề chú thử xem nào!”

Nghiêm Chân bước tới vài bước, xoay nhẹ mâm xoay trên bàn, mấy món ăn tinh tế đẹp mắt dừng trước mặt ông. Ông Tịch Thiếu Phong nhắc đĩa ném thử một miếng, lòng mày bỗng chốc nhướng lên thật cao, Nghiêm Chân cũng vì thế căng thẳng theo.

Bà Chung Lê Anh tươi cười vỗ ông một cái, trách móc: “Ông đừng dọa tiểu Chân nữa, tôi nếm rồi, thừa sức đối phó với cái dạ dày hỗn tạp của ông!”

Thực ra không riêng gì ông Tịch Thiếu Phong ngạc nhiên, Cố Hoài Việt gấp một miếng, đưa vào miệng chậm rãi thưởng thức, cảm nhận hương vị tươi ngon không gì sánh bằng. Anh nhìn Nghiêm Chân đang gấp thức ăn cho Cố Gia Minh, khỏe mỗi khế nhếch lên.

Tối giữa bữa cơm, chuông điện thoại trong phòng khách đột nhiên reo lên. Bà Chung Lê Anh đứng dậy đi nghe điện thoại, là tìm Tư Lệnh Tịch. Bà giữ chặt ống nghe, ra hiệu cho ông bằng khẩu hình: “Là cái thằng khi nhà họ Thẩm này!”

Tư lệnh Tịch lập tức chau mày, “Bảo tôi không có nhà!”

Chất giọng này hề gầm lên thì đừng hòng lừa được người ở đầu dây bên kia nữa, bà Chung Lê Anh không kìm được lườm ông một cái.

Cố Hoài Việt mỉm cười, đặt đĩa xuống: “Chú cứ tránh mặt thế cũng không được đâu, chú còn không hiểu con người Thẩm Mạnh Xuyên sao.”

Ông Tịch Thiếu Phong nhướn mày: “Tránh được lúc nào hay lúc ấy, chuyển đổi một Sư đoàn thành Lữ đoàn là chuyện lớn, không phải mình chú nói là xong, thật không biết cái thằng này nó ngu thật hay giả vờ ngu nữa, mấy điều thuốc mà đòi moi tin từ chỗ chú, chú là người dễ bị lừa thế à?”

Một câu nói ra khiến cho những người có mặt đều không nhịn được phì cười. Bà Chung Lê Anh vội nheo mắt nhìn ông: “Ông nói ít thôi!”

Vì cuộc điện thoại của Thẩm Mạnh Xuyên chen vào, bữa cơm này có thể nói là ăn uống tung bưng hơn hẳn. Sau bữa cơm lại chuyện trò thêm một lúc, ba người lên đường về nhà đã là mười một giờ khuya.

Trời khuya, tuyết lại bắt đầu rơi miên man, thời tiết giá lạnh, nên cũng không để hai ông bà phải ra tiễn. Nghiêm Chân dắt tay Gia Minh đứng đợi Cố Hoài Việt đánh xe tới. Bông tuyết đáp xuống trên người, chẳng mấy chốc đã tan ra. Ở trong xe vẫn ấm hơn, Nghiêm Chân lên xe, đóng chặt cửa lại. Cậu bé vừa vào xe đã tự động gói đầu lên đùi cô ngủ, Nghiêm Chân đành phải cời chiếc áo khoác ngoài đắp lên người cậu. Ngắm cậu nhóc hồn nhiên vô tư, Nghiêm Chân không nhịn được thì thầm: “Oát con xấu xa!”

Rồi khi vừa ngược mắt lên, vừa hay bắt gặp ánh nhìn của Cố Hoài Việt trong gương chiếu hậu. Anh từ đó đắm đắm nhìn về vị trí ghế sau, ý cười trên miệng còn chưa tan biến. Nghiêm Chân luống cuống cúi đầu, không dám nhìn lâu vào mắt anh, giống như đang giấu diếm điều gì mờ ám trong lòng.

Tuyết vẫn rơi, Cố Hoài Việt giảm tốc độ lại. Nhưng vừa rẽ vào một khúc quanh, chợt có hai luồng sáng từ phía bên kia lóe rẽ rồi thẳng tới không hề báo trước, cùng theo đó còn có tiếng còi xe vang lên. Anh đạp phanh đột ngột, xe vừa dừng lại, một chiếc xe Jeep lướt qua thân chiếc Liebao, không mấy may do dự. Nghiêm Chân ôm chặt đầu cậu bé Cố Gia Minh, đưa mắt liếc vội ra ngoài, trông thấy người đang ngồi trên ghế lái chiếc xe Jeep, là Thẩm Mạnh Xuyên!

Nhìn chiếc xe Jeep lao vút đi rồi biến mất qua tấm gương chiếu hậu, vẻ mặt của Cố Hoài Việt lại rất điềm tĩnh, tạm dừng một lúc, sau đó đạp chân ga nhanh chóng rời đi.

“Đang nghĩ gì thế?”

Một giọng nói làm Nghiêm Chân giật mình hoàn hồn, cô xoay người lại, thấy Cố Hoài Việt từ trong phòng Gia Minh đi ra. “Gia Minh ngủ rồi à?”

“Ừ, giờ có sấm đánh bên tai cũng không dậy đâu.” Cố Hoài Việt nói, rót cho cô một cốc nước, “Sao em chưa nghỉ đi?”

Nghiêm Chân Nhoèn miệng cười, nắm chặt lấy cốc: “Em chỉ vừa mới nghĩ đến một chuyện.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, có chút bối rối: “Lần trước lúc tới thảo nguyên, chúng em đi nhầm vào khu đồn trú mà Sư đoàn D nghỉ chân, là Thẩm Mạnh Xuyên gọi điện báo anh Khương Tùng Niên tới đón.”

“Thế à?” Cố Hoài Việt khá bất ngờ, vì lần trước lúc trên thảo nguyên không nghe thấy cô nhắc đến, nhưng với Thẩm Mạnh Xuyên thì anh đã quá quen thuộc, “Là chuyện cậu ta có thể làm được.”

“Hình như anh ta không biết chuyện của chúng ta.” Đến giờ Nghiêm Chân vẫn còn nhớ về mặt đó, nghĩ tới là Nghiêm Chân thấy bức bối.

Động tác uống nước của Cố Hoài Việt hơi khựng lại, anh liếc mắt, nhìn Nghiêm Chân, nhưng cô lại cúi đầu, khiến anh không thấy rõ được biểu cảm của cô lúc này. Anh bỗng chốc ý thức được, bản thân mình ở một số phương diện chưa làm được đến nơi đến chốn, mà những việc chưa đến nơi đến chốn ấy có lẽ sẽ khiến cô cảm thấy không được coi trọng.

Trên thực tế, chuyện này không thể trách Thẩm Mạnh Xuyên, hai người họ là sinh viên đồng khóa học cùng một Học viện Quân sự, trùng hợp hơn nữa là chuyên ngành lại giống nhau, đều theo học Khoa Chỉ huy, cuối cùng đến cả chuyên ngành phụ cũng giống hệt nhau. Người ta vẫn nói một núi không thể có hai hồ, vậy nên hai người khó tránh khỏi đối đầu gay gắt. Sự cạnh tranh ngầm ngầm giữa họ liên tục kéo dài cho đến ngày tốt nghiệp, Cố Hoài Việt đi lính trên Quân khu Tây Tạng, Thẩm Mạnh Xuyên được điều trực tiếp đến Tiểu đoàn Trinh sát của Sư đoàn A thuộc Quân khu B, cho đến sáu năm trước anh chuyển công tác được điều về Sư đoàn A. Về cơ bản, hai người họ không giống nhau, anh đã trải qua quá nhiều việc mà Thẩm Mạnh Xuyên chưa từng trải nghiệm, nên nhìn bề ngoài anh trầm ổn hơn, lý trí hơn hẳn Thẩm Mạnh Xuyên. Theo lời đánh giá của Tư lệnh Tịch, lý do quan trọng nhất khiến anh phù hợp với môi trường quân đội chính là trong bất cứ hoàn cảnh nào anh cũng đều giữ thái độ vững vàng, tỉnh táo. Thế nhưng có một điểm anh không bằng được Thẩm Mạnh Xuyên, đó là tinh thần hăng hái. Tính cách của anh quá lạnh nhạt.

“Thẩm Mạnh Xuyên học cùng khóa với anh ở Học viện, nhưng sau khi tốt nghiệp thì không còn liên lạc nữa.” Sáu năm trước, sau khi anh được điều về sư đoàn A mới là lần đầu họ gặp lại sau ngày ra trường, nhưng đó cũng là khởi đầu cho những lần đối chọi giữa hai người.

“Vậy anh ta có biết vợ trước của anh đã qua đời không?”

Nghiêm Chân dò hỏi, Cố Hoài Việt lại không ngờ cô sẽ hỏi đến vấn đề này, tẩn ngẩn một lúc mới trả lời: “Không biết.” Chuyện này, cho dù hỏi khắp quân khu, cũng không mấy người biết.

Nghiêm Chân có phần hối hận vì đã hỏi câu này, cô xoay xoay chiếc cốc trong tay, đã lạnh ngắt, lạnh thấu tận tim gan, Dường như cô đã nhắc tới vấn đề không nên nhắc tới, động vào khu cấm không nên động tới, bởi nét mặt anh bây giờ nhuốm vẻ âm trầm xưa nay chưa từng có.

“Xin lỗi, em...”

“Không sao.” Cố Hoài Việt ôm vai cô, đỡ cốc nước trong tay cô, “Nghỉ ngơi sớm đi.”

“Vâng.” Nghiêm Chân cúi đầu giấu đi hết thảy cảm xúc, trong lòng cô hiểu rõ, cô sẽ lại có một đêm mất ngủ.

Tuy đã gần đến Tết, nhưng ngay cả trong giấc mơ mọi người ở khu tập thể vẫn nghe thấy được tiếng xe tăng, xe bọc thép nối nhau rầm rập chạy qua. Người lính thời bình cũng như thời chiến, câu nói này không sai chút nào.

Hôm nay Cố Hoài Việt phải đi trực nên anh dậy rất sớm. Nghiêm Chân cũng đã dọn bữa sáng lên bàn ăn từ lâu, lúc Cố Hoài Việt đánh răng rửa mặt xong xuôi từ phòng vệ sinh đi ra, cô đang rót sữa cho cậu bé. Thấy một bàn đầy ắp thức ăn, Cố Hoài Việt nhướng mày vẻ ngỡ ngàng. Anh nhìn Nghiêm Chân, phát hiện ra trong mắt cô nhàn nhạt sắc xanh xao, liền hỏi: “Đêm qua em không ngủ được à?”

“Cũng được ạ.” Nghiêm Chân vừa xới cơm vừa nói, “Ăn sáng đi đã, hôm nay anh đi trực phải không?”

“Ừ.” Tuy thời gian có phần gấp gáp nhưng Cố Hoài Việt vẫn ngồi xuống bàn nhanh chóng ăn xong bữa sáng, trước khi đi anh nói với Nghiêm Chân: “Hôm nay có tuyến xe vào thành phố đấy, em cần thêm gì thì cứ đi mua.” Hôm qua, anh đã vét sạch mọi thứ ở cửa hàng dịch vụ, nếu chị Lương chủ cửa hàng không khần khiết nài nỉ anh để lại chút ít cho chị mang về nhà, chắc chắn anh đã khoảng hết rồi.

“Vâng.” Nghiêm Chân dõi mắt trông theo anh đi, rồi quay đầu lại nhìn cậu bé Cố Gia Minh. Chỉ thấy cậu bé đang ngậm miếng trứng lòng đào, đăm chiêu nhìn cô, miệng còn lẩm bẩm: “Càng ngày càng thấy có vấn đề...”

Nghiêm Chân lấy thìa gõ nhẹ lên đầu cậu: “Ăn đi!” Cô cố gắng không để mình nghĩ ngợi lung tung, cố gắng làm cho bản thân thêm vui vẻ.

Bộ chỉ huy Sư đoàn A cách rất xa trung tâm thành phố B, ngồi xe đi mất gần hai tiếng. Thế nên đi chuyến này, Nghiêm Chân dự tính mua sắm đầy đủ hết các thứ rồi mới quay về. Cô nắm tay Cố Gia Minh thật chặt, vì có quá nhiều đồ phải mua nên cô gần như sắp biến thành radar, đứng trước mỗi kệ hàng nhanh chóng dò quét. Cô xách một con gà lên, định để vào xe đẩy, không ngờ tiểu Tư lệnh Cố lên tiếng: “Bố không thích ăn đâu!”

Nghiêm Chân thoáng nhìn cậu: “Ồ, thế con nói xem bố con thích ăn gì?”

Cố Gia Minh chỉ vào mấy thứ: “Thú trưởng thích ăn đồ nhẹ nhàng thôi, bà nội bảo, là vì bố làm Trinh sát, bụng dạ mới sinh ra cái tật ấy.”

Đây là kiểu logic gì thế? Nghiêm Chân lúng túng, nhìn chằm chằm con gà trong tay hồi lâu, cuối cùng vẫn nhét vào trong xe đẩy hàng. Lúc đã mua được kha khá các thứ, bạn Cố Gia Minh kéo Nghiêm Chân tới trạm cuối cùng của trung tâm mua sắm là... cửa hàng đồ chơi! Thú vui lớn nhất của người đàn ông nhỏ tuổi Cố Gia Minh khi dạo quanh mua sắm là mua đồ chơi, lần này lại càng quan trọng, vì trước khi tới thành phố B, thú trưởng kêu đồ chơi của cậu quá nhiều, quá phiền phức, đã để hết ở nhà. Theo như lời của tiểu Tư lệnh thì phải trang bị lại từ đầu. Nghiêm Chân tựa người vào chiếc xe đẩy hàng, chăm chú ngắm nhìn cậu bé chọn đồ chơi, tầm mắt hơi chệch đi một chút, khi quét qua nơi nào đó, bỗng ngừng người.

Là một người mặc quân phục, vóc người cao gầy rắn rỏi trông giống Cố Hoài Việt, nhưng trông đáng đứng chắc chắn không vững vàng bằng Cố Hoài Việt. Nghiêm Chân chợt thầm so sánh, đúng lúc này, người kia quay lưng lại, sau khi nhìn rõ gương mặt anh ta Nghiêm Chân tức khắc giật mình. Không phải Thẩm Mạnh Xuyên đây sao?

Rõ ràng Thẩm Mạnh Xuyên cũng đã trông thấy cô, mái tóc của anh ta bị vò loạn trong lúc bực dọc dựng đứng lên một cách khôi hài. Hai người nhìn nhau chốc lát, Nghiêm Chân lẳng lặng nghiêng đầu quay đi, ngoài lần trên thảo nguyên, cô chưa gặp anh ta thêm lần nào nữa. Bộ dáng hung hăng hống hách của anh ta khi đó cô vẫn còn nhớ như in, vậy nên nhìn anh trong tình trạng bây giờ, Nghiêm Chân càng lúc càng không nhịn được cười.

Thẩm Mạnh Xuyên định thần lại, cầm chiếc mũ trong tay đội lên đầu, sải bước rất nhanh đi về phía Nghiêm Chân: “Xin chào.”

“Xin chào.” Cô lặp lại theo lời anh ta.

“Sao cô lại ở đây?” Anh ta nhìn vào trong xe đẩy hàng của cô, “Sao, Tham mưu trưởng Cố được về phép mà không nghỉ ngơi đã chạy đến đơn vị để trực rồi à? Cậu này giỏi thật, nói sau Tết hai tháng sẽ diễn tập, còn chưa đến Tết đã sẵn sàng xung trận rồi, thay mặt Ban chỉ huy tôi xin tỏ lòng ngưỡng mộ.”

Nói xong, Nghiêm Chân còn chưa có phản ứng gì, cậu bé đã trừng mắt với anh ta trước. Thẩm Mạnh Xuyên chấp tay sau lưng cúi người xuống, quan sát oắt con trước mặt, bật cười: “Đừng trách tôi nói thật, cô vẫn trông con cho cậu ta à? Không chán sao?”

Nghiêm Chân thắc mắc: “Sao tôi lại thấy chán?”

“Vì cô là vợ của Cố Hoài Việt chứ có phải bảo mẫu của thằng oắt con này đâu.”

Vừa nghe thấy ba chữ thằng oắt con là cậu bé Cố Gia Minh nổi giận, thường ngày lúc cậu chọc tức Cố Hoài Việt cũng hay bị gọi như vậy, một ý nghĩ bật lên trong đầu, cậu nhắm thẳng vào đôi giày da màu đen bóng lộn của Thẩm Mạnh Xuyên mà dẫm. Sau khi đã làm xong việc lớn, lại chạy tuốt về bên Nghiêm Chân, mặt vênh vênh dương dương tự đắc.

Thẩm Mạnh Xuyên chẳng thể ngờ cậu nhóc này lại biết tập kích bất ngờ, khom người xuống nhìn vết chân còn in trên giày mà không dám tin. Nghiêm Chân nhỏ giọng mắng cậu bé, kéo cậu ra phía sau mình để che chắn.

Anh ta nhìn hai người trong điệu bộ grom sủng sẵn sàng mà không nhịn được phá lên cười: “Này, hình như tôi không phải là người xấu đâu nhì? Tôi là quân nhân, PLA(1) đấy nhé!”

(1) PLA: tên tiếng anh viết tắt của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

Lôi tiếng Anh ra với cậu bé chỉ có thể khiến cậu càng khịt mũi khinh thường hơn: “Hừ, bố cháu cũng là quân nhân nhé. Bố còn có chứng minh quân đội cơ, chú có không?”

Ô hay, tên oắt này quả thực khiến cho Thẩm Mạnh Xuyên được mở mang tầm mắt. Anh ta nhìn Nghiêm Chân, đưa tay lên túi áo ngực: “Muốn xem chứng minh quân đội của chú thật à?”

“Không cần đâu.” Nghiêm Chân xua tay: “Trẻ con không hiểu chuyện, mong anh đừng để bụng.”

Thẩm Mạnh Xuyên hậm hực bỏ tay xuống, anh ta nhìn quanh một lượt, nói: “Tôi là Thẩm Mạnh Xuyên.”

“Tôi biết.”

“Cô biết?” Thẩm Mạnh Xuyên nhìn cô bằng ánh mắt có thể nói là ngỡ ngàng, “Cô biết tôi là ai à?”

“Biết chứ.” Nghiêm Chân khó hiểu trước phản ứng của anh ta, “Anh nhờ người đưa tôi và Gia Minh tới 953 còn gì?”

Ý anh ta không phải chuyện này! Thẩm Mạnh Xuyên lại hạ mũ xuống, vuốt vuốt mái tóc ngắn: “Cô không nhớ thật à? Cô quen biết tôi từ rất lâu rồi mới phải, trước kia chúng ta từng gặp nhau mà, còn trước cả lần trên thảo nguyên cơ.”

Lời nói của Thẩm Mạnh Xuyên làm Nghiêm Chân thấy rối rắm, cô dăm chiêu nhìn anh ta giây lát, đang định cất lời thì một cô gái đứng ở đầu bên kia kệ hàng đã cao giọng gọi tên Thẩm Mạnh Xuyên. Lúc này Thẩm Mạnh Xuyên mới nhớ ra là mình đi mua đồ cùng với “thò con”, anh ta ngoảnh lại gào lên: “Đợi chút!”, rồi nghiêng đầu lại nói với Nghiêm Chân: “Cô nghĩ kỹ lại đi, chắc chắn cô có thể nhớ ra tôi!” Dứt lời, cầm mũ vội vã bước đi, chỉ còn lại Nghiêm Chân cùng Cố Gia Minh đứng đó ngơ ngác.

Cô quen biết với Thẩm Mạnh Xuyên, lại còn từ rất lâu trước đây? Đùa gì vậy!

Do biết sau Tết sẽ có đợt diễn tập quy mô lớn, nên cho dù đã cận kề ngày cuối năm thì công tác huấn luyện thường ngày cũng không được sơ xuất. Hôm nay, Cố Hoài Việt quay trở lại công việc, vừa gặp Tham mưu tác chiến Đường Lỗi đã nghe anh ta kêu rầm trời: “Tham mưu trưởng, đồng chí Lưu giám em gần tuần nay rồi, bắt em lên kế hoạch huấn luyện tác chiến cho anh ấy, giữ nguyên cường độ, nâng cao tiêu chuẩn lên, năm hết Tết đến làm thế này khác gì chương mặt ra cho anh em họ mắng chửi.”

Anh vỗ vai cậu Thiếu tá trẻ tuổi, đi về phía văn phòng của Lưu Hướng Đông. Người đàn ông Sơn Đông này đã mấy năm nay không về nhà ăn Tết, công tác huấn luyện trong đơn vị nặng nề, nhưng không đến mức không dành ra được vài ngày để nghỉ ngơi. Cố Hoài Việt cân nhắc nhiều lần, cuối cùng vẫn quyết định khuyên anh ta về nhà.

Ai ngờ Luru Hường Đông phát tay: “Không sao, chị dâu cậu đang trên đường đi rồi, mai là tới Sư đoàn!”

Cố Hoài Việt mỉm cười. Tết này, sẽ không hui quanh.

“Nghe lãnh đạo cấp trên nói, đợt diễn tập này sẽ điều một Sư đoàn trong Quân khu ta.” Luru Hường Đông suy tư, “Cậu đã nghe chuyện Sư đoàn D sắp chuyển đổi chưa?”

“Lan truyền nhanh thế à?”

Luru Hường Đông cười: “Lại còn không? Thẩm Mạnh Xuyên đã chạy thẳng tới chỗ Tư lệnh Tịch rồi, toàn quân trên dưới có ai mà không biết.”

Cố Hoài Việt lắc đầu: “Chắc hẳn cậu ta đã có tính toán. Dù gì Sư đoàn D cũng là đơn vị có thâm niên trong quân, cậu ta không thể đánh mất phiên hiệu trong tay mình được.”

“Ô, thế lần đổi đầu trước chúng ta còn đánh cho cậu ta thê thảm vậy làm gì?” Luru Hường Đông hạ bút, khoanh tay trước ngực nhìn Cố Hoài Việt.

Cố Hoài Việt cười cười: “Lần đấy khác, chúng ta là Quân Xanh, Quân Xanh làm nhiệm vụ gì? Là kiểm nghiệm năng lực tác chiến của Hồng quân, tìm ra những điểm còn thiếu sót, thực hành huấn luyện khả năng đối kháng. Suy nghĩ của Thẩm Mạnh Xuyên có lúc cũng nhắc, chúng ta làm nhiệm vụ dạy cho cậu ta một bài học.”

“Bài học gì?” Luru Hường Đông thực sự tò mò.

“Bình giả, quỷ đạo dã.(2)”

(2) Cầm binh đánh giặc phải cơ động, linh hoạt, trong trường hợp cần thiết cũng phải sử dụng đến thủ đoạn.

Luru Hường Đông nghe xong, phải gọi là khâm phục.

Vì người nhà anh đã đến đơn vị nên trước bữa cơm tối nửa tiếng, Cố Hoài Việt bị Luru Hường Đông “đuổi” về nhà: “Được rồi, cậu mau về đi, nhà ăn Sư đoàn tối nay không định đón tiếp cậu đâu.”

Cố Hoài Việt bật cười, thu dọn đồ đạc ra khỏi trụ sở Bộ chỉ huy Sư đoàn. Sắc trời đã tối hẳn, chiến sĩ đứng gác nghiêm trang làm động tác chào, anh nhanh chóng chào lại, vẫn đứng nguyên trước cửa trụ sở. Một tổp lính của Tiểu đoàn Trinh sát vừa về từ trường bắn, cất giọng hát vang bài Tập bắn trở về, có mấy sĩ quan cấp Ủy lái xe Jeep mui trần trông thấy anh còn nhăn nhó chào. Cố Hoài Việt mỉm cười, vẫy tay bảo họ về mau, người nọ người kia lẫn lộn trong tuyết suốt cả buổi chiều, sợ là đều bị lạnh cóng hết cả.

Lúc Cố Hoài Việt đi một mình khó lòng nhìn ra tốc độ của anh, nhưng nếu bên cạnh có thêm một người nữa thì sẽ so sánh được ngay. Chẳng bao lâu, anh đã về đến tòa nhà đơn lẻ sơn màu đỏ kia. Mở cửa nhà, bầu không khí ấm áp cùng mùi thức ăn thơm nức khiến anh đứng ngây ra ở cửa một lúc, cậu bé Cố Gia Minh đang lắp ráp khẩu súng đồ chơi mới mua nghiêng đầu qua, tức thì nhắc mông lên chạy lạch bạch về phía anh.

“Bố, giao cho bố một nhiệm vụ gian lao mà anh dũng!”

Anh nhướn mày: “Nói.”

“Lắp súng cho con!” Anh bạn nhỏ dứt lời, tức thì ngượng nghịu cúi đầu.

Biết ngay mà! Cố Hoài Việt búng mấy cái lên đầu cậu bé, cầm lấy cây súng lắp ráp thành thạo chỉ trong mấy bước. Anh bạn nhỏ ôm đầu kháng nghị: “Không được búng đầu con, hết cả thông minh rồi!”

Trong lúc hai cha con đang mắt to trừng mắt nhỏ, Nghiêm Chân từ phòng bếp đi ra, tay còn bung một nồi canh thơm lừng: “Anh về rồi à?”

Cố Hoài Việt gật đầu, đỡ nồi canh từ tay cô, đặt ngay ngắn lên bàn. Là canh gà nấu với nấm đầu khỉ, tác dụng dưỡng dạ dày.

Nghiêm Chân lấy muối múc ra một bát, đặt trước mặt Gia Minh: “Gia Minh nói anh thích ăn thanh đạm nhẹ nhàng, nên chỉ có cách hầm gà thành canh. Anh ăn được không?” Nghiêm Chân nhìn anh thăm dò, hệ thống điều hòa chung sưởi ấm toàn đơn vị khiến cả căn phòng ấm nóng hẳn lên, nóng đến nỗi hai bên má cô đã đỏ hồng. Cố Hoài Việt đứng yên tại chỗ chăm chú nhìn cô giây lát, mỉm cười: “Được!”

Mặt Nghiêm Chân càng đỏ hơn, xoay người lại múc canh cho Cố Hoài Việt.

Ăn tối xong, thủ trưởng Cố nhận lấy việc rửa bát. Anh cởi áo khoác ngoài, rửa rất chuyên tâm. Vô tình đưa mắt nhìn ra ngoài, thấy Nghiêm Chân đang gấp quần áo, còn tên oắt con đang bò trên giường xem album ảnh.

Đó là album ảnh của Nghiêm Chân, cậu bé Cố Gia Minh lúc này đang chăm chú xem một bức ảnh chụp em bé. Nghiền ngẫm hồi lâu, cậu bé nói: “Cô, hồi bé cô đáng yêu thật đấy!” Nói xong còn bày ra một vẻ mặt đáng yêu, thái độ dương dương tự đắc không được bao lâu, đầu lại lập tức bị búng một cái, cậu bé tức tối!

Người lớn phía trên đầu không thèm để ý đến con giận hờn trẻ con của cậu bé, lấy đi bức ảnh từ tay cậu. Cậu bé tức mình, quay mông đi tiếp tục chơi

súng.

Cố Hoài Việt cúi đầu nhìn bức ảnh. Ảnh chụp đen trắng, em bé trong ảnh cười tươi rói, mang theo cả nét tinh nghịch ôm lấy người đàn ông bên cạnh. Người đàn ông đó cũng là một quân nhân, nhưng cấp hiệu đeo trên vai khi ấy ngoài một ngôi sao có thêm một dải vạch, chỉ mới là Hạ sĩ.

Nghiêm Chân ngẩng đầu khỏi đồng quần áo, tươi cười: “Ảnh chụp em được một trăm ngày đấy, người bên cạnh là bố em.”

“Bố em là lính Thông tin à?” Mặt sau ảnh có một hàng chữ nhỏ, kỷ niệm tháng mười hai năm 19XX, Tiểu đoàn Thông tin Lữ đoàn Z Quân chủng Tên lửa Đạn đạo Chiến lược.

“Vâng.” Cô cười cười, “Nhưng mà bố em không phải lính Thông tin chuyên nghiệp, sau được điều đến Cục Hậu cần để lo việc quân nhu.”

Anh đặt tấm ảnh xuống, lại nhặt tấm khác lên. Nhìn số lượng ảnh, hầu như đều là ảnh chụp lúc nhỏ. “Sao không có ảnh nào lúc lớn?” Anh vô tình hỏi.

Nghiêm Chân đáp lời: “Lớn lên ít chụp lắm, không ăn ảnh.”

Cố Hoài Việt nghe thấy thế ngẩng đầu, tỉ mỉ ngắm khuôn mặt cô. Gương mặt điềm tĩnh, dịu dàng, thanh tú, một người như vậy, nếu nói không ăn ảnh, ai tin đây? Rất lâu sau, anh lại cúi đầu xuống, tiếp tục xem ảnh, ánh mắt bất chợt ghim chặt vào một chỗ, vùng trán trên hai lông mày khẽ động. Đó là một tấm ảnh chụp Nghiêm Chân năm lên chín tuổi, hai bím tóc buộc cao, nhìn thẳng vào ống kính nở nụ cười. Ánh mặt trời sau lưng tỏa chiếu, rọi lên gương mặt cô vô cùng rạng rỡ. Thì ra ngày còn nhỏ, cô đã từng cười như vậy.

Định thần lại, Cố Hoài Việt thấy Nghiêm Chân đã xếp hết quần áo vào trong tủ, nhìn bức ảnh anh đang cầm trên tay, cô hơi ngượng ngùng: “Ảnh này chụp trên núi ở thị trấn nhỏ nơi đơn vị bố em đóng quân.” Trước khi Lữ đoàn Z còn chưa chuyển đi, họ đóng quân tại một thị trấn có nhiều đồi núi như vậy, lúc ấy chuyện khiến Nghiêm Chân vui nhất là được cùng bố lên núi chơi.

“Ồ đó đẹp không?”

“Đẹp. Nhưng không biết doanh trại có còn ở đấy không, sau khi đơn vị chuyển đi thì em chưa từng quay về đó, muốn trở lại thăm lắm.”

Cố Hoài Việt xếp lại ảnh cho cô, cười nói: “Xem có dịp nào, chúng ta cùng đi.”

Nghiêm Chân ngước mắt, hơi ngạc nhiên, sau lại mỉm cười: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Oan gia ngõ hẹp

Mới sáng sớm, từng chiếc xe tăng và xe bọc thép nối đuôi nhau tiến ra ngoài cổng doanh trại, dấu vết xích xe nghiền qua nông sâu không đều đan chéo vào nhau, cuối cùng sau khi một chiếc xe Jeep ra khỏi doanh trại, cánh cổng được lắp điều khiển điện tử nhanh chóng khép lại. Lúc lính gác còn chưa đổi ca xong, một chiếc xe Jeep việt dã dừng trước cổng doanh trại, lính gác muốn kiểm tra giấy tờ theo quy định. Kính cửa xe Jeep hạ xuống, gương mặt không biểu cảm của Thẩm Mạnh Xuyên xuất hiện. Lính gác nhận giấy tờ của anh, rồi trả lại: “Bảo cáo thủ trưởng, người không thuộc đơn vị phải có người trong đơn vị ra đón mới được vào ạ.”

Thẩm Mạnh Xuyên hít sâu một hơi: “Đã gọi là thủ trưởng rồi mà vẫn không cho vào cổng à?”

Lính gác lúng túng nói: “Đây là quy định ạ.” Nói rồi cùng Thẩm Mạnh Xuyên mắt to trừng mắt nhỏ.

“Nhìn tôi làm gì? Khoe mắt cậu to à?”

Lính gác đành quay về vị trí, ánh mắt không hề suy suyển – vẫn chăm chăm nhìn Thẩm Mạnh Xuyên, hết cách, ai bảo thủ trưởng lại dừng ngay phía trước cậu ta. Hai người nghiêm mặt gườm nhau một lúc, từ ghế sau chiếc xe Jeep vang lên tiếng cười khe khẽ: “Mạnh Xuyên, hay là gọi một cuộc điện thoại đi.”

Thẩm Mạnh Xuyên vò đầu, quát cậu lính gác trước mặt: “Gọi điện đến chỗ Lưu Hướng Đông cho tôi.”

Cậu lính gác bấm số mấy lần, không ai nhấc máy. Thẩm Mạnh Xuyên giận dữ: “Thế thì gọi Cố Hoài Việt!”

Cậu lính gác lại bấm số mấy lần nữa, lần này đã có người nghe máy. Thẩm Mạnh Xuyên hừ một tiếng, dựa lưng vào ghế. Một giọng nói dịu dàng vang lên từ ghế sau: “Anh, lúc trước anh đi lính ở đây cơ mà, sao không ai biết anh thế?”

Thẩm Mạnh Xuyên cũng không buồn quay đầu lại: “Doanh trại cố định, quân lính di động, đơn vị thay đổi, người đến người đi, ở đây còn mấy người mà anh quen đâu!” Nói dứt lời chính anh ta lại ngần ngại, giảng đạo lý cho người khác nghe thì dễ, nhưng đến phiên mình mới thấy khó tiếp thu. Anh liếc ra

ghế sau, nhìn hai người phụ nữ đang ngồi đó – bà Tường Di và Thẩm Mạnh Kiều, lại đưa tay vò đầu.

Bà Tường Di là vợ của bác cả anh ta – ông Thẩm Nhất Minh, còn Thẩm Mạnh Kiều là cô em họ. Tuy là họ hàng nhưng trước kia ông Thẩm Nhất Minh công tác ở thành phố C, sau này mới được điều tới thành phố B vào làm trong Tổng cục Chính trị, cách rất xa Quân khu S nơi ông cụ nhà anh ta đóng quân, anh em hai người cũng không coi là thân thiết. Dịp này sắp Tết, anh ta đến nhà bác cả thăm hỏi, nhân tiện bàn chuyện diễn tập sau Tết, ai ngờ đâu lại vướng phải cô em họ này, cứ đòi đến khu ngoại ô thành phố B để gặp một người quen, ngay lúc đó anh ta đã muốn nổ đầu ra. Bát tự của anh ta đúng là xung khắc với Sư đoàn A này!

Đúng lúc sự kiên nhẫn của anh ta sắp cạn, một chiến sĩ từ xa chạy rất nhanh về phía chiếc xe Jeep, đứng nghiêm rồi làm động tác chào, ký tên xong liền đưa chiếc xe Jeep việt dã vào trong. Thẩm Mạnh Xuyên cũng coi như đã quen đường đi lối lại ở Sư đoàn này, không thể không nói, mấy năm trở lại đây Sư đoàn A cũng không có nhiều thay đổi, khi lái xe qua Tiểu đoàn Trinh sát, anh ta còn cố ý dừng lại một chốc, đúng lúc này anh ta nghĩ tới một chuyện, qua chiếc gương chiếu hậu nhìn Thẩm Mạnh Kiều đang ngó nghiêng xung quanh: “Kiều Kiều, em còn chưa nói cho anh biết đến đây gặp ai đây, em nhìn trùng anh sĩ quan nào rồi, để anh làm mối cho.”

Mặt Thẩm Mạnh Kiều đỏ bừng: “Anh mà làm mối được anh sĩ quan này thì đúng là em phải cảm ơn anh ạ.”

“Ai thế?” Anh ta ung dung châm một điếu thuốc, chậm rãi lái xe đi trên con đường chính của Sư đoàn.

Thẩm Mạnh Kiều và bà Tường Di nhìn nhau, nhận được ánh mắt đầy khích lệ, nói ra cái tên đó: “Cố Hoài Việt ạ!”

Ai ngờ vừa dứt lời liền nghe thấy một tiếng phanh chói tai. Thẩm Mạnh Xuyên bị tàn thuốc rơi xuống làm bỏng tay, vẩy tay thật mạnh, đầu mày cũng nhúu cả lại, hóa ra hai người này đi cả đoạn đường xa xoi đến đây là để gặp một sĩ quan đã kết hôn?

“Sao thế anh?” Thẩm Mạnh Kiều hỏi.

“Không sao.” Anh ta nghiêng răng, tiếp tục lái đi.

Khi nhận điện thoại Nghiêm Chân đang đọc sách, sáng sớm anh bạn nhỏ đã được Cố Hoài Việt đưa sang nhà Tư lệnh Tịch, nói là cháu gái đang ngoại của bà Chung Lê Anh dắt theo hai đứa con tới thăm, muốn đón Cố Gia Minh qua chơi cùng hai bạn nhỏ kia. Đều là đám trẻ lớn lên trong khu tập thể quân đội, chắc hẳn sẽ làm thân với nhau rất nhanh. Điện thoại trong nhà nổi đường dây nội bộ, đây là lần đầu tiên đổ chuông, Nghiêm Chân do dự nhấc máy lên nghe.

“A lô, là tôi, Thẩm Mạnh Xuyên đây.” Lúc này anh ta đang đứng trong trạm gác ngoài cổng khu tập thể gọi cho Nghiêm Chân, hét thấy sư đoàn đều biết người nhà của Tham mưu trưởng Cố đã đến đơn vị, báo một tiếng là lính gác lập tức nổi máy.

Nghiêm Chân hơi ngạc nhiên: “Chào anh.”

Thẩm Mạnh Xuyên hít một hơi thuốc dài: “giờ tôi đang ở cổng ngoài khu nhà cô, dẫn theo hai người muốn gặp Cố Hoài Việt, có tiện không?” Nói xong, anh ta đưa mắt nhìn bà Tường Di và Thẩm Mạnh Kiều đang đợi ngoài trạm gác.

“Hoài Việt, giờ anh ấy không có nhà.” Nghiêm Chân nói. Hôm nay chị Sở Dao – vợ của Sư trưởng Lưu Hường Đông đến đơn vị, nhưng từ sáng sớm Lưu Hường Đông đã cùng các chiến sĩ ra thao trường luyện tập, điện thoại gọi tới là Cố Hoài Việt nghe máy, anh liền đích thân đi đón chị Sở Dao tới Sư đoàn.

“Là hai vị khách quý đây!” Anh ta thoáng cười, “Không thì cô tiếp thay cậu ấy đi?”

Nghiêm Chân nghĩ ngợi thoáng chốc: “Đợi tôi một lát.”

“Được, tôi không vội.” Lại một lần nữa tàn thuốc làm bỏng ngón tay anh ta, Thẩm Mạnh Xuyên nhăn mặt, càu nhàu rồi cúp máy. Ra khỏi trạm gác, anh ta nói với bà Tường Di và Thẩm Mạnh Kiều: “Giờ Cố Hoài Việt không có ở Sư đoàn, nhưng người nhà cậu ta ở đây, sẽ xuống ngay bây giờ. Em mà thật sự muốn gặp thì phải vào nhà cậu ta ngồi đợi rồi.”

Thẩm Mạnh Kiều chau mày: “Người nhà ạ?”

“Phải.” Anh ta tùm tùm, dời ánh mắt sang phía cửa tòa nhà, ý cười càng đậm nét: “Là vợ cậu ta đây.”

Tuyết rơi nặng hạt suốt mấy ngày liền, thành phố B hiếm hoi lắm hôm nay mới thấy được bóng dáng mặt trời. Nhưng khi bước đến trước cửa tòa nhà, Nghiêm Chân vẫn bất giác siết chặt thêm chiếc áo khoác ngoài, trong nhà có hệ thống sưởi nên đủ ấm, còn thời tiết âm mý độ bên ngoài thực sự khiến cô chùn bước. Song tại thời điểm này, nguyên nhân khiến bước chân cô chùn lại không chỉ bởi vì thời tiết. Nghiêm Chân đưa tay che ánh nắng mặt trời xiên nghiêng, thoạt đầu còn tưởng mình hoa mắt. Ba người đang đứng bên ngoài trạm gác kia, một người là Thẩm Mạnh Xuyên, bộ quân phục đó cô không nhận nhầm. Hai người còn lại, một người là Thẩm Mạnh Kiều, người kia là... bà Tường Di?

Cô sững sờ, đứng yên bất động, khắp người ớn lạnh. Cùng có biểu cảm ngỡ ngàng như cô là Thẩm Mạnh Kiều và bà Tường Di, Thẩm Mạnh Kiều trân trân nhìn người đang đứng ở cửa tòa nhà kia, Nghiêm Chân, lại là Nghiêm Chân!

Bà Tường Di sau một hồi kinh ngạc quay sang nhìn Thẩm Mạnh Xuyên: “Không nhầm chứ, có nghe nói Hoài Việt kết hôn đâu.”

Thẩm Mạnh Xuyên kéo thấp vành mũ, khiến người khác không thấy được vẻ mặt anh ta: “Cháu cũng chỉ mới nghe nói, đi thôi nào.”

Trông thấy ba người họ tiến lại gần, Nghiêm Chân siết chặt chiếc chìa khóa trong tay, mép răng curu sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay cô đau điếng, cũng nhờ vậy mà cô mới hoàn hồn lại. “Xin chào.” Cô nhìn ba người Thẩm Mạnh Kiều sóng bước, hồ hững cất lời chào.

Thẩm Mạnh Kiều sắc mặt tái nhợt bước đến trước mặt cô: “Chị là cô giáo cũ của Gia Minh cơ mà? Sao, sao lại là...”

Đối với lời mở đầu đã chất vấn vô lý của Thẩm Mạnh Kiều, Nghiêm Chân chỉ mỉm cười, ngữ điệu nhàn nhạt nói: “Đúng thế, sau chị kết hôn với Hoài Việt. Làm đăng ký rồi, nhưng chưa tổ chức đám cưới, cũng không thông báo rộng rãi với mọi người.”

“Hóa ra là thế, thảo nào, thảo nào ở trường chị và Gia Minh lại thân thiết như vậy.” Mà cô lại không hề cảm nhận ra! Thẩm Mạnh Kiều không kìm chế được cắn môi dưới.

Nhìn Thẩm Mạnh Kiều rồi bời, Nghiêm Chân vẫn tự nhiên thoải mái, nụ cười cũng rất đúng mực. Có điều không thể phủ nhận, tay cô mỗi lúc một lạnh hơn – bởi có một người, sắc mặt từ đầu tới giờ không hề biến đổi. Nghĩ vậy, cô trừng mắt lườm Thẩm Mạnh Xuyên, rồi nhìn sang bà Tường Di cùng Thẩm Mạnh Kiều: “Bên ngoài trời lạnh, mọi người lên nhà ngồi ă.”

“Không cần đâu, chúng tôi...” Thẩm Mạnh Kiều xoay người định đi, nhưng bà Tường Di kéo cô lại. Đầu mày bà Tường Di hơi thả lỏng, miễn cưỡng nở ra một nụ cười: “Cũng được, thế thì lên nhà ngồi chơi đã. Lần trước đến mừng thọ ông Cố, nghe chị Lý Uyển nói năm nào Hoài Việt cũng đón Tết ở đơn vị, cô nghĩ việc quân cũng bận rộn, chúng ta cứ dành thời gian đi qua đi lại thì hơn, qua thăm câu ấy xem thế nào. Một mình câu ấy ở thành phố B cũng vất vả.” Phải nói rằng, bà Tường Di rất khéo ăn nói, chỉ mấy câu ngắn ngủi đã hoàn toàn xoay chuyển mục đích đến ban đầu. Còn Nghiêm Chân chỉ mỉm cười không nói.

Thẩm Mạnh Xuyên đứng ở cửa tòa nhà: “Cháu không lên đâu, mọi người cứ ôn chuyện cũ, cháu đi loanh quanh, đợi hai người trước cổng lớn nhé.”

Bà Tường Di đồng ý: “Thế cũng được.”

Nghiêm Chân nhìn bà Tường Di, lại nói với Thẩm Mạnh Xuyên: “Anh đợi tôi ở đây đã, đợi một lát tôi xuống tiễn anh.”

Thẩm Mạnh Xuyên nghe vậy ánh mắt lóe lên: “Được.”

Bóng Nghiêm Chân nhanh chóng biến mất vào lối đi, Thẩm Mạnh Xuyên đợi ở dưới lầu, trong lòng lại dấy lên một cảm giác chẳng lành. Liệu có phải anh ta đã làm sai không, có phải nên nói rõ chân tướng với cô trong điện thoại không? Nhưng còn chưa nghĩ ra đáp án, Nghiêm Chân đã đi xuống lầu, sắc mặt có phần nhợt nhạt.

Nghiêm Chân nhìn anh ta: “Tôi tiễn anh ra cổng, ở đây canh gác nghiêm ngặt, người ngoài ra vào phải có người nhà ký tên.”

Thẩm Mạnh Xuyên cứng họng, thì ra đứng đợi cả nửa ngày là vì lý do này đây, anh ta chỉnh lại vành mũ, quan sát cô từ đầu đến chân: “Yên tâm, dựa vào bộ quân phục này tôi vẫn ra ngoài được.”

Nghiêm Chân giống như đã có thể thở phào: “Thế thì tốt, anh đi thông thả, tôi không tiễn nữa.”

“Này!” Thẩm Mạnh Xuyên vội nói: “Tôi bảo, cô không có gì muốn nói với tôi à?”

Nghiêm Chân nhìn anh ta vẻ nghiêm túc, tựa như đang thực sự suy nghĩ xem phải nói điều gì đó, lâu sau, cô đáp: “Không.”

Phản ứng của Thẩm Mạnh Xuyên là một tay ôm mặt, Nghiêm Chân nhìn anh ta, sau cùng, nở nụ cười: “Hình như tôi nên cảm ơn anh. Cảm ơn anh, đã khiến tôi nhìn rõ một sự thật.”

“Sự thật gì?” Tay anh ta ngừng lại ở đó, cảm thấy mơ hồ khó hiểu.

Nghiêm Chân lại lắc đầu: “Không có gì, anh đi đi, tạm biệt.”

Thái độ này! Thẩm Mạnh Xuyên nghiêng rằng, khi cô quay người đi liền gọi cô lại: “Nghiêm Chân, cô thực sự không nhớ tôi sao? Hồi còn bé, ở khu tập thể trong doanh trại, mùa hè, quên hết rồi à?”

Đáp lại anh ta là hai tiếng lãnh đạm và bóng lưng cô rời đi: “Quên rồi.”

Nhà ga thành phố B, Cố Hoài Việt cho xe dừng ở chỗ đậu xe, đứng ở cửa ga đợi Sở Dao. Anh mặc thường phục quân nhân màu xanh thẫm, cộng thêm vóc dáng cao gầy rắn rỏi, ngay cả khi đang đứng trước cửa ra đồng người qua lại, cũng không dễ gì bị chìm khuất. Sở Dao vừa ra khỏi ga đã trông thấy anh, tay xách hành lý đi về phía anh đứng. Cố Hoài Việt thấy vậy vội bước tới đỡ lấy.

Sở Dao là người miền Nam, thời trẻ từng phục vụ trong Đoàn Văn công, quen Lưu Hường Đông cũng từ trong quân đội, sau khi kết hôn lại không quản ngại theo anh tới Sơn Đông, chăm sóc gia đình Lưu Hường Đông từ già đến trẻ, ở Sơn Đông đã mười mấy năm, tính tình cũng thấm nhuần sự hào sảng của con người miền Bắc: “Lão Lưu hôm nay lại bận à?”

Cố Hoài Việt mỉm cười, cho xe chậm chậm hòa vào dòng giao thông trên đường, tăng tốc về hướng Sư đoàn: “Vâng, cuối năm công việc dồn đống, việc

huấn luyện cũng cấp bách, anh Luru không thoát thân được.”

“Chị biết ngay mà.” Chị làm bộ tức giận.

“Nhưng mà, hôm qua Sư trưởng Luru đã thông báo khắp cả Sư đoàn rồi, nói hôm nay chị dâu sẽ tới.”

Sở Dao tươi cười: “Dù là quân đội thì Tết nhất cũng không qua loa được, chị thấy ba người các cậu, Lão Luru này, Chính ủy Cao, cả cậu nữa, đều không về quê. Lão Luru với Chính ủy Cao còn đề bàn, gia đình ở cả bên này, nhưng một mình cậu năm nào cũng mang theo con nhỏ đón năm mới...”

Khỏe mới Cổ Hoài Việt cong cong: “Hết rồi chị dâu, năm nay có thêm một người nữa.”

“Ồ?” Sở Dao tò mò.

Anh mỉm cười điềm đạm: “Vợ em.” Nói ra hai tiếng này, anh chợt thấy trong lòng êm dịu.

Phòng của Luru Hướng Đông và Sở Dao cách bên Cổ Hoài Việt một tầng nhà, Cổ Hoài Việt xách hành lý lên lầu giúp chị, anh nhìn quanh trong phòng một lượt, thấy điện và nước đều đã đủ cả mới yên tâm ra về. Cúi nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, mới hơn hai giờ chiều, vốn định về trụ sở Sư đoàn, nhưng lúc đi qua cửa tầng nhà mình, bước chân anh vô tình dừng lại. Hay là, về nhà trước đã? Gia Minh đi chơi, một mình cô ấy sẽ làm gì nhỉ? Nghĩ vậy, Cổ Hoài Việt xoay người đi về nhà.

Nghiêm Chân bụng nước vừa được đun lên, châm thêm trà cho Thẩm Mạnh Kiều và bà Tường Di. Tính ra họ đã ngồi cùng nhau được hơn một tiếng, tán gẫu mấy chuyện vô thưởng vô phạt. Về mặt Thẩm Mạnh Kiều mang nỗi thất vọng và mất mát khó lòng che giấu, Nghiêm Chân nhìn thấy hết, trong lòng gợn lên những con sóng lăn tăn. Mấy tháng trước đây thôi, cô gái trước mặt này vì tình yêu đã cướp đi công việc của cô, tự cho rằng tiếp cận với con trai anh là có thể tiếp cận được con người anh. Cô khi đó cảm thấy thế nào, sợ rằng cũng y hệt như Thẩm Mạnh Kiều giờ phút này, hoặc giả, còn sâu đậm hơn cô ấy. Thế nhưng chỉ mới vài tháng sau, họ đã đổi vai cho nhau. Bây giờ cô là người chiến thắng, ngồi đây tiếp đón họ với tư cách là vợ của anh. Vậy mà tại sao, cô không thấy được chút ít niềm vui mà người chiến thắng nên có, đến ngay cả mây may kích động cũng không thấy đâu. Đường như, cô cũng không biết bản thân mình đã thắng được cái gì, ngoài thân phận kia ra.

“Đã sắm được hết đồ đón Tết chưa?” Bà Tường Di dịu dàng hỏi, bà từng trải nhiều, biết cách chế ngự cảm xúc hơn Thẩm Mạnh Kiều.

“Đầy đủ rồi ạ.”

“Thế thì tốt.” Bà Tường Di thờ dãi, “Hoài Việt cũng đâu phải không được nghỉ phép, sao lại cứ phải đón Tết ở thành phố B, để hai ông bà cụ thui thủi ở nhà.”

“Đã có Hoài Ninh với Hòa Hòa ở nhà rồi ạ.” Cô ngập ngừng, nhớ ra bà Tường Di chắc còn chưa biết Lương Hòa, Nghiêm Chân lại bổ sung thêm: “Lương Hòa là vợ của Hoài Ninh.”

Bà Tường Di yên lặng một thoáng, mỉm cười nhẹ nhàng: “Tốt quá, con trai đều đã lấy vợ hết cả rồi, hai ông bà cụ Cổ từ nay cứ thế là hưởng phúc thôi.”

Nghiêm Chân mỉm cười hờ hững, không khí trong phòng bỗng chốc trầm xuống. Đúng lúc này, chuông cửa reo lên, Nghiêm Chân đang nghĩ chắc là anh bạn nhỏ đã bị trục xuất về nhà, mở cửa ra lại là Cổ Hoài Việt, Nghiêm Chân không khỏi ngẩn người.

Anh bỏ mũ xuống, còn chưa vào cửa đã thấy Nghiêm Chân nhìn anh chằm chằm không chớp mắt, bèn hỏi: “Em sao thế?”

“Em không sao.” Nghiêm Chân lắc đầu nói, “Bác gái và em Mạnh Kiều tới chơi.”

Hả? Cổ Hoài Việt hơi nhướng mày, bước vào cửa, quả nhiên đã thấy bà Tường Di cùng Thẩm Mạnh Kiều đang ngồi trên sofa.

Anh cười cười, nói: “Phải là chúng cháu tới nhà thăm hỏi mới đúng.”

Bà Tường Di xua tay: “Cháu bận, cô biết, nên mẹ con cô nhân tiện ghé thăm. Giờ cũng không còn sớm nữa, mẹ con cô đi về đây.” Nói rồi huych nhẹ Thẩm Mạnh Kiều.

Thẩm Mạnh Kiều miễn cưỡng mỉm cười: “Anh Hoài Việt, Tết đến không bận bịu gì thì qua nhà ngồi chơi.”

Cổ Hoài Việt gật đầu, “Vậy để cháu tiễn hai người.”

“Không cần.” Bà Tường Di khước từ, “Mạnh Xuyên đang đợi ở ngoài rồi, nếu không phải tại điều kiện sức khỏe không cho phép, cô rất muốn cùng ngồi trò chuyện với các cháu, nhưng mà cái thân này...”

“Cô không khỏe ạ?” Nghiêm Chân đột nhiên cất tiếng hỏi.

Bà Tường Di cười cười: “Hồi trẻ gặp tai nạn rồi để lại di chứng, cũng không có gì, mỗi tội trí nhớ không được tốt, cứ hay quên. Thôi, không nói nữa, mẹ con cô về đây, cháu không cần tiễn đâu.”

Tuy rằng nói vậy, nhưng Cổ Hoài Việt vẫn đi cùng tiễn họ xuống lầu. Nghiêm Chân đứng lặng ở cửa, cho tới khi một con lạnh ập tới, cô mới rùng mình trở bước vào phòng. Chốc lát sau, nghe thấy tiếng động cửa, cô từ từ ngoảnh lại, nhìn Cổ Hoài Việt hỏi: “Tiễn về rồi à?”

Cố Hoài Việt đáp lời, rót một cốc nước nóng, nhét vào trong tay cô: “Uống chút nước ấm đi.”

Nghiêm Chân ngẩng lên, nhận lấy cốc nước, Cố Hoài Việt cúi xuống quan sát cô giây lát, nói: “Thẩm Mạnh Kiều là con gái độc nhất của chú Thẩm Nhất Minh, bạn chiến đấu với ông cụ nhà mình, cũng từng là đối tượng mà bà cụ định mai mối cho anh.”

Anh đang giải thích với cô sao? Nghĩ vậy, Nghiêm Chân bắt giắc nắm chặt cốc nước, bị sức nóng làm cho bỏng tay mới hoàn hồn lại: “Ồ, chiều nay anh không bận à?”

“Vừa đón chị dâu về, nhân tiện ghé qua nhà.” Cố Hoài Việt ngồi xuống cạnh Nghiêm Chân, đảo mắt một vòng quanh nhà, thiếu tên oắt con căn nhà trống vắng hắt, ngẫm nghĩ một lúc, anh nói: “Chiều nay không đi nữa.”

Nghiêm Chân nghiêng đầu sang nhìn anh: “Người nhà Sư trưởng Lưu cũng đến rồi à?”

“Ừ.”

“Tốt quá, cùng nhau đón Tết, sẽ vui lắm đây.” Nghiêm Chân dựa người vào sofa, uống một ngụm nước, mới cảm giác được cơ thể đang dần dần ấm lại. Ánh nắng mùa đông tựa như bông hoa không thể kết trái nở đầu cành, nhìn thì rực rỡ, nhưng chỉ cần bước ra ngoài sẽ lập tức cảm nhận được cái lạnh buốt giá ngấm tận xương tủy.

“Đưa tay em cho anh.”

“Dạ?”

“Để anh sưởi ấm cho.” Cố Hoài Việt nói, thuận đà nắm chặt lấy tay cô. Bàn tay anh như mặt trời, lòng bàn tay rất ấm áp, phút chốc đã phủ kín bàn tay cô, “Chị dâu bảo tối nay mời cơm, đúng lúc Gia Minh không có nhà, mình mời anh chị ấy sang đây được không?”

“Chị dâu vừa mới tới, để chị ấy nghỉ ngơi một ngày đã.”

Giọng nói của cô rất khẽ, xem ra hình như tâm trạng không vui, Cố Hoài Việt vô thức nắm chặt tay cô: “Sao thế?”

Nghiêm Chân lắc đầu, cô ngẩng lên nhìn Cố Hoài Việt, đôi mắt sáng khẽ dao động, như có điều muốn nói. Cô thực sự có điều muốn nói với anh, nhưng ngàn lời vạn ý cùng lúc dâng lên, cô lại đột nhiên không biết phải nói gì. Rất lâu, mới khàn khàn lên tiếng: “Hoài Việt, em muốn uống rượu.”

Đầu phía Đông trong doanh trại Sư đoàn A có một quán cơm bình dân, do một chị vợ lính họ Lương người Tứ Xuyên mở đã lâu, lúc mới bắt đầu chỉ là một quán nhỏ, sau làm ăn khấm khá, lại mua cả quán rượu bên cạnh, quy mô được mở rộng thêm một bậc.

Cố Hoài Việt rất ít khi đến đây ăn cơm, các lãnh đạo Sư đoàn cũng chưa từng bày tiệc ở nhà hàng này. Vậy nên hôm nay vừa thấy anh dắt vợ tới quán uống rượu, chị Lương cười vui đến độ sắp rớt cả cằm.

Đổi lại, Cố Hoài Việt chỉ thoáng cười: “Cho em món gì ngon với thêm chai bia.”

“Có ngay.” Chị Lương đáp lời, mang liền cho họ mấy món trứ danh, sau đó mới đem ba chai bia tới.

Nghiêm Chân nhìn thấy lắc đầu: “Chị dâu, bọn em không uống bia đâu, đổi một chai rượu trắng đi ạ.”

Chị Lương liếc nhìn Cố Hoài Việt, đùa, rượu trắng sao! Ai dám chúc say vợ của Tham mưu trưởng ngay trước mặt cậu ta chứ! Thế nhưng, vượt ngoài dự tính của chị, Cố Hoài Việt lại gật đầu. Vậy thì đành làm theo thôi.

Cố Hoài Việt nhìn Nghiêm Chân, cô cúi đầu ngồi, không để mắt chú ý tới mấy món ăn chị Lương mang lên. Anh ngẫm nghĩ, rồi đưa cô một đôi đũa: “Ăn chút gì đi đã rồi uống.”

Nghiêm Chân dường như bất chợt hoàn hồn, mắt khẽ chớp: “Em muốn uống rượu.”

Cô lúc này cực kì giống một đứa trẻ, không có được thứ gì thì nằng nặc đòi cho bằng được, đến cả ánh mắt cũng tui thân. Anh chưa hiểu được rốt cuộc đã có chuyện gì, nhưng vì cô như vậy, anh vẫn rót cho cô một chén rượu, rồi yên lặng nhìn cô uống hết chén này đến chén khác. Sắc mặt vốn nhợt nhạt đã chuyển màu đỏ hồng, bàn tay lạnh ngắt ấm dần lại, nhưng lòng anh càng lúc càng bất an. Không thể để cô ấy tiếp tục uống như vậy được.

“Nghiêm Chân.” Anh chụp lấy tay cô, “không được uống nữa. Ăn một chút đi.” Anh hạ thấp giọng, như sợ tiếng động mạnh có thể khiến cô giật mình kinh sợ.

“Thế còn hơn nửa chai này làm thế nào?” Nghiêm Chân nói khẽ, giống như đang lẩm bẩm một mình, “Mà sao anh không uống?”

Anh nhìn chai rượu đã voi một nửa trên bàn, nói: “Nghiêm Chân, chúng ta chỉ uống một chai thôi.”

“Được.” Anh kéo chai rượu dorr sang phía mình, rót vào chén trước mặt, được hai chén. Anh nhìn hai chén rượu đầy ắp, lại nhìn Nghiêm Chân. Cô đã

uống say, hai má đỏ bừng, đôi mắt mở phủ một màn sương ướt át. Cố Hoài Việt đắm chiều nhìn cô một thoáng, sau đó ngẩng đầu uống cạn hai chén rượu. Rượu năm mươi ba độ, vào đến dạ dày cảm giác đau rất như thiêu như đốt, uống quá vội làm anh bị sặc ho lên mấy tiếng. Còn Nghiêm Chân nhào người ra bàn, dường như đã ngủ.

Cố Hoài Việt diu cánh tay Nghiêm Chân, bước chậm rãi trên con đường dẫn về khu tập thể. Mấy sĩ quan đi qua tò mò nhìn họ đều bị ánh mắt lạnh lùng của Tham mưu trưởng dọa cho quay đầu đi thẳng. Xem ra anh đã đánh giá cao từ lượng của cô, cô uống say, bước chân lảo đảo, nhưng vẫn kiên quyết không chịu để anh diu. “Anh đừng có đỡ em!” Nghiêm Chân đứng lại, cố gắng tỉnh táo, “Em chưa say đâu.”

Cố Hoài Việt đắm đắm nhìn cô, như đang nhìn một đứa trẻ lên con hồn dỗi, hồi lâu, anh mỉm môi không biết phải làm sao: “Anh không đỡ em cũng được, nhưng em phải đi cho vững.”

“Em đi vững!” Cô cam đoan, nhưng chân vừa bước lên đã nghiêng ngả xiêu vẹo, Cố Hoài Việt liền đỡ lấy cô một cách hợp tình hợp lý. Nghiêm Chân nhìn anh, chợt dừng lại: “Em nhớ tới một câu thơ. Rút dao chém nước nước càng chảy mạnh, nâng chén tiêu sầu sầu càng thêm!” Say rượu lại còn ngâm thơ, Nghiêm Chân làm cho chiến sĩ đang đứng gác trước đây nhà dành cho người thân một phen hốt hoảng, nhưng nhìn sắc mặt Tham mưu trưởng, cũng không dám nói gì, đành hậm hực tắt đèn pin.

“Yên nào.” Cố Hoài Việt giơ tay ra giữ chặt cánh tay cô, không để cô múa may loạn xạ, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng: “Nói anh biết, em sao thế?”

Cô ở yên trong lòng anh, thì thầm: “Em chẳng sao cả, em muốn uống chút rượu thôi.”

Cố Hoài Việt cúi nhìn cô, chợt cất tiếng thờ dài: “Em có tâm sự.”

Tâm sự? Đích thực là cô có tâm sự, hơn nữa tâm sự của cô đã giấu quá kỹ chôn quá sâu rồi, gần như là sắp trở thành tâm bệnh rồi. Xem ra lãng quên cũng có cái hay, những gì không muốn ghi nhớ thì có thể quên hết đi một cách quang minh chính đại. Trán Nghiêm Chân chạm ngang chiếc khuy áo đầu tiên trên bộ thường phục của anh, thứ kim loại mát lạnh làm cô tỉnh táo trong phút chốc, liền sau đó cảm giác khó chịu không ngừng cuộn trào khiến cô đau khổ tột cùng, trong lòng như bị ai đó rải một nắm kim, chích đâm đau điếng: “Em muốn quên đi, giờ nào phút nào em cũng muốn quên đi, em nói với bản thân mình rằng đừng suy nghĩ lung tung, em nói với bản thân mình là hãy vui lên, suýt chút nữa em đã làm được...” Cô ngập ngừng, giọng lạc đi nhắc lại câu cuối một lần nữa, “Suýt chút nữa là em làm được rồi, đáng tiếc là em lại gặp người đó.”

Cố Hoài Việt cúi đầu nhìn, ngập ngừng một thoáng, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô. Anh không biết phải dỗ cô thế nào, chỉ nhớ lúc Cố Gia Minh còn nhỏ, cứ hề anh vỗ lưng cậu như vậy là có thể ngăn lại dòng nước mắt của cậu bé.

“Anh biết không? Hôm nay nhìn thấy người đó mà em đỡ hẳn cả ra, nhưng mà chẳng ngờ, người ta quên sạch rồi, người ta quên mất đứa con gái mới sinh được hai tháng đã bị người ta bỏ rơi thì cũng chẳng là gì, nhưng anh nói xem, sao người ta có thể quên bỏ em được, chỉ cần nhớ đến là em lại... Anh nói đi, tại sao, tại sao người ta lại quên được chứ...” Cô hỏi đi hỏi lại câu hỏi đó, như một đứa trẻ búống binh đang kiếm tìm đáp án cho một vấn đề phức tạp, nghĩ được ra thì mọi sự tốt lành, không nghĩ được ra thì cô phải hỏi tới cùng. Nhưng làm sao Cố Hoài Việt có thể cho cô đáp án được, đến cả sừng sốt anh còn không kịp.

Nghiêm Chân cũng hiểu, cho dù cô làm bao nhiêu điều như vậy, thậm chí bao gồm cả cuộc hôn nhân này nữa thì cô cũng không thể nào có được câu trả lời, nghĩ mà thấy nực cười: “Nếu như em không gặp người đó thì tốt biết mấy. Nếu như em, cũng không gặp anh, thì tốt biết mấy.” Có những nỗi đau, dù cho hạnh phúc cả đời bị nó chặn đứng lại, cô cũng không muốn đi qua thêm lần nữa.

Lời nói của Nghiêm Chân khiến cả người Cố Hoài Việt cứng đờ, anh lặng đi giây lát, đưa tay giữ chặt vai cô: “Nghiêm Chân, đứng yên.”

“Em không đứng!” Cô cãi bướng, “Em không phải là lính của anh, đừng có ra lệnh cho em!”

Thì ra, để cô uống say sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng thế này. Cố Hoài Việt hơi cúi xuống, bế xốc cô lên, đồng thời mau lẹ không chể tay chân đem cô vào hành lang.

“Bỏ em ra!” Nghiêm Chân vùng vằng, mặt mũi đỏ gay. Một tay Cố Hoài Việt ôm cô, một tay đè cánh tay cô xuống suýt không chống đỡ được, thấy cô sắp rơi khỏi tay mình, anh đè nén cơn giận bắt chợt quát tên cô: “Nghiêm Chân!”

Lối nhỏ trong dãy hành lang vang vọng tiếng anh. Anh nổi nóng rồi, từ trước tới nay lúc nào cũng là dáng vẻ lạnh nhạt, dường như mọi chuyện trên đời đều không thể khiến cảm xúc của anh xao động, hoặc có lần thể hiện ra vui buồn cũng chẳng để lại dấu tích. Bây giờ thì cuối cùng cô đã chọc giận anh rồi, anh lại còn nổi nóng vì cô. Cô nên vui mừng chứ, nhưng sao thứ cảm giác này lại tồi tệ thế? Túm lấy cổ áo anh, Nghiêm Chân muốn khóc.

“Nghiêm Chân.” Anh cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, anh muốn nói với cô rằng đừng nói những lời như thế nữa, vì anh đã sắp hết cách với cô rồi. Cứ tiếp tục như vậy, anh thực sự chỉ còn một biện pháp cuối cùng... Anh buông lỏng lực khống chế, khóa chặt eo cô, nâng cảm cô lên, cúi xuống hôn mạnh lên môi cô. Tựa như đang trút ra hết sự tức giận, mà cũng có thể là nỗi bất an trong lòng.

Mãi lâu sau, tới khi thấy cô không còn vùng vẫy nữa Cố Hoài Việt mới thả cô ra. Anh tưởng rằng mình đã làm cô hoảng sợ, nhưng đúng lúc ấy, Nghiêm Chân bất ngờ níu chặt lấy cổ anh, kề sát cánh môi mềm của mình tới. Cô không biết cách hôn lại đang trong lúc bấn loạn, răng chừng như cắn vào môi dưới anh bật máu. Cố Hoài Việt choáng váng, tức thì siết chặt bờ vai cô, kéo cô ra.

Nghiêm Chân thẳng thốt đối mặt với anh, nhìn môi anh bị cô cắn nứt mới hiểu vừa rồi đã trải qua chuyện gì. Đó là nụ hôn đầu của cô, lại bị anh cự tuyệt như thế. Nghiêm Chân cúi đầu, cuối cùng không kìm được bật khóc: “Anh đừng làm thế với em, anh không yêu em, thì đừng làm như thế với em.”

Cố Hoài Việt nhìn Nghiêm Chân, bỗng chốc tựa như mất hết sức lực. Nhưng dù cho đã mệt mỏi rồi, anh vẫn đưa tay đỡ cô đứng vững: “Nghiêm Chân,

chúng ta nói chuyện, được không?”

Trong phòng ngủ chỉ bật một chiếc đèn chiếu sáng khăn cấp. Nghiêm Chân nằm trên giường, mặc cho anh lấy khăn ẩm lau đi gương mặt khóc mếu tèm lèm của mình. Anh đèn trong phòng rất tối, thế nên giờ phút này cô không nhìn thấy được nét mặt anh, chỉ có thể cảm nhận động tác của anh nhẹ nhàng lau mặt cho cô, nhẹ nhàng nhưng dồn nén. Nghiêm Chân nhắm mắt lại nhưng không ngủ được. Người khác uống say đều ngủ không dậy được, mà sao đến lượt cô lại thành ra thế này. Say khướt, om sòm.

Cô gắng mở mắt, nương theo chút ánh sáng còn sót lại nhìn Cố Hoài Việt đang giặt khăn trong chậu nước ấm, sau đó lau tay cho cô. Vừa chạm vào, cô đã không chịu được kêu lên: “Đau...”

Cố Hoài Việt ngừng tay, nhìn cô rồi nói: “Em cô chịu nhé, bị trầy da rồi, không thể không đau được.”

Đoán chừng là do lúc này cô làm loạn trong hành lang khu tập thể gây ra, cô không muốn nhớ lại bộ dạng tội tệt tối nay nữa, hờ hững “vâng” một tiếng, nghiêng đầu sang bên. Nhưng chưa được bao lâu lại nghe thấy tiếng Cố Hoài Việt nói, trong căn phòng mờ mịt tối, giọng nói của anh trầm khàn.

“Nghiêm Chân, em còn nhớ người đồng đội của anh đã hy sinh ở Tây Tạng không?”

Cô trầm mặc hồi lâu, úp mặt vào gối thì thảo đáp lời, nhận được hồi đáp Cố Hoài Việt mới chậm rãi nói tiếp: “Cậu ấy tên là Tần Phóng, bọn anh đi lính cùng năm.” Lau sạch tay xong, anh lấy bông tẩm cồn sát khuẩn vết thương cho cô, dưới quầng sáng ảm đạm, sơ sơ có thể thấy rõ một bên mặt anh, hiền hòa khác hẳn ngày thường.

“Rồi Binh chủng Đặc công đến Đoàn bọn anh tuyển quân, hơn nửa Đại đội anh đều tham gia, nhưng chỉ có hai người bọn anh vượt qua cuộc sát hạch đầu tiên. Khi đó anh nghĩ, tốt quá, được phân đến cùng một đơn vị sát cánh bên nhau chiến đấu. Lúc ấy cả hai bọn anh đều là Tiểu đội trưởng, đều còn rất trẻ. Chỉ biết rằng, bất kể làm lính hay làm tướng, được chết trên sa trường là niềm vinh dự lớn lao nhất.” giọng anh bình thản, vừa nói vừa bôi thuốc lên tay cô, “Nhưng sau khi đến căn cứ Binh chủng Đặc công mới biết, giữa hai người bọn anh họ chỉ lấy một, cho nên, hai bọn anh còn phải thi thêm một lần nữa.”

Cô ngây ra chốc lát, lại tiếp tục lắng nghe anh nói: “Lúc đó anh thực sự muốn quăng súng đi không thi thử gì nữa, nhưng Tần Phóng đã nhặt súng của anh lên, lau sạch rồi nói với anh, cậu ấy muốn đấu với anh một trận. Anh đi cậu ấy ở lại, hoặc cậu ấy đi anh ở lại.”

Nói tới đây anh trầm xuống, đến khi Nghiêm Chân không tìm được khăn giọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Anh thắng, được ở lại.” Anh nói, nở một nụ cười cay đắng, “Nhưng về sau anh không còn gặp lại cậu ấy nữa. Một ngày sau hôm trở về Đại đội, cậu ấy đi đưa vật tư, rồi hi sinh.”

Nghiêm Chân sững sờ.

“Sau đó anh trở thành lính Đặc công, mà còn trở thành kẻ chuyên đi gây sự trong Binh chủng. Vì anh nghĩ rằng chính họ đã hủy hoại tình chiến hữu của anh, hủy hoại đức tin của anh. Em có tin không, anh hồi trẻ là như thế đấy.”

Nghiêm Chân động đậy, không xoay người lại cũng không phản ứng gì, tiếp tục lắng nghe anh kể: “Thế rồi Đại đội trưởng chính đồn anh một trận.” Anh còn nhớ rõ lời của Đại đội trưởng khi đó, anh ấy nói đã là lính, bất kể đi đến đâu đồng đội vẫn cứ là đồng đội. Người chết rồi vẫn cứ là đồng đội, chỉ không cùng một đơn vị thì có đáng chi?!

Nhớ lại những chuyện đã qua, Cố Hoài Việt chột cười: “Anh bị anh ấy mắng cho một trận, cảm thấy mình thực sự quá ngu ngốc, sau nữa thì, anh trở thành một lính Đặc công thực thụ. Rồi anh về nhà một chuyến, còn kết hôn nữa, lúc đó anh thực sự cảm thấy những tháng ngày hạnh phúc không còn xa nữa, đã ở ngay trước mắt anh rồi.”

Không rõ vì sao Nghiêm Chân cảm thấy trong lòng bứt rứt khó chịu, anh chưa từng nhắc về cuộc hôn nhân trước với cô. Giờ đây cuối cùng anh đã nói, tuy vẫn là giọng nói như thế, nhưng cô nghe ra được rõ ràng khát khao và hoài bão của anh. Trước nay cô không biết, thì ra anh cũng từng như vậy, như một cậu thiếu niên đầy ước mơ mong chờ hạnh phúc. Đột nhiên cô không muốn nghe tiếp nữa, cô ngo ngoáy nghiêng đầu quay đi, nhưng lại bị anh giữ lấy cánh tay.

Cố Hoài Việt cứ nhìn cô như vậy: “Anh từng nghĩ rằng có những chuyện thôi thì mãi mãi đừng bao giờ nhắc lại nữa, anh cũng muốn xem như quá khứ quên sạch hết đi. Nhưng mà Nghiêm Chân, anh không làm được.” Anh ngồi trên tấm thảm trải trước giường, ôn tồn kể câu chuyện đã qua của mình, bất luận cô có đang nghe hay không, anh chỉ muốn kể ra: “Vợ trước của anh tên Lâm Kha, cô ấy nhỏ hơn anh năm tuổi. Lên cấp ba cô ấy chuyển tới thành phố C, chỗ ở gần sát với Cố viên, thế nên lúc đến trường hay tan lớp, cô ấy thường đi cùng Hoài Ninh, mối quan hệ với gia đình anh cũng thân thiết. Cô ấy thích Hoài Ninh, nhưng Hoài Ninh lại rất cứng đầu, nó không thích cô ấy, thậm chí chẳng luyến tiếc gì chạy đi làm lính. Lâm Kha giống như một cô công chúa nhỏ, được tất cả mọi người yêu chiều, sống hồn nhiên vô tư. Lớn như vậy rồi mà chuyện khiến cô ấy tổn thương nhất là bị Hoài Ninh từ chối. Sau khi biết Hoài Ninh nhập ngũ, cô ấy khóc lóc khổ sở, như là bị nó ruồng bỏ ấy. Lúc đó anh chỉ coi cô ấy là một đứa trẻ, cảm thấy chuyện này chẳng có gì to tát, qua vài hôm sẽ lại vui vẻ bay nhảy. Nhưng rồi đến một hôm cô ấy bảo muốn lấy anh. Anh mới hỏi vì sao, cô ấy nói nếu anh thật lòng thương cô ấy thì hãy đồng ý, thế là anh đồng ý. Anh thương cô ấy như em gái, về sau lại cố gắng muốn thương cô ấy như một người vợ, cả hai đều cố gắng chung sống như một cặp vợ chồng.”

Nói đến đây anh bật cười tự giễu, nhưng trong mắt Nghiêm Chân thì lại cảm thấy đó là một loại hạnh phúc.

“Sau khi kết hôn, bọn anh rất hòa hợp, vì một năm mười hai tháng thì gần mười một tháng rưỡi anh không có ở nhà, thế nên đến cãi nhau cũng rất ít. Rồi có lần cô ấy hỏi anh, nói là anh không về không sợ cô ấy chạy theo người khác à? Anh mới trả lời rằng nếu như điều đó làm em vui, sau đó bọn anh cãi

nhau.” Nhắc tới chuyện này anh mỉm cười, “Cô ấy bảo căn bản anh chẳng hiểu gì về tình yêu. Anh nghĩ, chắc có lẽ anh không hiểu thật. Anh cứ tưởng thương cô ấy, chiều cô ấy tức là yêu, nhưng sau cô ấy bảo, một người không hề có bất cứ ham muốn chiếm hữu nào đối với vợ mình như anh, yêu đương thế nào được. Anh nghĩ, đại khái là như thế. Giữa bọn anh không có tình yêu đích thực, thế nên sau khi giải bày hết với nhau thì cô ấy từ chối gặp anh, anh cũng không biết phải đối diện với cô ấy ra sao, anh chỉ biết trốn tránh càng xa, thời gian càng dài.”

Lời của anh khiến Nghiêm Chân phút chốc ngỡ ngàng, vì cô tựa hồ như không nghĩ ra được lý do họ không hạnh phúc. Cô nghiêng đầu lại, khẽ hỏi: “Thế sao chị ấy lại qua đời?”

“Sinh khó. Bác sĩ nói do đẻ quá chậm trễ trong việc quyết định mổ lấy thai, trước đây, Lâm Kha kiên quyết đòi đẻ thường. Và lại, cô ấy còn mắc chứng trầm cảm trước khi sinh. Nhưng anh không hề hay biết những chuyện này. Lúc cô ấy vào phòng phẫu thuật anh còn đang ở đơn vị, chấp hành nhiệm vụ, không được nhận điện thoại.” Anh bất chợt sa sầm nét mặt, “Khi đó anh nhận được một nhiệm vụ, một tập đoàn buôn bán ma túy ở biên giới xảo quyết lắm, sẵn sàng nuốt ma túy vào bụng để vận chuyển, bọn anh gặp đúng phải một đám liều mạng như thế. Chúng đều được trang bị vũ khí, vậy nên buộc quân nhân luôn luôn sẵn sàng nổ súng.” Anh ngừng lại, rồi nói, “Đây là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất anh giết người.”

Nghiêm Chân bàng hoàng mở to mắt, nhìn anh mà không dám tin.

“Là một phụ nữ. Bụng cô ta hơi nhô lên, lúc đôi bên giao chiến cô ta định lấy một khẩu liên khác ở eo, nhất cử nhất động của cô ta anh đều thấy rõ qua ống ngắm, trước khi cô ta kịp rút súng, anh đã bóp cò.” Nói đến đây, giọng anh lạc đi, “Anh tưởng cô ta giấu ma túy trong bụng, nên anh đã nổ súng, sau có kết quả khám nghiệm tử thi mới biết, trong đó là đứa con bốn tháng cô ta đang mang. Vậy nên anh một phát súng giết hai mạng người. Đến lúc trở về căn cứ thì nhận được điện thoại của gia đình.”

Cô gần như ngay lập tức có thể hiểu anh đã nghe được gì từ cuộc điện thoại kia, anh vừa giết hai mạng người, bỗng chốc nhận tin vợ mất vì sinh khó, cô thậm chí còn không dám tưởng tượng đến nét mặt anh lúc đó. Nghiêm Chân thử lên tiếng, lên tiếng ngăn anh đừng nói tiếp, lại phát hiện cô họng đã đau rất không thốt được ra lời, sống mũi chợt thấy cay xè, có thứ chất lỏng ướt nhòa khóe mắt.

“Anh nhận điện thoại, cảm thấy không thể tin nổi, cũng nghĩ không thông. Sau đó anh nhốt mình trong phòng suy nghĩ ba ngày ba đêm, anh nghĩ xem số mệnh là thứ gì. Trước anh không tin vào số mệnh, cũng không tin vào sự trùng hợp, nhưng em biết không? Có lúc số mệnh lại trùng hợp thế đấy, em không tin ư, nó sẽ khiến em ngã đau đớn, ngã rồi em không còn dám đứng lên nữa.” Anh cứ tưởng những chuyện này anh đều đã quên, anh chưa từng kể với bất cứ ai. Nhưng giờ nói ra lại lưu loát đến thế, giống như đã lặp đi lặp lại hàng ngàn hàng vạn lần trong lòng. “Mấy ngày đó anh muốn tìm người trò chuyện, nhưng nhắc điện thoại lên anh không biết phải tìm ai. Người nhà không ai biết anh đi làm nhiệm vụ, trước đó anh nói là tham gia diễn tập, nên anh không dám gọi về nhà. Anh cũng không nói ra được với người trong đơn vị, người duy nhất biết chuyện là Đại đội trưởng. Anh nói với anh ấy rằng anh không nghĩ ra, nghĩ lâu như thế mà không ra được kết quả, Đại đội trưởng mới bảo rằng, có những chuyện không nghĩ ra được thì đừng nghĩ nữa, nên làm gì thì làm cái đó. Vậy nên anh chỉ có cách trở về nhà lo hậu sự cho cô ấy, sau đó rời khỏi Bình chủng Đặc công.”

“Anh đừng nói nữa!” Giọng nói của cô chất chứa sự ghen ngào đang cố nén. Nhưng Cố Hoài Việt dường như không cảm nhận được, chỉ nắm tay cô rất chặt.

“Anh không thể tiếp tục ở lại nơi đó, vì hề nằm xuống là anh không kìm được lòng nghĩ tới khoảnh khắc anh nổ súng giết người, thì người thân quanh anh đang trải qua những gì, lặp đi lặp lại, hết đêm đến ngày. Sau khi được điều về đây, anh không nghĩ đến chuyện kết hôn, không phải là không nghĩ mà là không dám nghĩ. Anh không hiểu, anh còn chưa đến ba mươi tuổi, tại sao lại phải trải qua hết một lượt những sinh li tử biệt như thế, họ đều đã đến, rồi đi mất, như thể số mệnh biến anh thành một trò cười vậy. Để không khiến cho bản thân trở nên nực cười hơn, anh quyết định không nghĩ gì nữa, chỉ nói với bản thân mình, chuyện sinh li tử biệt thế này, một lần là đủ rồi.”

Anh nghe thấy tiếng nấc nghẹn của Nghiêm Chân, biết cô đang khóc vì anh, tiếng khóc ấy chừng như tràn vào trong tim anh, từng con từng con làm anh đau đớn. Anh nắm chặt tay cô, giọng đã khản đặc: “Anh thực lòng nghĩ như vậy là đủ rồi, nhưng sau anh lại gặp được em.”

Khi cầu hôn cô, anh chỉ muốn tìm một người cùng anh chung sống những tháng ngày yên ổn, nhưng anh không ngờ được rằng người con gái này lại mang đến cho anh nhiều bất ngờ đến thế. Cô hiểu được quân nhân. Cô thương yêu con trai anh, đến mức vì một lời nói dối còn con mà dắt theo cậu bé vượt qua đêm thảo nguyên đen gấp anh. Cô băng lòng theo anh đến Tây Tạng, đi vào vùng cấm địa hiểm trở cách mực biển nước bốn ngàn mét để gặp người đồng đội của anh – quá nhiều quá nhiều, những chuyện trước kia anh chưa từng nghĩ, chưa từng trải qua lại xảy đến với anh. Chính vì thế, anh không thể không nhìn thẳng vào chính mình, không thể không đối diện với cô.

“Anh từng hỏi Đại đội trưởng, rốt cuộc tình yêu là gì. Đại đội trưởng nói, vấn đề này mỗi người lại có câu trả lời riêng, anh phải tự mình tìm kiếm. Nhưng anh muốn em biết, cho đến giờ anh vẫn chưa tìm ra được câu trả lời ấy. Em có chuyện không quên được, anh cũng có. Nó là một cái hố, giống như đào một ngôi mộ ở trong lòng, chôn một người xuống thì phải lấp một tấm bia mộ. Tấm bia này cứ sừng sững ở đó, bất kể em muốn vượt qua đến thế nào. Nhưng cho dù con đường có hẹp hơn nữa, người ta cũng vẫn phải đi qua, không phải sao?”

Tay cô vẫn bị anh nắm lấy, nên cô chỉ có thể nghiêng đầu sang vùi mặt vào gối nức nở. Cố Hoài Việt đưa tay giữ khuôn mặt cô, nhìn thẳng vào trong mắt: “Đừng nói rằng hối hận vì đã gặp anh nữa, anh muốn sống cùng em.”

Cô gồng đầu lên vai anh, khóc đến trái tim đau nhức, không chỉ vì bản thân mình, mà còn vì người đàn ông trước mặt. Cô nói mình hối hận, anh liền một mực đem hết thảy con người mình ra mổ xẻ cho cô xem, khiến cô đau xót, khiến cô không thể buông tay. Anh dứt khoát chắc chắn, cô hoàn toàn không cự tuyệt nổi.

Nghiêm Chân không biết phải mở lời thế nào, càng không biết phải nói ra sao. Duy nhất có thể làm, đó là ôm anh thật chặt. Cứ vậy đi, cô nói với chính mình. Đừng suy nghĩ về những chuyện đã qua, đừng nói bản thân hối hận, cứ sống cùng anh như vậy thôi.

Bởi vì, cô cũng muốn hạnh phúc.

Chương 11: Sự tôn trọng cao nhất

Ngày Tết niên ba mươi tháng Chạp, cuối cùng Sư đoàn A cũng dừng tập luyện. Các đơn vị dậy sớm tập thể dục, ăn sáng xong xuôi là bắt đầu tiến hành tổng vệ sinh, tràn đầy tinh thần háng hái đón Tết Nguyên Đán, khắp mọi nơi đều rạo rực, hân hoan.

Năm nay, các gia đình sống ở dãy phòng người thân của Sư đoàn A tấp nập hơn bao giờ hết. Theo lời chị Sở Dao – vợ của Lưu Hướng Đông nói thì Tết này không khác gì đi hội, mọi người quay quần bên nhau.

Nghiêm Chân quàng khăn chín chu, rồi cùng Sở Dao tới nhà ăn của Sư đoàn nặn bánh chẻo, vì năm nay các chị em vợ lính tới đông nên Sư đoàn tổ chức cho các chiến sĩ và người thân cùng nhau đón mừng năm mới. Đi trên đường, thỉnh thoảng lại có vài chiến sĩ ghé mắt nhìn Nghiêm Chân, khiến bước đi của cô có phần rối loạn. Nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm đó, cô không khỏi xấu hổ ngượng ngùng, bước thật nhanh vào nhà ăn.

Sở Dao cũng được nghe loáng thoáng về buổi tối hôm ấy, nhưng câu chuyện được mọi người truyền tai nhau khá mơ hồ, chỉ biết rằng Tham mưu trưởng phu nhân say rượu cãi nhau với Tham mưu trưởng, xem ra cũng rất ác liệt, vết thương trên miệng kia chẳng rõ rành rành ra đây còn gì? Còn về tại sao cãi nhau, ai nấy chỉ ngẫm nghĩ trong lòng chứ không người nào nói ra. Sở Dao thầm nghĩ, vừa nhào bột vừa hỏi: “Tiểu Chân, đây là lần đầu tiên em đón Tết trong doanh trại quân đội đúng không?”

Nghiêm Chân đang xếp miếng bánh chẻo, cô miết nhẹ mép bánh, hai ngón tay bóp vào giữa, nặn thành một khối hình đầy đặn đẹp mắt. Nghe Sở Dao hỏi, cô cười nói: “Không ạ.” Năm mươi một tuổi Nghiêm Chân rời doanh trại đơn vị của bố, từ năm sáu tuổi đến đơn vị ở, cứ mỗi dịp Tết niên, cô lại cùng bố đến nhà ăn của Lữ đoàn đón Tết cùng các chú bác chiến sĩ. Bầu không khí náo nhiệt ấy cô sẽ chẳng bao giờ quên được, bởi mỗi khi đến ngày này, nụ cười trên gương mặt bố đều cực kì rạng rỡ.

Sở Dao than thở: “Bố em cũng là quân nhân à? Em đúng là có duyên với quân nhân thật đấy. Tiểu Vĩ nhà chị năm nay thi đại học này, nhất quyết đòi đăng ký vào trường Quân sự, chị nói thế nào cũng không bảo được cái thân lừa ư nặng ấy. Em tính, cả đời bố nó đã cống hiến cho quân đội rồi, lại đưa thêm một người đi nữa thì chị chịu làm sao được....”

“Cháu nó muốn đăng ký cứ để cho nó đăng ký, thanh niên sống có lý tưởng là tốt chị ạ.” Cô dứt lời, Sở Dao còn chưa kịp lên tiếng, cậu bé Gia Minh này giờ vẫn đang mãi nhào nghịch đồng bột đã nhào nhào nói chen vào: “Bác ơi, lớn lên con cũng muốn vào quân ngũ! Ông nội con bảo phẩm chất cao đẹp truyền giữ muôn đời!”

Hai người lớn đều không nhịn được cười phá lên, Nghiêm Chân nheo cặp má phúng phính của cậu: “Đồ trẻ con ranh mai!”

Bánh chẻo vừa được đưa vào nồi con chưa chín, Sư trưởng Lưu Hướng Đông đã cùng Chính Ủy Cao Tường bước vào, mấy vị lãnh đạo này đều quen với việc mỗi năm xuống cơ sở đón Tết cùng các chiến sĩ, như vậy vui càng thêm vui. Cố Hoài Việt cũng rào bước theo sau, ánh mắt nhìn về phía Nghiêm Chân, mỉm cười. Nghiêm Chân cúi đầu, Sở Dao ở sau lưng huyếch cô một cái, cô mới đi đến bên cạnh anh, mặt còn ửng đỏ.

“Lạnh không?” Nói xong anh cầm tay cô. Nghiêm Chân lắc đầu, ngược lại thấy tay anh lạnh vô cùng, theo phản xạ cô nắm lấy thật chặt.

Lưu Hướng Đông khom người trêu đùa với Gia Minh, càng nhìn cậu bé anh ta càng thấy quý mến, anh ta tỉ mỉ quan sát cục bột nhào trong tay cậu bé, “Gia Minh, cháu nặn cái gì đấy? Bác nhìn sao mà thấy giống xe hơi trong nhà xe mình thế nhỉ?” Anh ta cố ý chọc cậu bé, cục bột kia đã bị cậu nhào nặn thành vô dạng vô hình từ lâu rồi. Thế nhưng cậu nhóc cho là thật, bàn tay bụ bẫm ngừng lại, bĩu môi: “Bác ơi, cháu nặn xe tăng, không phải xe hơi đâu!”

Lưu Hướng Đông dăm mắt vào món đồ chơi thủ công kia nửa ngày trời, sau cùng cất tiếng cười sáng khoái, nhìn sang Cố Hoài Việt: “Không đùa được với anh cu nhà cậu đâu nhé!”

Cậu bé Cố Gia Minh trề môi ra sấp lại trước mặt thủ trưởng Cố, cặp mắt tinh tường quét qua quét lại giữa hai người lớn. Cậu ngủ lại nhà ông Tịch Thiếu Phong một đêm đã về, cậu cảm thấy chán ngắt, vì hai bạn nhỏ nhà bà Chung căn bản không cùng một đẳng cấp với cậu, suốt cả ngày leo nhá leo nhéo chỉ biết đọc truyện cổ tích! Lúc được trực xuất về nhà cậu bé liền cảm giác có điều gì bất thường. Cậu đeo cặp sách trên vai đứng ở cửa thềm, chỉ vào môi của ông bố ra mở cửa cho cậu hỏi: “Thủ trưởng, sao bố lại bị thương thế?”

Cố Hoài Việt nheo mắt nhìn cậu về dọa nạt, tiếc là đêm đó ngủ chưa sâu giấc nên uy lực giảm đi đáng kể, cong cong ngón tay búng đầu cậu bé, xách cổ áo lôi xềnh xệch cậu vào nhà. Đợi đến sau khi Cố Hoài Việt ăn sáng xong đi tới trụ sở cơ quan, một mình Nghiêm Chân ở lại lập tức phải đương đầu với màn tra khảo nghiêm khắc của tổ chức. Nghiêm Chân khi đó vẫn còn trong trạng thái hỗn loạn, ngược đời mắt đã khóc đến sung húp, không biết phải nói gì. Nhìn bộ dạng áp á ập ập của cô, cậu bậm môi: Hai người này chắc chắn có chuyện mờ ám!

Cậu bé vẫn dẫu môi lên, ngẩng đầu nhìn hai người lớn: “Dạo này cô không chơi với con nữa nhé, cô đó, cô cậy lớn bắt nạt bé, cô không đếm xỉa gì đến con nhé!”

Nghiêm Chân bị cậu bé lên án kịch liệt chỉ biết cúi gằm, nhưng khoe miệng lại nhếch lên một nụ cười. Cố Hoài Việt cúi xuống, búng tay lên đầu cậu bé,

nhéo đến cái má phúng phính của cậu nói: “Ai lại không đếm xia gì đến con được, năm mươi watt(1) sáng chói lợi cơ mà.”

(1) Ý nói cậu bé Cổ Gia Minh như chiếc bóng đèn công suất năm mươi watt, tuy bé nhỏ nhưng vẫn là kỳ đà cản mũi hai người lớn.

Cậu bé tức tối nhìn anh, những người có mặt nghe hai bố con làm trò, ai nấy đều cười nghiêng ngả. Nghiêm Chân nghiêng đầu quay đi, mặt ửng đỏ.

Một lúc sau bánh chèo đã chín, mấy người Lưu Hưởng Đông cũng đến lúc phải đi, phải làm một vòng quanh nhà ăn các đơn vị trong Sư đoàn. Trước khi đi, Nghiêm Chân nín Cổ Hoài Việt lại, dặn anh: “Anh uống ít thôi đấy.”

“Biết mà.” Cổ Hoài Việt khẽ cười, nắm tay cô, “Đợi anh về nhé.”

Nghiêm Chân đáp vâng, mặt ửng hồng, trông theo bóng anh, Nghiêm Chân ngáy người ra một lúc, cho đến khi anh bận nhỏ giặt giặt gấu áo, cô mới hoàn hồn lại, cùng cậu ăn bánh chèo.

Ăn xong bữa cơm Tất niên, Nghiêm Chân dắt cậu bé Cổ Gia Minh về nhà, ngồi trên sofa gọi điện về Cổ viên và bà nội. Bất kể là gọi tới nhà nào cũng thấy ở đó rất vui vẻ, náo nhiệt, lại càng nổi bật khung cảnh vắng vẻ đìu hiu của hai người họ. Qua điện thoại, bà nội căn dặn cô: “Năm mới đến rồi, phải vui vẻ con nhé.”

Bà cụ nghe cô nói Tham mưu trưởng Cổ đêm ba mươi cũng không ở nhà, tưởng rằng cô không vui, đang khuyên nhủ cô đấy. Nghiêm Chân tươi cười, cô nào có mong manh như vậy. Có điều, đề tài này mà khơi thì sẽ kéo dài bất tận, cô đành ngoan ngoãn đáp: “Con biết rồi ạ.”

Lý ra đêm ba mươi phải đợi đón Giao thừa, nhưng chưa đến mười giờ cậu bé đã ngáp dài: “Buồn ngủ.”

Cậu bé nhìn Nghiêm Chân bằng vẻ đáng thương. Nghiêm Chân nhéo má phính của cậu, cười: “Đã nói là phải đợi bố về cơ mà?”

Cậu bé mắt rom róm: “Buồn ngủ!”

Thôi, bị cậu nhìn như thế, Nghiêm Chân cảm thấy nếu mình không cho cậu đi ngủ thì quả thực là tội ác tày trời. Dù gì cũng là một đứa trẻ, không nhất thiết phải đón Giao thừa bằng được.

Có lẽ cậu nhóc đã buồn ngủ lắm rồi, vừa chui vào trong chăn ấm, ngáp một cái là lập tức ngủ say. Cậu ngủ thật ngon lành, trong giấc mơ vẫn không quên chóp chép, đoán chừng là đã mơ thấy đồ ăn ngon.

Nghiêm Chân cứ ngồi đó lặng yên nhìn cậu bé một lúc, vuốt ve mái tóc của cậu, đắp chăn lại cẩn thận rồi tắt đèn đi ra. Lúc ra tới phòng khách, chợt nghe thấy tiếng động ngoài cửa. Cô dừng bước, đứng đó nghe ngóng một lúc thì nghe ra là tiếng lạch cạch của chìa khóa. Chắc ai kia đã về? Cô khẽ cười. Nhưng mãi vẫn không thấy anh mở cửa, không lẽ đã uống say? Nghiêm Chân bước tới, mở cửa ngó xem.

Quả nhiên, ai kia đang cúi đầu suy ngẫm xem chiếc chìa khóa nào có thể mở được cửa nhà mình. Ánh đèn âm ập chợt rọi đến khiến anh ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn, thấy người con gái xinh đẹp thanh tú đứng trước mặt mình, anh mỉm cười nhẹ nhàng. Từ lượng của Cổ Hoài Việt không kém, nhưng đây là đơn vị quân đội, đến dịp đón mừng năm mới, ai còn nhớ được quân hàm của anh cao thấp ra sao, chỉ một chữ - Uống! Dù có là Cổ Hoài Việt, cũng bị chúc cho say mềm. Nghĩ tới đó, Tham mưu trưởng Cổ mắng khẽ: “Cái lũ ôn con!”

Nghiêm Chân đưa mắt nhìn anh hồi lâu, không nhịn được bật cười, mau chóng kéo anh vào trong, không để cho người này đứng ăn nói linh tinh nữa.

Vào đến nhà, cô xuống bếp pha một cốc mật ong, đợi nhiệt độ vừa chuẩn mang tới cho anh uống. Cổ Hoài Việt dựa người lên ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần, Nghiêm Chân đưa anh cốc nước mật ong, anh nhận lấy, nếm một ngụm, rồi cúi đầu nghịch chiếc cốc. Nghiêm Chân ngồi xuống bên cạnh anh, giục anh uống nốt.

Anh cười cười, nghiêng đầu sang, đưa tay nắm chặt lấy tay cô: “Anh vừa mới nhớ tới một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Anh nhớ năm ngoái có một lần, anh với Hoài Ninh cùng đi dự một buổi tiệc rượu, Hoài Ninh uống nhiều, anh lái xe đưa nó về nhà, sau khi anh diu nó vào nhà thì Lương Hòa pha ngay cho nó một cốc nước mật ong. Em có biết lúc đó anh nghĩ gì không?” Anh nhìn cô không dời mắt, nhấn vào từng chữ, “Anh nghĩ, có vợ thật là tốt.”

Nghiêm Chân ngẩn ra, ngắc gờ hỏi: “Anh không bảo Hòa Hòa pha cho anh một cốc, cứ thế tự mình lái xe về à?”

“Có tài xế đưa về.” Anh cười đáp.

“Đấy không phải là vấn đề!”

Tham mưu trưởng Cổ nhắm mắt lại, ngả người vào chiếc gối tựa, giọng nói có phần mệt mỏi: “Thực ra con người ta, một khi đã bị đóng khung treo lên thì sẽ không xuống được nữa. Đâu phải người ta không thể nói được, là tự bản thân mình không thể nói được.” Nói cách khác, một người đàn ông, sao có thể không biết ngượng mà thành trò cười trước mặt em đâu.

Nghe anh nói vậy, Nghiêm Chân chợt cảm thấy trái tim như bị một mũi kim sắc nhọn đâm vào đau đớn. Một người đàn ông như anh, có lẽ chỉ khi đã uống say thần trí mơ màng, mới cho phép bản thân mình để lộ ra một thoáng yếu mềm, nghĩ đến những chuyện trước kia không dám nghĩ. Xong đâu đấy

vùi đầu vào ngủ một giấc, mở mắt tỉnh dậy, lại trở về là một người mình đồng da sắt. Thậm chí cô còn thấy bội phục chính mình, một câu nói vô tâm của mình khi trước lại khiến anh mất kiểm soát như thế. Không chỉ vậy, cô còn thấy xót xa: “Về sau không được thế này nữa.”

Nghiêm Chân nhẹ giọng trách anh, không ngờ thủ trưởng rất biết phối hợp, siết chặt bàn tay cô, ừ một tiếng. Không lâu sau, còn khẽ khàng than thở một câu: “Dù gì anh cũng là người có vợ rồi cơ mà.”

Cô phát hiện, anh uống say lại hay, say rồi sẽ không còn giống bộ dạng bị đóng khung treo lên, hờ hững lạnh nhạt với bất kể điều gì kia nữa, còn có thể nhận ra được cái tốt của cô, được lắm, được lắm! Nghiêm Chân còn đang mải mê với phát hiện lý thú của mình, không để ý tới đôi mắt sâu thẳm của anh này giờ vẫn nhìn cô đắm đuối, đến lúc cô nhận ra, đôi mắt kia đã tràn ngập ý cười.

“Sao thế?”

“không sao, thấy có gì trên tóc em thôi.” Nói rồi anh lấy xuống một sợi nhung lông vịt đưa cho cô. Nghiêm Chân đưa tay đón lấy, không ngờ đất trời bỗng như đảo lộn, cô bị nhấc bổng lên ôm gọn vào trong vòng tay anh, không đợi cô kịp phản ứng lại, nụ hôn của anh đã áp xuống.

Đây đã không phải lần đầu anh hôn cô, nhưng nụ hôn đầu tiên với nụ hôn này tuyệt đối không giống nhau. Có một cảm giác cháy bỏng, nồng nàn đến nghẹt thở, khiến cô chừng như khó mà chống đỡ, trong lúc lúng túng đã choàng tay khoác lên cổ anh.

Cổ Hoài Việt khẽ vén mái tóc dài của cô, hương thơm dịu nhẹ khiến anh không tự chủ được mà hôn sâu hơn. Không rõ vì sao đột nhiên anh muốn hôn cô, chỉ hôn một chút thôi, nhưng khi đã đặt môi là vẩn vút không rời. Anh không còn giữ được mấy phần lý trí, cho đến khi đáy mắt cô mờ mịt một màn sương anh mới thả cô ra, gục đầu lên trán cô để hơi thở dần yên ổn. Cô còn hơi ngẩn ngai, anh đã cảm nhận được.

“Nghỉ ngơi thôi.”

Nghiêm Chân vụt ngừng đầu nhìn anh, khẽ thở dốc, nói không nên lời. Anh nở nụ cười, nhưng lại là cười khổ.

“Anh say rồi.” Lúc lâu sau, Nghiêm Chân mới cố nói được một câu.

“Ừ, anh biết.” Anh nói, vậy nên mới bị kích động, mới khó lòng kìm nén thế này.

“Nhưng em không say.” Cô vội nói, “Em rất tỉnh táo.”

“Ừ?” Anh nhướn mày nhìn cô.

Nghiêm Chân vui đầu vào lòng anh: “Ý em là, được mà, Hoài Việt.”

Ban đầu, Cổ Hoài Việt còn không dám tin. Nhưng khuôn mặt người phụ nữ trong lòng càng lúc càng đỏ bừng một cách đáng nghi khiến anh vui mừng ngay tức thì ôm cô thật chặt, đi vào phòng ngủ. Nghiêm Chân vui đầu trong lòng anh, tận hưởng khoảnh khắc bình yên quyến luyến này.

Đơn vị quân đội có rất nhiều cách để đón mừng năm mới. Ngoài các Đại đội thi đua nhau, thỉnh thoảng Đoàn Văn công ở trên còn cử phân đội văn nghệ về biểu diễn, có khi lãnh đạo cũng góp vui, xuống cơ sở thăm hỏi chiến sĩ. Tóm lại, muốn tung bừng kiêu nào cũng có.

Sáng sớm, Nghiêm Chân đã bị tiếng còi hiệu đánh thức. Còi hiệu nổi lên không bao lâu, đã có tiếng người huyên náo vang vọng từ thao trường. Nghiêm Chân vừa mặc quần áo vừa dò đoán có lẽ lại là Đại đội nào đó đang tổ chức hoạt động ngoài thao trường.

Cửa phòng bỗng mở, cậu bé Cổ Gia Minh tay chấp sau lưng từ phòng khách đi vào, biểu cảm cực kì nghiêm khắc: “Cô Nghiêm, sao cô lại ngủ nướng thế! Cô chẳng có tiền bộ gì cả!”

Tiểu Tư lệnh Cổ gần đây rất không hài lòng vì cô ngày nào cũng dậy muộn. Còn Nghiêm Chân sắc mặt ửng hồng, nhanh trí chuyển chủ đề: “Gia Minh, bên ngoài làm gì mà ồn ào thế?”

Cậu bé lôi một quả táo ra gặm, cũng có vẻ mơ hồ không rõ, “Nghe bố con bảo là tòa nhà phía trước đang tổ chức hoạt động, nếu không phải đợi cô ăn cơm, con đã đi xem từ lâu rồi!” Dứt lời liền xì mặt.

Nghiêm Chân lại càng chột dạ hơn, vội xuống giường đi nấu bữa sáng, không thể chậm trễ chuyện lớn của tiểu Tư lệnh được. Cổ Hoài Việt không có nhà, cô lẻ bước đến trước bàn ăn, chỉ thấy một tờ giấy Cổ Hoài Việt để lại. Nét chữ anh biết lên trang giấy đơn mỏng manh mẽ, cứng cáp: Hôm nay đi trực, em với Gia Minh ngủ dậy nhớ ăn sáng nhé!

Cô đọc thầm, khoe miệng cong cong. Cô đun nóng món bánh chèo đã nặn hôm qua, gọi cậu bé tới ăn bữa sáng: “Gia Minh, hồi trước đón Tết ở đơn vị có vui không?”

Cổ Gia Minh nhai nhồm nhoàm miếng sủi cào nhân tôm trong miệng: “Chán ngắt!”

“Tại sao?”

“Bố chẳng rảnh rồi chơi với con.” Cậu bé hờn trách, “Được đi ra ngoài cũng chỉ có đi tảo mộ, chán quá thể.”

“Đi tào mộ à?”

Cậu bé cũng nhận ra mình đã lỡ lời, vội lấy tay che miệng lại, đến như vậy rồi vẫn không quên nhai nhóp nhép miếng sùi cào ăn dở, điệu bộ của cậu bé chọc cô bật cười: “Được rồi, mau ăn đi con.”

Cậu bé nghe lời cô lại gấp thêm một miếng sùi cào. Còn Nghiêm Chân nhìn những miếng sùi cào lóng lánh trong tô canh lớn, bắt đầu ngáy ngẩn.

Đối với Lâm Kha, nói cô không để tâm là chuyện hoàn toàn bất khả thi. Thế nhưng cô cũng biết, đòi hỏi anh quên đi cũng là một chuyện bất khả thi. Đó là tấm bia mộ sừng sững trong lòng anh, cho dù không phải tình yêu, thì vẫn còn duyên nợ, còn tiếc nuối. Cô sẽ không, cũng không thể bắt anh làm chuyện như vậy. Điều duy nhất cô có thể đó là đừng để mình tiếp tục bị ám ảnh. Tâm lý không cân bằng sẽ dễ sinh ra lòng đố kỵ, mà cô không muốn phải đố kỵ với một người đã khuất, cô muốn được hạnh phúc. Nghĩ vậy, cuối cùng Nghiêm Chân nở nụ cười tươi.

Trong quân ngũ, thời gian nghỉ ngơi nhân nhả luôn xa xỉ và ngắn ngủi. Mấy ngày sau Tết, theo chỉ thị thông báo của Bộ Tổng tham mưu về đợt diễn tập quân sự đầu năm mới, Sư đoàn A lại trở về với tiến độ tập luyện thường ngày. Ngay cả Nghiêm Chân cũng cảm nhận sâu sắc kiểu bận rộn của “người lính thời bình cũng như thời chiến” này, mỗi ngày, từ trong giấc mơ Nghiêm Chân đã nghe thấy tiếng còi báo động, tiếng xe tăng, xe thiết giáp rầm rập nghiêng qua; và còn cả tiếng động khê khàng lúc anh thức dậy, thay quần áo, đánh răng rửa mặt. Lý do không chỉ bởi cô ngủ giấc không sâu, mà bởi vì khi anh đi khỏi hơn nửa chiếc giường cũng mất đi hơi ấm.

Sở Dao là người nhà quân nhân lâu năm, nhìn đám đàn ông bận rộn đã thành quen, “Chị nói em nghe, mỗi lần chị đến, thời gian Lão Lưu ở bên chị gộp cả lại cũng chưa đến một ngày.”

Nghiêm Chân vừa giữ sợi len cho chị vừa hiếu kì hỏi: “Lão Lưu anh ấy không về nhà nghỉ ngơi hả chị?”

“Về chứ, ngủ như con heo chết trương, nói mười câu mà nghe được lão ấy ừ một tiếng đã là khá khảm lắm rồi!”

Dứt lời liền nghe thấy một tràng cười vang giòn từ phía cửa vọng tới, theo sau là giọng nói to khỏe đặc trưng của Lão Lưu: “Này nhé, tụ tập ở đây lên án tôi đấy hả? Tôi đây không đi làm cách mạng nữa chắc?”

Sở Dao nguyệt anh ta một cái: “Hôm nay về sớm thế?”

Lão Lưu cười: “Còn không về thì mình lại chả cách chức cái mạng của tôi đi ấy à.”

Thấy hai người không dễ gì có được thời gian trò chuyện, Nghiêm Chân tạm biệt ra về, chưa đến đầu ngõ rẽ đã trông thấy Cố Hoài Việt đang đi tới. Cố Hoài Việt mặc bộ quân phục dùng khi thao luyện, dường như khắp người anh đều ngấm mùi khói súng, chẳng khác nào vừa từ nơi chiến trận trở về chứ không phải thao trường. Anh vừa đi vừa hạ mũ xuống gầy gầy mái tóc, nét mặt có vẻ thờ ơ. Lúc ngừng đầu lên, ánh mắt hai người giao nhau, cả hai đều ngẩn ra một lúc. Cuối cùng vẫn là Nghiêm Chân không nhịn được bật cười. Từ lúc bắt đầu luyện tập, thời gian cô nhìn thấy anh ít đi hẳn, hôm nay khó khăn lắm mới có cơ hội gặp, không ngờ ai kia lại xuất hiện với dáng vẻ này. Cố Hoài Việt bị cô cười đến bối rối, gãi tay quệt mũi cô: “Không được cười nữa.”

“Rồi!” Cô chớp chớp mắt, lại càng cười vui vẻ hơn, Cố Hoài Việt bất đắc dĩ híp mắt lại, khóe môi vô thức cong lên.

Về đến nhà, người bạn nhỏ đang bò ra bàn chép thành ngữ, khỏi cần hỏi, chuẩn là phạm lỗi rồi! Nhưng khác ở chỗ, người phạt cậu lần này là cô giáo Nghiêm trước nay vẫn bao che cho cậu.

Sáng nay, Nghiêm Chân dắt cậu đến chúc Tết ông Tịch Thiệu Phong và bà Chung Lê Anh, đúng lúc hai bạn nhỏ kia cũng ở đó. Nghiêm Chân bèn để Gia Minh ra chơi cùng hai bạn, kết quả là chưa được bao lâu đã làm cho con nhà người ta khóc toáng lên, hỏi nguyên do thì nói là bạn nhỏ kia thích khẩu súng của cậu, muốn mượn chơi, tiểu Tư lệnh Cố sống chết gì cũng không cho mượn.

“Bố con bảo rồi, người lính mà không thể giữ gìn cẩn thận vũ khí của mình thì không phải là người lính tốt, đến lính mà con còn làm không xong thì làm tướng quân thế nào được!”

Lời vừa thốt ra, ông Tịch Thiệu Phong đang đọc báo trong phòng khách cũng phải phá lên cười, khen ngợi cậu bé này có chí khí. Bà Chung Lê Anh cùng mẹ của hai bạn nhỏ kia đều tỏ ý không có chuyện gì. Nhưng suy cho cùng là Cố Gia Minh đã bắt nạt con người ta, Nghiêm Chân dù thế nào cũng phải biết ý, ngay tại chỗ liền nói rằng về nhà phạt cậu chép thành ngữ. Không ngờ vừa vào cửa nhà, anh bạn nhỏ đã quấy mông tới trước bàn bò nhồi ra bắt đầu chép phạt.

Cố Hoài Việt liếc xéo cậu bé, nghe xong nguồn cơn câu chuyện, nói: “Đáng phạt.”

Anh bạn nhỏ vô cùng cảm phần trước hành vi “dung túng” cho cô giáo Nghiêm của thủ trưởng, quay đầu lại, vung tay ngoáy mạnh lên trang giấy một câu thành ngữ: “Lang bối vi gian.(2)”

(2) Cầu kết với nhau làm việc xấu.

Khắp người bám đầy bụi đất, trước khi bữa tối được nấu xong, Cố Hoài Việt đi tắm rửa cho sạch sẽ. Hôm nay trước giờ thao luyện, Lưu Hường Đồng gọi một cuộc điện thoại lên Bộ Tư lệnh, nghe ý tứ của Chính ủy Quân khu – Già Kỳ, đối với vấn đề điều Sư đoàn nào đi tham gia cuộc diễn tập sau Tết

lần này vẫn còn nhiều ý kiến trái chiều. Chung quy lại, những người trong Quân khu háo hức với chuyện này không chỉ có mình anh ta, cũng không chỉ riêng Sư đoàn của anh ta mới có bản lĩnh. Hiển nhiên Lư Hường Đông cũng hiểu được, cúp điện thoại xuống mà lo lắng trăm bề. Cố Hoài Việt an ủi anh ta, cứ coi như không vì mục đích chuẩn bị cho diễn tập thì việc huấn luyện trong đơn vị cũng không thể trì hoãn được. Hơn hết, trong lòng họ đều hiểu rõ mục đích của Thẩm Mạnh Xuyên là gì.

“Câu nghĩ thoáng như thế thật đấy à?” Lư Hường Đông chọc anh, “Hoài Việt, nói thật lòng thì tôi chẳng có gì để mà trông đợi cả, tôi học hành chẳng đến đâu, các cụ có thiêng cũng chỉ phù hộ cho đi được đến tận đây thôi. Nhưng cậu thì khác, cậu còn trẻ, Phó Sư đoàn trưởng kiêm Tham mưu trưởng, cậu không muốn tiến lên à?”

“Nói không muốn là nói dối.” Cố Hoài Việt buông bút xuống, ngồi trên chiếc ghế xoay về suy tư, “Nhưng Lão Lư, anh cũng biết quan hệ giữa em với Thẩm Mạnh Xuyên, chỉ cần ở chung một địa bàn là đối đầu nhau.”

Lão Lư hiểu điều này, ở nơi tụ hội những kẻ tài ba lại cao ngạo, có ai chịu thua ai bao giờ. “Thế nên tôi mới cảm thấy lần này là một cơ hội tốt.”

Cố Hoài Việt trầm ngâm giây lát: “Đúng là như thế, nhưng cơ hội này đối với Thẩm Mạnh Xuyên mà nói có lẽ quan trọng hơn. Em không muốn sau này đến lúc đối đầu thì ngay đến cả một đối thủ xứng tầm cũng tìm không ra.”

Lời này nói ra, Lão Lư thực sự nể phục anh. Khỏi phải nói, tính khí con người này quả là có nhiều khi cao ngạo ngất trời.

Cố Hoài Việt tắm rửa xong xuôi, lúc đi ra phòng ngoài thì Nghiêm Chân đã dọn cơm lên, còn làm món trứng lòng đào mà người bạn nhỏ thích ăn nhất. Tiểu Tư lệnh Cố đối là suốt buổi chiều, vừa thấy ăn là thâm thù đại hận gì cũng quên sạch. Bộ dạng háu ăn này đến bố cậu nhìn cũng thấy khó coi, giờ ngón tay búng lên đầu cậu.

Xới cơm xong, ngồi xuống ghế Nghiêm Chân chợt nhớ tới một vấn đề. Mấy ngày nữa Gia Minh phải đi học, nhưng đến giờ anh vẫn chưa nhắc gì tới chuyện tảo mộ Lâm Kha, không lẽ là vì cô?

Nghĩ tới đó, Nghiêm Chân đặt đũa xuống ước hỏi anh: “Hoài Việt, năm nay không đi tảo mộ sao?”

Đôi đũa trong tay Cố Hoài Việt khựng lại, nhìn cô kinh ngạc. Nghiêm Chân cố gắng nở một nụ cười thật chuẩn mực: “Em nghe Gia Minh nói, năm nào anh cũng đi tảo mộ Lâm Kha. Năm nay không đi à?”

“Có đi.” Lúc lâu sau, Cố Hoài Việt trả lời.

Nghiêm Chân đáp lại một tiếng rồi cúi đầu ăn cơm, bữa cơm dường như không còn mùi vị. Lúc rửa bát cô ù rũ vô cùng, rõ ràng đã nghĩ thông suốt, thế mà nghe thấy anh nói đi thì bé tắc lại hoàn bé tắc, thật không ra gì! Đang ngẫm nghĩ thì tay cô bỗng nhiên trống trải, chiếc bát đang rửa được người ta đón lấy. Nghiêm Chân giật mình hốt hoảng, nghiêng đầu lại, nhìn thấy Cố Hoài Việt, liền thở phào: “Anh làm em hết hồn, em còn tưởng làm vỡ bát rồi chứ.”

Anh mỉm cười nghe cô trách móc: “Tại em nghĩ ngợi nhập tâm quá đấy.”

Bị khơi đúng tâm sự Nghiêm Chân không nói không rằng, có một quãng chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Lúc sau, Cố Hoài Việt lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Đừng nghĩ nữa. Chúng ta sẽ cùng đi.”

“Dạ?” Lần này đến lượt cô ngỡ ngàng.

Anh rửa sạch tay, lau khô rồi ôm vai cô: “Anh không muốn trong lòng em có nút thắt. Thế nên chúng mình sẽ cùng đi.” Anh không muốn lúc anh đưa Gia Minh đi tảo mộ Lâm Kha, cô ngồi ở nhà nghĩ đông nghĩ tây, cô không thích nghĩ ngợi lung tung, làm thế khiến cô không thấy vui, vậy thì anh sẽ không để cô phải nghĩ ngợi, tự tay anh tháo nút thắt ấy ra cho cô. Muốn tháo chuông phải cần đến người buộc chuông, đạo lý này anh hiểu.

Nghiêm Chân có phản xúc động, trên gương mặt thoáng nở nụ cười: “Vâng.”

Thứ bảy, Cố Hoài Việt dành thời gian đưa Nghiêm Chân và bé Gia Minh cùng đến Kinh Sơn.

Phần mộ của Lâm Kha nằm trong khu nghĩa trang ở Kinh Sơn, vì vừa có một trận tuyết lớn nên xe chạy đến chân núi thì không đi lên được nữa. Vậy nên Cố Hoài Việt đậu xe phía dưới, đi bộ lên trên. Nghiêm Chân chưa từng đến Kinh Sơn, nay nhìn ngắm cảnh núi non trong tuyết, ngoài cảm giác se se lạnh thì trong lòng lại thấy bình tĩnh lạ lùng.

Nghiêm Chân không biết gì nhiều về Lâm Kha. Lúc đầu vội vàng đăng ký kết hôn, có thể nói là cô gần như không hề nhớ tới người này. Sau khi kết hôn, có lẽ là bởi kỷ hỷ nên người nhà họ Cố cũng không bao giờ nhắc tới Lâm Kha trước mặt cô. Vậy nên đừng nói là biết đến, đến một tấm ảnh cô cũng chưa từng thấy. Sau này vẫn là lời nói của cậu bé nhắc nhở cô, nhắc nhở cô trên đời này ngoài bản thân cô ra, vẫn còn một người, có quan hệ thân mật với người đàn ông bên cạnh cô. Nghĩ đến đó, cô bất giác đưa mắt nhìn Cố Hoài Việt, đứng lúc anh ngoảnh lại, mỉm cười với cô: “Đến rồi.”

Ba dãy mộ thừa thốt. Lâm Kha, được chôn cất ở đây.

Nghiêm Chân hít sâu một hơi, đi theo sau Cố Hoài Việt, chậm rãi bước vào trong. Kỳ thực trên đường đi tới, Nghiêm Chân từng vẽ ra dáng hình Lâm Kha trong tưởng tượng. Vì Cố Hoài Việt nói cô ấy là tiểu công chúa được mọi người yêu chiều, vậy thì cô nghĩ chắc hẳn cô ấy phải giống như ánh mặt trời rực rỡ, trẻ trung phơi phới, đầu cho nụ cười có mang về ngạo mạn, kiêu sa cũng không làm người ta chán ghét, giống như Thẩm Mạnh Kiều vậy. Xuất thân tốt, gia cảnh tốt, số mệnh từ khi sinh ra đã là con cưng vàng ngọc.

Nhưng đến khi thực sự nhìn thấy, lại cảm giác không hề giống như vậy. Nghiêm Chân đứng trước mộ bia Lâm Kha, nhìn tấm ảnh được khắc trên bia, có một sự bất ngờ trong thoáng chốc. Vì người con gái trong bức ảnh kia có nét sầu thương không thể xóa nhòa, quá rõ rệt, rõ đến mức cô chừng như không có cách nào coi như không thấy. Nhưng rất nhanh cô lại thấy thoải mái, thực ra, cho dù ông trời đã ban tặng cho Lâm Kha nhiều đến thế thì cô ấy cũng chỉ là một người đáng thương, vì thứ mà cô ấy mong muốn nhất chưa bao giờ thuộc về cô ấy cả.

Khoảnh khắc này, Nghiêm Chân chợt nhớ lại chính mình, thuở ấu thơ cô vẫn còn cười trên vai bố vui cười như một đứa trẻ ngây ngô, thế mà chớp mắt đã bé trên tay một bức ảnh được đóng khung, bà nội bảo, đó gọi là di ảnh. Người đã qua đời thì bức ảnh ấy mới có thể được gọi là di ảnh. Xem ra, trên đời này, vốn chẳng thiếu những chuyện khiến cho thế giới của con người ta bỗng chốc trời nghiêng đất ngã, điều quan trọng là liệu bản thân mình có chống đỡ được hay không. Cô đã một mình chống đỡ, nhưng còn người con gái này thì sao? Cô ấy tìm đến một người thông minh nhất, lại cũng ngốc nghếch nhất để ở bên cô ấy. Điều này khiến cô vừa khó chịu, lại có chút... Ngưỡng mộ.

Cố Hoài Việt đứng yên trước bia mộ, cũng lặng lẽ nhìn bức ảnh in trên phiến đá, đôi mắt của người trong ảnh lặng trầm như nước, nụ cười nhàn nhạt hững hờ, nổi u sầu đậm sâu trên gương mặt. Thực ra, cô ấy cười rất đẹp, nhưng đối diện với anh, cô ấy chẳng mấy khi cười, như thể nhìn vào giữa khoảng không vô hạn, một đôi mắt chẳng bao giờ phô bày được cảm xúc. Kỳ thực anh từng thấy khó hiểu, tuổi trẻ của anh đã sống trong những ngày tháng đầy tự hào, anh không hiểu tại sao cô ấy lại nhìn xuyên qua anh mà trông ra một người khác, khiến cho lòng kiêu hãnh của anh bị thách thức. Sau đó rất lâu anh mới ngẫm được ra, họ đều yêu thương cô ấy, nhưng vì con người khác biệt nên ý nghĩa của sự thương yêu cũng khác hẳn nhau.

Anh và Hoài Ninh quả thực không giống nhau. Tình yêu thương lớn nhất Hoài Ninh dành cho cô ấy là buông bỏ ra đi, không yêu nên sẽ không cho cô ấy bất cứ niềm hy vọng nào. Còn cách mà anh thương cô ấy là cùng cô ấy kết hôn, cùng chiều cô ấy, để cô ấy được sống cuộc đời hạnh phúc như trước nay vẫn vậy, cho đến một ngày cô ấy nói với mình đó không phải là yêu. Chuyện này khiến anh cười ra nước mắt, cùng lúc lại khiến anh lạc lối vào miền man.

“Bố ơi!” giọng nói lạnh lạnh của cậu bé kéo thần trí anh quay trở lại. Cố Hoài Việt xoay người, xoa đầu cậu bé, đón lấy bó hoa bách hợp trắng muốt trong tay cậu. Lại nhìn Nghiêm Chân, hai người nhìn nhau cười, anh khom người, đặt bó hoa xuống trước mộ phần. Đứng thẳng, lại thực hiện một động tác chào chuẩn mực. Xong xuôi hết cả, anh quay lại nhìn Nghiêm Chân và Cố Gia Minh, nói: “Đi nào.”

Nghiêm Chân hướng về anh mỉm cười: “Vâng.”

Đường khi về dễ đi hơn con đường lúc tới, cậu bé Cố Gia Minh tung tăng đi trước, thỉnh thoảng quay đầu lại vẫy tay gọi họ. Nỗi buồn trẻ con chẳng kéo dài lâu, ra khỏi mảnh đất trầm mặc khói hương kia, nét mặt đã giống như trời quang mây tạnh trong xanh trở lại. Cố Hoài Việt nhìn theo bóng lưng cậu bé, mỉm cười, “Nghiêm Chân, có lúc anh nghĩ, năm nào cũng đưa Gia Minh đến đây, có phải là không hay lắm không?”

Nghiêm Chân nghe anh nói vậy ngay ra một lúc: “Tại sao?”

“Anh luôn thấy mừng vì Gia Minh là một đứa trẻ vui tươi hoạt bát, thằng bé không có ấn tượng gì về việc mẹ nó qua đời nên cũng không cảm thấy buồn bã. Còn anh thì cứ bắt nó phải nhớ lại, liệu như thế có tốt cho nó không?”

Anh nghiêng đầu sang nhìn, muốn xin ý kiến của cô. Nghiêm Chân lại im lặng nhìn anh, không nói. Cố Hoài Việt hiểu, hiểu rằng vấn đề của mình làm khó cho cô, anh không hỏi thêm nữa, nắm lấy bàn tay cô đang nhét trong túi áo, cảm giác ấm nồng khiến anh không kim được mà siết chặt lại: “Anh biết rồi, sau này không làm thế nữa.”

Nghiêm Chân không ngờ anh lại có được đáp án nhanh như vậy, khẽ kéo tay anh, “Thật ra, có cách làm dân chủ hơn là trước khi đi hãy trưng cầu ý kiến của cậu bé.”

Anh khẽ cười: “Sau khi hỏa tang cho Lâm Kha xong, trong nhà hỏi anh xem chôn cất ở đâu, nói là đã chọn được một mảnh đất để xây mộ. Nhưng sau đó anh vẫn đưa cô ấy tới đây, anh nghĩ là, nhập thổ vì an(3), đừng để cô ấy cảm thấy cô quạnh thì hơn. Rồi lại thường đưa Gia Minh tới thăm cô ấy, hỏi bé thằng nhóc đâu có biết nghe lời như bây giờ, cứ gào khóc không chịu đi.” Nói xong, anh bước qua một bậc đá không bằng phẳng, đứng phía trước giờ tay ra đợi đỡ cô đi xuống: “Giờ anh đã hiểu, thật ra không phải lỗi tại nó, mà là tại anh. Bất cứ tình cảm gì, bao gồm cả nỗi nhớ, đều không nên bị ép buộc.”

(3) Vào đất là bình yên.

Đây chính là vấn đề mà anh vừa mới nghiền ngẫm rất kỹ lúc đứng trước tấm mộ bia. Có lẽ vì rằng tình yêu là câu đó phức tạp bậc nhất, đặc biệt với một quân nhân chuyên nghiệp đã quen lối tư duy logic theo đường thẳng như anh, vậy nên, anh vẫn đang tìm kiếm cho mình một đáp án. Chỉ là bỗng nhiên anh muốn thả lỏng một chút, với người khác, cũng là với chính bản thân mình.

Nghiêm Chân bỗng thấy bản thân vì những lời anh nói, cho đến khi thấy anh đưa tay ra cùng gương mặt mang nét cười hiền hòa. Thoáng chốc cô dường như thấy bản thân chìm vào nhịp cảm xúc của anh, chậm chậm đưa tay cho anh, thư thái trong lòng.

Đi tảo mộ về đã mấy ngày, bạn nhỏ Cố lại vẫn cứ buồn thiu. Sở Dao nhìn cậu phồng má lên, không kim được đưa tay chọc chọc, thấy cậu không phản ứng lại, bèn cười hỏi Nghiêm Chân: “Nhóc con này hôm nay làm sao thế?”

Nghiêm Chân đang bận thu xếp quần áo, tranh thủ ngó ra nhìn cậu nhóc, cười: “Tại sắp phải đi học chứ còn gì nữa, bài về nhà chưa làm xong, đang phát rầu đấy ạ.”

“Chị thấy không chỉ mỗi thế thôi đâu.” Sở Dao tiếp tục trêu cậu nhóc, “Chắc hẳn là sắp về nhà rồi, lại phải xa bố rồi, đau lòng, đúng không?”

Cậu bé bị chọc trúng nỗi đau, trề môi xuống, rồi lại bò lăn ra một chỗ. Nghiêm Chân nhìn cậu, cười cười lắc đầu với Sở Dao. Sở Dao ngồi cạnh lặng yên nhìn Nghiêm Chân dọn dẹp một lúc, lại lên tiếng: “Nghiêm Chân này, chị thấy điều kiện của Hoài Việt đầy đủ từ lâu rồi, hai đứa vẫn xa cách đôi nơi thế nhỉ? Tuy là điều kiện ở đây hơi kém, nhưng nói gì thì nói thành phố B vẫn hơn là thành phố C. Với lại, có chế độ chính sách cho gia đình quân nhân định cư, bố trí chỗ ở cho các em cũng không thành vấn đề.”

“Chúng em vẫn chưa nghĩ được nhiều thế ạ.”

Sở Dao bật cười: “Nhóc con này lớn bằng ngần nào rồi mà còn không suy nghĩ, phải nghĩ đi!”

Nghiêm Chân nghe vậy mỉm cười, dòng suy nghĩ trôi đi xa. Đúng vậy, phải suy nghĩ thôi. Bất luận là theo đơn vị đến thành phố B hay là Cố Hoài Việt chuyện công tác về thì cả nhà có thể sống bên nhau mới là quan trọng nhất.

“Nghĩ gì đấy?”

Bỗng một bàn tay giơ ra trước mặt nhắc hành lý của cô lên, Nghiêm Chân giật nảy mình, hoàn hồn lại trừng mắt với người đi không tiếng động này: “Chị dâu đâu rồi, sao anh lại lên nhà?”

“Chị dâu đưa Gia Minh xuống dưới rồi.” Cố Hoài Việt liếc nhìn cô, ánh mắt mang ý cười, “Ngồi ngần ra đến đờ đẫn rồi kìa.”

Bị trêu chọc, mặt Nghiêm Chân ửng hồng, ngẩng đầu lên trừng mắt lườm anh, lại bị anh ôm lấy: “Đi nào, anh với em xuống lầu thôi.”

“Vâng.”

Hôm nay là ngày họ trở về thành phố C, thời gian trước thành phố B tuyết rơi suốt, hôm nay tiết trời bỗng đẹp lạ thường, nắng chiếu rọi làm người ta không sao mở mắt nổi. Nghiêm Chân xuống đến dưới lầu, thấy cậu nhóc đứng cạnh Sở Dao, mặt mày buồn tui nhìn đến là thương. Nhưng hết cách rồi, dù có quyết định theo đơn vị đến thành phố B thì lúc này vẫn phải về nhà, vậy nên Nghiêm Chân gắng tươi cười thoải mái, cúi xuống xoa đầu cậu bé, “Không việc gì, sang năm chúng ta lại tới.”

Qua Rằm tháng Giêng, việc tập luyện ở đơn vị trở nên căng thẳng, nhưng Cố Hoài Việt vẫn dành thời gian đích thân lái xe đưa họ ra sân bay. Chuyến bay khởi hành lúc một giờ trưa, giờ mới có chín giờ, cũng coi như dư dả thời gian, anh giảm tốc độ cho xe chạy chậm lại.

Nghiêm Chân ngồi bên ghế phụ lái, thỉnh thoảng đánh mắt sang ngó nhìn anh. Chiều nay Cố Hoài Việt còn có cuộc họp, bàn về kế hoạch tăng cường chuẩn bị thao luyện cho năm sau của đơn vị. Nghiêm Chân cũng nói họ có thể tự đi được, bảo anh không cần tiễn, nhưng riêng chuyện này Cố Hoài Việt lại vô cùng cương quyết. Cô hiểu tâm tư của anh, anh sợ họ tủi thân, thế nhưng Nghiêm Chân không muốn, và cũng sẽ không oán trách anh, vì cô biết rằng anh không những là chồng cô mà còn là một người lính. Cô cũng dần quen với việc làm vợ của một người lính, quen với cách chia ly trong yên bình như vậy.

Chiếc xe chậm chậm lướt vào bãi đỗ, Cố Hoài Việt xách hành lý từ cốp sau xe ra, khi quay người lại nhìn thấy Nghiêm Chân và ông tướng con đều quàng khăn và đeo găng tay giống hệt nhau, đang đứng sau lưng anh lặng lẽ. Anh bỗng ý thức được lần chia xa này khác với hết thảy những lần ly biệt trước, bởi đây là lần đầu anh tiễn vợ cùng con đi. Cố Hoài Việt im lặng trong chốc lát, xoa đầu cậu bé Gia Minh nói: “Đi nào.”

Xếp hàng đổi vé xong, ba người đứng trong sảnh chờ. Cố Hoài Việt cúi đầu căn dặn bạn nhỏ Cố ngồi trên máy bay phải nghe lời Nghiêm Chân, cậu bé ừ ừ gật gù. Cố Hoài Việt nhìn bộ dạng này của cậu, lực búng lên đầu cậu cũng giảm nhẹ đi. Cậu nhóc lớn bằng ngần này, việc mà cậu không thích nhất, chính là chia xa. Anh ngẩng lên nhìn Nghiêm Chân, đưa vé máy bay cho cô.

Nghiêm Chân nhận lấy, cúi nhìn thời gian bay, nói với anh: “Anh bận thì cứ về trước đi, em sẽ đưa con về nhà an toàn.”

Cố Hoài Việt mỉm cười, chỉnh lại vành mũ: “Về đến nhà nhớ gọi điện báo anh.”

“Vâng.” Nghiêm Chân gật đầu, gắng gượng hé ra một nụ cười.

Còn anh chỉ ôm vai cô, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, “Vậy anh đi đây.” Từ đây về Sư đoàn mất ít nhất một tiếng, về đến nơi ăn được bữa cơm cũng tới giờ họp là vừa, quả thực anh rất bận. Anh ôm cậu nhóc, cũng ôm cả cô, vòng ôm không đủ chặt lại ngăn ngui vội vàng, cô còn chưa cảm nhận được hơi ấm từ anh, anh đã xoay người rồi đi.

Nhìn theo bóng lưng anh, cậu nhóc không nhận được khê làm bầm: “Cảm giác hôm nay thủ trưởng không giống bình thường chút nào.”

Nghe câu nói ấy, Nghiêm Chân chợt thấy lòng mình như bị ai siết lại, đau thắt. Cô mỉm cười, một tay dắt cậu bé một tay cầm sẵn vé để lên máy bay, cố gắng chế ngự bản thân mình đừng quay đầu nhìn lại, đừng kiếm tìm theo hình bóng anh. Nhưng chẳng được bao lâu, cô đã không nhận được mà ngoái về phía sau, trông thấy anh đứng cách họ không quá xa, ánh mắt dõi theo hai người tiễn biệt.

Thấy cô ngoảnh lại ngóng nhìn, Cố Hoài Việt mỉm cười, đưa tay phải lên, chậm rãi làm một động tác chào theo nghi lễ quân đội. Đó là cách biểu đạt sự tôn trọng cao nhất trong lòng một người lính. Anh dành điều ấy cho cô. Nghiêm Chân vội vã quay đi, trong phút chốc, lệ tràn khóe mi.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi muốn quên anh đi

Với Nghiêm Chân, thành phố C vĩnh viễn là chốn náo nhiệt quay cuồng hơn bất kể thành phố nào khác. Vừa về được vài ngày, thậm chí đến cả tâm trạng cũng chưa ổn định lại đã phải bắt đầu đi làm, và cả chăm sóc người bạn nhỏ.

Hôm nay là ngày đi học đầu năm của Gia Minh. Nghiêm Chân chờ cậu đến trước cổng trường, cậu bé đầu đội mũ lệch, vai đeo cặp sách, dáng vẻ nghênh ngang đi về phía lớp. Nhìn bóng lưng cậu, Nghiêm Chân không nhịn được ý nghĩ muốn cười, cậu nhóc đã khôi phục lại khí thế của một Tư lệnh Hồng quân, đã không còn là anh bạn nhỏ ủ rũ chán chường, mất hết nhuệ khí vì sắp phải xa bố nữa. Điều này khiến cô cảm thấy yên tâm cùng lúc lại cảm thấy chột dạ, cô hình như không bằng cả một đứa trẻ, như vậy đâu có được? Cô giáo Nghiêm bỗng chốc hoang mang, vội vã điều chỉnh lại trạng thái tâm lý.

Cô đồng nghiệp Vương Đình lâu nay vẫn rất hiếu kỳ về mối quan hệ giữa Nghiêm Chân và cậu bé Cố Gia Minh. Nghiêm Chân chỉ giải thích qua loa với cô ấy mấy lần lấy lệ, lúc quay người đi lại bị một vấn đề khác quần lấy khiến đầu óc rối bời, tại sao cô không nói sự thật?

“Chị Nghiêm, chị Nghiêm!” Hai bàn tay hươu qua hươu lại trước mắt cô, Nghiêm Chân lập tức hoàn hồn, nhìn thấy đối diện là ánh mắt tò mò của Tiểu Lưu. “Chị Nghiêm, chị có sao không thế?”

Nghiêm Chân lắc đầu, cặp lại tóc, thay đồng phục bắt đầu làm việc.

Tiểu Lưu thấy cô không sao, cũng yên tâm hơn: “Chủ nhiệm Thường bảo chị lên văn phòng bác ấy đây.”

“Chủ nhiệm có nói là chuyện gì không em?”

Tiểu Lưu lắc đầu, chuyện này thì cô ấy không biết được rồi. Nghiêm Chân buộc lòng bỏ công việc lại, đi tới văn phòng của ông Thường.

Ông Thường viết thư pháp rất đẹp, theo lời ông nói là nhờ ngày nhỏ đi học lớp tư được thầy giáo rèn luyện mà thành, một dãy những dòng chữ trên tường thư viện đều do chính tay ông Thường viết, sau đó được dán cẩn thận rồi đem treo lên. Lúc Nghiêm Chân gõ cửa vào, ông đang khom người chuyện chú đưa từng nét bút trên trang giấy trắng. Thấy vậy, cô không lên tiếng làm phiền mà kiên nhẫn đứng bên, đợi ông viết xong.

“Tiểu Chân đấy à, mau tới xem giúp bác mấy chữ này xem nào.” Ông Thường nghiêng đầu gọi cô.

Nghiêm Chân có phản ngạc nhiên trước hứng thú của ông, nhận lấy bức thư pháp ông vừa hoàn thành, rành mạch đọc lên từng chữ: “Thao quang đường hối(1)”

(1) Che giấu tài năng, tu tâm dưỡng tính, chờ thời cơ để phát huy.

“Thấy bác viết thế nào?” Ông cụ vuốt cằm cười hiền từ, nếu có thêm một chòm râu bạc trông sẽ càng giống thầy giáo già của lớp học tư.

Cô mỉm cười, khen đẹp. Cặp mắt của ông Thường sáng lên, hỏi lòng hỏi dạ nói: “Vậy thì tặng cho cháu đấy!”

“Dạ?” Nghiêm Chân ngạc nhiên nhìn ông.

Ông Thường ngồi xuống trước bàn làm việc, cầm ca nước trà lên vừa nhấp nhí vừa trở về phía Nghiêm Chân: “Cháu nhé cháu nhé, sơ yếu lý lịch của cháu đâu hả?”

“Ở phòng Lưu trữ ạ.” Nói xong, cô nhoen cười, “Cháu đến đây bao lâu rồi, giờ báo mới nhớ tới việc xem sơ yếu của cháu ạ?” Kỳ thực, nhắc tới chuyện này Nghiêm Chân lại thấy thiếu tự tin, dù gì trước kia xin vào trường cũng là nhờ mối quan hệ của chị khóa trên, mọi giấy tờ đều chỉ làm cho có thủ tục, sơ yếu lý lịch mang đến nộp là được đưa thẳng tới Phòng Lưu trữ, làm gì có ai kiên nhẫn giờ ra xem?

“Bác chả buồn xem!” Ông thường phẩy tay, “Bác chỉ hỏi cháu, cháu tốt nghiệp trường nào?”

“Dạ?” Nghiêm Chân mơ hồ khó hiểu, nhưng ông Thường vẫn mỉm cười hiền từ nhìn cô, chỉ đành trả lời, “Cháu tốt nghiệp đại học Z ạ.”

“Học chuyên ngành Quản lý có phải không?” Ông cụ bình tĩnh liếc cô một cái, lần này Nghiêm Chân đã hoàn toàn sững sốt, ông Thường đặt ca trà xuống: “Cái con bé này, giấu cũng kĩ đấy.”

“Thế, sao bác biết được ạ?”

Ông Thường phá lên cười, kể lại tường tận. Người bạn đời của ông dạy ở Viện Quản lý Đại học Z, mới về hưu năm kia, trưa hôm qua bà mang com đến trường cho ông, vừa hay nhìn thấy Nghiêm Chân, nhưng vì cô đi rất vội nên bà không kịp gọi lại. Về đến nhà bà cụ liền vội vàng vàng lòng ông Thường ra tra hỏi.

Nghiêm Chân nghe chuyện mà vừa thấy xúc động lại vừa thêm bối rối, “Đúng thật là, trùng hợp quá ạ.” Giáo sư Lý – vợ ông Thường sau khi nghỉ hưu được mời trở lại trường cô giảng dạy, đức cao vọng trọng, được mọi người vô cùng tôn kính.

“Còn nói nữa, tối qua bà ấy cứ nhai đi nhai lại bên tai bác, nói là sinh viên do Viện Quản lý Đại học Z đào tạo lại về dưới quyền bác do bác phụ trách? Nói thẳng ra là bác làm lãng phí nhân tài.” Ông Thường cười khổ.

“Vậy bác không vì thế mà đuổi việc cháu đấy chứ?”

Nghiêm Chân chỉ nói đùa một câu, nhưng ông Thường lại gật gù thật: “Bà ấy đòi người, cháu nói xem bác có cho hay không?”

Nghiêm Chân thoáng nghẹn lời, “Đòi cháu làm gì ạ?”

“Nói là Viện Quản lý Đại học C đang tiến hành một dự án, số người có chuyên môn ít quá, tuyển người trong nội bộ không đủ, nên mới nhờ bà nhà bác tìm cho người ta vài người thích hợp tới giúp đỡ, nếu làm tốt có thể được giữ lại trường làm trợ giảng.”

Nghiêm Chân gần như còn không buồn suy nghĩ đã vội từ chối: “Cháu, cháu không làm được đâu ạ!”

“Được hay không phải do người ta quyết định, còn đi phỏng vấn nữa cơ mà, mình có phải là đi cửa sau đâu.” Ông khoát tay trả lời dứt khoát, uống một ngụm trà, còn bồi thêm một câu nói đầy hàm ý sâu xa, “Cháu nghĩ kĩ đi, là trợ giảng của trường đại học đấy. Tốt hơn công việc ở đây rất nhiều.”

“Cháu biết ạ.” Cô cúi gằm. Đương nhiên cô hiểu rõ điều này, lý do mà cô chưa thể hạ quyết tâm ngay lập tức là vì cô vẫn còn đắn đo.

“Nghiêm Chân, bác tặng cháu bốn chữ này không phải tặng suông.” Ông Thường chỉ vào bức tranh chữ vừa viết, “Nấu mình chờ thời như thế là đủ rồi, đã đến lúc phải xuất đầu lộ diện đi thôi.”

Kỳ thực, ông Thường đã quá coi trọng cô rồi, nào phải cô đang nấu mình chờ thời, chẳng qua là tìm một công việc để nuôi sống bản thân mình thôi. Trầm ngâm giây lát, Nghiêm Chân nói: “Để cháu suy nghĩ, đến khi có quyết định rồi sẽ trả lời bác ạ.”

Buổi tối, Nghiêm Chân cùng cậu bé Cố Gia Minh về nhà, mấy ngày nay thành phố C tuyết lại rơi nhiều, Nghiêm Chân không dám đưa Gia Minh đến trường bằng xe đạp điện nên hai người quyết định đi xe bus. Lúc còn cách nhà hai trạm, Nghiêm Chân dắt theo cậu bé xuống xe, tới siêu thị mua một ít đồ về nấu cơm tối. Cậu bé vừa dắt tay Nghiêm Chân vừa gặm kẹo hồ lô trộn đường lại vừa nghe Nghiêm Chân giáo huấn: “Bạn nhỏ Cố Gia Minh, tối qua cô đã nói với con thế nào ấy nhỉ?”

Cậu bé còn đang ngâm quả hồ lô trong miệng, nói về âm ờ: “Cô dạy con rằng, trong lớp không được tùy tiện đánh nhau với các bạn.”

Nhớ rõ như vậy cơ mà.

“Thế tại sao hôm nay có người nói với cô là con lại đánh nhau, mà còn vào hùa với Lâm Tử hã?” Hai oát con xấu xa này giờ lại kết thành đồng minh nữa.

“Ai bảo cái đứa mới chuyển đến ấy cứ bắt nạt Lâm Tiểu Tiểu, phải đánh cho một trận!” Cậu bé nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghiêm Chân nhìn cậu có chút bất ngờ, thì ra tên nhóc này cũng đã biết thế nào là anh hùng cứu mỹ nhân rồi, cô thờ dài, “Thì con phải nói chuyện tử tế với bạn chứ. Nói bằng miệng, chứ không được nói bằng nắm đấm.”

Cậu bé cũng làm bộ thờ dài: “Ôi, phụ nữ các cô đúng là rắc rối, chỉ biết mách lẻo với khóc lóc thôi!”

Nghiêm Chân cứng họng, tên oát con xấu xa này lại xấu xa thêm một bậc, đã bắt đầu biết nói những điều như vậy!

Hắng giọng mấy tiếng, Nghiêm Chân nói: “Bạn nhỏ Cố Gia Minh, nếu cô không ở cùng một trường với con nữa, con có còn chê cô rắc rối không?”

Cậu bé nghe vậy bước chân khựng lại, vụn đường dính trên má cũng không buồn lau đi: “Cô, cô muốn đi đâu đấy?”

“Là cô ví dụ thế.”

Cậu bé gật gù, bảo: “Chê chứ, kiểu gì chẳng có người mách với cô!” Kéo theo sau đó là cậu vẫn sẽ bị mắng.

Cô bật cười, xoa đầu cậu bé. Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng còi xe, Nghiêm Chân nghiêng đầu lại thì thấy một chiếc Liebao đang đậu bên vệ đường, mang biển số xe của quân đội, có người từ trong đó ra, Nghiêm Chân nhìn là nhận ngay ra người đó.

Thẩm Mạnh Xuyên. Cô bắt giác nhắm tên anh ta.

Thẩm Mạnh Xuyên xuống xe, tay cầm mũ, tay chỉnh sửa tóc, móc áo trên cổ cũng không gài lại chần chừ, gương mặt có vẻ bất cần. Anh ta đứng trước Nghiêm Chân và cậu bé, thấy hai người họ nhìn chằm chằm vào chiếc mũ của mình bèn đội mũ lên đầu: “Lại gặp nhau rồi.”

Nghiêm Chân không muốn nhắc chuyện cũ với anh ta, gật đầu liền muốn đi ngay. Thẩm Mạnh Xuyên không kìm được lại bỏ mũ xuống vò vò tóc, đi theo sau họ ra lời đề nghị: “Tôi đưa hai người về được không hả? Trời mưa tuyết thế này khó đi lắm!”

Dứt lời, cậu bé Cố Gia Minh liền trượt chân ngã, sau khi lồm cồm bò dậy, cậu lập tức quay đầu trừng mắt nhìn kẻ miệng quạ. Miệng quạ Thẩm Mạnh Xuyên bị dáng vẻ tức tối của cậu chọc cười, bước vội theo hai người họ.

Nghiêm Chân vừa phủ tuyết trên người Gia Minh vừa nói với Thẩm Mạnh Xuyên: “Sắp đến nhà rồi, không phiền anh phải đưa về đâu, cảm ơn nhé.”

“Tôi có đem chứng minh quân đội đây này.”

Nghiêm Chân ngừng lại, nghiêng đầu qua ngli hoặc nhìn anh ta. Thẩm Mạnh Xuyên lại vò vò mái tóc, đây là thói quen của anh ta những lúc bức dọc hay căng thẳng, “Ý tôi muốn nói tôi là người tốt!”

Nghiêm Chân cười lạnh: “Đúng rồi, tốt vô cùng!”

Cậu bé cũng tranh thủ cơ hội chen miệng vào: “Không được thừa nước đục thả câu!”

Bị một lớn một nhỏ đua nhau chầm chọc, Thẩm Mạnh Xuyên không sao nói lại được, nhân lúc anh ta còn đang thất thần hai người đã bước xa hơn. Hoàn hồn lại, Thẩm Mạnh Xuyên hét lên về phía bóng lưng thon gầy thanh tú phía trước: “Tôi sai rồi!”

Nghiêm Chân dừng bước, cuối cùng ngoảnh đầu nhìn anh ta. Đường như Thẩm Mạnh Xuyên cũng không thấy quen với lời mình vừa thốt ra, đưa tay vuốt mặt, “Tôi nói là tôi sai rồi, tôi không nên đưa họ đến thẳng nhà cô, tôi nên gọi báo cho cô trước, tôi không nên, không nên có thái độ đi xem diễn trò vui.” Anh ta gật đầu tự mình khẳng định rồi nói tiếp, “Vói cả, với cả... tóm lại là, tôi sai rồi!” Dứt lời, anh ta nhìn thẳng vào Nghiêm Chân, giống như đang cầu xin cô tha thứ. Còn Nghiêm Chân cảm thấy đầu óc quay cuồng với những lời anh ta nói, mất nửa ngày mới hiểu ra được, phì cười: “Thẩm Mạnh Xuyên, không cần phải xin lỗi tôi.” Cô nói, “Giờ tôi đã cố gắng không tính toán gì với những người không liên quan đó nữa, sống như vậy thì quá mệt mỏi.”

“Tôi biết, nhưng tôi muốn nhận lỗi, nhận lỗi xong tôi mới thấy thoải mái được.” Thẩm Mạnh Xuyên lại tuôn ra một tràng

Nghiêm Chân nói: “Vậy tôi xin nhận, anh đi được rồi đấy.”

“Nhưng tôi vẫn chưa nhận lỗi xong!”

Nghiêm Chân chỉ đành giương mắt nhìn anh ta, Thẩm Mạnh Xuyên nhìn cô, mỉm cười: “Phải, cô không biết, vậy cô cho tôi ba phút, tôi kể cô nghe câu chuyện này. Có một năm tôi tới nhà bà nội nghỉ hè, bà tôi sống ở một huyện nhỏ, phải, là một huyện nhỏ nơi có Lữ đoàn Pháo binh đóng quân. Có lần, tôi dắt theo một đám trẻ cùng chơi, dùng sợi thừng, sợi thừng to bằng ngón này quăng lên trên cây, thế là không cẩn thận quăng trúng vào cổ một cô bé, làm cô bé ấy bị thít chặt cổ sưng cả lên. Tôi cứ quên mãi không nói lời xin lỗi cô bé ấy, nhưng rồi chưa kịp nói thì đơn vị quân nhân đã chuyển đi mất, chuyển đến một thành phố lớn. Tôi khi tôi đến được đó thì không tìm thấy cô bé ấy nữa, không, có lẽ là đã tìm được, nhưng mà, nhưng mà lại chẳng nói với nhau câu nào.”

Nghiêm Chân chăm chú nhìn anh ta, sau mấy giây im lặng, hồ hững hỏi: “Thế bây giờ đã tìm được chưa?”

“Tôi nghĩ là tôi tìm được rồi.” Anh ta nghiêm túc nhìn cô.

“Ồ, vậy thì chúc mừng anh.” Cô nói, sau đó lại mỉm cười, “Nhưng mà nghe xong chuyện rồi, chúng tôi cũng phải về đây.”

Lần này quay lưng đi, Thẩm Mạnh Xuyên không níu cô lại nữa. Anh ta bắt lực nhìn theo bóng lưng cô, thực lòng rất muốn hét lên hỏi rằng tại sao cô không chịu thừa nhận. Nhưng bình tĩnh lại, anh ta chỉ bỏ mũ xuống vò vò mái tóc, tự giễu: “Đồ cả chón, ai bảo nghịch dại, đáng đời mày!”

Cuối tuần, Nghiêm Chân dắt Gia Minh cùng về Cố viên. Tuy bà Lý Uyển đồng ý để hai mẹ con sống ở căn hộ trong thành phố, nhưng trong lòng bà vẫn không yên tâm, luôn cảm thấy khi nhà đó chỉ thuê mấy người bảo vệ thì không đảm bảo được an ninh. Ông cụ mới kêu bà cả nghĩ quá, không lẽ phải cử một Tiểu đội Cảnh vệ đến gác từng nhà nữa hay sao. Nói thì nói vậy, mỗi dịp cuối tuần bà Lý Uyển lại gọi họ về nhà.

Ăn cơm xong ngồi chuyện trò trong phòng khách, Nghiêm Chân nhắc đến chuyện thay đổi công việc, ông Cố nghe xong rất ủng hộ: “Còn trẻ, không nên cứ ở mãi một chỗ, có cơ hội thì thử xem sao.”

Bà Cố cũng hăng hái: “Mẹ bảo nếu không được thì cứ ở nhà con ạ, lương tháng Hoài Việt cũng không phải là không nuôi nổi hai mẹ con đâu, phụ nữ mà, vất vả thế làm gì.”

Dứt lời liền bị ông cụ đưa mắt lườm: “Bà lại giờ cái giọng này ra đây, sau vụ thăng út còn chưa rút ra bài học à?!”

Bà Cố uất ức vô cùng: “Tôi chỉ nêu ý kiến thôi, cuối cùng vẫn là Tiểu Chân quyết định cơ mà, can gì đến ông? Cái ông già này giờ còn không cho phép tư tưởng người khác được tiến bộ nữa!”

“Tư tưởng như bà gọi là tiến bộ đấy hả?” Hiện giờ ông cụ đã có nhiều thời gian rảnh rỗi, thời gian hai ông bà cụ đấu khẩu với nhau cũng theo đó nhiều lên. Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại bên phòng khách reo vang, Nghiêm Chân tạm lánh khỏi khu vực chiến sự, nhắc điện thoại lên nghe, trong tiếng “A lo” còn mang đậm ý cười.

Đầu bên kia cũng lại một thoáng mới lên tiếng: “Hóa ra hai mẹ con đang ở đây.”

Nghe giọng nói này, là Cố Hoài Việt? Cô không nhận được điện thoại của anh đã mấy ngày rồi? Trở về hơn một tuần, số lần nhận được điện thoại của anh đếm trên một đầu ngón tay đã đủ, anh chỉ gọi về đúng một lần.

“Nghiêm Chân?” Thấy cô bên đầu này im lặng, Cố Hoài Việt cất giọng khẽ gọi.

“Dạ, em đang nghe đây.” Cô định thần lại, giọng nói bỗng có vẻ ngạc nhiên, “Anh hết bận rồi à?”

“Ừ.” Anh trả lời, trong giọng nói nhuốm vài phần mệt mỏi. Bố của Chính ủy Cao lâm bệnh nặng, anh ta tạm thời xin nghỉ phép về thăm, ngay sau hôm Chính ủy Cao đi, Lão Lưu lại bị viêm ruột thừa, đưa thẳng từ thao trường đến bệnh viện, phẫu thuật xong, tuy đã hết đau, nhưng để hồi phục cũng phải đợi vài ngày, lại đúng lúc bắt đầu triển khai kế hoạch năm, hội nghị hội thảo liên miên, Cố Hoài Việt đành phải thay anh ta đi dự. Cũng không phải không muốn gọi điện về, thế nhưng mỗi đêm khi công việc kết thúc trời đã gần sáng, nhắc điện thoại lên cũng chỉ đành đặt xuống. Ngày còn là tân binh trong Đại đội từng nghe người ta nói: “Người lính chịu được khó chịu được khổ, nhưng khó lòng cưỡng lại tình cảm dịu dàng. Giờ giấu lại quả đúng là có lý.”

Anh không kể với cô những vất vả này, cô cũng có thể đoán được vài phần: “Anh tranh thủ ngủ một giấc đi.”

“Không vội, vẫn có thời gian gọi điện cho vợ con mà.” Lời anh nói còn mang theo cả tiếng cười, Nghiêm Chân tức thì đỏ mặt không biết nói sao, may mà Cố Hoài Việt tự mình tiếp lời, “Công việc có vất vả không?”

Nghiêm Chân nói rằng khá tốt, nhớ lại lời của ông Thường, cô bèn kể hết với anh.

Cố Hoài Việt không khỏi mỉm cười. Người con gái này mang đến cho anh quá nhiều bất ngờ, nay thêm một chuyện nữa, cũng không có gì lạ.

“Em nghĩ rồi, hay là thôi không đi nữa, làm ở đây cũng tốt.”

Tuy nói vậy, nhưng anh vẫn nghe ra trong giọng cô có phần lưỡng lự. “Em thích thì cứ đi đi, dù gì cơ hội như vậy không nhiều, không thể vì Gia Minh mà từ bỏ được.”

Nghe anh nói vậy, Nghiêm Chân không khỏi ngỡ ngàng. Lúc mới nghe ông Thường nói đúng là cô đã động lòng, công việc ở thư viện tuy thanh tịnh nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn, có điều cân nhắc tới Gia Minh, ý nghĩ muốn đi của cô không còn mạnh mẽ nữa. Những điều này cô chỉ giữ trong lòng, không hề nói với anh, sao anh lại biết được?

“Em nghĩ, cơ hội em phỏng vấn thành công cũng không cao, nếu không được chọn, em còn có thể quay về.” Cô đáp ứng.

“Nghiêm Chân.” Anh bất chợt gọi tên cô.

“Dạ?”

“Em là vợ của anh, không chỉ là người mẹ tìm về cho Gia Minh thôi đâu, nếu không lại chẳng lời cho thằng oắt con ấy quá à?”

Không biết câu nói này đã đụng trúng dây thần kinh nào mà Nghiêm Chân nghe xong còn ngơ ngẩn mất một phút, sau đó cách một tiếng cúp điện thoại xuống, không khỏi đưa tay bụng mặt. Cô đã hiểu rồi, người này thà đừng gọi điện thì hơn, gọi về đúng thật là nguy hiểm!

Đã được lão Tướng quân cùng Cố Hoài Việt ủng hộ, sáng thứ hai Nghiêm Chân vừa tới thư viện liền tìm giáo sư Lý – vợ ông Thường. Trước khi nghỉ hưu, ông Thường là giáo sư môn triết học của Đại học C, nhà cũng được bố trí ở lại khu tập thể Đại học C. Lúc ông Thường dắt Nghiêm Chân vào cửa nhà, giáo sư Lý đang tưới hoa ngoài ban công, vừa trông thấy cô còn chưa kịp phản ứng, bình tưới xách trong tay đã giội thẳng vào chậu hoa, may có ông Thường nhanh chân bước tới, giành lấy chiếc bình tưới, nhìn đám hoa của mình mà xót xa.

Giáo sư Lý nguyệt ông một cái, nhìn Nghiêm Chân mà không nhận ra: “Năm xưa lúc tốt nghiệp còn là một cô bé, giờ xoay người một cái đã thành người lớn rồi. Chỉ có một điểm không thay đổi, vẫn xinh đẹp!”

Nghiêm Chân mỉm cười vén lại tóc, có đôi chút ngượng ngùng: “Giáo sư, cô đừng khen em nữa ạ.”

Giáo sư Lý đẩy ông Thường đi, tươi cười kéo cô ngồi xuống, “Thế nào, nghĩ thông rồi hả?”

“Vâng.” Nghiêm Chân gật đầu, “Em muốn thử xem sao.”

Giáo sư Lý vui mừng vỗ tay, nhớ ra điều gì, lại hỏi: “Năm đó lớp các em là khóa cuối cùng cô theo, nghe nói các bạn khác đều tìm được công việc tốt, chỉ riêng em lại đi dạy học, cô nghe mà bức bối khó chịu, em đâu có tốt nghiệp khoa Sư phạm Văn, sao lại nghĩ đến việc đi làm cô giáo thế?”

“Em...” Cô ngập ngừng, rồi nói: “Ban đầu em chỉ muốn tìm được một công việc thôi ạ.”

Vừa vào đại học cô đã ra sức đi làm thêm, vì muốn giảm bớt gánh nặng cho bác cả và bà nội, lại nhờ có thành tích học tập xuất sắc nên năm nào cũng nhận được học bổng của Nhà nước, từ năm hai trở đi, cô không còn phải xin học phí từ gia đình nữa. Sau khi tốt nghiệp, nghe chị khóa trên nói trường này có chế độ đãi ngộ tốt, cô liền vào luôn đây. So với người khác, cô không có nhiều lựa chọn đến thế.

Giáo sư Lý biết gia cảnh nhà cô, cũng không hỏi nhiều, “Giờ thì tốt rồi, cô luôn thấy tiếc cho em, Tiểu Chân ạ. Giờ có được cơ hội này, phải giữ chắc lấy, thử xem sao, nhé?”

Cô gật đầu, giáo sư Lý vui mừng, cầm ngay lấy điện thoại: “Thế giờ cô gọi ngay cho giáo sư Tổng, hỏi xem tình hình thế nào!”

“Giáo sư Tống ạ?”

Giáo sư Lý vỗ trán một cái, tươi cười: “Em xem, cô vui quá, quên cả nói cho em biết người phụ trách dự án này là ai. Chính là Viện phó Viện Quản lý hiện giờ, giáo sư Tống Phúc Trân đấy!”

Tống Phúc Trân? Cái tên này nghe quen quen. Nghiêm Chân trầm nghĩ, đột nhiên hai mắt sáng bừng, không kìm được hít sâu một hơi. Chẳng phải là bà ngoại của cậu bé Cổ Gia Minh sao? Cũng thật trùng hợp quá!

Giáo sư Lý không nhìn thấy biểu cảm phức tạp của Nghiêm Chân, đặt điện thoại xuống, khắp khởi mừng nói với cô: “Được rồi, đừng đứng đó nữa, chúng ta đi thôi.”

Khỏe mời Nghiêm Chân giặt giặt, hiện giờ cô hồi hận có còn kịp nữa không?

Với Nghiêm Chân mà nói, quả thực tình hình bây giờ có phần không được thuận lợi, do Đại học C là trường đại học lớn của thành phố, tin tức tuyển dụng vừa truyền ra, lượng người đến Viện Quản lý Đại học C ứng tuyển đã tăng lên đáng kể, trong số đó không thiếu những người được đề cử có năng lực nổi trội. So sánh với họ, cho dù được giáo sư Lý ủng hộ, nhưng một người từ khi ra trường đến nay luôn lãng phí công sức học hành như Nghiêm Chân vẫn cảm thấy ít nhiều hoang mang. Huống hồ, chủ khảo của cuộc phỏng vấn lại là giáo sư Tống Phúc Trân, Viện phó Viện Quản lý, người phụ trách chuyên môn của dự án này.

Khi họ đến, bà Tống Phúc Trân đang sàng lọc hồ sơ, trước bàn làm việc sơ yếu lý lịch được xếp thành một chồng cao ngất, có thể thấy được biết bao người muốn giành lấy vị trí này. Bà vén lại tóc, ngẩng đầu lên thì vừa khéo thấy Nghiêm Chân đi theo giáo sư Lý cùng vào phòng. Nghiêm Chân cố gắng duy trì nét mặt điềm tĩnh, cô đang nghĩ, có lẽ bà Tống Phúc Trân không nhớ cô là ai.

Thoạt tiên bà Tống Phúc Trân chăm chú nhìn Nghiêm Chân, rồi lướt qua cô nhìn sang giáo sư Lý. Bà và giáo sư Lý từng có lần được mời tham dự một hội nghị nghiên cứu và thảo luận quốc tế tổ chức tại Đại học Tokyo Nhật Bản, do là hai nữ sĩ Trung Quốc duy nhất được mời nên theo lễ đương nhiên, ban tổ chức xếp hai bà ngồi cùng nhau, trò chuyện đôi câu đã thành thân quen, sau khi trở về nước hai người vẫn giữ liên lạc.

“Giáo sư lý, chị đến đây ạ.” Bà Tống Phúc Trân nhiệt tình chào hỏi.

Giáo sư Lý tươi cười: “Đây đây, mang nhân tài đến cho cô đây.”

Lúc này bà Tống Phúc Trân mới nhìn trực diện Nghiêm Chân: “Ồ, đây là...?”

“Là học trò của tôi, tốt nghiệp mấy năm rồi, muốn giới thiệu tới chỗ cô thử xem có được hay không.”

Bà Tống Phúc Trân mỉm cười: “Người được giáo sư Lý đích thân dẫn tới, chắc chắn là không tầm thường rồi.”

Giáo sư Lý đẩy nhẹ Nghiêm Chân, “Trông cái cô bé ngọc này, vào cửa là đứng nghệt ra, đây là giáo sư Tống phụ trách dự án lần này, còn không mau chào hỏi đi?”

Nghiêm Chân định thần lại, chào giáo sư Tống một tiếng, còn hơi cúi người hướng về phía bà, sau đó giới thiệu bản thân mình một cách ngắn gọn. Bà Tống Phúc Trân cười híp cả mắt, trông vẻ như rất hài lòng, nhưng khi quay người lại thì nói với giáo sư Lý rằng: “Tin tức vừa tung ra người đến ứng tuyển đã tăng lên khá khá rồi, thế nên Viện quyết định mấy hôm nữa tiến hành phỏng vấn chung một lượt, sau khi sàng lọc lấy một số người sẽ lại tổ chức thảo luận nhóm không có chủ tọa để quyết định xem ai được chọn.”

Giáo sư Lý nghe vậy vội bày tỏ thái độ rõ ràng: “Không sao hết, cứ theo trình tự của các cô mà làm, nếu mà đi cửa sau còn sợ con bé này nó không chịu ấy chứ.”

Bà Tống Phúc Trân tươi cười gật đầu, lúc quay ra nhìn Nghiêm Chân lần nữa ý cười đầu mày nhạt đi vài phần: “Thế thì Tiểu Nghiêm cứ nộp trước một bản sơ yếu lý lịch đã, nếu đến lúc được tuyển thật, Phòng Nhân sự hỏi đến cô cũng dễ trả lời.”

“Vâng.” Cô đáp lời, sau đó theo yêu cầu của bà Tống Phúc Trân cô điền thêm vào một bảng biểu, lúc giao nộp lại bà Tống Phúc Trân còn mỉm cười với cô: “Nhớ thường xuyên kiểm tra email nhé, đề sơ khảo thông báo bằng cách gửi email đấy.”

“Dạ, em biết rồi ạ.” Nhìn dáng vẻ ôn hòa của bà, Nghiêm Chân không khỏi cảm thấy nghi ngờ, không lẽ cô đã lo lắng quá? Dầu cho bà ấy có là bà ngoại của Gia Minh, theo bản năng sẽ có xu hướng bả xích mẹ kế của cháu ngoại mình, nhưng trên phương diện công việc, chắc hẳn công tư phân minh chứ? Hy vọng là thế, Nghiêm Chân thầm cầu khẩn trong lòng.

Nói về sơ yếu lý lịch, đã rất lâu rồi Nghiêm Chân không chuẩn bị. Thực chất, cô là một người gấp sao yên vậy, từ sau khi đến trường này dạy học thì không nghĩ ngợi gì đến chuyện tìm công việc khác nữa. Bây giờ đã là tham gia phỏng vấn, Nghiêm Chân buộc lòng phải viết lại một bản mới. Lúc ngồi viết sơ yếu lý lịch cô lại thấy do dự. Quả thực thành tích học tập của cô rất tốt, nhưng điều này chỉ chứng minh được rằng cô là một sinh viên xuất sắc. Kinh nghiệm công việc đáng kể ngoài xã hội vô cùng ít ỏi, hơn nữa còn không có sức thuyết phục. Nếu nộp một bản sơ yếu lý lịch như vậy đến trước mặt bà Tống Phúc Trân, điểm đến duy nhất cô có thể tưởng tượng ra đó là thùng rác, chứ không phải Phòng Nhân sự.

“Ồi.” Nhìn sắc trời bên ngoài dần ngả màu đen, Nghiêm Chân mất hết nhuệ khí thờ dài. Bỗng chiếc di động bên cạnh rung lên, Nghiêm Chân liếc mắt, nhanh chóng ấn nút nghe.

Đầu kia điện thoại là Cố Hoài Việt, máy vừa kết nối, giọng anh đã truyền tới: “Đã ăn tối chưa?”

“Chưa ăn.”

Vì không cố tình che giấu, giọng nói của cô lộ rõ vẻ náo nức, Cố Hoài Việt nghe thấy, dịu dàng hỏi: “Sao thế?”

Nghiêm Chân im lặng, hồi lâu mới trả lời: “Không sao.”

Không sao mới lạ. Cố Hoài Việt nắm chắc ông nghe cười nói: “Chắc không phải là chuyện đề thi phỏng vấn đấy chứ?”

Nghiêm Chân tức thì ngồi không vững nữa, người này có thể nào đừng nói trúng tim đen thế không. Cô đang không biết phải nói với anh thế nào đây, vậy mà lại bị anh vạch trần mất rồi. Bất đắc dĩ, Nghiêm Chân ủ rũ đáp vâng.

Cố Hoài Việt khẽ cười: “Không sao, anh tin em.”

Nghiêm Chân lại “vâng” một tiếng nữa, thấy tâm trạng đã tốt hơn nhiều.

Thực ra Nghiêm Chân hiểu, cô thiếu tự tin một phần vì bản thân, phần còn lại là vì bà Tống Phúc Trân. Đối với bà Tống Phúc Trân, ngoại trừ lần ở Cố viên hôm đó thì không gặp lại thêm lần nào nữa. Đó không thể xem là một lần gặp gỡ vui vẻ gì, cô ở trong phòng trên lầu cũng có thể nghe thấy tiếng tranh luận dưới nhà vọng đến. Do vậy mà đoán rằng, chắc hẳn bà Tống Phúc Trân tương đối có thành kiến với cô. Nghĩ đến đây, Nghiêm Chân túm mạnh tóc. Bỏ đi, không nghĩ nhiều như vậy làm gì vội, cô không biết cách dò đoán lòng người, nhưng đến đâu hay đến đó thì có biết.

Hai ngày sau cô đã chuẩn bị xong sơ yếu lý lịch, bèn gọi điện cho bà Tống Phúc Trân hỏi khi nào nộp hồ sơ.

Một trợ lý nhận điện thay bà Tống Phúc Trân, giọng nói dịu nhẹ thông báo cho cô biết: “Giáo sư Tống nói đợi được tuyển rồi nộp cũng không muộn.”

Nghiêm Chân cảm thấy lòng roi lột bội, bình tĩnh cúp máy.

Cậu bé Cố Gia Minh đang ôm laptop của cô chơi điện tử, vừa cầm một khẩu AK47 bắn quét quân địch vừa liếc mắt nhìn Nghiêm Chân đang bàn thần ôm điện thoại: “Cô ơi, cô làm sao thế?”

Nghiêm Chân lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh cậu, day day hai bên đầu hơi đau nhức. Đột nhiên, cô nhớ ra chuyện gì, vỗ vỗ vào vai Gia Minh: “Gia Minh, cho cô kiểm tra email cái đã, lát nữa con lại chơi.”

Cậu bé miễn cưỡng thoát khỏi trò chơi, Nghiêm Chân mở hòm thư, quả nhiên trong hộp thư đến có một email chưa kiểm tra. Cô mở ra xem, nội dung email là một đề phỏng vấn, đề bài đưa ra một dự án giả thuyết, yêu cầu thí sinh làm một bản kế hoạch dựa theo dự án đã cho.

Đọc đề Nghiêm Chân thấy an tâm phần nào, nhưng đưa mắt xuống dưới nhìn hạn chót nhận bài, không khỏi choáng váng. Hôm nay? Nghiêm Chân cuống quýt nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ sáng, cũng tức là, cô chỉ còn chưa đầy mười bốn tiếng để lập một bản kế hoạch. Chuyện này với người có thực lực may ra còn làm được, nhưng đối lại là cô, hoàn thành trong vòng mười bốn tiếng với cô mà nói có thể gọi là một thách thức không hề nhỏ. Nghiêm Chân bất đắc dĩ cười khổ.

Cậu bé này giờ vẫn ở bên nghe ngóng, thấy vẻ mặt cô như vậy, chổng cằm cất tiếng hỏi: “Cô Nghiêm, cô sao thế?”

Nghiêm Chân liếc mắt nhìn cậu, dùng một câu Cố Hoài Việt đã từng nói để trả lời cho câu hỏi của cậu bé: “Lật thuyền trong mương rồi con ơi!”

Nói thì nói vậy, nhưng Nghiêm Chân vẫn lên tinh thần để chuẩn bị làm bản kế hoạch. Đã rất lâu rồi cô không viết những bài luận mang tính học thuật kiểu này, riêng tra tư liệu, lật tìm tài liệu lịch sử, tham chiếu những ví dụ thực tế tương tự đã tốn phần lớn thời gian. Cũng may cô rất giỏi tóm tắt khái quát, thời điểm còn mười lăm phút nữa là đến tám giờ, Nghiêm Chân gửi bản kế hoạch đã hoàn thành đi. Nhưng chưa đợi cô thở phào một hơi thì đã nhận được email thông báo bài thi bị trả lại. Lý do là đã quá hạn.

Nhìn bức email, cô thực sự không sao tin được. Ngẫm nghĩ đúng một phút, Nghiêm Chân đứng dậy vỗ vai Cố Gia Minh: “Nghiêm!”

Cậu bé tức thì bật dậy, còn kèm theo cả động tác nghiêm, nghi bài bản. Nghiêm Chân vừa khoác áo vừa nói: “Cô có chút việc phải ra ngoài, giờ cô đưa con sang nhà ông bà nội trước, đợi khi về cô sẽ đón con, được không?”

Cậu bé chớp chớp đôi mắt, lắc đầu nguầy nguậy: “Không. Hồi trước lần nào đi thủ trường cũng nói thế, con không sang đâu!”

“Thế con có muốn đi gặp bà ngoại con không?”

“Không!” Cậu trả lời này lại càng kiên quyết hơn.

Nghiêm Chân khom người, nhéo má cậu: “Thế tiểu Tư lệnh Hồng quân, con ở nhà một mình được không? Cô khóa trái cửa lại cho con nhé?”

Lúc này tiểu Tư lệnh mới bất đắc dĩ gật đầu.

Sau khi đã chắc chắn cửa được khóa trái, Nghiêm Chân gọi xe đi gấp về hướng Đại học C. Một giảng viên của Đại học C mỉm cười giải thích với cô,

vòng sơ loại do giáo sư Tổng phụ trách, cô có vấn đề gì thắc mắc hãy đến hỏi trực tiếp giáo sư Tổng. Nghiêm Chân nghiêm rằng, hỏi xin địa chỉ của giáo sư Tổng.

Cầm tờ giấy mỏng mảnh trong tay, bất chợt Nghiêm Chân ý thức được một cách rõ ràng rằng có lẽ bà Tổng Phúc Trân muốn gặp cô. Bà còn chưa ra tay gây khó dễ, chỉ với một đề thi phỏng vấn đã ép cô đến mức không thể không tìm đến tận cửa. Nghiêm Chân tự giễu, quả nhiên cô còn quá non nớt. Cho dù đến đâu hay đến đó, cũng phải tùy người.

Tòa đại viện nhà họ Lâm nằm ở phía Đông thành phố, lúc Nghiêm Chân vội đến đã là chín giờ tối. Cô nhìn chiến sĩ đứng gác, trình bày lý do đến đây, anh ta quay người gọi một cuộc điện thoại, không lâu sau đã thấy một chàng trai trẻ tuổi từ bên trong chạy ra đón cô vào. Nhìn anh chàng đẹp trai trẻ tuổi này, Nghiêm Chân trầm nghĩ, xem ra chức vụ của ông cụ nhà họ Lâm không hề thấp, có lẽ anh chàng này cũng giống như Phùng Trạ, là cảnh vệ bên cạnh thủ trưởng.

“Giáo sư Tổng, à, ý tôi là Lâm phu nhân, bà ấy có nhà không?”

Chàng trai gật đầu, dẫn cô vào cửa đại viện.

Tòa đại viện không khác gì tòa đại viện nhà họ Cố sinh sống, Nghiêm Chân cúi đầu bước, vừa vào đến cửa nhà họ Lâm đã thấy bà Tổng Phúc Trân choàng chiếc khăn choàng rộng, tay bụng theo tách trà từ phòng khách đi tới.

“Đến đây à.” Bà mỉm cười, đưa tay mời cô vào trong nhà, “Lúc nghe điện thoại trạm gác gọi cô còn thấy khó hiểu, muộn thế này rồi có chuyện gì sao?”

Nghiêm Chân cũng không còn hơi sức để làm bộ làm tịch với bà, nói thẳng vào vấn đề: “Bản kế hoạch em làm đã bị gửi trả ạ, em thấy hạn chót nộp bài là ngày hôm nay nên mới đi in ra, nộp trực tiếp cho cô.”

Bà Tổng Phúc Trân nghe vậy ồ lên, lại cười đáp: “Cô nhắc em chú ý kiểm tra email rồi mà, kiểm tra muộn hả?”

“Dạ.” Quả đúng là cô không để ý email đã được gửi khi nào.

“Gọi cuộc điện thoại nói với cô một tiếng để hôm sau mang đến là được rồi, việc gì tối muộn thế này còn phải chạy đi chạy lại?”

“Không sao ạ.” Nghiêm Chân nói, sớm muộn gì cô cũng phải tới chào hỏi nhà họ Lâm, thà sớm còn hơn muộn.

Nói rồi Nghiêm Chân đi theo bà Tổng Phúc Trân vào trong, ngẩng đầu vô tình đưa mắt nhìn về phía phòng khách, chỉ thoáng nhìn đã nhìn thấy nhân vật khiến cô vô cùng đau đầu.

Thẩm Mạnh Xuyên? Thẩm Mạnh Xuyên ở nhà họ Lâm?

Rõ ràng Thẩm Mạnh Xuyên cũng đã trông thấy cô, phản ứng còn dữ dội hơn, miệng há rộng đến mức có thể nhét được một quả trứng gà vào trong. Ông cụ nhà họ Lâm ngồi trên chiếc ghế bành lớn háng giọng, nhìn qua Nghiêm Chân rồi hỏi Thẩm Mạnh Xuyên: “Hai cháu quen nhau à?”

Thẩm Mạnh Xuyên nhìn cô, mặt mũi méo xệch trả lời: “Không ạ, không coi là quen biết.”

“Ồ?” Ông Lâm cười, “Cái cậu này nói dối là kém nhất đấy nhé!”

Thẩm Mạnh Xuyên vò đầu, lại nhìn Nghiêm Chân.

Cô khẽ gật đầu với anh ta, lấy từ trong túi ra bản kế hoạch đã in sẵn, đưa cho bà Tổng Phúc Trân: “Đây là bản kế hoạch dự án em đã làm, có vấn đề gì cô cứ chỉ dạy ạ. Sau khi tốt nghiệp em làm giáo viên một thời gian, kinh nghiệm thực tiễn ngoài xã hội về vấn đề này không nhiều, chắc chắn là có thiếu sót ạ.”

Bà Tổng Phúc Trân nghe cô nói ồ lên một tiếng, “Em là cô giáo của Gia Minh à?”

“Từng một thời gian ạ.”

“Vậy thảo nào.” Bà Tổng Phúc Trân mỉm cười, đặt bản kế hoạch trong tay sang một bên, “Ngồi chơi một lát đã”

“Dạ thôi.” Nghiêm Chân ái ngại khước từ, “Gia Minh vẫn đang ở nhà, em không yên tâm, nên xin phép cô em về trước ạ.”

Ông Lâm háng giọng, ánh mắt bà Tổng Phúc Trân dịch chuyển, nói: “Thế thôi em về trước đi.”

Nghiêm Chân cáo từ hai ông bà, nhanh chóng rời khỏi nhà họ Lâm khiến cô có cảm giác ngột thở này, như thể đang đào thoát. Phần nào cô đã hiểu được tại sao cậu bé lại bài xích nhà họ Lâm như vậy, ông cụ bà cụ nhà họ Lâm đều rất kỳ quái, nếu là cô thì cô cũng không chịu nổi.

“Nghiêm Chân!”

Chợt có người gọi cô lại, Nghiêm Chân không cần nhìn cũng biết đó là Thẩm Mạnh Xuyên, vậy nên cô dứt khoát không quay đầu lại, cứ thế đi thẳng. Thế nhưng người phía sau kia bằng tốc độ hành quân cấp tốc đã đuổi kịp cô nhanh chóng: “Này tôi bảo, cô làm gì mà đi nhanh thế?”

“Con tôi ở nhà một mình tôi không yên tâm.”

Thẩm Mạnh Xuyên vui vẻ, “Vây được, tôi lái xe đưa cô về chẳng phải càng nhanh hơn à?”

Cô chăm chú nhìn anh ta: “Cảm ơn anh.” Nói xong tiếp tục đi thẳng.

Thẩm Mạnh Xuyên vuốt mặt: “Cô yên tâm, tôi không hỏi cô câu gì nữa đâu. Tôi đã hiểu rồi, tiêu chuẩn bảo mật của cô còn chặt hơn cả trong quân đội!”

Nghiêm Chân không thể không nhìn anh ta lần nữa, Thẩm Mạnh Xuyên tiếp tục nói: “Vây nên xin cô đừng có xem tôi như là người xấu mãi được không? Hề cô nhìn tôi bằng ánh mắt đấy là tôi lại không kim được ý nghĩ coi mình như kẻ có tội!”

Nghiêm Chân không biết phải làm sao: “Tôi đã bảo rồi, anh không cần phải thấy có lỗi với tôi. Tôi thì chỉ thấy tò mò, sao anh rảnh rỗi thế, trong đơn vị không có việc gì làm à?”

Thẩm Mạnh Xuyên vừa đi theo cô vừa chỉnh vành mũ lại ngay ngắn, cố gắng làm cho mình trông ra dáng một quân nhân nghiêm túc chân chính, chứ không phải lưu manh côn đồ: “Đương nhiên là tôi bận chứ, gần hai tháng nữa thôi đơn vị tôi sẽ được thử thách trên chiến trường.” Nói xong anh ta cười cười, “Đương nhiên là tôi tin tưởng các chiến sĩ của mình, họ siêu lắm, không cần tôi phải lo!”

“Thế tại sao anh lại tới đây?”

“Ông Lâm là đồng đội của bố tôi, nghe nói sức khỏe của ông ấy không tốt, tôi thay ông cụ ở nhà đến thăm hỏi.” Hôn nữa, thời gian này anh ta vì chuyện chuyển đổi mà bận bịu khắp nơi, được bố giới thiệu liền tới tìm ông Lâm. Với địa vị của ông Lâm, lời nói ra cũng có sức nặng. Có điều đây là những chuyện của cánh đàn ông mấy người họ, anh ta cũng lười giải thích với cô.

Thẩm Mạnh Xuyên chỉnh trang quân phục: “Sao hà, câu trả lời đã hài lòng chưa? Hài lòng rồi thì xin mời lên xe.”

Nghiêm Chân dừng bước, mỉm cười chỉ về tấm biển trạm xe bus phía trước: “Tôi đi xe đấy về được rồi.” Đèn tín hiệu sáng lên ở đầu chiếc xe từ phía xa đang đi tới báo cho cô biết chiếc xe mình cần đã đến, Nghiêm Chân ngẫm nghĩ, quyết định quay đầu lại, nhìn anh ta nói: “Thẩm Mạnh Xuyên, thực ra tôi có nhớ anh.”

Thẩm Mạnh Xuyên tức thì nhìn cô bằng vẻ mặt “Cuối cùng cô đã chịu thừa nhận.”

Tôi có nhớ anh, cả rất nhiều chuyện xảy ra hồi đó nữa.” Cô nói, nét mặt rất nghiêm túc, “Nhưng từ giờ trở đi tôi muốn quên hết, vì những kí ức đó với tôi mà nói, không êm đẹp gì.”

Dứt lời đúng lúc xe đến trạm, cô mỉm cười với anh ta, lên xe rồi đi.

Cô chưa từng nói chuyện với anh ta bằng thái độ chân thành, hòa nhã như vậy, thế nên nghe xong Thẩm Mạnh Xuyên sững sờ, cho đến khi một cơn gió lạnh thổi qua, anh ta mới nhanh chóng định thần lại, bỏ chiếc mũ trên đầu xuống chậm rãi bước quay về, dòng suy nghĩ cũng bắt gặp trời xa, dường như lại trôi về ngày mùa hè năm ấy, có cậu bé đứng trên sườn dốc, nhìn xuống đội quân tí hon bên dưới, gân cổ mà gào, “Xông lên!”

Anh ta còn nhớ mùa hè năm ấy, bố mẹ bận rộn công việc nên cậu bé được gửi về nhà bà nội. Do điều kiện công việc của bố mà từ nhỏ cậu lớn lên ở thành phố S, suốt ngày lăn lộn đánh đấm cùng một đám lính bé tí, chẳng bao lâu đã tôi luyện thành hồn thể ma vương, cả người toát ra khí thế như quân thô phi, đến thị trấn nơi bà nội ở lại càng không sợ trời không sợ đất, chẳng bao lâu đã cầm đầu một đám trẻ con vào rừng sau nhà săn bắt.

Hôm đó, không biết là quân sư nào dưới quyền đột nhiên nghĩ ra ý tưởng quái lạ, thế là chủ tướng tự phong của đội quân tạp nham – Thẩm Mạnh Xuyên – quyết định lấy ná thun bắn lũ chim trên cây, kết quả không những không bắn trúng, mà chiếc thun trong tay còn bị văng đi, được một cô bé đang chơi nhảy dây dưới tàng cây nhặt lấy.

Cho đến giờ anh ta vẫn còn nhớ bộ dáng mình khi đó, cậu bé hùng dũng bước tới, đưa tay ra đòi lại, gương mặt xinh xẻo của cô bé khềnh, tay cầm chiếc ná thun giấu sau lưng, không chịu trả cho cậu. Cậu bé mười mấy tuổi lần đầu trong đời bị một đứa con gái dám ương ngạnh đối đầu, lại còn ngay trước mặt binh lính của mình? Thế thì còn ra gì nữa!

Thẩm Mạnh Xuyên vói tay hòng cướp lại, nhưng cô bé kia cầm chiếc ná thun chạy vụt đi, bóng lưng nhỏ nhắn đáng yêu, trong khoảnh khắc khi cô bé quay đầu lại, nụ cười chum chim làm cậu bé ngẩn ngơ. Đến khi hoàn hồn, cô bé đã chạy xa. Trong lúc nôn nóng, cậu bé theo phản xạ quăng mạnh sợi dây thun trong tay, thít chặt lấy cổ cô bé.

Lúc cậu bé còn chưa ý thức được bản thân mình đang làm gì, cậu đã bị đội quân tạp nham vây lấy, chúng reo hò “Tur lệnh vạn tuế!”, “Tur lệnh oai phong!” Và mảnh ký ức duy nhất còn sót lại trong đầu cậu là đôi mắt đỏ hoe cùng chiếc cổ trắng ngần bị cậu thít chặt đến hằn lên vết đỏ của cô bé kia. Ký ức sâu sắc đến nỗi cho đến tận bây giờ nhớ lại mà mọi thứ đều rõ ràng như thể chỉ mới ngày hôm qua. Đến khi về nhà không tránh khỏi bị bà nội mắng cho một trận, lại không tránh khỏi bị bố phạt thêm một trận đòn lúc đến đón. Thế nhưng trận đòn ấy nặng quá, đến cuối cùng cậu bé cứ thế chưa kịp nói lời xin lỗi đã phải đi luôn. Sau đó đơn vị quân đội rời khỏi huyện nhỏ, chuyển đến thành phố lớn, cách thành phố S cũng gần hơn. Khi cậu bé lại trở về thăm bà nội, bất giác muốn tìm cô bé kia, nói với cô một lời xin lỗi, nhưng đợi hết mùa hè cũng không đợi được cô bé đâu.

Cho đến ngày cậu phải về lại thành phố S chuẩn bị cho năm học mới, lúc ngồi trên xe đi ngang khu tập thể, trông thấy trước một tòa nhà đơn lẻ có một gia đình đang chất đồ lên xe chuyển đi. Thời điểm đó, quân đội thiếu nhà ở, quân nhân tại ngũ không đủ điều kiện và quân nhân đã giải ngũ trên hai năm đến kỳ hạn đều phải giao lại nhà, vậy nên nhìn thấy cảnh chuyển nhà cũng không cảm thấy kỳ lạ. Nhưng bóng lưng gầy guộc đang đứng trước khu nhà kia cậu thấy rất quen. Tuy đã gần hai năm không gặp, nhưng cậu nhớ rất kỹ cô bé ấy, nhất là đôi mắt kia, dù là khi đầy ắp ý cười, hay khi tui thân khóc

lóc, bất kể là trong trạng thái nào thì cũng sống động đáng yêu. Thế nhưng lần này, từ cửa xe nhìn ra, cái cậu trông thấy lại là một đôi mắt thẫm buồn mênh mang. Nỗi đau thương không nên hiện trên gương mặt một đứa trẻ, cùng với tấm băng đen đeo trên cánh tay cô bé khắc sâu vào tâm trí cậu.

Mãi về sau, thực sự không còn gặp lại nữa, cho đến lần gặp mặt trên thảo nguyên. Cô bé năm nào đã lớn, nhưng nhìn dung mạo xinh đẹp đó anh ta vẫn thấp thoáng nhận ra những đường nét ngày bé thơ, và cả đôi mắt của cô nữa. Dịu dàng, sâu sắc, tựa như một dòng nước suối.

Cô nhóc này cũng thù dai đấy chứ? Thầm Mạnh Xuyên ngồi trên xe, bước ra khỏi vùng ký ức, buồn rầu nghĩ. Thế rồi anh ta lại tự hỏi chính mình, cô ấy là kẻ ấu trĩ đến vậy sao? Nghĩ không ra câu trả lời, Thầm Mạnh Xuyên vuốt mặt, khởi động xe, tức tốc lái về thành phố B.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Gia Minh là con trai của chồng em thừa cô

Ngày hôm sau đã có kết quả vòng sơ loại, Nghiêm Chân có phần ngỡ ngàng khi nhận được điện thoại thông báo thi vòng hai. Ngắt điện thoại, cô lại thấy kích động một cách khó hiểu. Cậu bé vừa đảo miếng trứng trong đĩa vừa nhìn cô, Nghiêm Chân vỗ vỗ lên khuôn mặt bầu bĩnh của cậu, nói: “Đánh nhanh rút gọn mau chóng xử lý bữa sáng. Cô đưa con đi học, rồi còn phải đi phòng vấn nữa!”

Cậu bé ngây ngô hỏi: “Phòng vấn là gì cơ?”

“Là đi xin việc!”

Giờ thì cậu bé đã hiểu, cúi đầu không nói tiếng nào. Nghiêm Chân bận bịu một lúc mới nhận ra sự trầm lặng của cậu: “Gia Minh, sao thế con?”

“Cô ơi, cô không quay về làm cô giáo của con nữa à?” Cậu bé trề môi ra hỏi.

Nghiêm Chân vuốt bàn tay cậu: “Đã có cô giáo Thầm rồi còn gì?”

“Con không thích cô Thầm đâu.”

Nghiêm Chân mỉm cười, cúi xuống nheo má cậu bé, “Cô chỉ không làm cô giáo của con nữa thôi, nhưng mà dù cô có làm gì, cũng sẽ luôn ở bên con, như thế cũng không được à?”

Cậu bé ngẩng đầu, mắt sáng long lanh: “Thật không ạ?”

“Đương nhiên!” Cô trả lời rất kiên quyết.

Cậu bé cười hớn hở.

Vòng thi thứ hai được tổ chức tại tòa nhà Viện Quản lý Đại học C, Nghiêm Chân đến hơi muộn. Lúc cô đang tìm biển chỉ dẫn thì một giáo viên trẻ tuổi có vẻ là trợ giảng đưa cô đến văn phòng của giáo sư Tổng. Cô khá bất ngờ, nhưng vẫn đi vào trong.

Bà Tổng Phúc Trần đang đọc gì đó, thấy cô đi vào, chỉ khẽ ngẩng đầu, gờ tay ra hiệu mời cô ngồi sau đó lại cúi xuống đọc tài liệu tiếp. Nghiêm Chân lưỡng lự một thoáng, ngồi đối diện với bà, nhân tiện đưa sơ yếu lý lịch của mình tới. Bà Tổng Phúc Trần nhìn cô, lấy bản sơ yếu ra, lật giờ từng trang đọc kỹ càng, nét mặt thản nhiên không cảm xúc.

Sau một thời gian chờ đợi rất lâu, Nghiêm Chân lên tiếng: “Giáo sư Tổng, em nhớ cô có nói, vòng thứ hai tiến hành theo hình thức thảo luận nhóm không có chủ tọa, sao giờ lại...”

Bà Tổng Phúc Trần nhìn về bản thảo của cô, cuối cùng nở nụ cười: “Em nói không sai, ở phòng bên cạnh đang tiến hành thảo luận, xem thời gian thì chắc đã bắt đầu rồi.”

Nghiêm Chân ngẩng đầu nhìn bà ngạc nhiên.

“Thực ra em không qua được vòng loại.” Bà Tổng Phúc Trần thờ ơ nói, sơ yếu lý lịch mà Nghiêm Chân đã dày công chuẩn bị bỗng biến thành một trò hề, “Bản kế hoạch đây rầy những thiếu sót, cô xem xong mà không tin nổi, thứ này lại được viết bởi sinh viên do chính giáo sư Lý giới thiệu ư?”

Nghiêm Chân bối rối, bởi cô biết mình không có gì để phản bác lại.

“Sau đó, cô nghĩ tới chuyện sau khi tốt nghiệp em có một khoảng thời gian bỏ không, thế nên cô cảm thấy, cô nên cho em thêm một cơ hội. Dù là nể mặt giáo sư Lý, hay nể mặt cậu ấy.”

Giọng nói của bà phẳng lặng, nhưng Nghiêm Chân nghe lại toàn những lời châm biếm. “Giáo sư Tổng, ý tốt của cô em xin nhận, nhưng em nghĩ không

cần thiết đâu ạ.”

Cô cầm túi lên định đi, bà Tống Phúc Trân thấy vậy có phần khó hiểu: “Ồ? Tại sao lại từ chối? Ý của cô là muốn cho em thêm một cơ hội, qua được là em có thể vào vòng trong.”

Nghiêm Chân vuốt lại tóc, trả lời một cách nghiêm túc: “Em biết ạ, nhưng đây là chuyện của cá nhân em, em không muốn dựa vào người khác...”

“Câu ấy là người khác?” Bà Tống Phúc Trân nhướn mày hỏi.

Đây quả thực là vấn đề mà trả lời cũng không ổn, không trả lời cũng không ổn. Nghiêm Chân khẽ mím môi, không đưa ra câu trả lời.

Bà Tống Phúc Trân đứng dậy đưa lại sơ yếu lý lịch cho cô: “Em đã không muốn nhận lấy cơ hội này, vậy thì em cầm sơ yếu lý lịch về đi vậy, có thể thấy là em đã bỏ công sức ra chuẩn bị, cô không muốn cho nó vào máy hủy giấy.”

Nghiêm Chân nhận lấy, cẩn thận cất đi.

Bà Tống Phúc Trân nhìn hành động của cô, mỉm cười: “Thực ra cô cũng không công tâm, điện thoại gọi em đến, ngoài phòng vẫn ra đúng là cô muốn thử xem, rốt cuộc người có thể khiến cho Gia Minh ương bướng yêu quý đến thế là một người thế nào. Chắc em không biết, trước đây mỗi lần đến Tết, Gia Minh đều qua nhà cô ở vài ngày, nhưng năm nay lại không. Ông ngoại nhớ nó, bảo cô đi xem xem nó có khỏe không, thế là cô tranh thủ một buổi chiều tới trường. Thăng bé đã béo lên rồi, đang chơi đùa với các bạn trong lớp, thấy cô đến thì dừng lại ngay.”

Nghiêm Chân nhìn bà, giờ phút này bà Tống Phúc Trân khiến cô không sao dò đoán được.

“Cô mới hỏi nó, cô bảo là Gia Minh, tối nay về nhà bà ngoại ăn cơm được không, thăng bé không chịu, nó nói tối phải về nhà với em. Lúc đó cô nghĩ, cho dù thăng bé đã gọi em là mẹ hay chưa, thì trong lòng nó đã coi em là mẹ rồi.”

“Em biết.” Nghiêm Chân nói.

Bà Tống Phúc Trân định thần lại, nhìn cô: “Thực ra, Hoài Việt vẫn luôn là một người con rể tốt. Làm mẹ ai cũng ích kỷ, con gái cô qua đời bao năm nay Hoài Việt cũng không đi bước nữa, giờ cuối cùng đã tái hôn rồi, thế nên cô muốn xem xem, người phụ nữ này có gì hơn được con gái cô.”

Nghiêm Chân tự giễu: “Sợ là em đã khiến cô phải thất vọng.”

“Không.” Bà Tống Phúc Trân nói: “Em mạnh mẽ hơn, em hiểu chuyện, cư xử đúng mực hơn, cũng chu đáo hơn con bé. Kha Kha nó từ nhỏ đã bị nuông chiều làm hư. Trước kia cô công tác ở thành phố B, Kha Kha sống cùng cô ở đó, sau cô bận bịu hơn không có thời gian chăm lo cho nó nên mới đưa nó về thành phố C học, nhưng bố nó cũng bận, nên giờ nghĩ lại, vợ chồng cô nợ con bé nhiều. Lúc đó con bé sống ở căn nhà cũ gần nhà họ Cố, người nhà họ Cố rất quan tâm nó.”

Những điều này tất nhiên Nghiêm Chân cũng đã biết.

“Vậy nên về sau nó muốn kết hôn với Hoài Việt, cô cũng đồng ý ngay. Nhưng không lâu sau thì cô thấy hối hận, thực ra chúng nó không hợp nhau, cả năm cậu ấy đi lính ở xa, mà cái Kha Kha cần nhất lại là có người ở bên. Có lúc cô đã nghĩ, nếu khi đó cậu ấy có thể ở bên con bé nhiều hơn, sự tình có lẽ không giống như bây giờ.”

Bà Tống Phúc Trân chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, chìm vào trong ký ức, ánh mắt xa xăm. Chốc lát sau, dòng suy nghĩ của bà quay trở lại khi nghe được Nghiêm Chân nói một câu: “Giáo sư Tống, thực ra người làm mẹ như cô, cũng ích kỷ lắm.”

Bà Tống Phúc Trân định thần, đầu mày khẽ chau lại nhìn cô. Ánh mắt Nghiêm Chân nhìn bà bình thản, còn hơi mỉm cười: “Vốn dĩ em rất ngưỡng mộ Lâm Kha. Em ngưỡng mộ cô ấy được biết bao người yêu thương, có thể sống cuộc đời vô lo vô nghĩ. Nhưng giờ nghe cô nói vậy, em lại cảm thấy, thực ra cô ấy cũng rất đáng thương.”

“Sao em lại nói thế?” Bà Tống Phúc Trân hơi biến sắc.

“Có bố mẹ, có gia đình mà cũng như không, chỉ tình thương của người ngoài mới khiến cô ấy cảm nhận được chút ít hơi ấm. Như vậy mà không đáng thương sao?”

“Em thì hiểu gì?” Bà Tống Phúc Trân ghìm lại con giận nói.

Sao bà biết là cô không hiểu, cô đã từng ném trái cảm giác này còn sâu sắc hơn thế!

“Còn cô và chú thì hiểu được bao nhiêu?” Nghiêm Chân đã có phần kích động, chiếc túi trong tay chưa cầm chắc rơi xuống nền đất. Cô sững lại không cúi nhặt lên, giọng nói đã bình tĩnh hơn, nhưng vẫn hơi khàn khàn: “Em chỉ muốn nói rằng, đừng đổ hết lỗi lầm và nỗi tiếc của mình lên đầu người khác, người làm cha mẹ cũng phải quay đầu nhìn lại chính mình.”

Bà Tống Phúc Trân từ thuở bình sinh chưa từng bị ai lên mặt dạy bảo như vậy, vô cùng tức giận: “Cô thấy em có nhiều ý kiến về cô lắm thì phải, còn gì nữa nói hết ra đi!”

Nghiêm Chân lắc đầu: “Em không có ý kiến gì về cô hết, cho dù cô đánh trượt em khỏi vòng phỏng vấn cũng là đúng thôi, năng lực bản thân mình đến

đâu em biết rõ.” Ngẫm nghĩ, cô lại nói: “Có mấy lời em vừa nhớ ra, không biết có nên nói hay không.”

“Nói!”

“Là Gia Minh.” Nghiêm Chân chậm rãi nói, “Cô có từng nghĩ xem tại sao thằng bé lại không thích sang nhà ông bà ngoại đến vậy không?”

Bà Tổng Phúc Trân ngẩn người: “Trẻ con mới mấy tuổi đầu thì hiểu cái gì?!”

“Hiểu chứ ạ!” Nghiêm Chân nói: “Chỉ là cô nghĩ thằng bé không hiểu, cô thiên vị, cô xa cách, những chuyện đó con trẻ đều hiểu hết, chỉ không nói ra mà thôi.”

Bà Tổng Phúc Trân như thể bị giáng một đòn, đứng lạng bất động, nói: “Em đưa thằng bé đến đây, để cô nói chuyện với nó.

Nghiêm Chân nghe vậy định lên tiếng, đã bị bà Tổng Phúc Trân cắt ngang: “Em đưa thằng bé đến đây, cô sẽ nói chuyện với nó!”

Cô chỉ đành nén lại, đứng yên tại chỗ, bà Tổng Phúc Trân trầm giọng hỏi: “Em không chịu sao?”

“Đợi cô bình tĩnh lại rồi nói ạ.” Cô không muốn liên lụy đến cậu bé, khiến cậu phải cùng gánh chịu cơn giận của bà.

Bà Tổng Phúc Trân đã bốc hỏa: “Dù thế nào cô cũng vẫn là bà ngoại của thằng bé, đến gặp nó cũng không được nữa à, em thì có quan hệ gì?”

Cô là gì với cậu bé, cô nhớ lại khuôn mặt non nớt của cậu bé, cùng dáng vóc cao gầy rần ròi của anh: “Gia Minh là con trai của chồng em thừa cô.”

Không ngoài dự đoán, bà Tổng Phúc Trân bị cô làm cho tức đến uất nghẹn, mặt mũi đỏ gay, ngón tay chỉ vào cô không biết phải nói năng gì. Nhìn bà, Nghiêm Chân chẳng hề có được chút cảm giác thắng lợi nào, ngược lại, còn ngấm cảm thấy bất an. Nghiêm Chân bước tới đỡ bà, lại bị bà hất tay đẩy ra.

“Cút ra!” Bà Tổng Phúc Trân quát lên giận dữ, tức thì đầu nổi con đau dữ dội như muốn nứt toác ra. Bà khom lưng ôm đầu khổ sở, cổ nén tiếng rên nghèn nghẹn.

Nghiêm Chân thấy chuyện chẳng lành: “Thuốc đâu ạ?”

Bà Tổng Phúc Trân gắng gượng mở mắt nhìn cô, định phát hỏa, nhưng hễ cơn giận bốc lên là đầu đau dữ dội, mà lấy chân huých khê vào ngăn kéo bàn đầu tiên, Nghiêm Chân mở ra thấy ngay bên trong có một chai thuốc trị cao huyết áp. Cô liếc nhìn, dốc ra mấy viên thuốc, lại rót thêm một cốc nước ấm đưa bà Tổng Phúc Trân uống, rồi với tay ấn số gọi cấp cứu.

“Cô ngồi yên, đợi một lát sẽ đưa cô vào viện.”

“Cô không đi...” Bà Tổng Phúc Trân hất tay cô ra, muốn đứng lên, nhưng chân vừa dùng sức đã mềm nhũn xuống, cảm giác trời đất quay cuồng bỗng chốc ập tới. Nghiêm Chân vội đỡ bà, lòng dạ rối bời.

Xe cứu thương đến rất nhanh, đưa thẳng bà Tổng Phúc Trân vào phòng cấp cứu, qua một hồi rồi rên, đã kiểm soát được bệnh tình, và chuyển bà vào một phòng bệnh đơn.

Đến lúc này, Nghiêm Chân cuối cùng cũng được thở phào. Bước chân cô vô lực ngồi xuống trước giường bà, đặt chiếc túi trên đùi, đôi mắt chăm chú quan sát bà Tổng Phúc Trân đang ngủ. Cũng chỉ trong tình cảnh như lúc này cô mới có thể nhìn bà không chớp mắt như thế, khi bà tỉnh táo, khí thế quá mạnh mẽ. Không biết đã qua bao lâu, tay bà Tổng Phúc Trân khẽ động, mí mắt hấp háy, chùng như sắp tỉnh lại, Nghiêm Chân ghé người qua nhìn bà, định bụng ra ngoài gọi bác sĩ.

“Không cần gọi đâu.” Bà với tay kéo cô lại, giọng nói tuy hơi khàn nhưng vẫn uy nghiêm, “Cô nằm một lát là ổn.”

Nghiêm Chân hơi rướn người, cuối cùng vẫn ngồi xuống: “Vâng.”

Bà Tổng Phúc Trân cố hết sức mở to mắt, nhìn sang phía Nghiêm Chân đang ngồi ngay ngắn bên giường, khẽ hỏi: “Hình như đây không phải lần đầu em gặp tình huống này.”

“Bà nội em cũng bị cao huyết áp.” Nghiêm Chân trả lời.

Bà Tổng Phúc Trân nhè nhẹ gật đầu, bà vẫn vậy không thích Nghiêm Chân, nhưng giờ phút này bà cũng không còn hơi sức. Bà nghiêng đầu sang, khàn giọng nói: “Lấy di động của cô gọi cho lão Lâm, xong là em có thể đi được rồi.”

Nghiêm Chân im lặng vài giây, làm theo lời dặn. Chiến sĩ cảnh vệ nghe máy, ông Lâm còn đang họp, nói rằng họp xong sẽ đưa ông tới viện ngay, Nghiêm Chân cũng an tâm phần nào.

Viện Quân y đông nghịt người, ai nấy đều vội vã, riêng Nghiêm Chân chậm rãi bước đi trên dãy hành lang. Có lẽ hôm nay cô đã quá kích động, cũng có lẽ cô đã quá căng thẳng, nên khi vừa thả lỏng liền cảm thấy toàn thân rã rời, không còn chút sức lực chống đỡ nào. Cô phải ngồi dựa xuống dãy ghế dài đặt bên lối đi, nhìn ánh mặt trời bên ngoài bị một lớp kính dày ngăn cách, cảm thấy cả người lạnh lẽo. Có lẽ, những lời cô nói với bà Tổng Phúc Trân hôm nay là hơi quá đáng. Nhưng cô không hối hận, những gì nên nói rồi sẽ phải nói, chuyện phải đến rồi cũng sẽ đến. Cô không tránh được thì cứ thẳng

thừng đôi mắt. Nghĩ vậy, Nghiêm Chân hơi ngã người ra sau, nhắm mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút. Chợt tiếng chuông di động trong túi vang lên, cô mở trừng mắt, rút di động ra, không buồn nhìn đã bắt máy.

“Nghiêm Chân.”

Đầu bên kia truyền đến một giọng nam giới làm cô bất ngờ, Nghiêm Chân ngẩn người một lúc mới nghe ra là Cố Hoài Việt. Có một khoảnh khắc cô không biết làm sao để mở lời, im lặng hồi lâu, mới uể oải đáp vâng.

“Em đang ở đâu đấy?”

Phía bên anh hơi ồn ào, Nghiêm Chân phải cố gắng mới nghe được rõ lời anh nói, nhìn ngó xung quanh một lượt, cô trả lời: “Em đang ở trường, sao thế anh?” Bất giác, cô không muốn để anh biết mình đang ở đây.

Cố Hoài Việt ồ lên một tiếng, cười cười: “Thế thì chắc không phải em rồi.”

“Sao thế?”

“Không sao, tôi qua anh gọi điện cho em bảo là hôm nay anh về thành phố C, Gia Minh nghe máy, nói em đi ra ngoài, chắc thằng nhóc quên không báo lại với em.” Cố Hoài Việt nói xong, Nghiêm Chân ngây ngẩn lắng nghe, dường như cô không hiểu anh đang nói gì, “Anh đang ở viện có chút việc, thấy một người hơi giống dáng em, chắc anh nhìn nhầm. . .”

“Anh đang ở đâu?” Cô cắt ngang lời anh nói.

“Anh đang ở Viện Quân Y. Bộ của Chính ủy bệnh nặng, anh với Phó Sư trưởng Kiều thay mặt Sư đoàn đến thăm. Máy giờ em tan làm, đợi lát anh đến đón.” Cố Hoài Việt vừa nói vừa bước ra khỏi phòng bệnh, nhận ra sự im lặng ở đầu bên kia, anh lại gọi cô: “Nghiêm Chân.”

“Anh ngừng đầu lên.” Giọng cô run run từ đầu dây bên kia vọng đến, thanh âm này cùng với thanh âm ở ngay phía trước giống hệt nhau, anh lập tức ngừng đầu, nhìn thấy Nghiêm Chân đang cầm điện thoại đứng cách đó không xa Cố Hoài Việt ngẩn người nhìn cô, còn Nghiêm Chân cúp máy, nhào tới sà vào lòng anh.

Anh vô thức ôm chặt lấy thân mình đang run rẩy của cô, lo lắng hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Nghiêm Chân không đáp. Cô cảm thấy khó lòng tin được, đứng vào lúc cô mệt mỏi đến sức cùng lực kiệt, ngừng đầu lên liền nhìn thấy anh, cảm giác tựa như một giấc mơ, cô lắng nghe tiếng anh nói bên tai, trông thấy anh hướng về phía mình đi tới, rồi ngừng đầu lên nhìn nhau, ánh mắt thân thuộc ấy, và vòng ôm mang tới cảm giác vừa mạnh mẽ lại dịu dàng ấy nói cho cô biết, đây không phải là giấc mơ, đây chính là anh. Nghĩ vậy, Nghiêm Chân càng siết vòng tay ôm anh chặt hơn. Cố Hoài Việt cũng không giục giã, cứ để mặc cô ôm lấy mình như vậy, trực giác mách bảo với anh nhất định cô đã phải chịu đựng điều gì uất ức, bằng không sẽ chẳng như vậy.

Anh vuốt mái tóc dài của cô, giọng nói như dỗ dành: “Sao thế, hả?”

Nghiêm Chân còn nín lặng trong vòng tay anh một lúc mới buông anh ra đứng thẳng lên, cặp mắt đỏ hoe nổi bật trên gương mặt trắng ngần: “Em gây chuyện rồi.”

“Gây chuyện?” Cố Hoài Việt cau mày, “Gây ra chuyện gì?”

Nghiêm Chân cúi đầu, hít vào một hơi, kể lại hết những chuyện vừa xảy ra. Đầu mày của Cố Hoài Việt cũng từ từ giãn ra, sau cùng còn thoáng hiện cả nét cười cau có. Anh quệt mũi cô, nói: “Anh còn tưởng xảy ra chuyện gì lớn lắm cơ.”

“Chuyện này mà còn không lớn à?” Nghiêm Chân ủ rũ nói, “giờ em không biết phải làm sao nữa đây.”

Nhìn vẻ mặt bẽ tắc của cô, Cố Hoài Việt ngẫm nghĩ rồi nói: “Thế giờ bà cụ đang ở phòng nào?”

Nghiêm Chân chỉ về phòng bệnh không xa lắm: “Phòng đó kìa.”

“Vậy anh qua đó xem sao, em đợi anh ở đây, lát nữa mình cùng về nhà.” Anh tiện tay vuốt lại mái tóc rối bời cho cô, nét mặt nhìn cô hiền hòa dịu dàng. Nghiêm Chân dường như gât đầu trong vô thức. Dù sao giờ này bà Tổng Phúc Trần cũng không muốn gặp cô, cô đành yên ổn ngồi ngoài này đợi vậy.

Đợi chừng gần mười lăm phút, Cố Hoài Việt từ trong phòng bệnh bước ra. Nghiêm Chân ngừng đầu lên, dùng ánh mắt dò hỏi anh, anh mỉm cười, “Không nói gì cả, bà cụ muốn nghỉ ngơi, trò chuyện mấy câu là ra đây luôn. Không có chuyện gì đâu, yên tâm đi, nhé?”

Nghiêm Chân gât đầu, vịn vào tay anh đứng lên.

Cố Hoài Việt nhìn cô, nhướn mày: “Em đi được không? Không được thì để anh bế em.”

Anh hỏi rất nghiêm túc, nhưng mấy y tá đi ngang qua tình cờ nghe thấy đều trộm cười, cứ quay đầu lại nhìn hai người họ. Nghiêm Chân đỏ mặt, mắt một lúc mới lấy lại bình tĩnh: “Không cần đâu, sao bỗng dưng anh lại về?”

“Bộ của Chính ủy Cao bệnh nặng, sức khỏe Lão Lưu cũng không tốt, nên anh với Phó Sư trưởng Kiều đến thăm. Bác ấy nằm trong Viện Quân y đấy,

em có muốn qua thăm không?”

“Thôi ạ. Hôm nay mệt mỏi quá, để mai rồi em đi thăm.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: “Anh đi hôm nay hay mai, tối nay có được về nhà không?”

Cố Hoài Việt chăm chú nhìn ngắm gương mặt cô, anh thấy được sự mệt mỏi, uất ức và nỗi bất an của cô trong đó, tim hơi thất lại, anh ôm cô vào lòng: “Để anh nói với Phó Sư trưởng Kiều một tiếng, tối nay không đi nữa.”

Phó Sư trưởng Kiều là người thấu tình đạt lý, cũng biết rằng mình có phản đối cũng vô hiệu, nói một câu “Đêm xuân một khắc đáng nghìn vàng” rồi tha cho anh về nhà.

Bận rộn cả một ngày, về đến nhà Nghiêm Chân muốn nghỉ ngơi một chút. Nhưng vừa vào tới cửa nhà cô chợt nhớ ra một vấn đề, vội trăn nói: “Chưa đón Gia Minh về!”

Cô đã hoàn toàn quên mất cậu bé, phen này xong chuyện rồi!

Thế nhưng Cố Hoài Việt lại nói: “Tối nay thằng bé không về nhà, anh bảo Phùng Trạch đưa nó sang nhà họ Lâm rồi.”

“Nhà họ Lâm?” Động tác thay giày của cô khựng lại, rồi lại lập tức xỏ chiếc giày vừa tháo ra vào, cô không buồn xách theo túi đã bước ra ngoài.

“Nghiêm Chân.” Cố Hoài Việt gọi cô lại.

Nghiêm Chân cũng không quay đầu lại: “Em đi đón thằng bé về, em phải đi đón thằng bé về.”

“Nghiêm Chân, em nghe anh nói đã.” Anh nắm tay cô, rất nhẹ nhàng liền bị cô giằng ra, Cố Hoài Việt đành phải dùng sức giữ lấy eo rồi ôm cô trở lại.

“Em không thể để họ trút giận lên thằng bé được!” Giọng nói cô trở nên bức thiết.

“Anh biết.” Cố Hoài Việt giữ đầu cô sát vào lòng mình, “Nhưng ông bà là ông bà ngoại của Gia Minh, đã lâu thằng bé không sang rồi nên ông bà muốn gặp nó.”

“Nhưng họ có thương nó đâu!”

“Không đâu mà” Anh hôn nhẹ lên trán cô, “Bà ngoại Gia Minh nói họ cần thời gian trò chuyện với Gia Minh, tháo gỡ những hiểu lầm. Chỉ một tối thôi, ngày mai, ngày mai sẽ đón thằng bé về.”

Anh cam đoan với cô, như dỗ dành một đứa trẻ. Nghiêm Chân dần dần bình tĩnh lại, buông anh ra: “Em biết rồi, em đi tắm cái đã.”

Dứt lời liền đi vào phòng tắm, để lại một mình Cố Hoài Việt đứng chôn chân tại chỗ, sắc mặt vừa có vẻ bất lực lại vừa dờ khóc dờ cười. Thế này là giận rồi sao?

Nghiêm Chân ở lì trong phòng tắm gần hai tiếng, thỉnh thoảng người nào đó gõ cửa mấy lần hỏi cô đã xong chưa, cô vờ như không nghe thấy không đáp lời. Đợi cô mặc quần áo xong bước ra ngoài phòng khách, anh đã nấu xong bữa tối. “Em ăn chút gì đi.”

Cố Hoài Việt kéo ghế ra cho cô, Nghiêm Chân chỉ nhìn lướt qua, nói: “Em hơi mệt, muốn đi ngủ.”

Cố Hoài Việt im lặng mấy giây, rồi nói: “Ừ, vậy thì ngủ đi đã.”

Nói xong anh bước vào phòng ngủ, trải sẵn giường cho cô. Nghiêm Chân với tay ngăn anh lại: “Không cần đâu, để tự em làm.”

Cố Hoài Việt nắm lấy bàn tay đang rời rít khua khoảng của cô: “Nghiêm Chân, mai anh đi rồi đấy.”

Cô ngừng lại, rút tay về, khẽ giọng nói: “Em biết.” Không cần anh luôn miệng nhắc nhở!

Cố Hoài Việt mỉm cười, đi ra phía phòng ăn. Giải quyết xong bữa tối, còn chu đáo để phần lại một ít cho người nào đó, ai bảo anh chọc cô nổi giận.

Tắm xong, Cố Hoài Việt trở về phòng ngủ. Căn phòng tối om không có ánh đèn, anh nằm xuống cạnh cô. Vừa đặt người xuống, con mắt mệt mỏi tích tụ cả ngày nay đã dâng lên. Hôm qua sau khi trò chuyện qua điện thoại với Chính ủy Cao, Lão Lưu quyết định phái hai người trong Sư đoàn làm đại diện đến thành phố C thăm hỏi, ứng viên hàng đầu chính là Cố Hoài Việt. Anh đồng ý luôn không cần nói nhiều, sáng sớm ngày hôm sau cùng Phó Sư đoàn trưởng Kiều cùng đến viện thăm. Bản thân anh hiểu được vì sao, anh đã thấy nhớ nhung. Nhớ cậu bé bướng bỉnh nghịch ngợm, và nhớ cả cô nữa. Nghĩ vậy, anh khẽ cựa người, vòng tay ôm eo Nghiêm Chân, kéo cô sát lại gần mình, thuận đà hôn lên má cô.

Người Nghiêm Chân cứng đờ, quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt ngời sáng của anh giữa bóng đêm đen kịt.

“Hết giận rồi hả?” Cố Hoài Việt hỏi. Nghiêm Chân lặng im một lúc, vùi đầu vào lòng anh, một lát sau, áp úng lên tiếng: “Em đang nghĩ, có lẽ em cũng sai. Em không nên kích động như thế.”

“Bà cụ không trách em đâu.”

“Anh biết cả rồi à?”

“Ừ.” Cố Hoài Việt vừa vuốt tóc cô vừa nói, “Nghiêm Chân, thực ra là lỗi tại anh. Bà cụ nghĩ rằng quanh năm anh ở xa, không dạy được con đến nơi đến chốn, nên mới yêu cầu nghiêm khắc với Gia Minh. Thời gian lâu dần, rồi cũng không biết phải thương yêu cháu như thế nào nữa. Anh đã từng nói sẽ không ép buộc thẳng bé làm chuyện gì nó không thích, nhưng lần này chúng ta cũng hãy cho bà cụ ít thời gian, để bà trò chuyện với Gia Minh, được không?”

Cô nghĩ ngợi một phút rồi mới lên tiếng: “Mai là đưa về hả?”

“Mai là về.”

“Được.” Cô đáp lời, lại dựa vào lòng anh. Nằm sát bên nhau như vậy khiến cô cảm thấy rất thoải mái, cũng rất an lòng. Chốc lát sau đã nghe thấy Cố Hoài Việt cười cười, cô nghiêng đầu qua hỏi: “Anh cười gì?”

“Anh nhớ ra một câu nói của Phó Sư trưởng Kiều.”

“Câu gì?” Cô hỏi, dứt lời liền thấy hối hận, cảm giác đó chắc chắn không phải một lời tốt lành.

“Phó Sư trưởng Kiều nói, đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, thế mà chúng mình lại lãng phí ngàn vàng để đi thảo luận vấn đề thế này.”

Nghiêm Chân im bật, định nghiêng đầu quay đi, lại bị anh giữ chặt lấy eo: “Mai anh đi rồi đấy.”

“Em biết rồi, biết rồi!” Nghiêm Chân bực bội kêu lên.

Cố Hoài Việt không tức giận, chỉ ôm cô mỗi lúc một chặt hơn, đầu đã gần chạm vào trán cô, “Thế nên đêm nay phải làm sao cho khó quên một chút.” Dứt lời, bờ môi anh đã ép xuống. Đợi đến lúc người nào kia kịp hoàn hồn, cũng chỉ biết thảm oán trong lòng mức độ xáo quấy của anh thôi!

Sau một đêm triền miên, sáng sớm hôm sau, Cố Hoài Việt cùng Nghiêm Chân đi đón cậu bé về nhà. Chiếc xe đi thẳng tới bên ngoài nhà họ Lâm, Nghiêm Chân vừa tháo dây an toàn, ngẩng đầu nhìn đã thấy ngay một đứa trẻ đang đứng dựa người trước cổng nhà, ngẩn người một thoáng, vội vàng xuống xe.

Cậu bé Cố Gia Minh mặt mày nhăn nhó nhìn cô giáo Nghiêm đang bước về phía mình, vốn định giữ thái độ nghiêm khắc để phê bình cô mấy câu, nhưng còn chưa lâu bầu ra miệng đã bị Nghiêm Chân ôm chặt lấy, vòng tay ấm áp khiến tiểu Tur lệnh đem hết những điều oán trách dồn nén lại.

“Lạnh không con, sao lại đợi ở đây?” Nghiêm Chân đưa tay lên kéo thấp chiếc mũ của cậu bé xuống.

Cậu bé nhìn thủ trưởng đang thông thả đi về phía mình, lầu bầu đáp: “Cô ơi chán cô quá cơ, con còn định cho cô một bất ngờ đấy.”

Tối đó lúc Nghiêm Chân đến nhà họ Lâm giao bản kế hoạch, cậu bé ở nhà chơi điện tử một mình, thì thủ trưởng gọi điện nói hôm sau sẽ về nhà một chuyến, hiển nhiên là cậu bé vui mừng khôn xiết, nóng lòng đợi cô giáo Nghiêm về để báo tin vui này cho cô. Ai dè đợi đến lúc cậu ngủ gà gật rồi mà cô giáo Nghiêm vẫn chưa về. Cậu bé dỗi ý, quyết định không nói cho cô biết nữa, để cô được bất ngờ. Ai biết được, hai người họ lại chung tay hợp sức tặng cho cậu một “bất ngờ”, là đưa sang nhà bà ngoại.

Đối mặt với màn “lên án” của cậu bé, cô giáo Nghiêm cúi đầu. Cố Hoài Việt bước lại gần, khẽ nâng chiếc mũ của cậu, cậu bé theo đó cũng ngẩng đầu lên. Một đôi mắt dán chặt vào anh đưa qua đưa lại. Mới một, hai tháng thôi, khuôn mặt nhỏ bé của cậu chàng đã bầu bĩnh lên rồi, Cố Hoài Việt không nhận được đưa tay ra nheo má, chọc cho cậu nhóc tức tối.

Nghiêm Chân giải cứu gương mặt bầu bĩnh của cậu bé ra khỏi bàn tay Cố Hoài Việt, ôm cậu hỏi: “Gia Minh, tối qua có bị mắng không con?”

Cậu bé đảo mắt nhìn cô, còn chưa lên tiếng, sau lưng đã truyền tới một giọng nam trầm khàn: “Hừm, vẫn cứ nghịch ngợm thế, ai mà mắng được con nhà anh chị?”

Cố Hoài Việt đứng nghiêm, đưa tay làm động tác chào với người vừa đột ngột xuất hiện ở cửa.

Người đến là ông cụ nhà họ Lâm – Lâm Trọng Bác.

Nghiêm Chân cũng bối rối đứng thẳng dậy, nhìn về phía ông Lâm Trọng Bác đang khoác chiếc áo măng-tô quân đội trên người, nhận lấy cặp sách của cậu bé từ tay ông. Ông Lâm Trọng Bác đưa tay tỏ ý bảo hai người cứ thoải mái, ông cúi người xuống nhìn vào đôi mắt sáng long lanh của cậu bé.

Cậu bé Cố Gia Minh là đứa trẻ thông minh biết bao, đáng yêu biết bao, chớp chớp đôi mắt, toét miệng ra cười, làm cho gương mặt luôn nghiêm nghị của ông Lâm Trọng Bác cũng phải lộ ra ý cười hiền hòa, ông蹭 đầu vào trán cậu bé, xoa xoa đầu cậu rồi đứng thẳng người nhìn sang Cố Hoài Việt và Nghiêm Chân: “Đưa nó về đi, không thì suốt ngày cu cậu cứ lải nhải mãi.”

Cố Hoài Việt gật đầu. Cậu bé thoát cái liên vút tới bên Nghiêm Chân, nắm chặt vạt áo cô. Nghiêm Chân có phần ngại ngùng, nhưng vẫn ôm chặt lấy vai cậu.

Cảnh tượng trước mặt làm ông Lâm Trọng Bác bật cười, ông nhìn Cố Hoài Việt: “Đi mau đi, nghe nói con cũng không có nhiều thời gian, lúc nào ở bên nhau được thì tranh thủ đi.”

Nghiêm Chân đỡ cằm cậu nhóc ồm ồm thỏa, cắn cắn môi nói: “Bác Lâm, cháu muốn gặp giáo sư Tống ạ.” Thấy ông Lâm Trọng Bác nhìn về phía mình, cô nhân lúc sĩ khí lên cao dứt khoát nói liền một mạch, “Hôm qua, cháu cũng không đúng, cháu muốn trực tiếp nhận lỗi với cô.”

Cô nói rất thành khẩn, không ngờ ông Lâm Trọng Bác hừ một tiếng, cất giọng không vừa lòng: “Chị nhắc tôi mới nhớ, hôm qua bà nhà tôi bị chị làm cho tức đến phát ốm rồi đấy.”

Nghiêm Chân sững sờ trước tốc độ trở mặt của ông. Cố Hoài Việt cũng không sao lý giải được, khẽ nhủ mày. Thấy ba người đã bị dọa cho dờ dẩn, ông Lâm Trọng Bác thư thái nở nụ cười, “Thôi, không dọa mấy đứa nữa, bà cụ vẫn còn đang ngủ trên lầu. Tôi qua về đã thấy sắc mặt bà ấy bất thường chui vào phòng Kha Kha không chịu ra, đợi đến lúc Gia Minh đến lại ôm lấy thằng bé khóc lóc thảm thiết. Làm cho cả nhà sợ hết hồn, đến tận ba giờ sáng mới ngủ yên được.”

Nghiêm Chân nghe vậy áy náy vô cùng. Cố Hoài Việt biết được tâm trạng của cô, ôm lấy vai cô an ủi. Ông Lâm Trọng Bác nhìn hành động thân mật chẳng chút e dè của hai người, trong lòng thở dài náo nức. Kha Kha cũng đã từng có được cơ hội hạnh phúc như thế, đáng tiếc làm sao. Nhớ tới đứa con gái mất sớm của mình, ông Lâm Trọng Bác chợt thấy buồn lòng. Ông phát tay, thông thả bước dạo về phía sau.

Cánh cổng trước mặt đóng lại, Cố Hoài Việt nghiêng đầu nhìn hai người một cao một thấp bên cạnh. Cậu bé Cố Gia Minh bị anh nhìn đến mức khó chịu phải dụi sát vào Nghiêm Chân, không có tật mà cũng giật mình. Cố Hoài Việt và Nghiêm Chân nhìn nhau, bật cười, cúi xuống một tay nhắc bổng cậu bé lên. Cậu bé nín chặt vai anh: “Lâm gì ạ?”

Cố Hoài Việt thom lên má cậu: “Về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân

Hai tháng sau, sắp đến ngày diễn tập quân sự.

Dạo gần đây, Sư đoàn trưởng Sư đoàn D Thẩm Mạnh Xuyên cảm thấy áp lực đè nặng, vốn bởi việc cơ cấu lại biên chế trong quân như một lưỡi dao treo lơ lửng trên đầu, cộng thêm Quân khu rất coi trọng cuộc tập trận không có kịch bản giả định lần này, cả Sư đoàn đều hiểu rõ đợt diễn tập tới đây chính là thời điểm quan trọng của họ, nếu không thuận lợi vượt qua lần khảo nghiệm này, hậu quả sẽ khó lòng tưởng tượng nổi.

Trước ngày diễn tập chính thức, Sư đoàn D tổ chức lễ tuyên thệ. Thẩm Mạnh Xuyên mặc bộ quân phục dã chiến đứng trên bục, nét mặt không còn vẻ bất cần, trở nên lạnh lùng uy nghiêm. Sau khi kết thúc buổi lễ anh ta mau chóng trở về văn phòng, từ xa đã trông thấy Chính ủy Triệu đi về phía mình. Chính lại chiếc mũ, anh ta hỏi: “Thế nào rồi?”

“Ban chỉ đạo vừa gọi điện tới, nói là Tư lệnh Tịch sẽ đến thị sát diễn tập. Ngoài ra còn có đoàn quan sát gồm người của Quân khu và Học viện Chỉ huy Lục quân đến quan sát...”

Thẩm Mạnh Xuyên chau mày, lơ đãng đáp: “Ừm, biết rồi.”

Chính ủy Triệu và Thẩm Mạnh Xuyên là chỗ thân tình, lúc này khi đã báo cáo công việc xong xuôi, anh ta cũng thu lại điệu bộ quan cách: “Tôi bảo này, nghe nói đối thủ lâu năm của cậu cũng ở trong đoàn quan sát đấy.”

“Ài?” Anh ta buột miệng hỏi.

“Tham mưu trưởng Sư đoàn A, Cố Hoài Việt.”

Thẩm Mạnh Xuyên tức thì dừng bước, sắc mặt trở nên buồn bực vô cùng.

Bên phía Sư đoàn D súng ống đã sẵn sàng, còn ở Sư đoàn A lại chào đón thêm một buổi sáng bình yên như mọi ngày. Sư đoàn trưởng Sư đoàn A Lưu Hưởng Đông thi hành chính sách người lính thời bình cũng như thời chiến, yêu cầu cực kì nghiêm khắc với việc huấn luyện các chiến sĩ. Còi báo thức vang lên không bao lâu, từng chiếc xe tăng, xe bọc thép đã nối đuôi nhau ra khỏi doanh trại, đưa các chiến sĩ tới thao trường tập luyện. Cố Hoài Việt vừa bước vào văn phòng đã bị cậu thông tin viên Tiểu Mã gọi lại: “Tham mưu trưởng, Thư ký Lương trên Quân khu vừa gọi tới tìm ạ.”

“Có chuyện gì ạ?”

“Thư ký Lương không nói ạ, bảo là lát nữa gọi lại.”

Cố Hoài Việt mím môi, nói điện thoại tới Thư ký Lương. Ở đầu dây bên kia, Thư ký Lương thông báo với anh, Tư lệnh Tịch yêu cầu anh ba ngày sau lên

Quân khu trình diện, theo ông đi thị sát diễn tập.

“Trận này không có việc gì của bên chúng tôi mà?”

“Đây là lệnh của Tư lệnh Tịch.” Thư ký Lương cười rồi ngắt máy.

Hết cách, Cố Hoài Việt chỉ đành phục tùng mệnh lệnh.

Cuộc tập trận lần này được tổ chức tại một khu căn cứ huấn luyện chiến thuật hiệp đồng tác chiến quy mô lớn gần thành phố B, địa điểm được lựa chọn vô cùng thuận lợi cho Quân Xanh, bởi từ doanh trại Quân Xanh chỉ cần di chuyển hơn 280km là đến được căn cứ địa, còn Sư đoàn D cần phải di chuyển gần 500km.

Khi Cố Hoài Việt bước vào đại sảnh của Ban chỉ đạo, Tư lệnh Tịch đã có mặt ở đó, nhìn thấy Cố Hoài Việt, ông vẫy tay về phía anh, Cố Hoài Việt liền đi tới ngồi xuống bên cạnh. Sau khi ngồi xuống chỗ, anh cùng Tư lệnh Tịch chăm chú quan sát bản đồ tình hình chiến sự trên màn hình lớn treo trên tường, theo diễn biến trên bản đồ có thể thấy lực lượng chính của Sư đoàn D vẫn đang trên đường tới căn cứ. Chướng ngại vật nối tiếp nhau được bày ra, Quân Xanh phải đi mấy chiếc máy bay tiêm kích, phát động đợt không kích đầu tiên vào Quân Đỏ đang trên đường đi, chỉ huy Quân Đỏ lập tức triển khai phản kích. Còn chưa áp chế được trận hỏa lực đường không này, Quân Xanh lại phải thêm hàng loạt máy bay tiến hành oanh tạc và bắn phá, Tiểu đoàn Pháo của Quân Đỏ bị bắn hỏng một chiếc xe pháo tự hành. Ban chỉ đạo nhận định đợt tấn công này có hiệu quả, làm cho chỉ huy Quân Đỏ Thẩm Mạnh Xuyên tức tối chửi rầm trời.

Ông Tịch Thiếu Phong đổi sang một tư thế ngồi có phần thoải mái: “Thằng nhóc này có thua người cũng quyết không để thua trận đây, ngay trước cửa nhà đã bị thiệt hại rồi.”

Cố Hoài Việt tiếp lời: “Chú yên tâm, cậu ta không dám thua, chẳng có gì để thua, mà cũng không thể thua được.”

Ông Tịch Thiếu Phong nhìn anh thâm ý sâu xa, “Biết sao chú lại gọi cháu đến không?”

“Xem kịch hay ạ.” Cố Hoài Việt cười, “Cháu nghe nói lần tập trận này hai bên thực lực ngang ngửa quyết liệt giằng co, hiển nhiên là có kịch hay để xem rồi.”

Cái thằng này, ông Tịch Thiếu Phong hừ một tiếng, “Can đảm hơn người, quyết đoán dũng mãnh. Hăng hái quyết chiến với kẻ địch mạnh đều thành mãnh tướng, cậu ta có dũng, nhưng về mưu thì còn kém cháu một chút, cần phải rèn luyện thêm nữa.”

Suốt dọc đường, Quân Đỏ liên tiếp gặp phải những chướng ngại vật và các ổ hỏa lực do Quân Xanh bố trí, hiển nhiên Quân Đỏ rút được kinh nghiệm từ đó cũng trở nên khôn ngoan hơn, mở rộng mạng lưới trinh sát, bắt đầu phản kích, áp chế hỏa lực trên mặt đất của Quân Xanh.

“Xem ra, Quân Xanh nắm bắt tốt cơ hội này đấy. Không biết Thẩm Mạnh Xuyên xoay chuyển tình thế ra sao đây.”

Cố Hoài Việt khẽ cười: “Nếu căn cứ của đối phương được bố trí phòng vệ kiên cố, thì lợi thế giành được lúc này cũng chưa chắc đã mang tính quyết định. Đợi mà xem, Thẩm Mạnh Xuyên sẽ không chịu để yên đâu ạ.”

Ông Tịch Thiếu Phong lại nhìn anh, quyết định tạm thời không thảo luận vấn đề này với người chuyên nghiên cứu nhiều về lịch sử chiến tranh kia nữa. Ông nghiêng đầu sang chỗ khác, chốc lát sau một chai thuốc đã được đưa tới. Phản ứng đầu tiên của ông Tịch Thiếu Phong là chau mày nhìn sang phía người đưa thuốc – Cố Hoài Việt.

Cố Hoài Việt lập tức tỏ rõ thái độ, “Cháu đi từ Quân khu tới, gặp được cô Chung, cô nhờ cháu mang hộ cho chú, nhắc chú không được quên uống thuốc.”

Ông Tịch Thiếu Phong nhú mày, nhận lấy.

Cố Hoài Việt thở ra một hơi: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, cháu cũng rút quân thôi.”

“Sao đấy?”

“Vợ con đến thăm, cháu đi đón đây.”

Nhìn theo bóng lưng anh, ông Tịch Thiếu Phong lắc đầu cười.

Cố Hoài Việt lái một chiếc xe Jeep quân sự phi như bay về Bộ chỉ huy Sư đoàn. Chuyện anh nói với ông Tịch Thiếu Phong quả thực không phải là cái cớ. Bạn Cố Gia Minh được nghỉ mấy ngày, còn Nghiêm Chân nhân dịp đám trẻ được nghỉ nên cũng có vài ngày nhàn rỗi. Hai người bàn tính rồi bay thẳng tới thành phố B. Có điều hiện giờ anh không kịp ra sân bay đón nữa, đành bảo Tiểu Mã đi đón người về.

Giờ đã là tháng Năm, anh xa nhà đã được hai tháng, thời tiết cũng dần dần nóng lên, chẳng bao lâu nữa sẽ có thể đổi sang mặc thường phục mùa hè. Cố Hoài Việt đỗ xe dưới lầu, không vội vào trong, còn đứng tại chỗ ngắm đầu nhìn. Không ngoài dự đoán, trong nhà sáng ánh đèn. Anh mỉm cười, sai bước đi lên.

Cửa nhà rộng mở, một chiếc vali bé nhỏ bày ra giữa phòng khách, cậu bé nào đó đang nằm bò trước vali lục tìm đồ chơi bên trong, nhóc con này đi đâu cũng không quên vũ khí của mình. Cuối cùng đã lôi ra được một khẩu súng, vui sướng ngẩng đầu, nhìn thấy anh, sững người lại.

Cố Hoài Việt đứng ở cửa nhướn mày nhìn cậu, cậu bé chớp chớp mắt, bò lên tức tốc xông ra cửa: “Hồng rồi, phòng bị thất bại, địch đánh đến cửa nhà rồi!”

Cố Hoài Việt bật cười, xách cổ áo cậu lôi vào, trong lúc dạy bảo cậu, phát hiện ra nhóc con này lại tăng cân, “To gan nhì, dám chống chính quyền à.”

Cậu nhóc kêu lên mấy tiếng, không dám làm cản trước mặt thủ trưởng nữa, ôm cổ anh thơm chụt một cái lấy lòng.

Âm thanh bên ngoài đánh động đến Nghiêm Chân đang bận bịu trong bếp, cô hơi lơ đãu ra, thấy hai người đang cùng nhau làm trò lại im lặng quay vào bếp.

Tham mưu trưởng Cố Hoài Việt đầu mắt với cậu bé Cố Gia Minh một lúc, Cố Gia Minh thăm thì mặt báo: “Cô Nghiêm vẫn còn giận bố đấy.”

Cố Hoài Việt nhướn mày, đặt cậu bé xuống rồi đi vào trong bếp.

Có một nồi canh đang hầm, rau đã được rửa sạch đặt trên bếp chỉ đợi chế biến. Anh đứng ở cửa bếp, nhìn ngắm bóng hình mảnh dẻ đang bận rộn dưới ánh đèn nhạt vàng. Bỗng nhiên nhận ra, chỉ cần người phụ nữ này tới thì căn phòng tựa như mô hình cứng nhắc, lạnh lẽo của anh sẽ được bao trùm trong không khí đầm ấm của một gia đình, luôn luôn như vậy.

“Nghiêm Chân,” Anh cất tiếng gọi cô, Nghiêm Chân hồ hững đáp lại một tiếng, tiếp tục việc đang làm dở.

“Đề anh giúp cho.” Nói rồi liền cởi chiếc áo khoác thường phục định tới bên giúp đỡ.

“Không cần đâu.” Nghiêm Chân vội ngăn anh lại, “Em xong ngay bây giờ đây, anh đi làm cả ngày rồi, nghỉ ngơi một lát đi.”

“Không sao.” Anh cười đáp.

Nghiêm Chân làm bộ tức giận, đẩy anh ra ngoài: “Em bảo anh nghỉ ngơi thì anh nghỉ ngơi đi!”

Quả nhiên, vẫn còn giận sao? Cố Hoài Việt đành cười, nắm lấy tay cô: “Bà xã.”

Nghiêm Chân tức giận là có nguyên do của nó. Lần trước Cố Hoài Việt cùng Phó Sư đoàn trưởng Kiều về thành phố C thăm bố của Chính ủy Cao nằm ở Viện Quân y, vốn dĩ ngày hôm sau phải trở về đơn vị, rồi cuộc hôm đó bị cậu bé quấn chặt lấy không chịu rời, nên lại lù thêm một ngày nữa, đến hôm sau mới đi. Nghiêm Chân định dậy sớm tiễn anh, rồi cuộc người này sáng sớm thức dậy lên đi mất, cô ngủ rất say giấc, hoàn toàn không hay biết. Cho đến khi cảm giác bên cạnh không còn hơi ấm, cô mới dần tỉnh giấc. Nhìn một bên giường trống vắng, cô thấy bức bối vì mất mát. Dầu cho lần nào trong điện thoại, giọng nói của cô cũng rất bình thường, nhưng cứ hề nhìn thấy người này là cảm giác tủi thân ấy lại dâng lên. Nghiêm Chân ra sức rút tay khỏi tay anh, nhưng anh nắm rất chặt, Nghiêm Chân chỉ đành trừng mắt nhìn, “Em còn phải nấu cơm nữa!”

“Không giận nữa, nhé?” Anh cúi nhìn cô, dịu giọng dỗ dành.

Nghiêm Chân hít vào một hơi, quên hết nỗi chua xót vừa dâng lên, “Em thêm vào giận hờn gì với anh! Lãng phí thời gian!” Họ cũng chỉ có được vài ngày bên nhau.

Cố Hoài Việt cười, vuốt tóc mái của cô nói: “Tốt, khả năng giác ngộ tư tưởng cao đấy.”

Dứt lời Nghiêm Chân lại trừng mắt lườm anh, nhưng thật sự không sao tức giận nổi. Thời gian của họ không nhiều, nếu còn dùng để cãi nhau, cô không đành lòng.

Kỳ thực đầu tháng Năm, quân đội cũng có vài ngày nghỉ, nhưng sáng sớm hôm sau, Cố Hoài Việt vẫn theo lệ thường tới trụ sở Bộ chỉ huy Sư đoàn, vì một số công việc còn dang dở. Anh muốn tranh thủ hoàn tất hết trong hôm nay, dành thời gian còn lại gom thành một kỳ nghỉ ngắn.

Đột trước Lão Lưu mở ruột thừa phải nằm viện, Chính ủy Cao về nhà chăm sóc bố, bao nhiêu việc dồn cả lên vai anh, đã rất lâu rồi Tham mưu trưởng Cố chưa có thời gian nghỉ ngơi. Vậy nên đột nghỉ phép này nói thế nào Lưu Hường Đông cũng không chịu bỏ trí để anh trực ban nữa, đuổi thẳng anh về nhà chơi với vợ con, sợ anh không chịu, còn nói là “quân lệnh như sơn”, Cố Hoài Việt buộc lòng phải cảm kích tiếp nhận. Buổi sáng trước ngày về thông báo chuyện nghỉ phép cho Nghiêm Chân và cậu bé. Cố Gia Minh nghe tin xong vô cùng thích thú, không cần Nghiêm Chân thúc giục cũng nhanh nhẹn giải quyết bữa sáng, còn ngoan ngoãn giúp cô rửa bát. Nghiêm Chân kinh ngạc nhìn cậu nhóc, thấy bàn tay mũm mĩm đầy bột của cậu đang khua khoảng trong bồn rửa, bộ dạng vui vẻ thoải mái, cũng đành để cho cậu làm.

Tiếng chuông cửa reo lên, Nghiêm Chân ra mở cửa. Gọi cửa là một người đàn ông mặc quân phục trạc tuổi trung niên đứng bên ngoài. Nghiêm Chân thoát nhìn cảm thấy rất quen, nghĩ một lúc mới nhớ ra tên người đàn ông đó, là Khương Tùng Niên.

Khương Tùng Niên bị cô nhìn đến mức lúng túng, lúc này thấy cô gọi ra tên mình, không khỏi mừng rỡ. Nghiêm Chân gặp anh ta cũng rất vui, cô vội khom người cúi chào, mời Khương Tùng Niên vào nhà. Tay anh ta xách theo một vài đặc sản, Nghiêm Chân vừa trông thấy đã bối rối, “Sao anh còn mang cả quà đến thế này?”

Khương Tùng Niên tươi cười, gương mặt đen sạm lộ vẻ ngại ngùng, “Đây mới là lần đầu tôi đến nhà Tham mưu trưởng, chẳng biết tặng gì, có ít sản vật

quê nhà, mang tới để cô chú dùng thử.”

Nghiêm Chân vội mời anh ngồi, sau khi ngồi xuống, Khương Tùng Niên đảo mắt nhìn quanh có chút thiếu tự nhiên. Vợ con anh ta cũng ở thành phố B, nhưng là sống trong khu tập thể dành cho gia đình quân nhân được xây ở ngoại ô thành phố mấy năm về trước, sau khi nơi đó đã chật kín mới xây thêm tòa nhà nhỏ đằng sau Tiểu đoàn Trinh sát này. Nhìn cách bày trí, cũng không thua kém gì nhà mình. Ánh mắt dừng lại ở cốc trà nóng hổi trước mặt, anh ta nói: “Được nghỉ mà Tham mưu trưởng cũng không ở nhà à?”

“Anh ấy nói mai mới nghỉ ạ.”

“À.” Khương Tùng Niên gật đầu, “Tôi thấy trong nhà vẫn còn trống trải, cô với cháu chưa chuyển hẳn tới đơn vị sao?”

Nghiêm Chân vén lại tóc, “Không vội, không vội, gia đình Tiểu đoàn phó Khương đã chuyển qua rồi ạ?”

Khương Tùng Niên mỉm cười, nói: “Vâng, qua được mấy năm rồi, con gái đang học lớp mười một, vợ tôi cũng làm việc trong thành phố.”

Nghiêm Chân nghe anh ta nói, có phần ngưỡng mộ: “Vây thì tốt quá.”

Nhưng Khương Tùng Niên lại thờ dãi: “Thực ra cũng không có gì, khó khăn lắm vợ con mới ổn định được ở thành phố B, tôi thì lại sắp phải chuyển ngành mà đi rồi.”

Nghiêm Chân không khỏi ngỡ ngàng: “Năm nay ư?”

“Phải.” Khương Tùng Niên gật đầu, “Sắp tròn hai mươi năm rồi, không biết kỹ thuật, không có trình độ, quân đội không giữ nữa.” Doanh trại cố định, quân lính thì di động, phục viên chuyển ngành, đây là chuyện thường tình. Hơn nữa, quân đội cũng đang trong thời kỳ chuyển đổi, công nghệ hóa quân đội, rất cần người tài.

Trầm lặng một lúc, Nghiêm Chân hỏi: “Thế, sau khi chuyển ngành anh có dự tính gì chưa?”

Vấn đề này có hơi phiền toái, Khương Tùng Niên siết chặt đôi tay đang đặt trên đầu gối, “Địa phương sẽ sắp xếp công việc cho cán bộ sĩ quan chuyển ngành, chuyện này thì tôi hoàn toàn không lo, chuyện là vợ với con gái tôi...” Nói xong, anh ta ngẩng đầu, ánh mắt hơi lưỡng lự. Suy cho cùng, anh ta cũng là người ăn nói vụng về, không biết vòng vo, “Thực ra, hôm nay tôi đến tìm Tham mưu trưởng, là muốn bàn chuyện này.”

Nghiêm Chân ồ lên một tiếng, nghiêm túc lắng nghe anh ta nói.

“Con gái tôi giờ đang học lớp mười một ở một trường cấp ba trong thành phố, nhưng cháu nó không có hộ khẩu ở thành phố B, đợi đến khi thi đại học vẫn phải về quê. Trình độ giáo dục ở quê tôi thì không bằng thành phố B được, thành phố lớn mà, nhân lực phát triển chất lượng cao hơn, thế nên tôi muốn để cháu học ở đây đến trước khi thi đại học mới về. Nhưng nếu tôi chuyển ngành, thì cũng không thể ở lại căn nhà đơn vị cấp cho được nữa, còn phải thuê nhà khác trong thành phố để ở, lại mất một khoản tiền lớn. Vậy nên, tôi tới tìm Tham mưu trưởng, để nói chuyện nhà cửa này.”

Nghiêm Chân nghe xong, nét mặt cứng đờ. Qua rất lâu, cô mới lấy lại được giọng nói: “Nhà cửa có khó khăn gì ạ?”

Khương Tùng Niên chần chừ rồi mới trả lời: “Tôi không mấy khi đề đạt nguyện vọng với đơn vị, lần này cũng là vạn bất đắc dĩ thôi, tôi định tìm Tham mưu trưởng nói chuyện, xem có thể hoãn việc giao nhà lại không?” Thấy Nghiêm Chân lặng im không nói, anh ta vội tiếp lời, “Nếu thực sự phiền phức quá thì thôi vậy, thực ra trước kia đến tôi đã hơi do dự, sợ làm cho lãnh đạo...”

“Không sao đâu ạ.” Nghiêm Chân ngắt lời anh ta, “Chuyện này em sẽ nói lại với Hoài Việt, có thể giúp được sẽ giúp hết sức.”

Khương Tùng Niên mừng rỡ đáp, “Vây thì cảm ơn cô chú quá.”

Nghiêm Chân khẽ cười, “Không có gì.”

Rối rít cảm ơn xong, Khương Tùng Niên ra về. Sau khi anh ta đi, Nghiêm Chân ngồi ngây người trên sofa. Ngồi đó hồi lâu chỉ cảm thấy hai tay mình lạnh ngắt, mới vội vàng đi rót một cốc nước cầm trong tay. Dần dần, nhiệt độ cơ thể tăng lên, tinh thần cũng ổn định lại. Cậu bé con vẫn đang nghịch nước, chơi không biết chán. Đột nhiên nghe có tiếng loảng xoảng trong bếp, Nghiêm Chân hoảng hồn, đặt cốc nước xuống vội vào xem.

Một chiếc bát hoa sứ đã bị cậu nhóc đánh vỡ, Nghiêm Chân nhìn tay cậu bé, thấy không có thương tích gì mới bình tâm lại. Cô ngẩng đầu nhìn cậu bé đang nép sát vào chân tường, “Không được nghịch nước nữa, về phòng làm bài tập nhanh!”

Cậu bé bĩu môi, miễn cưỡng bước ra ngoài. Nghiêm Chân đứng trong bếp, nhìn một đồng đồng ngang, bỗng cảm thấy sự mệt mỏi tận sâu trong lòng trào dâng.

Công việc hôm nay kết thúc sớm, chưa đến sáu giờ Cố Hoài Việt đã về nhà.

Vừa vào cửa lại phát hiện căn nhà yên tĩnh lạ thường. Không thấy bóng dáng Nghiêm Chân đâu, chỉ có cậu bé ngồi một mình chơi với khẩu súng mặt mày buồn thiu.

Cố Hoài Việt đi tới, cốc lên đầu cậu: “Sao thế?”

Cậu bé vòng tay ôm chân anh: “Cô Nghiêm giận con, cả chiều không thèm để ý con nữa.”

Chuyện này thật hiếm có, anh vò tóc cậu bé: “Con lại làm chuyện xấu gì rồi?”

“Con làm vỡ một cái bát.” Cậu bé nhỏ giọng ấp úng, nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng đáng thương, “Chuyện xấu này nghiêm trọng lắm hả bố?”

Cố Hoài Việt trầm ngâm, xoa đầu cậu, “Để bố đi xem nào.”

Đèn trong phòng tối om, Nghiêm Chân nằm trên giường, dùng chân che đầu ngủ. Cố Hoài Việt đứng ở cửa một lúc rồi mới đóng cửa lại nhẹ bước tới bên giường. Người nằm trên giường nhịp thở đều đặn, Cố Hoài Việt thấy cô đã đạp chân ra, cúi xuống đắp lại cho cô. Động tác của anh rất khẽ khàng, không ngờ lại làm cô giật mình. Nghiêm Chân mở mắt, từ từ tỉnh giấc, nhìn Cố Hoài Việt đang ngồi đầu giường.

“Anh về rồi à?” Cô mơ màng hỏi, “Mấy giờ rồi?”

“Hơn sáu giờ.”

Hơn sáu giờ? Nghiêm Chân cuống quýt ngồi dậy, cô đã ngủ nguyên một buổi chiều sao?

Cố Hoài Việt đỡ cô: “Em mệt thì nằm thêm lúc nữa đi, để anh nấu cơm cho.”

“Em không mệt.” Cô nói nhỏ, giọng nói khi chưa tỉnh ngủ còn hơi lú lú, đáng yêu hơn hẳn lúc bình thường. Nghiêm Chân lắc đầu, nhìn sang Cố Hoài Việt, “Đứng rồi, hôm nay Tiểu đoàn phó Khương Tùng Niên đến nhà mình.”

“Ồ? Anh ấy có việc gì?”

“Thì anh ấy sắp giải ngũ mà, nhưng con gái anh ấy vẫn đang đi học ở đây.”

Cố Hoài Việt nhớ ra, “Năm nay Lão Khương đã phải đi rồi, chuyện nhà cửa hả?”

“Vâng.”

“Cũng không phải chuyện gì lớn, có phải hễ ai giải ngũ là thu nhà lại ngay đâu, đơn vị sẽ cho anh ấy thời gian khoảng một, hai năm để chuyển giao. Đợi lát nữa anh gọi cho Lão Khương bảo anh ấy không cần lo lắng, tiện thể nói trước một tiếng với bên quản lý nhà.”

Nghiêm Chân nghe anh nói có phần khó tin, mở to mắt, “Giải quyết đơn giản thế thôi sao?”

Cố Hoài Việt bật cười: “Tuy quân đội quản lý nghiêm ngặt, nhưng cũng không phải không có tình người, đều là đồng đội, không thể để họ cảm thấy người đi là không còn tính nghĩa gì nữa.”

Nghe vậy, Nghiêm Chân lặng im. Một lúc sau cô mới nhỏ giọng nói: “Hoài Việt, em đã kể anh nghe chuyện của bố em chưa?”

Cố Hoài Việt ngẩn người, lắc đầu nhìn cô. Nghiêm Chân ngồi trên giường, gập chân lại nhìn ra cửa sổ: “Bố em là lính năm tám mươi mốt. Năm em chín tuổi thì bố phải chuyển ngành. Kỳ lạ lắm, rất nhiều chuyện trước kia em đều quên hết, riêng có ngày hôm đó lại nhớ rõ.”

Ngày hôm ấy, bố cô mượn một chiếc xe, dọn hết đồ dùng cá nhân của ông từ đơn vị về. Không nhiều nhận gì, chỉ có một ít sách cùng một chiếc ba lô, và cả cấp hiệu đã tháo xuống. Cô đứng đó, thắc mắc hỏi bố có chuyện gì xảy ra. Trước nay bố đều rất hiền từ, ngay cả giờ khắc này cũng chỉ mỉm cười, cụng đầu vào trán cô: “Con gái, sau này bố không đi lính nữa, về quê với bố cháu ở thêm được không nào?” Cô lơ mơ gật đầu, chỉ vào đồ đạc bố dọn về, hỏi bố chỉ có chút xíu đồ thế thôi sao, câu trả lời bố dành cho cô chỉ là nụ cười ôn hòa.

Khi một người quân nhân chân chính rời khỏi quân ngũ, họ phải học cách đối mặt với hiện thực xã hội, thường thì sẽ không yêu cầu gì thêm từ phía đơn vị. Bởi quân đội đã rèn luyện họ thành những người đàn ông chân chính, dạy họ dũng cảm đương đầu với tất cả. Bố của cô, chính là một người như vậy.

“Thời gian đó bố về quê tìm việc, chưa lo được nhà cửa, nên bà nội vẫn ở cùng em trong căn nhà của đơn vị. Cho đến một hôm, người của Phòng Quản lý nhà đến nói với hai bà cháu là phải thu lại nhà, hạn trong ba ngày. Nhưng lúc đó bố vẫn đang ở nhà đợi tin công việc, không thể đích thân đến, bố nhờ bạn bè liên hệ với Trưởng phòng của bên Quản lý, thậm chí tìm đến cả Lữ đoàn phó chuyên phụ trách việc này. Nhưng họ đều nói với bố rằng, đây là mệnh lệnh cho toàn bộ Lữ đoàn, trong ba ngày bắt buộc phải giao lại nhà. Thực ra lúc trước cũng đã giục giải việc giao nhà rồi, vì chuyện này mà còn cắt cả điện nước của nhà em nữa. Sau đó bố lại đi nhờ vả người ta, cho hai bà cháu ở thêm được mấy tháng. Để đề phòng, bố còn nộp trước mấy trăm đồng tiền điện. Nhưng lần này thì không được nữa, ông Trưởng phòng ấy nói, cho dù trả lại hết tiền điện nước thì nhà em cũng phải đi.” Nói đến đây, hàng mi của Nghiêm Chân khẽ run, Cố Hoài Việt chứng như đoán được chuyện gì, liền nắm ngay lấy bàn tay lạnh ngắt của cô.

“Em gọi điện cho bố, sợ hãi khóc lóc trong điện thoại, bố mới dỗ dành em, nói là không sao đâu, bố đến ngay bây giờ, đang ngồi trên tàu rồi. Nhưng mà, lúc em với bà nội đang đóng gói hành lý thì nhận được điện thoại bệnh viện gọi tới, nói bố em bị nhồi máu cơ tim, lúc được đưa đến bệnh viện thì đã qua đời.” Kể đến đây, bàn tay cô được anh nắm lấy không kiềm được run rẩy, “Em không hay biết là bố có bệnh, và lại em vẫn không thể tin rằng, người mà em tôn kính nhất lại rời xa thế giới này theo cách như vậy. Rất lâu sau khi bố mất em cũng khó lòng chấp nhận sự thật này.” Càng cố kìm chế giọng nói càng nghẹn ngào, Nghiêm Chân cúi đầu, gần như nói không thành lời. Cố Hoài Việt chỉ có thể thở dài, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô.

Anh tha thiết yêu quân đội, cũng trân trọng những con người đổ máu, đổ mồ hôi trên mặt trận đầy nhiệt huyết này, nhưng anh cũng biết rằng, không phải cứ khoác lên mình bộ quân phục là có thể trở thành một quân nhân chân chính.

“Lúc chuyển ngành chắc bố buồn lắm. Đến giờ việc mà em hối hận nhất là, năm xưa khi bố rời khỏi quân ngũ, em chưa từng an ủi ông chút nào. Sau khi bố mất, em chỉ biết hận nơi đó, em hận nơi mà bố đã từng yêu sâu sắc, em nghĩ, nhất định là bố thất vọng về em lắm.”

Anh chưa bao giờ biết cô chôn kín nỗi đau như vậy, nếu không vì chuyện của Khương Tùng Niên, sợ rằng cô sẽ mãi mãi không bao giờ thổ lộ lòng mình. Chỉ nghĩ vậy thôi, anh cũng thấy đau lòng, “Không đâu, bố sẽ hiểu em mà. Và lại, hiện giờ chẳng phải rất tốt sao? Mình không nghĩ nữa, nhé?”

Anh dỗ dành cô từ từ, Nghiêm Chân cũng dần dần bình thường trở lại. Kỳ thực, cô đã từng muốn cả đời tránh xa những người mặc quân phục, vì hề thấy họ sẽ không kim được nhớ tới bố. Đối với họ, cô không có cách gì yêu thương, lại cũng không sao thù hận nổi, vậy nên cô lựa chọn tránh xa. Nhưng trùng hợp thay cô lại lấy một người đàn ông như anh, thậm chí cô còn ngưỡng mộ Khương Tùng Niên, trong lúc anh ta cô độc, bơ vơ có thể gặp được người như vậy giúp đỡ anh ta, Cố Hoài Việt khiến cô thấy ấm áp “Hoài Việt.”

“Ơi?”

“Cảm ơn anh.” Cảm ơn anh, cuối cùng đã khiến cô được nhẹ nhõm.

Cố Hoài Việt mỉm cười, là một người đàn ông, một người chồng, trách nhiệm của anh là làm cho người phụ nữ của mình được sống hạnh phúc thành thoi. Tất cả những gì anh làm, chẳng qua chỉ đơn giản như vậy mà thôi, có gì đâu mà phải cảm ơn? Nghĩ vậy, anh ôm cô thật chặt, đặt nụ hôn lên trán cô: “Gốc ạ.”

Ngày nghỉ thứ ba, cuối cùng Cố Hoài Việt đã có thời gian đi chơi cùng Cố Gia Minh và Nghiêm Chân. Trước khi ra ngoài anh đã cố ý mặc quần áo bình thường, Nghiêm Chân rất ít khi trông thấy anh mặc như vậy. Thực ra cũng không khác gì so với lúc mặc quân phục, nhưng cảm giác anh hiền hòa hơn. Cậu nhóc cũng rất phấn khích, ngồi trên ghế phụ lái ánh mắt long lanh sáng ngời, “Bố ơi, mình đi đâu thế?”

Cố Hoài Việt búng tay lên đầu cậu bé, hỏi: “Con muốn đi đâu? Hôm nay bố chỉ phụ trách lái xe tiến lên, phương hướng “tấn công” cụ thể cho con quyết định.” Có thể thấy rõ, tâm trạng anh rất tốt.

Cậu bé mừng rơn, nhưng đang bị dây an toàn bó buộc, nên chỉ đành kim nén niềm vui sướng quay đầu nhìn Nghiêm Chân, “Cô Nghiêm, chúng ta đi đâu bây giờ?”

Nghiêm Chân tươi cười với cậu, “Quyết định là ở con cơ mà. Con bảo đi đâu thì đi đấy.”

Bạn nhỏ Cố bắt đầu ngẫm nghĩ, dần dần, cậu bé bắt đầu mặt ủ mày chau, sau cùng nặn ra một khuôn mặt bánh bao nhăn nhó, vấn đề này đã làm khó cậu rồi. Cố Hoài Việt bật cười liếc mắt nhìn cậu, ngừng đầu lên tình cờ trông thấy tấm áp phích lớn treo ngoài rạp chiếu phim, cất tiếng đề nghị: “Hay đi xem phim nhé?”

Cậu bé ngó nhìn, vừa trông đã thấy đúng ngay thể loại mà mình yêu thích, hoan hỉ gật đầu.

Rạp chiếu phim nằm trên tầng mười của khu mua sắm, Tham mưu trưởng Cố xếp hàng mua vé, Nghiêm Chân và cậu bé đợi ở ngoài. Cậu bé lúc này đang bốc từng nắm bông ngô ăn nhồm nhồm. Nghiêm Chân lại ngồi ngây ngẩn, nếu như không chú ý tới nhóc con bên cạnh này, thì họ, có coi như là đang hẹn hò không? Nghĩ vậy, Nghiêm Chân không nhịn được trộm cười. Người khác đều hẹn hò, yêu đương rồi kết hôn. Còn họ vừa khéo lại đảo ngược trình tự. Thế nhưng, tuy đường đi có khác thì đến cuối cùng vẫn quy về một đích.

“Cô Nghiêm, con muốn uống coca!” Cậu bé gào lên.

Nghiêm Chân bực bội trừng mắt, có tên nhóc này ở đây, khung cảnh dù lãng mạn đến mấy cũng sẽ bị phá hoại. Cố Hoài Việt bước đến đưa vé cho Nghiêm Chân, nhân tiện cầm luôn tay cô. Trời hôm nay hơi lạnh, Cố Hoài Việt nắm bàn tay cô, chau mày: “Sao tay em lạnh thế này?”

Nghiêm Chân chớp chớp mắt, ánh mắt vốn trầm tĩnh lại lóe lên vài tia tinh quái, “Anh nghe câu này bao giờ chưa? Những người tay lạnh chẳng ai thương.” Cố Hoài Việt ngó người một lúc, mới nhận ra cô đang nói đùa, bàn tay nắm tay cô siết chặt hơn, tựa như truyền cho cô hơi ấm.

Đúng giờ bộ phim bắt đầu. Cậu bé xem rất hào hứng, còn Nghiêm Chân lại dần dà buồn ngủ. Cố Hoài Việt cũng chăm chú xem, đến khi thấy bên vai có cảm giác nặng nề mới phát hiện ai kia đã ngủ mất rồi. Khóe môi anh nhếch lên thành một nụ cười, hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi để cô ngủ được êm ái. Từ ngày đi lính, những dịp hẹn hò như hôm nay chỉ cần đếm trên một bàn tay đã hết, anh không biết liệu có bản mẫu tiêu chuẩn nào có thể đem ra tham chiếu được hay không, tuy nhiên, cảm giác giống nư lúc này đây đúng là rất tuyệt. Đang lúc mạch suy nghĩ trôi đi rất xa thì chiếc di động trong túi rung lên, Cố Hoài Việt nhìn số gọi đến, chần chừ giây lát mới ấn nút nghe máy.

Giọng nói bên đầu kia điện thoại có phần gấp gáp, anh không nghe rõ được, định đứng dậy ra ngoài thì nhớ ra Nghiêm Chân còn say ngủ, nghiêng đầu qua nhìn, mắt cô đã mở hé. Nghiêm Chân thấy anh cầm điện thoại biết ngay là có việc, “Anh nghe máy đi.” Cố Hoài Việt nở nụ cười bất đắc dĩ, bước ra phía ngoài.

Là điện thoại từ cậu thông tin viên Tiểu Mã, nói Thượng tá Triệu – Phó Ban chỉ đạo diễn tập – vừa gọi cho cậu ta báo rằng Tư lệnh Tịch đã nhập viện vì lao lực, hiện giờ đang ở trong bệnh viện, muốn gặp anh. Cố Hoài Việt nhần rằng đã biết rồi ngất máy, hai đầu lông mày vốn giãn ra thoải mái giờ đây hơi nhíu lại. Đúng lúc bộ phim kết thúc, người trong phòng chiếu ủa ra ngoài, anh ngừng đầu lên liền thấy Nghiêm Chân cùng Cố Gia Minh.

Cô trông sắc mặt anh có vẻ nghiêm trọng, không nhận được hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Anh đặt tay lên vai cô, nhìn cậu bé, lại nhìn cô, rồi mới lên tiếng: “Chú Tịch nhập viện rồi.”

Nghiêm Chân lập tức thấy căng thẳng, “Có nghiêm trọng không?”

Cố Hoài Việt lắc đầu, “Nói là đã kiểm soát được tình hình, đợt này đơn vị tham gia diễn tập, chú Tịch quan tâm sát sao, chắc cả tinh thần lẫn sức khỏe đều một mồi quá độ đấy mà.”

“Vậy giờ mình đi thăm chú ấy chứ?”

“Hôm nay chưa đi vội, chú Tịch vừa tỉnh lại, không được gặp nhiều người, anh đưa em với con về nhà trước, rồi lên viện thăm chú ấy.”

Cũng chỉ đành như vậy. Nghiêm Chân gật đầu đồng ý.

Thực ra, ông Tịch Thiếu Phong không phải là người đã kinh qua trăm trận. Nửa thế kỷ trước, khi Thập bát tiến quân vào Tây Tạng, cầm lá cờ đỏ năm sao lên đỉnh nóc nhà thế giới thì ông vẫn còn nhỏ. Đến khi lớn lên, trở thành chàng thanh niên mười bảy, mười tám tham gia vào quân ngũ thì Tây Tạng đã được giải phóng từ lâu, thời kỳ hòa bình cũng được thiết lập. Thời điểm đó, phiên hiệu của Thập bát quân đã bị xóa bỏ, ông Tịch Thiếu Phong đi lính trong một Đoàn vốn thuộc Thập bát quân. Theo lời ông nói, xương cốt của người đóng quân trên vùng cao nguyên này cứng rắn gấp ba lần những người lính khác, thế mà giờ đây ông nằm trên giường bệnh lại vì lý do ốm đau bệnh tật, quả thực khiến ông bất mãn vô cùng. Ông nhận lấy cốc nước bà Chung Lê Anh đưa tới để uống thuốc, nhìn sang Cố Hoài Việt đang đứng nghiêm trước mặt mình: “Chú gọi cháu tới, cháu có ý kiến gì không?”

“Báo cáo Tư lệnh, không ạ.”

Không có mồi lạ! Ông trừng mắt với anh, riêng cái bộ dạng đứng nghiêm bất động kia đã tỏ rõ là anh rất có ý kiến. Cố Hoài Việt thả lỏng đôi chút, giảm bớt áp lực từ ánh nhìn của Tư lệnh Tịch.

Ông Tịch Thiếu Phong khoát tay, nói về một mồi: “Mặc kệ cháu có ý kiến hay không, ngay bây giờ cháu tới căn cứ diễn tập đi.”

Nói dứt lời, bà Chung Lê Anh liền lên tiếng phản đối: “Nghiêm Chân vẫn còn ở đây đấy, ông đừng có hành hai đứa nó nữa.”

Ông Tịch Thiếu Phong tươi cười, nhướn mày nhìn Cố Hoài Việt, còn Cố Hoài Việt im lặng mấy giây, đứng nghiêm giờ tay chào: “Tuân lệnh.”

Tuy khẩu lệnh hô rất đồng đặc, nhưng lúc chỉ còn một mình, trên gương mặt Cố Hoài Việt là một nụ cười khổ. Anh gọi điện báo cho Nghiêm Chân biết nơi mình sẽ tới. Cô ở đâu đấy bên kia yên lặng lắng nghe, đợi anh nói hết mới lên tiếng: “Anh đi đi, trên đường cẩn thận nhé, em với Gia Minh ở nhà đợi anh.”

“Ừ.” Ngắt điện thoại, Cố Hoài Việt nắm chặt tay lái, hít một hơi thật sâu, lái về phía căn cứ diễn tập. Quảng đường đi dài ba tiếng đồng hồ, bị anh rút ngắn một cách thần tốc chỉ còn nửa tiếng. Nhảy khỏi xe, Cố Hoài Việt sai bước đi về phía đại sảnh Ban chỉ đạo. Tư lệnh Tịch đã nhập viện, hiện giờ đổi thành Phó tư lệnh Lộ đang ngồi đây, chau mày nhìn lên màn hình lớn, Cố Hoài Việt ngồi xuống cạnh Phó Ban chỉ đạo Triệu Ngụy, “Tình hình bây giờ thế nào rồi?”

Phó ban Triệu lắc đầu, “Không khả quan cho Sư đoàn D lắm, Phân đội tác chiến điện tử của Quân Xanh đã gia tăng cường độ chế áp điện tử lên Quân Đỏ, còn thả virus làm gián đoạn thông tin. Xem chừng giờ Tư Lệnh Quân Đỏ Thẩm Mạnh Xuyên đang cuống lên đấy, cậu ta mất liên lạc với quân của mình năm tiếng rồi.” Phó ban Triệu nhận định, bất chợt nghiêng đầu qua hỏi Cố Hoài Việt: “Cậu nói xem, Sư đoàn D bây giờ liệu có bát nháo lên không?”

“Không đâu.” Cố Hoài Việt trả lời dứt khoát, “Thẩm Mạnh Xuyên là cao thủ diệt virus, lại giỏi đánh những trận bất ngờ nữa.”

Quả thực, từ trên bản đồ có thể thấy, tuy quân của anh ta bị xé lẻ, có chỗ thậm chí còn bị xáo trộn đội hình, nhưng xưa nay Thẩm Mạnh Xuyên vẫn luôn chú trọng rèn luyện khả năng tập trung tác chiến đơn độc, vào thời điểm này, đã có được ưu thế. Quân Đỏ một mặt tiến hành chống sóng gây nhiễu đẩy lùi chế áp, mặt khác điều chỉnh lại bố trí đội hình, ép Quân Xanh phải lùi về khu đồi số ba. Song, Thẩm Mạnh Xuyên còn chưa kịp đắc ý thì từ bên cánh trái, Quân Xanh đã điều một Tiểu đoàn xe tăng cùng pháo tự hành ra đáp trả, tạo thành thế gọng kìm giáp công từ hai phía, Quân Đỏ bị dồn ép bắt đầu xây dựng phòng tuyến đánh úp kẻ địch.

Cố Hoài Việt than thở: “Cậu ta đúng là cuống lên thật.”

Phó Tư lệnh Lộ nghe vậy quay sang nhìn anh, “Nói tiếp đi.”

Cố Hoài Việt đành tiếp tục phân tích: “Cho dù bị dồn đến bờ sông cũng chưa chắc sẽ tiêu diệt được, Quân Xanh bên đó có người, chỉ cần hy sinh một cơ sở ít binh lực là có thể dựng được một chiếc cầu phao nổi.”

Phó Tư lệnh Lộ mỉm cười, vỗ vỗ vai anh, “Đi, lên Sư đoàn D xem thế nào.”

Đến khi họ tới được Sư đoàn D, Quân Xanh đã chiếm giữ đồi số ba, đây là cột mốc đánh dấu thất bại của Quân Đỏ trong giai đoạn một cuộc diễn tập, lúc Cố Hoài Việt cùng Phó Tư lệnh Lộ vào trong lều bạt, Thẩm Mạnh Xuyên đang khom người nhìn sa bàn (1), trông thấy Phó Tư lệnh Lộ lập tức đứng nghiêm giờ tay chào.

(1) Là thuật ngữ chuyên môn dùng để chỉ một vị trí, một mô hình thu nhỏ về một đối tượng chủ thể nào đó nhằm phục vụ cho việc tìm hiểu, nghiên cứu. ...

Phó Tư lệnh Lộ cười hỏi: “Sur đoàn trưởng Thẩm, giai đoạn tiếp theo phải đánh như thế nào, đã có tính toán chưa?”

Thẩm Mạnh Xuyên đứng nghiêm: “Rồi ạ!”

“Thế thì tốt.” Phó Tư lệnh Lộ gật đầu, đi về phía sau bàn của anh ta.

Thẩm Mạnh Xuyên nhân lúc này bước về phía Cố Hoài Việt quan sát một lượt từ trên xuống dưới bộ quân phục thường dùng không nhuộm khói bụi anh đang mặc, lại cúi đầu nhìn bộ quân phục huấn luyện đã lấm lộn chiến trường của mình, nói: “Không chê thì bắt tay cái nào?”

Tham mưu trưởng Cố ung dung điềm đạm đối mặt với trò gây khó dễ của Thẩm Mạnh Xuyên, anh đưa tay ra, “Lát nữa có rảnh không?”

“Có.” Thẩm Mạnh Xuyên gầy gầy mái tóc, “Diễn tập giai đoạn một thất bại, cấp trên cho đơn vị tôi thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn. Sao?”

Cố Hoài Việt không thể không thừa nhận, tên họ Thẩm này luôn có cách làm cho đơn vị mình không khác gì một đội quân tạp nham, còn bản thân anh ta cũng không giống người đứng đầu Sur đoàn, mà giống thủ lĩnh tướng cướp hơn. “Tư lệnh Tịch nhập viện rồi, nhưng vẫn cực kì quan tâm đến việc diễn tập, nếu cậu có thời gian thì đến bệnh viện thăm ông ấy, nhân tiện báo cáo tình hình luôn.”

Thẩm Mạnh Xuyên chùng như nghẹn họng, rửa thẩm: “Bảo tôi đi báo cáo á à, cậu có còn muốn ông ấy xuất viện không đấy?”

Tuy là nói vậy, nhưng ba tiếng sau, hai chiếc xe Liebao giống nhau đã đậu trước khu điều trị nội trú của bệnh viện. Cố Hoài Việt và Thẩm Mạnh Xuyên kẻ trước người sau lần lượt xuống xe, giữ khoảng cách đội hình hai người đi song hành vào trong, tốc độ cũng đều nhau. Thẩm Mạnh Xuyên thực lòng muốn phá vỡ sự đồng đều hiện có, nhưng cứ thay đổi là anh ta lại lạc nhịp, đành phải tiếp tục duy trì đội hình đội ngũ, rào bước về phía trước.

Cố Hoài Việt đi rất điềm tĩnh, cho đến khi tới trước cửa phòng đầu mảy mới giãn ra, vì anh nghe thấy bên tông có tiếng cười nói.

“Ai bên trong đấy?” Thẩm Mạnh Xuyên không kìm được hỏi.

Cố Hoài Việt nhìn anh ta, đáp: “Vợ và con trai tôi.” Nói xong đẩy cửa đi vào. Thẩm Mạnh Xuyên nghe thấy thế thoát tiên ngay người, qua một lúc đã ý thức được là ai, vò vò tóc, theo anh bước vào trong.

Trong phòng bệnh, Nghiêm Chân đang ngồi bên bà Chung Lê Anh trên sofa, còn ông Tịch Thiếu Phong đang nằm trên giường bệnh được cậu bé bên cạnh chọc cho cười ha ha không ngừng. Nghe tiếng mở cửa, ông đặt tờ báo trong tay xuống, xoa đầu cậu bé, nhìn về phía người đang tới.

Cố Hoài Việt và Thẩm Mạnh Xuyên nghiêm người làm động tác chào, ông Tịch Thiếu Phong khoát tay. Lúc này đã tám giờ tối, ông không ngờ lại gặp Thẩm Mạnh Xuyên ở đây. Trong lòng có lẽ đã phỏng đoán được tình hình diễn tập.

Biết họ phải bàn chuyện, Nghiêm Chân kéo cậu bé theo bà Chung Lê Anh ra ngoài phòng, Cố Hoài Việt gọi cô lại: “Muộn thế này rồi, để anh gọi người đưa về.”

Nghiêm Chân lên tiếng: “Không vội đâu, em ở chơi với cô Chung đã.”

Cố Hoài Việt nhìn bóng bà Chung Lê Anh dắt tay cậu bé ra ngoài, gật đầu.

Nghiêm Chân tươi cười với anh, khi dịch chuyển tầm mắt, trông thấy Thẩm Mạnh Xuyên. Anh ta vừa từ trường diễn tập đến, lớp màu bôi ngụy trang trên mặt còn chưa rửa sạch. Bây giờ nhìn thấy cô, cũng ngấy ra một thoáng, sau đó nở một nụ cười hiền lành.

Nghiêm Chân mỉm cười đáp lại, rồi đi ra ngoài.

Cô đi theo xe của Sur đoàn trưởng Lưu Hương Đông tới đây. Khi đến, đúng lúc Tư lệnh Tịch đang ngủ, còn bà Chung Lê Anh ngồi bên ngoài, len lén chấm nước mắt, thấy cô đi tới lại cuống quýt lau vội nước mắt đi. Nghiêm Chân không biết phải nói gì, bà Chung Lê Anh đã có thâm niên làm vợ lính, ngay cả quãng thời gian mười năm trên Tây Tạng cũng cùng ông Tịch Thiếu Phong vượt qua, đến nay những việc có thể khiến bà rơi nước mắt sợ rằng đã chẳng còn nhiều. Vừa rồi trong phòng bệnh, Nghiêm Chân không hỏi thăm bệnh tình ông Tịch Thiếu Phong, giờ cửa phòng đã đóng lại, không nhận được hỏi: “Cô Chung, bệnh của chú Tịch có nghiêm trọng không ạ?”

Câu này không hỏi còn không sao, hỏi rồi, bà Chung Lê Anh mới vừa ổn định được cảm xúc đã lại bị chấn động. Bà lắc đầu, hốc mắt đỏ hoe, “Cái ông già này đến chết vẫn bướng, lần này mà không vào viện thì chưa biết sức khỏe là quan trọng đâu. Sớm muộn thế nào rồi cũng hại đến thân.” Thời gian trước, ông Tịch Thiếu Phong từng trải qua một cuộc phẫu thuật ung thư gan, sau phẫu thuật bác sĩ yêu cầu ông kiên trì điều trị bằng thuốc một thời gian, bà Chung Lê Anh cũng theo sau nhắc nhở thường xuyên, lần nào ông Tịch Thiếu Phong cũng gật gù đồng ý, nhưng hễ bận rộn là dễ dàng quên đi.

Nghiêm Chân đưa bà một tờ giấy, nhẹ nhàng an ủi. Bà Chung Lê Anh từ từ hồi phục lại tinh thần, nhìn cô cười: “Đề cháu chê cười rồi.”

Nghiêm Chân lắc đầu, ngồi xuống cùng bà, ánh mắt nhìn về phía cậu bé đang chơi súng gần đó, thấp thoáng nụ cười, “Có cô ở bên, chú Tịch hạnh phúc lắm.”

Bà Chung Lê Anh hừ một tiếng. “Ông ấy chẳng quan tâm đâu, hồi trẻ cũng có lần diễn tập, lúc dẫn dụ mục tiêu tiếp cận sát quá, bị đạn trái phá bắn vào chân với bụng dưới, đến bệnh viện máu bê bết khắp người. Cô trông thấy sợ phát khóc, thế mà cháu biết sau tình đây ông ấy nói gì không?” Bà Chung Lê Anh ngồi nghiêm trang bắt chước giọng điệu của ông Tịch Thiếu Phong, “Sao lại đưa đến bệnh viện thế này, hy sinh thì cũng phải hy sinh trên chiến trường chứ!” Nói xong bà bật cười, trong đáy mắt còn lóng lánh dòng lệ chưa khô.

Nghiêm Chân khẽ nắm bàn tay bà, “Thực ra thì, chú gạt cô đấy.” Bởi vì trên đời này có một nơi mà không anh hùng nào vượt qua được, đó là ái mỹ nhân.

Chuyện trò thêm một lúc, tâm trạng của bà Chung Lê Anh đã phục hồi lại, đúng lúc cánh cửa phòng bật mở, Cố Hoài Việt cùng Thẩm Mạnh Xuyên bước ra ngoài, Nghiêm Chân liền đứng dậy hỏi: “Chú Tịch thế nào rồi?”

“Chú Tịch hơi mệt, đã nằm nghỉ rồi.” Anh nói, nhìn sang bà Chung Lê Anh, “Cô Chung, chú Tịch dặn cháu đưa cô về nhà, muộn thế này rồi, cô cũng phải nghỉ ngơi đi.”

Bà Chung Lê Anh lắc đầu, “Lát nữa Tiểu Tiểu sẽ đến, cô ở lại đây chờ nó.” Tịch Tiểu là con gái nuôi của ông Tịch Thiếu Phong và bà Chung Lê Anh, đi du học ở nước ngoài, vừa về nước thì nghe tin bố nhập viện, lúc này đang vội vã trên đường đến.

Cố Hoài Việt không miễn cưỡng bà thêm nữa, “Vậy cháu xin phép về trước, hôm khác lại đến thăm chú ạ.”

Bà Chung Lê Anh gật đầu, dặn dò họ lái xe cẩn thận, mắt nhìn theo tiễn họ rời đi.

Thẩm Mạnh Xuyên cùng họ ra khỏi phòng bệnh, rõ ràng cậu bé con còn nhớ như in tên miệng quạ Thẩm Mạnh Xuyên này, nghiêng đầu sang cố tình trùng mắt với anh ta. Thẩm Mạnh Xuyên đang gầy gầy mấy sợi tóc sâu nâu, trùng mắt nhìn lại, “Này tôi bảo, con trai hai người dạy cũng không xoàng nhỉ, bé thế đã biết đồng lòng đối phó người ngoài rồi.”

Nghiêm Chân liếc nhìn anh ta, giữ chặt cậu bé không để cậu gây rối. Cố Hoài Việt đưa mắt nhìn vợ con, nhập vào một phe với họ rồi nói: “Giờ về căn cứ diễn tập nghỉ ngơi hay thế nào?”

“Chuyện này khỏi cần cậu lo.” Anh ta hạ mũ xuống, ánh mắt lạc lỏng xa xăm, “Sức nặng ngàn cân đè lên, đôi là cậu có ngủ được không?”

Cố Hoài Việt cười nhạt, “Chỉ có thể đồng cảm với nhau, thật là đáng tiếc.”

Thẩm Mạnh Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi, loáng cái, quay sang nhìn Nghiêm Chân bằng ánh mắt có phần phức tạp. Phản ứng của cô lại bình tĩnh vượt ngoài dự đoán của anh ta, chỉ gật gật đầu và khẽ mỉm cười. Nhả nhận hơn bất cứ khi nào.

Thẩm Mạnh Xuyên không phải ngốc nghếch, anh ta biết rằng trong một vài tình huống, nhả nhận là một kiểu xa cách. Đột nhiên vành mũ bị ai đó kéo lại, Thẩm Mạnh Xuyên buộc phải quay đầu, tức tối nhìn Cố Hoài Việt.

“Thế tôi phải về trước đây, con trai tôi buồn ngủ rồi.”

Buồn ngủ đầu ra, hai con mắt to đùng còn đang trợn lên nhìn anh ta kia kìa! Thẩm Mạnh Xuyên rủa thầm trong bụng, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, “Phải rồi, có vợ có con đầm ấm vui vậy, đương nhiên là phải hào hứng về nhà chứ.”

Tham mưu trưởng Cố làm như không nghe ra lời châm chọc trong lời nói của anh ta, khẽ cười, “Vậy tôi xin chúc Sư trưởng Thẩm sớm tìm được mỹ nhân nhé. Đi trước đây.”

Thẩm Mạnh Xuyên lăm bầm rủa, trông theo bóng ba người rời đi, vuốt mặt, mắng thầm: “Khoe mẽ.”

Về đến nhà đã rất khuya, mau chóng vệ sinh cá nhân xong là lên giường đi ngủ. Hôm nay, Nghiêm Chân cũng khá mệt, nhưng nằm trên giường lại không ngủ được. Cô chợt cảm thấy thái độ của mình với Thẩm Mạnh Xuyên hơi quá đáng. Anh ta cũng chẳng làm gì sai, dù có sai thì cũng đã xin lỗi, phản ứng của mình như vậy lại thành ra nhỏ mọn. Cô thở dài, liền bị ai kia phía sau lưng ôm chặt lấy eo: “Sao thế?”

Vòng ôm ấm áp khiến cô không khỏi nhích lại gần: “Không sao.”

Anh hôn nhẹ lên trán cô: “Ngủ sớm đi.”

Cô đáp lại một tiếng, nhưng ngấm nghĩ lại xoay người, “Hoài Việt, lúc này ở bệnh viện bọn em làm thế với Thẩm Mạnh Xuyên, có phải là không hay không?”

Cố Hoài Việt mở mắt, nhìn vào đôi mắt cô sáng lên trong màn đêm, mỉm cười, “Không sao đâu, bọn anh đấu nhau thành quen rồi, với cậu ta thì anh nghe châm biếm còn thấy dễ chịu hơn là đồng cảm.”

Nghiêm Chân cười, dụi đầu vào ngực anh, cảm nhận nhịp tim anh yên ả, “Em có chuyện còn chưa kể với anh.”

“Chuyện gì?” Anh đùa nghịch mái tóc dài của cô, khẽ hỏi.

“Thực ra em với Thẩm Mạnh Xuyên quen nhau từ hồi còn nhỏ.”

“Ồ?” Cô Hoài Việt hơi nhướn mày, cánh tay ôm cô siết mạnh, “Thành khẩn khai báo.”

Nghiêm Chân đưa mắt lờm anh, “Cũng không coi là quen biết, từng gặp thôi, nhưng mà lần đó anh ta bắt nạt làm em tức phát ghen, về sau không gặp lại nữa.” Sau này gặp lại trên thảo nguyên, cô thực sự không còn nhớ gì về anh ta, cho đến khi anh ta đưa Thẩm Mạnh Kiều và bà Tường Di đến Sư đoàn, cô mới nhớ ra. Lúc đó cô thực sự ghét anh ta, thù mới lại chồng thêm hận cũ. Nhưng giờ nghĩ lại thì không còn cảm xúc gì nữa. Có lẽ, thời gian thực sự là liều thuốc nhiệm màu chữa lành mọi vết thương. Nghĩ vậy, cô định thần lại, thấy Tham mưu trưởng Cố đang chăm chú nhìn cô.

“Sao thế?” Cô bất giác xoa xoa mặt mình.

“Không sao.” Anh nói, vùi đầu cô vào lòng mình, “May mắn.”

May mắn... may mắn gì cơ? Con người này sao lại chỉ nói nửa chừng? Nghiêm Chân rầu rĩ hỏi: “May mắn gì cơ?”

Người phía trên đỉnh đầu chừng như đã ngủ, rất lâu sau, lúc cô đã từ bỏ việc tìm kiếm câu trả lời, mới nghe anh nói một câu: “May mắn là chúng mình lấy nhau rồi.” Điều này nghĩa là ai có muốn thừa nước đục thả câu cũng đã hết đất diễn!

Nghiêm Chân dờ khóc dờ cười, thì ra con người này cũng có lúc trẻ con đến thế. Cô đẩy ngực anh, định trở mình xoay người, được nửa chừng đã bị anh chặn lại.

“Anh nói em nghe chuyện này.”

“Chuyện gì?”

“Chưa diễn tập xong, mấy ngày nay anh phải theo Phó Tư lệnh Lộ đi quan sát diễn tập. Vậy nên, mắt toi kỳ nghỉ rồi.” Anh nói ngập ngừng.

“Em biết rồi.” Nghiêm Chân đáp lại buồn thiu, điều anh khiến cô ghét nhất đó là luôn có thể duy trì thái độ điềm tĩnh nhắc nhở cô đã đến lúc phải chia ly.

Cố Hoài Việt cũng biết, vậy nên chỉ có thể ôm lấy cô, khẽ nói: “Anh xin lỗi.”

Nghe anh xin lỗi, Nghiêm Chân liền cảm thấy tim mình bị siết lại, âm ỉ đau. Cô nín chặt áo anh, vùi đầu vào lòng anh, không dám ngẩng nhìn. Bởi chỉ cần cô ngẩng đầu lên, anh sẽ thấy được trong mắt cô mọng nước. “Từ sau không được nói ba chữ này nữa. Em ghét lắm

Anh khẽ cười, nói được.

Kỳ thực không nói gì, cứ lặng yên bên nhau như vậy cũng tốt. Thay vì trách oán thời gian chi của riêng họ quá ít ỏi, chỉ bằng mặc sức tận hưởng mỗi phút mỗi giây bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Làm trai phải gánh lấy nguy nan

Đợt diễn tập bước vào giai đoạn hai, Cố Hoài Việt bận rộn theo Phó Tư lệnh Lộ, còn kỳ nghỉ của cậu bé và Nghiêm Chân cũng sắp kết thúc, không thể không quay về thành phố C.

Bà Lý Uyển đích thân ra sân bay đón, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cậu bé mà thấy đau lòng, “Thế này gọi là gì nhỉ, khi đi hăng hái khi về buồn thiu!” Nghiêm Chân nhoen cười theo lời bà nói, trong lòng cũng khó tránh được cảm giác mất mát.

Trên đường về nhận được điện thoại của Giáo sư Lý, báo rằng những tài liệu mà Nghiêm Chân nhờ bà tìm đã thu thập đầy đủ, hỏi cô khi nào qua lấy. Lúc này, Nghiêm Chân mới nhớ ra chuyện lúc trước, sau khi bị bà Tổng Phức Trần đả kích, nhất thời hứng chí muốn học lên cao học. Cô lập tức cảm ơn Giáo sư Lý, hẹn ngày tới nhà bà thăm hỏi.

Ngắt điện thoại, bà Lý Uyển cũng đã đỡ dành được cậu bé, Nghiêm Chân nghe thấy bà thở dài: “Con cũng bận, nó cũng bận thế này thì khi nào mới có tin vui được chứ?”

Nghe bà nói thẳng như vậy, Nghiêm Chân ngượng ngừng vén tóc, “Mẹ.”

“Nói gì thì nói, đợt lần sau nó về, nhất định phải làm đám cưới bù!”

Bà cụ Cố tỏ rõ ý định, Nghiêm Chân khóc dờ mếu dờ: “Mẹ, giờ anh Hoài Việt vẫn chưa có thời gian...”

“Con đừng có chiều nó.” Bà cụ Cố lờm xẻo cô, quyết định dứt khoát, “Cứ quyết thể đi, hôm khác đi thử váy cưới!”

Nghiêm Chân tức thì tròn mắt ngớ ngàng.

Lần này, quả thực bà cụ không hề nói chơi, về đến thành phố C còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã kéo Nghiêm Chân đến tiệm váy cưới thử váy, từng chiếc váy cưới lộng lẫy bày ra trước mắt, Nghiêm Chân đờ đẫn choáng váng.

“Mẹ, lễ cưới con mặc có một chiếc thôi, không cần lấy ra nhiều thế này đâu.”

“Một chiếc cũng phải chọn lấy chiếc đẹp nhất.” Bà cụ cầm hai chiếc váy ướm thử lên người cô rồi nói, “Trông này, trông con gầy chưa này, muốn đồ được váy cưới có khi còn phải tăng cân nữa đấy.” Nói xong bà lại đặt hai chiếc váy trong tay xuống đi chọn chiếc khác. Nghiêm Chân nhìn theo bà cụ đang sôi sục nhiệt huyết không biết phải làm sao, cũng chỉ đành tùy theo ý bà vậy.

Đạo phở cùng bà cụ cả ngày trời, buổi tối về đến nhà Nghiêm Chân hoàn toàn kiệt sức. Ngồi nghỉ trên sofa chưa bao lâu thì nhận được điện thoại Cố Hoài Việt gọi về. Giọng anh khàn khàn, như thể bị ngạt vì khói súng, uống mấy ngụm nước liền mới nói được một câu.

“Diễn tập xong rồi hả anh?”

“Ừ, xong rồi.” Anh nuốt ngụm nước xuống, không nói nhiều về chuyện diễn tập nữa, hỏi lại cô, “Anh vừa gọi điện cho mẹ, thấy bảo mẹ cùng với em đi thử váy cưới...”

“Là mẹ tự quyết định đấy!” Nghiêm Chân cuống quýt ngắt lời anh.

Cố Hoài Việt bị cô ngắt lời, suýt bật cười: “Nghiêm Chân, giờ anh nói chuyện hơi khó khăn, em đừng ngắt lời để anh nói hết được không?”

“Vâng.” Cô đỏ mặt ngồi thụp xuống sofa, nhướn nhướn mày nhắc cậu bé về phòng làm bài tập. Cậu bé quay đầu đi chơi điện tử ra và không thềm để ý, miệng còn lầu bầu.

“Em phải thử cho thật kỹ càng, thật cẩn thận. Trong đám cưới, anh muốn thấy một cô dâu cực kì xinh đẹp.”

“Hả?” Nghiêm Chân bị lời nói của anh làm cho lơ mơ khó hiểu.

Cố Hoài Việt ho một tiếng, nói: “Anh bảo là, đợi khi anh về, chúng mình sẽ tổ chức đám cưới, em thấy được không?”

Nghiêm Chân không khỏi bất ngờ, “Gi mà được hay không được, lấy cả chứng nhận về rồi còn phải làm bước này nữa à?”

Đương nhiên là khác chứ, Tham mưu trưởng Cố ho khề hai tiếng, “Thế anh coi như là em đồng ý rồi nhé?”

“Ừ.” Cô lý nhí đáp lời.

“Bên anh hơi ồn, không nghe rõ, em nói to lên.”

“Đồng ý!” Cô đỏ mặt gào lên, ngắt điện thoại, không hề biết rằng người ở đầu bên kia áp ống nghe cười tận năm phút.

Nghiêm Chân phát hiện, da mặt người nào đó dày lên từng ngày, cho đến bây giờ đã có thể nói những câu khiến cô mặt đỏ bừng, tim đập loạn mà không hề biến sắc. Tất nhiên, cô sẽ không thừa nhận thực tế là da mặt mình quá mỏng. Hơn nữa, điều khiến cô bức bối là, anh không chỉ mặt dày, còn biết hứa suông, nói xong chuyện làm đám cưới, thử váy cưới thì ba tháng trời không thấy bóng dáng đâu.

Tròn trịa ba tháng!

“Còn cưới với xin gì nữa, chọn váy xong vứt ở nhà cho nó mốc lên luôn!” Nghiêm Chân nghiêng răng làm bầm, cực lực nhét sách vào giá. Tiểu Lưu đi theo phía sau cũng luôn miệng thở than: “Đạo này lại phải đi coi mắt, phiền chết mất thôi.”

Nghiêm Chân tìm tìm trên cô bé: “Em còn trẻ thế đã lo chuyện lấy chồng rồi à?”

“Là mẹ em sợ em không lấy được chồng.” Tiểu Lưu mím môi, “Còn ép nữa, còn ép nữa là em lấy bừa một người cho xem. Mặc kệ anh ta tốt hay xấu!”

Nghiêm Chân bật cười, định khuyên cô bé mấy câu, lời chưa thốt ra thì chợt nhớ tới chuyện gì đó, bèn chữa lại: “Em không sợ mình sẽ hối hận là được, với lại, chưa chắc kết hôn chớp nhoáng đã là chuyện xấu...” Nói đến hai chữ cuối cùng, giọng cô đã hạ xuống thấp lắm rồi, nhưng Tiểu Lưu vẫn nghe thấy, nhìn cô về trên chóc: “Chị Nghiêm, hay là lần coi mắt tới chị đi giùm em đi!”

Nghiêm Chân trừng mắt với cô bé, đang định nói gì thì bỗng một con chóng mặt như thể trời đất quay cuồng ập tới làm cô suýt ngã. Tiểu Lưu thấy vậy vội giữ lấy cô, một tay bắm chắc vào ria kẻ sách, miệng còn lầm bầm: “Chóng mặt cũng lấy nữa à? Sao em thấy choáng thế này?”

Nghiêm Chân gắng sức bắm chặt cánh tay Tiểu Lưu, chặt đến độ hai hàng lông mày thanh tú của cô bé đều nhúu cả lại cô mới thả tay ra, chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt nói với Tiểu Lưu: “Không phải chóng mặt đâu, động đất đấy.”

Đúng vậy, là động đất. Con rung lắc vồn vện mười mấy giây, cả trường học, thậm chí khắp thành phố nhún nháo cả lên.

Nghiêm Chân cố đứng vững, sau khi con chấn động ngừng lại cũng không màng xếp sách nữa, dặn dò Tiểu Lưu mấy lời liền vội đi ra ngoài.

Sân thể dục của trường đầy ắp người, may sao đã có các giáo viên sắp xếp, không đến nỗi quá hỗn loạn. Nghiêm Chân tốn chút thời gian mới tìm được cậu bé Cố Gia Minh ở khu vực các lớp nhỏ. Lúc này, cậu bé đang đeo cặp sách trên vai, đổ dành Lâm Tiểu Tiểu đang khóc vì sợ, ngẩng đầu lên trông thấy cô, mừng rỡ vẫy tay gọi: “Cô Nghiêm!”

Nghiêm Chân bình tâm lại, đi về phía cậu, “Các con không sao chứ hả?”

Cậu bé lắc đầu, Lâm Tiểu Tiểu nức nở kéo tay cô, Nghiêm Chân xoa đầu cô bé, “Đừng sợ, giờ không sao nữa rồi.”

Hiện giờ còn chưa xác định được tâm chấn nằm ở đâu, nhưng trận động đất này không gây ảnh hưởng nhiều đến thành phố C. Đám đông rối loạn một lúc rồi cố gắng duy trì trật tự. Lúc này, trong trường học cũng dần ổn định lại.

Tìm được hai đứa trẻ rồi, Nghiêm Chân cúi nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ tan trường, bèn cùng các thầy cô khác dẫn dắt các em ra ngoài cổng. Rất nhiều phụ huynh đã đợi trước cổng trường, thấy con em mình bình yên vô sự, nỗi lo lắng cũng được gạt đi.

Nghiêm Chân dắt Lâm Tiểu Tiểu tới chỗ mẹ cô bé rồi vội đưa Gia Minh về nhà. Đến Cố viên, còn chưa vào đại sảnh đã nghe thấy bà cụ Cố đang nói chuyện điện thoại. Bà Lý Uyển trò chuyện rất hăng say với người ở đầu bên kia, vừa ngẩng lên trông thấy Nghiêm Chân liền vội gọi: “Xem kìa, nhắc đến là tới liền, điện thoại của bà nội con gọi đấy.”

Nghiêm Chân nhận điện, biết bà nội không sao cũng yên tâm hơn. Ngắt máy, bà Lý Uyển đang sốt ruột đi đi lại lại trong phòng khách, Nghiêm Chân giữ bà lại, hỏi: “Mẹ, đợt này tâm chấn ở đâu thế ạ?”

“Chưa biết nữa, con mau bật tivi lên xem xem!”

Thời sự liên tục đưa tin về vụ động đất. Theo tin mới nhất đã đưa, tâm chấn nằm ở thị trấn Y thuộc tỉnh Q cách thành phố B không xa, mạnh 7.1 độ richter. Nghiêm Chân thoát nghe con số này mà giật mình hoảng hốt, nỗi sợ hãi này bắt nguồn từ mối liên hệ với sức tàn phá nặng nề của trận động đất hai năm về trước. Ký ức về trận động đất ấy vẫn chưa hề phai nhạt, bao sinh mạng bị chôn vùi dưới đồng cỏ nát, lặng lẽ biến mất, phóng tầm mắt, cảnh tượng hoang tàn khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Cầu xin ông trời phù hộ nhân dân vùng bị nạn bình an vô sự vượt qua kiếp nạn lần này”, nhìn tivi liên tục đưa tin, Nghiêm Chân thầm cầu khẩn trong lòng. Bà Lý Uyển đang ngồi bên cạnh đột nhiên đứng bật dậy, Nghiêm Chân vội đỡ bà, “Mẹ, sao thế ạ?”

“Gọi điện, gọi điện ngay!”

“Mẹ gọi điện làm gì ạ?” Sợ rằng thời điểm này đâu đâu cũng đang gọi điện thoại, tốt nhất không nên tăng thêm gánh nặng cho mạng viễn thông nữa.

Giọng bà Lý Uyển đã cuống lên vì lo lắng: “Mẹ vừa gọi điện cho Hòa Hòa, nó bảo Đoàn của Hoài Ninh đã đến khu bị nạn rồi, con mau gọi cho Hoài Việt, gọi khuyên bảo nó ngay lập tức, đừng để nó đi!” Nghĩ một thoáng, bà cụ vỗ trán, nói: “Không được, gọi cho nó cũng vô ích, gọi thẳng cho Lão Tịch.”

Thấy Nghiêm Chân còn chưa kịp hiểu ra, bà cụ quyết định tự mình đi gọi. Quả thực, Nghiêm Chân đã chết lặng, bản thân đứng đó không nhúc nhích. Dường như cô đã quên mất một chuyện, cô quên mất rằng chồng mình là một người lính, một người lính Giải phóng Nhân dân, khi Tổ quốc gọi, sẵn sàng lên đường!

Nhận thức được điều này, ruột gan Nghiêm Chân bắt chột rồi bời.

Quân khu B.

Hơn chín giờ tối, cả tòa trụ sở đèn đuốc sáng trưng. Kết thúc cuộc họp, ông Tịch Thiếu Phong vội vã đi về văn phòng, còn chưa ngồi ả chỗ đã nhận được điện thoại từ thành phố C. Ngắt máy, sắc mặt ông u ám, cho gọi Cố Hoài Việt từ Sư đoàn A lên văn phòng mình, khoảng cách không xa, chốc lát đã tới nơi.

“Báo cáo!”

“Vào đi.” Ông đáp lời, người kia đẩy cửa đi vào.

Cố Hoài Việt thực hiện động tác chào, “Tư lệnh tìm cháu có chuyện gì ạ?”

Ông Tịch Thiếu Phong gật đầu, nét mặt phức tạp, cầm lên một điều thuốc, còn chưa kịp châm đã bị Cố Hoài Việt ngăn lại, ông chỉ đành trừng mắt nhìn anh, giọng gao thả điều thuốc trên tay xuống. “Mấy ngày nay đơn vị thế nào? À, ý chú hỏi tâm trạng các chiến sĩ thế nào?”

“Sẵn sàng bất cứ lúc nào ạ.”

Xem ra người này đã rõ mấu chốt vấn đề ông muốn hỏi. Ngón tay ông Tịch Thiếu Phong vô thức miết nhẹ lên mặt bàn đá cẩm thạch, “Nhận được lệnh

rồi hả?”

“Vâng.” Cố Hoài Việt đứng nghiêm trang trả lời, do thành phố B rất gần thị trấn Y nên các chiến sĩ ở đây là những người đầu tiên tiến vào vùng bị nạn.

Ông Tịch Thiếu Phong lại gật đầu, lưỡng lự hồi lâu mới lên tiếng: “Cháu quay về sắp xếp công việc một chút đi, lần này cháu ở lại.”

Ông nói rất nhanh, Cố Hoài Việt cũng lập tức phản bác: “Không được ạ.”

Ông Tịch Thiếu Phong tròn mắt, “Không lằng nhằng, nhân lúc chú còn chưa hối hận!”

Cố Hoài Việt mỉm cười, “Chính chú cũng không thuyết phục được bản thân mình mà còn muốn khuyên cháu ạ?”

Ông Tịch Thiếu Phong ngồi xuống ghế, có phần mệt mỏi, “Thôi được, cháu muốn đi thì đi, nhưng cháu tự thuyết phục mẹ cháu cái đã, trước hết là bảo bà ấy đừng có nhắc đi nhắc lại vết thương của cháu.”

“Chuyện từ đời trước rồi!” Anh từng bị thương, nhưng đó là chuyện từ hồi còn trong Binh chủng Đặc công, đã là bao nhiêu năm về trước, bà cụ chẳng qua chỉ là kiếm cớ ngăn không cho anh đi.

“Chú biết cháu có bản lĩnh.” Ông Tịch Thiếu Phong nhìn anh nói, “Nhưng chú đã nói với mẹ cháu là chú hiểu được nỗi lòng của bà ấy rồi, thôi, cháu về đi.”

“Bốn phần năm các chiến sĩ của cháu muốn tới khu bị nạn.”

“Thế thì cháu hãy ở Sư đoàn mà chăm lo cho một phần năm số chiến sĩ còn lại đi!” Ông Tịch Thiếu Phong nói chắc như đinh đóng cột, “Những chiến sĩ ở lại, cũng phải chăm lo đến tư tưởng tình cảm của họ, ai có người nhà ở khu bị nạn, phải đặc biệt chú ý...”

“Công tác tư tưởng phải do Chính ủy chỉ đạo ạ.” Cố Hoài Việt đem lý lẽ ra tranh luận.

“Ai làm cũng thế thôi!” Ông Tịch Thiếu Phong khoát tay, không muốn tiếp tục đôi co với anh.

Cố Hoài Việt bật cười: “Người thuận nước đẩy thuyền như chú thì nhẹ nhõm rồi, xoay người một cái là làm cho bốn phần năm số chiến sĩ của cháu coi cháu chẳng ra gì. Thế cũng được, đến khi họ trở về, cháu sẽ gỡ quân hàm, tháo bỏ quân phục mở tiệc tẩy trần cho họ.”

“Cháu...” Ông Tịch Thiếu Phong tức nghẹn, dám đem chuyện này ra uy hiếp ông sao? Thăng ranh này gan to bằng trời rồi có phải không?!

Nét mặt Cố Hoài Việt nghiêm lại, “Chú Tịch, cháu nhớ hồi đóng quân ở Tây Tạng cũng từng gặp trận động đất lớn, khi đó Đoàn cử rất nhiều lính đi cứu viện do chủ dẫn đầu, trước khi xuất phát chú đã nói một câu trước toàn đơn vị, chú còn nhớ mình nói gì không?”

Ông Tịch Thiếu Phong trừng mắt nhìn anh, Cố Hoài Việt thông thả nói ra từng từ từng chữ: “Chú nói rằng, làm trai phải gánh lấy nguy nan, chớ nên mềm yếu phí hoài nhân sinh!” Câu nói này anh ghi nhớ đến tận bây giờ, dường như không cần suy nghĩ vẫn tuôn ra được, “Giờ đang là lúc nguy cấp, cháu còn không sợ mà chú đã sợ rồi à?”

Ông Tịch Thiếu Phong nghe anh nói có phần lúng túng, ông lại cầm điều thuốc trên bàn lên, châm lửa rít vài hơi, trong làn khói trắng lượn lờ, ông nói: “Thế phía thành phố C thì sao?”

Cố Hoài Việt nghĩ ngợi một thoáng, trả lời: “Đề cháu nói với nhà.”

Ông Tịch Thiếu Phong trầm mặc giây lát, dụi tắt điều thuốc trong tay, đến bên chính trang lại quân hàm trên vai anh: “Cháu đi đi.”

Cố Hoài Việt cười, đưa tay chào rồi tức tốc rời đi.

Với tình hình thiên tai địch họa trước mắt, họ đã không còn đủ thời gian nữa, từng chiếc xe tải tập kết tại thao trường đợi lệnh, mệnh lệnh đến là lập tức xuất phát. Cố Hoài Việt dùng xe trước tòa nhà, cấp tốc đi vào trong, cậu thông tin viên Tiểu Mã đang nhận điện thoại, trông thấy anh vội thờ phào: “Tham mưu trưởng, nhà anh gọi điện tới.”

Anh đang định hạ mũ xuống chột ngừng lại, lưỡng lự nhìn chiếc ống nghe trong tay Tiểu Mã. Anh có thể dứt khoát quyết đoán trước mặt ông Tịch Thiếu Phong, nhưng đối diện với người thân, anh lại có phần chần chừ do dự, không dám nhận điện thoại.

“Tham mưu trưởng?” Tiểu Mã lại nhắc anh một câu. Cố Hoài Việt nắm tay lại, cuối cùng vẫn với lấy ống nghe: “A lô!”

Người ở đầu dây bên kia vẫn kiên nhẫn đợi chờ, giọng nói cũng không hề tỏ ra nóng: “Hoài Việt, em đây.”

Là Nghiêm Chân, Cố Hoài Việt siết chặt ống nghe: “Ừ, mẹ có khỏe không em?”

“Mẹ đang nghỉ.” Cô nhẹ nhàng đáp, “Hôm nay mẹ mệt lắm rồi.”

Dứt lời, hai bên không hẹn mà cùng im lặng. Nghe tiếng thở từ đầu bên kia vọng lại, cuối cùng Cố Hoài Việt đã hiểu vì sao anh do dự, bởi người ở đầu dây bên kia là nỗi vương bận của anh, biết họ lo lắng và trông ngóng mình ra sao, anh sợ sẽ khiến họ thất vọng, anh cũng không biết phải dùng lý do gì

mới khiến cô yên tâm. Mím mím môi, lúc anh sắp lên tiếng phá vỡ phút giây trầm lặng này thì đầu bên kia vang đến giọng Nghiêm Chân: “Hoài Việt.”

“Ừ?”

“Sinh mạng người lính gắn liền với vận mệnh đất nước, em hiểu mà.” Cô nói, mang theo cả tiếng cười êm nhẹ, “Anh đi đi, em ở nhà đợi anh.”

Giọng nói của cô xưa nay vẫn dịu hiền như vậy, nhưng lại khiến anh chấn động hơn bao giờ hết, Cố Hoài Việt cố gắng không chế dòng cảm xúc đang trào dâng mãnh liệt của mình, đè nén lại ngàn vạn nỗi lòng, giọng nói không lớn nhưng vô cùng kiên định: “Đợi anh về.”

Nghiêm Chân hiểu, cô không giữ được anh. Có một câu nói như thế nào nhỉ? Trước tiên anh ấy là một người lính, sau đó mới là chồng của bạn. Hàm nghĩa thực sự của câu nói này, đến bây giờ Nghiêm Chân mới hiểu thấu tận cốt tủy.

Tuy là như vậy, sau khi Cố Hoài Việt lên đường, Nghiêm Chân vẫn lo lắng cùng mầu thuẫn một khoảng thời gian. Cô không dám xem ti vi, vì đâu đâu cũng đưa tin về những ngôi nhà giờ như đồng đổ nát, nền đất sứt lún ngả nghiêng, cảnh những người ốm người thân đã mất trong lòng ghen ngào nước nở, và cả những đứa trẻ với đôi mắt vô tội mở to ngơ ngác nhìn thế giới xung quanh. Thiên tai địch họa kéo theo cảnh tang thương ảm đạm, tàn phá thị trấn nhỏ mới mấy ngày trước còn đang sống trong thanh bình. Mưa phùn liên miên cùng những cơn dư chấn bất chợt càng tăng thêm tâm trạng bồn chồn, lo lắng trong lòng người. Nhưng cô lại không tìm được ý nghĩ muốn xem giữa từng nhóm, từng nhóm người mặc quân phục màu xanh đã ướt đầm, kiếm tìm hình bóng của người nào đó.

Quả thực cô đã nhìn thấy một lần. Thời tiết mưa gió gây nhiễu tín hiệu đường truyền nên hình ảnh trong ti vi không được rõ nét, cô chỉ thấy được có nhóm lính đưa một cụ già từ đồng đổ nát của căn nhà ra ngoài. Phóng viên trong ti vi gần cổ lên để báo cáo, do thời gian bị kẹt quá lâu, không có đồ ăn nước uống, xà nhà rơi xuống dề lên nửa người cụ, khi được mang ra, cụ đã qua đời nhiều giờ trước. Dầu cho trong thời khắc ấy, cụ già đã không còn hay biết gì nữa nhưng nhóm lính kia vẫn cẩn thận hết sức có thể, đưa cụ đặt lên trên cáng, đắp lên người cụ một mảnh vải dày. Anh là người đắp mảnh vải lên, sau khi đắp xong, tất cả các chiến sĩ có mặt đều xếp thành hai hàng, nghiêm trang thực hiện động tác chào. Đây coi như là nghi thức tiễn đưa được cử hành cho cụ, gián dị đơn sơ mà lay động lòng người. Nghiêm Chân đứng trước tivi cũng không tìm được đưa tay lên che miệng, mắt mũi đỏ hoe.

Tuy cậu bé tuổi đời còn nhỏ, nhưng nhìn nét mặt Nghiêm Chân cũng có thể đoán ra được gần đây tâm tình cô không vui. Thế là cậu bé trở nên thông minh một cách lạ thường, nhón chân lên lau nước mắt cho cô. “Cô Nghiêm, cô đừng khóc. Thủ trưởng bảo đàn ông không dễ rơi nước mắt!”

Lời an ủi không đâu vào đâu của cậu bé làm Nghiêm Chân hết khóc lại cười, gí tay vào trán cậu, “Cô Nghiêm của con là phụ nữ, dễ mềm lòng!” Cậu bé lè lưỡi, không tiếp tục cự nự với cô. Còn Nghiêm Chân vì có cậu nhóc này mà tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Cuối tuần, Nghiêm Chân nhận được điện thoại của bà Tổng Phúc Trân, nói rằng muốn đón cậu bé đến nhà ở một thời gian. Nghiêm Chân trung cầu ý kiến cậu bé. Bạn nhỏ Cố nhú mày không hề từ chối, chỉ hỏi cô một câu: “Con mà đi, cô có ở nhà một mình được không?”

Nhóc con! Nghiêm Chân khóc dở mếu dở, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác ấm áp, “Đi đi, ông bà ngoại con nhớ con rồi đây. Cô thì con khỏi cần phải lo.”

Sức khỏe của ông Lâm Trọng Bác từ lâu đã không được ổn định, thời gian này lại có vấn đề với bệnh tim, thường xuyên phải nhập viện kiểm tra. Vài ngày trước, thấy trong người khó chịu, đã vào nằm trong Viện Quân y, hôm nay mới xuất viện. Việc đầu tiên sau khi ông xuất viện là báo bà Tổng Phúc Trân gọi điện thoại đến nhà họ Cố, nói muốn gặp cháu ngoại.

Nghiêm Chân tự mình đưa cậu bé sang, gặp bà Tổng Phúc Trân cô không khỏi thấy bối rối. Còn bà Tổng Phúc Trân đã trải qua nhiều chuyện, có thể cố gắng duy trì vẻ ngoài điềm tĩnh: “Đến rồi đây à.”

“Dạ.” Cô đưa cho bà chiếc cặp của cậu bé, nhân tiện đứng ở cửa thay giày rồi vào nhà.

Bà Tổng Phúc Trân khom người, tươi cười cung nựng gương mặt bầu bĩnh của Gia Minh, mấy ngày nay thành phố C cũng mưa suốt, có vẻ như đã lại đến mùa thu với những trận mưa phùn rét mướt, “Lạnh không?”

Miệng cậu bé còn đang ngậm kẹo, đến cả giọng điệu cũng ngọt ngào, “Không lạnh đâu bà ngoại.”

Bà Tổng Phúc Trân nở nụ cười hiền từ. Gương mặt Gia Minh có vài nét di truyền từ Lâm Kha, nhất là đôi mắt bé bỏng trong veo kia, thông minh lanh lợi, giống hệt Kha Kha khi còn nhỏ. Mỗi lần nhìn vào đôi mắt ấy, bà lại không tìm được lòng nhớ thương con gái. Muốn nhìn, lại không dám nhìn, bởi nhìn nhiều bà sẽ lại nhớ nhiều, đêm đến càng không sao chợp mắt. Ông Lâm Trọng Bác nói là do bà thấy có lỗi với con gái, hồ thẹn, nên khi đôi mắt với Gia Minh mới không sao thoải mái được. Hôm đó trong bệnh viện, bà nghĩ, có lẽ ông Lâm nói đúng. Trẻ con nào có tội gì đâu, một đứa bé đáng yêu là thế thì nó có lỗi làm gì được? Vậy nên về đến nhà bà liền ôm chầm lấy Gia Minh mà khóc không ngừng, làm cậu bé sợ hết hồn. Thu lại dòng suy nghĩ, bà Tổng Phúc Trân vẫy tay gọi cô giúp việc trong nhà, “Chị đưa Gia Minh lên lầu thăm ông ngoại đi.”

Cậu bé cứ đi được vài bước lại ngoái nhìn Nghiêm Chân, cô nhoèn cười với cậu, quay đầu lại mới nhận ra lúc này chỉ còn lại cô và bà Tổng Phúc Trân, mặt đối mặt với nhau. Thật lòng, cô vẫn hơi sợ bà.

“Vào phòng khách ngồi chơi đi.”

Bà Tổng Phúc Trân tự tay rót một tách trà đưa tới trước mặt cô, Nghiêm Chân vội nói lời cảm ơn, bung tách trà lên nhấp một ngụm, hương thơm nhẹ dịu.

“Bác Lâm vẫn khỏe chứ ạ?”

“Vẫn vậy thôi, theo như ông ấy nói thì già cả rồi, linh phụ kiện gì sét hết cả, lúc nào cũng phải nhờ bác sĩ tra cho ít dầu mới tiếp tục vận động được.”

Nghiêm Chân nghe vậy mỉm cười.

Kỳ thực, tình trạng lần này của ông Lâm Trọng Bác có phần nguy kịch, lúc được đưa vào viện đã hôn mê bất tỉnh, trải qua một hồi cấp cứu khẩn cấp mới thoát con hiểm nghèo. Đến khi ông tỉnh lại, câu đầu tiên nói với bà là, đã mơ thấy con gái, mơ thấy chính mình đã đến tận quỹ môn quan. Khi xuất viện thì ngay lập tức bảo muốn gặp cháu ngoại. Bà Tống Phúc Trân đem tất cả dồn nén xuống, không nghĩ ngợi thêm, chỉ hỏi: “Hoài Việt thế nào?”

Nghiêm Chân chăm chú nhìn mười ngón tay đan vào nhau, đáp: “Vẫn ở khu bị nạn ạ, mấy ngày qua không có thời gian để mà liên lạc.”

Bà Tống Phúc Trân thở dài, “Đội đi vậy, ai bảo chọn quân nhân làm chồng, sau này sợ là còn phải trải qua nhiều chuyện nữa.”

Câu nói này khiến Nghiêm Chân bất chợt nhận ra bà Tống Phúc Trân cũng là một người vợ lính, những nỗi sợ đã từng trải qua chắc chắn không ít hơn cô. Bị cô nhìn như vậy bà Tống Phúc Trân hơi mất tự nhiên, bà ần ần lên cô khẽ ho vài tiếng. Nghiêm Chân lập tức định thần lại, ngưng ngưng cúi đầu uống trà, cả căn phòng chìm vào yên lặng. Nghiêm Chân nhìn ra cửa sổ, bỗng thấy ngoài sân sáng lên ánh đèn xe. Chiếc xe đỗ lại trong khuôn viên trước nhà, đèn xe tắt, một người mặc quân phục bước xuống xe, dựa theo ánh đèn sáng tỏ hắt ra từ phòng khách, Nghiêm Chân nhìn rõ được người đó.

Bà Tống Phúc Trân cũng đã trông thấy khách đến, đầu mày giãn ra, đích thân tới mở cửa. Cánh cửa rộng mở, bà cười híp mí chào đón: “Mạnh Xuyên đến đây à...”

Khách đến chính là Thẩm Mạnh Xuyên.

Thẩm Mạnh Xuyên mặc bộ quân phục phẳng phiu, chỉnh tề, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu về tác phong trong điều lệnh kỷ luật quân đội, khiêm khuất duy nhất là một bên tay áo được xắn lên, trên tay băng bó một lớp vải. Thấy cô, Thẩm Mạnh Xuyên hết sức ngạc nhiên, khựng lại trước cửa phòng khách, cho đến khi bà Tống Phúc Trân giục ngồi xuống, anh ta mới vò vò đầu, ngồi xuống sofa.

Nhân lúc bà Tống Phúc Trân vào bếp pha trà, anh ta ngán ngừ chốc lát, rồi mới nói được một câu: “Cô cũng đến à?”

Nghiêm Chân gắng trấn tĩnh, mỉm cười, “Vâng.”

Thẩm Mạnh Xuyên cũng cười, còn định nói gì đó thì bà Tống Phúc Trân đã mang trà tới.

Thẩm Mạnh Xuyên mới xuất viện không lâu, trở về thành phố C có việc, nhân tiện theo lệnh của ông cụ thân sinh đến hỏi thăm ông Lâm Trọng Bác. Ông Lâm rất cao hứng, lúc ăn tối nhất quyết kéo Thẩm Mạnh Xuyên cùng uống vài chén. Thẩm Mạnh Xuyên nào dám so rượu với một người bệnh tim, hướng chi vì vết thương của anh ta mà bác sĩ đã nghiêm cấm đựng đến rượu, vậy nên hai người chỉ đành từ bỏ ý định.

Nghiêm Chân vốn đã định đi, nhưng cậu bé nú cô ở lại ăn tối bằng được. Ông Lâm Trọng Bác thấy cháu ngoại đáng thương tội nghiệp, liền lên tiếng mời cô ở lại, cô không dám làm trái ý trưởng bối, đành đợi ăn tối xong, nhân lúc cậu bé đang xem hoạt hình, lẳng lặng ra về.

Ra khỏi cửa nhà họ Lâm, cuối cùng Nghiêm Chân cũng được thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mới thở ra được nửa chừng, cô bắt đắ đi lại phải hít vào, vì Thẩm Mạnh Xuyên cũng đã đi ra, anh ta đứng trên bậc thềm nhìn cô, “Cô vẫn... đi xe bus đấy hả?”

Nghiêm Chân gật đầu.

“Được.” Thẩm Mạnh Xuyên gật gù, “Tôi cũng không khuyên cô lên xe tôi nữa đâu, số lần bị cô từ chối lập kỷ lục trong đời tôi rồi!”

Nghiêm Chân tươi cười, quay người rời đi. Cô cố ý bước thật nhanh, nhưng chưa được bao lâu vẫn nghe thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi theo đằng sau. Nghiêm Chân ngơ vờ quay lại, nhìn thấy Thẩm Mạnh Xuyên.

“Sao anh lại đi theo tôi?” Cô hỏi.

“Ờ thì...” Thẩm Mạnh Xuyên gãi đầu, “Cô cứ thế là đi thôi à?”

Nghiêm Chân dờ khóc dờ cười, cô nhìn anh ta, bình tĩnh nói: “Thế anh có chuyện gì?”

“Ờ.” Anh ta đáp, “Tôi thì, có mấy câu muốn nói với cô, mà nói thì sợ cô không vui, nhưng kìm nén thì bí bách khó chịu lắm. Có chuyện này tôi nghĩ không ra, tôi đáng ghét đến thế cơ à? Dù gì hồi bé cũng chơi với nhau, tuy là tôi từng thít cô cô, nhưng mà cô cũng không cần cứ xem tôi là người xa lạ như thế chứ.” Dứt lời, thấy Nghiêm Chân trở mặt nhìn mình, anh ta lại bổ sung thêm một câu, “Cô đừng chê bai, con người tôi nghĩ gì là nói nấy thôi!”

Nghiêm Chân không biết phải làm sao đành nhìn anh ta, vén lại tóc “Thực ra tôi không ghét anh, nhưng mà, những lúc anh xuất hiện lại quá trùng hợp, lần nào cũng khiến tôi nhớ lại một số chuyện mà tôi đã từng thề rằng không bao giờ nhớ đến nữa.” Lần đầu, là khoảng thời gian khi bỏ qua đời; lần thứ hai, là liên quan tới người đó. Không phải cô không muốn ghi nhớ anh ta, nhưng hề nhớ đến, những kí ức đã qua ấy đều dội về, lập đi lập lại trong trí nhớ.

Thẩm Mạnh Xuyên thật muốn ngắt đầu kêu trời, suốt bao lâu nay bị con bé này ghép vào tội liên đới sao? Anh ta vuốt mặt, chỉ vào cô, “Cô, cô cô cô... tôi bị oan nhé!”

Nghiêm Chân không hề tức giận, chỉ nhìn anh ta, đã có lúc cô suýt ghét anh ta, đem hết những người ngày đó, những chuyện đã qua chôn sâu vào ký ức.

Nhưng sau nghĩ lại, cô và anh ta chẳng có can hệ gì, đâu cần phải hao tổn tinh thần vì anh ta nhiều đến vậy. Chuyện duy nhất hiện giờ cô cố gắng làm đó là sống hạnh phúc, chứ không phải thù hận thêm một người.

“Tay của anh bị sao thế?”

“Bị thương lúc diễn tập.” Anh ta trả lời rất súc tích, chừng như không muốn nhắc đến nhiều, Nghiêm Chân cũng không hỏi thêm.

“Còn chưa chúc mừng anh nữa.”

“Ồi dào, tôi cảm ơn cô ạ!” Anh ta khoát tay, cúi đầu làm bằm, “Câu chúc mừng này nghe nhiều nhảm cả tai. Ngoài khiến người ta lằng lằng ra thì còn được tác dụng thiết thực nào đâu? Chưa kể chính vì đợt diễn tập khi gió này mà tay chân tôi bị thương, còn chẳng được đến vùng bị nạn cứu viện đây!”

Một câu nói, khiến cho nụ cười của Nghiêm Chân nhạt đi, Thẩm Mạnh Xuyên nhận ra, dè dặt hỏi: “Nghe nói Sư đoàn A đã tiến vào khu tâm chấn rồi đúng không?”

“Vâng.”

Thẩm Mạnh Xuyên nghe vậy đầu vẫn gật gù, “Ồ, đúng là tác phong của cậu ta, lúc nào cũng có bản lĩnh làm tôi phải kém cậu ta một chút” Bất kể là trên phương diện đi cứu nạn, hay là... trên phương diện đời tư, nghĩ ngợi một lát, Thẩm Mạnh Xuyên đưa tay sờ lên đầu cất cao giọng nói: “Đi đây! Đi tìm tổ ấm bình yên của mình đây!”

Trông theo bóng anh ta rời đi, Nghiêm Chân khẽ nở nụ cười. Thẩm Mạnh Xuyên cũng là một người lính ưu tú, thế nhưng đột nhiên cô phát hiện, giờ phút này, cô nhớ người đang ở khu bị nạn xa xôi kia da diết. Kể từ sau lần trước trông thấy anh trên truyền hình, Nghiêm Chân thường xuyên ngồi trực trước ti vi, cô nghĩ biết đâu chừng còn có thể thấy anh thêm lần nữa, nhưng rút cuộc không có thêm lần nào. Cô chỉ thấy được người ta liên tục phát đi những tin tức vui buồn lẫn lộn. Tin vui là lại có thêm bao nhiêu người lập nên kỷ tích trong cuộc sống, tin buồn là con số thương vong không ngừng tăng lên. Nhìn hết thấy những vui buồn đó, lòng cô nóng như lửa đốt.

Theo lời ông cụ nói, quân đội đã bắt đầu rút dần khỏi khu bị nạn, một giờ sáng qua Cố Hoài Ninh còn gọi điện về, nói đơn vị đang trên đường quay lại thành phố B. Lương Hòa ôm chặt ống nghe mừng rơi nước mắt. Nghiêm Chân đứng trên lầu hai cũng nghe thấy được thanh âm ấy rõ ràng, ngơ ngẩn hồi lâu mới chậm chậm thả bước về phòng. Nhiều lúc cô không nhận được hay nghĩ quẩn, người kia có phải đã quên mất mình rồi hay không, đến cả một cuộc điện thoại cũng không gọi được? Oán thán xong lại tức thì quay ra trách mắng chính mình, nghĩ như thế chẳng phải sẽ làm vương chân anh sao.

Thời gian này, bà cụ Cố lại rất bình tĩnh. Sau khi đưa Gia Minh đến nhà họ Lâm, Nghiêm Chân ở lại Cố viên, nói là muốn ở bên an ủi bà cụ nhưng thực tế thì lúc nào bà cụ cũng vỗ về cô. Buổi chiều, bà cụ ra ngoài, mua về ít đồ bỏ, buổi tối bung ra một nồi canh, múc cho mỗi người một bát. “Dạo này lo lắng sợ hãi nhiều rồi, mau uống đi cho bù lại.”

“Con xin mẹ.” Nghiêm Chân đỡ lấy, cúi đầu nếm thử hương vị.

Ông cụ Cố cũng đưa mắt nhìn Nghiêm Chân, “Con không cần lo cho Hoài Việt đâu, nghe Lão Tịch bảo, Sư đoàn nó cũng sắp rút về rồi, khi nào gọi được điện thoại tự khắc sẽ gọi thôi.”

Dường như nghe thấy tiếng lòng của Nghiêm Chân, chuông điện thoại bên phòng khách đột nhiên reo lên, cô giật mình thót tim. Chị Trương ra nghe điện, vừa mới “A lô” tức thì liền cười rạng rỡ, reo lên khắp phòng: “Mau mau mau! Hoài Việt gọi điện về này!”

Niềm vui đến quá bất ngờ, Nghiêm Chân nhất thời ngây ngẩn, đến khi bà Lý Uyển phải thúc cô một cái mới hoàn hồn lại, mặt đỏ bừng chạy đi nhận điện. Tay cô run tới mức không cầm nổi ống nghe, tay này phải giữ chặt lấy tay kia mới cầm được lên: “A lô...”

Cô gắng hết sức không để lộ ra cảm xúc của mình, thế mà đầu bên kia chỉ vẳng lại hai tiếng thôi đã khiến bao công sức gắng gượng của cô đều tan tành mây khói: “Bà xã.” Giọng anh khàn đặc, như thể cổ họng đã bị bít kín. Nhưng tiếng nói như chiêm vờ, cái giọng khàn khàn mà lắng đọng ấy khiến cho ở đầu bên này ngực cô lại chũn chũn. Lại không muốn để anh âu lo, cô chỉ đành che miệng lại, cố hết sức điều chỉnh cảm xúc của mình, dồn hết mọi lo lắng, tủi hờn xuống, mỉm cười nói với người ở đầu bên kia: “Xong việc rồi hả anh?”

“Ừ.” Anh khẽ đáp, “Sắp xong rồi, còn hai ngày nữa là có thể trở về.”

Nghiêm Chân nghe không rõ hết lời anh nói, âm thanh ồn ã ở đầu bên kia đã át đi tất cả, nhưng cô nghe được hai tiếng “trở về”, bỗng chốc vui không kể xiết: “Em đợi anh.”

Bên đầu kia, Cố Hoài Việt mỉm cười, anh chưa kịp lên tiếng, một chiến sĩ từ đằng xa chạy tới làm động tác chào, chắc hẳn có việc, anh buộc phải nói với người ở đầu kia: “Anh còn có việc”

“Thế anh đi làm đi, chú ý an toàn nhé!”

“Ừ.” Chợt nhớ ra điều gì, Cố Hoài Việt gọi giật người đang chuẩn bị ngắt máy ở đầu kia, “Đợi đã.”

“Sao ạ?”

Anh lặng im trước ống nghe mấy giây, nhẹ nhàng nói một câu: “Anh nhớ em”

Nghiêm Chân thoáng thần thờ, sau đó nhoen cười, nụ cười hạnh phúc.

Không biết có phải do đã nhận được điện thoại nên cảm thấy yên lòng hay không mà tối đó Nghiêm Chân ngủ rất ngon.

Chiều hôm sau, Nghiêm Chân đến thăm nhà Giáo sư Lý, hỏi về vấn đề liên quan đến việc học cao học. Tuy còn một năm nữa mới đến kỳ thi nhưng Nghiêm Chân là người khi đã muốn làm sẽ dùng hành động cụ thể để mang lại hiệu quả thiết thực. Giáo sư Lý cũng rất yêu thích thái độ học tập và làm việc này của cô, dựa theo tình hình thực tế mà đưa ra cho cô nhiều lời khuyên hữu ích. “Năm ngoái, khi cô đến Hồng Kông tham dự một hội nghị chuyên đề, có gặp một Giáo sư dạy ở Viện Quản lý Đại học B, còn trẻ lắm, chắc chỉ hơn em mấy tuổi là cùng, thế mà giờ đã giảng dạy lớp cao học đào tạo Thạc sĩ rồi đấy. Về chuyên môn, cũng phù hợp với chuyên ngành của em. Em cân nhắc đi, cảm thấy được thì thử xem sao.”

“Là Đại học B à?” Nghiêm Chân lặp lại một lần về hơi sững sốt, là ngôi trường trăm năm danh tiếng đó sao? Thấy Giáo sư Lý mỉm cười gật đầu, Nghiêm Chân lại có phần thiếu tự tin, “Giáo sư, em được không ạ?”

“Tại sao không, chưa thử sao biết được?!” Giáo sư Lý an ủi cô, “Em thả lỏng tinh thần đi, cứ thử xem, tính tình Giáo sư trẻ kia cũng hiền hòa lắm.”

Nghiêm Chân tươi cười, bất chợt nhớ ra một vấn đề. Nếu cô thi đậu thật, chẳng phải sẽ đến thành phố B học sao? Thành phố B, thành phố B, là nơi đó.

Nghiêm Chân ngẩng lên, bắt gặp ánh nhìn dò hỏi của Giáo sư Lý, cô gật đầu, “Vâng, vậy em thử xem sao.”

Cầm tấm danh thiếp của vị Giáo sư trẻ tuổi, Nghiêm Chân rời khỏi nhà Giáo sư Lý. Đường phố đông đúc, người trên đường ai cũng vội vã, riêng mình cô thong dong bước như đang dạo bộ. Hôm nay, cô đã xin nghỉ phép, vậy nên lúc này cô không cần sốt sắng trở về trường, có thể dành thời gian để suy nghĩ thật kỹ càng, hoạch định sơ qua những việc cô phải làm trong tương lai. Tuy nói rằng việc đi học chuyên sâu là do bị bà Tổng Phúc Trân đã kích, nhưng đi làm một thời gian, Nghiêm Chân cũng thực sự cảm thấy điều này là cần thiết.

Suy cho cùng, cô không thể làm ở thư viện cả đời được, vẫn nên tìm một công việc phù hợp với mình thì hơn. Song, đó không phải lý do chính thúc giục cô đồng ý với đề nghị của Giáo sư Lý, quan trọng nhất là cô bỗng cảm thấy, cô và Cố Hoài Việt hai người không thể cứ cách biệt đôi nơi mãi như vậy được.

Hồi Tết lúc phải chia tay Sư đoàn A, chị Sở Dao từng gọi ý cô chuyển tới sống ở đơn vị, nhưng sau khi trở về, vì công việc và chuyện học hành của cậu bé mà cô vẫn chưa có dịp nào nghĩ ngơi một cách nghiêm túc. Hiện giờ, Giáo sư Lý lại đột nhiên đưa ra một đề xuất như vậy, có thêm được một cơ hội, sau khi suy xét cẩn thận, cô cảm thấy rất đúng đắn. Cô định bụng đợi anh về, làm đám cưới xong sẽ chuyển tới đơn vị sống cùng anh, kết thúc những ngày tháng trùng trùng xa cách. Chắc anh sẽ đồng ý chứ nhỉ? Nếu như không đồng ý thì sẽ chẳng còn cơ hội nữa đâu, để cho anh tha hồ mà hối hận! Nghĩ đến đây Nghiêm Chân không khỏi phì cười, thu hút vài ba ánh nhìn mới vội vàng lấy lại bình tĩnh, cố vẻ nghiêm túc.

Đi được vài bước lại nhớ ra một chuyện nữa, cả tuần nay cô đã không gặp cậu bé Cố Gia Minh, chắc hẳn cu cậu này lại gào lên kêu cô không có lương tâm rồi đây. Ngẫm nghĩ một lúc, Nghiêm Chân rút di động ra, định gọi tới nhà họ Lâm, buổi tối sẽ đến thăm cậu bé. Nhưng chưa kịp ấn số gọi đi thì đã có cuộc gọi đến, chuông điện thoại reo vang, Nghiêm Chân giật thót mình, ổn định lại nhịp thở, cô ấn nút nghe máy, đầu kia điện thoại là bà Lý Uyên.

“Tiểu Chân, khi nào con về?”

“Con đang định sang nhà họ Lâm thăm Gia Minh, chắc tối sẽ về muộn một chút, có chuyện gì không mẹ?”

“Ồ, không có chuyện gì lớn.” Bà Lý Uyên ngập ngừng, giữ chặt ống nghe nhìn sang ông cụ Cố, “Ông ơi, tôi... tôi nói với con nó thế nào bây giờ?”

Ông Cố Trường Chí nhú mày, thờ dãi cầm lấy điện thoại, “Để tôi nói với nó.”

Nghiêm Chân mơ hồ cảm giác có điều bất ổn, cô không chế tay mình, cố gắng trấn tĩnh, “Bố, bố nói đi ạ.”

Ông Cố Trường Chí thoáng trầm mặc, “Là thế này Tiểu Chân, con đừng lo lắng, Gia Minh chưa cần đón về vội, con về nhà đi, chúng ta tới thành phố B một chuyến.”

“Tới thành phố B à? Có chuyện gì hả bố?”

Để làm dịu đi sự căng thẳng trong giọng nói của mình, ông Cố Trường Chí gắng cười nói: “Bố vừa nhận được điện thoại của anh Lưu Hướng Đông, bảo là ngày mai Hoài Việt lên đường trở về rồi.”

“Nhanh thế ạ?”

“Ừ, nhanh lắm.” Ông Cố Trường Chí đáp lời, bị bà Lý Uyên huyếch nhẹ vào eo, ông giật dứ quay sang, trông thấy đôi mắt vợ đã đỏ hoe, đành chịu lại quay đi.

Nghe ông nói áp ứng, Nghiêm Chân cũng đã có những dự cảm không lành, “Bố, bố nói đi ạ, con đã chuẩn bị hết rồi, bố nói con biết, có phải...”

“Không có chuyện gì lớn.” Ông Cố Trường Chí vội ngăn cô nghĩ ngợi lung tung, “Hoài Việt nó bị thương nhẹ thôi, nếu con muốn thì bố đưa con đến thành phố B thăm nó, không muốn thì con ở nhà...”

“Con đi!” Không đợi ông nói hết câu, Nghiêm Chân đã vội đáp, trong khoảnh khắc đó chỉ cảm thấy cổ họng đau đớn vô cùng. Nỗi đau ấy tác nghẹn nơi cuống họng, cô nuốt xuống một cách khó khăn. Giọng nói khàn khàn chậm chậm cất lên: “Bố, con đi ạ.”

Chương 16: Thương binh cứng đầu

Bệnh viện Quân khu thành phố B.

Bên trong phòng cấp cứu yên lặng như tờ. Dưới ánh đèn chum, bác sĩ và y tá vây lại, cùng nhau xử lý vết thương một cách thuần thực. Trên trán nữ bác sĩ phụ trách lâm tấm mồ hôi, cô đã quá quen với những vết thương, nên bàn tay cầm kéo vẫn vững vàng, ổn định, nhưng đến khi cắt lớp quần đang quấn quanh miệng vết thương ra, trong lòng bỗng hít sâu một hơi. Cô tỉ mỉ quan sát vết thương, không nhận được than thở, loại vũ khí gì mà gây ra được vết thương sâu thế này.

“Bác sĩ Đồ.” Một y tá đưa tới dụng cụ kẹp cầm máu, nữ bác sĩ hít sâu thêm một hơi, tĩnh tâm lại, cầm dụng cụ tiến hành xử lý vết thương.

Bên ngoài phòng cấp cứu, Lưu Hướng Đông ruột gan như có lửa đốt. Anh ta đi đi lại lại vừa dán mắt vào cửa phòng cấp cứu vừa lắng nghe tiếng nước nở khe khẽ cách đó không xa, không khỏi càng thêm rối bời. Anh ta vuốt tóc, nói với cậu lính đang đứng ở góc tường: “Thôi ngay nhá, lát nữa ông cụ Cố đến, trông thấy bộ dạng cậu lại tưởng là Tham mưu trưởng nhà các cậu làm sao rồi đấy!”

Cậu lính nghe vậy đưa tay gạt nước mắt, đầu càng cúi gằm.

Đúng lúc này, ba bóng người từ phía đầu kia hành lang khẩn trương đi tới. Sau khi đã thấy rõ người đến, Lưu Hướng Đông cấp tốc chạy lại đón. “Lão Quân trưởng!” Anh ta giơ tay chào ông Cố Trường Chí.

Nét mặt ông uy nghiêm, trầm giọng hỏi: “Thế nào rồi?”

Lưu Hướng Đông nhìn lướt qua bà Lý Uyên và Nghiêm Chân theo phía sau, e dè không dám nói. Nhìn điệu bộ anh ta, trong thoáng chốc ông cụ Cố đã trở nên nôn nóng, “Anh nói đi chứ? Cứ chần chừ thế càng làm người ta lo thêm!”

Bị ông Cố Trường Chí thúc bách, Lưu Hướng Đông nghẹn lời thốt ra được một câu: “Đang ở trong ạ.”

Phòng cấp cứu, ba chữ lớn trên tấm biển khiến ông Cố trầm mặc, cũng khiến cho Nghiêm Chân là người vừa bước tới sau cùng không khỏi cảm thấy hai chân mình mềm nhũn.

“Sao đấy?” Lưu Hướng Đông đỡ lấy cô.

“Không sao ạ.” Nghiêm Chân tái mặt lắc lắc đầu, vịn vào thành tường, từ từ đứng vững.

Ông Cố nhìn Nghiêm Chân, lại hạ thấp giọng hỏi Lưu Hướng Đông: “Bao lâu nữa mới ra được?”

Lưu Hướng Đông lắc đầu, “Vẫn chưa biết ạ. Vết thương sâu như thế, biết làm thế nào đây, cũng đành phải đợi thêm một lúc nữa thôi.”

Nói dứt lời, lại một hồi trầm mặc kéo dài. Không biết qua bao lâu, ông Cố thở dài: “Ngồi xuống đợi vậy.”

Đôi chân Nghiêm Chân không còn sức lực, vịn vào tường nhích từng bước đến băng ghế dài ngoài phòng cấp cứu ngồi xuống. Lúc này đã hơn một giờ sáng, bệnh viện yên ắng, Nghiêm Chân cảm giác bầu không khí xung quanh mình gần như đóng băng, không nghe thấy gì hết, chỉ văng vẳng bên tai tiếng khóc sụt sùi của bà Lý Uyên, từng tiếng, từng tiếng dội vào dây thần kinh của cô.

Cánh cửa phòng cấp cứu đột nhiên rộng mở, mí mắt Nghiêm Chân giật một cái, lập tức nhảy khỏi băng ghế. Nhưng người ra lại không phải Cố Hoài Việt mà là một y tá. Cô y tá bung một chiếc khay đi vội về phía họ. Hai ông bà cụ giữ cô y tá lại, sốt ruột hỏi han tình hình, thế nhưng cô y tá trẻ trông thấy ông cụ trước mặt đeo quân hàm cấp Tướng thì căng thẳng đến độ không nói nên lời, hồi lâu mới thốt ra được một câu: “Bác sĩ Đồ đang khâu vết thương cho bệnh nhân.”

Theo lời cô y tá, ánh mắt cả bốn người đều đổ dồn vào chiếc khay trên tay cô, trông thấy đó là một chiếc quần rằn ri, nhưng màu sắc lại có vẻ không bình thường, giống như đã bị ngâm trong máu. Nhìn chiếc quần thấm máu, lại liên tưởng tới người trong kia, Nghiêm Chân cuống quýt lấy tay bịt miệng ngăn tiếng nấc sắp sửa bật ra. Bà Lý Uyên cũng bắt đầu nức nở, ông Cố siết chặt nắm tay, vẫy gọi cậu lính đứng ở góc tường vẫn không hé răng lên tiếng từ lúc họ đến, ông muốn hỏi cho rõ vết thương của con trai mình rốt cuộc từ đâu mà có.

Cậu lính nghẹn ngào đáp: “Hôm qua, sau khi Tham mưu trưởng gọi điện về nhà thì chân anh ấy bỗng lên cơn đau, nhưng một lát thôi lại không sao nữa. Cháu không để ý, cứ thế theo anh ấy lên ủy ban dự lễ truy điệu, nhưng đi chưa được mười phút thì Tham mưu trưởng vịn vào vai cháu. Cháu quay lại nhìn, mặt Tham mưu trưởng tái xanh tái mét, trán vã mồ hôi, làm cháu sợ hết hồn. Thế mà, lúc gặp con dư chấn, Tham mưu trưởng còn xông vào một tầng lầu bên đường đỡ một cụ bà ra ngoài, cả tấm xi măng to bằng ngăn này rơi xuống, mảnh vỡ thủy tinh trên đấy cắm hết vào trong đùi...”

Nghe đến đây, bà Cố run lên cảm cấp, Lưu Hường Đông vội vàng ra hiệu cho cậu lính kia không nói thêm nữa. Chốc lát đã yên lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng khóc nức nở của bà Lý Uyển, ông Cố Trường Chí chau mày ngồi hút thuốc trên băng ghế dài. Lưu Hường Đông đứng cạnh, liên tục ngó nhìn sắc mặt ông, “Quân đoàn trưởng, cháu nhớ lúc Hoài Việt mới tới Sư đoàn A, chú đã nói với cháu trong điện thoại là chân phải của cậu ấy có vết thương cũ, bảo cháu trông chừng cậu ấy. Vết thương do mảnh thủy tinh đâm vào thì đội quân y có thể xử lý được, nhưng cháu thấy cậu ấy đau ghê quá nên mới đưa lên trực thăng bay thẳng về thành phố B.”

Các phòng bệnh ở bệnh viện tỉnh Q đều đã chật kín người, những người bị thương nặng còn lại đều được đưa tới thành phố B. Ông Cố Trường Chí ừ một tiếng, gật đầu, nét mặt có phần mờ mịt cho đến khi bị điều thuốc kẹp trong tay làm bỗng mới định thần lại, nói với Lưu Hường Đông: “Cảm ơn cậu nhé, Tiểu Lưu.”

“Quân đoàn trưởng, chớ nói vậy ạ.” Trước khi Lưu Hường Đông được điều đến Sư đoàn A từng có một thời gian dưới quyền ông Cố Trường Chí. Đó là quãng thời gian đặc ý nhất trong đời anh ta, không thể tách rời với sự bồi dưỡng của vị thủ trưởng cũ này. Trong ấn tượng để lại, thủ trưởng cũ có giọng nói trầm vang, khuôn mặt quắc thước, nhưng giờ ngồi đây lại là một người cha hiền từ với những nếp nhăn in hằn trên khuôn mặt đang lo lắng cho con. “Cháu thấy Hoài Việt cậu ấy đau ghê lắm, không giống chỉ đơn giản là bị thương thôi, có phải còn bị gì khác không ạ?”

Câu hỏi của Lưu Hường Đông làm ông cụ trầm lặng, thoát tiên ông nhìn Nghiêm Chân, dập tắt điều thuốc trong tay, thấp giọng nói: “Chắc là vết thương cũ tái phát. Lúc trước chân phải của nó bị thương, theo như cậu tả thì khả năng lớn là lại gãy xương rồi.”

Lời vừa nói ra, lại là một hồi trầm mặc khiến người ta nghẹn thở. Nghiêm Chân hít sâu một hơi, đứng bật dậy, “Bố, bố để ý mẹ nhé con đi lấy cho mẹ ít nước.”

Ông Cố Trường Chí nhìn cặp mắt cô đã đỏ hoe, gật đầu. Nghiêm Chân cũng miễn cưỡng nở nụ cười, xoay người đi như bay ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng Nghiêm Chân, Lưu Hường Đông thấy hơi lo, “Có cần bảo Tiểu Trương đi theo xem thế nào không ạ?”

Ông Cố Trường Chí lắc đầu, “Không cần đâu, con bé nó không muốn khóc trước mặt tôi với mẹ nó, để kệ nó đi.”

Nghiêm Chân chậm rãi bước về phía trước. Nói là đi lấy nước, nhưng lại bước qua nơi để nước mà không hề chớp mắt, đi thẳng tới cuối dãy hành lang, rẽ vào một lối ngoặt, nơi đó có một dãy ghế dài, lúc này không có ai ngồi. Nghiêm Chân đứng tần ngần trước hàng ghế một lúc, đến khi bao sức lực vất vả lắm mới lòi ra được đã dùng cạn, cô mới dựa vào hàng ghế mà ngồi xuống.

Từ nhỏ, cô đã không phải người mau nước mắt. Hơn nữa, cô sẽ không gào khóc sụt sùi, cho dù có phải chịu tổn thương to lớn đến đâu cũng kìm nén lại những tiếng nghẹn ngào. Bà nội đã nói rằng, tính cô cứ im im như vậy, sau này lớn lên có gì là tốt đâu. Khi đó cô không cho là vậy, nghĩ rằng đây là biểu hiện của sự kiên cường. Cho đến giờ phút này, lúc cô muốn tìm một nơi chốn để khóc lên cho thỏa lại phát hiện ra mình không sao khóc nổi. Dầu cho bao uất ức trong lòng dồn nén đến ngột ngạt, cũng chỉ có thể túm chặt quần áo, lặng lẽ rơi nước mắt. Cô nghĩ mãi không ra, rõ ràng là đã sắp về nhà rồi, nhưng tại sao chớp mắt một cái anh đã nằm trong phòng cấp cứu kia? Cả chiếc quần thấm đẫm máu ấy nữa, vết thương phải sâu đến tận đâu mới chảy nhiều máu như thế. Lại còn cả anh nữa, rõ ràng phải chịu đựng đau đớn là thế còn nói nhớ cô làm gì. Anh đâu biết, anh nói nhớ cô một cái là cô liền muốn gặp anh đến thất cả tim gan. “Đúng là thất cả tim gan đấy, anh có biết cảm giác ấy khổ sở thế nào không?” Cô tủi thân cùng cực, túm chặt gấu áo, khóc đến độ hai vai run rẩy.

Không biết đã qua bao lâu, lâu đến nỗi cô cảm thấy nếu mình tiếp tục khóc nữa sẽ ngất đi mất thì một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên vai cô, giọng nữ thân thiết dịu êm truyền tới kéo cô hoàn hồn lại: “Nghiêm Chân?”

Cô ngẩng đầu, đôi mắt mọng nước ngờ ngàng nhìn người tới. Là hai vợ chồng bà Chung Lê Anh và ông Tịch Thiếu Phong. Nghe tin Cố Hoài Việt bị thương được đưa tới bệnh viện Quân khu, họ cũng tức tốc tới đây. Bà Chung Lê Anh xót xa nhìn Nghiêm Chân, vừa lau nước mắt cho cô vừa nói: “Cái con bé ngọc này, sao lại ngồi ở đây? Hoài Việt đâu, tình hình thế nào rồi?”

Nghiêm Chân chớp mấy mắt, chưa thốt được thành lời nước mắt đã lại lăn dài trên má.

Ông Tịch Thiếu Phong khẽ huých tay nhắc bà Chung Lê Anh không hỏi thêm nữa. “Bà ở đây với Tiểu Chân đi, tôi vào trong xem sao.” Ông Tịch Thiếu Phong thấy cảm xúc của Nghiêm Chân bất ổn nên dặn dò bà Chung Lê Anh. Bà Chung Lê Anh làm vợ lính đã bao năm, chuyện nhỏ nhặt này từ lâu đã hiểu, bà khoát tay bảo ông Tịch Thiếu Phong mau đi. Bà ở lại cùng Nghiêm Chân, ngồi xuống cạnh cô trên hàng ghế dài tại nơi góc khuất không người qua lại này, nhẹ nhàng vuốt lưng cô, dỗ Nghiêm Chân như dỗ dành con trẻ. Mà Nghiêm Chân quả thực cũng giống như một đứa trẻ, lúc vấp ngã không ai dỗ dành thì nín nhịn không khóc, nhưng hễ có người xót thương thì hết như phải chịu đựng nỗi tủi hờn to lớn lắm, khóc không sao kìm lại được: “Cô Chung ơi, anh ấy nói mà không giữ lời...”

Bà Chung Lê Anh ừ một tiếng, nhưng lại thoáng cười, tay vẫn vỗ về, an ủi cô từng chút từng chút một, khiến Nghiêm Chân mơ hồ cảm nhận được sự dịu dàng đến từ người mẹ, hơi ấm yên bình bao bọc lấy. Cô không kìm lòng được muốn dựa sát vào bà Chung Lê Anh, hiển nhiên bà đã cảm nhận thấy, vòng tay ôm vai cô vỗ vỗ nhịp nhàng. “Cháu gái, có biết cháu làm cô nhớ đến chuyện gì không?” Bà nhìn bộ dạng khóc lóc rồi bởi của Nghiêm Chân, dịu giọng kể: “Cháu ấy, làm cô bỗng nhiên nhớ lại hồi chú Tịch cháu lần đầu bị thương. Khi đó cô chú đang ở Tây Tạng, vùng Tây Tạng xảy ra một trận động đất hiếm hoi, đơn vị của chú Tịch cháu là những người đầu tiên tiến vào khu tâm chấn cứu nạn. Cô ở nhà ra ngóng vào trông, chỉ sợ nhận được tin chẳng lành. Nhưng trên đời đúng là có những chuyện trùng hợp thế đấy, cô đợi chờ bao lâu thế mà lại nhận được một tin như thế thật. Chú Tịch cháu bị thương ở cánh tay, gãy xương không cử động được. Về đến nơi người ta đã băng bó xong rồi mà ông ấy vẫn kêu đau, cô mới mừng ông ấy làm quân nhân mà thế à, đau có chút xíu cũng không chịu được?” Nói đến đây, bà Chung Lê Anh không khỏi bật cười: “Thế rồi ông ấy ôm ghì lấy bụng phải, tiếp tục kêu đau rầm trời, gọi bác sĩ trong đơn vị tới kiểm tra, thì nói là bị viêm ruột thừa cấp tính, phải mổ ngay lập tức. Ngày đó điều kiện ở Đoàn Biên phòng kém lắm, chú Tịch cháu lại sốt cao, nhưng cứ thế là mổ, mổ xong vẫn khỏe mạnh cho đến bây giờ!”

“Là chú Tịch phúc lớn ạ.” Nghiêm Chân nghẹn ngào nói.

“Đúng là phúc lớn chứ còn gì! Bác sĩ cũng bảo để chậm thêm là chỉ có thủng ruột, nhưng chú Tịch cháu thì vô tư lắm, hết đau cái là lăn ra ngủ, con sốt cũng giảm dần. Đến lúc ấy cô nghĩ lại mới thấy sợ, ôm ông ấy khóc rống lên, làm cho ông ấy tỉnh giấc. Giọng ông ấy khàn khàn mắng cô, không cho cô khóc.” Không biết có phải do già hay không, mà những chuyện trước đây từng khiến bà đau lòng lại có thể hồi tưởng lại một cách bình thản như thế. Thậm chí, Nghiêm Chân còn phát hiện, bà và Cố Hoài Việt giống nhau, mỗi khi đắm chìm trong ký ức, gương mặt đều rất hiền hòa, đó là sự miên man của những người sau khi đã trải qua rất nhiều biến cố trong đời mới có. “Sau thì cô biết sợ, nên để cô được yên lòng, lần nào có chuyện gì phải xông pha chú Tịch cháu cũng lập một tờ quân lệnh trạng. Nhưng ông ấy thì có thành thực đâu, đi lần nào là mang thương tích trở về lần đấy. Vậy nên cô mới hiểu, đám đàn ông họ chỉ biết nói mà không giữ lời, chỉ biết đổ máu, đổ mồ hôi chứ không đổ nước mắt. Nước mắt ấy đều dành cho phụ nữ chúng ta khóc hết cả. Nhưng khóc xong cháu vẫn phải nhớ rằng, mỗi vết sẹo, vết thương trên người họ đều là huân chương chiến công, là niềm tự hào của họ! Hiểu chưa?”

“Cháu hiểu ạ.” Nghiêm Chân lau khô nước mắt gật gật đầu, giọng nói khàn khàn, “Cháu cảm ơn cô, cô Chung.”

“Ừ, không sao đâu.” Bà Chung Lê Anh khẽ đáp, nghiêng đầu sang bên, lặng lẽ gạt đi dòng lệ nơi khóe mắt.

Đến khi cảm xúc của Nghiêm Chân ổn định lại, Cố Hoài Việt đã được chuyển tới phòng bệnh thường. Vào phòng, Nghiêm Chân gặp đúng lúc bác sĩ ở trong đi ra, cô sốt sắng, bèn túm ngay lấy bác sĩ hỏi han tình hình. Nữ bác sĩ trông đã rất mệt mỏi, nhưng nhìn vẻ khẩn thiết của Nghiêm Chân, cũng đành phải lên tinh thần mà nói với cô: “Đã khâu vết thương lại rồi, chỉ vào trong thăm đi.”

“Vâng, phiền bác sĩ rồi ạ.” Nghiêm Chân vội vã vào phòng bệnh. Ông Cố và ông Tịch Thiếu Phong đang ngồi ở gian ngoài, còn bà Lý Uyển cùng một y tá đang ở bên giường Cố Hoài Việt. Cô nhẹ bước tới gần, mới biết họ đang lau những vết thương nhỏ trên mặt, trên cổ tay cho anh. Cô đứng lặng cách giường không xa, đắm đắm nhìn anh không chớp mắt.

Nằm trên giường bệnh, Cố Hoài Việt đã được thay bộ quần áo bệnh nhân, vết thương trên đùi cũng đã được băng bó cẩn thận, do khi khâu vết thương phải tiêm thuốc tê nên giờ này anh vẫn đang ngủ. Đầu cho đang nằm ngủ cũng không yên bình, đầu mày hơi nhíu lại. Có phải là đau quá không? Ý nghĩ này bật ra, cô vội vàng bước tới, nói với y tá: “Đề tôi.”

Cô nhận lấy thuốc và bông từ tay y tá, lại khuyên bà Lý Uyển ra gian ngoài nghỉ ngơi, rồi cô ngồi xuống bên giường anh, hết sức chuyên chú lau rửa những vết thương nhỏ, giống như lúc trước anh từng làm. Lau sạch các vết thương cho anh xong, lại cẩn thận bôi thuốc lên. Trong lúc bôi thuốc, cô không kìm được lòng tự hỏi bao vết thương của anh từ đâu mà có. Có lẽ là khi cứu những mạng người bị chôn vùi sâu dưới đồng đổ nát, cũng có lẽ là bị vật nặng đập trúng, tóm lại, sẽ không có chuyện ngốc nghếch như cô, tự mình làm mình bị thương.

Bỗng nhiên, bàn tay mà cô đang nắm khẽ động, cô sợ đã làm anh đau, động tác làm chậm lại. Nhưng bàn tay kia chẳng chịu an phận chút nào, lại khẽ động như muốn cầm lấy tay cô. Nghiêm Chân ngẩng đầu nhìn về phía anh, quả nhiên, một cặp mắt đen lay lay chăm chú nhìn cô không chớp, dường như đã tỉnh dậy từ lâu, lại dường như chưa hề say giấc ngủ.

Cô ngẩn ra, anh lại khẽ mỉm cười, giọng nói khàn khàn như chuông vỡ: “Anh đã mơ thấy em.”

Hay quá, anh còn nằm mơ! Cô nhìn anh, trong lòng ngập tràn chua xót. Thấy anh còn muốn nói gì thêm, Nghiêm Chân đưa tay ngăn anh lại: “Anh đừng nói gì, giọng anh khàn quá, để em lấy nước cho anh.” Dứt lời cô chạy đi rót nước, nâng đầu anh lên để anh nuốt xuống. “Họng còn khô không? Anh uống thêm chút nữa không? Có còn đau không?”

Nhìn chân mình đã được băng bó rồi treo lên, Cố Hoài Việt lắc lắc đầu, “Không đau.”

Vết thương sâu như thế, sao có thể không đau cho được, Nghiêm Chân biết anh sẽ bịa ra một lời nói dối không hề có tính thuyết phục nào như vậy để gạt cô. Nhưng nhìn gương mặt anh tiêu tụy, mệt mỏi, cô thực không đành lòng vạch trần, chỉ biết nắm chặt lấy tay anh, nói: “Vậy thì tốt”.

Cố Hoài Việt nhìn cô, bàn tay được cô nắm lấy khẽ động: “Em ngồi xuống đi, nói chuyện với anh.”

“Vâng.” Cô nghe lời anh ngồi xuống, nhưng cái người bảo cô nói chuyện cùng này lại chẳng hề mở miệng, chỉ nhìn cô đắm đắm, tưởng chừng như hề chớp mắt là không còn được thấy cô nữa, mình anh ở lại sẽ đau đớn đến vô cùng. “Bà xã.”

“Dạ.”

“Bà xã.”

“Dạ.”

Cố Hoài Việt gọi, cô đáp lời, sống mũi chột cay cay, hốc mắt nóng nóng. Cuối cùng cô vùi đầu xuống, úp mặt vào lòng bàn tay anh. Cố Hoài Việt thử động đậy cánh tay nhưng lại bị cô ấn xuống. Giờ anh là kẻ yếu, không có sức lực, không địch được cô, vậy nên chỉ đành ngoan ngoãn nằm yên, hồi lâu, anh nhìn bờ vai cô run run, bảo: “Đừng khóc, Nghiêm Chân.”

“Em có khóc đâu.” Cô ghen ngào bác lại, không may may thuyết phục chút nào. Thế nhưng Cố Hoài Việt mỉm cười, nắm tay cô, như đang vỗ về. Vừa nãy trong lúc xử lý vết thương anh thêm thiếp mê man, cảm giác duy nhất là đau. Nhưng đúng vào lúc anh đau đến mức tim đã sắp thất lại, mờ mắt ra liền nhìn thấy cô, nhờ đó mà cuối cùng anh cảm thấy được một chút yên lòng, có cô ở đây là tốt rồi.

Theo nhịp thở dần trở nên bình ổn của Cố Hoài Việt, đêm dài cũng trôi qua. Hai ông bà Cố và Nghiêm Chân đều mất ngủ cả đêm, nhưng giờ phút này không ai nghĩ đến chuyện phải đi ngủ cả, vì tối qua bác sĩ đã làm xét nghiệm cho chân anh, lúc này họ đang nóng lòng muốn biết kết quả xét nghiệm.

Cùng bận rộn cả đêm như họ còn có một người nữa, đó là nữ bác sĩ Đồ Hiểu của Viện Quân y. Đêm qua cô trực ban, trùng hợp sao quả đúng là có một người bệnh cần cấp cứu, sau một hồi bận bịu cô đã ngủ bù hai tiếng, cho đến giờ khi đang đứng trước mặt ba người họ mà vẫn còn hơi ngái ngủ.

“Bác sĩ Đồ, tình hình Hoài Việt hiện giờ thế nào?” Ông cụ cất tiếng hỏi.

Đồ Hiểu lật giờ tập báo cáo xét nghiệm vừa nhận được trong tay, “Thực ra vết thương trên đùi chỉ chạm vào phần mềm, vấn đề thực sự nghiêm trọng là ở chân phải của anh ấy, gãy xương, hơn nữa vết gãy bị nứt rộng ra. Nếu là vết thương cũ, lúc trước chắc đã từng phẫu thuật rồi chứ ạ”

Đối mặt với câu hỏi của Đồ Hiểu, bà Lý Uyên và Nghiêm Chân ngơ ngác nhìn nhau. Ông cụ hít sâu một hơi, giọng hơi khàn, “Từng phẫu thuật, nhưng là chuyện từ mấy năm về trước, có liên quan gì đến hiện giờ không?”

Bà Lý Uyên không khỏi sùng sốt: “Mấy năm về trước? Sao tôi không hay biết gì? Tôi chỉ biết chân nó bị thương, làm phẫu thuật bao giờ? Ông thông đồng với nó giấu tôi à?”

“Tính bà thế nào con nó còn không biết à? Nói ra lại làm bà lo lắng rồi khóc lóc thì còn nói để làm gì nào?”

“Ông, ông...” Bà cụ tức nghẹn lời, chẳng mấy chốc mắt đã đỏ hoe. Nghiêm Chân nhìn bà cụ, trong lòng như có mũi kim đâm xuyên qua, đau đến co rúm lại.

Cô đỡ bà Lý Uyên ngồi xuống, vuốt nhẹ lưng cho bà bình tâm lại, “Mẹ, đừng lo, nghe bác sĩ nói đã nào.”

Đồ Hiểu tiếp lời: “Phải nói là chắc chắn có liên quan, cháu đoán, nhất định là sau cuộc phẫu thuật trước, Tham mưu trưởng Cố chưa nghỉ ngơi điều dưỡng cho khỏi hẳn phải không ạ?”

Bàn tay cầm điều thuốc của ông Cố khẽ run, “Nó bảo không sao, phẫu thuật xong là về thẳng Sư đoàn chuẩn bị tham gia diễn tập. Tôi, tôi cũng không ngăn cản.”

Bà Lý Uyên nghe thấy thế, nước mắt tí tách rơi trên bàn tay đang đỡ bà của Nghiêm Chân. Nghiêm Chân siết chặt tay, bình tĩnh hỏi Đồ Hiểu: “Không điều dưỡng tốt có gây hậu quả nghiêm trọng lắm không? Cô cũng biết là công việc của anh ấy bận rộn, không có nhiều thời gian để dưỡng bệnh.”

“Đương nhiên là rất nghiêm trọng chứ.” Đồ Hiểu khẳng định, “Loại gãy xương do một mối kéo dài này nếu không bình phục hoàn toàn thì không được phép tham gia bất cứ việc huấn luyện quân sự nào. Tất nhiên là Tham mưu trưởng Cố đã qua thời kì lâm tân binh, không nhất thiết mỗi ngày đều phải rèn luyện nặng, nhưng dù gì lượng công việc cũng không hề ít, càng không nói đến lần này anh ấy còn đi cứu nạn...” Nói đến đây, Đồ Hiểu ngừng lại, một là vì cô ách chừng về cơ bản họ đã hiểu được; hai là vì, quả thực sắc mặt Nghiêm Chân đã tái nhợt, cô sợ nếu mình nói thêm điều gì nữa, người phụ nữ này sẽ ngất đi mất!

Một hồi trầm mặc nặng nề qua đi, ông Cố lên tiếng: “Vậy quá trình điều trị cụ thể ra sao, bệnh viện đã có phương án chưa?”

“Theo ý của Chủ nhiệm khoa là tiến hành phẫu thuật trước, sau đó phải điều dưỡng thêm vài tháng ạ.” Đồ Hiểu ngừng lại rồi nói tiếp, “Đây là phương án tối ưu, nhưng phải cân đến sự hợp tác của Tham mưu trưởng mới được.”

Lại thêm một hồi trầm mặc. Theo lý mà nói đây là phương án hữu hiệu nhất nhưng lại không một ai có thể quyết định thay anh ngay lúc này, bởi người nào đó rất ít khi nói những điều cố chấp nhưng lại thường xuyên làm những chuyện cố chấp.

Người lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng lần này là Nghiêm Chân, cô nói với Đồ Hiểu: “Làm đi, chỉ cần anh ấy khỏe.”

Giọng nói không lớn nhưng tràn đầy kiên quyết. Đồ Hiểu mỉm cười với cô.

“Hợp tác, nhất định sẽ hợp tác!” Ông Cố nói, “Cái thằng ranh ấy lần này mà không chịu hợp tác thì khỏi làm lính tráng gì nữa, Quân đội không dung dưỡng loại thương binh cứng đầu như nó!”

Nằm trên giường gần hai ngày, Cố Hoài Việt mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cả nhà sau khi mừng vui khôn xiết liền lập tức sắp xếp chương trình phục hồi chức năng cho anh. Cố Hoài Việt lúc mới đầu còn hơi mơ hồ, hơn nữa vì có bà xã ở bên nên Tham mưu trưởng Cố trong thân phận thương binh cứng đầu còn cảm thấy chuyện dưỡng thương quả thực không tồi. Thế nhưng vừa cảm kể hoạch trị liệu lên xem qua thì hai đầu mày đã nhíu chặt lại.

Bác sĩ Đồ dứt tay vào túi đứng tựa một bên thái độ hí hửng khi thấy người gặp họa, vừa quan sát vẻ mặt râu rĩ của thủ trưởng, vừa nhìn Nghiêm Chân đang cần mẫn lau nhà. Từ khi cô nói rằng phòng bệnh sạch sẽ thoáng mát rất có lợi cho sức khỏe người bệnh thì ngày nào người phụ nữ này cũng làm tổng vệ sinh!

“Tôi hỏi chị này.” Cô bước đến trước mặt Nghiêm Chân, Nghiêm Chân ngẩng nhìn, “Giờ chị ôm đồm hết việc nhà, có phải là để chuẩn bị cho việc sau này Tham mưu trưởng đi đứng bất tiện không?”

Nghiêm Chân không khỏi trừng mắt nhìn vị bác sĩ. Qua mấy ngày tiếp xúc cô đã quá quen với Đồ Hiểu, biết cô gái này thường hay bông đùa, cô cũng không thể coi là thật, “Bác sĩ Đồ, đâu ra cái kiểu trừ ếm bệnh nhân của mình thế chứ?”

Đồ Hiểu nhãn nhỏ, “Nhìn mặt mày anh ấy cau có thế kia, tôi đoán cũng sắp đến nơi rồi.”

Cô bác sĩ này chỉ gọi làm rối loạn lòng quân, Nghiêm Chân dùng cây lau nhà đuổi cô ấy ra ngoài. Quay lại, thấy người nào đó vẫn đang ngăn người nhìn bản phươg án trị liệu.

“Anh đừng xem nữa.” Nghiêm Chân nói.

“Hả?” Cố Hoài Việt ngẩng đầu.

“Em thay anh đồng ý rồi.” Nghiêm Chân chống lên cây lau nhà, nhìn anh, “Em nói là em đã quyết định thay anh rồi, ông cụ cũng đồng ý rồi, bảo là quân đội không dung dưỡng thương binh cứng đầu như anh đâu. Thế nên, em thay anh cân nhắc tổng thể một lượt thấy vẫn nên đồng ý thì hơn.”

Lúc nói những lời này sắc mặt của cô cực kì nghiêm túc nhưng sao Tham mưu trưởng Cố nhìn thế nào cũng thấy lòng cô đang vui như hoa nở. Kiểm soát anh, khiến anh không còn gì để nói, không thể không đồng ý làm cô khoái chí đến vậy sao? Cố Hoài Việt ho nhẹ hai tiếng, vẫy tay gọi Nghiêm Chân: “Em qua đây đi.”

“Làm gì?” Nghiêm Chân nhìn anh có vẻ đề phòng, giờ đây cô phải noi theo tinh thần Cách mạng bất khuất kiên cường của tiểu Tư lệnh Cố, không thể thỏa hiệp.

Cố Hoài Việt nhìn điệu bộ của cô, không khỏi bật cười: “Em qua đây, anh muốn ôm em mà.”

Viên đạn bọc đường đấy! Trong tâm trí, cậu bé Cố Gia Minh bất chợt nhảy ra cảnh cáo cô. Cô phải giữ vững! Giữ vững! Giữ... không nổi! Nhìn anh cười dịu dàng, cô giáo Nghiêm từng bước từng bước đi sát tới, Tham mưu trưởng Cố thuận đà ôm trọn người đẹp vào lòng.

Nghiêm Chân vén lại tóc, tận đáy lòng đang thầm khinh bỉ chính mình nhưng vẫn dùng giọng điệu ra lệnh để nói chuyện: “Này nhé, nhất định phải phẫu thuật. Cũng bắt buộc phải nghỉ dưỡng, hơn nữa không được phép rút ngắn thời gian.”

“Anh không nói là không phẫu thuật, nhưng mà thời gian nghỉ dưỡng, hình như hơi dài nhỉ?” Tham mưu trưởng thừa thương lượng với vị thủ trưởng tạm quyền.

Nghiêm Chân mạnh mẽ khoát tay: “Miễn mặc cả!”

“Nghiêm Chân...”

“Anh có gọi tên em một ngàn lần, một vạn lần cũng vô ích.”

“Bà xã.” Anh mềm giọng, bàn tay ôm lấy eo cô từ từ siết chặt, nhưng có thể nào đi nữa người trong lòng vẫn không hề lay động.

“Anh... anh nhõng nhẽo cũng vô ích!” Nói xong, cô cương quyết nhấc tay anh ra, cầm theo khăn lau đi ra ngoài. Còn tiếp tục ở lại đây thì cô sẽ dao động mất, xem ra không nghe lời tiểu Tư lệnh quả nhiên là không ổn. Còn Cố Hoài Việt chỉ biết cười khổ, ngay cả mỹ nam kế cũng đã lòi ra dùng, sao vẫn không qua ải được nhỉ? Anh thả lỏng người nằm xuống giường, rầu rĩ ngược nhìn trần nhà.

Chốc lát sau, cánh cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Tham mưu trưởng Cố tưởng rằng Nghiêm Chân đã quay lại, ngồi bật dậy bằng tốc độ nhanh nhất có thể, kết quả lại trông thấy một gương mặt nam giới đã quá quen thuộc. Người này mặc trên mình bộ quân phục huấn luyện, đứng tựa cửa nhìn anh cười mà như không cười, thấy anh ngồi dậy, hớn hờ hắt hăm: “Ôi, anh hùng cứu nạn đã về đây à?”

Cố Hoài Việt liếc mắt nhìn anh ta, không đáp lời, cảm nhận sâu sắc rằng cái kẻ họ Thẩm tên khi này giống như âm hồn không tan. Thẩm Mạnh Xuyên cũng không lấy làm lạ, thấy chủ nhà không đón chào thì tự mình kéo ghế tới ngồi xuống. “Ê, nói xem nào, sao lại thành ra thế này? Nghe đồn là bị cả miếng kính đâm phải, còn khâu mất mấy mũi nữa hả?” Thẩm Mạnh Xuyên nhìn anh, “Tốt đấy, tốt đấy! Người ta bảo, vết sẹo là huân chương chiến công của người lính cơ mà! Cậu xem cậu lại thêm được một cái đây này!”

Cuối cùng Cố Hoài Việt cũng nhìn thẳng vào anh ta, “Sao lại vào được thế?”

“Cái gì mà sao lại vào được thế?”

Cố Hoài Việt đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, “Cả người đầy mùi khói súng bụi bặm chưa tan hết đã đi vào, thế này đợi cậu ra khỏi không biết bệnh viện phải phun bao nhiêu thuốc tẩy uế đấy?”

“Này, cậu khỏi phải nói nhé, ông đây cứ nghênh ngang mà đi vào đấy.”

“Chắc là có bác sĩ miệt vườn(1) nào đấy mở cửa sau cho cậu chứ gì?”

(1) Một cách nói đùa.

Tên khi Thẩm hắng giọng, không tiếp lời anh mà cầm lên bản phươg án trị liệu bên cạnh, quét mắt đọc nhanh như chớp. Xem xong, không nhịn được thở than: “Lần này xem chừng chuẩn bị làm lớn đây, phẫu thuật không nói làm gì, còn phải nghỉ dưỡng hơn nửa năm cơ à?”

“Vậy mới nói, kéo theo cả chia rẽ nội bộ chứ còn gì!” Hiếm khi Cố Hoài Việt không đầu khẩu với anh ta mà lại cùng than thở.

Thẩm Mạnh Xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc, ánh mặt trời rạng rỡ, bên ngoài phơi đầy quần áo và chăn gối của bệnh nhân. Anh ta đắm đắm nhìn hết thấy, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, đầu mày nhíu lại, đưa tay lên túi áo rút ra một bao thuốc, “Bao này, hút thuốc được không?”

Người nằm trên giường nhàn nhả thốt ra mấy chữ: “Phòng bệnh là nơi trọng địa.”

Thẩm Mạnh Xuyên chỉ đành cất thuốc đi, “Thế thôi ra ngoài hút.” Đi đến cửa phòng, Thẩm Mạnh Xuyên dừng bước, ngoảnh đầu lại nói: “Có chuyện này quên không nói với cậu, giờ bỗng dưng nhớ ra.”

“Chuyện gì?” Cố Hoài Việt nhìn anh ta.

Thẩm Mạnh Xuyên vuốt tóc, “Chẳng nhớ rõ lắm. Đại khái là hai hôm trước, bỗng dưng tôi nhận được điện thoại của một bác sĩ miệt vườn. Cậu đoán xem cô ấy nói gì với tôi?”

“Nói gì?”

“Cô ấy bảo bên cạnh cô ấy có một người phụ nữ vừa khóc như mưa vừa ngồi giặt mấy bộ quần áo rách, cô ấy hỏi tôi xem làm thế nào. Lúc đó tôi nói là tôi cũng không biết, giờ tôi giao lại câu hỏi ấy cho cậu, cậu vẫn luôn thông minh hơn tôi còn gì, cậu nghĩ câu trả lời đi.”

Đó là khoảng ngày thứ hai sau khi Cố Hoài Việt nhập viện, Nghiêm Chân tìm Đồ Hiểu để xin lại chiếc áo khoác rằn ri anh đã mặc lúc được đưa đến viện. Chiếc quần đã rách nát, còn áo vẫn nguyên lành. Đồ Hiểu vô cùng thắc mắc nhưng vẫn tìm lại chiếc áo khoác cho cô, rốt cuộc không thể ngờ được người phụ nữ này bụng chấu tới thẳng phòng giặt. Vừa giặt vừa khóc, vì có quá nhiều máu thấm đẫm trên đó, giặt sao cũng không sạch được.

Cố Hoài Việt nghe xong sững sờ, rất lâu không lên tiếng, cho đến khi Thẩm Mạnh Xuyên đóng cửa rồi đi, nhờ tiếng cạch cửa anh mới hoàn hồn lại, nở nụ cười tự giễu về phía cánh cửa đóng chặt. Người thông minh? Đã bao giờ anh làm một người thông minh thực sự đâu.

Thôi được làm một lần vậy.

“Đồng ý thật à?” Trong phòng bệnh, Nghiêm Chân nhìn anh vẻ không dám tin.

Cố Hoài Việt dờ khóc dờ cười, quệt mũi cô, “Anh dám lừa em chắc?” Khóc đến thế rồi cơ mà.

Nghiêm Chân cười hớn hở: “Anh đợi nhé, em đi báo với Đồ Hiểu.”

Vừa hay tin bên Cố Hoài Việt đã đồng lòng, phía bệnh viện liền lập tức triển khai kế hoạch, nhưng do cần thời gian để vết thương hồi phục nên vẫn chưa thể định ngày phẫu thuật ngay.

Tính đến chuyện hai ông bà cụ không thể ở mãi thành phố B, Cố Hoài Việt bèn khuyên họ trở về, chỉ để mình Nghiêm Chân ở lại bên anh. Bà cụ không đồng ý, nhưng ngẫm nghĩ mới thấy quả thực cũng bất tiện nên đành dặn đi dặn lại hết thấy mọi chuyện rồi trở về nhà, đợi đến khi Cố Hoài Việt làm phẫu thuật lại tới. Cố Hoài Việt vốn định để Nghiêm Chân theo ông bà cụ cùng về, nhưng Nghiêm Chân kiên quyết ở lại. Anh hiểu lòng cô, cũng biết rằng cô ở lại đây thì hai ông bà cụ sẽ yên tâm hơn, vậy nên anh cũng không miễn cưỡng nữa. Kỳ thực, nếu không phải sợ cô quá vất vả, anh bằng lòng mỗi phút mỗi giây đều được trông thấy cô.

Vết thương trên đùi gần nửa tháng nghỉ dưỡng mới liền lại, Nghiêm Chân cúi nhìn vết thương mới, có phần lo lắng: “Cái này, có để lại sẹo không?”

“Vết thương sâu như thế, không muốn có sẹo cũng khó ấy chứ.” Đồ Hiểu liếc mắt, lau thuốc cho anh, chợt nghe người chủ của cái chân khề ho hai tiếng. Đồ Hiểu ngừng đầu, nhận được một ánh nhìn cảnh cáo. Mắt cô chớp chớp, nhận thấy người này vẫn sợ vợ mình phải lo nghĩ nhiều. Hiểu được ra điều này, cô bác sĩ miệt vườn tươi cười, rửa vết thương cho anh xong quay ra nói với Nghiêm Chân: “Không sao, huân chương chiến công!”

Cố Hoài Việt hết nói nôm: “Đúng là pháo nổ một đôi, đến cả câu chữ nói ra cũng hết như nhau.”

Đồ Hiểu tức thì nhận ra anh đang nhắc đến ai, trừng mắt nhìn anh, sắc mặt ửng hồng. Kỳ thực chuyện giữa cô ấy và Thẩm Mạnh Xuyên, Cố Hoài Việt cũng không biết rõ, chỉ là hồi còn học trong trường Quân sự, Đồ Hiểu từng có lần đến tìm Thẩm Mạnh Xuyên, cả đơn vị kháo nhau rằng hai người là thanh mai trúc mã.

Nghiêm Chân thích thú quan sát Đồ Hiểu, đổi chủ đề câu chuyện: “Thế đã lên lịch phẫu thuật được chưa?”

“Cũng sắp rồi, chuyện này để tôi sắp xếp.” Đồ Hiểu nhoen cười.

Nghiêm Chân mỉm cười: “Phiền cô nhé.”

Tiền bác sĩ Đồ đi khỏi, Nghiêm Chân bước tới bên giường, đắm chiêu nhìn chân anh một thoáng rồi ngồi thụp xuống. Cố Hoài Việt tưởng cô lại quan sát vết sẹo kia, liền nói: “Không sao, cũng có phá tướng đầu mà, em đừng bận tâm.”

“Em biết rồi.” Cô lăm bằm, “Em chỉnh lại gấu quần cho anh thôi.”

Cố Hoài Việt cũng không ngăn cản, vừa nhìn xoáy tóc trên đỉnh đầu Nghiêm Chân vừa nghe cô hỏi: “Bắt đầu đau từ bao giờ thế?”

“Hả?” Đường như anh còn chưa nghe rõ.

“Em hỏi chân của anh, bắt đầu đau từ bao giờ?”

“Đau đâu.” Anh thân nhiên đáp, bị cô trừng mắt một cái lại cười cười chữa lời, “Thực ra thì anh cũng không rõ. Lúc mới đầu còn cảm thấy có thể chịu được, đau thêm chút nữa vẫn chịu được, cuối cùng đến khi chịu không nổi nữa thì phát hiện là to chuyện rồi. Vậy mới nói, thực lòng là anh không có cố ý đâu.”

“Vậy tức là, theo như cách anh nói thì anh chịu đựng quá giỏi có phải không?” Nghiêm Chân hừ giọng, “Đừng có tưởng thế là em sẽ khen anh đâu!”

“Ừ, anh cũng không dám mong được em khen.” Anh kéo cô dậy, đặt lên chân anh ngồi.

Nghiêm Chân hốt hoảng: “Cẩn thận vết thương của anh!”

“Không sao hết.” Anh thủ thủ, gối đầu lên bờ vai cô khẽ cười, “Nghiêm Chân, anh có thể yêu cầu được đãi ngộ bình thường không? Động tác đơn giản thế này anh vẫn hoàn thành được mà.”

Nghiêm Chân bình tâm lại, vịn vào vai anh, thấy vui mà cũng thấy buồn cười: “Ai bảo anh dọa em!”

Anh ôm cô thật chặt, thờ dài: “Tại em căng thẳng quá đấy chứ.” Kể từ khi anh bị thương đến nay, đầu óc cô lúc nào cũng căng như dây đàn, chỉ sợ anh có thêm điều gì bất ổn, anh nằm đó chứng kiến cũng thấy mệt thay cho cô. “Thả lỏng chút đi, nhé?” Giống hệt như đang dỗ cậu bé Cố Gia Minh lớn bằng ngàn này, anh kéo mặt cô xoay lại, nhẹ hôn lên môi.

Toàn thân thả lỏng, cô bắt giác nép vào lòng anh, còn người rất thạo chớp thời cơ cũng thuận đà cuốn cô vào lòng mình, nâng cầm cô lên mà hôn xuống. Nghiêm Chân như thể lại bị anh dọa cho thất kinh, cơn mưa hôn trút xuống quá nhanh quá gấp, chân tay cô lỏng lẻo cuồng loạn. Lại thấp thoáng cảm giác như đã quên mất điều gì, vẫn còn đang vùng vẫy, nhưng bàn tay giờ ra chỉ túm được cổ áo của anh, ngược lại còn kéo anh sát về mình hơn. Cô ngượng chín mặt, lại không dám thả tay sợ mất chỗ dựa. Cố Hoài Việt thấy cô chặt vật khổ sở chỉ cười thân nhiên, kéo eo cô lại xoay sang một tư thế ngồi khác. Đến lúc này, Nghiêm Chân càng không biết giấu mặt vào đâu. Anh... anh lại để cô ngồi kẹp hai chân lên người anh.

“Không được!” Theo phản xạ cô lập tức đòi xuống, nhưng đã bị anh giữ chặt.

“Yên nào.” Tiếng anh rót bên tai khê khằng như tiếng thì thảo, cô bỗng chốc thất thần, liền bị anh tước đoạt nốt cả quyền khống chế. Anh ép cô hé mở hàm răng khép chặt, cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại hôn cô thật sâu lại thật dịu dàng, hai tay anh túm chặt eo cô kéo sát vào lòng, như một loại sức mạnh ngầm giấu đã lâu nay sẵn sàng bùng phát. Chân tay cô luống cuống không biết đặt đâu, dưới sự kìm hãm của anh chỉ có thể thốt ra những tiếng kêu ừ ở mơ hồ. Lúc cô đang gắng gượng đẩy anh ra trong yếu ớt, bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa. Thần trí của Nghiêm Chân tức thì tỉnh táo lại, nhưng cố Hoài Việt cũng không thêm để ý, còn giữ chặt thêm không cho cô nhúc nhích.

“Mở... mở cửa kia...”

“Mặc kệ!”

Như thể thật lòng muốn chống lại anh, vừa nói ra hai tiếng kia thì cánh cửa đột nhiên bật mở. Anh khê nhú mảy, ánh mắt có phần bức bối nhìn ra phía cửa, rồi cuộc nhìn thấy hai người khiến anh không khỏi sửng sốt. Tương tự, hai người đứng ngoài cửa cũng tròn mắt ngó ra nhìn họ. Chỉ còn lại một người vẫn còn động đậy, Nghiêm Chân nghiêng đầu quay lại, khi nhìn thấy hai người kia chỉ hận một nỗi không thể đào ngay cái lỗ rồi tự mình chui xuống.

Chính là Cố Gia Minh cùng bà nội!

Căn phòng chìm vào một khoảng im lặng đầy ngại ngùng, cuối cùng vẫn là gừng càng già càng cay, trong bốn người họ thì bà nội là người đầu tiên định thần lại, khê hắng giọng: “Ôi ôi, xem ra... xem ra cụ cháu mình đến không đúng lúc gì cả.”

Tham mưu trưởng Cố cũng tức tốc lấy lại bình tĩnh, còn có thể tươi cười với bà nội, khiến người khác không nhìn ra được sự bối rối, thấy ai kia da mặt mỏng vẫn còn đang ngơ ngẩn, Cố Hoài Việt không nhịn được cười cười: “Nghiêm Chân, bà nội đến rồi kia.”

Quả thực không phải là ảo giác, Nghiêm Chân nắc nhe, chỉnh sửa lại tóc tai rồi trèo từ trên người anh xuống, mặt mũi đỏ bừng bừng nhìn bà nội và cậu bé: “Nội, hai cụ cháu... hai cụ cháu đến đây ạ.”

Bà nội nheo mắt cười nhìn cô: “Ồ, đến lâu rồi, đứng đây cả nửa ngày rồi.”

Nghiêm Chân xấu hổ càng cúi gằm, len lén trừng mắt với Cố Hoài Việt. Nhưng da mặt ai kia dày ghê gớm, đến nước này rồi vẫn ung dung điềm tĩnh đỡ mấy thứ đồ trong tay bà nội, đón họ vào phòng, còn tiện tay xách cổ áo cậu bé Cố Gia Minh. Cậu bé chừng như đã chịu một cú sốc lớn, cũng trừng mắt với Cố Hoài Việt. Nghiêm Chân đành phải cứu cậu khỏi tay anh, vừa sửa sang lại áo quần cho cậu vừa hỏi bà nội: “Sao trước khi tới nội không gọi cho con?”

Bà nội hừ một tiếng: “Nội mà gọi điện chưa biết chừng tội bay còn không muốn cho nội tới ấy chứ, chuyện lớn thế này cũng không ai nói gì cho nội cả!”

Nói rồi nhìn sang Cố Hoài Việt, “Bị thương thế nào, có nghiêm trọng không con? Nội nghe mẹ con nói còn phải làm phẫu thuật nữa, bị mảnh kính đâm vào mà phải phẫu thuật cơ à?”

Trong lúc nhất thời không thể giải thích được rõ ràng, Cố Hoài Việt mới nói đơn giản: “Không phải là đại phẫu gì, không nghiêm trọng thế đâu ạ.”

“Ồ, vậy thì tốt rồi.” Bà nội gật gù, “Vừa nghe mẹ con nói tình hình, nội nghĩ nếu đến sớm vài hôm lại làm vướng chân các con.”

Cố Hoài Việt cười hiền: “Làm nội phải lo lắng rồi ạ.”

Cậu bé chấp tay sau lưng chăm chú quan sát Nghiêm Chân đang ngồi xôm phía trước mình, nét mặt có vẻ nghiêm túc. Cô liếc nhìn cậu, lại liếc thêm lần nữa, rốt cuộc bị đứa trẻ lớn bằng ngón này nhìn đến nổi da gà, “Sao thế?” Vừa gài lại khuy áo cho cậu cô vừa hỏi.

“Có vấn đề!” Cậu bé ngược nhìn trần nhà, trung ra một biểu cảm hết sức trầm tư.

“Có vấn đề gì?” Cô giáo Nghiêm lại càng chột dạ. Cố Hoài Việt nghe vậy cũng bước tới, cong cong ngón tay búng nhẹ lên đầu cậu chàng. Cậu chàng quát: “Yên nào!”

Ồ hay, tên nhóc này, quát người cũng ra dáng quá nhỉ! Cố Hoài Việt cùng Nghiêm Chân nhìn nhau, lại cúi xuống nhìn cậu bé đang ngẩng đầu lên, cặp mắt long lanh phát ra ý cười: “Cuối cùng con đã biết vừa này trông thấy gì rồi!” Cố Hoài Việt khẽ hắng giọng, biết rõ không thể tiếp lời, nhưng cậu bé hoàn toàn không để ý, ánh mắt đảo vòng quanh hai người lớn, hớn hờ tuyên bố: “Chụt chụt!”

Lời vừa nói ra, Tham mưu trưởng Cố phải nín lặng, cô giáo Nghiêm ôm mặt xấu hổ, còn bà nội đứng bên cạnh cất tiếng cười vui vẻ.

Cái thằng nhóc này.

Đợi đến lúc đã kiểm soát được tình hình, Nghiêm Chân đưa bà nội đi ăn cơm. Dọc đường, bà và Gia Minh đi khá vội, cậu bé mang theo đồ ăn vặt nhâm nhi suốt quãng đường nên vẫn chưa thấy đói, nhưng bà nội đến giờ còn chưa có gì bỏ bụng. Quán cơm nhỏ ngoài bệnh viện, Nghiêm Chân gọi cho bà nội một bát mì vằn thắn nóng hổi. Những miếng vằn thắn thơm mềm vỏ mỏng nhân đầy lại thêm nước dùng đậm đà ấm nóng, ăn vào thấy bụng dạ dễ chịu hơn bao nhiêu. Trong thời gian Cố Hoài Việt nằm viện, Nghiêm Chân thường xuyên tới quán này ăn, cũng đã quen thân được với bà chủ quán.

Ăn cơm xong, Nghiêm Chân cùng bà nội trở về, vừa đi Nghiêm Chân đi bước, bà nội vừa than vãn thờ dãi: “Thấy hai đứa chung sống với nhau hạnh phúc như thế, nội cũng yên tâm rồi.”

Nghiêm Chân ngượng ngùng gọi: “Bà nội.”

“Đã là gái có chồng rồi mà da mặt vẫn còn mỏng thế.” Bà nội liếc mắt nhìn cô, nhoèn cười, “Trước khi đến, nội cố tình kêu bác cả con đưa nội tới Cố viên, để gặp mặt mẹ chồng con.”

“Dạ, nội có chuyện gì sao?”

“Thực ra là nội có lòng riêng. Theo lý mà nói thì có đăng ký kết hôn tức là ván đã đóng thuyền cả rồi, nhưng nội cũng chỉ có mỗi một đứa cháu gái này thôi, nội nghĩ dù thế nào cũng phải cho con được nở mày nở mặt chứ. Vậy nên nội mới đề nghị với mẹ chồng con, đợi sau khi Hoài Việt khỏi hẳn thì chọn ngày làm đám cưới. Không cần phải kiểu cách cao sang gì, nội chỉ muốn trông thấy con trong bộ váy cưới thôi.” Nói xong bà nội dừng lại, đôi mắt in hằn những vết thời gian đầm đìa nhìn cô, có chút đợi mong lại thêm phần thương xót, “Con xinh xắn từ thuở bé rồi, hồi còn sống bố con đã bảo đợi đến khi con lớn lên rồi lấy chồng không biết còn xinh đẹp đến thế nào. Tiếc là nó mất sớm, không nhìn thấy được. Thế nên, con phải cho nội được nhìn thấy ngày đó, đến khi ra đi cũng có cái để ăn nói với bố con.”

Nghiêm Chân nghe bà nội nói mà nao lòng, sống mũi cay cay: “Bà nội, đang còn khỏe mạnh mà sao nội lại nói thế, nhất định nội sẽ sống lâu trăm tuổi mà!”

Bà nội cười ha ha: “Người ta càng già lại càng biết bằng lòng với số mệnh, càng già càng nghĩ thoáng ra con ạ. Nội nói thế không phải để con thấy buồn, nội chỉ muốn tận tay trao con cho một người mà nội thấy yên tâm thôi.”

Cảm xúc của Nghiêm Chân bình ổn lại, “Nội yên tâm ạ. Mẹ còn sốt sáng hơn cả nội nữa cơ, nội không biết chứ đợt trước mẹ còn kéo con đi thử váy cưới suốt đấy, đã sắp xếp xong hết cả rồi, nếu không phải...” Nếu không phải anh đi cứu nạn, có lẽ ngày cưới cũng đã định đâu ra đấy. Nếu không phải anh bị thương, có lẽ hôn lễ của họ đã tổ chức xong từ lâu.

Hiển nhiên bà nội hiểu được chuyện này, nhìn cô cười hiền từ: “Nội biết vết thương của Tiểu Cố phải một thời gian mới lành hẳn, mấy đứa không nói sợ nội lo lắng thì thôi nội không hỏi đến nữa. Quan trọng là Tiểu Chân của nội không để nội phải thất vọng, mẹ chồng con bảo rằng có con ở đây bên nhà nhẹ nhõm hơn nhiều, con không biết nghe được câu đấy mà nội vui mừng thế nào đâu.” Nói đến cuối cùng bà nội có phần ghen ngạo, Nghiêm Chân không kim được siết chặt bàn tay bà cụ. Cô biết, tình thương bà nội dành cho Cố Hoài Việt phần lớn xuất phát từ những điều tiếc nuối mà bỏ đi. Ngay vào quân ngũ bố bận suốt chẳng có nhiều thời gian trông nom cô. Với cô, bố luôn cảm thấy thiếu sót, những lúc rảnh rỗi đều ở bên cô, còn mua kẹo cho cô ăn. Hồi đó, Nghiêm Chân thích ăn kẹo thô trắng nhất, hương sữa ngậy thơm tan ra trong miệng, vị ngọt không sao diễn tả được bằng lời. Cô vẫn nghĩ rằng hai bố con nương tựa vào nhau như vậy thật hạnh phúc, cho đến một lần bố lâm bệnh nặng.

Bố nằm trên giường, cả người khó chịu không nhúc nhích nổi. Cô nhìn bà nội cầm chiếc khăn mặt vừa cần nhẩn vừa lau mồ hôi cho bố, trong lúc thần trí không tỉnh táo bố còn nhầm lẫn bà nội thành một người khác, kéo tay bà giọng khàn khàn gọi tên người ấy. Đó là lần đầu tiên Nghiêm Chân nghe thấy tên của người ấy, xưa nay cô chưa từng nghe bố gọi tên ai thống thiết đến đâu đến thế, miệng còn không ngừng nhắc đi nhắc lại câu xin lỗi. Nhắc cho

đến khi khiến bà nội trào nước mắt, phải lấy khăn mặt quất bỏ một cái mới từ yên lại, uống thuốc xong là ngủ thiếp đi. Sau cô hỏi bà nội đó là ai, bà chỉ âm ừ không chịu nói. Nhưng thực ra lúc ấy cô gần như đã đoán ra được, lúc bà nội và bố không hay biết, cô đã từng thấy ảnh của một người phụ nữ lạ mặt trong cuốn album của bố, người đó vô cùng xinh đẹp, giữa đôi hàng mi thoảng vẻ u sầu. Nhưng Nghiêm Chân không biết tên của người đó, trên ảnh không ghi chú lại điều gì, nếu trong lúc mê man bố không nói ra cái tên ấy, có lẽ cô mãi mãi cũng chẳng thể nào biết được.

Bỗng nhiên bà nội lật tay nắm lấy tay cô, Nghiêm Chân mới định thần lại, nghe bà nội nói: “Lúc đầu khi con với Tiểu Cổ kết hôn có phải là cũng do nội ép quá không?”

Nghiêm Chân xấu hổ khi phải thừa nhận, chỉ lặng im không lên tiếng. Bà nội thở dài: “Thật ra trong lòng nội biết hết, cũng không nghĩ con dốt về nhà một đối tượng để kết hôn nhanh chóng như thế. Cái hôm sau khi con nói với nội, nội cũng phập phồng lắm. Cho đến lúc gặp được Tiểu Cổ, không hiểu làm sao mà lại thấy yên tâm hẳn, nói ra kể cũng kì lạ.”

Cô bật cười: “Đây là vì nội chịu ảnh hưởng của bố, cứ thấy người nào mặc quân phục thì đều cho là người tốt cả.”

Bà nội đánh cô một cái: “Nói như con thì bao nhiêu quân nhân đấy nội cũng đều tùy tiện gả con cho à, duyên phận đã đến thì dù muốn cản cũng không cản được. Con xem giờ không phải hai đứa hạnh phúc lắm à, ban này còn...”

Lời chưa nói hết, Nghiêm Chân đã vội vờn tay ra che miệng bà nội lại, trách móc: “Bà nội, sao nội lại giống hệt Gia Minh thế?!”

Bà nội thần nhiên đáp: “Giống hệt Gia Minh thì đã sao? Người ta lại chả yêu quý đấy à.” Nói xong bỏ cô ở lại bước thẳng về phía trước, Nghiêm Chân ở đằng sau cuống quýt vội đi theo.

Nhờ có cậu bé Cổ Gia Minh làm nguồn vui, phòng bệnh của Cố Hoài Việt náo nhiệt hơn hẳn. Theo lẽ thường, cậu nhóc đi tới đâu là được mọi người yêu quý tới đó, thế nhưng kể từ khi đến bệnh viện này lại không sao hòa hợp được với cô bác sĩ Đồ Hiểu, suốt cả ngày hễ gặp mặt là tranh cãi.

Hôm nay, Nghiêm Chân dậy sớm đi mua hoa quả cùng bà nội, một mình Cố Hoài Việt ngồi đầu giường vừa lật báo vừa trông một lớn một nhỏ đang đầu khâu.

“Cô ăn gian! Ai chơi đi lại!” Cậu bé bùng bùng giận dữ nhìn cô bác sĩ Đồ Hiểu.

Bác sĩ Đồ dương dương tự đắc: “Này nhóc, chiến thuật của cháu không rõ ràng thì không thể trách kẻ địch xông lên được. Mải lo chỗ nọ đánh mất chỗ kia là đại kỵ của nhà binh đấy nhé, về học lại bố cháu đi, có bố là “Tham mưu trưởng” cơ mà, đầu óc đi lạc tận đâu rồi hả!”

“Cô ăn gian!” Đối mặt với cô bác sĩ đang tuôn ra một tràng giang đại hải, cậu bé từ thuở bình sinh lần đầu gặp cảnh bí từ, đưa ánh mắt “xin hòa lực chi viện” tội nghiệp nhìn sang Cố Hoài Việt. Nếu đặt trong hoàn cảnh bình thường, chắc chắn Cố Hoài Việt sẽ không buồn để ý, nhưng lần này thì khác. Lời nói vừa rồi của bác sĩ Đồ rõ ràng đã kéo hai cha con họ gom lại làm một đề mà “có phúc cùng hưởng”. Anh đặt tờ báo xuống, liếc nhìn Đồ Hiểu: “Gia Minh vừa mới học chơi cờ tướng, cô không nhường nó được à?”

Đồ Hiểu lắc một ngón tay ra điều cự tuyệt: “Tôi làm thế này là đang dạy dỗ cậu bé bằng phương pháp gây cản trở, không biết vờn lên từ thất bại thì chi có nước hy sinh trong thất bại mà thôi.”

Xem ra cũng khá là có lý, Cố Hoài Việt im lặng gấp lại tờ báo, tay chấp đằng sau bước tới khu vực chiến trường của hai người họ. Anh lấy chân đá móng cậu bé, Gia Minh liền ôm chặt chân anh: “Thù trưởng, hạ cô ấy đi!”

“Cả hai bố con cùng xông trận à?” Đồ Hiểu vừa xếp cờ vừa nói miên man, “Hay là cuộc một ván đi?”

Cố Hoài Việt dùng ánh mắt ra hiệu cho cô bác sĩ nói tiếp, hai mắt Đồ Hiểu tức thì sáng rỡ nhìn Cố Gia Minh: “Cho tôi mượn nhóc con nhà anh hai hôm, dặt về cho ông bà cụ ở nhà xem, ngày nào hai ông bà cũng đòi cháu ngoại.”

Cậu bé nhìn cô chằm chằm đầy cảnh giác, rồi ngay lập tức lại nước mắt lưng tròng nín áo Cố Hoài Việt, Tham mưu trưởng nghĩ ngợi giây lát, gật gù: “Cũng được.”

Dứt lời, Đồ Hiểu vô cùng thích chí, còn cậu bé bị dọa cho sợ tròn mắt. Cố Hoài Việt thoảng nhìn cả hai, tươi cười đáp: “Chỉ cần cô không sợ bác trai bác gái càng giục gấp hơn thôi, tôi thì vô tư.”

Bác sĩ Đồ bỗng chốc đã ỉu xù, chẳng còn đâu hứng thú đánh cờ nữa. Vốn dĩ cô không thạo chơi cờ, đánh với cậu bé Gia Minh cũng chỉ kẻ tám lạng người nửa cân, nay gặp phải cao thủ bày binh bố trận thì coi như đã hết đất dụng võ. Đồ Hiểu cau kinh đầy nhọc bàn cờ: “Không chơi nữa đâu.”

“Sao thế?”

Đồ Hiểu vò vò mái tóc ngắn mới cắt: “Chán.”

Cố Hoài Việt mỉm cười, xem ra cô gái này với tên khi họ Thẩm quả đúng một đôi, đến cả thói quen nhỏ nhặt cũng y hệt nhau. “Người làm cho cô chán có ở đây đâu, giận cá chém thớt thế là không được.”

Đồ Hiểu trừng mắt với anh, nhưng thực sự cũng không phản bác lại được. Chuyện làm cô chán chính là chuyện này, gặp tên khi Thẩm thì cô thấy chán, không gặp nữa cô lại càng chán hơn. Chán đến nỗi cô phải vò đầu nhức óc đứng bật dậy: “Không chơi nữa, đi làm việc đây!” Nói xong còn véo véo hai má cậu bé, bị lườm gay gắt một lúc sau mới cúi gằm mặt xuống bỏ đi.

Cố Hoài Việt tần ngần dõi theo cánh cửa Đồ Hiểu vừa đóng lại một lúc, điềm nhiên mỉm cười, quay người lại nhìn con trai: “Thế nào? Hà giận chưa?”

Trông bộ dạng thiếu não của bác sĩ Đồ, cậu bé cười rất đắc ý, Cố Hoài Việt đưa tay búng lên trán cậu, “Đây gọi là đánh rần phải đánh đập đầu, là vấn đề về chiến thuật. Đợi khi nào lớn lên con mới hiểu được.”

Cậu bé bĩu môi, chưa kịp phản bác lại đã nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa. Cố Hoài Việt hất hàm, ra hiệu cho cậu ra mở. Cậu bé thoăn thoắt chạy ra gian ngoài. Cửa mở ra, nhìn thấy người khách đến khiến cậu chớp chớp mắt, giọng nói nhả nhận hỏi: “Bà là ai ạ?”

Người đứng ngoài cửa cũng không ngờ cậu nhóc này lại ra mở cửa, cúi đầu nhìn đôi mắt to đen lay lay đang đảo vòng quanh của cậu bé, một lúc mới định thần lại: “Cháu ơi, bố cháu có đây không?”

Cố Gia Minh lại chớp mắt: “Bà là ai ạ, bà muốn gặp bố cháu à?”

“Bà...” Người nọ vuốt tóc, có phần khó xử không biết trả lời ra sao.

“Gia Minh.” Vào lúc hai người đang ngẩn ra nhìn nhau, Cố Hoài Việt đã bước ra gian ngoài: “Sao thế, bảo con ra mở cửa thôi mà mất đến nửa ngày...”

Cậu bé dẫu môi lên đáp: “Bố, không phải tại con nhé, là bà...”

Nhìn theo ánh mắt của con trai, Cố Hoài Việt cũng không khỏi bất ngờ khi nhìn thấy vị khách đến, là bà Trương Di.

Bà Trương Di bối rối đứng thẳng người, khẽ vuốt lại tóc, nở nụ cười tươi: “Có làm phiền cháu nghỉ ngơi không?”

Cố Hoài Việt cười nhẹ, mời bà Trương Di vào phòng: “Không đâu ạ, mời cô vào.”

Bà Trương Di mỉm cười gật đầu, bước vào trong. Cố Hoài Việt quay nghiêng xoa đầu cậu bé: “Con đi tìm cô Đồ Hiểu chơi nhé.” Cậu bé không muốn đi, nhưng nhìn bà Trương Di lại chợt thấy có cảm giác đối nghịch không sao nói rõ được, chỉ đành bĩu môi chạy đi tìm cô bác sĩ Đồ kia.

Cố Hoài Việt rót trà mời bà Trương Di, bà đưa tay đón lấy: “Không cần phiền hà vậy đâu, cô đến xem bệnh tình cháu thế nào.”

Cố Hoài Việt thông thả ngồi xuống ghế: “Không có gì đáng ngại, cháu khỏe lên nhiều rồi ạ.”

“Nói thì nói thế, động đến gân cốt có đơn giản đâu, vẫn phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vào. Lính tráng các cháu cả năm trời có được mấy ngày nghỉ đâu, giờ xem như cháu được nghỉ dài hơi rồi.”

Cố Hoài Việt cười: “Cô nói phải ạ, nhưng mà để cô cũng phải lo lắng theo cháu thấy ngại quá.”

“Có gì đâu, dù sao thì bố của Kiều Kiều với bố cháu cũng là đồng đội cũ, vừa nghe Mạnh Xuyên nói cháu bị thương ông ấy liền bảo cô tới thăm ngay.” Bà Trương Di nói xong, mở nắp tách trà ấm chiêu nhấp một ngụm. Kỳ thực, bà đã nói tránh đi, tuy ông Thẩm Nhất Minh có ý này nhưng người thực khiến bà đến tận đây vẫn là cô con gái. Sau khi nghe nói anh bị thương, Thẩm Mạnh Kiều lo lắng vô cùng, nhưng đích thân tới lại không tiện, đành phải nhờ đến mẹ.

Bà Trương Di đặt tách trà xuống nhìn ngắm quanh phòng: “Nhà chỉ có mình cu cậu ở đây với cháu thôi à?”

Cố Hoài Việt lắc đầu: “Nghiêm Chân ở lại đây với cháu, hôm nay thắng cu mới đi cùng bà nội Nghiêm Chân tới, mấy hôm nữa lại về ạ.”

Nghiêm Chân, người vợ sau của cậu ta. Không rõ tại sao, vừa nhắc đến tên người này thì lập tức bà Trương Di lại nhớ tới gương mặt cô, nhu mì thanh tú, chắc có lẽ là một người hiền dịu.

“Vậy thì tốt quá.” Bà Trương Di nói, “Kiều Kiều nghe bảo cháu bị thương, cũng muốn đến thăm cháu lắm, nhưng mà cháu biết đấy, giờ nó đang làm việc ở thành phố C, cũng bận bịu.”

“Mạnh Kiều giờ đang làm việc ở thành phố C ạ?”

Cố Hoài Việt rõ ràng chỉ vừa mới hay biết, bà Trương Di mấp máy môi, hỏi ngược lại: “Cháu vẫn chưa biết à?” Bà cứ ngỡ, Nghiêm Chân sẽ kể hết sự tình cho anh nghe. Dù gì, lúc trước là Kiều Kiều cướp đi công việc của cô ấy, dùng thủ đoạn mà, cũng không lấy gì làm quang minh chính đại.

Cố Hoài Việt lắc đầu, cười xòa nhận lỗi: “Cháu vô ý quá ạ, đợi khi nào về thành phố C sẽ mời Mạnh Kiều ăn cơm chuộc tội.”

“Không cần, không cần.” Bà Trương Di vội xua tay, biểu cảm ít nhiều có phần ái ngại.

Do không thường xuyên gặp gỡ, hai người trò chuyện khách sáo một lát liền không tránh khỏi thấy tẻ nhạt. Đúng lúc này, ngoài hành lang vang lên giọng trẻ con lanh lảnh, Cố Hoài Việt nghe thấy nở nụ cười.

“Là thắng cu nhà cháu, chắc là gặp Nghiêm Chân với bà cố rồi đây.”

Bà Trương Di cũng đứng dậy, mỉm cười rất nhẹ: “Họ đã về rồi à? Vậy vừa hay cô có thể gặp rồi.” Nói rồi đi theo Cố Hoài Việt bước ra ngoài, thế nhưng

vừa ngang qua cửa phòng bệnh, nhìn thấy người đang đi tới, bước chân của bà Tường Di không khỏi khựng lại. Từ tận sâu trong lòng bà hít mạnh một hơi, sừng sốt nhìn người đang bước tới kia.

Cố Hoài Việt chưa nhận ra sự khác lạ của bà Tường Di, chậm rãi bước tới đỡ lấy túi hoa quả Nghiêm Chân mua về, nhưng cô lại tránh đi: “Đề em cầm.” Điều bộ này, quả thực vẫn coi anh là người bệnh.

Cố Hoài Việt cười bất đắc dĩ, chỉ đồng túi lớn túi nhỏ cô xách trong tay hỏi: “Em mua gì mà nhiều thế?”

“Bổ sung vitamin.” Nghiêm Chân tươi cười với anh, “Nghe Gia Minh bảo có khách tới thăm, ai thế anh?”

“Là bác Thẩm, mẹ của Mạnh Kiều.”

Dứt lời thì thấy sắc mặt Nghiêm Chân tái nhợt, túi hoa quả trong tay rơi xuống, từng quả táo đỏ tươi như chuỗi hạt đứt dây lăn tròn trên hành lang. Nghiêm Chân không vội nhặt lên, quay đầu lại nhìn bà nội, thấy bà như bị đóng băng tại chỗ, trần trối nhìn bà Tường Di đang đứng cách đó không xa. Cố Hoài Việt nhận ra được điều gì bất ổn, sai cậu bé đi nhặt táo lại, ôm lấy vai Nghiêm Chân: “Sao thế em?”

“Em, em...” Nhìn vào mắt anh, Nghiêm Chân gắng gượng trấn tĩnh lại, “Em không sao, nhưng mà, nhưng mà bà nội...” Nói xong Nghiêm Chân liền cảm giác bà nội ngả người ra sau, như không đứng vững. Cố Hoài Việt thấy sắc mặt bà nội nhợt nhạt lại thêm khó thở, anh hơi nhíu mày: “Anh dìu bà nội vào trong, em gọi bác sĩ tới.”

Thấy cô vẫn đang bàng hoàng, Cố Hoài Việt lại thấp giọng gọi: “Nghiêm Chân.”

Nghiêm Chân bất chợt hoàn hồn, nói một tiếng “được” rồi quay người lao vút đi tìm Đồ Hiểu. Còn bà Tường Di này giờ vẫn đứng im lìm chùng như nín thở khiến người ta không sao nhận ra sự tồn tại của bà, sau khi Cố Hoài Việt dìu bà nội vào trong phòng mới dần dần khôi phục lại, hít sâu một hơi, huyết thái dương giật mạnh từng hồi.

Lại gặp nhau.

Cách biệt hơn hai mươi năm, lại gặp mặt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thân thể từ lâu chôn giấu

Bà nội phát bệnh nguy cấp, may sao lại đang ở ngay trong bệnh viện, bác sĩ đến rất kịp thời.

Sau khi vị bác sĩ trẻ tuổi làm kiểm tra đơn giản cho bà xác định rằng không có gì đáng ngại, Nghiêm Chân vẫn không yên tâm, kéo bác sĩ lại hỏi: “Chỉ cần truyền mấy bình thuốc thôi là được ạ?”

Vị bác sĩ trẻ cười giải thích: “Không sao hết, do thiếu máu nên dẫn đến khó thở. Huyết áp của cụ khá cao, phải chú ý đến vấn đề này, đừng để cụ phải chịu kích động mạnh.”

Nghiêm Chân gật đầu.

Đồ Hiểu tiễn bác sĩ đi. Nghiêm Chân đứng ở đầu giường, ngoài dèm chắn lại cho bà và đưa tay vén tóc, thời gian còn lại chỉ bất động. Cậu bé nhìn cô cũng không dám lên tiếng, Cố Hoài Việt thu xếp cho cậu bé ổn thỏa, bước tới siết chặt vai cô: “Nghiêm Chân.”

Nghiêm Chân định thần lại, nhìn anh.

“Đừng lo nghĩ nữa, bà nội không sao đâu.”

“Em biết rồi.” Cô nắm lấy tay anh, “Cảm ơn anh.”

Cố Hoài Việt quệt mũi cô, “Nói ngớ ngẩn gì thế?”

Nghiêm Chân cúi đầu, không phản bác lại. Đợi đến khi nhịp thở của bà nội kéo dài đều đặn, Nghiêm Chân mới quay qua nhìn Cố Hoài Việt, nói: “Hoài Việt, có một số chuyện em chưa từng kể với anh, em vốn không muốn nhắc tới, nhưng giờ hình như không được nữa...” Cô tạm ngừng rồi nói tiếp: “Thế nên anh hãy cứ đợi em một thời gian được không? Đợi em giải quyết vấn đề xong xuôi, rồi sẽ kể với anh.”

Cố Hoài Việt nhìn cô, có phần lo lắng: “Anh sẽ không ép em, nên em cũng đừng ép bản thân mình.”

Nghiêm Chân nắm chặt tay anh, xem như đồng ý.

Ngoài hành lang, bà Tường Di đi qua đi lại, hai bàn tay siết vào nhau đầy bất an. Cho đến khi cánh cửa phòng bệnh được mở, nhìn thấy Nghiêm Chân từ trong bước ra mới quỳnh quáng đi tới: “Thế... thế nào rồi?”

Nghiêm Chân nhìn bà, không biết nên dùng ngữ khí ra sao để trả lời câu hỏi kia. Nhưng sắc mặt bà Tường Di quá đổi bức thiết, Nghiêm Chân đồng cảm sâu sắc với tâm trạng lo âu ấy, nên lúc này chỉ nén giọng đáp lại một câu: “Không sao ạ.”

“Thế thì tốt.” Bà Tường Di yên tâm phần nào.

Thấy bà chốc lát đã nhẹ nhõm đi, Nghiêm Chân không khỏi lại muốn bật cười: “Cảm ơn cô đã đến thăm Hoài Việt, sức khỏe của bà nội cháu không tốt, tiếp đón không được chu đáo mong cô bỏ qua cho.”

Nói rồi như muốn xoay người rời đi, bà Tường Di mau chóng giữ tay cô lại: “Nghiêm Chân!”

Nghiêm Chân đứng yên không cử động: “Cô còn chuyện gì nữa ạ?”

Bà Tường Di nhìn cô, có phần khó mở lời: “Cô muốn, cô muốn vào trong thăm bà, cháu xem được không?”

Nghiêm Chân không trả lời, chỉ dùng đôi mắt vốn hiền hòa giờ phút này lại lộ ra sự xa cách không hề che giấu cứ thế nghiêm túc nhìn bà chăm chăm, ánh nhìn trực diện thế này thấu tận tim can, đến nỗi khiến bà Tường Di có phần từ bỏ ý định: “Nếu như mà không tiện, vậy cô, vậy cô...”

“Không có gì là không tiện cả.” Nghiêm Chân ngắt lời, “Nhưng cháu nghĩ để bà được mạnh khỏe, cô nên ít gặp bà thì hơn.”

“Nghiêm Chân, cô...” Bà Tường Di nhìn sắc mặt Nghiêm Chân thản nhiên hờ hững, không biết phải nói gì tiếp.

Nghiêm Chân nhìn bà, nói: “Nói thật lòng, từ sau lần trước gặp cô cháu vẫn luôn cố gắng không muốn để bà nội thấy cô. Vì dù gì có những chuyện tuy cô không nhớ, nhưng chúng cháu vẫn còn nhớ.” Đến lúc này cô chợt nở nụ cười, như đang tự chế giễu mình: “Nhiều khi lãng quên thực sự là một điều hạnh phúc.” Lời nói của cô bộc lộ rõ sự mỉa mai trong đó, bà Tường Di có muốn không hiểu cũng không được, sắc mặt cũng theo đó trở nên bối rối.

Nín lặng trong chốc lát, bà Tường Di mới lưỡng lự lên tiếng: “Nghiêm Chân, cô nghĩ có lẽ cháu đã hiểu lầm, cô với bà nội cháu, còn cả bố cháu nữa...”

“Xin cô đừng nhắc đến bố cháu.” Nghiêm Chân đột nhiên cắt ngang lời bà, không màng đến thái độ sừng sốt của bà Tường Di, nhắc lại thêm một lần nữa, “Xin cô đừng tùy ý nhắc đến bố của cháu.” Bởi vì, bà thực sự không đủ tư cách.

Có lẽ bà Tường Di chưa bao giờ ngờ đến, người mà mới lúc trước bà còn cho rằng nhu mì hiền thực lại nói với bà bằng thái độ cứng rắn thế này. Bây giờ không phải cơ hội tốt để trò chuyện, bà từ từ định thần lại, vén đám tóc lộn xộn bên tai, cố gắng giấu giếm sự mệt mỏi đã lộ ra: “Vậy thôi, thế thì, cô về trước vậy.”

Nghiêm Chân khẽ gạt đầu, mắt nhìn thẳng để mặc bà bước qua trước mặt mình. Nghiêm Chân biết, cô đã thắng trong cuộc đối đầu này, không tốn mấy may sức lực. Nhưng đồng thời cô cũng hiểu rằng, cô của thời điểm này chưa ngoa cay nghiệt hơn bao giờ hết.

Về đến phòng bệnh bà nội đã dần tỉnh lại, cậu bé ngồi bên giường đang nghiêng đầu đùa vui với cụ. Bà nội sức yếu, nhưng vẫn cố gắng phấn chấn chơi với cậu. Không bao lâu thì Cố Hoài Việt bước tới, xách cổ cậu nhóc đi ra ngoài, nhìn thấy Nghiêm Chân đẩy cửa vào, bước chân dừng lại: “Về rồi à?”

“Vâng.” Nghiêm Chân vuốt mặt, đón cậu bé từ trong tay anh, “Hai bố con đi đâu đây?”

Cố Hoài Việt cúi nhìn Nghiêm Chân đang chỉnh lại áo khoác cho con trai: “Anh mang nó sang cho Đồ Hiểu, để cô ấy đưa Gia Minh về nhà ngủ một đêm.” Một là vì sợ cậu bé ngủ trong bệnh viện không ngon giấc; hai là vì quá nhiều việc xảy ra đột ngột, sợ ảnh hưởng đến cậu. Đương nhiên cậu bé không chịu, nhưng thấy người lớn bận bịu như thế, chỉ đành bủn rủn đồng ý thôi.

Nghiêm Chân thom lên đôi má cậu, nhìn theo hai người rời đi, sau lưng chợt vang lên tiếng bà nội ho nhẹ, cô định thần lại, rào bước đi về phía giường bệnh: “Nội, ngủ thêm lúc nữa đi, vẫn còn sớm mà.”

Bà nội lắc đầu: “Già rồi ngủ ít đi thì hơn, ngủ nhiều mệt lắm.”

Nghiêm Chân cười cười, dèm chán cho bà. Bà nội ngắm nhìn cô làm tất cả, sau cùng chậm chậm giơ tay ra nắm chặt lấy tay cô, “Chị ta đi rồi à?”

“Vâng.” Nghiêm Chân cố vờ như không có chuyện gì, “Nội còn thấy khó chịu ở đâu không, đang ở trong viện rồi, gọi bác sĩ cũng tiện.”

Bà nội lắc đầu nhẹ nhẹ, trông ra bóng hoàng hôn đang chậm rãi buông ngoài song cửa, “Đúng là chuyến này nội không nên đến, gây phiền phức cho tụi con thì không nói, lại còn gặp phải người không muốn gặp nữa.”

“Bà nội.” Nghiêm Chân nắm chặt tay bà, “Nội đừng nói như thế, con với Hoài Việt đều nhớ nội và Gia Minh lắm. Hai cụ cháu đến là chúng con vui. Còn về những chuyện khác, là nằm ngoài dự tính, nội đừng để tâm làm gì.”

“Nội biết.” Bà nội lật tay lại vỗ vỗ lên tay cô, “Nhưng mà, Tường Di chị ta...”

“Con cũng biết rồi!” Nghiêm Chân chọn đúng thời điểm cắt ngang lời bà nội, không để bà nói thêm, “Con hiểu hết cả.”

“Con biết hết rồi?” Xưa nay, bà nội chưa từng nói những chuyện này với cô, lúc này nghe cô nói như vậy, rõ ràng cảm thấy sững sốt, cổ nhấc nửa người dậy, “Sao, sao con lại biết được?”

Nhìn bà nội sốt sắng, cô không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ: “Nội và bố cứ xem con là trẻ con, thực ra con đã lớn rồi, những gì nên biết con đều biết cả.” Mắt thấy bà nội càng nồn nóng hơn vì cô không trả lời vào trọng tâm câu hỏi, Nghiêm Chân vội nói: “Được rồi, con từng nhìn thấy một bức ảnh trong album cũ của bố.”

Đó là một bức ảnh chụp hai người, người đàn ông trong ảnh mặc bộ đồ quân phục giản dị, khuôn mặt không mấy anh tuấn tràn ngập nụ cười hạnh phúc. Đó là bố của cô. Nghiêm Chân đoán, sở dĩ bố cô cười rạng rỡ đến như vậy có lẽ là do người phụ nữ trong lòng. Người phụ nữ được ông dịu dàng ôm vào lòng ấy vô cùng xinh đẹp, trên miệng nở nụ cười êm ái. Lúc nhìn thấy bức ảnh này, Nghiêm Chân đã biết được ý nghĩa của từ “mẹ”. Cô không dám tùy tiện gán tiếng gọi ấy lên người phụ nữ kia, nhưng trực giác mách bảo, cái lần bố ốm nặng gọi lên hai tiếng “Tuông Di” thì chính là tên của người phụ nữ ấy. Phải chăng, “Tuông Di” là mẹ của cô? Vậy thì bà đang ở đâu?

Đáp án cho câu hỏi này chính bố đã trả lời cô vào lúc uống say. Lần đó bà nội đi vắng, bố dự tiệc mừng công đã uống rất nhiều rồi trở về nhà. Cô khi ấy vẫn còn là một đứa trẻ, vừa chăm sóc bố vừa nhớ tới bức ảnh kia, miệng lầm bầm: “Nếu mà có mẹ thì tốt.” Ai hay bố lại nghe thấy, nằm trên giường cười ha ha: “Con bé ngốc, mẹ con, đi từ lâu rồi!” Nghiêm Chân liền hỏi ngay: “Thế sao bố không đuổi theo gọi mẹ lại?” Bố ghim con chệnh choáng, nâng tay lên vuốt tóc cô, “Đuổi không kịp nữa, đuổi không kịp nữa rồi.” Lúc ấy, Nghiêm Chân vẫn còn muốn hỏi tiếp, nhưng bố đã xua tay, không thảng nổi hơi rượu say mà ngủ thiếp đi. Sau khi tỉnh lại, bố không nhớ mình đã nói những gì, còn Nghiêm Chân từ đó trở đi cũng không nhắc lại bất cứ chuyện gì có liên quan tới mẹ nữa.

“Con biết đây là chuyện kiêng kị trong nhà chúng ta, nội và bố con đều không muốn nhắc tới, vậy nên con cũng không hỏi nữa.” Nghiêm Chân nhẹ nhàng khép lại hồi ức, còn bà nội vẫn đắm đắm nhìn cô này giờ lại thờ dài: “Từ bé con đã ngoan ngoãn biết nghe lời, chưa bao giờ hờn nội và bố con chuyện gì liên quan tới mẹ con, đôi lúc nghĩ lại nội còn thấy khó hiểu. Không ngờ tự con lại biết được nhiều như vậy rồi...” Nói đến đây bà nội cười cười: “Xem ra bố con nói không sai, từ nhỏ con đã là đứa trẻ mang nhiều tâm sự, chuyện gì cũng nén ở trong lòng, kín như hủ nút ấy.”

Nghiêm Chân hiểu, tâm sự ứ lâu sẽ thành ra tâm bệnh, tâm bệnh thì khó chữa, vậy nên bao năm qua cô luôn cố gắng không để mình nghĩ ngợi nhiều, sống vui vẻ là quan trọng nhất. Và hiện giờ, cô cũng vẫn yêu cầu bản thân mình phải làm như vậy. Nghiêm Chân xoa xoa mặt, “Thôi, không nói chuyện này nữa. Bình truyền hết rồi, con đi gọi y tá đổi bình khác cho nội!” Nói rồi cô đứng dậy đi ra ngoài, bước chân không còn ổn định như trước mà có phần xáo trộn.

Bà nội nhìn sơ qua là biết cô đang cố tình tránh né chủ đề này. Kỳ thực như vậy cũng tốt, cô không cần biết nhiều đến vậy, cuộc sống hiện giờ với cô mà nói đã là hạnh phúc rồi.

Vốn dĩ kỳ nghỉ của cậu bé rất ngắn ngủi, nhưng do sự cố ngoài ý muốn của bà nội nên ngày về của bà và cậu bé phải lùi lại thêm hai ngày. Máy ngày này, cậu bé miệng dẻo như kẹo kia ở chơi bên nhà họ Từ khiến hai ông bà cụ vui vẻ vô cùng, sau một đêm ngủ lại còn ở thêm hai đêm nữa. Mỗi ngày, bác sĩ Đồ đều mặt nhăn mày nhíu dắt cậu về, còn phải nói nữa sao, có người đắc sùng ắt có người thất sùng thôi.

Sáng hôm nay khi bác sĩ Đồ đến giao trả cậu bé còn mang theo một tin mừng, nói rằng ca phẫu thuật của Cố Hoài Việt đã định ngày, Nghiêm Chân nghe vậy vui không tả xiết, ôm lấy Gia Minh thơm tới tấp. Cậu bé thì hết sức bất mãn với hành động đem vớt cậu cho người khác suốt hai ngày qua của cô giáo Nghiêm, bàn chân mồm mồm đi giày da gỗ vang nền nhà, Nghiêm Chân phải lên tiếng nhắc nhở cậu: “Khe khẽ thôi, các cô bác và cả các bạn khác trong phòng bệnh còn đang nghỉ ngơi đây.”

Cậu bé bĩu môi: “Ai bảo cô không chơi với con!” Cậu vô cùng tức giận, khó lắm mới tới được đây một chuyến, cuối cùng hai người lớn này vẫn phó mặc cậu cho người khác. Giờ thì hay rồi, hôm nay cậu đã phải quay về nhà. Nghiêm Chân cũng thấy áy náy, đang lúc chuẩn bị về về cậu nhóc chột trông thấy hai người rất quen ngồi ngoài hành lang phòng bệnh, bước chân bỗng ngập ngừng, là bà Tuông Di và bà nội. Năm tay Nghiêm Chân hơi siết lại, môi cũng mím chặt, đứng yên tại chỗ giây lát rồi dắt Gia Minh bước nhanh tới, thấy bà nội chỉ khoác một tấm áo mỏng manh liền nổi nóng: “Nội, sao nội mặc phong phanh thế này mà đã ra ngoài?”

Nói rồi nhìn bà Tuông Di. Bà khá bất ngờ trước sự xuất hiện của Nghiêm Chân, nụ cười hướng về phía cô có phần cứng ngắc. Hết thấy những gì về bà, Nghiêm Chân cố gắng để mình vô như nhìn mà không thấy.

Bà nội cũng bị cô làm cho giật mình, sau khi bình phục lại nhip thờ còn nhìn cô với ánh mắt hoảng hốt: “Thì nội đi vào đây, con cuống lên làm gì?!” Nói rồi không để ý đến Nghiêm Chân nữa, nhìn sang bà Tuông Di: “Chị về đi, đừng đến thăm tôi nữa. Điều gì nên nói tôi đã nói cả rồi, chị cũng nên hiểu cho.”

Bà Tuông Di gật đầu, lại nhìn Nghiêm Chân. Trong ánh mắt như có điều bất đắc dĩ, thấy Nghiêm Chân lại cau có, bà không khỏi cười khổ một phen, xách túi xoay người đi.

Bà Tuông Di đi khỏi đã được mười phút, Nghiêm Chân vẫn không nói một lời. Dọn bữa sáng ra cho bà nội và Gia Minh, còn lại để phần cho Cố Hoài Việt vẫn chưa thức giấc. Mấy bữa nay do vết thương cũ tái phát mà anh ngủ không được ngon giấc, phía bệnh viện một mặt tiến hành kiểm tra toàn diện cho anh, mặt khác cố gắng lên lịch phẫu thuật càng sớm càng tốt. Đêm qua lại một cơn đau đớn kéo dài, đến gần sáng mới thêm thiếp đi vào giấc ngủ. Nghiêm Chân xót anh, sáng nay không gọi anh dậy, để anh ngủ thêm một lúc nữa.

Bà nội vừa húp cháo vừa để ý sắc mặt Nghiêm Chân, giống như một đứa trẻ đã gây ra lỗi lầm vậy, cuối cùng, cúi đầu nói giọng rất nhỏ: “Nội không có nói gì với chị ta, chỉ bảo là giờ con sống rất tốt thôi, dặn chị ta đừng đến làm phiền con nữa.”

“Vâng.”

“Nội biết con không sẵn lòng đổi mặt với chị ta, thế nên làm vậy là ngăn chặn giúp con còn gì? Ai ngờ đâu con đi đón Gia Minh về nhanh thế.”

Nghiêm Chân lại “vâng” thêm một tiếng, hàm răng vốn nghiền chặt dần dần thả lỏng, bờ môi nhếch lên hiền hòa: “Con biết rồi, nội mau ăn cơm đi.”

Xe đến đón bà nội và Gia Minh trở về đã đợi trước cổng bệnh viện. Ăn sáng xong, bà nội liền bắt tay vào thu dọn hành lý. Theo như ý định của Nghiêm Chân là đợi Cố Hoài Việt thức dậy rồi cùng nhau tiễn họ đi, nhưng bà nội ngăn cô lại, không để cô đánh thức anh, họ cứ lẳng lặng ra về là được. Một khi bà nội đã ngang bướng thì Nghiêm Chân cũng hết cách, đành quay người đi giúp Gia Minh dọn đồ. Lúc tiễn hai cụ cháu lên xe, Nghiêm Chân nhìn về mặt đáng thương tội nghiệp của cậu nhóc mà thấy lòng buồn bã, lại chỉ có thể kìm nén nỗi xót xa đang dâng trào làm cay cay sống mũi, đeo cặp sách lên cho cậu, “Đội phẫu thuật xong bố và cô sẽ về, không lâu lắm đâu. Đến khi đó bố cũng sẽ có thời gian, chúng ta đưa con cùng đi chơi, được không?”

Cậu nhóc cúi gầm ừ rừ: “Hai người lúc nào cũng nói mà không giữ lời, bảo đưa con đi chơi nhưng lần nào cũng thất hứa. Đáng ghét!”

Nghiêm Chân nín lặng, nâng khuôn mặt bé bỏng của cậu lên thom một cái, cam đoan: “Lần này tuyệt đối không.”

“Thật không?” Cậu nhóc liếc mắt nhìn cô, chừng như vẫn không đủ tin tưởng.

Nghiêm Chân nựng đôi má phúng phính của cậu: “Ngoắc tay nhé?”

Cậu nhóc do dự mãi, cuối cùng vẫn giơ tay ra, vừa ngoắc ngón tay vừa lầm bầm: “Lần này mà còn thất hứa thì con không thèm hai người nữa đâu.”

“Được.” Cô dịu dàng đáp, ánh mắt trông theo hai cụ cháu rời đi.

Xưa nay Nghiêm Chân đều không quen được với cảnh chia ly. Dẫu là con gái của quân nhân rồi làm vợ quân nhân, cảnh tượng này là không thể tránh khỏi. Nhưng có câu nói rất hay, nếu như sau khổ đau là hạnh phúc đang chờ đợi, vậy thì vượt qua một khe rãnh gian khó nhỏ nhoi này thôi cũng có là gì? Những kẻ đợi chờ có hàng ngàn hàng vạn, mà đâu phải ai cũng có thể giành được hạnh phúc. Cô cũng nên biết đủ. Nghiêm Chân nhoèn cười, xoay người đi vào trong, nhưng chưa được vài bước đã nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nữ quen quen: “Nghiêm Chân, chúng ta có thể nói chuyện được không?”

Bước chân của cô lập tức khựng lại, cô chậm rãi ngoảnh đầu, thấy bà Tường Di đứng ngay sau lưng vẻ mặt đầy trông mong. Thì ra bà vẫn chưa đi.

Phút chốc, Nghiêm Chân đã lại phủ lên một lớp mặt nạ thờ ơ. Kỳ thực, cô vốn không giỏi làm mặt lạnh với người khác, nhưng cô càng không biết phải đối mặt với bà Tường Di bằng cảm xúc ra sao.

“Nói chuyện gì ạ?” Cô hồ hững hờ.

Bà Tường Di thấy cô không hề thẳng thừng từ chối thì khá mừng: “Nếu cháu đồng ý thì cô cháu mình ra quán trà ngoài bệnh viện ngồi một lát, sẽ không tốn thời gian của cháu nhiều đâu. Được không?”

Nhìn ánh mắt mong đợi của bà, Nghiêm Chân lần đầu tiên hận mình không thể tuyệt tình hơn một chút, nếu vậy cô đã có thể không chút đắn đo nói không với bà ấy. Bản thân cô hiện giờ, không làm được. Trầm mặc giây lát, vào lúc thần sắc bà Tường Di đã dần trở nên ngưng ngạp, Nghiêm Chân lặng lẽ gật đầu.

Quán trà ngoài bệnh viện.

Nghiêm Chân không thường xuyên tới đây, tiện tay gọi một bình trà hoa, rót cho mình và bà Tường Di mỗi người một chén, nhìn làn khói nhạt bốc lên không nói câu gì.

Bà Tường Di khẽ nhấp một ngụm, đặt chén trà xuống rồi ngẩng nhìn Nghiêm Chân chăm chú. Chắc hẳn là do ảo giác, bà cứ có cảm giác rằng Nghiêm Chân đang ngồi đây mặt đối mặt với bà không hề giống với vẻ grom sững sảng khi gặp trong bệnh viện hai ngày trước nữa. Bà nghĩ, bây giờ có lẽ là cơ hội để trò chuyện.

Bà Tường Di cân nhắc lên tiếng: “Nghiêm Chân.”

“Vâng?” Nghiêm Chân ngẩng lên nhìn thẳng vào bà, sự lãnh đạm trong ánh mắt còn chưa kịp thu hồi khiến bà Tường Di ngừng lời.

Bà sững sờ một thoáng, rồi nhanh chóng lấy lại nụ cười hoàn mỹ: “Cô biết, có thể cháu rất giận cô. Vì cô đã bỏ ngoài tai lời khuyên của cháu vẫn đến thăm bà nội cháu. Nhưng mà Nghiêm Chân ạ, có những chuyện, thực lòng cô rất muốn biết.”

Nghiêm Chân vuốt nhẹ chén trà, ồ lên một tiếng: “Cháu hiểu, nhưng cháu đã nói rồi, cháu không muốn nhắc đến bố cháu trước mặt cô.”

“Nghiêm Chân, cháu đừng vậy mà...” Bà Tường Di vươn tay định nắm lấy tay cô, Nghiêm Chân bắt giác lùi về sau, bà Tường Di càng thêm bối rối dừng động tác lại.

Nghiêm Chân nghĩ, chắc cả đời bà Tường Di cũng chưa từng phải khép nép nhả nhận như thế này bao giờ. Nói vậy, bà ấy đích xác đã chọn được một người chồng đúng đắn, có thể khiến cho bà được người ta kính trọng, không hiểu thế nào là đi vào đường cùng, càng không hiểu thế nào là chán nản

tuyệt vọng. Cuộc đời Nghiêm Chân mới được bao năm, chưa đầy ba mươi năm, nhưng Nghiêm Chân lại cảm thấy mình sống còn mệt mỏi hơn cả bà.

“Bố cháu, chưa bao giờ nhắc đến cô. Vậy nên, cháu cũng không biết phải nói gì với cô.” Nghiêm Chân nhìn bà, lạnh nhạt nói tiếp: “Bố cháu ra đi quá vội, lúc cháu tới nơi thì toàn thân bố đã lạnh ngắt cứng đờ, nên cũng không kịp trăng trối lại điều gì. Cháu từng thử hỏi những chuyện về mẹ cháu, nhưng đó là khi bố đã uống say, lúc bố tỉnh táo cháu không bao giờ dám nhắc đến, vì cháu sợ bố sẽ buồn.”

“Ông ấy mất rồi?” Sắc mặt bà Tường Di mới đó đã trở nên tái mét, chừng như không kiểm soát được mà đứng bật dậy khỏi ghế ngồi.

Nghiêm Chân ngẩng lên nhìn bà, trong ánh mắt một tầng tĩnh lặng, “Bà nội không nói với cô sao ạ? Bố cháu đã mất nhiều năm về trước rồi.”

Bà Tường Di gần như chết lặng giương mắt nhìn cô dò đoán: “Ông ấy, ông ấy mất như thế nào?”

“Nhồi máu cơ tim đột phát, lúc đưa đến bệnh viện đã không cứu được nữa.” Nhận ra giọng nói của mình đã hơi lạc đi, Nghiêm Chân vội nháp một ngụm trà, “Nhưng có lẽ những chuyện này đã không còn liên quan gì tới cô nữa rồi.”

Bà Tường Di nhìn cô mờ mịt, rất lâu mới chớp chớp mắt, ngồi xuống lại, “Sao có thể như thế được?” Như là đang hỏi Nghiêm Chân, lại giống như đang tự nói với mình.

Nghiêm Chân lặng lẽ rót một chén trà cuối cùng cho hai người, “Không có chuyện gì là không thể.” Cô mỉm cười, nhìn bà Tường Di, “Cháu với Hoài Việt sống rất tốt, thế nên cháu luôn cảm thấy, hết thảy những chuyện đã qua không còn quan trọng nữa. Nếu như có thể, cháu thực sự muốn xem như cô chưa từng xuất hiện. Cháu không muốn biết thân phận của cô, vì điều đó với cháu mà nói đã thuộc về một phần của quá khứ, cháu cũng không để ý tới gia đình cô, chỉ cần chúng ta không ai phiền nhiễu đến ai. Xin hỏi...” Nói đến đây cô ngừng lại, giống như đang đắn đo chọn lời: “Xin hỏi, cô có thể thỏa mãn yêu cầu này của cháu hay không?”

“Nghiêm Chân, cô...” Bà Tường Di lưỡng lự đứng lên, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt Nghiêm Chân kiên định là thế. cuối cùng bà vẫn bằng lòng thỏa hiệp. Đường như sức lực để chống đỡ bà đã dùng cạn, bà gần như ngồi tê liệt trên ghế, đến cả giọng nói cũng khàn đặc: “Được. Thời gian này đã làm phiền cháu, cô xin lỗi.”

Nghiêm Chân cười, cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh nói: “Không có gì ạ.” Dứt lời cô gọi phục vụ tới thanh toán, hơi gật đầu với bà Tường Di, không đợi bà có phản ứng hay không đã đứng thẳng dậy nhanh chóng rời đi. Cô nghĩ, có lẽ không có kết thúc nào phù hợp hơn cho cô và bà Tường Di nữa, cô không muốn làm bố thất vọng, cũng không muốn gượng ép chính mình, vậy nên cách duy nhất đó là xem nhau như người lạ ngang qua.

“Sao lại ngăn ra thế?”

Một bàn tay trắng ngần hươu hươu trước mắt, Nghiêm Chân hoàn hồn, trừng mắt khó chịu với bác sĩ Đồ, đồng thời giấu nhem đi khói mù trong đáy mắt, “Chuyện gì?”

“Xem giọng chị kia.” Đồ Hiểu trẻ môi ra, “Tôi đến báo tin vui cho chị đây.”

“Tin vui gì?” Cô ngờ vực nhìn bác sĩ Đồ.

“Đã định ngày phẫu thuật cho Tham mưu trưởng rồi, xem đi này.” Nói rồi nhét vào tay cô mấy tờ giấy mỏng.

Nghiêm Chân có phần bất ngờ, nhìn thoáng qua cô ấy rồi lại cúi nhìn tập tài liệu kia, trong ánh mắt ngập tràn nỗi phấn khích. Đồ Hiểu nhìn cô, trộm cười, quay lưng đi làm việc.

Nhìn những giấy tờ này, Nghiêm Chân thực sự thờ phào nhẹ nhõm. Phẫu thuật xong là Cố Hoài Việt có thể trở về thành phố C nghỉ ngơi điều dưỡng. Thời tiết lạnh dần, cô vẫn thích thành phố C hơn. Vì ở đó ấm áp hơn thành phố B, cảm giác sẽ dễ chịu hơn. Và lại, cô còn có chút lòng riêng, chính là sau khi trở về thành phố C cho dù Cố Hoài Việt muốn bận bịu công việc cũng không được nữa. Thời gian này tuy anh nói là đang dưỡng thương nhưng vẫn thường xuyên có người trong Sư đoàn tới tìm anh bàn chuyện ở đơn vị. Cô cũng biết anh không thể dứt bỏ công việc hoàn toàn, nhưng cô càng muốn anh được tĩnh dưỡng hơn. Sức khỏe, mới là cái gốc để làm Cách mạng mà.

Nghiêm Chân phát hiện mình bây giờ ngày càng ý lại vào Cố Hoài Việt, buổi tối hôm lần đầu tiên gặp bà Tường Di ở bệnh viện, cô từng thử nói với anh chuyện giữa cô và bà Tường Di. Kỳ thực trước đó không phải cô chưa từng lưỡng lự, nhưng một câu nói của anh đã dẹp tan hết mọi nghi ngờ của cô, anh bảo với cô rằng, bất luận cô quyết định thế nào anh đều ủng hộ. Nghiêm Chân vì lẽ đó mà cảm động sâu sắc, bởi đây không phải là điều mà người đàn ông nào cũng có thể làm được. May mắn thay, cô đã chọn lựa anh.

Hôm nay, Lưu Hưởng Đông đến tìm Cố Hoài Việt, hai người mượn một phòng họp nhỏ của bệnh viện bàn bạc đến nửa ngày, đợi đến lúc Lưu Hưởng Đông ra về đã là chín giờ tối. Cố Hoài Việt trở về phòng bệnh thì Nghiêm Chân đang trải giường, nghe thấy tiếng động ngẩng lên cười với anh: “Đã về đây à? Lão Lưu đi rồi hả anh?”

“Ừ.” Cố Hoài Việt đáp lời, yên lặng ngồi xuống cuối giường ngắm nhìn cô đang bận rộn.

“Sao thế?” Nghiêm Chân không kìm được nán nã nhìn anh, Cố Hoài Việt lại khẽ cười, nắm tay cô.

“Nghiêm Chân.”

“Dạ?”

“Anh vừa mới nhắm tít, từ khi lấy nhau đến giờ, thời gian chúng mình bên nhau hình như còn chưa được đến ba tháng.”

Nghiêm Chân không khỏi ngạc nhiên, nhìn điệu bộ nghiêm túc của anh cười cười: “Áy náy à?” Nói rồi đưa tay vuốt cằm làm ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ: “Thực ra em đã rất mãn nguyện rồi, anh nghĩ mà xem chúng mình mới lấy nhau có hơn một năm, so với các chị vợ lính ba năm không được gặp mặt chồng thì hạnh phúc hơn hẳn.”

Cố Hoài Việt nhìn cô, khóe môi khe khẽ nhếch lên, thì ra người con gái này lại dễ dàng thấy thỏa lòng đến thế. Nghĩ vậy, anh liền không kìm được giơ tay ra muốn ôm cô lại gần. Nghiêm Chân hơi đỏ mặt, thấy mình thoát cái đã lại bị anh lừa lên trên chân vội đẩy anh ra: “Bỏ em xuống, anh mau nghỉ ngơi đi, mai còn phải làm kiểm tra chuẩn bị phẫu thuật nữa!”

Áy thế mà Cố Hoài Việt lại không chịu nhúc nhích, bàn tay ôm eo cô siết chặt thêm, giọng nói thành thoi pha lẫn tự đắc: “Không bỏ đâu.”

Người, người này định làm gì đây? Nghiêm Chân thẹn quá hóa giận vật lộn trên đùi anh, chợt nghe Cố Hoài Việt thở hắt sâu một hơi, cô lập tức ngừng lại ngẩng đầu nhìn anh căng thẳng: “Sao thế, đừng phải chân anh à?”

Ánh mắt Cố Hoài Việt lóe sáng, nếu trong hoàn cảnh bình thường có lẽ Nghiêm Chân sẽ không thể nào dễ mắc bẫy như thế, nhưng giờ anh đang bị thương, cộng thêm tình trạng sức khỏe không ổn định, Nghiêm Chân hề hoảng loạn là không cần biết gì nữa.

“Có hơi đau.” Anh lại chậm rãi hít vào một hơi, “Em đừng động đây, để anh đỡ em xuống.”

“Vâng.” Nghiêm Chân cẩn thận phối hợp với anh dịch chuyển hai chân, thế nhưng đầu mũi chân vừa chạm đất còn chưa đứng vững đã lập tức bị hất ngược lên... Cô đã bị đè xuống giường rồi!

Thấy ai kia chầm chậm nghiêng người qua, Nghiêm Chân tức tối hoảng hồn: “Anh... anh chơi xấu!”

“Vốn chỉ định đùa em thôi.” Cố Hoài Việt ra vẻ vô tội.

“Thế sao giờ lại thành ra thế này?!” Nghiêm Chân không chịu, hai chân quẫy đạp tỏ ý chống đối, nhưng chẳng mấy chốc đã bị áp chế.

“Sau đây... lừa bị chính em dẫn đến đây chứ.”

Bao lâu nay không đụng vào cô, vậy mà cô còn dám không yên phận trên người anh. Tham mưu trưởng Cố cho rằng mình rất có lý do nghi ngờ hành vi của cô là cố ý. Nghiêm Chân khóc không ra nước mắt, thử hỏi con người này rõ ràng chưa lành vết thương mà sao vẫn khỏe đến như vậy. Quần áo đã bị cời xuống một nửa, cũng tức là đã bị tước phân nửa vũ khí rồi, cô giáo Nghiêm vẫn ra sức chống cự. “Chân, chân của anh...”

“Không đáng ngại.”

“Lát nữa, lát nữa có người đến kiểm tra...” Bàn tay của ai kia đã khiến cô nói không ra tiếng nữa.

“Càng không đáng ngại.”

Nghe động tĩnh liền tự động quy hàng, không biết là bởi lý do của anh quá toàn vẹn hay tại ý chí chống cự của cô quá bạc nhược, chốc lát sau Nghiêm Chân đã bị đánh bại hoàn toàn, với tay níu lấy anh trong cơn say đắm, vô thức kéo anh lại gần mình hơn. Cố Hoài Việt trầm giọng cười, nắm bắt cơ hội đột kích phòng tuyến cuối cùng. Cả người Nghiêm Chân cứng đờ, giây khắc sau đã đắm chìm trong hạnh phúc, không cưỡng lại được.

Hậu quả của một đêm buông thả này là sáng sớm ngày hôm sau Nghiêm Chân “ngâm nước mắt” lê đôi chân mỏi nhừ đến phòng giặt để tiêu hủy “chứng cứ phạm tội”, trong khi ai kia lại tươi cười hớn hờ tắm táp nhanh chóng chuẩn bị cho lần kiểm tra cuối cùng trước khi phẫu thuật.

Vào lúc Nghiêm Chân đang đứng chống eo ngây ngẩn ra nhìn lồng quay của chiếc máy giặt trước mặt thì đột nhiên bị người nào đó đập lên vai, cô giật nảy mình quay phắt lại, nhìn rõ là Đồ Hiểu rồi mới thở phào một hơi. Đồ Hiểu nhìn bộ dạng cô hung dữ: “Làm gì mà căng thẳng thế?”

“Không, không có gì.” Nghiêm Chân úp úp mở mở quay đi.

Bác sĩ Đồ ngắm cô cười gian mấy phút, Nghiêm Chân bị cô ấy nhìn đến dựng tóc gáy, “Cô còn ở đây làm gì nữa? Không phải làm việc à?”

Bác sĩ Đồ lắc đầu không có chút trách nhiệm nào: “Hôm nay không đến lượt tôi nữa, bác sĩ già đi khám sức khỏe cho đồn Biên phòng trở về rồi, chú ấy phụ trách ca mổ, cũng đã thay chị báo cho bên nhà bác Cố rồi. Giờ đã yên tâm hơn được chưa?”

Làm vậy đương nhiên sẽ càng đảm bảo hơn! Nhưng nể mặt bác sĩ Đồ, Nghiêm Chân chỉ mỉm cười.

Đồ Hiểu chống cằm nhìn cô bận bịu, khe thở dài: “Hai người hạnh phúc thật đấy.”

“Hà?”

Đồ Hiểu nhún vai, nở nụ cười: “Tôi bảo là như hai anh chị bây giờ thật là hạnh phúc, nhìn vào thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Nghiêm Chân phì cười. Kỳ thực họ đi đến được ngày hôm nay chẳng dễ dàng gì, cho đến bây giờ Nghiêm Chân vẫn có thể hồi tưởng lại dáng vẻ lần đầu

tiền gặp anh, khi ấy còn tưởng rằng chỉ đơn giản là gặp gỡ phụ huynh, có ai ngờ, lại đi xa đến như vậy. “Đôi khi những cuộc gặp gỡ trong đời quả thực kỳ diệu lắm, chưa biết chừng một lúc nào đó cô lại gặp được người sẽ đi cùng mình trọn vẹn cả cuộc đời đây.”

“Này này này, chị sến quá rồi nhé!” Cô bác sĩ vẫn còn đọc thân bày tỏ thái độ hết sức bất mãn, Nghiêm Chân chớp mắt tươi cười, bẻ chẩu khăn trải giường ra ngoài phơi.

Vị bác sĩ già sau khi đã nghiên cứu kỹ bệnh án của Cố Hoài Việt đưa ra kế hoạch chi tiết cho quá trình phục hồi chức năng. Tham mưu trưởng Cố đọc xong càng thấy rối trí, nếu như làm theo ông cụ này, dừng nói là nửa năm, trong vòng một năm mà có thể tham gia vào những công việc thường nhật trong đơn vị được thì anh sẽ mở tiệc ăn mừng. Mà chắc chắn Nghiêm Chân đã có thể lực đằng sau chống lưng sẽ mạnh hơn anh, suốt dọc đường lúc đi anh đi dạo cũng tỏ ra oai phong hùng dũng.

Cố Hoài Việt lại trình bày một lần nữa: “Lúc trước anh đã hứa là nửa năm, giờ em cũng không được nuốt lời.”

Nghiêm Chân vờ như không nghe thấy.

“Nghiêm Chân?”

“Giờ ạ, anh lằng nhằng thế nhì?!” Nghiêm Chân khua tay, giống như xua đuổi một con quạ ồn ào. Cố Hoài Việt nheo mắt nhìn cô giờ trò, sâu trong lòng lại khuất phục một cách triệt để. Được, ai bảo anh tối qua đã quá hời. Tạm thời bây giờ chịu thiệt chút xíu, sau này sẽ từ từ chống đối, sau khi hạ quyết tâm Cố Hoài Việt vươn tay ôm Nghiêm Chân vào lòng.

Nghiêm Chân thu gọn biểu cảm có nỗi khổ mà không nói ra được của anh vào trong tâm mắt, lại cảm thấy người đàn ông này trong phút giây hiện tại có phần... đáng yêu. Cô hơi nhếch cong môi, nhưng nụ cười chưa tỏa ra trong nháy mắt đã bị người đang đứng trước cửa phòng bệnh không xa bóp nghẹt trở lại. Thẩm Mạnh Kiều?! Theo phản xạ, cô đứng yên bất động, trông về phía người đã gần như sắp bị cô lãng quên kia.

Mặt Thẩm Mạnh Kiều trắng bệch, ánh mắt chỉ thoáng lướt qua Cố Hoài Việt, rồi sau đó dán chặt vào Nghiêm Chân. Lại gần một chút có thể nhận ra cảm xúc của cô ấy biến chuyển rất lớn.

Cố Hoài Việt cảm nhận được, lịch thiệp chào hỏi: “Mạnh Kiều, em đến chơi.”

Thẩm Mạnh Kiều cười lạnh nhạt: “Nếu như có thể em cũng không muốn đến.”

Cố Hoài Việt nhú mày, rất nhanh lại giãn ra, anh vỗ vai Nghiêm Chân, gọi hồn cô trở lại: “Vào phòng đi đã.”

Nghiêm Chân gật đầu, chưa kịp cất lời đã nghe thấy Thẩm Mạnh Kiều lên tiếng: “Em muốn nói chuyện với một mình chị.”

Nghe vậy, Cố Hoài Việt thoát cười: “Em muốn nói chuyện gì với chị dâu mà còn phải kiêng dè anh nữa?”

Thẩm Mạnh Kiều không nói, chỉ im lặng nhìn Nghiêm Chân. Nghiêm Chân trầm tư chốc lát, sau cùng vẫn xoay người lại kéo tay áo Cố Hoài Việt. “Đề em nói chuyện với em ấy.” Thấy anh định phản đối, cô mỉm cười, “Có những chuyện rồi sẽ phải giải quyết thôi.”

Cố Hoài Việt mím môi, cuối cùng dịu giọng lại dưới ánh mắt kiên trì của cô: “Vậy thì hai chị em ở đây nói chuyện, anh đi tìm bác sĩ già tán gẫu.”

“Vâng.” Nghiêm Chân gật đầu.

Cho đến khi bóng lưng Cố Hoài Việt đã khuất sau dãy hành lang, Nghiêm Chân mới xoay người lại nhìn Thẩm Mạnh Kiều: “Vào trong đi.”

Thẩm Mạnh Kiều cắn môi, giậm gót giày cao đi theo cô vào phòng bệnh.

Dường như Nghiêm Chân không hề nhận ra cảm xúc của cô ấy; thậm chí còn lịch sự chu toàn rót trà mời cô, cách cư xử hoàn toàn như với khách. Thẩm Mạnh Kiều không chú ý gì đến chén trà đang tỏa hơi nóng trước mặt, nói thẳng thừng: “Em hỏi chị, hôm đó mẹ em đến bệnh viện, chị đã nói gì với mẹ em?”

“Không nói gì cả.”

“Chị đừng trả lời cho có lệ!” Thẩm Mạnh Kiều không nhịn nổi cơn giận, “Không nói gì thì tại sao mẹ em vừa về đến nhà là lật tung đồ đạc lên tìm album ảnh, tìm được ảnh rồi thì giữ chặt lấy rót nước mắt không chịu buông tay?! Từ đó trở đi tinh thần không được ổn định nữa. Giờ chị lại bảo với em là không nói gì cả thì làm sao mà em tin được?”

“Vậy em có thể đi hỏi mẹ của mình, không cần thiết phải chạy tới tận đây quấy tháo.” Nghiêm Chân hạ thấp giọng, “Hoài Việt vẫn còn đang dưỡng thương.”

Đối mặt với lời nói có phần nghiêm khắc của cô, Thẩm Mạnh Kiều vừa phải cố gắng khống chế cảm xúc của mình vừa nói: “Nếu như thực sự có thể hỏi được thì em đã hỏi rồi. Vấn đề là bố không cho em hỏi, nói rằng đấy là tâm bệnh của mẹ em. Họ đều thấu hiểu rõ ràng tường tận, mà lại giấu diếm một mình em!”

“Vậy sao em không đi hỏi họ xem tại sao lại giấu diếm em?”

“Còn không phải là vì chị!” Thẩm Mạnh Kiều gào lên, “Mẹ em hiểu rõ chuyện rắc rối giữa chị và em, mẹ không thể nào nói cho em biết đâu!”

Xét cho cùng vẫn là một người có mẹ thương yêu, nắm tay Nghiêm Chân siết lại, lúc ngẩng đầu lên về mặt đã phục hồi lại như ban đầu. “Phải rồi, làm sao họ có thể để em biết được.” Cô nói xong, chợt cảm thấy rất tức cười, “Mẹ em làm sao có thể nói cho em biết, rất có thể chị chính là chị gái của em chứ?”

Người chị gái cùng mẹ khác cha? Lời nói này chỉ nghe thôi cũng thấy khôi hài. Hơn nữa, quả thực Thẩm Mạnh Kiều cũng không thể tin, cô sùng sốt: “Chị, chị đùa kiểu gì thế?”

Nghiêm Chân cười khổ, chính cô cũng hy vọng đây chỉ là trò đùa.

Sự im lặng của Nghiêm Chân đối với Thẩm Mạnh Kiều chính là thừa nhận, cô phải siết chặt nắm tay gần như hết mức để giữ cho mình không bị thất thố. “Chị, chị biết từ bao giờ? Ngoại trừ lần ở khu tập thể dành cho người nhà, em không nhớ mẹ em còn từng gặp chị thêm lần nào nữa.”

“Đã từng gặp.” Làm lơ vẻ kinh ngạc của Thẩm Mạnh Kiều, Nghiêm Chân hồ hững nói tiếp, “Nhưng em sẽ không nhớ đâu, ở thành phố C, trong buổi tiệc mừng thọ ông cụ Cố.” Đó là lần đầu tiên trong suốt hai mươi mấy năm cuộc đời cô gặp được người thực trong bức ảnh, đến chính Nghiêm Chân cũng cảm thấy lạ kỳ, trải qua bao lâu như vậy mà chỉ thoáng chốc cô đã có thể nhận ra được đôi phượng, “Và lại, nói thì như đùa, trong album ảnh của bố chị có một bức ông chụp cùng mẹ em. Mẹ của em, thời trẻ rất xinh đẹp.”

Thẩm Mạnh Kiều tựa hẳn vào sofa, vẻ mặt không khác gì bà Tưởng Di khi hay tin bố cô đã qua đời. Còn Nghiêm Chân vẫn ngồi vững vàng trước mặt cô, lặng lẽ nhìn cô.

Hồi lâu, không biết đã bao lâu trôi qua, Thẩm Mạnh Kiều mới cất giọng khàn khàn: “Tối, tối hôm đó anh ấy đưa chị đến?”

Nghiêm Chân không nói, mặc nhận.

“Nói vậy thì, hai người đã ở bên nhau từ lúc đó rồi?” Thẩm Mạnh Kiều bỗng bật cười tự giễu, “Vậy hành động của em trong mắt chị chắc là đáng cười lắm nhỉ. Em thích anh ấy, thậm chí còn vì thế mà làm cô giáo chủ nhiệm của Gia Minh, à, đúng rồi, trước đó đây còn là công việc của chị. Chắc chắn chị ngậm cười sau lưng em rất nhiều lần phải không?”

“Lúc ấy chị cũng chỉ mới quen biết Hoài Việt chưa được bao lâu. Hơn nữa em nghĩ rằng khi đó chị có tư cách và thời gian để cười em sao? Chị khi đó ồc còn không lo nổi mình ồc, cũng nhờ phúc của em.”

“Thế nên chị mới kết hôn với một người chưa quen biết được bao lâu, như để trả thù em?” Thẩm Mạnh Kiều nghiêm khắc phản bác lại, lời này vừa thốt ra, hai người đều sững sờ. Đến cả Thẩm Mạnh Kiều cũng không ngờ rằng mình có thể buột miệng nói ra những lời như thế, cô không dám tin nhìn Nghiêm Chân.

Còn Nghiêm Chân định thần lại rất nhanh, phủ nhận không cần suy nghĩ: “Em không có tư cách tùy tiện bình phẩm về hôn nhân của chị.”

“Vậy dám hỏi có bao nhiêu người biết về cuộc hôn nhân này của chị?” Một khoảnh khắc thất thần dường như đã khiến Thẩm Mạnh Kiều tím được sơ hở của cô, lạnh lùng hỏi, “Trong cả trường, ngoài em ra còn ai biết nữa? Sợ là đến cả Vương Đình là bạn thân của chị cũng không hay biết!”

“Vậy thì chứng tỏ được gì?” Nghiêm Chân nhún mày.

“Chỉ có thể chứng tỏ là chị chột dạ!”

Chín chữ, nói rất hùng hồn. Nghiêm Chân nhất thời không tìm được lời gì để phản bác lại. Chột dạ? Sao cô có thể chột dạ được? Nghiêm Chân day trán, thử ngẫm nghĩ cho kỹ lời Thẩm Mạnh Kiều, nhưng đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên. Âm thanh trầm thấp nhưng hết sức rõ ràng.

Nghiêm Chân và Thẩm Mạnh Kiều nhìn nhau, lê bước ra mở cửa, người đứng ngoài cửa khiến cho cô mở trừng hai mắt, lấp bắp cất tiếng chào: “Bố, bố ạ, bố đến rồi ạ.”

Người đến chính là ông cụ Cố Trường Chí. Ông cụ điềm tĩnh ừ một tiếng, nhướn mắt lên nhìn một lượt hai người trong phòng, rồi mới thông thả mở lời: “Hoài Việt đâu rồi?”

Nghiêm Chân ngăn ra một thoáng: “Hoài Việt, Hoài Việt anh ấy nói là đi tìm bác sĩ trao đổi về ca mổ, vừa đi không lâu ạ.”

“Ồ.” Ông cụ gật đầu, “Vậy hai đứa cứ trò chuyện tiếp, bố đi xem xem.”

Động tác vén tóc ngừng lại, Nghiêm Chân không hiểu ý tứ của ông cụ lúc này cho lắm. Cô nhìn Thẩm Mạnh Kiều rồi hỏi: “Con đi cùng bố qua đó ạ, chúng con nói chuyện xong rồi.”

Thẩm Mạnh Kiều cũng định thần lại, hơi khom người chào ông cụ: “Thưa bác, cháu xin phép về trước ạ.”

Ông Cố Trường Chí nở nụ cười: “Cho bác gửi lời hỏi thăm bố cháu.”

Thẩm Mạnh Kiều gật đầu, khi bước qua Nghiêm Chân dừng lại một thoáng rồi rào bước đi.

Ông Cố Trường Chí vẫn chấp tay sau lưng đứng ở cửa đấm chiêu nhìn Thẩm Mạnh Kiều, cho đến khi bóng cô ấy dần khuất cuối hành lang mới từ ngoảnh đầu lại, nhìn Nghiêm Chân bảo: “Đi thôi”

Nghiêm Chân không dám chắc ông cụ đã nghe được những gì, cũng không biết sau khi đã nghe thấy ông nghĩ gì trong lòng, nhưng trước mắt ông không hề nhắc đến, cô cũng không tiện hỏi trực tiếp, chỉ có thể gật đầu im lặng đi theo sau ông.

Đúng vào giờ tan sở, người đi qua đi lại trong hành lang không ít, giữa những âm thanh ồn ào huyền ảo lòng Nghiêm Chân rối như tơ vò. Không chỉ vì chuyện của bà Tường Di, cũng không phải bởi cuộc trò chuyện với Thẩm Mạnh Kiều. Điều khiến cô thực sự hoang mang là sau khi Thẩm Mạnh Kiều thốt ra chín chữ kia cô đột nhiên cảm thấy lòng mình trùng xuống. Cô... chột dạ sao?

Ông Cố đi phía trước bỗng dừng bước chân, lúc suýt chút nữa đụng trúng ông Nghiêm Chân kịp phanh lại. Ông Cố ngoảnh đầu nhìn cô, thấy cô vẫn còn trong trạng thái mù mịt không kìm được bật cười: “Con trông con còn lẫn hơn cả bố đây này, bố nghe Đồ Hiểu nói đã đòi bác sĩ điều trị chính cho thẳng hai rồi, văn phòng của bác sĩ đã đòi ở đâu bố vẫn chưa biết, con đi trước dẫn đường đi!”

Nghiêm Chân bối rối gượng cười, bước lên đi trước.

Đến không đúng lúc, cả vị bác sĩ già và Cố Hoài Việt đều không thấy trong văn phòng, chỉ có một cậu thanh niên dáng dấp trông như bác sĩ thực tập đang sắp xếp lại bàn làm việc của vị bác sĩ già. Bác sĩ trẻ tuổi kia mỉm cười nói với họ rằng vị bác sĩ già đã đưa Cố Hoài Việt đi làm kiểm tra, bảo họ đợi một lát.

Nghiêm Chân gật đầu, nhìn sang ông cụ: “Bố, sao ạ?”

“Thì ngồi đây đợi một lát vậy.” Ông cụ nói rồi ngồi xuống ghế sofa trong phòng.

Mấy ngày trước nhận được điện thoại của Đồ Hiểu, tiếc là công việc bận bịu không dứt chưa có thời gian đến. Trùng hợp hôm nay Văn phòng Tổng Tham mưu thành phố B tổ chức hoạt động cho cựu chiến binh, ông nhận lời mời tham gia, sau khi kết thúc chưa kịp thay quần áo đã đến thẳng đây. Cấp hiệu ba sao một vạch khiến cậu bác sĩ trẻ trước mặt có phần căng thẳng, ông cụ ra hiệu cho cậu ta: “Cháu cứ làm việc đi.”

Cậu bác sĩ trẻ gật đầu, bước nhanh đi ra.

Nghiêm Chân đứng yên tại chỗ giây lát, nhớ ra vẫn chưa rót trà cho ông Cố Trường Chí, “Bố, con đi rót cho bố chén trà, bố đợi con nhé.”

“Không cần đâu.” Ông cụ xua tay, “Vừa mới uống đầy cả bụng nước trà rồi mới đến, con ngồi xuống đi.”

“Dạ? Vâng ạ.” Nghiêm Chân lại ngồi xuống trước mặt ông cụ.

Ông cụ bỏ mũ xuống đặt trên đùi lặng im gầy chiếc dây mũ màu vàng óng. Nghiêm Chân đan những ngón tay vào nhau, cảm thấy mình nên nói điều gì đó. Nhưng không đợi cô lên tiếng, ông Cố đã ngẩng đầu lên, nhìn cô: “Hôm qua, mẹ con có đến căn hộ của con và Hoài Việt, đúng lúc có điện thoại ở trường con gọi đến, họ nói không sao gọi được vào di động cho con.”

Nghiêm Chân ồ lên một tiếng, lấy di động ra xem mới biết là đã sập nguồn: “Trường có chuyện gì không ạ? Con đi hơi vội, chỉ kịp xin Chủ nhiệm Trường cho nghỉ.”

“Không có chuyện gì.” Ông cụ cười cười, “Đồng nghiệp của con nói tháng mười một này Sở Giáo dục tổ chức cho các giáo viên trẻ đi tình nguyện trên Tây Tạng, đến một huyện nhỏ ở Lâm Chi dạy học, thời gian nửa năm. Hỏi con có đăng ký hay không.”

“Tình nguyện ở Tây Tạng ạ?”

“Ừ.” Ông cụ gật đầu, “Mẹ con từ chối thay con rồi, nói là ở đó quá xa lại rất cực khổ, thời gian này con đã đủ mệt rồi, không thể cho con đến đó hành xác nữa.”

Nghiêm Chân mỉm cười: “Con không mệt ạ.”

“Vậy à?” Ông cụ nói xong, chùng như còn đang tự lự, “Đồng nghiệp của con thì lấy làm tiếc lắm, vì trường đề xướng các giáo viên trẻ còn độc thân tham gia hoạt động thể này, bảo là không có gì phải lo lắng đằng sau.”

Nghe ông nói, Nghiêm Chân lập tức đứng bật dậy khò ghè: “Bố...”

Theo tình hình này chắc chắn ông cụ đã hiểu ra điều gì đó, Nghiêm Chân nôn nóng muốn giải thích, lại bị ông cụ gờ tay chặn lại: “Con ạ, mẹ con là người ruột đẻ ngoài da cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, lúc về nhà kể lại cho bố chỉ coi như chuyện cười. Nhưng bố không coi đây là chuyện cười.” Ông cụ nhìn cô nói, nét mặt nghiêm túc: “Chuyện con và Hoài Việt kết hôn, các đồng nghiệp trong trường không ai biết?”

Nghiêm Chân buông mắt không nói, tương đương như là mặc nhận.

“Sao lại không nói? Có phải nghĩ là chỉ làm thủ tục đăng ký đơn giản không tổ chức đám cưới nên không nói ra được?”

“Không ạ!” Nghiêm Chân vội vã ngẩng lên, “Không phải vì thế đâu bố!”

“Vậy thì tại vì sao?” Ông cụ hỏi, “Không lẽ, đúng như lời Mạnh Kiều nói?”

Nghiêm Chân cắn môi dưới, đầu cúi gằm.

“Con ạ, con đừng sợ. Bố không ép con, bố chỉ muốn làm cho rõ chuyện này là như thế nào, là chuyện gì lại có thể làm cô con dâu ưu tú của bố khó xử đến thế.” Nói dứt lời ông cụ nhìn cô, ánh mắt hiền hòa nhẫn nại. Đây là điều hiếm thấy ở một người cả đời đã trải qua bao gió táp mưa sa như ông.

Hai tay Nghiêm Chân siết chặt rồi lại nói lỏng ra, nói lỏng ra rồi lại siết chặt, cuối cùng, cô ngẩng đầu lên, nhìn vào ông cụ: “Bố, trước đây khi con và anh Hoài Việt kết hôn quả thực là hơi gấp gáp, thực ra không chỉ mình con, cả anh Hoài Việt cũng vậy, chúng con làm vậy đều có phần bất đắc dĩ, trong lòng hoang mang, nhưng đều không muốn để cho người kia nhận ra được mình hoang mang.”

“Bố hiểu.” Ông cụ nói, “Chuyện này bố và mẹ con cũng có liên quan, là tại bố mẹ đã thúc ép Hoài Việt quá.”

Nghiêm Chân lắc đầu: “Không phải con trách bố mẹ đâu ạ.”

Cô cố gắng kể lại tình hình khi đó bằng giọng nói bình thản, ông cụ chuyên chú lắng nghe, nét mặt càng lúc càng thâm trầm. Nghiêm Chân nói xong gằn như không dám nhìn thẳng vào ông, lặng lẽ cúi thấp. Ông cụ trầm tư, giống như đang tiếp thu những lời cô nói, hồi lâu mới lên tiếng: “Vậy mẹ ruột của con là Tưởng Di sao?”

“Con chưa chứng thực với cô ấy, vì với con mà nói đáp án đã không còn quan trọng nữa.”

“Nhưng đâu sao con cũng vẫn bận tâm” Ông cụ nói thẳng, “Thế nên, những gì Mạnh Kiều nói ít nhất cũng đúng một nửa.” Cuộc nói chuyện của họ, rốt cuộc ông cụ đã nghe thấy rồi.

Nghiêm Chân mấp máy môi, không phản bác lại.

Ông cụ không kìm được thở dài: “Tuy trước đây lúc con và Hoài Việt kết hôn bố không phản đối, nhưng bố cũng đã nói ngay từ đầu rồi. Những lời đó không phải nói với con, mà là nói với Hoài Việt, vì bố biết suy nghĩ của nó. Bố sợ nó bị ép quá rồi sốt ruột kiếm bừa một người để kết hôn cho tròn trách nhiệm với gia đình, bố sợ nó vẫn chưa trưởng thành như ngày trước, lấy vợ rồi sống không hạnh phúc, bố sợ đến cuối cùng nó lại có lỗi với con.”

“Bố.” Nghiêm Chân khẽ cất tiếng gọi ông.

“Tuy gia cảnh nhà con bình thường, nhưng bố tin vào con mắt nhìn người của bố. Con là một cô gái tốt, nếu như Hoài Việt vì bản thân mình mà có lỗi với con thì thực là không phải, làm vậy là không đúng với đạo nghĩa của một quân nhân. Nhưng con có biết vì sao bố không phản đối không? Bố lo lắng nhiều như vậy, bố có thừa lý do để nói với các con rằng “suy nghĩ kĩ đi”, “đừng vội vàng như vậy”, nhưng cuối cùng bố lại vẫn đồng ý. Con ạ, con có biết tại vì sao không?” Ông cụ nhìn cô, ánh mắt vẫn hiền hòa điềm tĩnh mà không kém phần sắc sảo: “Vì con đã cho bố niềm tin. Con nói các con phù hợp với nhau nhất, nên bố bèn nói với chính mình, cứ để chúng nó thử xem sao. Con trai mình nghĩ gì cô gái này đều rõ cả, cứ để chúng nó thử đi vậy. Con ạ, nếu Hoài Việt nó giấu diếm con điều gì thì bố nhất quyết sẽ không đồng ý, con biết không?”

“Con biết ạ.” Nghiêm Chân cắn chặt môi, sống mũi không kìm nén được nổi xót xa, “Bố đừng nói nữa, con biết ạ.”

“Để bố nói hết” Ông cụ cười cười, “Vi lời này chỉ nói một nửa sẽ dễ khiến người ta hiểu lầm rằng bố đang cố làm ra vẻ cao thượng. Bố cũng không giấu gì con, bố đã băn khoăn nhiều như thế, nói đến tận cùng vẫn là vì thằng hai. Nó giờ cũng đã ba mươi lăm tuổi rồi, trong chuyện hôn nhân không chịu nổi mấy lần giằng vò nữa, trước khi kết hôn với con mấy năm đó nó sống ra sao cả nhà đều biết hết, không ai muốn thấy nó phải chịu đựng như thế nữa, con hiểu không?”

Lời nói của ông cụ tha thiết ân cần, Nghiêm Chân chỉ cảm cúi gật đầu.

Lại là một tiếng thở dài, ông cụ nói: “Con này, không cần thằng hai đã nói hay chưa, bố đều có thể nhận ra trong lòng nó có con. Tình trạng nó bây giờ tốt hơn trước nhiều lắm, mẹ con và bố trông thấy cũng đều vui mừng. Nhưng giờ bố muốn hỏi cảm nhận của con, con có giống như nó hay không?”

Nghiêm Chân cũng không biết phải trả lời ra sao, cô che giấu quá nhiều tâm sự, giống như con sóng kinh bị chôn vùi dưới đáy biển sâu luôn sẵn sàng cuộn trào. Vì biết như vậy nên Nghiêm Chân thà rằng vĩnh viễn chôn giấu trong lòng không để nó dâng lên.

Phút trầm mặc ngắn ngủi này cũng khiến ông Cố Trường Chí hiểu ra nhiều điều, ông đội mũ ngay ngắn lại, đứng thẳng dậy vỗ vai Nghiêm Chân: “Được rồi, bố nói những điều này chỉ là muốn con hiểu được suy nghĩ của thằng hai. Nó giống tính bố, có chuyện gì cũng giữ chặt trong lòng không thích nói. Giờ bố đã nói xong rồi, chuyện này tạm thời không nhắc lại nữa. Đi xem Hoài Việt trước đã, hai ngày tới nó phải làm phẫu thuật rồi, thời điểm máu chốt này không thể để xảy ra sai sót gì được.”

“Vâng ạ” Nghiêm Chân khàn giọng đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tình yêu hiệp đồng tác chiến

Đến chập tối, ông Cố mới gặp được bác sĩ chính của Cố Hoài Việt. Lúc trước ông chỉ nghe Đồ Hiểu nói sơ qua, nay gặp mặt mới nhận ra vị bác sĩ sẽ thực hiện ca mổ cho con trai mình lại chính là người đồng đội cũ đã từng cùng ông chung một chiến hào, ngay sau niềm vui bất ngờ hai người cùng ôn lại chuyện năm xưa.

Cố Hoài Việt nhân cơ hội bước qua hai ông cụ còn mãi hàn huyên kỷ niệm đi tới chỗ Nghiêm Chân đang cúi đầu đứng cạnh, hỏi: “Thẩm Mạnh Kiều về rồi à?”

“Vâng.”

Nghiêm Chân rầu rĩ gạt đầu, Cố Hoài Việt vén tóc cô lên thấy sắc mặt cô hơi tái, “Sao thế, mặt mũi khó coi thế này?”

“Không sao đâu.” Nghiêm Chân khẽ nói, cùng lúc xua đi những suy nghĩ tiêu cực đang quấy phá trong đầu, “Xúc động một chút cũng không được à.”

Cô cố ý búống bình, khiến anh khẽ cười: “Được. Cùng lắm thì cho em gỡ lại vốn từ trên người anh, được chưa?”

Nếu là bình thường có lẽ cô sẽ trừng mắt với anh, nhưng giờ phút này nghe anh nói vậy Nghiêm Chân lại thấy không chịu nổi, cô phải hít mạnh một hơi mới đè nén được cảm xúc này xuống. “Em vừa nghe cậu bác sĩ thực tập nói anh lại đi kiểm tra à, có vấn đề gì không?”

“Không có gì to tát.” Ánh mắt anh nhìn cô hiền hòa, “Bác sĩ nói sợ vết nứt lại chuyển vị, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch phẫu thuật. Kiểm tra rồi, không sao.”

“Thế thì tốt.” Nghiêm Chân yên tâm, nắm chặt tay anh.

Đội ông cụ ôn chuyện cũ xong, ba người cùng quay về, ăn chút cơm tối đơn giản, ông cụ nói phải về trước, buổi tối còn có chương trình. Nghiêm Chân đứng lúc đó đang dọn dẹp vội bước tới, ông cụ giờ tay ngăn cô lại, Nghiêm Chân chỉ đành dừng bước, Cố Hoài Việt đưa mắt cho ông cụ, nhân tiện dặn ông chú ý sức khỏe.

“Được rồi, anh lại còn lải nhải với cả bố.” Ông cụ nói xong, trước khi đi còn nhìn Nghiêm Chân, ánh mắt sâu xa. Nghiêm Chân hiểu ý tứ của ông cụ, đó là bảo cô đừng nghĩ ngợi nhiều. Tâm tư của cô ông cụ đều hiểu thấu, nhưng ông vẫn đề tâm đến cảm xúc của cô như vậy, Nghiêm Chân biết ơn vô cùng.

“Gi mà ngay ra thế? Muốn đi với ông cụ à?”

Một chiếc áo dài tay được khoác lên trên vai, Nghiêm Chân quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt chan chứa ý cười của Cố Hoài Việt. Cũng không đáp trả lại lời anh, chỉ siết lại áo, rúc vào trong lòng anh. “Ôm em được không?” Cô hỏi giọng ịu xịu.

Cố Hoài Việt cúi nhìn ai kia vừa tự động ôm ấp yêu thương, “Sao tối nay lại chủ động thế này?”

“Anh có ôm không đây?” Cô cố ý bày ra vẻ mặt hung hãn.

Cố Hoài Việt bật cười, một tay bế xốc cô lên: “Ôm chứ.” Không chỉ ôm thôi, còn phải ôm kiểu công chúa! Nghiêm Chân thấy động tác của anh nhanh nhẹn như vậy còn tưởng anh lại “bộc phát thú tính” như tối hôm nào, hoảng hốt vội vàng tự bảo vệ mình, ai ngờ sau khi anh đặt cô lên giường rồi thì không thấy động tĩnh gì tiếp theo nữa. Cố Hoài Việt một tay chống đầu nhìn cô về bất đắc dĩ: “Dù thế nào thì anh cũng là Quân Giải phóng Nhân dân, không đáng tin đến thế cơ à?”

“Là Quân Giải phóng Nhân dân nên mới ưa đánh úp ấy.” Nghiêm Chân càu nhàu, lấy gối ngăn giữa hai người.

Khỏi nói, đúng thực là anh định đánh úp cô lần nữa. Đáng tiếc ngày kia đã phải lên bàn mổ, hai ngày này phải chú ý “kiềm chế”. Kỳ thực, lúc trong phòng làm việc của bác sĩ già, biết cô khóc anh đã muốn ôm lấy cô, về cơ bản anh có thể hiểu được tâm trạng của cô sau khi gặp gỡ Thẩm Mạnh Kiều, cũng biết rằng thời điểm này cô sẽ có phần yếu đuối, có điều có mặt trường bối ở đó, hai kẻ hậu bối họ cũng không thể thân mật quá mức. Vậy nên, anh chỉ đưa tay ôm bờ vai cô. Giờ đây, cô ở trong vòng tay anh, anh có thể cảm nhận được yên ổn phần nào.

Ôm nhau ngủ qua một đêm, sáng sớm hôm sau vị bác sĩ già gọi Cố Hoài Việt tới, nói rằng đã có kết quả kiểm tra ngày hôm qua. Nghiêm Chân muốn đi theo cùng, bị Cố Hoài Việt ngăn lại, anh chỉ vào chiếc cặp lồng giữ nhiệt mà ông cụ nhờ người đưa tới: “Ăn cháo đi đã, anh đi rồi về ngay.” Đáng diệu này, hết như đang ở nhà mình, không giống người bệnh chút nào.

Nghiêm Chân mím môi, ngồi ở đầu giường húp từng thìa cháo, bỗng nghe có tiếng ù ù vang lên dưới gối, cô lật lên xem, là di động của Cố Hoài Việt. Suy nghĩ một thoáng, cô ấn nút nghe, một giọng nói gấp gáp lập tức truyền đến từ đầu bên kia: “A lô, Hoài Việt à? Nghiêm Chân có đây không, bảo con bé nghe máy một lát.”

Giọng nói này, là bà Tường Di.

Nghiêm Chân nắm chặt chiếc di động, nói: “Cháu đây ạ.”

Đầu bên kia chợt yên ắng lại, rất lâu mới ngập ngừng cất lời: “Cô không gọi được vào di động của cháu, nên mới gọi cho Hoài Việt, có phiền cậu ấy không?”

“Không sao ạ.”

Lúc này bà Tường Di mới yên tâm, “Thế thì tốt, cô cũng không có chuyện gì. Là nghe Kiều Kiều nói hôm qua nó đã tới tìm cháu. Cháu đừng để bụng nhé, chuyện của Kiều Kiều là tại cô chưa giải quyết ổn thỏa, cô sẽ nói rõ với nó...”

“Cháu biết.” Cắt ngang lời nói có phần cấp thiết của bà, Nghiêm Chân điềm tĩnh đáp, “Cháu không để bụng đâu ạ, cô cũng hãy nghĩ thoáng ra.”

“... Ừ, được.” Bà Tường Di rồi rít, “Vậy không làm phiền cháu nữa.”

“Đợi đã ạ.” Nghiêm Chân lên tiếng gọi bà, im lặng một thoáng rồi mới nói, “Giờ cô có thời gian không ạ? Nếu có thì chúng ta gặp mặt được không, cháu có chuyện muốn hỏi cô.”

Bà Tường Di ngỡ ngàng, không ngờ Nghiêm Chân lại chủ động đề nghị gặp mặt, “Được.”

Ngắt điện thoại, đoán chừng phải một lát Cố Hoài Việt mới trở về, Nghiêm Chân khoác áo lên, nhấn cho Đồ Hiểu một câu rồi đi ra ngoài bệnh viện, lúc bước đến cổng thì vừa hay thấy bà Tường Di xuống xe. Khi bốn mắt nhìn nhau, Nghiêm Chân có thể nhận ra sự mệt mỏi, hao gầy trong ánh mắt của bà, xem ra Thẩm Mạnh Kiều cũng không lừa gạt mình, quả thực mấy ngày qua bà Tường Di đã rất khổ sở.

Vẫn là quán trà lần trước, vẫn gọi loại trà như lần trước đã gọi, Nghiêm Chân im lặng thưởng thức một chén trà rồi mới cất tiếng hỏi: “Trước đây cháu từng nói cháu không quan tâm đến thân phận của cô, nhưng hôm qua lúc Mạnh Kiều đến tìm cháu gắng hỏi thì đột nhiên cháu nhận ra vấn đề này vẫn nên làm rõ thì hơn.” Nắm chặt chén trà, Nghiêm Chân ngẩng đầu nhìn bà Tường Di: “Hỏi như thế này có phần mạo muội, nhưng cháu muốn biết, cô, rốt cuộc có phải mẹ ruột của cháu hay không?”

Bà Tường Di nghe được một nửa là đã biết điều Nghiêm Chân muốn hỏi, giờ đây bà trầm mặc, đôi bàn tay đặt trên bàn gỗ bất giác cuộn lại: “Nghiêm Chân, cô đã hứa với bà cháu sẽ không nhắc đến chuyện này với cháu.”

“Nhưng chuyện này nếu như không nói rõ, cả cháu và gia đình cô sẽ mãi mãi không thể thông suốt được.”

“Nghiêm Chân, cô...”

“Cháu hiểu ý của nội.” Nghiêm Chân nói, “Nhưng đây là vấn đề của cháu, không thể để nội gánh vác thay cháu mãi được.”

Bà Tường Di nhìn thẳng vào Nghiêm Chân, bà chưa từng bắt gặp một Nghiêm Chân kiên trì cố chấp đến vậy, tính khí này quả thực rất giống Lão Nghiêm.

Bờ môi mấp máy, bà chậm chậm nói ra ba chữ: “Không phải cô.”

Nhận được câu trả lời, đầu óc Nghiêm Chân chợt trống rỗng, cô phải chống vào bàn, khàn giọng hỏi: “Vậy tại sao bố cháu lại giữ mãi bức ảnh của cô? Mẹ ruột của cháu là ai? Bây giờ bà đang ở đâu?”

“Nghiêm Chân...” Bà Tường Di thấy cô không kìm được cảm xúc thì tỏ ra hoang mang.

“Xin cô hãy cho cháu được biết!”

Bị một chuỗi những câu hỏi của cô ép đến không còn đường lui, bà Tường Di nhắm chặt mắt, giọng nói đã có phần lạc đi: “Chị ấy mất rồi.”

Bốn chữ, khiến Nghiêm Chân thấy mông muội hoàn toàn. Với cô mà nói quả thực câu trả lời này là câu trả lời dễ lường tới nhất, nhưng khi chính tai mình nghe thấy thì nhất thời vẫn không sao chấp nhận được. Cô ngồi đó bất động thật lâu.

Bà Tường Di cũng có phần hoảng loạn, nhấp một ngụm trà: “Thực ra trước giờ cô không muốn nhớ lại đoạn ký ức này, cho dù bà nội cháu không nhắc nhở cô cũng sẽ không tùy tiện đề cập đến trước mặt cháu. Cô tưởng cháu sẽ biết, nhưng sau nghĩ lại tại sao bố cháu phải nói cho cháu biết chứ, cứ để cháu hồn nhiên vô tư mà khôn lớn có phải tốt không. Hoặc có lẽ đợi cháu lớn lên rồi, đến cái tuổi có thể đảm đương được sự thật rồi sẽ nói cho cháu biết.” Bà Tường Di ngẩng đầu nhìn Nghiêm Chân, “Có thể nào cô cũng không ngờ được rằng, Lão Nghiêm ông ấy lại ra đi sớm như thế.”

Nghiêm Chân khe khẽ chớp mắt, dường như đang lắng nghe.

“Nghiêm Chân, sở dĩ bà nội không muốn cô nói cho cháu biết vì lo lắng cho cháu.” Bà Tường Di nhìn cô, chừng như đang tìm cách làm sao để nói cho cô biết, giọng nói cũng ôn tồn, “Bởi vì, vốn dĩ Lão Nghiêm cũng không phải bố ruột của cháu.”

Nghiêm Chân như thể không nghe rõ: “Cô nói gì?”

“Cô nói Lão Nghiêm, ông ấy, không phải bố ruột của cháu.” Bà Tường Di nhắc lại một lần nữa.

Tức thì, Nghiêm Chân hít sâu một làn hơi lạnh, chống bàn sừng sốt đứng lên, ánh mắt chết trân dán chặt vào bà Tường Di, gần như nghiến răng mà nói: “Không thể nào!” Cô tưởng rằng làm vậy có thể dọa bà Tường Di rút lại lời nói, nhưng bà Tường Di không hề phản bác lại, vẫn nhìn cô bằng ánh mắt đó, như đang kể lại một câu chuyện bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn. Ngược lại người bị dọa cho hoảng hồn chính là cô, cánh tay chống lên bàn khẽ run: “Từ khi cháu chấp chừng đã có bố ở bên rồi, bố thương yêu cháu như thế, sao có thể không phải là bố ruột của cháu được?!”

“Là thật.” Lúc này, ánh mắt bà Tường Di nhìn cô giống như đang nhìn một đứa trẻ, “Bố ruột của cháu cũng là một quân nhân, ông ấy và Lão Nghiêm lớn lên cùng nhau, nhập ngũ đi lính cùng nhau, cho đến khi ông ấy được điều lên một đồn Biên phòng ở Tây Tạng thì hai người mới tách biệt. Bố ruột cháu là một người lính khiến người ta phải kính phục, vì ông ấy và mẹ cháu cùng sống ở tiền đồn, trông giữ đường ống dẫn nước suốt gần mười năm. Điều kiện cuộc sống và công việc cực khổ là thế, hai người nương tựa lẫn nhau, vừa hạnh phúc lại vừa gian khó.”

Không phải Nghiêm Chân chưa từng nghe qua chuyện hai vợ chồng gác đồn như vậy, nhưng cô chưa từng nghĩ rằng, câu chuyện ấy lại có chút liên hệ đến mình.

“Sau đó, khi bố cháu còn hai năm nữa là tròn hạn chuyển ngành thì mẹ cháu có thai, lúc sắp sinh bố cháu đưa mẹ cháu xuống bệnh viện huyện chờ ngày sinh nở, vì ngày nào anh ấy cũng phải trực ban, nên nhờ một người đồng hương ở cùng mẹ cháu trong viện. Có thể nói đã chuẩn bị chu đáo cả rồi, chỉ đợi bé con chào đời nữa thôi, đến ngày sinh mẹ cháu gần như mất nửa mạng sống mới sinh được cháu ra còn chưa kịp nhìn cháu một lần đã ngất lịm, hồi ấy điều kiện ở bệnh viện vùng biên kém lắm, mất máu cần bản là không cầm được... Nói đến cuối cùng, giọng bà Tường Di đã nghẹn lại.

Như vậy rồi qua đời sao? Nghiêm Chân nghe kể mà ngơ ngẩn, “Vậy còn bố cháu thì sao?”

Bà Tường Di bình tĩnh lại, “Ông ấy chôn cất mẹ cháu ở Tây Tạng, rồi lại xin nghỉ phép về quê một chuyến nữa, giao cháu cho Lão Nghiêm và bà nội, nhờ bà chăm sóc cháu. Ông ấy nói bản thân mình không có người thân thích, ở đó điều kiện cực khổ, không thể để một đứa trẻ như cháu chịu khổ theo. Cấp trên cũng đề nghị chuyển ông ấy về dưới, nhưng bố cháu không chịu, ông ấy bảo phải ở lại đó bên cạnh mẹ cháu, sau này có chết cũng phải chôn cất ở đó. Ai ngờ lời nói lại vụn vào thân, trên đường trở về tiền đồn thì gặp phải một trận tuyết lở, cả chiếc xe chôn vùi trong tuyết, lúc đội cứu hộ đến đào được họ lên thì toàn bộ đã không còn hơi thở. Sau đó, Lão Nghiêm nhất quyết giữ cháu lại nuôi. Khi ấy tui cô đang chuẩn bị làm đám cưới, vì chuyện này mà cãi nhau to, thế rồi cũng chia tay.” Bà Tường Di nói xong, thấy hơi hổ thẹn, “Giờ nghĩ lại, cô vẫn thấy xấu hổ vì sự ích kỷ của mình khi ấy.”

Dứt lời, bầu không khí trở nên trầm mặc đến nghẹn thở. Nghiêm Chân đứng đó im lìm, cho đến khi bàn chân lạnh cứng mới dần hoàn hồn. Cô chậm rãi ngồi xuống ghế, ngược lên nhìn bà Tường Di, ngay lúc này trong đầu cô có vô vàn ý nghĩ, như thể muốn nói ra rất nhiều điều.

Bà Tường Di lặng yên chờ đợi, nhưng cuối cùng cũng chỉ nghe được một câu thế này: “Cảm ơn cô, đã nói cho cháu biết những chuyện này.”

Gặp bà Tường Di về, Nghiêm Chân như người mất hồn. Không phải cô chưa chuẩn bị sẵn tâm lý. Trước khi đi gặp bà Tường Di, cô nói với mình rằng, bất luận lý do như thế nào cô đều có thể chấp nhận. Không phải vì cô rộng lượng mà là vì cô không muốn câu chuyện này làm đảo lộn cuộc sống của mình thêm nữa. Nhưng điều duy nhất cô không thể ngờ được là sự thật lại khiến người ta khó tin đến vậy. Ngày bé, trước khi nhìn thấy bức ảnh kia Nghiêm Chân thường đoán không biết mẹ mình còn sống hay không, sau khi nhìn thấy ảnh cô lại nghĩ phải chăng người trong ảnh chính là mẹ của mình, điều duy nhất không ngờ tới lại là cô được bố nhận nuôi.

Hiện giờ cô rất rối bời. Cứ nghĩ tới bố mẹ ruột của mình, hai người thân thương nhất khi xưa nương tựa lẫn nhau suốt mười năm trên cao nguyên tuyết trắng rồi cả hai cùng được chôn cất ở nơi đó là cô liền có cảm giác vừa xa lạ vừa khó lòng tưởng tượng nổi. Đối với bà Tường Di, Nghiêm Chân cũng không biết nên có thái độ gì, và còn cả... Có Hoài Việt.

Lúc nghĩ đến anh, mí mắt Nghiêm Chân chợt giật giật. Cô đưa tay dụi mắt, ngẩng đầu lên nhìn thấy vị bác sĩ già cùng ông cụ đi ra từ phòng bệnh.

Ông bác sĩ già nhìn cô cười hiền từ: “Hoài Việt đâu rồi?”

Nghiêm Chân tỉnh táo lại, đáp lời: “Có người trong Sur đoàn đến tìm anh ấy bàn chuyện, sẽ về ngay thôi ạ.”

Ông bác sĩ già cười cười nói với ông cụ: “Đội phẫu thuật xong xuôi trở về anh phải bồi bổ cho con dâu đấy nhé, tôi trông sắc mặt con bé còn kém hơn cả Hoài Việt nữa.”

Ông cụ nhìn Nghiêm Chân rồi gật đầu, “Đã nghe thấy chưa, đây là lệnh của bác sĩ, còn hữu hiệu hơn lời của bố nhé.”

Nghiêm Chân ráng cười, cúi đầu vén mấy sợi tóc ngắn ra sau tai.

Trò chuyện được một lúc thì Cố Hoài Việt trở về, bị ông bác sĩ già bắt được mắng cho một trận: “Lão Cố này, cậu hai nhà anh chẳng có tinh thần giác ngộ của bệnh nhân gì hết cả, hôm sau phải lên bàn mổ rồi mà vẫn dính chặt lấy công việc không buông.”

Ông cụ bày tỏ thái độ ngay tức thì: “Tôi giao nó lại cho anh đấy, anh muốn dạy thế nào thì dạy, tôi không nhúng tay vào đâu.”

Hai ông cụ người xương kẻ họa khiến Cố Hoài Việt không biết phải làm sao, chỉ đành nghiêng đầu sang nhìn Nghiêm Chân nhoen cười.

Trước ngày tiến hành phẫu thuật, bác sĩ dặn buổi tối nhất định phải nghỉ ngơi sớm, vì sáng hôm sau phải dậy sớm để chuẩn bị. Cũng không phải ca mổ khó, nhưng sẽ thực hiện trong khoảng thời gian dài, thủ thuật chính khá phức tạp. Tham mưu trưởng Cố cảm thấy vẫn có thể chịu đựng được, vì mổ xong đợi vài ngày là có thể lên đường về nhà, đây là việc anh đã mặc cả với vị bác sĩ già, hơn nữa còn mất đến nửa ngày mới thuyết phục được.

Cố Hoài Việt ngồi cuối giường, nhìn cách đó không xa Nghiêm Chân đang trao đổi với Đồ Hiểu về những điều cần chú ý sau phẫu thuật, khoe môi khe khẽ cong lên. Đợi một lúc, thấy hai người vẫn cứ nói mới không nhịn được lên tiếng đuổi người đi.

Đồ Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi đi khỏi, còn Nghiêm Chân trừng mắt lườm anh, “Anh làm gì đấy, em còn có chuyện muốn hỏi.”

“Sao phải vội, đợi mổ xong rồi nói cũng không muộn.” Tham mưu trưởng nói rất mạnh mẽ, nghĩ lại khoảng thời gian từ đó tới nay phải chịu đựng

những ngày đường thương, Cố Hoài Việt không nhận được thờ than, “Cuối cùng đã sắp về đến đích, anh bắt đầu thấy nhớ thằng oắt Cố Gia Minh rồi đây.”

Nhắc đến cậu bé con, Nghiêm Chân bắt gặp nở nụ cười: “Chắc hẳn Gia Minh cũng nhớ anh lắm.”

“Không chắc.” Cố Hoài Việt ngả lưng xuống giường ngắm cô, mỉm cười nói, “Chưa biết chừng nó lại nhớ em hơn. Oắt con, có mẹ cái là quên luôn cả bố.”

Nghiêm Chân bị câu nói của anh chặn họng, cô ngồi xuống bên giường, cười hỏi: “Anh đang ghen với em đấy à?”

Cười đắc ý quá thế, Cố Hoài Việt không kiềm chế được kéo cô lại ấn vào trong lòng: “Hình như, là có hơi hơi.”

“Thế thì sau này anh phải ở bên thằng bé nhiều hơn.”

“Ừ, sau này sẽ có thời gian mà.” Anh nói, nhìn bộ dạng cô bồn chồn khó hiểu lại khẽ cười, “Đội cấp trên chính thức tìm anh bàn bạc rồi anh sẽ nói với em.”

“Giờ thì sao?” Cô liếc xéo anh.

“Giờ phải bảo mật.”

Mấy ngày trước, Lưu Hưởng Đông đến tìm anh là vì chuyện này, nói rằng có một trường quân sự xuống tìm người, Tư lệnh Tịch giới thiệu anh. Hỏi đến nguyên do, Lão Lưu chỉ nói sức khỏe của anh không thích hợp ở lại đơn vị đã chiến nữa. Thoạt nghe, Cố Hoài Việt còn cảm thấy tức cười, nhiều năm trước khi anh rời khỏi Binh chủng Đặc công trên người mang đầy thương tích, khi đó cũng chẳng thấy cấp trên nói gì, đến giờ lại ngộ ra là có vấn đề. Cuối cùng Lão Lưu đành khuyên giải anh, bảo anh hãy nghỉ đến gia đình nhiều hơn, nghỉ cho Nghiêm Chân nhiều hơn. Đến lúc ấy anh mới có vài phần đắn đo, phải biết rằng, ngôi trường quân sự muốn mời anh đến giảng dạy kia nằm ở thành phố C, ở đó thuận tiện hơn ở thành phố B rất nhiều.

Nghiêm Chân không hề biết những chuyện này, trông bộ dạng nghiêm túc của Cố Hoài Việt chi muốn nhào tới cắn anh một miếng, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Sau một tiếng tách, đèn đột nhiên tắt ngúm, vai Nghiêm Chân lập tức bị ôm gọn: “Thôi, đến giờ tắt đèn rồi, đi ngủ.”

“Đội đã nào, em còn chưa xong việc đâu!” Nghiêm Chân vùng vẫy, nhưng cánh tay đặt trên bờ eo cô không chịu di chuyển, “Cố Hoài Việt!”

Ai kia mà đã giờ thôi cùn cô cũng đành bó tay chịu thua, thế nhưng nhìn gương mặt trầm tĩnh và khỏe môi nhếch lên của anh khi ngủ lại không sao giận được. Giăng co một lúc, rốt cuộc Nghiêm Chân vẫn phải đầu hàng rồi rúc sâu vào lòng anh. Còn người ở phía trên đỉnh đầu lúc này mở mắt ra, nhìn cô nằng thỏ trắng ngoan ngoãn quy phục trong vòng tay mình, cười tủm tỉm.

“Cười cái gì?” Nghiêm Chân tức mình hỏi.

Cố Hoài Việt háng giọng rồi nói: “Ấn binh bất động cũng là nghệ thuật chống gặc, cổ nhân dạy cấm có sai.”

Đã được lời còn ra vẻ ta đây! Nghiêm Chân tức đến phì cười, cười mãi cười mãi hốc mắt đã đỏ hoe.

Lịch phẫu thuật được xếp vào sáng ngày hôm sau, ông cụ dậy từ rất sớm đến thẳng bệnh viện. Tuy cả đời ông cụ có thể xem như đã kinh qua trăm trận, nhưng câu nói con người ta khi tuổi tác càng lớn thì lá gan càng nhỏ lại không sai một chút nào. Sự căng thẳng của ông cụ, ai cũng đều nhận ra.

Trước đây Cố Hoài Việt từng bị thương, nhưng chưa bao giờ xuất hiện cảnh tượng hoành tráng như vậy, ngay lúc này có phần dờ khóc dờ cười. Anh nhìn Nghiêm Chân đang đứng một bên lặng lẽ quan sát y tá làm công tác chuẩn bị cho chân mình, đưa tay ra nắm lấy tay cô, “Không sao, tiểu phẫu thôi.”

“Em biết mà.”

“Thế em còn căng thẳng gì nữa?”

“Mặt không dày, sức đề kháng không tốt được như anh.”

Lời nói này nếu là ngày thường có lẽ Tham mưu trưởng Cố sẽ ra tay đánh úp bất ngờ, nhưng hiện giờ trước mặt bao nhiêu người, việc anh có thể làm đó là nhẹ siết bàn tay mà anh đang nắm trong tay mình.

Vị bác sĩ già đã đến, phòng phẫu thuật đã sẵn sàng, chỉ còn đợi chàng thương binh này thôi, Nghiêm Chân giục anh: “Vào vị trí đi, đừng ngại ra nữa.”

Cố Hoài Việt không thả tay, vẫn nhìn cô như vậy. Nghiêm Chân hiểu ý anh, trên gò má phơn phớt ửng hồng. Cô ngẩng đầu nhìn mọi người, tất cả đều biết ý quay lưng đi, Nghiêm Chân tranh thủ thời gian cúi xuống hôn anh, “Em đợi anh.”

Cố Hoài Việt nhoen cười, nói lòng lực siết nắm khẽ tay cô một lát, thay cho câu trả lời.

Cánh cửa phòng phẫu thuật khép chặt lại trước mắt cô, Nghiêm Chân đứng yên tại chỗ một lúc rồi mới đi tới hàng ghế dài bên cạnh, ngồi xuống cùng ông cụ.

“Bố, hành lang này hơi ồn, bố tới phòng bệnh của Hoài Việt ngồi đợi đi ạ.”

“Không sao, đợi ở đây thôi.” Ông cụ cười nói: “Mấy hôm trước mẹ con bị trọ chân không đến được, dặn là lúc Hoài Việt mở bố phải túc trực từng giây từng phút ở bên ngoài, xong một cái là thông báo ngay cho bà ấy biết.”

Nghiêm Chân cũng mỉm cười, không khuyên nhủ nữa. Thực ra cô hiểu rõ, ông cụ sợ một mình cô ở lại sẽ lo lắng đứng ngồi không yên nên mới ngồi đây cùng cô. Cố Hoài Việt từng nói với cô, ông cụ kiệm lời, nhưng tình yêu thương đối với con cái không kém gì bà Lý Uyên, nếu bỗng một ngày tìm đến ông cụ để chuyện trò tâm sự thì tức là phượng hướng cuộc đời đã xuất hiện vấn đề nghiêm trọng rồi. Nghiêm Chân khi đó nghe xong chỉ cười cười, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy quả đúng là như vậy. Ông cụ, thấu hiểu lòng người hơn bất cứ một ai.

Cô lưỡng lự giây lát, rồi vẫn nghiêng đầu sang: “Bố ạ, hôm qua, con đã gặp cô Tường Di rồi.”

Ông cụ ồ một tiếng: “Hai người đã trò chuyện rồi?”

“Vâng, lúc trước cô ấy có đến gặp con mấy lần, lần nào cũng coi như là buồn bã ra về. Hôm qua cuối cùng chúng con đã ngồi lại nói chuyện.”

“Có câu trả lời rồi chứ?”

“Rồi ạ.” Nghiêm Chân cúi gằm, giọng nói hơi khàn, “Cô ấy nói, không phải cô ấy.”

Câu trả lời này không hề khiến ông Cổ quá đổi bất ngờ, ông ngáp ngừng, nhìn sang Nghiêm Chân, “Vậy con có hỏi chị ấy ai là mẹ ruột của con không?”

Nghiêm Chân gật đầu, tóm tắt lại những lời bà Tường Di đã nói ngày hôm qua cho ông cụ nghe.

Ông cụ nghe xong, im lặng, hồi lâu mới cất tiếng thờ dài: “Bố con là một anh hùng, không phải người chiến sĩ nào cũng có thể rời xa quê hương kiên trì trấn thủ trên cao nguyên suốt thời gian dài như thế. Còn cả mẹ con nữa, họ, đều xứng đáng được kính phục.”

Khóe miệng Nghiêm Chân khẽ cong cong, trong lòng lại dâng lên một nỗi xót xa kì lạ, “Tiếc là, con đã sống gần ba mươi năm trên đời mới biết tới sự tồn tại của họ.”

“Không được nói thế.” Ông cụ an ủi cô, “Khi đó con còn nhỏ, nếu để con lớn lên cùng gánh nặng ấy thì quá vất vả, bà nội con không nói là có cái lý của bà, đổi lại là bố cũng sẽ làm như vậy thôi.”

“Con hiểu ạ.” Nghiêm Chân cúi đầu, “Con không oán trách ai, bất kể là bố mẹ ruột của con hay bà nội và bố con, con làm bao nhiêu đi nữa cũng không bằng được những hy sinh của họ.”

“Vậy tức là con đã nghĩ thông suốt rồi đấy.” Ông cụ cười cười, “Nhưng bố để ý thấy con từ hôm qua đến giờ cứ lơ đãng, sao thế con?”

Nghiêm Chân nghe vậy càng cúi thấp, im lặng rất lâu mới trả lời: “Con chỉ cảm thấy hơi rối bời, con không biết phải đối diện với cô Tường Di thế nào, con cũng thấy áy náy với anh Hoài Việt còn cả bà nội, con không biết phải nói với bà rằng con đã biết được sự thật ra sao, rồi cả bố mẹ ruột của con nữa...” Quá nhiều vấn đề, gần như chèn ép khiến cô không sao thở nổi.

Ông cụ hiểu được tâm trạng phức tạp của cô thời điểm này, “Tất cả những điều này đều là vật cản, vượt qua như thế nào thì con phải tự mình quyết định, đừng để những ngày tháng sau này phải hối hận là được”

Lời khuyên chân thành của ông cụ làm cho sống mũi Nghiêm Chân cay cay, suy tư hồi lâu, cuối cùng cô hạ quyết tâm: “Bố, con muốn đi Tây Tạng.”

“Đi Tây Tạng?”

“Con muốn đi thăm bố mẹ ruột của con.” Nghiêm Chân giải thích, “Mấy ngày qua con vẫn nghĩ xem mình nên làm thế nào, nghĩ đi nghĩ lại, con nhận ra là con nhất thiết phải đi một chuyến. Nếu như không đến thăm họ, chắc cả đời này con sẽ không thể yên lòng được ạ.”

“Việc này dĩ nhiên là nên làm, bố cũng không có lý do để phản đối.” Ông cụ cười, “Nhưng mà con ạ, Hoài Việt thì sao?”

Đây chính là điều khiến cô còn do dự. Nghiêm Chân siết nhẹ nắm tay đặt trên đầu gối, nói giọng khàn khàn: “Con không biết ạ.” Người mà cô không biết phải đối diện như thế nào nhất là anh, chính là anh. “Thực ra con muốn nói với anh ấy, nhưng lại không biết phải nói sao cả.”

“Nếu như nó biết, chắc chắn sẽ không để con đi một mình đâu.”

“Con hiểu ạ.” Nghiêm Chân thấp giọng nói, “Nhưng con không thể để anh ấy đi cùng con được.” Một là, vết thương ở chân anh chưa lành; hai là, những chuyện này cô phải tự mình giải quyết.

Ông cụ sau khi nghe xong, không hề lên tiếng. Qua một lúc ông đứng thẳng dậy, đi về phía cửa phòng phẫu thuật. Tuy có một lớp kính, nhưng từ ngoài nhìn vào cũng không thấy được gì. Ông đứng ngay đó, trầm mặc rất lâu mới thong thả xoay người lại, nói ra hai chữ: “Đi đi.”

“Dạ?” Lời ông nói quá nhanh, Nghiêm Chân ngay lập tức còn chưa nghe rõ.

“Bố bảo con hãy đi đi.” Ông cụ điềm đạm nhắc lại một lần, “Là vấn đề thì sớm muộn gì cũng phải giải quyết, cứ làm lần lượt. Phía Hoài Việt, nếu con thực sự không mở lời được, bố sẽ nói giúp con. Ở trên đó cực khổ lắm, con đừng đi một mình thì hơn, đi cùng với đoàn giáo viên của trường lên Tây

Tặng tình nguyện đi.

“Bố...”

Sự sắp xếp tỉ mỉ chu đáo đến như vậy khiến cô vừa cắt tiếng đã nghẹn lời, ông cụ vỗ vai cô, “Bố cho con thời gian, nhưng con cũng phải bảo đảm, vượt qua được chướng ngại này thì không suy nghĩ gì nữa, sống cho thật hạnh phúc.”

“Vâng ạ.” Nghiêm Chân gật đầu.

Ca mổ của Cố Hoài Việt tiến hành rất thuận lợi. Sự chuẩn bị kĩ càng trước khi lên bàn mổ lại cộng thêm y thuật tinh thâm của vị bác sĩ già, ca phẫu thuật kết thúc sớm hơn dự kiến.

Lúc Cố Hoài Việt được đẩy ra ngoài vẫn đang trong trạng thái gây mê, vị bác sĩ già dặn dò, khi thuốc mê hết tác dụng, chỗ mổ sẽ khó tránh khỏi đau ghê gớm, nhắc cô nhất thiết phải chăm sóc cẩn thận.

Nghiêm Chân gật đầu, nhìn sắc mặt anh nhợt nhạt, hốc mắt đã thâm ứ. Còn Cố Hoài Việt cũng rất giỏi chịu đựng, vật vờ hai ngày sau phẫu thuật mà không hề kêu đau lấy một tiếng, cho đến ngày thứ ba mới xem như tỉnh táo hoàn toàn.

Khoảnh khắc anh mở mắt, Nghiêm Chân đang chỉnh lại chăn cho anh, đột ngột bị anh nắm lấy tay, sau phen hoảng hồn mới thấy rõ anh đã tỉnh lại, sắc mặt hơi tái nhưng trên miệng nở nụ cười. Nghiêm Chân mau chóng quay đi, không nhìn thẳng vào anh. Cố Hoài Việt cũng không sốt ruột, chậm rãi cọ sát lòng bàn tay cô, đến lúc cô không nhìn được nữa quay đầu lại trùng mắt với anh, anh mới trông thấy hốc mắt cô đã đỏ hoe. Anh nói giọng đã lạc đi: “Mấy hôm nữa là khỏe thôi.”

“Em biết.” Nghiêm Chân nở một nụ cười, “Anh khát không, em rót cho anh chút nước nhé.”

“Ừ.”

Cô rót cho anh một cốc nước, lại đỡ anh nhắc người dậy, Cố Hoài Việt dựa vào tay cô uống vài ngụm, rồi lại nhìn cô không rời.

“Trên mặt em có dính gì à?” Nghiêm Chân bị anh nhìn đến nổi da gà.

“Có. Tiều tụy, lo lắng, cả mặt mũi nữa.” Cố Hoài Việt vừa quan sát cô vừa nói, cho đến khi Nghiêm Chân không chống đỡ nổi trừng mắt nhìn thì anh mới cười, “Em chuẩn bị tăng thêm một bệnh nhân cho bệnh viện đây à?”

“Đâu ra!” Nghiêm Chân ra vẻ dữ dằn, “Anh đó, anh cứ ngủ đi thì hơn, hể tỉnh lại là lảm chuyện.”

Nói không lại được anh thì đánh trống lảng, đúng là một cô gái ngốc nghếch, anh trầm giọng cười, nắm lấy tay cô, “Không ngủ nữa đâu, đợi không lâu nữa chúng mình sẽ về nhà, cho em được nghỉ ngơi từ từ.”

“Thế thì anh mau mau khỏe lại đi.” Nghiêm Chân nói nhẹ nhàng.

“Được.” Cố Hoài Việt mỉm cười đáp lời.

Lần này anh không hứa suông nữa. Sau ca mổ, anh hồi phục rất nhanh, qua mấy ngày nữa là đã có thể xuất viện. Theo như lời Cố Hoài Việt nói, họ là lính nên xương cốt đều cứng cáp.

Người trong Sư đoàn cũng lần lượt kéo tới không ít, đều là những sĩ quan trẻ tuổi, nói chuyện với Cố Hoài Việt cũng không hề kiêu dè. Nghiêm Chân ngồi một bên nghe mấy người họ chọc cười cũng cảm thấy hứng thú, đúng lúc cô đi ra ngoài thì nghe thấy một anh Thiếu tá hỏi Cố Hoài Việt: “Tham mưu trưởng, nghe nói sang năm anh được điều tới trường quân sự làm giảng viên, chuyện này là thật đấy ạ?”

Giảng viên? Nghiêm Chân dừng bước, nhìn Cố Hoài Việt vẻ ngạc nhiên. Sao chưa từng nghe anh nhắc tới?

Cố Hoài Việt liếc nhìn cô rồi mới nói: “Mấy cậu nghe ai đồn cái tin này thế hả?”

“Chuyện này anh khỏi cần biết, dù gì trong Sư đoàn nhiều tin tức loạn lảm. Lão Lưu bảo anh là nhân tài trong lĩnh vực huấn luyện, mọi người đều không muốn anh đi.”

Cố Hoài Việt cười cười: “Được rồi, các cậu khen tôi xin nhận. Chuyện này vẫn chưa quyết định, đến lúc đó rồi nói.”

Nghiêm Chân ngồi suốt bên giường im lặng, trong đầu chợt nhớ tới chuyện cần bảo mật mà anh đã nói trước ca mổ, lẽ nào chính là chuyện này?

“Nghĩ ngợi gì đấy?” Tiền đám sĩ quan ra về, Cố Hoài Việt vừa trở lại đã thấy Nghiêm Chân đang ngồi thừ người bên giường.

“Có phải là thật không?” Nghiêm Chân ngược lên hỏi anh.

“Cái gì thật, cái gì không?”

“Giờ ả, anh đừng giả ngây nữa.” Nghiêm Chân nôn nóng, “Anh đó, anh chuẩn bị chuyển sang làm quan văn thật à? Không đi lính nữa?”

Cố Hoài Việt mỉm cười ngắm nhìn vẻ sốt sắng của cô, qua một lúc nét mặt mới nghiêm túc lại, nói: “Ừ, không làm lính nữa.”

Năm chữ này, nói ra thì nhẹ nhàng, nhưng để quyết định lại thật khó khăn. Nhưng đâm lao phải theo lao, anh muốn làm thì phải làm cho trọn vẹn.

“Làm thế nào được?”

“Có gì mà không được. Sau này em và Gia Minh sẽ là lính của anh.” Cố Hoài Việt cười nói, “Từ ngày kết hôn đến giờ không thể chăm sóc chu đáo cho em và Gia Minh, giờ lại còn phải chịu khổ cùng anh thời gian rất dài như thế, đã đến lúc anh phải bù đắp cho hai mẹ con rồi.”

“Hoài Việt...”

“Cảm động chưa?” Cố Hoài Việt nhấn nhò, “Nếu cảm động rồi thì tặng cho anh thêm một lính nữa đi, hai người có vẻ hơi ít.”

Nghiêm Chân níu chặt áo anh, không biết nên nói gì cho phải, mãi lâu sau, dưới ánh mắt thậm chí có phần mong mỏi của anh, cô nói: “Hoài Việt, chúng mình hãy tạm xa nhau một thời gian.”

Đúng như dự đoán, người anh cứng đờ lại, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần: “Em có ý gì?”

“Em, ý em là, em chuẩn bị đi Tây Tạng một chuyến, nên phải xa nhau một thời gian.”

Lời chưa nói hết đã có cảm giác anh thở phào nhẹ nhõm: “Anh lại tưởng thế nào, làm hết hồn.” Nói xong anh gõ đầu cô một cái: “Lần sau nói chuyện không được lấp lửng.”

Nghiêm Chân cúi đầu không lên tiếng.

“Không cần xa nhau, nếu em muốn đi thật thì anh cùng đi với em.”

“Không được!” Nghiêm Chân gạt đi, “Chân anh vừa mới mổ xong, không thể đi tới nơi lạnh như thế được!”

“Không sao.” Cố Hoài Việt cười, “Anh vẫn chịu được một chút lạnh lẽo ấy, anh có phải người tàn tật đâu.”

“Thế cũng không được.”

“Nghiêm Chân...” Anh giữ chặt tay cô, muốn nói rõ với cô rằng mình không hề gì.

“Có nói thế nào cũng không được!” Nghiêm Chân gạt tay anh ra, nói lớn giọng, hai người chừng như đều giật mình.

Rất nhanh, Cố Hoài Việt thu tay lại, đầu mày khẽ chau: “Nghiêm Chân, rốt cuộc có chuyện gì?”

Nghiêm Chân nhìn anh, trong lòng có quá nhiều điều muốn nói, ngay lúc này lại không biết mở lời ra sao, cho đến khi cửa phòng bệnh vọng lại một giọng nói: “Đề bố nói với nó.”

Hai người cùng lúc nhìn ra ngoài cửa, là ông cụ.

Nghiêm Chân gần như bất lực nhìn ông cụ, cuối cùng vẫn phải để ông thay cô nói thành lời. Cô nhìn Cố Hoài Việt, ánh mắt anh không hề xao động, vẫn dán chặt vào cô. Dưới cái nhìn chăm chăm như vậy của anh, Nghiêm Chân đóng cửa phòng lại, rồi đi. Cô thật vô dụng, vào lúc hai người đối mặt với nhau cô lại trốn tránh. Cô vốn tưởng như vậy sẽ thấy lòng, nhưng ngồi ở đây ghé dài bên ngoài phòng bệnh cô vẫn cảm thấy thấp thòm không yên. Trông về cánh cửa dày dặn kia, cô cũng không nghe thấy được bên trong đang nói những gì, chỉ có thể ôm mặt thấy lòng mình nặng trĩu.

Chờ đợi không biết bao lâu, lâu đến mức cô không nhịn được muốn gõ cửa thì bên trong bất chợt vang lên một tiếng đổ vỡ cực lớn, mí mắt cô giật mạnh, đứng bật dậy khỏi ghế, không nghĩ ngợi gì nữa xông lên trước gõ cửa.

Nhưng có người còn nhanh hơn cô, một giây trước khi cô gõ vào, cửa đã được mở ra. Cố Hoài Việt đứng trước mặt cô, sau lưng là bộ ấm trà thủy tinh bị anh làm rơi trên sàn, vỡ tan nát, cô nhìn thấy mà sững sờ.

“Hoài Việt...” Cô gần như hét lên thất thanh, kéo tay anh lên, bàn tay còn nguyên vẹn không tổn thương khiến cô khê thở phào, rồi sau lại sững sờ, vì Cố Hoài Việt lật tay lại nắm chặt tay cô, nói với cô bằng ngữ điệu căng thẳng: “Em đi theo anh.”

Trong ấn tượng ban đầu của Nghiêm Chân, Cố Hoài Việt chỉ có hai loại biểu cảm: nụ cười mỉm lịch thiệp hoặc sự điềm đạm xa cách. Sau khi kết hôn, cô phát hiện ra anh còn đen tối, còn biết chơi xấu, biết nổi nóng. Có một loại cảm xúc cô rất ít khi bắt gặp từ anh, đó là giận dữ. Cho dù là lần trước ở thành phố B, anh nổi nóng với cô trong lối đi khu tập thể cũng là do bị cô ép chứ không hề cố ý. Vậy bây giờ thì sao? Anh đã bị mình làm cho tức giận một cách hoàn toàn triệt để rồi à? Nghiêm Chân bất lực nghĩ thầm.

Anh dắt cô đến vườn hoa nhỏ trong bệnh viện Quân khu, nằm ở chỗ khuất không nói, từ đây nhìn ra còn có thể trông thấy ngọn núi cao nhất thành phố B, phong cảnh tuyệt đẹp. Nơi cảnh đẹp này được phát hiện ra là nhờ thời gian trước cô ngày ngày đi dạo cùng anh, không ngờ thời điểm này anh lại đưa

cô tới đây.

Thực tình, hiện giờ Nghiêm Chân không hiểu được anh. Anh dắt cô đến đây, cô cũng đã chuẩn bị hứng chịu hết thảy cơn giận của anh rồi, nhưng vào đúng lúc này, anh lại đột ngột hất tay cô ra, quay lưng lại với cô không nói một lời. Từ sau lưng, Nghiêm Chân có thể nhìn ra đôi bàn tay anh siết chặt, dường như đang cố sức đè nén điều gì. Cô khẽ cử động, không nhìn được nữa cất tiếng gọi tên anh: “Hoài Việt.”

“Em đừng nói gì.” Cố Hoài Việt phất tay chặn cô mở lời, sợ cô chưa nghe rõ còn nhắc lại thêm một lần nữa, “Em đừng nói gì hết.”

Anh ghì giọng rất thấp, cả người cũng căng cứng, Nghiêm Chân hiểu, anh đang kìm nén không nổi giận với mình. Không biết vì sao, cô chợt thấy sống mũi cay cay, mắt đã ướt nhòa.

“Hoài Việt.” Cô nắm chặt tay anh, mặc cho nước mắt chậm chậm lăn dài, “Em xin lỗi, em...”

Cô muốn nói gì đó, thế nhưng bàn tay anh lại đột nhiên rút ra khỏi tay cô. Cô ngỡ ngàng mở to mắt nhìn anh quay người lại, càng kinh ngạc hơn khi thấy mắt anh đã đỏ hoe. Cô gần như vô thức đưa tay lên chạm vào mắt anh, nhưng chưa kịp chạm tới đã bị anh kéo vào trong lòng.

“Sao anh lại không biết, em là một kẻ ngốc đến như thế nhỉ?” Lời này, anh như nghiêng rặng nói ra, sức lực ấy qua vòng ôm của anh Nghiêm Chân có thể cảm nhận rõ ràng. Nghe câu nói ấy, Nghiêm Chân muốn khóc, muốn gào khóc thảm thiết một trận trong vòng tay anh, vì cô biết, anh nói vậy nghĩa là anh không trách cô, anh không đành lòng trách cô cho được.

“Cố Hoài Việt, Cố Hoài Việt, Cố Hoài Việt...” Cô choàng tay ôm cổ anh, thút thít không thành tiếng, như muốn trút ra hết những nỗi sợ hãi, buồn tủi ở trong lòng.

“Nghiêm Chân, em có biết là anh làm gì không?” Anh nhẹ nhàng thả cô ra, nhìn bộ dạng cô khóc lóc rồi bời, khàn giọng nói: “Anh là lính, sao em lại một mình chịu đựng bao nhiêu chuyện như vậy mà không cho anh biết? Em có biết tâm trạng của anh vừa rồi sau khi nghe ông cụ kể hết không, suýt chút nữa anh không nhận được, suýt chút nữa anh không nhận được muốn cho em một trận em có biết không? Trên đời sao lại có một người như em thế này cơ chứ, đánh trận còn phải hiệp đồng tác chiến, sao mà đến phiên em thì lại để một mình em đơn thương độc mã xông trận hả? Em có ngốc không thế?”

Cô ngốc, ngốc hết thuốc chữa. Thảm Mạnh Kiều nói đúng, là cô chột dạ, chột dạ đến mức ngay cả khi hạnh phúc cũng chỉ có thể lén lút trốn vui. Ngay từ khi bắt đầu anh đã nói hết với cô mọi điều, thẳng thắn chân thành cho đến tận cùng, còn cô lại đồng ý lấy anh với ý đồ trả thù kẻ khác. Tức cười hơn nữa là, cuối cùng phát hiện tất cả đều là sai lầm, tâm trạng này, cô phải nói với anh như thế nào?

“Em không muốn liên lụy đến anh thêm nữa.” Cô vừa khóc vừa nói, “Em chỉ muốn xử lý xong xuôi mọi chuyện trước rồi sống hạnh phúc với anh.”

“Quan trọng đến thế sao?” Anh vén mái tóc đã thấm đẫm nước mắt của cô, nhìn đôi mắt cô khóc đến sưng đỏ, “Vì lý do gì mà bắt đầu quan trọng đến thế sao? Chỉ cần bây giờ chứng minh đang ở bên nhau, sau này cũng sẽ mãi mãi ở bên nhau không phải đã đủ rồi à?”

Nghiêm Chân gần như không dám tin ngược mắt nhìn anh, Cố Hoài Việt chỉ đành cười khổ một tiếng, xem ra bắt buộc phải để cô biết được suy nghĩ thật sự của mình, vì cô không giống anh.

“Nghiêm Chân, người đã nếm trải qua sinh ly tử biệt sẽ không dễ dàng lưu tâm đến điều gì nữa, họ học được cách xem nhẹ mọi thứ, chưa từng nắm giữ cũng sẽ không sợ mất đi. Trước khi gặp em anh là người như vậy, sau khi gặp em thì đã có ngoại lệ. Anh không còn trẻ nữa, thế nên lãng phí thời gian đau đớn khổ sở vì những chuyện không quan trọng anh không đành lòng. Không đành lòng, em hiểu không?”

Vậy nên anh nói cô ngốc nghếch, ngốc đến độ muốn lãng phí bao nhiêu thời gian để làm một việc khiến cả hai người họ đều khó chịu, ngốc đến độ không tin tưởng anh.

“Em xin lỗi.”

Cố Hoài Việt nhìn cô, hít sâu vào một hơi rồi nói: “Nếu như anh nói anh quan tâm em, anh yêu em, em có còn tiếp tục bỏ anh lại để một mình gánh vác những thứ đó nữa không?”

Anh chưa bao giờ từng nói ra ba chữ “anh yêu em” này, trong lễ cưới đầu tiên anh nói với Lâm Kha là “anh đồng ý”. Anh đồng ý đảm đương trách nhiệm của người chồng, bảo vệ cô ấy, thương yêu cô ấy.

Nhưng lúc này đây, anh nói rằng “anh yêu em”, không có hôn lễ, không có người làm chứng, nhưng ý nghĩa mà ba chữ này chứa đựng đã đủ nói lên tất cả.

Hiểu được hết những điều này, Nghiêm Chân không kìm được che miệng lại, nghẹn ngào nói bên tai anh: “Không đâu, không bao giờ nữa đâu.”

Bởi vì, cô cũng không đành lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Hứa với em trọn một đời

Hứa với em trọn một đời

Cuối tháng mười một, Cố Hoài Việt được vị bác sĩ già đồng ý cho xuất viện. Nhập viện từ đầu tháng mười đến nay đã gần hai tháng. Trước giờ Cố Hoài Việt chưa từng nằm viện lâu đến vậy, nên khi đáp hành lý lên xe chuẩn bị rời đi, anh thốt lên hai chữ đầy cảm thán: “Giải thoát!” Ngàn lời vạn ý tóm gọn hết thảy trong hai chữ này.

Nghiêm Chân cười cười, rúc sâu hơn vào trong chiếc áo khoác quân đội. Hai ngày trước khi họ đi, thành phố B bất chợt đón trận tuyết đầu tiên trong năm, ngoài vui sướng bất ngờ Nghiêm Chân còn nhớ ra mình đi vội vàng, quần áo mang theo chẳng là bao, thế nên Tham mưu trưởng Cố bèn gọi điện về Sư đoàn A nhờ người mang tới một chiếc áo khoác quân đội. Nghiêm Chân mặc vào liền cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Tạm biệt Đồ Hiểu và ông bác sĩ già, chiếc xe chậm chậm đi ra khỏi bệnh viện. Nghiêm Chân biết người lái xe, chính là Tiểu Mã - cậu thông tin viên của Cố Hoài Việt. Tiểu Mã rất lém lỉnh, vừa thấy Nghiêm Chân đã hô tướng lên “Em chào chị dâu” làm Nghiêm Chân nóng bừng đôi má. Điều này khiến cô cảm thấy rất lạ lùng, cô nhận ra bản thân mình ngày càng khó đào tạo, trước đây đã được gọi là chị dâu không biết bao nhiêu lần nhưng cũng không thấy có kiểu phản ứng như bây giờ, cứ giống như là vừa mới yêu đương vậy.

“Sao đấy?” Đang lúc lơ đãng thì bị ai kia quàng vai, “Mặt đỏ thế kia, nghĩ gì vậy?”

Giọng điệu châm chọc làm Nghiêm Chân không nhận được trùng mắt với anh, “Mấy suôi trong xe bí quá chứ sao.”

“Nóng thế cơ à?” Anh nhìn cô đã được bao bọc trong lớp áo dày dặn, nụ cười càng đậm, “Tranh thủ bây giờ hưởng thụ một lúc đi.”

Có ý gì? Mắt Nghiêm Chân chớp chớp, còn chưa kịp gắng hỏi anh thì đã trông thấy chiếc xe này giờ vẫn đi thẳng về phía trước đột ngột rẽ vào một khúc quanh, Nghiêm Chân vội túm vào cửa xe trông ra ngoài: “Đi đâu đây?”

“Ga xe lửa.” Người bên cạnh điềm tĩnh đưa ra câu trả lời.

“Ga xe lửa?” Nghiêm Chân ngờ ngác nhìn anh, “Đến đó làm gì?”

“Đi Tây Tạng.”

Nghe tới đó Nghiêm Chân ngẩn người, nhìn anh không chớp mắt. Cố Hoài Việt cũng không hỏi thúc, ngắm nhìn đôi mắt cô tỏa ánh sáng dịu dàng. Không lâu sau, Nghiêm Chân định thần lại, mắng anh một câu: “Vớ vẩn!”

Lời vừa thốt ra, cậu Tiểu Mã đang lái xe cũng phải phì cười. Còn Cố Hoài Việt lại càng bình tĩnh hơn, gờ tay kéo cô ngồi xuống, để tránh tình huống cô kích động quá lại va đập phải nóc xe.

“Em không muốn đi thăm bố mẹ ruột nữa à?”

“Thì cũng không thể đi ngay bây giờ được!” Nghiêm Chân cuồng quát, “Anh vừa mới ra viện, dù gì cũng phải để chân lành hẳn đã rồi đi!”

“Anh không sao.” Anh nắm tay cô, “Đội chân anh lành hẳn thì cũng bắt đầu bận bịu rồi, đến lúc đó em lại phải đội, chỉ bằng nhân lúc này đi luôn. Và lại...”

“Và lại sao?” Nghiêm Chân mở to mắt nhìn anh.

Cố Hoài Việt thoáng mỉm cười: “Và lại anh đã liên hệ với đồng nghiệp của em rồi.”

Đến lúc này, Nghiêm Chân đã bị chấn động hoàn toàn “Đồng, đồng nghiệp của em? Anh liên hệ với đồng nghiệp của em rồi à?”

Trông bộ dạng cô tròn tròn mắt, Cố Hoài Việt không nhịn được cười. “Đúng thế, hôm nay đoàn giáo viên đi tình nguyện Tây Tạng lên đường, vừa hay chúng ta đi cùng họ luôn, có gì chưa thỏa đáng không?”

Nghiêm Chân ngớ ra nhìn anh, “Người ta có quen biết gì anh đâu, anh nói với họ thế nào?”

“Đơn giản thôi, có sao nói vậy.”

“...”

“Hơn nữa, anh đã nói rõ với cả nhà rồi, ông cụ, bà cụ, còn cả bà nội nữa đều ủng hộ chúng mình đi, thế nên em cũng không cần thiết phải lo lắng gì đằng sau đâu.”

“...”

Cố Hoài Việt nhìn cô cười tít mắt, “Thưa thủ trưởng, tôi đã nói đến thế rồi, chị vẫn không đồng ý?”

Nghiêm Chân ngẩng lên trừng mắt nhìn anh, sau cùng cúi đầu làm bằ một câu: “Giờ phản đối có ích gì không?”

Quả đúng như những gì Cố Hoài Việt nói, khi họ đến nơi, đoàn giáo viên đi tình nguyện Tây Tạng đã tập hợp đầy đủ ở sảnh chờ. Đoàn giáo viên chủ yếu do các giáo viên cốt cán của hai thành phố B và C hợp thành cùng nhau xuất phát ở thành phố B đi đến thủ phủ Lhasa, rồi chuyển xe tới Lâm Chi.

Nghiêm Chân vừa xuống xe đã trông thấy Vương Đình đứng chống nạnh trước mặt cô. Nhìn về mặt “thành khẩn khai báo” của đối phương, Nghiêm Chân bỗng chốc cảm thấy mây đen che phủ. Cô nhích từng bước lại gần Vương Đình, cẩn thận dè chừng cất tiếng chào: “Cậu đến đây à.”

Vương Đình nhếch miệng cười ớn lạnh: “Cậu... được... lắm! Lấy chồng bao lâu nay mà cũng không nói cho mình biết!”

Nghiêm Chân rụt cổ lại: “Thì tại bận mà.”

Vương Đình trừng mắt với cô, trông về phía sau lưng cô nở nụ cười tươi: “Chào anh.”

Thủ phạm đầu sỏ Cố Hoài Việt mỉm cười bắt tay Vương Đình: “Chào em.”

Nhìn họ người hát, kẻ phụ họa tay bắt mặt mừng, Nghiêm Chân tự biết phận mình chỉ có tro mắt đứng đó mà thôi.

Hàn huyên một lúc, Vương Đình có việc phải về trong đoàn, trước khi đi còn hạ thấp giọng thăm thì vào tai Nghiêm Chân: “Đợi mình rảnh nhất định sẽ tóm cổ bắt cậu khai báo thành khẩn với mình.”

Cố Hoài Việt vẫn đứng bên cạnh cô tùm tùm, đợi đến khi Vương Đình đi khỏi rồi mới đưa tay về phía cô: “Đi nào.”

Nhìn ánh mắt anh dịu dàng triu mến, đến cả sức đề nghị giận Nghiêm Chân cũng không còn, hậm hực cười rồi nắm lấy tay anh.

Lâm Chi, nơi được mệnh danh là Giang Nam của Tây Tạng.

Với đoàn giáo viên trẻ tuổi mà đại đa số đều là những người lần đầu tiên vào Tây Tạng thì đến đây có hai cái lợi. Một là có thể thưởng thức cảnh đẹp say đắm lòng người; hai là độ cao bình quân so với mực nước biển ở đây vào khoảng trên dưới ba ngàn mét, hàm lượng oxy trong không khí cao hơn những nơi khác ở Tây Tạng, triệu chứng của phản ứng cao nguyên sẽ nhẹ nhàng nhất.

Trước đây Nghiêm Chân đã từng cùng Cố Hoài Việt đến địa khu Sơn Nam, góp nhặt được chút ít kinh nghiệm đối phó với phản ứng cao nguyên, lại cộng thêm điều kiện địa lý đặc thù của địa khu Lâm Chi nên suốt dọc đường đi không phải chịu nhiều khổ cực, chỉ có lúc đi qua một ngọn đèo cao là hơi cảm thấy khó chịu. So ra thì Vương Đình thê thảm hơn nhiều. Sức cô ấy vốn yếu lại chịu thêm hai tầng hành xác từ quãng hành trình ngồi xe đường dài cùng độ cao so với mực nước biển, tối ngày thứ hai đến được Lâm Chi là Vương Đình đổ bệnh. Vừa sốt cao vừa cảm nặng, làm cho Chủ nhiệm Đoàn và Nghiêm Chân một phen hú vía.

May sao Cố Hoài Việt từng sống ở Tây Tạng vài năm, kinh nghiệm phong phú, trước lúc lên đường đã sớm chuẩn bị thuốc. Khi bác sĩ chưa kịp đến đã cho cô ấy uống thuốc, phòng ngừa bệnh tình càng dễ lâu càng trầm trọng, lại cùng Nghiêm Chân túc trực chăm sóc cả một đêm, cuối cùng nhiệt độ cơ thể đã hạ xuống. Do vậy mà sau khi tỉnh lại, hai câu đầu tiên đồng chí Vương Đình thốt lên là: “Mình muốn về nhà!” và “Cảm ơn em rě!”.

Nghiêm Chân ngay lúc ấy dờ khóc dờ cười, ánh mắt nhìn Cố Hoài Việt chùng như thêm phần rụt rè e lệ.

Ngày thứ năm vào đến Tây Tạng, sức khỏe của Vương Đình đã phục hồi trở lại, Nghiêm Chân mới yên tâm đi cùng Cố Hoài Việt tới Phân khu quân sự Lâm Chi. Trước khi đến, ông cụ nhờ mối quan hệ đã tìm ra được nơi mà lúc sinh thời bố cô đứng gác, là một tiền đồn do Phân khu quân sự Lâm Chi thiết lập, nhiệm vụ chính là canh giữ đường ống dẫn nước, bảo đảm vấn đề nước dùng cho các tiền đồn khác ở những khu vực xa hơn. Vậy nên, bố của Nghiêm Chân được chôn cất tại nghĩa trang liệt sĩ riêng của Phân khu. Ông cụ sợ hai vợ chồng lạ nước lạ cái không tìm được đường nên đã trực tiếp điều một cán sự họ Lý phụ trách dẫn đường cho họ.

Lúc đến Phân khu quân sự Lâm Chi thì trời đã tối, cán sự Lý đưa thẳng họ tới nhà khách, “Nghĩa trang cách chỗ chúng ta hơi xa, nếu đi ngay bây giờ chắc chắn đến khuya mới về được, hay là hôm nay ở lại nhà khách nghỉ ngơi một đêm đã, ngày mai chúng ta lên đường?”

Cố Hoài Việt vui vẻ chấp thuận, tối hôm đó bèn ngủ lại nhà khách.

Nghiêm Chân theo anh đi khắp vùng Lâm Chi hơn nửa ngày, lúc này ngồi trên giường đã hiểu ra. Cô hít vào một hơi, bực bội hỏi: “Nói, anh bắt đầu mưu tính từ khi nào?” Có thể sắp xếp mọi chuyện chu đáo tỉ mỉ đến như thế phải tốn cả một thời gian dài mới thành, mà sao trước đó cô lại không nhìn ra một chút manh mối nào?

“Chuyện này áy à, mất nhiều thời gian lắm đấy.” Anh kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán, giọng nói chan chứa vẻ yêu chiều, “Thế mà, hiệu quả lại chẳng được như tưởng tượng gì cả.”

“Anh tưởng tượng thế nào?”

“Ờ, nếu theo như tưởng tượng của anh thì giờ này em phải cảm động đến mức ngã vào lòng anh rồi cơ.”

Anh nói rất nghiêm túc nhưng Nghiêm Chân lại ngượng chín cả mặt. Con người này sao càng ngày da mặt càng dày thế, cô muốn nói một câu cảm ơn cũng đã đánh rơi hết cảm xúc. Nhưng nghĩ lại, có lẽ là do anh cố ý, cố ý để cô tiếp nhận hết thấy những điều tốt đẹp của anh với tâm lý thật thoải mái.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, cán sự Lý liền dẫn họ lên đường tới nghĩa trang.

Nghĩa trang liệt sĩ nằm cách Phân khu quân sự khá xa, hơn nửa đường đi nhỏ hẹp, lầy bùn, quanh co khúc khuỷu, họ bắt đầu đi chỉ có thể đi bộ đến đó. Cán sự Lý đi lính ở Tây Tạng đã được mấy năm, đương nhiên vô cùng quen thuộc với nơi đây, Cố Hoài Việt cũng là lính từ đây mà ra, đi một quãng đường như vậy chắc chắn không thành vấn đề, vậy là chỉ còn lại Nghiêm Chân. Cán sự Lý lo Nghiêm Chân không kham nổi chuyến đi này, thoát đầu cũng đề nghị với Cố Hoài Việt, nói rằng đợi mấy hôm nữa đường dễ đi hơn rồi đến. Cố Hoài Việt ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn khước từ.

Anh hiểu lòng cô, từ sau khi đến Lâm Chi, cô chưa có giấc ngủ nào ngon lành, thứ nhất có thể là do vấn đề sức khỏe, thứ hai là trong lòng cô chất chứa tâm sự, không sao ngủ được. Người ta nói càng về gần đến quê hương thì lòng càng ngổn ngang trăm mối, khi về đến gần con người, có lẽ cũng vậy. Cô muốn gặp, nhưng vì xa lạ nên trong lòng vẫn còn ít nhiều lo sợ. Anh không muốn nhìn thấy cô như vậy nên mới quyết định sớm ngày đi gặp thì hơn. Và lại, đến ngày lên đường hôm đó, phản ứng của Nghiêm Chân quả thực có phần vượt ngoài dự liệu của anh.

Suốt dọc đường tuy là anh nắm tay cô, nhưng cô cũng không hề rút lại phía sau dù chỉ nửa bước. Thấy cô kiên trì là thế, Cố Hoài Việt tức thì tỉnh ngộ. Sao anh lại có thể quên mất, trước nay cô vẫn luôn khiến anh đi hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Đi bộ gần hai tiếng rưỡi mới tới được nghĩa trang liệt sĩ của Phân khu. Vừa bước chân vào cổng lớn, Nghiêm Chân đã có thể cảm nhận được không khí trang nghiêm chỉ có riêng ở nơi đây. Cô vô thức dừng bước chân, hít thật sâu rồi mới tiếp tục đi về phía trước. Trong khuôn viên nghĩa trang có năm hàng mộ, không thể nói là được chế tác tinh xảo, trên mỗi phần mộ thấp dựng một tấm bia trắng bằng đá cẩm thạch, có tấm mộ bia ngoài tên người quá cố còn khắc một bức ảnh và ngày tháng năm mất, lại có những ngôi mộ chỉ khắc một dòng tên.

“Những người được chôn cất ở đây, đều là quân nhân đã hy sinh nơi này à?” Chạm tay lên tấm mộ bia, Nghiêm Chân thấp giọng hỏi.

Cán sự Lý ừ một tiếng: “Được chôn ở đây đều là những đồng đội đã hy sinh ở Tây Tạng bao năm qua.” Phàm là quân nhân khi đi qua đây đều sẽ tự khắc dừng bước lại, nơi đây cũng từng vang lên tiếng súng vì những người đã nằm xuống. Tất cả đều là để mặc niệm những đồng đội đã ra đi, mong cho họ được yên nghỉ.

Nghiêm Chân lặng lẽ lắng nghe, bước lên trước đi qua từng ngôi mộ, cuối cùng dừng lại trước hai phần mộ nằm song song, một linh cảm đột ngột xuất hiện khiến tim cô đập nhanh hơn, cô gần như cắt ngang lời trước khi cán sự Lý lên tiếng: “Đây có phải là...”

Cán sự Lý gật đầu, “Đúng thế.”

Lòng Nghiêm Chân xúc động vô vàn, thì ra, mối liên hệ huyết thống diệu kỳ đến như vậy.

“Trước khi tới tôi nghe Chính ủy bảo rằng lúc chôn cất bố chị còn có đồ tùy táng.”

“Sao ạ?”

“Là một bộ quân phục.” Cán sự Lý nói, “Vi nguyên tắc bảo mật nên phần lớn thời gian bố chị đều mặc thường phục, chỉ có dịp lễ Tết mới có thể mặc quân phục, vậy nên khi mai táng mới mang theo một bộ.”

Nghiêm Chân nghe vậy mà nghẹn lời, còn Cố Hoài Việt lại mỉm cười, “Ít nhiều gì cũng đã không còn hối tiếc.”

Cúi người gạt đi lớp tuyết bám trên bia mộ, Nghiêm Chân chăm chú ngắm nhìn hai dòng tên đặt song song. Đó là hai cái tên được ghi lại trên tấm bia Tổ quốc ghi công của Phân khu quân sự, cũng là hai cái tên mà từ nay về sau cô sẽ mãi khắc ghi trong lòng. Tuy đáng tiếc là không có ảnh nhưng Nghiêm Chân vẫn thấy nhẹ nhõm vì cô có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ của họ. Nếu như trước đây cô còn dằn vặt không muốn tin những lời bà Tường Di đã nói thì hôm nay, đứng ở nơi này, cô thậm chí cảm thấy trái tim mình, dần dần để cho lòng mình yên ổn lại.

Hai tấm bia không ảnh, chốc lát đã đưa Nghiêm Chân trở về hơn hai mươi năm trước. Cô gần như có thể tưởng tượng ra được khung cảnh khi đó, một người chiến sĩ thật thà chất phác cùng với vợ mình bước đi giữa tuyết trắng mênh mông, tận hưởng cuộc sống còn nhiều gian khổ mà bình lặng, vinh quang, vậy chẳng phải là hạnh phúc hay sao? Mà niềm hạnh phúc ấy, giờ đây chính cô cũng đã cảm nhận được sâu sắc rồi. Vậy là, không còn ai phải nuối tiếc thêm nữa.

Cô dụi dụi đôi mắt ướt nhòa, từ từ đứng dậy, còn Cố Hoài Việt vẫn đứng sau cô lúc này lại bước lên một bước. Anh nhìn chăm chú hai phần mộ phía trước, chậm chậm nâng tay phải lên, kính cẩn làm một động tác chào theo nghi lễ quân đội. Với hai vị trưởng bối chưa từng gặp gỡ này, anh có kính trọng cũng có biết ơn. Với anh mà nói, hành động duy nhất có thể bày tỏ tất cả, ấy là nghi lễ quân đội. Bởi vì điều đó đại diện cho sự trang nghiêm, tôn kính và không thể khinh nhờn.

Từ nghĩa trang trở về, tâm trạng của Nghiêm Chân thư thái hơn rất nhiều. Một là vì nhẹ nhõm, hai là vì... sắp được về nhà.

Vương Đình nhìn cô, méo máo chực khóc: “Đi thật à? Thế là chỉ còn lại mỗi mình mình thôi.”

Nghiêm Chân vỗ vỗ nhẹ lên mặt cô ấy, an ủi: “Sau này mình sẽ lại đi cùng cậu.” Cô nhớ nhà, cũng nhớ cậu bé, đã rất lâu rồi không gặp cậu, cũng không biết nhóc con kia có thấy nhớ cô hay không.

Do địa khu Lâm Chi cách thủ phủ Lhasa khá xa nên cán sự Lý lái hẳn xe từ Phân khu tới, nhờ một tài xế dày dặn kinh nghiệm tiễn họ đến sân bay Lhasa.

“Nhìn trời thế này, tôi đoán sẽ còn rơi trận tuyết lớn nữa.” Anh tài xế Tiểu Lưu vừa lái xe vừa nói.

Nghiêm Chân trông ra ngoài cửa xe, lại hỏi Cố Hoài Việt: “Anh nói xem, mình nhằm lúc này về nhà có phải không ổn cho lắm không?”

Cố Hoài Việt cúi nhìn cô, trầm giọng cười: “Cũng chưa chắc, anh thấy tuyết thế này, hôm nay không rơi được đâu.”

Nghiêm Chân thở dài: “Việc gì phải đi máy bay, thà đi tàu về còn an toàn hơn.”

Cố Hoài Việt nhéo má cô, “Còn không phải có ai đẩy nóng lòng muốn về lắm rồi à.” Dứt lời, liền thấy Nghiêm Chân đỏ mặt trừng mắt với anh. Anh cười sáng khoái, ôm cô vào lòng: “Em ngủ thêm một lát đi, còn lâu mới tới Lhasa.”

“Vâng.” Buổi sáng dậy sớm quá, quả thực cô cũng hơi buồn ngủ, nhưng vừa rúc vào lòng anh, Nghiêm Chân chợt nhớ ra một chuyện, ngẩng đầu lên nói: “Đúng rồi, em cảm thấy, anh đừng đến trường quân sự dạy học thì hơn.”

“Hả? Tại sao?”

“Anh không hợp với nơi đó đâu.” Nghiêm Chân đáp, “Anh đi lính mới hợp.” Dẫu rằng trong mắt số đông anh là một người đàn ông thâm trầm, hướng nội, thông minh sắc sảo, nhưng trong mắt cô thì lối tư duy của anh vẫn rất giản đơn. Anh nên làm lính, phát huy hết bản lĩnh của mình trên thao trường hoặc trên chiến trận chứ không phải là một giảng viên hay một người làm công tác nghiên cứu, đứng trên bục đồng dạy giảng bài cho một nhóm những người chưa bao giờ biết đến mùi súng đạn chiến trường. Một hai lần còn có thể, nhưng qua nhiều năm tháng, nhất định anh sẽ cảm thấy bị bó buộc. Người đàn ông này, anh thích hợp với chiến trường rộng lớn hơn.

Cố Hoài Việt không ngờ cô lại nghĩ ngợi nhiều như vậy, nhất thời không biết nên trả lời ra sao, đến khi Nghiêm Chân mất kiên nhẫn huých vào cánh tay anh thì anh mới định thần trở lại, mỉm cười đáp: “Biết rồi, để anh cân nhắc thêm.”

Nghiêm Chân ừ một tiếng, lại dựa lên vai anh. Cố Hoài Việt thuận tay ôm choàng lấy cô, vừa vuốt khẽ mái tóc dài mềm mại vừa suy nghĩ vấn đề cô vừa nói. Không biết đã qua bao lâu, vào lúc anh tưởng cô đã ngủ thì chợt nghe thấy từ trong vòng tay mình vang lên giọng cô thì thầm: “Phải rồi, có chuyện này em quên chưa nói với anh, em định thi làm nghiên cứu sinh ở Đại học B.”

Bàn tay phải đang vuốt tóc cô cứng lại giữa khoảng không. Nghiên cứu sinh? Đại học B? Thành phố B? Hiểu ra được mối liên hệ giữa những chi tiết ấy, Cố Hoài Việt nở nụ cười.

Chiếc ô tô chậm rãi đi trên con đường Lâm Chi. Thời gian trước ở đây vừa đổ một trận tuyết lớn, tuyết tích tụ lại còn chưa tan hết, đi trong huyện lỵ chưa có cảm giác gì, đến khi vừa vào đến đường quốc lộ thì tất cả những gì trông thấy là từng dãy, từng dãy núi tuyết đã phủ trắng xóa.

Xe đi đến đây, tài xế giảm tốc độ xuống. Cố Hoài Việt và Nghiêm Chân đều nhắm mắt nghỉ ngơi ở ghế sau, không biết qua bao lâu, bỗng chiếc xe đột ngột phanh gấp. Hai người ngồi sau theo quán tính bổ nhào về trước, cũng giật mình mở to mắt.

“Sao thế?” Nghiêm Chân hốt hoảng tỉnh giấc, tim đập loạn.

Anh tài xế Tiểu Lưu bối rối quay đầu lại: “Phía trước kẹt xe mất rồi.”

Quả thật vậy, từ trong xe nhìn ra bên ngoài, phía trước một dãy dài đã dừng cả lại, giữa lòng đường cũng có rất nhiều người đang đứng, xem tình hình có vẻ trong chốc lát chưa thể đi ngay được.

Cố Hoài Việt hơi nhíu mày: “Chuyện gì thế nhỉ?”

Tiểu Lưu lắc đầu, “Xin phép Thủ trưởng tôi xuống xem thế nào, kiểu này cảm chắc là có sự cố gì rồi.”

Nghiêm Chân vừa nghe đến hai chữ “sự cố” tim cũng đập mạnh theo, “Tai nạn à?”

Cố Hoài Việt bất giác kéo cô sát lại, “Còn chưa biết rõ, đợi Tiểu Lưu về rồi tính.”

Nghiêm Chân gật đầu, nhìn lớp tuyết dày tích lại trên một dải núi tuyết trập trùng ngoài cửa sổ kia, trong lòng bất chợt thấp thỏm. Cô túm mạnh lấy tay Cố Hoài Việt, đang định nói gì thì Tiểu Lưu hôn hển chạy về, “Thủ trưởng, phía trước, phía trước gặp phải tuyết lở, có đoạn đường khoảng hai cây số bị tuyết lấp kín rồi, xe ta không đi qua được nữa!”

Nghiêm Chân bỗng mở to mắt, bàn tay túm lấy Cố Hoài Việt siết chặt. Cố Hoài Việt nhận ra sự khác thường của cô, lật tay lại vỗ vỗ tay cô, rồi hỏi Tiểu Lưu: “Hiện trường đã có người cứu viện chưa?”

“Chính quyền địa phương đã cử một đội cứu hộ, giờ đang đào ạ, nghe nói lúc xảy ra lở tuyết có một đội công nhân đang thi công, tuyết đè xuống vùi hết toàn bộ rồi!”

Nói vậy thì, hiện giờ đang là thời khắc nguy cấp. Cố Hoài Việt trầm ngâm giây lát, mở cửa xe ra, “Tôi qua đó xem sao, Tiểu Lưu cậu ở lại xe, để mắt đến chị...”

“Em cũng đi!” Nghiêm Chân cuống quýt ngắt lời anh.

“Không được.” Cố Hoài Việt cự tuyệt không do dự, “Phía trước là tuyết lở đấy, nguy hiểm!”

“Em biết.” Nghiêm Chân vội khoác một chiếc áo ấm lên, nhảy xuống túm chặt lấy cánh tay anh, “Nhưng lần này anh nhất thiết phải đưa em đi cùng.”

Cô hiếm khi bộc lộ ra tính khí gần bướng bỉnh này, nhất thời Cố Hoài Việt không biết phải từ chối ra sao. Anh biết cô nhớ đến chuyện gì, lần trước anh đi cứu hộ vùng thiên tai, mang theo một chiếc chân bị thương trở về, lần này lại là tuyết lở, cô lo sợ anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy nên mới khẳng định đi cùng anh. Cố Hoài Việt nhìn cô, im lặng thoáng chốc, nở một nụ cười bất đắc dĩ: “Đương!”

Nghiêm Chân nhún cười, nắm chặt bàn tay anh.

Vừa rồi họ còn ở cách xa, chưa rõ tình hình cụ thể ra sao, tới khi đến gần rồi mới phát hiện chuyện còn nghiêm trọng hơn những gì tưởng tượng. Vì tuyết lở đột ngột, lại ảnh hưởng đến tuyến đường quốc lộ, cho dù tài xế có xử trí kịp thời cũng chưa chắc đã tránh được tai nạn xảy ra. Theo Nghiêm Chân được biết, đã có ba chiếc ô tô lớn, nhỏ tông vào đuôi nhau, những người trong xe đều bị thương theo nhiều cấp độ. Bên cạnh đó, lúc tuyết lở còn có một đội công nhân đang thi công, có khoảng tám mươi người, trước mắt đều đang mắc kẹt trong tuyết. Chính quyền địa khu Lâm Chi cùng Sở Giao thông đã cử nhân viên cứu hộ đến ứng cứu, các đơn vị quân đội có liên quan nhận được thông báo cũng đang gấp rút trên đường đến, công tác cứu hộ đang được tiến hành theo đúng trình tự.

Cố Hoài Việt đứng ngoài rào chắn xem xét một lúc, vừa định bước qua rào chắn thì bị ngăn lại. Lúc này Cố Hoài Việt mới nhớ ra mình đang mặc thường phục, thoáng nghĩ rồi lấy chứng minh quân đội ra, đưa cho người nọ xem: “Tôi là quân nhân.”

Người kia nhìn qua, cười áy náy: “Vậy thì vào đi.”

Cố Hoài Việt và Nghiêm Chân đi thẳng đến chỗ đơn vị cứu hộ, anh trình chứng minh quân đội của mình cho anh đội trưởng, “Tính cả tôi nữa.”

Đội trưởng nhìn anh và Nghiêm Chân, nói: “Được!”

Cởi áo khoác ngoài, đeo vào một đôi găng tay, Cố Hoài Việt sải bước đi về phía nơi tuyết đắp dày nhất. Nghiêm Chân ôm chiếc áo khoác của anh, vốn dĩ cũng muốn đi theo, nhưng đảo mắt nhìn, lại trông thấy một bé gái tầm mười một, mười hai tuổi. Có lẽ vừa mới được cứu ra, cô bé đứng ngay bên cạnh tuyết phủ đầy người, rụt đầu rụt cổ co ro.

Nghiêm Chân đi tới trước mặt bé gái, nhìn chiếc mũi và đôi mắt rất đỏ vì giá lạnh của cô bé, ngồi xuống, mở rộng chiếc áo khoác trong tay bọc lấy cô bé vào trong.

Hơi ấm bất chợt làm cô bé con không nhịn được hắt xì, cô bé mở to đôi mắt đỏ hoe, nhìn Nghiêm Chân, “Con cảm ơn cô.”

Nghiêm Chân mỉm cười: “Lạnh không con?”

Bé gái lắc đầu.

Nghiêm Chân lại nhìn ngó xung quanh, nói với cô bé: “Cô đưa con ra phía ngoài nhé, ở đây nguy hiểm lắm.”

Cô bé lại lắc đầu nguầy nguậy, chỉ về ụ tuyết dày đến năm, sáu mét xa xa nói: “Bố con vẫn ở trong đó.” Bố cô bé là công nhân của đội thi công, lúc này đang bị kẹt lại trong ụ tuyết dày kia, đợi người đến cứu. Còn cô bé vì ở cách khá xa nên được cứu ra trước.

Nghiêm Chân trông theo ánh mắt bé gái, nhìn thấy một bóng dáng cao cao đang rất khẩn trương. Quay đầu lại, cô mỉm cười với cô bé, siết chặt thêm tấm áo.

Ở hiện trường có rất nhiều nhân viên cứu hộ, lần lượt có người được cứu ra ngoài, còn cả mấy chiếc máy xúc lớn nhỏ đang thông đường, các nhân viên gấp trở ngại nhanh chóng bình tĩnh lại, ai có thể giúp được đều vào trong giúp đỡ, những người không thể vào thì góp quần áo mặc lên cho những người vừa được cứu ra đang run lên vì lạnh.

Nghiêm Chân đi cùng bé gái một lát, bỗng nhìn thấy một phụ nữ khắp người đầy tuyết từ trong chạy ra, bước chạy lao đảo, xông thẳng về phía họ. Nghiêm Chân định che chở cô bé lùi lại mấy bước, không ngờ người kia đột nhiên ngã gục trước mặt họ. Nghiêm Chân giật mình, thả tay cô bé bước lên trước kiểm tra, chỉ thấy người kia mở mắt trừng trừng, thờ hồn hên, nhìn thấy Nghiêm Chân thì túm ngay lấy tay cô gào lên: “Tuyết lở đấy, chạy mau!”

Thì ra người này sau khi được cứu ra ngoài vẫn chưa kịp hoàn hồn lại, ngỡ rằng tuyết đang lở, liều mạng chạy về phía trước, không ngờ toàn thân đã mất hết sức lực, chưa chạy được bao xa đã gục xuống đây. Nghiêm Chân nhìn sắc mặt chị ta trắng bệch, vội đi gọi hai người nữa tới, cùng nhau đưa người phụ nữ nọ ra ngoài rào chắn.

Phía bên ngoài rào chắn có một người đàn ông sốt sắng sải bước tới, nhìn thấy người phụ nữ họ đang khiêng, ánh mắt sáng rực lên, vội vã đi về phía họ, đến cả chiếc áo khoác rơi trên nền đất cũng không kịp nhặt, bước lên trước ôm chặt lấy người phụ nữ này. Nghiêm Chân ngăn người, trông rõ vẻ lo lắng trên gương mặt người đàn ông kia mới giao lại người phụ nữ cho anh ta. Chừng như là vì hoảng sợ, người phụ nữ dựa sát vào vòng tay thân thuộc, òa khóc. Người đàn ông vừa khoác áo lên cho chị ta vừa hôn lên má chị ta dỗ dành: “Không sao hết, không sao, không sao.”

Nghiêm Chân đứng một bên lặng lẽ nhìn hai người họ dựa vào nhau, bỗng thấy xốn xang.

Vất vả mãi mới trấn an được người phụ nữ, người đàn ông chạy tới nắm chặt tay Nghiêm Chân, ra sức cảm ơn: “Cảm ơn cô! Cảm ơn cô! May nhờ có cô đã cứu được vợ tôi.”

Hai tay Nghiêm Chân bị anh ta siết đến đỏ lừ, nhưng cô vẫn tươi cười, còn cô về ngăn ngại, “Anh đừng nói thế, có điều là, khu vực nguy hiểm thế này,

về sau để phụ nữ ít đến thì hơn.”

Người đàn ông gãi gãi đầu, nghĩ lại mà sợ, “Chúng tôi cũng không ngờ gặp phải tuyết lở, ôi lúc đó, tuyết bay ngập trời...”

Tuyết bay ngập trời.

Như cảm nhận được cơn lạnh đó, Nghiêm Chân rụt cổ lại. Đúng lúc này, sắc trời tối dần, Nghiêm Chân ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng chợt dấy lên một dự cảm chẳng lành. Thế nhưng cô còn chưa kịp làm gì thì một cơn gió đã cuốn theo hạt tuyết thổi tới, theo phản xạ cô giơ tay lên cản, lại bị tiếp một cơn gió mạnh ào ạt đẩy cho loạn choạng. Cùng với đó là tiếng la hét không ngừng của những người xung quanh, cô mới hiểu sắp xảy ra chuyện gì.

“Nổi gió rồi! Tránh xa khu vực nguy hiểm mau! Mau lên! Mau lên!”

“Giờ to thế này liệu có lỡ tuyết lần thứ hai không? Mau lùi về sau! Mau lùi lại!”

Lỡ tuyết lần thứ hai.

Lúc nghe thấy câu này động tác chắn gió của Nghiêm Chân khựng lại, khi hạ tay xuống cô nhìn thấy các nhân viên cứu hộ cách đó không xa đang hô hét mọi người tránh xa, đám đông đứng quanh rào chắn lùi lại phía sau, chuẩn bị rút đến khu vực an toàn. Người đàn ông thấy Nghiêm Chân vẫn đứng đó ngoảnh bèn vỗ vai cô, hét lên trong gió lớn: “Lùi! Lùi!”

Nghiêm Chân lùi theo mấy bước, lại đột nhiên nghe thấy tiếng khóc của trẻ nhỏ lẫn trong tiếng gió ào ào. Mắt cô sáng rực lên, như chợt nhớ ra điều gì, xoay người chạy về phía ụ tuyết chắn đây.

“Đừng chạy ra đây nữa! Ê! Này này này!” Người đàn ông hét lớn, lại bị ngay một luồng gió thốc vào trong miệng, sặc đến nỗi không nói được ra lời.

Vì chạy ngược gió, động tác của Nghiêm Chân hết sức khó khăn. Đôi lúc có cơn gió cuốn theo hạt tuyết làm mắt cô nhắm tịt lại, cô bịt mắt, chạy thật nhanh vài bước lại không cẩn thận va phải những người đang chạy thoát khỏi hiện trường tuyết lở.

Đúng vào lúc cô đang chạy điên cuồng nghiêng ngã, có một bàn tay túm chặt lấy tay cô kéo lại. Cô ngẩng đầu nhìn, là Cố Hoài Việt.

Gió thổi lớn đến độ anh gần như không mở được mắt ra nữa, nhưng anh vẫn chỉ cần nhìn thoáng qua là nhận ra Nghiêm Chân đang quay cuồng không có phương hướng giữa đám đông người, thấy cô vẫn muốn bỏ nhào về phía trước, anh giữ chặt cô, nói lớn: “Em điên à? Lùi ra mau!” Tuyết trắng dày đặc lại thêm gió lớn, rất dễ gây ra đợt sạt lở tiếp theo.

Nghiêm Chân lắc đầu, “Trẻ con!”

Trong gió lớn, anh chỉ nhìn thấy miệng cô mấp máy, không nghe rõ lời cô nói, thấy cô vẫn cương quyết muốn vào trong, gần như hét lên gằn dữ: “Mau lùi ra ngoài, bên trong nguy hiểm không vào được!”

“Bên trong có một đứa trẻ!” Cô gào lên, nhân lúc anh phân vân, giật thoát khỏi tay anh chạy vào phía trong. Cố Hoài Việt trông cô chạy đi, cũng đã hiểu ra ý của cô, siết chặt nắm tay, nghiêng rằng quay trở lại.

Giữa khung cảnh tuyết trắng xóa một màu trong mắt, muốn tìm một người thật không dễ dàng gì. May sao Nghiêm Chân đã mặc cho cô bé chiếc áo khoác quân đội, dựa vào màu xanh sẫm ấy, Nghiêm Chân đã tìm ra được cô bé. Nhưng đúng vào lúc cô định bước tới thì chuyện khiến người ta lo sợ nhất xảy ra.

Vì gió lớn, ụ tuyết lớn năm, sáu mét rung động, những viên tuyết nhanh chóng rơi rụng xuống. Lúc mới đầu chỉ là một cục tuyết nhỏ, chỉ mấy giây sau đã biến thành một cục tuyết lớn, va thẳng về phía cô bé con đang co quắp dưới ụ tuyết không thương tiếc.

Nghiêm Chân hít sâu một hơi, ngay lập tức lao về phía trước. Cô nhanh chóng bế bé gái lên, còn chưa kịp đứng dậy đã nghe thấy một tiếng rầm rắc, sau đó mấy cục tuyết nữa theo đà lăn xuống, theo lực hút của trái đất cứ thế nện thẳng vào xương sống của cô, Nghiêm Chân thờ ơ gấp một chập, hai chân chồm lết đã quỳ gập xuống đất, đôi tay bế cô bé con run cầm cập.

“Cô ơi.” Bé gái sợ hãi trốn vào lòng cô.

Nghiêm Chân hôn hên, nhin đau, ôm chặt cô bé, “Không sao, cô, cô đưa con ra ngoài.”

Cô bế bé gái muốn đứng dậy, nhưng mấy cục tuyết rơi nhanh đập trúng vai cô, còn ướt cả tóc cô, nước tuyết ngấm vào trong người làm thân nhiệt cô giảm xuống, nhất thời chỉ có thể vịn đầu gối từ từ đứng dậy.

Sau khi đã đứng vững, Nghiêm Chân khê động đôi chân, một cơn đau thấu ruột gan suýt làm cô rơi nước mắt. Cô bé con cũng đã nhận thấy sự bất thường ở cô, nhỏ giọng hỏi: “Cô ơi, cô sao thế?”

Nghiêm Chân lắc đầu, cúi gập người che chở cô bé dưới thân mình: “Không sao.” Cô vuốt mái tóc bé gái, khê khàng an ủi cô bé: “Con có đi được không?”

“Được ạ.”

“Vậy được, cô đặt con xuống, chúng ta cùng đi ra ngoài được không?”

“Vâng.” Bé gái run rẩy đáp lời.

Nhưng Nghiêm Chân chỉ vừa đặt cô bé xuống thì một mảng tuyết trượt xuống đập trên nền đất phát ra tiếng nổ inh tai khủng khiếp ngay cạnh, tiếng sau lớn hơn tiếng trước, ập về phía họ bằng tốc độ sấm sét. Bé gái mở to mắt nhìn Nghiêm Chân, hai tay túm chặt gấu áo cô. Nghiêm Chân cũng kinh hoàng nhìn phía trước.

Tuyết trắng im lìm che phủ trên ngọn núi những ngày qua lúc này đã biến thành từng dòng thác lũ lăn xuống sườn núi, Nghiêm Chân chứng kiến tất cả, phản ứng đầu tiên là xoay người cô bé con lại nhét vào trong lòng. Bé gái nghe tiếng động lớn sợ phát khóc, Nghiêm Chân muốn vỗ về cô bé, nhưng vừa nói ra ba tiếng “không sao đâu”, thì tuyết lớn giống như nước lũ đã cuốn về phía họ, trên đầu những cục tuyết lớn nhỏ đập xuống, tiếng nổ vang rền bên tai Nghiêm Chân, đầu óc cô trống rỗng.

Cực kỳ đau đớn, nhưng tuyết vẫn không ngừng nghỉ, tranh thủ từng phút từng giây nhào về phía cô, đập vào người cô, ngập qua đầu cổ. Đúng lúc cô đau đến phát run, cảm thấy toàn thân mất hết sức lực, cánh tay ôm chặt bé gái cũng sắp rời ra thì đột nhiên bị một sức mạnh to lớn ôm chặt lấy, tiếp đó cảm giác ấm áp khiến ý thức của cô tỉnh táo được chốc lát.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, xoay người lại, nhìn thấy một người. Sau đó, chút ấn tượng cuối cùng của cảnh tượng đất trời rung chuyển này chính là được anh lấy thân chắn đỡ gió to tuyết lớn và đôi mắt đen nhánh thân quen ngay trên đỉnh đầu.

Trong cơn hoảng sợ, Nghiêm Chân như vừa trải qua một giấc mơ. Lâm Chi trong mơ vừa độ tháng ba, hoa đào bừng nở đua nhau khoe sắc, cả một vùng bạt ngàn rực rỡ đỏ tựa ráng chiều, đẹp đến nỗi khiến người ta như ngừng thở. Nhưng chớp mắt, phong cảnh ngoạn mục ấy đã bị một trận tuyết lớn phủ lấp. Tuyết lớn. Từng mảng trắng xóa ập về phía cô, cô muốn chạy, nhưng lại nhận ra mình không nhúc nhích nổi. Cô bị tuyết kẹp chặt rồi, cuộn tròn trong chiếc áo khoác quân đội dày dặn, tuyết chảy tan ngấm vào cơ thể, đôi chút lạnh giá trong làn hơi ấm. Lặng nghe âm thanh huyền ảo bên ngoài, cô lại không hề tỏ ra lo lắng.

Chợt có tiếng trẻ con thút thít hỏi cô: “Cô không thấy lạnh ă? Sao cô lại cười?”

Cô khó nhọc cúi đầu, phát hiện thấy dưới lớp áo khoác của mình còn đang bao bọc một cô bé con. Nghiêm Chân chăm chú nhìn bé gái, đáp giọng nhẹ nhàng: “Cô không lạnh.”

Cô bé chừng như không hiểu, vẫn nhìn cô, chớp chớp đôi mắt to đen láy.

“Bởi vì, cô nhớ từng có người nói với cô. Chú ấy bảo rằng, con người luôn có rất nhiều kỷ niệm trong quá khứ, khi chìm trong những kỷ niệm ấy sẽ cảm nhận được hơi ấm đã thiếu vắng từ lâu.” Nghiêm Chân nói, dòng suy nghĩ dần trôi xa. Anh nói, sau mấy năm đóng quân ở Tây Tạng anh mới tiến vào Bình chủng Đặc công, không biết trước khi nào sẽ nhận được nhiệm vụ nguy hiểm, thời khắc thập tử nhất sinh cũng đã từng trải qua.

Anh nói, anh từng mai phục trong tuyết suốt hai ngày để theo dõi mục tiêu, tay chân buốt cón đến mất hết cảm giác, nhưng súng nhất quyết không được buông. Rồi Đại đội trưởng nói với anh, đúng lúc nào cũng căng như dây đàn, phải thả lỏng ra, nghĩ tới những chuyện vui vẻ. Anh lục tìm trong trí nhớ, nghĩ tới điều gì đấy, thế là anh chìm vào hồi ức, và rồi quên cả cái lạnh.

Giờ này, cô bị mắc kẹt trong tuyết lạnh run bần bật, thế là cô cũng lục tìm trong trí nhớ, nhớ đến chuyện vui vẻ nào nhỉ?

Cô nhắm mắt, bắt đầu hồi tưởng.

Cô có rất nhiều kỷ niệm. Những kỷ niệm đó giống như từng giấc mơ qua, lần lượt hiện lên chớp tắt trong đầu cô như vòng xoay của những chiếc đèn cù, tùy ý chọn ra một chuyện cũng đủ khiến cô hoài niệm hồi lâu.

Cô nhớ đến bà nội, nhớ đến cậu bé, nhớ đến bố ruột, người quân nhân trẻ tuổi đã vùi mình trong tuyết lớn. Sau cùng, lại nhớ đến anh.

Nhớ mãi nhớ mãi, cô dường như nhìn thấy anh thật. Anh đi về phía cô, chỉ có một mình, chắn cho cô trận tuyết lớn cuộn cuộn đổ xuống. Cô cuộn mình giữa nơi trời đất ấy, lại cảm nhận được ấm áp vô cùng. Nhưng cô chưa kịp lưu luyến hơi ấm này được bao lâu thì anh đã biến mất, chỉ còn lại một luồng sáng trắng, chiếu rọi vào mắt cô như nhức nhối.

“Hoài Việt!” Nghiêm Chân gọi tên anh, mở choàng mắt.

Cảm giác nguy cấp mà trận tuyết lớn đem đến chưa tan biến, tim cô vẫn đập mạnh dữ dội. Mất một lúc mới từ từ hồi lại, Nghiêm Chân nhìn rõ hết thấy mọi thứ trước mắt, bỗng lại thấy mù mịt. Không có cô bé con, không có tuyết lớn, cũng không có anh, chỉ có một căn phòng bốn bề yên lặng khiến cô sợ hãi. Chuyện gì đã xảy ra? Cô giữ chặt tim mình, chớp chớp mắt, mơ màng nhìn ngó xung quanh.

Chợt có tiếng “kêu kẹt”, cửa phòng mở ra. Cô quay đầu lại, trông thấy một người phụ nữ từ cửa đi vào.

Người phụ nữ nhìn thấy cô thoát ngáy người, rồi mỉm cười ngay: “Ôi! Em tỉnh rồi à?”

Nghiêm Chân nhìn chị ta, khàn giọng hỏi: “Đây là đâu?”

Người phụ nữ nhìn thoáng qua bộ quần áo bệnh nhân đang mặc trên người mình, đáp: “Đây là bệnh viện!”

Bệnh viện? Sao cô lại ở trong bệnh viện?

Nghiêm Chân tần ngần nghĩ ngợi một lúc, vịn vào thành giường định đứng dậy. Nhưng vừa nâng được nửa người lên thì con đau đón bắt chợt khiến cô hít sâu một hơi, suýt nữa thì ngã vật ra giường. Người phụ nữ định đưa tay đỡ cô dậy nhưng bị cô cản lại: “Em không sao, cứ để tự em.”

Người phụ nữ kia chỉ đành đứng cạnh trông chừng cô, nhìn cô vật vã xuống giường, không kim được lên tiếng nhắc: “Chậm thôi.”

Cô chậm chậm xuống được khỏi giường, rồi lại nhích từng bước đến bên cửa sổ. Bên ngoài vốn là một vườn hoa nhỏ, vì vừa có tuyết rơi nên lúc này chỉ có thể nhìn thấy một màn tuyết trắng. Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh nắng tràn trề chiếu vào khung cửa sổ, bị phản xạ bởi lớp tuyết ở dưới, làm mắt cô nhức nhối. Nghiêm Chân vô thức lấy tay che mắt, trong đầu lại đột nhiên nhớ ra chuyện gì. Ánh sáng trắng, tuyết lỏ, còn cả bóng dáng anh che chắn trước mặt mình...

Nghiêm Chân chợt mở to mắt, trừng trừng nhìn ngoài cửa sổ một lúc, xoay người lại tóm lấy người đang dè dặt quan sát cô phía sau lưng hỏi: “Đâu rồi? Anh ấy đâu rồi?”

Người phụ nữ cũng mới chuyển tới phòng bệnh này chưa được bao lâu, nhìn cô không hiểu chuyện gì, “Ai đâu rồi cơ, hay là em đợi một lát, chị đi gọi y tá đến cho em nhé?”

Nói xong người phụ nữ bước vội ra ngoài, một mình Nghiêm Chân ở lại trong phòng, vừa loay hoay một chỗ vừa nhắc mãi: “Hoài Việt, Hoài Việt...”

Liếc thấy trên giá treo quần áo trong phòng bệnh có hai chiếc áo khoác, Nghiêm Chân vịn vào giường loạng choạng đi tới, với tay lấy xuống, lật giở trong ngoài ra xem. Là áo mà anh và cô đã mặc trên đường về, bên trong thậm chí còn có cả chứng minh quân đội của anh. Nghiêm Chân sờ lên cuốn sổ màu đỏ đã bị gấp cong, tâm trạng lo lắng không thôi.

Cửa phòng bệnh khép nửa, Nghiêm Chân vịn vào tường, đi ra phía cửa.

Dãy hành lang nhộn nhịp người qua lại, có người là bệnh nhân, có người là người thân, Nghiêm Chân bước lảo đảo qua họ, chỉ trông thấy những gương mặt xa lạ. Anh không có ở đây.

Nghiêm Chân chau mày, tóm lấy một y tá đang bê đồ đi vội vã đi qua lại hỏi: “Hoài Việt đâu, Cố Hoài Việt đang ở đâu?”

Cô y tá đang bận, cơ bản là không có thời gian nghe cô nói, chỉ đáp: “Chị nhường đường đã ạ, có chuyện gì đợi tôi quay lại rồi tính.” Nói xong vội vã bỏ đi.

Nghiêm Chân sốt ruột dậm mạnh chân, lại chặn thêm một y tá trẻ. “Cố Hoài Việt đâu?” Tranh thủ lúc cô y tá còn chưa kịp nói, cô rút quyển chứng minh quân đội trong tay ra, “Anh ấy là quân nhân, vừa rồi tuyết lỏ, anh ấy bị kẹt trong tuyết. Chắc chắn là anh ấy đang ở đây!”

Có lẽ do giọng nói của cô nghe bức thiết quá nên cô y tá trẻ co rúm lại một chốc mới lên tiếng: “Những người được đưa tới từ chỗ tuyết lỏ ở Lâm Chi đều đang ở đây ạ.”

“Không thể nào! Em nhìn đi! Đây là ảnh của anh ấy! Tuyết lớn như thế, chắc chắn anh ấy đã bị thương rồi, xin em tìm anh ấy giúp chị với.” Cô nhìn bức ảnh của người đó trong chứng minh quân đội, hốc mắt thoáng chốc đã đỏ hoe, đến cả giọng nói cũng lạc đi, “Chắc chắn là anh ấy bị thương rồi, xin em tìm anh ấy giúp chị với.”

Cô y tá trẻ không có bao nhiêu kinh nghiệm, nhìn bộ dạng cô thế này chỉ biết lí nhí: “Hay chị qua bên kia tìm thử xem, có mấy người được đào lên, ở trong đó...”

Y tá chỉ hướng cho cô, Nghiêm Chân rời rít cảm ơn rồi đi vội về phía đó, nhưng đến khi nhìn rõ tấm biển trước cửa cô liền sững sờ.

Phòng cấp cứu.

Nhìn tấm biển kia, Nghiêm Chân không biết tại sao lại đột nhiên nhớ lại lần trước ở bệnh viện thành phố B. Lần ấy, chính từ nơi này, cô y tá trẻ bung ra một chiếc khay, trong khay đựng chiếc quần đã bị máu anh thấm đẫm.

Nếu như lần này anh lại nằm trong đây, thì sẽ thành ra nông nỗi nào? Nghiêm Chân không dám nghĩ tiếp, nắm chặt cuốn chứng minh quân đội trong tay, mắt ướt nhòa thần thờ nhìn cậu bé đang ngồi trên dãy ghế bên ngoài phòng cấp cứu. “Cháu có thấy chú này không?”

Cậu bé lắc đầu, hốc mắt cũng đã đỏ hoe, “Cháu đang chờ bố cháu.”

Bố. Tiếng “bố” này như một mũi kim đâm vào tim cô đau nhói. Cô không chờ được bố nữa, cô chỉ còn duy nhất có anh thôi.

Nghiêm Chân bỗng cảm thấy mất hết sức lực, cô gục xuống, ôm mặt lẳng lặng khóc nức nở. Cậu bé vốn mãi lo lắng cho người bố đã được đưa vào phòng cấp cứu, nhìn thấy Nghiêm Chân đang khóc, dường như cũng thấy sợ hãi, xuống khỏi ghế, ngồi xổm trước mặt Nghiêm Chân, òa lên cùng khóc.

Vậy là, giữa bệnh viện người qua kẻ lại, một lớn một nhỏ ôm nhau khóc tủi thân vô cùng, thậm chí còn không để ý gì tới hai bóng người đang vội vã chạy về phía họ.

“Nghiêm Chân!” Bóng người kia lớn tiếng gọi tên cô, nhưng tựa hồ như cô không hề nghe thấy, tiếp tục lẳng lẽ khóc.

“Nghiêm Chân!” Người ấy lại gọi to một lần nữa, giờ thì Nghiêm Chân nghe rõ rồi. Cô sùng sốt ngẩng đầu lên, chầm chậm nhìn ra đằng sau.

Người ấy chạy ngược chiều ánh sáng, lúc này đây cô chỉ có thể nhìn thấy đường nét cao lớn của anh, đến khi anh chạy lại gần cô mới trông rõ diện mạo. Khoảnh khắc đó, dường như có một bàn tay bóp nghẹn trái tim cô, quên cả hít thở.

Cô nhìn người ấy chạy lại, trông khuôn mặt thân thuộc ấy, thấy anh vừa mừng rỡ vừa ngỡ ngàng, phút chốc lại cảm thấy khó nói được thành lời. Là Cố Hoài Việt sao? Là anh thật sao?

“Nghiêm Chân.” Người ấy lo lắng nhìn cô đăm đăm, thấy cô không nói gì lại vội vàng vàng nhìn ra sau phía người phụ nữ vừa cùng anh chạy tới, “Có chuyện gì thế?”

Người phụ nữ cũng không nói được rõ ràng, nhìn anh, nhỏ giọng áp ứng: “Tôi cũng không rõ nữa, tôi không biết cô ấy muốn tìm ai, đành phải đi tìm y tá cho cô ấy...”

Người ấy khom lưng xuống, vỗ vỗ lên mặt Nghiêm Chân, giọng nói gấp gáp: “Nghiêm Chân. Em nhìn anh này!”

Nghiêm Chân chừng như vẫn còn mù mờ, cô nhìn vào đôi mắt đầy lo âu của anh đã hoe hoe đỏ, nín chặt gấu áo anh, thì thào hỏi, như đang xác nhận: “Cố Hoài Việt?”

“Anh đây, anh ở đây.” Cố Hoài Việt vội vã trả lời.

Còn Nghiêm Chân dường như cuối cùng đã hoàn hồn lại, thả gấu áo anh ra, lúc anh cúi xuống định bế cô lên, cô bất chợt ôm chặt lấy chân anh, òa lên khóc: “Anh biến mất, em nằm mơ thấy anh biến mất, em tỉnh dậy cũng không thấy anh đâu, em tìm anh khắp nơi, họ đều không đếm xỉa gì đến em...”

Cố Hoài Việt ngăn người. Anh chưa bao giờ thấy cô khóc lóc thế này, gào khóc thảm thiết, như một đứa trẻ phải chịu đựng hết thảy tủi hờn, ôm lấy anh vừa khóc vừa nói, tất cả những gì cô cần, có lẽ chính là một chút an ủi.

Nghĩ vậy, anh ngồi thụp xuống, vuốt nhẹ mái tóc đen dài ôm cô vào lòng, giọng nói khàn khàn cất lên: “Không khóc nữa, không khóc nữa nhé. Anh không sao, em trông anh vẫn khỏe đây này...”

Hết như người phụ nữ được cứu ra từ ụ tuyết lúc nãy vậy, vừa rúc sâu vào trong vòng tay người đàn ông là khóc òa lên để trút bỏ nỗi sợ hãi. Còn những gì Cố Hoài Việt có thể làm đó là dỗ dành cô một cách vụng về: “Không sao mà, nền đất lạnh, mình đứng lên đi, nào...”

Giờ phút này, tất cả những điều nghĩ lại mà sợ tới tấp ập vào Nghiêm Chân, khiến cô không còn hơi sức đâu để mắt đến bàn tay anh giờ ra, chỉ ôm cứng lấy anh, giống như báu vật tưởng đã mất lại tìm về được, một khi đã nắm chặt thì sẽ mãi không buông tay.

“Cố Hoài Việt.” Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh nói giọng nghẹn ngào, “Đừng rời xa em”

Người đàn ông được gọi đến tên mất đã đỏ hoe, anh ôm cô trong lòng, vuốt nhẹ mái tóc cô mềm mại, khẽ đáp: “Được, không rời xa.”

Mãi mãi cũng không rời xa.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Kết thúc

Trải qua rất nhiều nỗ lực của các đơn vị, những người bị kẹt đã được cứu ra ngoài. Đoạn đường sụp đổ gây tắc nghẽn cũng đang tu sửa, vài ngày nữa là xe cộ lại có thể lưu hành. Các nhân viên bị thương trong vụ tuyết lở đều được đưa tới bệnh viện gần nhất thuộc địa khu Lâm Chi, do có khá nhiều người bị kẹt cộng thêm đợt tuyết lở thứ hai nên bỗng chốc có rất nhiều người bị thương, bệnh viện phải kê thêm giường bên ngoài hành lang mới có thể sắp xếp ổn thỏa cho hết thầy bệnh nhân. Dưới sự chỉ đạo của chính quyền địa phương, qua một hồi chữa trị tận tình, không ít bệnh nhân đã khỏe mạnh xuất viện.

Đến thời điểm này, một thảm họa xem như đã hoàn toàn lắng xuống. Thế nhưng một số vấn đề còn sót lại sau trận tuyết lở vẫn đang gây ra phiền nhiễu cho một số người.

Chẳng hạn như, Nghiêm Chân.

Hai giờ chiều, đúng vào lúc mặt trời rực rỡ, Nghiêm Chân nằm trên giường bệnh, buồn bực không vui. Cô gặm một miếng táo, nhìn sang phía Cố Hoài Việt ngồi cạnh mình đọc báo, nói: “Em muốn ra viện, em muốn về nhà.”

Cố Hoài Việt liếc mắt nhìn cô, đáp: “Không được, mấy hôm nữa rồi tính.”

“Em đã khỏe rồi mà.” Nghiêm Chân lặp đi lặp lại câu nói này không biết đã bao nhiêu lần.

Nhưng Cố Hoài Việt chỉ xoa đầu cô vỗ về rồi cúi xuống tiếp tục đọc báo. Không hiểu sao, động tác này của anh lại khiến Nghiêm Chân hơi đỏ mặt, giống như cô vẫn là một đứa trẻ con vậy. Thực tế, từ sau lần trước cô ôm chặt chân anh miễn máu gào khóc giữa đại sảnh bệnh viện, thái độ của anh với cô đã nghiêng hẳn theo chiều hướng này rồi, trong sự dịu dàng có pha chút nuông chiều.

Nghiêm Chân mới đầu còn chưa thích ứng, nhưng dần dần cũng quen. Kỳ thực, anh vẫn luôn là một người đàn ông như thế, có điều trước đây không bộc lộ rõ ràng mà thôi. Như bây giờ thật tốt.

Thế nhưng, với chuyện Cố Hoài Việt không để cô được về nhà, Nghiêm Chân vẫn cứ phải kín đáo phê bình. Cô lại gặm thêm một miếng táo, úp úp mở mở: “Chắc không phải anh nhân cơ hội này báo thù lần trước chứ hả? Lúc trước em trông coi anh nghiêm ngặt là tại vì anh bị thương rất nặng, nhưng em có thể đâu, em có bị thương to tát gì đâu, nghỉ ngơi mấy ngày mình về nhà đi được rồi.”

Dứt lời, liền thấy Cố Hoài Việt không có vẻ gì là vội vàng đưa mắt nhìn cô. Anh còn chưa kịp nói, bỗng có một y tá vào gọi anh, nói rằng có người tìm Cố Hoài Việt gấp đầu, đêm chặn lại cho cô rồi mới đứng dậy đi ra ngoài.

Nghiêm Chân nhìn bóng lưng anh, thờ dài nãy nê. Xem như cô đã thấu hiểu được tâm trạng Cố Hoài Việt từng trải qua, những ngày tháng bị người ta quản thúc, thực sự là rất khó chịu.

Chị gái giường bên nhìn về mặt cô, cười diêm dăm: “Chị thấy em hãy cứ ngoan ngoãn nằm viện đi. Hôm đó em làm chị sợ hết hồn.”

Nghiêm Chân vén lại tóc, cảm thấy hơi ngại ngùng.

Chị nằm ở giường bên này chính là người phụ nữ hôm đó Nghiêm Chân nhìn thấy trong phòng bệnh sau khi tỉnh lại. Ngày hôm ấy chị cũng vừa mới chuyển tới phòng bệnh này, còn chưa nắm rõ được tình hình, thấy cô muốn tìm người bèn buộc phải đi gọi y tá giúp cô. Cũng may lúc chị tìm được y tá thì Cố Hoài Việt đang có mặt ở đó, vừa nghe nói cô đã tỉnh liền tức tốc chạy về phòng bệnh. Không ngờ, Nghiêm Chân còn đang yếu sức, lê lét đôi chân đã bị nhiễm lạnh lại có thể chạy xa đến vậy.

“Em không biết chứ, cậu ấy chạy về phòng không thấy em ở đó, mặt thoáng cái đã biến sắc, sau đó chạy vụt ra ngoài, cũng không thèm quan tâm xem bệnh nhân như chị đây có đuổi kịp hay không.”

Mặt Nghiêm Chân phớt hồng, nhoeun cười đáp: “Em còn chưa kịp nói cảm ơn chị ạ.”

Chị gái xua tay: “Không có gì, chuyện nhỏ ấy mà.”

Và lại, quả thực ngày hôm đó chị cũng bị hai người họ làm cho cảm động một phen, đứng bên cạnh không kìm được len lén lau nước mắt.

Chuyện trò thêm một lúc, chị gái nằm trên giường đã ngủ. Nghiêm Chân lật giờ tờ báo Cố Hoài Việt để trên giường, chốc lát sau anh đã trở về. Cô trông thấy anh, hạ nhỏ giọng hỏi: “Ai thế anh?”

“Một người không quen.”

Lại giờ trò bí mật, Nghiêm Chân bấu môi. Cố Hoài Việt trông vậy tươi cười, ôm cô vào lòng, kề sát bên tai cô, nói khẽ: “Là bố của một cô bé con, anh ấy cũng nằm trong viện này, đến để cảm ơn chúng ta.”

Nghiêm Chân thoáng ngạc nhiên: “Vậy sao anh ấy không vào đây?”

“Nói là bị cảm chưa khỏi, sợ lây sang em, nên nhờ anh truyền lời lại.”

“Họ đều ổn cả chứ?”

“Ồn cả.” Cố Hoài Việt nắm bàn tay cô, trêu đùa, “Em xả thân bảo vệ cơ mà, làm gì có chuyện không ổn được?”

Nói xong liền thấy Nghiêm Chân trừng mắt lườm. Anh khẽ cười, vuốt mái tóc dài của cô và nói: “Sau này đừng làm thế nữa, làm anh sợ chết khiếp, có chuyện gì, cứ để anh.”

Nghiêm Chân đáp “ạ”, ngồi thẳng người dậy, nhìn anh nói: “Anh cũng làm em sợ chết khiếp, mạng tuyệt lớn như thế, nhiều tuyệt lẫn như thế, em còn tưởng...”

Trước khi ngắt đi, cô biết là anh che chắn cho cô, bao nhiêu tuyệt đều đổ xuống người anh, sau khi tỉnh dậy lại không tìm thấy người đâu, không lo lắng cuồng quýt mới lạ.

“Anh không sao.” Anh nghiêng đầu lại, hôn lên trán cô, làm cô yên lòng.

Nói ra thì họ cũng thật may mắn. Họ ở đúng khu vực được xem như tuyệt lộ cuộn qua, nhưng tuyệt tích lại không dày, trận sạt lở ngưng lại thì tự mình cũng có thể thoát thân được.

“Vâng.” Thời điểm này Nghiêm Chân đã hoàn toàn yên tâm, cuộn tròn vào lòng anh lần nữa, còn ngáp dài một tiếng.

Cố Hoài Việt nhìn cô, mỉm cười, “Buồn ngủ rồi thì ngủ một lát đi, đợi em thức dậy anh sẽ đưa em về nhà.”

“Thật không?” Cô nhìn anh mà không dám tin.

“Thật.” Anh dỗ dành cô, “Ngủ đi.”

Nghiêm Chân hừ một tiếng, chui vào trong chăn. Ánh nắng ban chiều chói chang chiếu vào phòng ảm áp, lúc Nghiễm Chân mơ màng buồn ngủ, cô chợt nhớ tới một vấn đề, không quan trọng cho lắm, lúc này lại cực kì muốn biết câu trả lời. Cô giật giắt gấu áo Cố Hoài Việt, hỏi: “Nếu như, nút thắt trong lòng em được gỡ bỏ rồi, nhưng trong lòng vẫn còn có vật cản, bỏ lại mình anh ở Lâm Chi thì anh sẽ làm thế nào?”

Đối với vấn đề này, dường như Cố Hoài Việt chẳng hề thấy bất ngờ, thậm chí nghĩ ngợi không bao lâu đã trả lời: “Anh là quân nhân, chuyện vượt chương ngại vật với anh mà nói quá đơn giản.”

Nghiễm Chân bối rối: “Em nói thật đấy!”

Cố Hoài Việt đành đặt tờ báo xuống, nghiêng đầu, mỉm cười nhìn cô, giữa hai đầu mày tràn ngập sự dịu dàng, “Chẳng làm thế nào cả. Em đến đâu anh sẽ đến đó, cho dù là khoảng cách so với chạy marathon, thì cũng chỉ chạy thêm mấy lần năm cây số là cùng thôi, có gì mà phải sợ nào.”

Câu trả lời này khiến Nghiễm Chân ngây ra một thoáng. Rồi cô như đã ngộ ra điều gì, nhìn anh nở nụ cười rạng rỡ.

Phải rồi, chẳng có gì đáng sợ hết.

Bởi vì, chuyện hạnh phúc nhất trên đời này chính là trải qua khoảnh khắc sinh tử, anh vẫn còn ở bên cạnh em.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Ngoại truyện

Cậu bé hờn ghen

Bé Bánh Bao cất tiếng khóc chào đời vào một ngày tuyết bay vùn vùn. Trải qua xiết bao đau đớn khó nhọc, cuối cùng hai mẹ con đều được bình an, cả nhà ai nấy xúc động không thôi. Bé Bánh Bao làm cho mẹ đến là khổ sở, Nghiễm Chân ngủ thiếp đi mê mết rất lâu, sau đó còn phải tỉnh dưỡng thêm mấy hôm sức khỏe mới xem như bình phục lại.

Mấy ngày này, bà Cố vui mừng hết sức, bé bé Bánh Bao không chịu rời tay, ngay cả bố bé muốn bế thì cũng phải qua sự đồng ý của bà cụ. Mẹ bé vừa ôm cục cưng vào lòng đã không kìm được bật khóc, làm cho bà Cố ở bên cạnh cũng gạt nước mắt theo. Còn bé Bánh Bao chớp chớp đôi mắt đen láy ướm ắt nhìn mẹ đang bế mình, nhìn bố đứng ở bên, cái miệng nhỏ xịu trề ra, òa khóc. Tiếp theo đó lại là một hồi tay chân luống cuống.

Sau khi nằm viện hai tuần thì tất cả trở về nhà.

Đợt này, bà Cố không vội về nữa, ở lại giúp trông cháu và chăm sóc Nghiễm Chân trong kỳ ở cữ. Cậu bé Cố Gia Minh rất tò mò, háo hức với cô em gái mới ra đời, muốn chạm vào lại không dám chạm. Phen vân mãi, khó khăn lắm mới giờ tay ra lại bị bà nội quát: “Đi rửa tay đã.”

Cậu bé bĩu môi, chạy vào nhà vệ sinh rửa tay rồi lại lạch bạch chạy về. Cậu muốn bế bé Bánh Bao, nhưng bà cụ sợ tay cậu lóng ngóng, bé em sẽ làm em ngã nên không cho cậu bế. Phen này cậu bé đã bị tổn thương rồi, lại chạy lạch bạch quay về phòng mình, đâm sầm vào Nghiễm Chân vừa đi thu tã ngoài ban công vào. Cậu bé trề môi không nói. Nghiễm Chân xoa đầu cậu, “Sao không nhìn đường?”

Nếu trong hoàn cảnh bình thường, Nghiễm Chân hỏi vậy chắc chắn không hề gì, cậu nhóc nũng nịu là cho qua. Nhưng giờ đây, đúng vào thời điểm cậu yếu đuối mong manh, Nghiễm Chân hỏi đến là lập tức độ dễ vỡ đã tăng thêm một bậc. Cậu bé lại bĩu môi, ngón tay xoắn vào nhau, òa khóc nức nở, vừa ôm chân Nghiễm Chân vừa quệt nước mắt, “Hu hu hu, hu hu hu, hu hu hu.”

Cuối cùng Nghiễm Chân đã nhận ra có điều bất thường, đặt đồng hồ sang một bên, ngồi xuống hỏi: “Sao thế? Sao lại khóc?”

Cậu bé vừa quệt nước mắt vừa đáp: “Mọi người không ai thương con nữa, hu hu hu hu.”

“Ai bảo thế?”

“Mọi người ai cũng thương em gái hết rồi. Hu hu hu hu.”

Cậu nhóc nức nở kể lại câu chuyện vừa rồi, Nghiễm Chân nghe xong không nhịn được cười. Cô nhẹ nhàng lau sạch nước mắt trên gương mặt bầu bĩnh, nói: “Đây là vì Manh Manh còn nhỏ, cần được chăm sóc. Lúc con còn bé như thế, bà nội cũng che chở con vậy mà.”

“Sao con lại không biết?” Cậu nhóc hỏi.

“Con nhớ được mới lạ ấy.” Cô đưa tay quệt mũi cậu, “Gia Minh không thương em gái à?”

Cậu nhóc cảm thấy có phần mâu thuẫn, “Con không biết.” Mấy ngón tay lại xoắn vào nhau, “Bà nội không cho con bế.”

Nghiêm Chân tươi cười, “Vậy tối nay đợi bà nội đi ngủ rồi, con lén vào bế em được không nào?”

“Thật không?” Cậu bé tức thì náo nức hẳn.

“Đương nhiên.”

Tối hôm ấy, Cố Hoài Việt không về nhà. Gia Minh ngủ cùng bà nội, đợi đến lúc bà nội đã ngủ say, cậu nhóc rón rén xuống giường, mở cửa phòng ngủ lớn, khẽ khàng lén vào trong. Thực ra không cần lén vào, Nghiêm Chân đã bật sẵn một ngọn đèn cho cậu.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, đôi mắt cậu bé sáng long lanh, cậu sấp đến trước nôi của bé Bánh Bao, nhìn bé Bánh Bao đang ngủ ngon lành, e dè giơ ngón tay ra. Để tay trước mặt cô bé, ấn một chút, lại ấn thêm chút nữa, rồi ấn thêm chút chút nữa, bé Bánh Bao nhắm mắt, cậu bé vội rút tay lại.

“Sao thế?” Nghiêm Chân xoa đầu cậu, cười hỏi.

“Mềm quá.” Cậu bé nuốt nước miếng, nói: “Con muốn ăn thạch.”

Nghiêm Chân ngăn ra, thế mà bị cậu chọc cười.

Cái thằng nhóc này.

Không có tựa đề. Cuối tháng mười một hàng năm, bộ đội đến tuổi giải ngũ bắt đầu lục đục rời đơn vị. Mà mỗi khi đến dịp này, Cố Hoài Việt đều bận bịu hơn hẳn, một là do tổng thể cơ cấu thay đổi, không thiếu những người muốn ở lại đơn vị tiếp tục công tác hoặc giả sống tạm bợ qua ngày sẽ tìm đến dò la tạo quan hệ. Hai là việc sắp xếp cho binh lính giải ngũ, phương diện này cũng có hàng loạt vấn đề đợi mấy vị lãnh đạo Sư đoàn họ giải quyết.

Cố Hoài Việt dẫn binh đã lâu, cảm thấy mệt mỏi khi phải ứng phó với những chuyện chôn quan trường, cộng thêm tính tình cương trực nên đã chủ tính sẽ khiến những người muốn tạo quan hệ với anh phải thất vọng. Mà sau khi tiễn những người lính già giải ngũ ấy đi, trong lòng anh cũng rất bức bối.

Hôm đó, anh xuống một Đại đội thuộc Tiểu đoàn Xe tăng, đứng lặng trước cửa một Tiểu đội, nhìn họ cử hành nghi thức. Tiểu đội trưởng cầm tờ giấy trong tay, anh ta dán mắt vào trang giấy rất lâu rồi mới ngẩng lên nhìn vào hàng quân trước mặt hô khẩu lệnh: “Nghỉ! Nghiêm!” Thấy họ đã hoàn thành hai động tác đó một cách nhanh nhẹn dứt khoát, Tiểu đội trưởng cầm tờ giấy lên, “Sau đây, những ai được đọc đến tên, lùi xuống một bước.” Nói rồi bắt đầu đọc, những chiến sĩ có tên được đọc lặng lẽ lùi về sau, còn những chiến sĩ vẫn ở lại tại chỗ, giữ nguyên tư thế đứng nghiêm trang, dù rằng không được đọc tới tên có nghĩa là phải cời bỏ quân trang, rời khỏi nơi đã cùng đồng đội nằm gai nếm mật bao năm này.

Cố Hoài Việt âm thầm quan sát một lúc, từ từ xoay người rời đi. Thực ra ở trong quân đội lâu như vậy, chuyện phải quen đã quen từ lâu rồi. Thời mới đi lính, có Tiểu đội trưởng, Đại đội trưởng, Liên đội trưởng, Đoàn trưởng chung tay góp sức cùng dỗ dành bạn, nói rằng đơn vị là gia đình lớn, đồng đội là anh em ruột thịt, dỗ bạn dỗ mồ hôi, chảy máu, thí mạng. Đợi đến khi đơn vị không cần đến bạn nữa, một câu nói thôi là có thể đuổi bạn đi rồi. Doanh trại cố định, nhưng quân lính lại di động. Nhưng có ai hối hận không? Liệu có hối hận vì đã đem những tháng năm rực rỡ nhất của đời người hiến dâng cho nơi này hay không? Anh nghĩ, đã là một người quân nhân chân chính, sẽ không ai hối hận cả.

Ngày tốp cựu chiến binh cuối cùng rời đi, toàn bộ các thủ trưởng Sư đoàn đều ra tiễn. Tất cả những chiến sĩ giải ngũ vai đeo ba lô đứng nghiêm trước xe tải, bông hoa đỏ thắm cài trước ngực rung rung trong gió lạnh. Cố Hoài Việt đứng cuối cùng, nhìn Lưu Hường Đông phía trước bắt tay với từng cựu chiến binh, đang lúc đưa tay ra thì một chiến sĩ đột nhiên chạy về phía anh.

Chiến sĩ ấy làm động tác chào nghiêm chỉnh, “Tham mưu trưởng!”

Cố Hoài Việt nhìn bông hoa màu đỏ trước ngực cậu ta, nói: “Phải về nhà rồi à?”

“Vâng ạ.” Chiến sĩ nọ gật đầu, giấu đi vành mắt đã có phần hoe đỏ, đưa cho anh một album ảnh, “Đây là quà em tặng anh và chị dâu ạ!”

“Quà?” Cố Hoài Việt nhận lấy, mở ra xem một lúc, khẽ cười, “Là cậu chụp hả?”

“Dạ.” Cậu chiến sĩ gật đầu. Album ảnh này ghi lại những hình ảnh trong đám cưới được tổ chức tại đơn vị của Cố Hoài Việt và Nghiêm Chân, trước ngày đám cưới diễn ra Chính ủy Cao đã tìm cậu ta, bảo cậu ta phụ trách việc chụp hình. Trước khi nhập ngũ cậu ta là người đam mê nhiếp ảnh, giao nhiệm vụ này là phù hợp nhất. Chính lí xong xuôi ban đầu dự định đợi sau khi Nghiêm Chân sinh con sẽ đem làm quà tặng, nào ngờ đầu em bé còn chưa ra đời, cậu ta đã phải giải ngũ.

Cố Hoài Việt khép cuốn album lại, nhìn cậu chiến sĩ. Anh vốn định sửa sang lại quân hàm giúp cậu, nhưng nhìn bờ vai đã gờ gáp hiệu xuống trông có phần trống trải, anh định thần lại. Ngập ngừng một lát rồi vỗ vai cậu ta: “Nhớ nhé, cậu đã từng là một người lính.”

“Rồi!” Cậu chiến sĩ làm động tác chào lần cuối, xoay người chạy về lại đội ngũ, lên xe.

Chuyện cự binh giải ngũ cuối cùng khép lại, thời gian này vì bận rộn nên Cố Hoài Việt rất ít khi về nhà. Đến hôm nay giờ album ảnh ra, nhìn thấy người vợ xinh đẹp trong chiếc váy cưới nở nụ cười yên lành và cậu con trai hồn nhiên ngây thơ, anh bỗng cảm thấy vui mừng. Mừng vì mình vẫn còn có một ngôi nhà để trở về.

Cánh cửa nhà rộng mở, cậu bé Cố Gia Minh đang ngồi chơi cờ caro với bạn trong khu tập thể, cả hai đều một vẻ suy tư. Cố Hoài Việt đứng nhìn, không quấy rầy bọn trẻ, bước qua chúng đi thẳng vào bếp. Mùi thức ăn trong bếp thơm nức, có điều đầu bếp chính không phải Nghiêm Chân, mà là chị Trương có lòng từ thành phố C đến đây chăm sóc cô. Nghiêm Chân đã mang bầu tám tháng, bà Cố lo cô một tay vừa phải chăm sóc Cố Gia Minh lại phải đi dạy thì làm không xuê, nên nhờ chị Trương đến giúp đỡ.

Cố Hoài Việt cởi áo khoác ngoài, đi vào trong bếp, “Chị, để em”

“Không cần đâu.” Chị Trương không cho anh nhúng tay vào, một mình nấu liền hai món.

Cố Hoài Việt cũng biết tính chị, mỉm cười, đi về phía phòng ngủ. Anh đẩy cửa phòng rất khẽ, vì thời gian gần đây cô không ngon giấc buổi đêm. Đêm hè ngủ không ngon là ngày lại dễ buồn ngủ. Thường ngồi đó rồi ngủ thiếp đi lúc nào.

Quả nhiên, lúc anh đi vào phòng, Nghiêm Chân đang tựa lên đầu giường nhắm mắt ngủ ngon lành. Mái tóc dài cắt ngắn đi không ít, làn tóc mềm mại bám quanh cổ, làm tôn lên gương mặt trái xoan nhỏ nhắn. Bỗng nhiên, cô tựa mình, chiếc áo len phủ trên đùi theo cử động của cô trượt xuống. Cố Hoài Việt bước nhanh tới nhặt áo lên, đắp lại cho cô. Có lẽ do động tác của anh hơi mạnh, hoặc có lẽ cô đã quá quen với mùi hương của anh, Nghiêm Chân liền mở mắt. Nhìn thấy người đó gần trong gang tấc, nhất thời ngơ ngẩn. Khoảng cách gần sát quá, đến cả hơi thở cũng cảm nhận được.

Nhìn nhau chốc lát, thấy cô vẫn chưa tỉnh hẳn, Cố Hoài Việt khẽ cười, hôn cô không do dự: “Ngốc à?”

Mặt Nghiêm Chân ngay tức thì ửng đỏ. Cô đẩy anh, lại bị anh bế lên, ôm vào lòng. Nghiêm Chân không vùng vẫy được, chỉ bật cười, “Không chê nặng sao?”

Cố Hoài Việt liếc nhìn cô, “Em tưởng giờ em nặng lắm đấy hả?”

Nghiêm Chân cứng họng. Cô thấy khó hiểu, rất nhiều phụ nữ sau khi mang thai đều béo lên không ít, sau khi sinh lấy lại dáng vóc cũng rất khó khăn. Thế mà Nghiêm Chân hiện giờ chẳng hề có điều phiền muộn này, vì cô ngoài bụng to lên ra thì những chỗ da thịt khác chẳng phình ra chút nào.

“Đây là gì thế?” Cô cầm lấy cuốn album ảnh, giở ra xem, ánh mắt sáng rỡ.

Cố Hoài Việt nhìn cô. Vì mang thai nên sống mũi cô mọc lên vài ba nốt đỏ, hễ cô nhử mảy là anh lại muốn hôn cô. Cứ hôn hôn mãi thì sẽ dễ... Ha ha, vậy nên Tham mưu trưởng Cố gắng sức kiềm chế ý nghĩ này lại, anh cầm album, lật giở từng trang, từng trang.

Lật mãi lật mãi, Nghiêm Chân bỗng cất tiếng thờ dài.

“Sao thế?”

“Em bây giờ, có phải không xinh đẹp như hồi đó nữa không?” Yêu cái đẹp là bản năng của phụ nữ, cô giáo Nghiêm cũng không phải ngoại lệ.

Còn Tham mưu trưởng Cố cho dù EQ có thấp hơn nữa cũng biết đáp án kiểu mẫu cho câu hỏi này là gì, “Làm gì có.” Anh cười.

“Nhưng em sắp ba mươi tuổi rồi.” Tuy câu trả lời của thủ trưởng đã có phần an ủi được cô, nhưng vừa nghĩ tới tuổi tác của mình, Nghiêm Chân lại rầu rĩ.

“Không lẽ anh trẻ hơn em à?” Cố Hoài Việt bật cười, “Đừng quên, ba năm nữa thôi là chồng em bốn mươi rồi đấy.”

Nghiêm Chân nghe vậy mỉm cười. Xem ra, thời gian không buông tha bất kì ai. Tuổi ba mươi vững vàng tự lập, bốn mươi không còn nghi hoặc, năm mươi hiểu được mệnh trời, sáu mươi nghe theo lẽ trời(1), nếu những tháng năm tuổi già vẫn có được một người thế này bầu bạn, thì cũng xem như là phúc phận của cô.

(1) “Ngô thập ngũ chí u học, tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi trí thiên mệnh, lục thập nhi nhĩ thuận, thất thập nhi tòng tâm, sở dục bất du cù.” - Trích trong Luận ngữ của Khổng Tử.

Các nam chính thích khoe khoang - về baby

Lại đến Giao thừa.

Đây là năm thứ hai sau đám cưới Nghiêm Chân ở thành phố B. Mỗi dịp Tết, đơn vị trong quân đều rất náo nhiệt, ngoài các Liên đội cùng nhau tổ chức nhiều hoạt động mới mẻ mừng xuân, còn có phân đội xuống biểu diễn văn nghệ.

Tết năm nay, cả Cố Hoài Việt lẫn Cố Hoài Ninh đều không về nhà mà ở lại đơn vị trực. Vốn dĩ bà Lý Uyển không bằng lòng, nhưng niệm tình năm nay cậu cả Cố Hoài Thanh từ miền Nam trở về, nên bà cũng không bắt ép thêm nữa.

“Hôm qua lúc gọi điện thoại cho chú mẹ cháu vẫn còn trách đấy, nói là khó khăn lắm Hoài Thanh mới về nhà một chuyến, lại đứng dịp hai đứa phải trực

ban.” Ông Diệp nói đoạn mỉm cười, lại chơi đùa với đứa bé bụ bẫm trong lòng.

Em bé thừa hưởng từ bố đôi mắt màu đen, sáng long lanh. Cô nhóc mở to đôi mắt tròn tròn nhìn ông cụ già có nụ cười hiền từ trước mặt, bàn tay nhỏ xíu trắng ngần múa may loạn xạ. Ông cụ nhìn cục cưng bé bỏng, yêu thương không rời tay. Em bé là cháu nội duy nhất của ông Diệp, tên do ông cụ đặt, gọi là Diệp Duy Tây. Nhũ danh do mẹ bé đặt, gọi là Đông Thiên(1).

(1) Có nghĩa là mùa đông.

Nghe ông cụ nói, Nghiêm Chân mỉm cười, nghiêng đầu qua nhìn em bé đang say ngủ trong nôi. Cô nhóc tên là Manh Manh, Manh Manh không hăng hái như Đông Thiên, nửa đêm thì khóc oe oe, ban ngày lại lặn ra ngủ như con heo nhỏ. Nhìn một chặp, khỏe mỗi Nghiêm Chân khe khẽ cong lên.

Trong một góc khác của phòng khách có ba đứa trẻ, vừa chơi xếp gỗ vừa cãi cọ liên hồi.

“Anh Gia Minh, mình đang xếp cái gì đây?” Cô Gia Niên chau mày hỏi vặn.

Cậu bé Cổ Gia Minh quệt mồ hôi trán, “Xe tăng đấy thôi.”

Cậu bé Gia Niên lập tức bày ra vẻ mặt ‘anh lừa được ai’, “Em nhìn thấy xe tăng trong phòng bố em rồi, chẳng giống của anh gì cả!”

Uy tín đã bị nghi ngờ, cậu bé Gia Minh cũng bắt đầu lúng túng, “Xe tăng cũng có phải chỉ có một dạng đâu, không thay đổi được chắc?”

Cô bé Gia Giai ôm búp bê ngồi cạnh sốt sắng, giọng nói yếu ớt gấp gáp: “Gỗ này là để em chơi chứ!”

Đêm Giao thừa năm nay ở nhà họ Diệp, thật là nhộn nhịp. Quả thực vậy, ngoài Diệp Vận Đồng thì những ai có thể góp mặt đều đã có mặt.

“Chú Diệp, chị Vận Đồng đi đâu thế ạ?”

Ông Diệp phát tay, “Xuống đơn vị biểu diễn rồi.”

Năm ngoái, Diệp Vận Đồng được điều tới Đoàn ca múa Tổng cục Chính trị. Ở Tổng cục Chính trị không giống như Đoàn Văn công Cục chính trị của Quân khu B, cả ba quân chủng Lục quân, Hải quân, Không quân đều có thể đi, năm nay Diệp Vận Đồng đã dẫn một Tiểu phân đội trực tiếp đến biểu diễn ở căn cứ Không quân nào đó.

Ở mé khác trong phòng khách, ba người đàn ông đang ngồi với nhau. Bên này là hai anh em nhà họ Cổ khoác trên mình bộ quân phục, phía bên còn lại là Giáo sư Diệp Dĩ Trình ăn mặc giản dị.

Bé Đông Thiên và bé Manh Manh ra đời cách nhau ít ngày, qua hai tuần nữa là tròn trăm ngày của hai em bé. Diệp Dĩ Trình ngoảnh đầu nhìn bé Đông Thiên đang được ông cụ bế trong tay, khẽ cười, nói: “Cậu ba, tôi phần nào hiểu được vì sao lúc trước cậu lại vội vàng kết hôn thế rồi.”

Trong tay cùng lúc có vợ có con, có thể không đắc ý được hay sao?

Cổ Hoài Ninh nhướn mày không nói. Cổ Hoài Việt tay chống đầu, nhìn ra phía xa, mỉm cười, “Đột nhiên tôi nghĩ đến một vấn đề.” Anh nói, “Vai về bây giờ tính thế nào đây?”

Lời vừa thốt ra, Cổ Hoài Ninh đành mặt lại, thái độ Diệp Dĩ Trình vẫn ung dung như cũ.

Cổ Hoài Việt phân tích, “Vốn là Hoài Ninh lớn hơn, nhưng giờ lại có thêm Lương Hòa...” Anh kéo dài giọng, cười cười nhìn Cổ Hoài Ninh, “Hòa Hòa lại phải gọi Dĩ Trình là cậu.”

Cổ Hoài Ninh không tiếp lời, Diệp Dĩ Trình lại phát tay đầy rộng lượng, “Thôi thôi. Tôi thì yêu cầu gì ở Thủ trưởng Cổ được.”

Cổ Hoài Ninh hừ giọng, anh còn chưa nghĩ kỹ xem có đồng ý hay không, tên ranh này đã ra về ta đây rồi. Anh nhấp một ngụm trà, nhìn về phía phòng bếp, “Lúc này vào bếp rót nước, tôi thấy Ôn Nhiễm đang xụ mặt ra đấy.” Anh nói một nửa, ngẩng đầu lên quan sát Diệp Dĩ Trình.

Biết thừa là đồng chí Thủ trưởng sẽ phản đòn, không ngờ lại nhanh như vậy. Diệp Dĩ Trình thoáng sững lại, cười nhạt, cúi đầu uống trà, sau đó lại thông thả ngã lưng ra ghế đọc tạp chí. Nhưng đồng chí Cổ Hoài Ninh vẫn dán mắt vào anh ta, chỉ thiếu điều lúi ổng kính ra ngắm cho chuẩn. Ánh mắt như mũi dao sắc nhọn, Diệp Dĩ Trình không chống đỡ được nữa, kể ra ngọn nguồn câu chuyện.

Ngày hôm qua, Nghiêm Chân và Lương Hòa cùng đến giúp Ôn Nhiễm chuẩn bị mọi thứ đón năm mới. Vừa bận rộn tay vừa trông chừng mấy đứa nhỏ nên chuyện trò rôm rả, lúc nói đến chuyện mang thai gần ngày sinh nở, cả Nghiêm Chân lẫn đồng chí Lương Hòa đều nở nụ cười thẹn thùng mà ngập tràn hạnh phúc. Còn bạn nhỏ Ôn Nhiễm lại ngay lập tức thấy buồn bực trong lòng, sao người ta sinh con thì có chồng bên cạnh còn mình chỉ đơn độc lẻ loi (thực ra vẫn có người khác ở bên, bà Ôn, ông Ôn, ông Diệp, Diệp Vận Đồng và nhiều người nữa, nhưng trong con tức giận bạn Ôn Nhiễm bỏ qua hết).

Và thế là bạn nhỏ Ôn Nhiễm bỗng dưng giận hờn. Tối hôm ấy trách oán người họ Diệp nào đó, thực sự làm cho anh dở khóc dở cười. Xem ra trong lúc giận dữ bạn Ôn Nhiễm chỉ nhớ đến việc hỏi tội thôi, quên mất là mình sinh sớm hơn ngày dự sinh. Nếu theo đúng như kế hoạch ban đầu, anh vẫn có thể kịp về nhà để cùng cô chờ sinh.

Phụ nữ một khi đã nổi nóng thì nói lý lẽ gì cũng vô dụng, Giáo sư Diệp thấu hiểu sâu sắc điều này, vậy nên cũng không biện giải gì cho bản thân, nhún

nhường nói mấy lời dịu ngọt, ai ngờ bạn Ôn Nhiễm còn buồn bực đến tận hôm nay.

Giáo sư Diệp tương đối nhưc đầu, day day trán, chiếc di động bên cạnh đổ chuông. Anh ta ngáp ngừng rồi nhấc máy.

Đầu dây bên kia là Ôn Hành Chi, gọi điện tới để bảo anh ta sau Tết đưa Ôn Nhiễm về nhà chơi. Nếu là lúc trước có lẽ anh ta đã đồng ý ngay, nhưng hiện giờ Diệp Di Trình lại chợt nổi hứng tò mò với một chuyện khác. “Chú có về không?”

Quả nhiên bên kia lặng im một thoáng, “Tính sau.”

Chuyện bên đó của họ phức tạp hơn anh ta với Ôn Nhiễm nhiều, Diệp Di Trình cũng không tiện góp thêm ý kiến.

Trong một thoáng im lặng, tiếng trẻ nhỏ đùa vui qua sóng điện thoại văng tới bên tai Ôn Hành Chi. “Tung búng thế à?”

“Vâng, một đám người lớn, trẻ nhỏ.” Lời này nói trước mặt Cố Hoài Việt và Cố Hoài Ninh thì rất đối bình thường, nhưng trước một người hơn ba mươi tuổi vẫn chưa có con, nghe ra không tránh khỏi nghĩ ngợi.

Ôn Hành Chi thần nhiên cúp máy, xoay người nhìn ra thế giới bên ngoài tuyết bay trắng xóa một màu. Tết năm nay Ôn Hành Chi không muốn về thành phố B, dứt khoát đưa cô nàng đến thành phố T ở. Thành phố T tuyết rơi liên tục mấy ngày, gió lạnh thấu xương gào rít ngoài cửa sổ, trong phòng lại là không gian yên tĩnh, ấm áp.

Ôn Viễn đang đọc truyện. Ôn Hành Chi đứng bên giường cúi xuống nhìn cô nàng một lúc, quay người lại với chiếc áo khoác rồi bế Ôn Viễn từ giường lên.

“Làm gì đấy?” Cô hoảng hồn với hành động của anh.

Mới sáng sớm người này đã vội đầu vào công việc, để đề phòng cô quá nhiều anh, nên đã nhét vào tay cô một cuốn tạp chí. Cô nàng Ôn Viễn buồn bực vô cùng, ném trả lại anh cuốn tạp chí không thèm giờ xem, lại lấy trong túi của mình một cuốn tiểu thuyết ngôn tình ra đọc. Trước kia, chắc chắn Ôn tiên sinh sẽ lên tiếng dạy dỗ cô. Nhưng bây giờ cô nàng được chiều chuộng đã ngày càng táo tợn, nếu muốn cô nhận lỗi, anh chỉ có một cách.

“Mặc áo vào đi, mình ra ngoài.”

“Ra ngoài làm gì?” Ôn Viễn bĩu môi, “Em muốn đọc truyện.”

“Mấy cuốn tiểu thuyết ba lãng nhăng có gì hay mà đọc? Bỏ xuống.”

“Cái gì mà tiểu thuyết ba lãng nhăng.” Cô nàng cau kinh, “Anh đi lính bao giờ chưa? Còn là lính Đặc công cơ?”

Cô nàng lại vô thức đem so sánh anh với người khác, đây có thể xem như là chuyện đại kỵ của hết thầy cánh đàn ông hay các ông chồng. Ôn tiên sinh giữ im lặng, bàn tay đặt trên eo cô từ từ siết chặt.

Ôn Viễn không nhận ra được con sóng giận dữ đang cuộn trào dưới vẻ mặt bình tĩnh của Ôn tiên sinh, vẫn tiếp tục huyền thuyên: “Anh xem, nam chính trong truyện này đi lính đấy, còn là lính Đặc công cơ. Tuy người ta đã trở về đơn vị bình thường rồi nhưng mà người từng đi lính thì khác hẳn người chưa từng đi lính.”

Ôn tiên sinh nghiêng đầu nhìn tên tác giả, thái độ khinh rẻ, “Đến cả bút danh cũng đạo tên một con mèo thì viết ra được cái gì hay ho?”

Ôn Viễn tức giận, quyết định không đôi co với anh nữa. Định thoát khỏi anh nhưng bị anh tóm tay lại.

“Kết thúc thế nào?”

“Hả?” Anh hỏi han không đầu không cuối, nhất thời Ôn Viễn không kịp hiểu.

“Truyện này, kết thúc thế nào?” Anh nhướn mày, hờ hững hỏi. “Đương nhiên là happy ending. Có cả baby nữa, ôi, tính ra, truyện này ngoài nam chính thì còn có một cậu nhóc yêu cực, hê hê hê...”

Đầu mày của Ôn tiên sinh lại nhíu sát vào, kết thúc truyện của tên nam chính trong một cuốn tiểu thuyết hư cấu mà cũng hơn anh. Ôn tiên sinh cảm thấy mình không thể dừng dung được nữa.

“Không ra ngoài nữa.” Anh nói.

“Thế em đọc truyện nhé?” Cô nàng Ôn Viễn mặt mày hớn hờ.

“Cũng không được đọc truyện.” Anh không buồn tranh cãi, giật lấy cuốn truyện trong tay cô, “Làm việc khác đi.”

“Việc... việc gì?” Cô nàng lắp bắp nhìn anh đang nghiêng người lại, bị một bóng đen che phủ lấy mới ngay lập tức cảm thấy mình chạy trời không khỏi nắng, kết thúc dành cho cô chỉ có một chữ - thảm.

Nhà họ Cố có bé gái đang lớn

Bé gái nhà họ Cổ năm một tuổi.

Thành phố B. Ban mai tháng Chín đã mang theo cái rét se se, Nghiêm Chân bị con lạnh đánh thức. Vừa nhấc mình trở dậy liền hắt hơi, đầu óc có phần váng vất, chắc hẳn đã bị cảm. Vuốt lại mái tóc dài ngang vai, Nghiêm Chân đánh răng rửa mặt xong là vào bếp làm bữa sáng. Trong bếp có tiếng động, khi Nghiêm Chân bước vào mới phát hiện chị Trương đang bận bịu.

Hôm qua chị Trương tới, vì thời gian này Cổ Hoài Việt rất bận. Để kiểm tra ý thức sẵn sàng chiến đấu của Sư đoàn A, Đảng ủy Quân khu quyết định triển khai một đợt diễn tập ba cấp Quân - Sư - Đoàn, mệnh lệnh kéo theo số đông lực lượng Sư đoàn A đến vùng Tuyên Hóa, Hà Bắc, bắt đầu cuộc tập trận kéo dài một tuần. Nghiêm Chân vốn dĩ không định phiền đến gia đình, nhưng quả thực cô bé Manh Manh còn quá nhỏ, lại thêm cậu bé Cổ Gia Minh, một mình cô khó lòng chăm sóc, bèn mượn chị Trương tới giúp.

“Chị dễ em” Nghiêm Chân xắn tay áo, nói.

Chị Trương cười gạt đi, “Cô đừng tranh với chị, lâu lắm chị không gặp hai đứa nhóc rồi, phải cho chị cưng chúng nó chứ.”

Nghiêm Chân chỉ đành cười cho qua.

Cậu bé Cổ Gia Minh đang say giấc nồng. Hôm nay là ngày khai giảng, tối qua trước khi đi ngủ cậu đã ngoan ngoãn thu dọn tất cả đồ đạc chần chu. Nghiêm Chân đêm lẫn lại cho cậu, thấy vẫn còn sớm nên cũng không gọi cậu dậy.

Cô bé Cổ Manh Manh nằm trên chiếc giường nhỏ của mình cũng đang ngủ ngon lành, hai bàn tay bé xíu nắm chặt tấm drap trải giường chính tay bà Cổ may, cái chân nhỏ trắng ngần như ngó sen hở ra. Nghiêm Chân trông thấy bên miệng cô bé con chảy dãi, mỉm cười lau đi cho bé, rồi khẽ nheo khuôn mặt nhỏ xinh.

Bé Manh Manh ra đời quả thực khiến cho Nghiêm Chân với mấy năm kinh nghiệm làm mẹ phải một phen luống cuống.

Trước khi mang thai, Nghiêm Chân và Cổ Gia Minh đã tới thành phố B ở, sau khi mang thai cũng không đi qua đi lại hai nơi. Bà Cổ, bà nội, chị Trương thay phiên nhau đến chăm, tuy Nghiêm Chân thấy áy náy trong lòng nhưng rốt cuộc vẫn không thể từ chối. Vì có những khi Cổ Hoài Việt quá bận, trong nhà không có người thực tình cũng không ổn.

Hai, ba tuần trước ngày sinh nở, Nghiêm Chân nghĩ ngợi lung tung. Chẳng hạn như nghĩ đến giới tính, hình dáng của con, nghĩ xem đặt tên gì thì hay, cũng lo lắng mình không ứng phó được, lòng dạ hoang mang. Cổ Hoài Việt nhìn cô, tâm tình cũng trở nên phức tạp. Khi Cổ Gia Minh ra đời, anh đang chấp hành nhiệm vụ có mức độ nguy hiểm cực cao trong một khu rừng nhiệt đới nào đó ở miền Nam, sau một phát súng cướp đi hai mạng người, thì nhận được tin Lâm Kha mất vì sinh khó. Chuyện này vẫn luôn chôn giấu sâu trong đáy tim, ngoại trừ Nghiêm Chân không mấy người hay biết. Ra khỏi Bình chủng Đặc công đã nhiều năm, Cổ Hoài Việt vẫn luôn gắng hết sức không nhớ tới nữa. Nhưng giờ đây người thân yêu nhất bên cạnh lại đang phải chịu đựng nỗi khổ khi sinh con, nhớ lại chuyện cũ, có thể nói Cổ Hoài Việt còn căng thẳng hơn cả Nghiêm Chân.

Lưu Hướng Đông là người hiểu chuyện, nhận thấy tình hình Cổ Hoài Việt bèn cho anh nghỉ ngơi dài ngày, về thẳng nhà giúp đỡ vợ. Lần này, Cổ Hoài Việt thực sự không hề khách khí, nhận lệnh liền về nhà ngay.

May mắn thay, em bé này không làm khổ bố mẹ là mấy, đã bình an chào đời.

Trước khi bé Bánh Bao được sinh ra, Nghiêm Chân từng an ủi mình thế này, suy cho cùng đã làm mẹ mấy năm rồi, lại là nuôi đứa nhóc khó nhằn như cậu bé Cổ Gia Minh nữa, nên chắc ứng phó với đứa nhỏ bé xíu thế này không thành vấn đề. Nhưng tới sau khi cô bé Manh Manh ra đời, Nghiêm Chân mới nhận ra suy nghĩ của mình quá giản đơn.

Bé Bánh Bao quấy khóc suốt đêm không nói làm gì, ở cữ chưa đầy hai tháng mà đến cả sữa cũng không đủ, chị Trương còn sốt sắng thay cô, mỗi ngày đều hầm canh, cả bữa ăn thay đổi phong phú đa dạng. Nhưng bắt đầu từ bữa ăn của Nghiêm Chân quả thực không ổn, ăn nhiều vào dạ dày thậm chí còn muốn nôn ra.

Cổ Hoài Việt thấy cô cực khổ, nên nhờ chị Trương cho Manh Manh uống sữa bột. Nghiêm Chân không còn cách nào, nhìn cô nhóc mà thương vô cùng.

Có lẽ lúc mới đầu quấy khóc đã đủ nên sau này cô nhóc ngoan hơn nhiều, hơn nữa càng lớn càng xinh đẹp, khuôn mặt bé bỏng mềm mại đến độ có thể nheo ra nước được, cặp mắt to thừa hưởng từ bố hoàn toàn, đen nháy sáng ngời. Điều bộ cười lên trông lạnh lợi đáng yêu hết sức. Nhìn kĩ ra, chẳng có mấy nét giống Nghiêm Chân. Ý thức được điều này, bà mẹ trẻ ít nhiều cảm thấy buồn bực.

Thường ngày cô bé hay dậy sớm, nhưng tối qua không biết đã cùng với anh Gia Minh chơi đùa gì mà cả hai đều hăng hái thức đến tận mười một giờ, Nghiêm Chân phải kêu lên kêu xuống mới miễn cưỡng chịu đi ngủ.

Đương nhiên buổi sáng không dậy nổi. Có điều bé Manh Manh còn đỡ, muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu, chứ anh Gia Minh không được may mắn như vậy. Sáng sớm bị đánh thức, ngồi bên bàn ăn mặt mũi bơ phờ chọc chọc chiếc thìa.

“Bây giờ rưỡi xe đón học sinh đến, vẫn còn nửa tiếng nữa, mau ăn đi con.” Nghiêm Chân nựng mặt cậu bé, lúc này cậu mới trề môi xuống, xốc lại tinh thần ăn món bánh kem mới ra lò của chị Trương.

Chị Trương nhìn cậu bé ăn ngon lành, cười đến híp mắt lại, “Tiểu Chân, em cũng ngồi xuống ăn đi, hôm nay còn phải đến trường báo trình diện nữa phải

không?”

Trước khi mang thai, Nghiêm Chân đã vượt qua vòng thi đợt hai của Đại học B, sau đó vì việc sinh nở nên xin bảo lưu một năm. Vốn đã là sinh viên lớn tuổi lại còn bảo lưu thêm một năm, đầu tháng Chín, Nghiêm Chân lên kế hoạch dự định nhập học.

Ăn sáng xong, Nghiêm Chân tiễn Cổ Gia Minh lên xe đưa đón học sinh vào trong thành phố học.

Hiện giờ họ không sống ở tòa nhà nằm trong trụ sở Sư đoàn A nữa mà chuyển tới khu tập thể dành cho người thân lúc trước đã được xây ở ngoại thành. Những người sống ở đây đều là người nhà, không có nhiều bộ đội cho lắm. Ngoại trừ đội y tế thì mỗi tháng mấy Tiểu đoàn thuộc Sư đoàn A lại thay phiên nhau cử một trung đội tới gác, tình hình an ninh ở các khu lân cận cũng nhờ đó mà tăng cao. Vì ai cũng biết, đằng sau khu tập thể treo tấm biển “Vệ binh thiêng liêng bất khả xâm phạm” này có những ai đang sống.

Lúc Nghiêm Chân dắt Gia Minh xuống lầu, mấy chiến sĩ cần vụ đang cuộc đất cắt cỏ, trông thấy Nghiêm Chân ai nấy đều vẫy tay chào cô. Nghiêm Chân thân thiện hòa nhã, quan hệ với mọi người trong khu tập thể thực sự rất tốt.

Hôm nay tài xế lái xe đưa đón học sinh là chiến sĩ trong đội xe được điều tới, khuôn mặt bầu bĩnh tròn trịa rất được các bạn nhỏ quý mến. Nghe Cổ Hoài Việt nói, tài xế này trước đây từng lái xe cho lãnh đạo khu mười năm, rất kiên nhẫn, đối phó với trẻ con không thành vấn đề. Nhưng đám trẻ tiểu học này tầm tuổi ngang với Gia Minh, thích nô đùa chạy nhảy trên xe, cân nhắc đến vấn đề an toàn nên lại chọn thêm từ tổ đội xe một tân binh làm phụ xe, vừa học lái vừa trông chừng lũ trẻ.

Chào hỏi lái xe, lại tán gẫu thêm mấy câu cùng các bà mẹ, Nghiêm Chân trở lên nhà thay quần áo rồi chuẩn bị đến trường báo danh. Ở nhà, bé Manh Manh đã có chị Trương chăm nom, Nghiêm Chân không hề lo lắng.

Vừa vào nhập học đã xin nghỉ một năm, Thạc sĩ hướng dẫn Diệp cũng có phần cảm thán: “Trong số học sinh mà tôi hướng dẫn, em là người đầu tiên lấy lí do sinh quý tử để xin nghỉ đây.”

Nghiêm Chân không khỏi ngượng ngùng.

Giờ học của nghiên cứu sinh không nhiều, Nghiêm Chân nhận một ít tài liệu, nhìn qua báo cáo gần nhất phải nộp rồi quyết định tới thư viện mượn sách. Nhưng vừa vào tới thư viện chị Trương đã gọi điện tới. Đầu bên kia chỉ nói một câu, mặt Nghiêm Chân ở bên này đã trắng bệch. Ngất máy, đến xin nghỉ cũng chưa kịp, đã gọi xe về thẳng khu tập thể.

“Chuyện gì thế ạ? Sao Manh Manh lại bị sốt?” Vừa thấy chị Trương mở cửa, Nghiêm Chân đã sốt sắng hỏi dồn.

“Cũng không rõ tại sao, ban đầu thấy con bé dậy rồi, định mặc quần áo cho nó, không ngờ con bé lại khóc, chị sờ lên trán mới biết là bị sốt. Nhưng chị thấy trong nhà hết thuốc rồi lại không dám đi xa đành phải gọi điện cho em. Liệu có phải tới qua Manh Manh nhiễm lạnh không?”

Nghiêm Chân cúi nhìn cô nhóc đã khóc đến đỏ mặt, lại quay qua hỏi chị Trương: “Đã gọi điện cho đội y tế chưa ạ?”

“Gọi rồi, bác sĩ Trương nói sẽ đến ngay.”

Bác sĩ Trương là vị bác sĩ già của đội y tế, vì yêu mến trẻ con nên ở lại khu tập thể này, rất có kinh nghiệm khám bệnh cho các cháu bé, lúc này Nghiêm Chân cũng khá yên tâm. Cô ngồi xuống, mặc lại quần áo mới mặc được một nửa cho bé Manh Manh, nắm bàn tay nhỏ nhắn non mềm của cô bé, khẽ giọng dỗ dành: “Manh Manh ngoan, Manh Manh không khóc, mẹ bế con được không nào?”

Nói rồi cô bế cô nhóc lên. Cô bé Manh Manh mở đôi mắt to tròn nhìn mẹ, bàn tay bé bỏng nắm chặt cổ áo Nghiêm Chân, mám môi mám miệng lại khóc, chiếc răng sữa mới nhú lộ ra, nhìn đến là thương.

Nghiêm Chân xót con, nhưng không rõ bệnh tình cũng không dám cho cô bé uống thuốc bừa, chỉ biết sốt ruột đợi chờ bác sĩ Trương tới. Cũng may sáng nay bác sĩ Trương không bận việc gì, nhận được điện thoại là chạy vội từ nhà đến.

Bác sĩ Trương có tay nghề lão luyện, nhìn thấy ông là nỗi lo lắng của Nghiêm Chân cũng giảm đi một nửa.

Sau khi kiểm tra khám quát, bác sĩ Trương cho bé Manh Manh uống thuốc hạ sốt, cuối cùng cô bé đã ngừng khóc, thút thít túm lấy cổ áo Nghiêm Chân dần thiếp đi. Nghiêm Chân lau mồ hôi trên trán, thu xếp cho cô bé ổn thỏa xong đi gọi điện cho Cổ Hoài Việt.

Đầu dây bên đó tiếng người ồn ã, Nghiêm Chân tay cầm ống nghe cố gắng nói to vừa đủ để bé Manh Manh không thức giấc, “Khi nào anh về?”

Giọng Cổ Hoài Việt đã khàn khàn, “Vừa mới ra khỏi Tuyên Hóa.”

“Hôm nay anh có về được không?”

Người ở đầu bên kia ngập ngừng giây lát, “Tối nay Sư đoàn có thể còn có cuộc họp, sao thế?”

Hợp hành, hợp hành, chỉ biết có hợp hành. Ngón tay Nghiêm Chân xoắn vặn dây điện thoại, nhỏ giọng lầu bầu.

Nhưng người kia tai thính, thoáng cái đã nghe thấy, không kìm được cong cong khóe môi, “Muộn nhất mai về đến nhà, ở nhà đợi anh.”

Nghiêm Chân rầu rĩ đáp “vâng”, cúp điện thoại.

Buổi chiều bé Manh Manh thức giấc. Nhưng đôi mắt to đen như trái nho vừa hé mở, nhìn thẳng Nghiêm Chân chớp chớp, đã bắt đầu khóc. Nghiêm Chân sờ trán con, cũng không sốt nữa mà, sao vẫn còn khóc. Chỉ thấy cô bé nấp máy môi đang nói, cô sắp lại gần mới nghe rõ được.

Cô nhóc đang gọi bố.

Nghiêm Chân khóc dờ mếu dờ, ôm con vào lòng dỗ dành: “Ngày mai là bố về rồi, ngày mai là về rồi...”

Nhưng làm sao cô nhóc nghe hiểu được, bàn chân nhỏ không chịu yên quấy đạp trong lòng cô, Nghiêm Chân không biết làm sao, đành giữ chặt cô nhóc, gọi vào đường dây nội bộ Sư đoàn A.

Năm ngoái, Tiểu Mã đã đến hạn xuất ngũ, nhận điện thoại là một chiến sĩ cần vụ mới. Nghiêm Chân không thường hay gọi vào đường dây nội bộ cho Cố Hoài Việt nên chiến sĩ cần vụ cũng không quen thuộc với cô, nghe giọng nói của cô cực kì nghiêm túc, không khỏi có phản đề đặt, “Tham mưu trưởng đi họp rồi ạ, có lẽ đến giờ cơm tối mới có thời gian.”

“Vậy buổi tối anh ấy có về được không?” Nghiêm Chân hỏi cậu ta, lại không nhận được nói: “Họ không đợi đến mai rồi hãy họp được ả? Hôm nay vừa từ Tuyên Hóa về, nên nghỉ ngơi mới phải chứ.”

Nếu các lãnh đạo ai cũng giác ngộ được như vậy thì có phải tốt rồi không. Nhưng Sư trưởng Lưu là người thế nào, là một người đến sức khỏe của chính bản thân mình cũng bất chấp. Càng khò nhắc đến kết quả lần diễn tập này không ra sao, một khi cấp trên không vừa ý thì ở các cấp phía dưới phải bắt đầu họp tổng kết, họp kiểm điểm thôi.

Nghiêm Chân cũng biết những người làm lãnh đạo bị kẹp ở giữa như họ chẳng dễ dàng gì, nhưng nhìn cô nhóc trong lòng vẫn không nén được bức bối, cũng không nghe đầu dây bên kia nói gì nữa, cúp máy luôn.

Tốn nhiều công sức, Nghiêm Chân cuối cùng cũng dỗ được bé Manh Manh ăn cháo chị Trương nấu.

Có lẽ do buổi chiều ngủ nhiều nên đến tối cô bé Manh Manh lại không ngủ được, chơi đùa cùng anh trai một lúc, dỗ được anh lớn Gia Minh đi ngủ rồi mà em bé vẫn còn tỉnh táo. Nghiêm Chân ngồi trước ghế sofa, nhìn cô bé con cuộn mình trên ghế mút ngón tay, kiên nhẫn dỗ dành, “Con gái, đi ngủ cùng với mẹ được không nào?”

Cô bé ngẩng đầu nhìn mẹ, bàn tay bé nhỏ vươn ra với lấy điện thoại. Cô bé không biết đây là thứ gì, nhưng mỗi lần cô nhớ bố, mẹ đều sẽ cho cô nghe thấy tiếng bố từ trong này.

Nghiêm Chân cũng hiểu ý cô nhóc, nán lòng nhứt chí ngồi thụp xuống, trừng mắt nhìn nhau. Gần đến mười giờ, Nghiêm Chân quyết định không đợi nữa, bế cô bé lên đi vào phòng ngủ. Cô bé mở to mắt, nắm chặt lấy điện thoại không buông, lại trề môi ồa khóc.

Chị Trương ở bên cạnh nhìn hai mẹ con cũng thấy sốt ruột, đang lúc không biết phải làm thế nào thì cửa nhà chợt mở. Cố Hoài Việt trong bộ quân phục chỉnh tề bước vào. Nhìn thấy hai mẹ con, thoát tiền anh ngăn người, định thần lại mới bỏ mũ xuống đưa cho chị Trương rồi tiến lên muốn bế con.

Nghiêm Chân nhìn người vừa mất tích hai tuần nay đột nhiên xuất hiện, nhất thời cũng ngây ra, đến khi nhìn rõ động tác của anh, lại giận dỗi không chịu đưa con cho anh bế.

“Nghiêm Chân.” Cố Hoài Việt đưa tay ôm vai cô, nhưng cô tránh đi. Nhìn mắt cô đã hơi hơi hoe đỏ, Tham mưu trưởng Cố khẽ nói: “Họp xong là anh vội về luôn, một phút cũng không dám chậm trễ.”

Nghiêm Chân vẫn nín thinh, nhưng cô nhóc trong lòng thì đã nhìn thấy bố, giờ tay ra ồ ồ đợi được bế, Nghiêm Chân không cứng rắn được bao lâu, đành đưa con lại cho anh.

Cố Hoài Việt liếc nhìn Nghiêm Chân, rồi nghiêng đầu sang dỗ bé Manh Manh.

Kỳ thực, trước giờ Cố Hoài Việt không phải một ông bố tốt biết làm tròn bổn phận, từ việc thi hành chính sách thả nuôi với bạn Gia Minh thì về cơ bản đã có thể thấy được cách anh chăm trẻ. Thế nhưng Nghiêm Chân không thể không thừa nhận, người này rất có tài trông trẻ. Chỉ chốc lát đã dỗ cô nhóc ngừng khóc. Nhân lúc bé con đang ngoan ngoãn, chị Trương lại chuẩn bị thuốc để Cố Hoài Việt cho cô bé uống. Đến mười một giờ, cuối cùng bé Manh Manh cũng ngủ.

Nghiêm Chân đứng trước cửa, nhìn Cố Hoài Việt đã cởi bỏ áo khoác, chỉ còn mặc chiếc sơ mi quân đội ngồi bên giường dỗ con ngủ mà lòng cay cay. Chắc chắn anh cũng đang rất mệt, nhìn nghiêng nghiêng khuôn mặt có thể nhận ra những nét uể oải. Nhưng nhớ đến bộ dáng bé Manh Manh khóc đòi bố, Nghiêm Chân lại thấy bức bối. Rõ ràng cô ở bên con nhiều hơn thế mà sao cứ nhất định phải là anh dỗ mới chịu.

Có lẽ đã nhận ra sự bất mãn của cô, Cố Hoài Việt ngẩng đầu, nhìn cô, nét cười trong mắt càng đậm rõ, cô muốn làm như không thấy cũng không được.

“Vẫn giận ả?” Anh bước tới, cầm tay cô, không để cô trốn.

Nghiêm Chân nhìn trước ngó sau, khẽ đánh anh, “Bỏ tay ra, chị Trương còn ở đây đây.”

“Chị ấy đi ngủ lâu rồi.” Cố Hoài Việt thân nhiên đáp, “Và lại, chị ấy cũng quen rồi.”

Dứt lời liền thấy Nghiêm Chân trừng mắt nhìn, giật tay anh ra quay bước trở lại.

Cố Hoài Việt cũng không nhụt chí, đi theo phía sau cô, loanh quanh khắp nhà. Nghiêm Chân nhìn đến phát bực, ngoảnh lại hỏi anh: “Anh muốn làm gì?”

Nhìn bộ dạng miệng hùm gan sứa của cô, Cố Hoài Việt mỉm cười.

“Sáng mai anh mới về cơ mà? Giờ quay lại Sư đoàn ngủ đi, sáng mai lại về.”

Muốn đuổi cả anh đi, xem ra vấn đề lần này nghiêm trọng đây. Cố Hoài Việt ngồi trên ghế, vòng tay ôm eo cô, “Có về cũng không kịp giờ tắt đèn đi ngủ nữa đâu, đêm nay cho anh ở lại đi, anh cam đoan, ngày mai sẽ thể hiện xuất sắc.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, ánh cười tràn ngập trong đôi mắt mệt rũ.

Nghiêm Chân muốn thoát ra nhưng bị anh ôm càng lúc càng chặt, sau một hồi giằng co, đến cô cũng thấy mình áu trĩ. Quay đầu lại, phì cười thành tiếng.

Cô đã quên mất, người này dỗ trẻ con đã giỏi, mà dỗ người lớn lại càng vượt trội hơn.

Tết Thiếu nhi của bé Cố Manh Manh

Với trẻ con, ngoại trừ những ngày nghỉ lễ bình thường, còn có một ngày lễ chỉ thuộc về riêng chúng. Mỗi năm đến ngày này, hoặc là nhà trường mời phụ huynh đến cùng chung vui với các em học sinh, hoặc là sẽ cho bọn trẻ được nghỉ học một ngày.

Bé Manh Manh lên hai tuổi đi học mẫu giáo, theo học ở trường trong khu tập thể. Trường mẫu giáo của đơn vị bộ đội tuy có một số ít là học sinh trong vùng vào học, nhưng đại đa số đều là các cô, cậu bé trong khu tập thể, các cô giáo đặc biệt lưu tâm đến những vị phụ huynh có sao, có gạch của các em nhỏ, nên mừng một tháng Sáu cho các em được nghỉ, không tổ chức hoạt động gì dành cho cha mẹ và con.

Cô bé Manh Manh trải qua ngày Tết Thiếu nhi đầu tiên khi còn quá nhỏ chưa hay biết gì, Tết Thiếu nhi thứ hai được mẹ bế đi cùng tới trường của anh trai xem văn nghệ. Hai Tết Thiếu nhi liền bố Cố Hoài Việt đều không có mặt, lần này bạn tiểu Manh Manh không chơi nữa.

Tới ngày ba mươi mốt tháng Năm, Nghiêm Chân tan làm sớm. Cô học nghiên cứu sinh sau hai năm rưỡi thì tốt nghiệp, nhờ vào thành tích xuất sắc hơn người trong thời gian học nên rất may mắn được trường giữ lại giảng dạy sau khi tốt nghiệp, trở thành đồng nghiệp với thầy hướng dẫn Diệp Dĩ Trinh. Không làm thêm bên ngoài, chỉ dựa vào lương cơ bản và thưởng theo giờ đứng lớp, thực sự tiền lương của Nghiêm Chân không gọi là cao. Nhưng cô đánh giá cao sự nhàn nhả của công việc làm giảng viên đại học này nên cũng vui lòng ở lại trường. Dù gì, theo như lời bà Cố nói, trọng trách nuôi gia đình của nhà họ Cố xưa nay không rơi vào tay phụ nữ gánh vác.

Lúc về đến khu tập thể, chiếc xe bus đưa đón học sinh trong khu đã rời đi. Nghiêm Chân bỏ qua chiếc xe đi nhanh vài bước, nhìn thấy bạn Cố Manh Manh đầu đội mũ, vai đeo ba lô nhỏ đang đứng cùng cô giáo trên bậc tam cấp cổng trường mẫu giáo. Cô bé trông thấy mẹ liền buông tay cô giáo, đôi chân ngắn hón hờ bước nhào vào lòng mẹ.

Một ngày không gặp nên nhớ rất nhiều. Nghiêm Chân thơm má cô nhóc, chào cô giáo rồi dắt tay con gái đi về nhà.

Về đến nhà thấy anh trai vẫn chưa đi học về, cô bé tức thì trẻ môi ra ngay. Nghiêm Chân buồn cười nhìn cô bé, dỗ bé xem hoạt hình còn mình đi chuẩn bị cơm tối. Nhưng vừa vào bếp chưa được bao lâu, cô bé đã bấu môi đi vào.

“Mẹ, mẹ.” Bé con giật giật ổng quần cô.

Nghiêm Chân nhìn cô nhóc. Thời tiết thành phố B năm nay chuyển nóng sớm, nên buổi sáng ngủ dậy Nghiêm Chân đã thay cho cô bé bộ đồ mùa hè mát mẻ, chiếc quần yếm xanh mặc ngoài áo trắng ngắn tay. Lúc sáng mặc lên cô bé còn rất thích thú, nhưng bây giờ lại túm chặt dây đeo, môi dẩu lên rõ cao.

“Không mặc cái này.” Cô bé cúi đầu xoắn vặn dải dây, nói về cầu nhàu.

Hai mẹ con trừng mắt nhìn nhau một hồi, Nghiêm Chân vỗ trán bưng bình tĩnh. Cô đã hiểu ra, lần đầu cô nhóc này mặc quần yếm nên đi vệ sinh sẽ cảm thấy bất tiện. Tuy rằng có cô giáo giúp nhưng chung quy lại vẫn là một chuyện rắc rối. Tại cô sơ ý, chỉ cảm thấy mặc lên trông đẹp mà quên không để ý đến cảm xúc của con gái. Nghiêm Chân quệt mũi cô bé, dịu giọng nói: “Mẹ dắt con đi thay bộ khác.”

Thay đồ xong, bạn Cố Gia Minh cũng đã về. Mấy năm nay bạn Cố Gia Minh đã cao lên khá nhiều, thể nhưng tính tình lại chẳng thay đổi là bao, đích thực là một ông tướng con danh bất hư truyền. Trái lại đối với cô em gái nhỏ Manh Manh lại thương yêu hết sức.

Về đến nhà, chào Nghiêm Chân xong ông tướng con cùng bé Bánh Bao tập hợp ngoài phòng khách. Đầu tiên là xem phim hoạt hình, sau khi xem xong đến màn kể chuyện. Bé Bánh Bao ngồi bên ông tướng con, nghe anh trai kể mãi, kể mãi, không kim được vổ vổ cái miệng nhỏ nhắn, lôi kéo tay anh trai, hai cô cậu có một cuộc đối thoại như sau:

Bé Bánh Bao háo hức hỏi: “Mai bố có về không nhì?”

Ông tướng con nghiêm túc đáp lại ngắn gọn: “Nghe nói bố đang phải huấn luyện dã ngoại, chắc không về đâu.”

Bé Bánh Bao hiểu được nửa câu sau, vậy là hai cô cậu đồng loạt thờ dài.

Bé Bánh Bao vẽ vòng tròn: “Cô giáo nói mai là Tết Thiếu nhi.”

Ông tướng con: “Còn nói, Tết Thiếu nhi mãi mãi là nỗi đau của anh, bố chưa từng tới một lần.”

Vậy là hai cô cậu lại đồng loạt thờ dài, cuộn tròn dần hàng trên ghế sofa, tay để chống cằm. Nghiêm Chân bụng một đĩa thức ăn nóng hổi thơm phức đi ra, nhìn thấy nét mặt của hai cô cậu nhóc đều ừ rừ như nhau. Giống hệt hai đóa mạn châu sa sâu thẳm.

“Hai đứa làm sao thế?” Nghiêm Chân hỏi.

Bé Bánh Bao và ông tướng con đồng thanh đáp: “Đang nhớ bố!”

Nghiêm Chân cứng họng mất mấy phút, sau đó không biết nên bày ra vẻ mặt tươi cười hay khóc mếu, hai cái đứa này...

Sau bữa cơm, Nghiêm Chân để hai đứa trẻ chơi ngoài phòng khách, còn mình vào phòng đọc sách chỉnh sửa lại giáo án, tuần này rơi đúng vào kì kiểm tra Toán, cô lại là lần đầu đứng lớp, khó tránh được phải cẩn thận hơn những giáo viên có kinh nghiệm khác. Sau gần nửa giờ đồng hồ, cô giáo Trương cùng trường gọi điện tới. Nghiêm Chân và cô ấy dạy cùng một môn, đã hẹn buổi tối sẽ bàn bạc về báo cáo ra đề thi, không ngờ qua điện thoại cô giáo Trương lại nhắc đến một chuyện khác, khiến Nghiêm Chân trong chốc lát cảm thấy có phần ngỡ ngàng.

“Tức là ngày mai có lớp cảm tình Đảng à?”

Cô giáo Trương cũng trách móc: “Chứ còn gì nữa, Đảng viên dự bị như chúng ta đều phải tham gia, nếu không đợi thêm một năm nữa mới thành Đảng viên chính thức được.”

“Thế chẳng phải càng phiền toái hơn à?”

Nghiêm Chân bóp trán, ngắt điện thoại, ngồi ngây ra trước màn hình máy tính. Ngày mai đã có việc, vậy lại phải nhờ người khác chuyển trông con. Nhưng cái chính là Nghiêm Chân chi thân thiết với mấy người, không đi làm mà ở nhà trông con, cô đã nhờ vả nhiều lần rồi, giờ lại đi nhờ tiếp, cô thực sự thấy áy náy. Vậy dắt con đến trường? Quan trọng là người ta có trông chừng được hai đứa nhóc này hay không? Nghiêm Chân đứng trước cửa phòng khách nhìn hai đứa trẻ cười nghiêng ngả, cảm nhận sâu sắc rằng chuyện này có vẻ khó khăn.

Đúng lúc Nghiêm Chân đang đau đầu không thôi thì chiếc điện thoại nội bộ trong phòng khách đổ chuông. Nghiêm Chân còn chưa kịp phản ứng, cô bé Manh Manh đã chỉ tay vào điện thoại kêu lên: “Bố! Bố!”

Nghiêm Chân bỗng chốc định thần lại, nhấc điện thoại lên, đặt tới bên tai Manh Manh.

Đầu dây bên kia là Cố Hoài Việt, nghe thấy giọng con gái gọi bố vừa ngọt ngào vừa êm ái, khóe môi bất giác cong lên, Nghiêm Chân để hai người chuyện trò một lúc rồi mới nghe điện thoại.

“Anh có thời gian rồi đấy à?”

Giọng cô hơi quở trách, anh nghe thấy chỉ cười cười, “Ừ, hai ngày nay đi đến nông trường của Sư đoàn, có một dự án cần duyệt qua, ở đó hai hôm, đợi họp xong là anh có thể về nhà được.”

Mặc xác anh có về hay không. Nghiêm Chân ngồi xuống ngang tầm với bạn tiểu Manh Manh, oán thán trong lòng.

“Thế mai anh có bận gì không, nếu không bận thì em đưa hai đứa qua đó nhé? Mai bỗng dưng em lại có thêm một tiết cảm tình Đảng, sợ trở tay không kịp.”

Cố Hoài Việt nằm trên giường, một tay chống sau gáy, một tay cầm ống nghe, nghe thấy câu này không nhịn được cười thành tiếng: “Chuyện này anh còn phải cân nhắc đã, hai đứa đấy khác gì hai quả bom.”

Nghiêm Chân bật cười, “Có đồng ý không?”

“Được rồi.” Cố Hoài Việt nói, “Để con đi chuyển xe sáng qua đây, anh gọi điện cho Tiểu Tề dặn cậu ấy để mắt tới.”

“Vâng.”

Biết rằng sắp được đến đơn vị, suốt cả tối hai đứa nhóc vô cùng phấn khích. Khó khăn lắm Nghiêm Chân mới dỗ được chúng đi ngủ. Sáng hôm sau để kịp giờ xe đi, từ sớm Nghiêm Chân đã gọi hai nhóc dậy. Kết quả cả hai đều nhất tề dẫu môi lên. Nghiêm Chân quệt mũi hai con, thay quần áo cho chúng rồi đích thân đưa lên xe.

Tuyến xe cách hai ngày có một chuyến, hành khách đi lại đều là cán bộ sĩ quan, hiếm khi có hai đứa trẻ theo xe, ai cũng thấy hứng thú, không kìm được trêu đùa hai bé. Nghiêm Chân chào hỏi tất cả mọi người, gửi gắm cô nhóc Manh Manh cho cán sự Tề bên hậu cần mà Cố Hoài Việt đã nhờ vả, lại dặn dò ông tướng con Cố Gia Minh tí mĩ rồi mới xuống xe.

Doanh trại Sư đoàn A cách khu tập thể dành cho người thân nằm ở ngoại ô này khá xa, ngồi xe mất chừng nửa tiếng. Cũng có phương tiện giao thông khác chạy qua nhưng những cán bộ này đều đi sớm về khuya, nên phải sắp xếp hai tuyến buýt dành riêng cho họ. Cậu bé Cố Gia Minh đã đi trên con

đường này rất nhiều lần, cũng quen với bác tài. Nhưng Mạnh Mạnh thì là lần đầu ngồi xe tuyến, hai bàn tay bé con bám lên cửa sổ, đôi mắt đen nháy sáng ngời không ngừng chớp. Khi hỏi cô bé đang nhìn gì, cô bé nói rằng, nhìn bố. Làm cả xe ồ lên cười.

Có lẽ bởi có thêm hai đứa trẻ này mà hôm nay nửa tiếng trời đi rất nhanh. Xe dừng trước tòa nhà ở, từ xa xa đã thấy Cố Hoài Việt trong bộ quân phục huấn luyện gọn gàng, tinh tươm, lưng thẳng thắt lưng quân đội, đứng ở nơi xe thường đỗ lại đợi người xuống xe.

Xe vừa dừng lại, anh còn chưa bước lên trước đã trông thấy cô bé Mạnh Mạnh bước vội đôi chân ngắn ra khỏi xe chạy xuống. Thấy vậy, anh lập tức sai bước đi tới, bế cô nhóc này lên.

“Bố ơi!” Cô bé reo mừng ôm chầm lấy cổ bố, bặm môi thơm một miếng, hai mắt to sáng ngời lấp ló sau chiếc kính râm mà Nghiêm Chân đã tự tay đeo cho cô bé, chớp chớp nháy nháy. Còn cả hai bím tóc Nghiêm Chân tết lại cho cô bé cứ ngoe nguẩy sau đầu.

Cố Hoài Việt quệt mũi cô nhóc, cười nói: “Con gái ngoan.”

Có anh cán bộ đi qua, cũng quen biết với Tham mưu trưởng Cố, trêu đùa bảo: “Ngày nào cũng cho hai đứa đến đây đi, nhất là Gia Minh đấy, trên đường còn có thêm người đùa vui đỡ buồn.”

Cố Hoài Việt tươi cười, xoa đầu con trai,捏 má cậu, dắt hai anh em đi về phía phòng làm việc.

Mỗi dịp cậu bé Cố Gia Minh đến đơn vị thăm bố, lúc bận bịu Cố Hoài Việt đều phải nhờ người trông cậu, có khi còn không chỉ một người. Vậy nên mỗi lần cậu đến, vất vả nhất là thông tin viên của Cố Hoài Việt. Nhưng hiện giờ thì ông tướng con Cố Gia Minh lại tỏ ra rất xem thường.

“Con đã là trẻ lớn rồi!” Ông tướng con day day mặt bằng bàn tay mũm mĩm, kẹo cao su vẫn nhai nhóp nhép than trách Cố Hoài Việt. Cố Hoài Việt búng đầu cậu, “Nghiêm túc vào, đi với chú Tiểu Trương ra thao trường luyện tập, rồi đến nhà ăn giúp chú Tiểu Trương chuẩn bị bữa sáng.”

Cậu bé bĩu môi, “Con đến để chơi chứ có phải để tập luyện đâu!”

Nhưng nói dứt lời, vẫn quây quàng đi theo chú Tiểu Trương. Tuy bạn Gia Minh có hơi lười nhác nhưng từ nhỏ được hun đúc bởi ảnh hưởng của gia đình, không hề lả lẫm với việc tập luyện quân sự, cũng không thấy phản cảm. Cố Hoài Việt dặn Tiểu Trương dắt cậu chạy hai vòng rồi thả cho hai người đi.

Nhìn ông tướng con Cố Gia Minh sai bước chạy trên thao trường, Cố Hoài Việt quay lại nhìn Mạnh Mạnh. Lúc này cô nhóc đang vỗ miệng ngáp dài, đôi mắt nhìn Cố Hoài Việt long lanh. Tối qua cô bé ngủ muộn, sáng nay lại phải dậy sớm, bây giờ giây phút hào hứng đã qua đi nên mới thấy buồn ngủ. Cố Hoài Việt ôm con vào lòng, nhìn cô bé Mạnh Mạnh đang chep chep miệng, cười hỏi: “Con gái buồn ngủ à?”

Mạnh Mạnh dụi đầu vào vai bố, quay mặt lại, đúng là ngủ thật. Thoạt đầu Cố Hoài Việt còn chưa có phản ứng, đến khi nghe thấy tiếng thở của cô nhóc đều đặn kéo dài mới định thần. Anh bế con đặt lên giường, đắp chăn lên cho cô nhóc.

Ngắm nhìn cô bé ngủ hồn nhiên ngủ, Cố Hoài Việt mỉm cười. Ngủ đi, ngày hôm nay còn dài lắm.

Thẩm Mạnh Xuyên

Ba giờ chiều, sau tiếng phanh chói tai, một chiếc xe Jeep hiệu Mitsubishi đậu lại trước cửa tòa trụ sở Sư đoàn D. Cửa xe đóng rầm, chiến sĩ đứng gác còn chưa kịp định thần thì đã thấy một bóng người vội vã lao vụt qua. Nhìn ra, chính là Sư đoàn trưởng Thẩm Mạnh Xuyên.

Thẩm Mạnh Xuyên bỏ mũ xuống, mặt mày u ám mở cánh cửa phòng làm việc. Cậu lính cận vụ Tiểu Triệu đang quét dọn vệ sinh giúp anh ta, liếc mắt trông thấy vẻ mặt đó, những lời ban đầu định nói cũng đành nuốt xuống.

Thẩm Mạnh Xuyên miết mép bàn, gỡ nút chiếc áo khoác quân đội, ngồi vào chiếc ghế sau bàn làm việc, sắc mặt vẫn u ám. Tiểu Triệu liền cảm thấy khó hiểu, không phải vị lãnh đạo này đi tham dự lễ cưới của Tham mưu trưởng Sư đoàn A rồi sao, thế nào mà khi trở về mặt mày lại như vậy. Không lẽ, là nghĩ tới mình vẫn còn độc thân nên tức cảnh sinh tình?

Thần sắc của Thẩm Mạnh Xuyên mang vẻ sầu não, cấu kính không giấu nổi. Muốn châm điều thuốc, nhưng sờ lên túi lại thấy hộp thuốc đã rỗng không. Chỉ đành vò đầu bứt tóc một cách khó chịu, nhìn ánh nắng rạng ngời bên ngoài cửa sổ, nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Hôm nay là ngày cưới của Cố Hoài Việt và Nghiêm Chân, tổ chức tại hội trường của Sư đoàn A. Thẩm Mạnh Xuyên với tư cách là bạn học cũ cộng thêm thân phận “địch thủ” hiện giờ, cũng nhận lời mời tham dự ngày vui này, tình tiết bên trong câu chuyện còn tương đối trắc trở.

Mấy ngày trước, Thẩm Mạnh Xuyên đã gọi điện thoại cho anh vì vấn đề cán bộ kỳ cựu nghỉ hưu, Sư đoàn D là đơn vị lão thành, nhiều cán bộ kỳ cựu gần đến tuổi nghỉ hưu, dẫn đến vấn đề nhà ở cho cán bộ nghỉ hưu trở nên khá căng thẳng. Vì nhà họ Cố có người trên Đại Quân khu nên Thẩm Mạnh Xuyên muốn nhờ Cố Hoài Việt liên hệ với trung tâm quản lý cán bộ nghỉ hưu trên Quân khu giúp cân đối một số phòng ở. Bàn xong chuyện chính, hai người lại có dịp hiem hơi tán gẫu với nhau.

Thẩm Mạnh Xuyên nói: “Cái gì ấy nhỉ, nghe nói cậu sắp kết hôn à?”

“Ồ, thứ tư tuần sau.”

Thẩm Mạnh Xuyên chặn họng anh: “Đã chung sống hợp pháp hơn một năm rồi, giờ mới nhớ ra cử hành nghi lễ, hơi muộn nhỉ?”

Cố Hoài Việt vẫn mỉm cười, “Chúng tôi không vội, dù gì cũng đăng ký rồi.” Suy cho cùng vẫn hơn hẳn cái người chưa đăng ký được nên sốt ruột đến bốc hỏa lên.

Hiểu được ý nghĩa sâu xa trong lời anh, Thẩm Mạnh Xuyên rửa thầm trong bụng.

Cố Hoài Việt nói: “Thiếp mời Nghiêm Chân gộp lại đưa cả cho Đồ Hiểu rồi, hôm đám cưới cùng nhau đến đấy nhé.”

Thẩm Mạnh Xuyên nổi giận dưng dưng: “Cần cậu phải đắp đường xây cầu cho tôi à? Tôi mà muốn cưa thì đồ ngay lập tức!”

Cố Hoài Việt nhưong mảy, cúp điện thoại.

Ngày đám cưới thực sự náo nhiệt, Thẩm Mạnh Xuyên đứng một bên, nhìn hai người bị đám đông vây quanh, khẽ nhưong mảy, huých người bên cạnh, “Ê, khi nào đấy chúng mình cũng đi đăng ký thôi.”

Đồ Hiểu vẫn đang đắm chìm trong bầu không khí vui mừng, nét mặt nhìn sang Thẩm Mạnh Xuyên vẫn giữ ý cười, nhưng đến sau khi cô hiểu được ý tứ của anh ta, lườm xéo, nói: “Mơ đi!”

Thẩm Mạnh Xuyên lúng túng, “Sao, em lại không vừa ý với anh nữa à?”

Đồ Hiểu liếc anh ta, “Dựa vào cái bộ dạng của anh, tôi mà đồng ý thì tôi theo họ của anh luôn.”

Thẩm Mạnh Xuyên đắc ý: “Này, khỏi nói nhé, nếu mà ở vào thời cổ đại, em lấy anh là phải theo họ anh thật đấy.”

Đồ Hiểu bị dáng vẻ ba lằng nhằng của anh ta chọc tức không hề nhẹ, dứt khoát không thèm để ý tới, hất tay bỏ đi. Thẩm Mạnh Xuyên nhìn mới biết lời cô vừa nói là nghiêm túc, sắc mặt biến đổi, sải bước theo sau.

Thẩm Mạnh Xuyên nhắm mắt đuổi theo Đồ Hiểu, muốn kéo tay cô cũng không dám mạnh tay, kết quả là bị cô né tránh.

“Anh bảo, mình đừng gây chuyện nữa, ở đây bao nhiêu là người. Tốt xấu gì anh cũng là lãnh đạo của các anh em trong đơn vị, cho xin chút thể diện đi mà!”

“Ai gây chuyện với anh, em đi đường em mà còn phải để ý thể diện của anh à?”

Đồ Hiểu trừng mắt với anh ta, nhưng bước chân cũng đi chậm lại. Thẩm Mạnh Xuyên bắt lấy cơ hội đuổi kịp cô, “Nói đi, sao em lại không bằng lòng gả cho anh?”

“Lý do anh tự đi mà nghĩ.”

Thẩm Mạnh Xuyên đau đầu, lý do khiến cô không đồng ý anh ta không tìm ra được, còn lý do để cô đồng ý thì lại có hàng tá, “Em nghĩ xem, mình quen nhau từ bé đúng không? Tuy hồi mười tuổi em rời khỏi Thẩm Dương đến thành phố B chúng mình xa cách nhau một thời gian, nhưng anh thì cấp ba xong không cần suy nghĩ liền đăng ký thẳng vào trường Quân sự thành phố B, chạy thẳng đến với em.”

“Anh lười nghĩ.”

Được, anh ta thừa nhận. Thẩm Mạnh Xuyên ngẫm nghĩ, lại nói thêm, “Chúng mình hiện giờ rất tốt còn gì? Cứ tiếp tục tốt đẹp thế này chẳng có lý gì lại không kết hôn?”

“Ai tốt với anh?” Đồ Hiểu đứng lại, xoay người trừng mắt nhìn anh ta tức giận, “Em nói cho anh biết, nếu như anh tưởng như thế này là em có thể lấy anh, thì anh nhầm rồi, nhầm to rồi!”

Dứt lời, hung hăng đập anh ta một cái, quay lưng chạy đi. Bỏ lại một mình Thẩm Mạnh Xuyên ngơ ngác tại chỗ.

Không biết liệu có phải ông trời cố ý trêu đùa anh ta không, một Thẩm Mạnh Xuyên đã từng mạnh miệng khoác lác trước mặt Cố Hoài Việt, ở vấn đề kết hôn lại gặp phải khó khăn chưa từng thấy...

Định thần lại, Thẩm Mạnh Xuyên hỏi Tiểu Triệu, “Hôm nay có ai gọi điện thoại không?”

Tiểu Triệu báo cáo: “Không có ai gọi điện ạ, nhưng mà trưa nay thì có Đại đội trưởng Đại đội Trinh sát của Trung đoàn 1 đến, để lại đồ trên bàn của anh rồi đi luôn ạ.”

Trình Miễn?

Thẩm Mạnh Xuyên chau mày, mở túi hồ sơ trước mặt, lấy ra thứ đồ đó, chỉ liếc mắt nhìn qua, tức thì căn phòng ầm lên tiếng gầm giận dữ: “Gọi cái thằng khốn ấy đến đây ngay cho tôi!!!”

__Hết__

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Anh Là Biển Xanh Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

